ARCHIV ČESKÝ

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,

SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKÁLNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

REDAKTOR: **JOSEF KALOUSEK.**

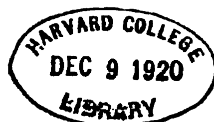
DÍL XIII.

REGISTRA SOUDU KOMORNÍHO 1503—1511.

VYDÁVÁ JAROMÍR ČELAKOVSKÝ.

V PRAZE 1894.

Tiskem dra Ed. Grégra. — V kommissi knihkupectví: Bursík & Kohout.

HARVARD COLLEGE
DEC 9 1920
LIBRARY

ÚVOD.

Vydávajíce v tomto dílu Archivu Českého půhony a nálezy soudu komorního z let 1503—1511, jakož i svědomí při úřadě nejvyššího hofmistrství v letech 1510 a 1511 zapsaná, chceme v úvodu pojednati o složení, působnosti a jinakém významu tohoto soudního dvoru v těchto letech; při čemž arci zpředu poukazujeme k tomu, co jsme o soudě tom pro dobu před r. 1500 na dvou místech této publikace byli pověděli.[1]) Zde přihlédneme hlavně ke změnám, které po vydání zřízení zemského z r. 1500[2]) v postavení jeho v české organisaci soudní nastaly, jakož i k událostem politickým, jež zejména na kompetenci jeho vliv měly. Materiálie pak soudu toho uveřejněné jednak v předcházejících třech dílech Archivu Českého, jednak v tomto díle budou při tom hlavním základem našeho pojednání.[3])

Soud tento komorní následkem toho, že král Vladislav v ten čas větším dílem meškal v Uhrách a že svazek zemí přivtělených ke království Českému valně se uvolnil, přestal býti nejvyšší soudní stolicí královskou pro všechny země České a stal se toliko *vyšším soudem země České,* jenž v soudní organisaci zemské obdržel vykázáno podřízenější místo, nežli soud zemský. V zachovaných nám registrech soudu komorního z let 1500—1511 není aspoň ani jediného dokladu, že by pře ze zemí přivtělených na tomto soudě bývaly rozsuzovány; a důvodně se dá souditi, že král stížnosti, jež byly ke dvoru jeho na Budíně ze zemí Českých podávány, sám přesuzoval s radami při dvoře jeho meškajícími anebo vyřízení jich přikazoval stavovským soudům v jednotlivých zemích.[4]) V tom ohledu nastávala změna toliko za těch dob, kdy král meškal dvorem svým v Čechách, jako tomu bylo r. 1502 a 1509, a kdy sám

[1]) Archiv Český VII. str. 446—450 a X. str. 441—446.

[2]) Citujeme nadále toto zřízení v Archivu Českém V. na str. 9—265 uveřejněné = ZZ., a opakujeme, že o soudu komorním jednají jeho články 35, 210, 226, 380, 470 a 471.

[3]) Půhony a nálezy z l. 1500 (od roku sv. Martina) —1503 uveřejnili jsme v Archivu Českém v dílech X. na str. 551—560 (č. 978—989), XI. str. 506—560 (č. 990—1069) a XII. str. 463—560 (č. 1070—1209). V tomto XIII. dílu pokračujeme v této publikaci s tou změnou, že od r. 1510 uveřejňujeme též svědomí soudu komorního. Dospěli jsme při tom na str. 545 k číslu 2011, a chtějíce uspořiti místa, citujeme v tomto úvodu toliko čísla nálezův a svědomí v těchto čtyřech dílech uveřejněná s označením R.; tedy R. č. 978 až 2011.

[4]) Král Vladislav na př. listem d. na Budíně 17. září 1502 nařizoval Petru z Rosenberka jakožto správci hrabství Kladského, aby nějakého Sokolíka, úředníka na Kladště, jenž vsadil král. úředníka ungeltu do vězení, „pode ctí a věrú zavázal, by před ním králem zde na Budíně (30. listopadu) stál a toho se zpravil“ (Archiv Český X. str. 106). Naproti tomu podal král některé pře, o které měly strany před ním v Budíně činiti, k rozeznání do soudu komorního (R. č. 1179 a 1232).

zasedal na soudě královském, příslušném arci pro všechny země České; o tom však jakožto případě mimořádném níže promluvíme, při čemž povšimneme si pak poměru soudu komorního k soudu královskému tehdy zasedajícímu. Avšak soud komorní byl netoliko proto českým vyšším soudem *zemským*, že pravomoc jeho soudní toliko na zemi Českou se obmezovala; nýbrž i proto, že nabyl povahy soudu mnohem více *stavovského*, tudy *zemského*, nežli *královského*, třebas mnozí členové jeho náleželi vytrvale k horlitelům za silnou moc královskou. Předseda jeho, nejv. hofmistr království Českého, byl nejvyšším úředníkem zemským, jenž na sněmě i na soudě zemském první místo držel po nejv. purkrabí Pražském a jenž přísahou byl zavázán králi i „vší obci království Českého". Při tom byl úředníkem nesesaditelným, a teprv když zemřel aneb místa svého se vzdal, mohl král úřad jeho uděliti jiné osobě stavu panského „s radou pánův a vládyk".[5]) Rovněž tak přísedící soudu komorního, členové rady královské, byli přísahou zavázáni králi i zemi,[6]) a skutečně v ten čas byli více závislými na vyšších stavech, ke kterým ostatně sami patřili, nežli na králi. Nelze se tedy diviti, že sám král i stavové považovali soud v komoře královské odbývaný za soud stavovský, za *druhý soud zemský*.

Když pak považíme, že zřízení zemské v posledním článku přiznávalo vyšším stavům svobodu „práv svých přičiniti aneb ujieti", a to jak na obecním sněmu, tak i „o soudu zemském aneb u *jiných* soudův", tedy pochopíme, proč organisace i kompetence soudu komorního mohla se státi v ty časy mnohem více závislou na vůli vyšších stavů, nežli na vůli královské. Zajisté nebylo překážky, aby působnost soudu komorního nebyla vždy více obmezována na prospěch soudu zemského anebo aby soud onen uveden nebyl do podobného odvislého postavení k většímu soudu zemskému, v jakém se nalézal k němu na př. menší soud zemský. Jestliže se tak nestalo, jestliže toliko některé důležitější případy soudní byly mu v ten čas odňaty a vyhrazeny zůstaly soudu zemskému, a jestliže celkem nevalné pokusy se staly podříditi soud komorní soudu zemskému,[7]) tedy toho hlavní příčina byla okolnost, že soud komorní byl ve skutečnosti soudem stavovským rovněž tak jako soud zemský, a že na soudě zemském bylo by nastalo přetížení prací, kdyby působnost komorního soudu vesměs aneb větším dílem bývala se mu přikázala. Kromě toho, jak ze všech zpráv vysvítá, přispívala nemálo autorita předsedy jeho, bohatého, mocného a učeného pána českého, *nejvyššího hofmistra království Českého, pana Viléma z Pernšteina*, k tomu, že řízený jím soud komorní v těchto časech udržel se na posavadní výši a neutrpěl větší újmy na svém významu.[8]) Nicméně tehdejší poklesnutí moci královské a houževnatý zápas stavů vyšších se stavem městským o hranici obapolných práv, zejména ve věcech soudních, neostaly bez závažného vlivu ani na

[5]) ZZ. čl. 208, 226, 232 a 422.

[6]) Dle ZZ. čl. 210 přisahali páni a vladykové do soudu komorního a do rady královské „králi, všem pánóm a vladykám i všie obci královstvie Českého, napřed JKMti rady a tajnosti zachovati, k obecnému dobrému věrně a právě raditi, a v týchž radách a soudu komorniem pravdu vésti a křivdu tupiti, a to ani pro přiezeň ani pro nepřiezeň ani pro kterú jinú věc".

[7]) Osamělé jsou na př. případy, kdy soud komorní bral naučení u soudu zemského (R. č. 1446 a 1461).

[8]) Král Ferdinand I. v proposici sněmovní r. 1527 navrhoval, aby „v soudu komorním bez přítomnosti JKMti v tomto království to všecko mohlo souzeno býti, což bývá a muož souzeno býti v JMKské přítomnosti", poněvadž obyvatelé „k spravedlnostem svým pro veliké soudu zemského zaneprázdnění v dlouhých časích přicházeti nemohú", a poněvadž prý „jest to i prve tak se zachovávalo od starodávna a *zvláště za hofmistrství pana Viléma z Pernšteina, jakož pak ty časy dobrá se lidem pohodlí tím spuosobem dála, neb sú k spravedlnostem svým ty časy spěšněji přicházívali, nežli nyní tyto časy přicházeti mohou*" (Sněmy České I. str. 260).

působnost soudu komorního[9]) a vysvětlují také dostatečně, proč právě předseda tohoto soudu byl osobností nejspůsobilejší státi v čele strany, která usilovala o povznesení moci královské a o přátelské urovnání sporů stavovských.

Nebude od místa věnovati zde nejprve některou pozornost panu Vilémovi z Pernšteina, bez odporu jedné z nejznamenitějších osobností v době Jagiellonské,[10]) arci toliko potud, pokud rozsáhlá činnost jeho veřejná s působností soudu komorního v těchto letech souvisela. Jemu udělil král Vladislav *majestátem d. na Budíně ze dne 27. září 1490* pro mnohé, ustavičné a pilné služby, které mu prokázal, práce a nákladův znamenitých v tom nelituje, „úřad najvyššieho hofmistrstvie v království Českém k pravému jmění, držení a požívánie se všemi toho úřadu spravedlivými příslušnostmi", dokládaje, že chce, aby pan Vilém „ten úřad jměl a držel a jeho požíval do živnosti své, nejsa toho zbavován ani kterak odtiskán od nás ani od budúcích našich, králuov Českých, ani od žádného jiného bez své svobodné vuole".[10a]) Vilém z Pernšteina napotom r. 1500 vymohl sobě a svým nástupcům v úřadě nejv. hofmistrství právo předsedati soudu komornímu, a také po celou tu dobu, z které zde prameny soudu komorního uveřejňujeme, předsedal soudu tomuto. Soudě pak v komoře královské „se pány a vladykami, krále JMti raddami, v soudu komorním sedícími", a staraje se svědomitě o spravedlivé a nestranné konání soudní moci na tomto soudě, zjednal sobě tou cestou pověst doma i za hranicemi věhlasného státníka a vynikajícího soudce. Po vyhlášení zřízení zemského bylo v červnu r. 1500 vyjednáváno s p. Petrem z Rosenberka, aby převzal opět úřad hejtmanství zemského, následkem čehož by některé případy trestné, jako rušení míru a jiné výtržnosti v zemi, bylý nově zřízenému soudu hejtmanskému bývaly připadly; avšak sešlo z toho, když mnozí z vyšších stavů na tom zůstávali, žádného hejtmana nepodnikati, a králi do Budína oznamovali, že toho není potřebí, aby hejtmana v zemi bylo, „poněvadž pan Pernšteinský soudy komorní držeti má".[11]) Král koncem ledna 1502 dostavil se do Čech osobně, aby urovnal spory stavovské, a když se mu to nevalně podařilo, odebral se koncem března téhož roku do Uher. Po čas pobytu svého v Praze soudil kromě velké pře

[9]) Pro spory ty často bylo soudu komornímu přerušiti svá zasedání. Tak soud ten *r. 1502* vynesl k roku sv. Martina toliko tři nálezy (R. č. 1176—1179), načež odročil se (srov. R. č. 1219, též Archiv Český VI. str. 277, V. str. 263 a Palackého, Dějiny n. Č. V. 2 str. 49); *r. 1504 o sv. Martinu* a *1505 o Svátosti* vůbec nezasedal; rovněž po celý rok *1507* (srov. v tomto díle str. 141); *z r. 1509 o Svátosti* nejsou v registrech soudu komorního zapsány žádné nálezy, poněvadž král meškaje tehdy v Praze sám soudil, a konečně *o Svátosti 1511* rovněž soud komorní nezasedal, poněvadž tehdy odbýván sněm o útisky v náboženství.

[10]) Srov. Palackého, Dějiny n. Č. V. 1 str. 358 násl, Archiv Český I. str. 69, IV. str. 173 a VI. str. 493, a Riegrův Naučný Slovník VI. str. 255.

[10a]) Majestát tento zachoval se v přepise v rukop. Františkova musea v Brně č. 235 na l. 77 (dle laskavého sdělení p zemského archiváře Dvorského) a též v rukopise Pernšteinském v Českém Museum chovaném č. 146 (Archiv Český VI. str. 524). V majestátu tom ustanovuje se též plat nejv. hofmistru, a sice král Vladislav přiřekl Vilému z Pernšteina, že mu má „ne s právem, ale z milosti z komory královské na každý rok tisíc kop grošuov českých širokých stříbrných vydávati do jeho živnosti beze všeho zmatku a zadržování"; avšak při tom ustanovil, že p. Vilém bude povinen menšímu hofmistru dvoru království Českého z tohoto tisíce kop vydávati 150 kop gr. českých stříbrných a dobrých každý rok při sv. Václavě. Druhým majestátem *d. na hradě Pražském v pondělí den sv. Stanislava (8. května) 1497* ustanovil, poněvadž hofmistru dvora královského král sám 150 kop vydává, že pan Vilém má bráti služby toliko zbývajících 850 kop, a to tak, že mu každý týden má býti placeno počnouc od sv. Havla nejprv příštího po 16 kopách gr. č. z mince královské na Horách Kutnách, a že poslední týden roku pořád zběhlého má mu býti vydáváno po 34 kopách gr. č. (Kop. v rukop. Františkova musea v Brně č. 235 na l. 82.)

[11]) Archiv Český VI. str. 220 a X. str. 97 a 98.

vyšších stavů s městy i jiné rozepře, o něž strany na něho se obrátily.[12]) Členové soudu komorního jakožto rada královská byli při tom zajisté členy soudu, kterému král předsedal. Ve velké rozepři stavovské povoláni byli do soudu královského též asi někteří nejv. úředníci zemští, z nichž nejv. hofmistr Vilém z Pernšteina dle všeho už tehdy marně usiloval o urovnání rozepře stavovské cestou přátelského dohodnutí.[13]) O poměru soudu komorního k soudu královskému nebylo tehdy třeba uvažovati, poněvadž soud komorní teprve v dubnu k roku Svátosti — tudy po odjezdu krále z Čech — sezení svá obvyklým spůsobem odbýval.[14])

Po r. 1503, když proti Bratrské jednotě příkře vystupováno a Vilém z Pernšteina, ačkoli katolík, bratří se horlivě ujímal, pomlouván jest u krále, že pomocí pikhartův chce se zmocniti koruny v Čechách; a když ve sporech náboženských a stavovských až do r. 1508 stál v čele strany podobojí a městům náchylné, vzbudilo mu to mnohé nepřátelství při dvoře královském i ve šlechtě.[15]) Pomýšleno tehdy na to, přiměti jej k složení úřadu hofmistrského. V listopadu 1506 císař Maximilian nabízel mu, aby přijal úřad hejtmanství země rakouské, a radil mu, aby nejv. hofmistrství hleděl synu svému Vojtěchovi opatřiti; avšak páni čeští opřeli se tomu, aby tak důležitý úřad mladý jeho syn převzal.[16]) Když pak v lednu 1507 zemřel nejv. purkrabí Jindřich z Hradce, jednalo se mezi šlechtou též o to, zdali by pan Pernšteinský neměl býti ponavržen králi za jeho nástupce; avšak přítel p. Vilémův, nejv. komorník Jan ze Šelnberka, podával 22. ledna 1507 zdání své v ten smysl, že pan Pernšteinský nestojí o úřad nejv. purkrabství jednak pro pokročilé stáří, jednak též proto, že nejv. purkrabství méně vynáší nežli nejv. hofmistrství.[17]) Pan Vilém z Pernšteina, který, jak známo, byl nejzámožnějším té doby šlechticem v Čechách, osvědčil se tedy i při této příležitosti vypočítavým hospodářem. Tehdy dostalo se nejvyšší purkrabství Zdeňkovi Lvu z Rožmitála, s kterým pan Vilém z počátku byl v přátelských poměrech. Novému nejv. purkrabí podařilo se napotom tak zv. smlouvou Svatojakubskou, v červenci 1508 na sněmě ujednanou a 10. srpna o. r. králem potvrzenou, společně se soudci zemskými obdržeti neobyčejný

[12]) Když král 11. února 1502 sázel konšely v městech Pražských, tu rozkázal čísti obcem některé artykule, v kterých nařizovalo se mezi jiným, že každý z obce neb řemesel má na krále vznésti, kdyby se mu zdálo, že má stížnost na konšely, a že král rozkáže napraviti, jakž toho bude kázati potřeba. Různice mezi řemesly mají sice konšelé podle výsad konečnými rozsudky urovnati; avšak „pakli by byly nesnadné a obtiežné věci mezi nimi, ješto by jich tak brzo a lehce sami srovnati nemohli, mají je králi vypsané poslati, aby je s radami svými ohledal a povážil prve, nežli by odsud odjel, a potom těch cest a prostředků pohledal, kterými by ke konečnému srovnání přivedeny byly“ (Archiv Český VI. str. 233). Příklad pak královského soudu poskytuje mocná výpověď, kterou král Vladislav 22. března 1502 učinil ve při stavu panského a rytířského s Pražany a jinými městy království Českého (Tamže str. 249).

[13]) Palacký u. m. V. 2 str. 39. dokládá, že tehdy našel se již některý počet osob stavu panského i rytířského, kteří ve sporech stavovských ukazovali se býti netoliko nestrannými, ale i městům náchylnými. Nemáme za pochybné, že již tehdy pan Vilém z Pernšteina k osobám těmto patřil, a sotva se mýlíme, když zajímavý prostředkující návrh ve sporech stavovských z r. 1502, jenž se v archivu kutnohorském č. 16 zachoval a jenž městům byl mnohem příznivější, nežli svrchu zmíněná výpověď královská, p. Vilémovi z Pernšteina připisujeme. Níže o obsahu jeho promluvíme.

[14]) Zasedal tehdy komorní soud od 8. až do 21. dubna (R. č. 1099—1175).

[15]) Srov. Palackého u. m. V. 2 str. 61 a Archiv Český VI. str. 301 a 304.

[16]) Palacký u. m. V. 2 str. 110.

[17]) Psalť pan ze Šelnberka: „Což se dotýče pana hofmistra, pana Pernšteinského, to jest také pán mocný, ale již něco letitý; a také já nemám té naděje, by on svuoj ouřad pustil pro purkrabstvie; nebo ač purkrabstvie jest poctivost větší; ale proto hofmistrstvie jest také ouřad poctivý, a jeho užitek bez nákladu dvakrát větší než purkrabstvie; a protož já nemám naděje, by on o purkrabstvie stál“ (Archiv Český VI. str. 344).

vliv na správu země. Zdeněk Lev z Rožmitála jsa místodržícím královým, potáhnul na sebe takořka všechnu moc královskou v Čechách a vykonával ji s „pány a vladykami, kteří v soudu zemském sedají“, jakožto *zprávci neb regenty království Českého.* S nimi společně náleželo mu také jménem krále konati soud, zejména „kdyby byly potřeby v zemi mimo řád a právo a soudy“. Nejvyšší hofmistr Vilém z Pernšteina, předseda to rady královské, zasedal v regentstvu aneb radě zemské toliko jako přední člen zemského soudu; kdežto radové soudu komorního byli přítomni sezením regentstva jenom tehdy, když je nejv. purkrabí byl k tomu povolal. Kromě toho nejv. purkrabí s ostatními regenty měl králi „buď na úřad aneb do soudu zemského a též do jiných soudů“ hodné osoby ponavrhovati a ve případě úmrtí krále i dosazovati.[18]) Za takových okolností musilo soudu komornímu hroziti nebezpečí, že bude úplně podřízen zemskému soudu jakožto regentstvu; avšak pan z Pernšteina stoje v tehdejších poměrech při straně Rožmitálské i proti městům a jsa sám jedním ze správců zemských, dovedl soudu komornímu i tentokrát uhájiti samostatného postavení.[19])

Když pak král Vladislav v únoru 1509 do Čech přijel a zde celý rok pomeškal, tu moc regentů zemských přestala a úřady a soudy nabyly opět pravidelné působnosti. Král sám soudil na svém *královském soudě* mnohé rozepře, jež by jináče byly připadly k rozsouzení soudu regentskému aneb soudům zemskému a komornímu, a konal soud arci napořád podle potřeby, nejsa vázán na určitý čas, jak tomu bylo při těchto soudech. Přísedícími jeho soudu královského byli, pokud víme, v některých případech biskupové, knížata Slezští a pánové Moravští, při dvoře královském právě meškající;[20]) v jiných případech nejv. úředníci a soudcové zemští, ale obyčejně radové královští zasedající v soudu komorním, jehož předseda, nejv. hofmistr p. Vilém z Pernšteina u přítomnosti a jménem krále řízení soudní asi obyčejně vedl.[21]) Bohužel o činnosti královského soudu z tohoto roku zachovalo se nám toliko několik kusých zpráv, neboť *registra královská,* která se při něm vedla a napotom při dskách zemských

---

[18]) Archiv Český VI. str. 385—390, též Palacký u. m. V. 2 str. 140.

[19]) Palacký u. m. str. 149 a Staří Letopisové str. 297. Dle ZZ. čl. 1 a 232 seděl nejv. hofmistr na soudě zemském po pravé ruce nejv. purkrabí Pražského (Archiv Český V. str. 11 a 128).

[20]) Palacký u. m. str. 149 a Staří letopisové str. 301. Král na př. druhou výpověď v rozepři měst s vyššími stavy učinil *20. března 1509* „s raddami svými“, a na kopii výpovědi v archivu Třeboňském č. 3448 chované jest poznamenáno, že „tu na tom súdě při králi JMti seděli tři biskupi a kniežata Slezská některá a páni Moravští.“

[21]) Buďtež uvedeny zde některé případy konání soudní moci na soudě královském. Brzo po příjezdu svém do Prahy soudil král *13. března* rozepři panstva českého s nejv. kancléřem Albrechtem z Kolovrat o zneužívání pečetí královských (Palacký u. m. V. 2 str. 148; Desky zemské kv. VI. na l. G. 30). Vyslaný Chebský Kašpar Meynl psal o tom 16. března do Chebu: „dass an dem vergangenen ertag dy, herrn, nemlich der herre von Pernstein, her Leb etc. mit sampt iren peystandt, auch vill von der ritterschaft und etlich pischoff, dy dy sach antrifft, wyder herrn kanczler gestanden sein und do auf im vor mein herrn dem konig etlich grosse schwer artyckel und mysshandels vorgepracht, insunderhayt der sygyl halben, vnd wy oft pryf in kunigl. Mt namen zu Offen ausgangen sein, und dy pryf zu Prag oder auf Grawpen geschrieben sein, und sust vil handels, dy sich nicht leyder wellen zu schreyben. Derhalben im pede klein und grosse sygel genumen sein worden, und dapey erkennet und peschlossen, dass hinfur zu ebigen zeiten kein kanczler kein sygel haben soll, sunder wo mein her konig hof helt, do sollen dy sygyl ouch sein.“ — Staří Letopisové píší na str. 301, že *22. března* „král Vladislav osadil a zasedl soud“, a že Pražané a jiná města žalovali, jaká příkoří se jim dála v nepřítomnosti jeho, ale „král jako dítě, paměti dobré nemaje ani těm věcem co rozuměje, sám nic, než Rendl, a pan Pernšteinský, pan Lev purkrabě Pražský, pan Radslav Šternberk piknosý z Bechyně s jinými pány, nepřátely našimi, nás soudili i žalovali i pře vedli, krále nic neposlouchajíce, a tudy na Pražany pomstu činíce, z své zlosti nálezy činili. . . . Ale oni králi moc odjali a svou vůli provodili, jak chtěl,

chovala,[22]) vzala asi roku 1541 s těmito deskami za své. Následkem zasedání soudu královského přerušil soud komorní svá sezení při roku Svátosti, a teprve o sv. Martinu 1509 z poručení královského vyřizoval ty případy, o něž strany byly k němu půhony podaly.[23])

Po odjezdu krále z Čech koncem února 1510 nabyla smlouva Svatojakubská opět platnosti; soud zemský maje v čele nejv. purkrabí Zdeňka Lva z Rožmitála, vykonával opět vedle pravidelné své pravomoci soudní působnost též mimořádnou, kterou mu správa země ukládala,[24]) a soudu komornímu bylo se obmezovati na případy soudní, jichž vyřizování v posledních letech byl sobě uhájil. Pan Vilém z Pernšteina, jenž se správci zemskými měl mnohé neshody, pro které i úřadu svého vzdáti se chtěl,[25]) setrval nicméně v předsednictvu soudu komorního a rady královské po celý čas, o kterém pojednáváme.

---

aby bez jich vůle a vědomí nic žádnému nečinil ani dával." Dle týchže Starých Letopisů str. 304, když král Vladislav *30. března 1509* obnovoval radu na Novém městě, povstal spor mezi Staroměstskými a Novoměstskými o počet konšelův a o vrch práva, „i přijal to král k rozsouzení mezi nimi prve". Konšelé obou měst stáli *4. května* „na hradě před králem, jakož jim ten den JMt uložil", a po některých odkladech a když marně p. Pernšteinský „slovem královským" jich napomínal, aby se přátelsky smluvili, učinil král *18. května* „svou raddou výpověď", kteráž se jim obojím prý líbila a dskami byla zapsána; (srov. též Čelakovského, Sbírka pramenů p. m. I. str. 306). Avšak druhého dne, když přišli na hrad před krále pro sepsanou výpověď pod pečetí, tu byla v ní veliká proměna, takže jí přijati nechtěli, a nejv. kancléř Albrecht z Kolovrat omlouval se jim, že se ta proměna stala bez jeho vědomí a prý, „kdo jest pak koli to pověděl (že by on byl tím vinen), byť pak byl z královské raddy, že se jest takový nad svou ctí i nad svou duší zapomněl" (Staří Letopisové str. 309). — Dále *20. června* soudil král žalobu některých sousedů na Novém městě Pr. na konšely, že usilují o jednotu se Starým městem, a král učinil nález, kterým se snahy po jednotě obcí mařily a o kterém ustanoveno, že „má ve dsky vložen a vepsán býti a potom z desk zemských v knihy městské" (Staří Letopisové str. 313). — V archivu státním ve Vídni (Boh. č. 1535) zachoval se souč. opis nálezu, který *11. září 1509* „král JMt se pány a vladykami JKMti raddami" vynesl ve při mezi Albrechtem Rendlem z Oušavy a bratřími z Gutšteina o nářek cti, kdež Gutšteinové psali pánům do soudu zemského, že Rendl nemá býti soudcem. Nálezem tím byl Rendl opatřen na poctivosti a Gutšteinové vzati v kázeň královskou. Srov. též Palackého u. m. V. 2 str. 163. — Téhož roku *13. prosince* král s raddami svými učinil výpověď ve při stavů s Mikulášem Trčkou z Lípy o platnost zápisu na Zdechovice, kterýžto zápis obdržel Trčka od krále v náhradu za Opavsko proti majestátům o neodcizování zámků, měst a zboží od království, a soud královský prohlásil zápis ten za neplatný (D. Z. VI. list F. 21 dle výpisu z desk druhých Václava z Chvojence na l. F. 11).

[22]) Na svrchupsaném nálezu ze dne 11. září 1509 (Státní archiv ve Vídni Boh. č. 1535) je poznamenáno, že jest to výpis místopísaře království Českého Václava z Chvojence r. 1511 z rozkázání soudu zemského a pod pečetí zemskou „*z register královských*" vydaný.

[23]) Srov. R. č. 1503—1547. Nejv. hofmistr arci stále mu předsedal; toliko v jednom případě (R. č. 1541), kdy nejv. hofmistr byl sám stranou, která poháněla, vynášela nález rada královská bez něho.

[24]) Palacký u. m. V. 2 str. 179. Jsou nám známy případy, kdy správcové zemští konali soud na místě krále; tak z rozkazu královského soudili „*páni a vládyky, kteříž v soudu zemském sedají, správce království Českého*" *17. dubna* (tedy mimo suché dny) *1510* uhlíře o jich svobody a učinili „*s pány a vladykami, radami krále JMti*" výpověď, že svobodní uhlíři královští mají se spravovati nejv. mincmistrem (Kop. v archivu kutnohorském č. 122). Ačkoli tehdy zasedal též komorní soud, výpověď ta nebyla zapsána do register jeho. Podobně v *srpnu 1510* správcové zemští učinili jménem krále výpověď o odumřelý statek erckaféře Pavla v Kutné Hoře, a to na prospěch tamější obce (Liber rubeus na l. A. 11 v témže archivu).

[25]) R. 1510 žádáno na p. Vilémovi z Pernšteina, aby převzal rukojemství za dluhy královské. Petr z Rosenberka psal nejv. purkrabí 28. dubna 1510, že z listu p. hofmistrova vyrozuměl, kterak týž pán „než by sliboval za krále JMt, radši v soudě sedati nechce"; avšak z jiného listu že seznal, „kterak se zase napravuje, vobávaje se vo úřad" (Archiv Český XI. str. 144). V horním archivu kutnohorském č. 271 a 273 zachovaly se dva listy nejv. hofmistra Viléma z Pernšteina ze dne 16. a 21. ledna 1511 (první d. z Poděbrad. druhý z Pardubic) nejv. mincmistru Janu Žampachovi z Potenšteina, v kterých jej velmi horlivě upomíná o zaplacení dluhů za krále, jednak o 500 kop, kteréž králi zapůjčil, jednak o 2200 kop za měď.

Pokud se *složení soudu komorního* v ty časy týče, tedy v něm zasedali stále členové rady královské; avšak nikoli všichni radové královští, které král v čas přítomnosti své v zemi povolával na př. do soudu královského, nýbrž toliko ti, kteří králem nejv. hofmistru byli do soudu komorního „přidáni". Činilť se stále rozdíl mezi *širší a užší radou královskou.* Nejvyšší úředníci a soudcové zemští i jiní členové vyšších stavů byli členy širší rady královské,[26]) aniž měli spoluúčastenství v sezení soudu komorního. Snesením sněmovním ze dne 3. října 1500 bylo sice nejv. úředníkům a soudcům zemským přiznáno k tomu výslovně právo,[27]) aby soud komorní nabyl spíše povahy soudu stavovského; avšak nezdá se, že by byli práva toho užívali. Teprve smlouvou Svatojakubskou z r. 1508 soud komorní podřízen jest vlastně úplně soudu zemskému; regenti, jak jsme vyložili, obdrželi vliv na obsazování jeho a povolávali rady komorního soudu časem i k svým sezením. Za přítomnosti krále Vladislava stalo se 19. listopadu 1509 na sněmu snesení o zřízení soudu komorního, jehož obsah není nám dostatečně znám. Pouze tolik víme, že páni a vládykové zdráhali se v soudě komorním seděti, a že to bylo hlavním podnětem k tomuto snesení, kterým bylo každému z vyšších stavů za povinnost uloženo nejméně rok v soudě komorním vyseděti, když by na to místo králem aneb nejv. hofmistrem byl dosazen.[28]) Snad tímto snesením anebo už dříve na některém sněmě bylo ustanoveno, že sezením soudu komorního, jež se na hradě Pražském napořád dvakráte v roce o Svátosti a o sv. Martině odbývati mají, má býti přítomno *nejméně 12 radů královských.*[29]) V registrech soudu komorního zachovala se nám pak jména radů, přítomných sezením soudu toho, teprve z let 1510 a 1511, a tu seznáváme, že kromě nejv. hofmistra sedělo o Svátosti r. 1510 na soudě 8 pánův a 16 vládyk; o sv. Martině téhož roku 3 páni a 11 vládyk, a r. 1511 o sv. Martině 4 páni a 11 vládyk.[30]) Tudy skutečně bylo sezením soudním přítomno nejméně 12

[26]) Jména některých členů královské a zemské rady uvádějí se r. 1502 v soupisu pánů a rytířstva, kteří králi podávali přímluvy o obsazení úřadů zemských po resignaci nejv. purkrabí Jence z Janovic. Z *pánů* jmenují se Jan ze Šelnberka nejv. kancléř, Petr z Rosenberka, Vok z Rosenberka, Vilém z Pernšteina nejv. hofmistr, Petr Holický ze Šternberka, Jetřich Bezdružický z Kolovrat, Ladslav ze Šternberka, Petr Bydžovský z Wartenberka, Zdeněk Lev z Rožmitála purkrabí Karlšteinský, Jan Zajimač z Kunstátu, Půta Švihovský z Risenburka nejv. sudí, Bohuše Kostka z Postupic nejv. mincmistr; a z *rytířstva* Albrecht z Leskovce podkomoří, Mikuláš Trčka z Lípy, Burian Trčka z Lípy, Jiřík Karlík z Nežetic, Bohuslav Břekovec z Ostromeče, Jan Špetle z Prudic, Otík Kamýcký z Tropčic, Sigmund z Chmelic purkrabí hradu Pražského, a Albrecht Rendl z Oušavy král. prokurátor (Archiv Český VI. str. 279). — Jako mezi úřednictvem zemským vznikaly časem spory o pořadu sedání a hlasování, tak tomu bylo i mezi členy královské rady. Král Vladislav 21. února 1502 rozhodnul na hradě Pražském různici toho způsobu mezi pány ze soudu zemského a Zdeňkem Kostkou z Postupic, při čemž doložil: „A což se urozeného Bohuše Kostky z Postupic dotýče, ten má to miesto držeti, které nynie *v soudu komorniem a v raddě našie* drží" (Registra kr. Vladislava z let 1498—1502 v státním archivu ve Vídni č. 201 na l. 273).

[27]) Archiv Český VI. str. 222.

[28]) Král Vladislav psal 21. prosince 1509 uroz. panu Bořitovi z Martinic na Smečně takto: „Urozený věrný náš milý! Jakož sme zřídili na obecním sněmu a to zřízení i zapsali, jaký má zpuosob býti o súd komorní zachován, a na kohož by koli uloženo bylo z pánuov nebo z vládyk, aby ten v súdu sedal a rok vyseděl; pakli by se jemu nezdálo po roce sedati déle pro příčinu kterúžkolivěk, tehda má hofmistru najvyššímu, který súd komorní na našem místě zpravuje, oznámiti, a on jiného má na to místo dosaditi tak a tiem zpuosobem, jakož to zřízenie naše samo v sobě šíře ukazuje. Protož my na tobě žádáme, aby ty o Svátosti najprve příští v Praze byl a do súdu vsedl a při tom zřízení našem tak se zachoval, jakož pak, jak a jakým pořadem sedati máte, to zřízení naše v sobě ukazuje. Protožť přikazujem, že toho jinak neučiníš a tak se v tom zachováš" (Kop. v archivu Smečenském.)

[29]) Archiv Český V. str. 172 a X. str. 444.

[30]) V tomto díle Arch. Českého str. 279 a 375. a v registrech soudu komorního č. III. na l. 17 *b* atd.

radů, z nichž většina stavu vládyckému přináležela. Podržovalť v soudě tom převahu živel vládycký a poněkud i úřednický, kdežto na soudě zemském stav panský, jak známo, v rozhodné byl většině.

O *kompetenci soudu komorního* do r. 1500 pojednali jsme na jiném místě,[31]) ukázavše tam, kterak mu zůstávaly do té doby toliko případy rušení míru zemského a rozmanité *„menší případy“* vyhrazeny, když o ně strany před soud se poháněly; kdežto *soudu zemskému* přiznávala se příslušnost ve *„velkých přech“*, zvláště jež se týkaly *hrdla i statku.* Půhony *o čest* mohly se podávati buď k tomu buď onomu soudu.

Než působnost soudu komorního tenčila se po r. 1500 poněkud tím, že stranám ponecháváno na vůli, zdali i v těch případech, jež posaváde příslušely před soud komorní, chtějí se poháněti k soudu zemskému,[32]) a že časem *soud královský,* po r. 1508 i *soud správců zemských neboli regentů* zasahoval v právomoc soudu komorního. Kromě toho stavové vyšší sami, držíce se zásady, že mohou práv svých přičiniti neb ujíti, ujímali soudu komornímu část jeho působnosti a přikazovali ji *soudu zemskému.* Tak r. 1505 stalo se snesení sněmovní, že všechny pře o *čest* a vraždu mají se souditi toliko na soudě zemském, a soud komorní vynesl 19. listopadu t. r. obecný nález, že „takové všecky puohony a pře k soudu zemskému podle obecnieho zuostání zemského se podávají“.[33]) Na sněmích 10. června 1509 a 16. října 1510 stala se další snesení, kteří „artykulové za *moc* mají počtěni býti“, a tu bylo ustanoveno, že ve všelikých těchto případech rušení zemského míru provinilec má k soudu zemskému býti obeslán a tam souzen.[34]) Následkem toho zůstávaly případy rušení míru jenom

[31]) Archiv Český X. str. 445.

[32]) Poučný případ v tom ohledu vypravuje k r. 1503 Schlesingrem vydaná „Die Chronik der Stadt Elbogen“ na str. 112 násl. Při známé krvavé svatbě na zámku Karlovarském 6. února 1503 odbývané (Palacký u. m. str. 56) chtěl Šebastian Šlik uvrhnouti bratry Pflugy do věže, poněvadž prý ukládali o život jeho; avšak páni Gutšteinové s krajem Loketským přiměli jej, že je propustil, když se zavázali státi o sv. Martině (11. listopadu) bez půhonu před soudem komorním (fur den hern zu Prag). Skutečně manové a měšťané Loketští stáli o nejbližším roku o Svátosti před soudem komorním (furm kammerrechten) na hradě Pražském, chtějíce odpovídati na žaloby p. Šlikův i viniti je z rušení práv; avšak rada soudu komorního prokurátor Rendl z Oušavy sdělil jim, že se pře jich k roku sv. Martina odkládá, poněvadž páni Šlikové, setkavše se na Hradčanech s pány Gutšteiny, dostali se s nimi do svády a v půtce ztratili průvody k soudu připravené. Ale před tím též král Vladislav obeslal obě sporné strany před soud zemský a zejména 24. srpna psal p. Šlikům, že nařídil soudcům zemským, aby při tu na jeho místě ku konci přivedli (an unser stat der hern unser krone Behem, so das landrecht besitzen, dyselbigen irrigen sachen auf ein ende zu verhoren). Když pak 3. října manové i měšťané Loketští, jsouce poslušni rozkazu královského, k soudu zemskému se dostavili, odepřel Šebastian Šlik odpovídati k žalobě, dovolávaje se toho, že má o tutéž věc rozepři před soudem komorním. O roku sv. Martina (11. listopadu) dostavil se také k tomuto soudu, a když zase Loketští nestáli a toliko jich poručník Mates Hyserle se rozkazu královského dovolával, aby jich pře na soudě zemském byla rozhodnuta, tu soud komorní dal p. Šlikovi proti Loketským za právo stané (dy hern des cammerrechtens haben hern Sebastian sein sach erstanden zuerkant in ruck den von Elpogen). Loketští sice podali stížnost ku králi, že o jednu při před dvěma soudy měli odpovídati (fur zweyen rechten zu stehen), a král také poslal list Šlikovi, v kterém mu vytýkal takovéto jednání (der du dy vom Elpogen habst furgenomen mit dem cammerrechten und sie vermeinst damit zu ubereilen); avšak Šlik nepřijal prostě listu královského, a Loketští na ten čas zůstali v nepráву. Srov. další akta pře Šlikovské v Archivu Českém VI. str. 292, 294, 300, 307, 311, 321 a 327; též R. č. 1250. Nestání Loketských není v registrech soudu komorního č. III. zapsáno; což je důkazem, že do rukopisu toho jenom některá staná práva byla přepsána.

[33]) R. č. 1378.

[34]) Orig. v archivu Třeboňském č. 3434; kop. v rukop. Roudnickém na l. D. 8 a F. 2.

potud soudu komornímu, pokud spadaly pod pojem *„pychu"*, na nějž peněžité pokuty se ukládaly, a pokud strany před tento soud o ně poháněly.

Soud komorní byl pak nucen často sám ustanovovati hranice své kompetence v poměru k soudu zemskému a jiným soudům. Zdvihalť půhony a odkazoval strany, aby se poháněly *právem něb soudem zemským,* když šlo o pře:

a) jež se týkaly *statků svobodných,* gruntů dědičných neb zemských, dědin, dědictví, luk, břehů, domů atd., když šlo o uvázání se v cizí grunty, o bezprávné zorání dědin a jiné rušení držby, pokud pod pojem pychu nespadalo, o odpor kladený vedení práva na dědiny od úřadu desk zemských, o spolek rolí, o nevydávání platů dědičných, ročních neb' úročních z dědin a o ujetí takovýchto platů;[35])

b) když šlo o pře *vodního práva,* o topení gruntů rybníkem, o skopání rybníků, o lovení ryb, o udělání haltéře;[36])

c) když šlo o *podací kostelní,* o platy kněžské, o nevydávání desátků, o vrchnost a panství kláštera panského;[37])

d) o zadrželý *úrok komorní,* poněvadž se pře desk dotýkala;[38])

e) o *mord a loupež;*[39]) *f)* o *nářek cti;*[40]) *g)* o *moc;*[41])

h) o *lidi zběhlé a dědičné;*[42])

ch) o *majestáty a výsady,* o výplaty zápisné, o bezprávné vybírání cla;[43]) a

i) o *rozsusování úřadů zemských.*[44])

Ve všech těchto případech komorní soud odmítal konati soudní moc, uznávaje právomoc soudu zemského. Podobně v několika případech zdvihnul půhony a odkázal strany k *soudu dvorskému,* aneb ku krajinskému soudu manskému (na př. Trutnovskému), když byl pohnán man aneb šlo o statky neb služby manské.[45]) O *soudě duchovním* činí registra soudu komorního toliko dvakráte zmínku, uznávajíce, že o věc manželskou možno před tímto soudem viniti a že mu přísluší trestní a disciplinární moc nad kněžstvem.[46]) Poměr pak soudu komorního k *soudu purkrabskému* neboli purkrabí hradu Pražského a k *menšímu soudu zemskému* nehrubě se lišil od poměru, v jakém soudy tyto stály k většímu soudu zemskému. *Purkrabí hradu Pražského,* jsa podřízen nejv. purkrabí Pražskému, měl jednak samosťatnou právomoc soudní, jež se správou věží hradu Pražského souvisela, jednak spolupůsobil při konání soudní moci na

[35]) R. č. 1000, 1102, 1120, 1121, 1137, 1142, 1161, 1162, 1172, 1185, 1242, 1356, 1375, 1380, 1389, 1390, 1424, 1434, 1435 a 1547. Srov. též ZZ. čl. 444 a 445 a R. č. 995, 1018, 1023, 1067, 1090, 1261, 1273, 1274, 1778, 1796 a 1956.

[36]) R. č. 1197, 1225-1230 a 1296. Srov. též R. č. 1044, 1104, 1144, 1260, 1274, 1330, 1715, 1720, 1735, 1790-1793, 1951 a 1952. [37]) R. č. 1187, 1191, 1282, 1294, 1295, 1390 a 1391.

[38]) R. č. 1320. [39]) R. č. 1299, 1362 a 1378; srov. též č. 1325.

[40]) R. č. 1386, 1387, 1546, 1590, 1638, 1772 a 1776. — Srov. též ZZ. čl. 35.

[41]) R. č. 1296. Srov. též ZZ. čl. 408.

[42]) R. č. 991 a 1234. Srov. též R. č. 1245, 1246, 1796 a 1986.

[43]) R. č. 984, 1120, 1257, 1372 a 1676. Naproti tomu jsou též případy, kdy i komorní soud soudil o majestáty a o vybírání cla, tak R. č. 984, 987, 988, 1017, 1097, 1159, 1283 a 1287.

[44]) R. č. 1678.

[45]) R. č. 1019, 1272, 1275, 1360, 1666 a 1711. Srov. též ZZ. čl. 53 a 304-379. V jednom případě soudil komorní soud při o manský statek, když se strany dobrovolně o to svolily, aby o tu věc byl půhon před tímto soudem a když také král dal k tomu svolení (R. č. 1093).

[46]) R. č. 1465 a 1510.

vyšších soudech, tedy také na soudě komorním, na kterém pravidelně asi zasedal[47]) a jehož byl exekutivným orgánem. Proto odkazoval soud komorní jeho soudu pře, jež se týkaly *věcí listovních,* při nichž šlo o listy na dluhy, jež v sobě držely pokuty (ležení, vězení) a rukojemství.[48]) Šlo-li o případy trestní a rozhodnul-li soud komorní, že pohnaného béře v svou kázeň a jej trestati chce, tu arci byl to purkrabí, jenž jakožto správce vězení královského provinilce v moc svou anebo v kázeň královskou vzal, „do věže sázel" a zase z věže propouštěl, původu na obviněného „právo zde na hradě dopustil učiniti," slovem obviněného dle uznání soudu trestal. Rovněž soud komorní nařizoval purkrabímu v případech rušení držby neb sporův o meze, jež měly povahu pychu, aby „na meze vyjel," na místě věc vyšetřil, *soud mezní* tam zasednul, svědky vyslyšel a vážil a pak soudu komornímu zprávu o všem podal.[49])

Podobně náleželo na *menší úředníky Pražské neboli desk zemských,* aby spolupůsobili při provádění nálezů soudů vyšších, tedy také komorního, a aby soudili pře o *škody útratní a nákladní.*[50]) Když strana při v komoře vyhrála neb právo ustála, dána o tom relace ke dskám, a soud menší obeslav strany rozhodnul, jaké útraty má nésti strana prohrávající. Rovněž jsou strany soudem komorním odkazovány na soud menší, jehožto předsedou byl purkrabí hradu Pražského neb místopurkrabí, aby tam provedly jinaké své nároky, jež s předmětem hlavní pře souvisely, tak na př. aby na schválení úředníků menších prokázaly škodu, jež se jim stala, aneb aby prokázaly cenu sporného předmětu, aneb aby učinily spravedlivý počet z peněz neb statku sirotčího, nedílného, užívaného, obstaveného, pobraného atd.[51]) Takovým způsobem menší úředníci Pražští činívali stranám *přísudek* v téže při, o kterou na soudě komorním byla se stala výpověď.

Velmi spornou byla příslušnost soudu komorního v rozepřích obyvatelstva městského. Právě v této době usiloval stav městský o uznání zásady, že obyvatelé měštští pravidelně mají býti poháněni a viněni toliko před soudy městskými, a že stavovské soudy nemají nad nimi soudní moci vykonávati. Z toho pravidla nevyjímal ani soudu komorního. Měl-li arci obyvatel městský při s členem vyšších stavů, nebylo pochybno, že má jej poháněti k vyššímu soudu stavovskému podle toho, před který pře taková příslušela. Avšak jinak tomu bylo, když šlechtic poháněl obec městskou, měšťana neb jiného obyvatele městského, aneb když obce městské neb obyvatelé různých měst mezi sebou měli při. Tu bylo sporno, který soud v takovýchto případech má býti příslušným, zdali *vyšší soudy stavovské,* k nimž i bývalé soudy královské, soudy komorní a podkomořský, se počítaly, anebo *soudy městské.*

Stav městský dovolávaje se privilegií svých, arci hájil autonomii obecní ve věcech soudních. Dle jeho názorů obyvatel městský měl státi a odpovídati toliko před soudem městským, měl souzen býti příslušníky toliko svého stavu. Jedinou výjimku z tohoto pravidla připouštěl, když by šlo o *svobodný statek,* jehož držitelem byl by měšťan neb město, anebo když by šlo o případy s držením takového statku související, zejména o *zběhlé poddané* neb o *zběhlou čeleď.* V takových případech měl souditi soud zemský. Soud komorní neměl vykonávati nad obyvatelstvem městským vůbec žádné právomoci soudní, i žaloby na rady městské měly vyřizovati buď vyšší soudy městské aneb nově zvolené rady městské.

---

[47]) Tak r. 1510 a 1511 seděl na soudě komorním Bohuslav Chrt z Ertína, purkrabí hradu Pražského, (srov. str. 279 a 375 v tomto díle Archivu Českého). [48]) R. č. 1013, 1042, 1537 a 1545.

[49]) R. č. 1031, 1086, 1104, 1112, 1117, 1122, 1127, 1188, 1190, 1304, 1361 a 1778. Srov. též ZZ. čl. 54, 255, 381-407. O *registrech úřadu purkrabského* činí se často zmínka, na př. R. č. 1214, 1225, 1453, 1525, 1671, 1771 a 1932. [50]) na př. R. č. 982, 1052 a 1061.

[51]) R. č. 999, 1110, 1181, 1208, 1279, 1348, 1383, 1457, 1747 a 1769. Srov. o kompetenci menšího soudu ZZ. čl. 254-286, 295 a 298.

Zcela opačného stanoviska přidrželi se vyšší stavové. Držíce se zásady, že mohou práv svých přičiniti a ujíti, uznávali kompetenci městských soudů jenom potud, pokud výslovně byla jim přiznána;[52]) kdežto jinak přiznávali svým soudům právo rozhodovati, zdali a pokud chtějí konati soud v případech městských. Dle jich názorů město a měšťan, držíce statky deskové, byli v každém ohledu podřízeni soudu zemskému a ostatním soudům vyšším; kromě toho všechny žaloby šlechticů na obce neb obyvatele městské měly se na stavovských soudech vyřizovati, poněvadž o soudech městských předpokládalo se, že by obyvatelům městským stranily. Takovým způsobem soudy městské měly vlastně podržeti toliko nižší soudní právomoc v těch případech, v kterých obyvatelé jednoho a téhož města se mezi sebou soudili; na nejvýše měly soudy městské býti příslušny v rozepřích, jež by příslušníci městského stavu, na př. obyvatelé dvou měst, mezi sebou měli.

Otázky tyto, souvisejíce těsně se státoprávním postavením stavu městského v zemi, byly jedním z předních kusů stavovského sporu právě v těchto letech, a jest známo, že strany nemohouce svému stanovisku zjednati platnost po dobrém, hleděly druhdy cíle svého po zlém dojíti.

Hned po vydání zřízení zemského začaly se na sněmě o sv. Václavě r. 1500 spory o kompetenci soudů stavovských a městských. Stav městský žádal, aby páni a rytířstvo nedopouštěli poháněti obyvatele městské ku svým soudům „z lehkých věcí, totižto ze *rčenie, svěřenie jakéhožkoli*, z *dluhuov*, z *kšaftuov*, z *nedrženie smlúvy*, *z svád* i z *jiných věcí*, z kterýchž nynie poháněni jsúce, někdy odpoviedati proti právóm našim sme musili, jakožto z *koně*, z *lože*, z *sedmdesáti grošuov miešenských dluhu* a z jiných rovných věcí, kterýchžto my na našich rathúziech nesúdíme, ale rychtáři naši.“ Města oznámila také na sněmě tom, že jest jich vůle k takovýmto půhonům nestáti, leč toliko, když budou pohnáni „z dědin svobodných, lidí zběhlých a čeledi.“ Král z návodu vyšších stavů přísně je pokáral, že naň dříve takovou potřebu nevznesla, vyhrožuje každému, kdo by svévolně k právu státi zanedbal, že má proti němu po právu staném jíti a že král i celá země mají proti němu pomocni býti. Konečně nařizoval městům, aby 6. ledna 1501 vyslali hodné lidi z sebe do Prahy k jednání s vyššími stavy o to, „z čehož by jmenovitě měli poháněni býti.“ Jednání to nemělo však žádného výsledku, a proto města poslala králi 12. ledna 1501 list, kterým omlouvala a hájila své jednání na posledním sněmu, a žádala jej, aby psal „pánóm a rytieřstvu i do zemského i do komornieho súdu,“ aby oni jich „takovými lehkými puohony, kteříž jsú mimo zřiezenie a svolenie zemské, neobtěžovali,“ dokudž král mezi nimi té věci spravedlivě nerozezná.[53]) Král odkazoval města na sněm, aby se tam s vyššími stavy srovnali, a když se to nedařilo, odložil záležitost tu do svého příchodu do Čech, dada v prosinci 1501 nařízení městům, aby k sněmu nejbližšímu vyslali posly s výsadami a právy, které mají ve při se stavy vyššími, poněvadž je chce buď slušnými prostředky srovnati aneb mezi nimi soudem spravedlivým rozsudek učiniti.[54]) Po příjezdu svém do Čech 29. ledna 1502 svolal sněm obecní na 25. února, aby na něm spory stavovské se vyřídily. Před tím však svolával rady královské do Prahy, aby to, co v radě bude obecného dobrého zavřeno, hned na tom sněmě se konati mohlo, a také k návrhu rady královské den před sněmem (24. února) schválil zřízení zemské, přiřknuv

[52]) Tak ZZ. v čl. 55 ustanovuje: „Jestliže kto měšténína z *městské věci, kteréž pod šos příslušejí*, k kterémukolivěk soudu jinam pohonil, kromě před městský soud, aby naň žaloval, ten puohon také jemu bude zdvižen.“ [53]) Archiv Český VI. str. 223-226, Palacký u. m. V. 2 str. 13.

[54]) Archiv Český VI. str. 228 a VII. str. 423.

slovem královským, že chce právo obhajovati a že na každého, kdož by „k právuom a k souduom stávati a rozsudkuom panským dosti činiti nechtěl,“ chce mocí sáhnouti, při čemž odbojníci práva i jich zastanci mají čest ztratiti.[55]) Rozhodnutí toto královské nedávalo městům tušiti ničeho dobrého ve velké jich při s vyššími stavy, kterou během března 1502 před králem a jeho radou vedli. Ve stížnostech svých uváděli, že je páni a rytířstvo přes jich svolení, že z dědin svobodných a z čeledi zběhlé chtějí právo zemské nésti, z jiných věcí dobře lehkých proti jich svobodám pohánějí někdy k zemskému a někdy ke komornímu soudu, kdežto oni o každou věc, krom věcí svrchupsaných, mají před purkmistrem a konšely svými býti souzeni. Vyšší stavové však položili odpor jich tvrzení. „Rozdíl velmi veliký jest,“ pravili, „mezi stavem naším a jich (městským), neb my *v ničemž* k jich právu, ale oni k našemu *ve všem* jakož od starodávna tak i nynie jsú poddáni a příslušejí odpoviedati.“ Předkové Pražanův i jiných měst i oni sami prý vždycky k půhonům před soudy stavovskými stávali, odpovídali, nálezy trpěli, sami se poháněli, práva na ně staná byla vedena a vydávána, jakž toho dokladem jsou půhony a královské a zemské rozsudky. Podle toho nechať se i nadále zachovávají.[56]) Král *ve výpovědi své ze dne 22. března 1502* dal i v tomto kuse, jako ve většině jiných, za právo pánům i rytířstvu, uznav, že „od starodávna poháněli měšťan z *nářku cti*, *ze škod i z jiných rozličných věcí*“ před soudy zemské, že také měšťané z rozličných věcí před soud zemský sami se poháněli, a že i budoucně má při tom zůstati; avšak prý „znamenitě s takovým opatřením, jestliže by který pán neb rytieřský člověk pohnal Pražan neb kterého města obce vší neb osoby zvláštní z jakéžkolivěk věci, ježto by k jich právu městskému a pod jich šos příslušela, když ta pře k súdu přijde a oni to pokáží, že taková věc, oč jsú pohnáni, k jich súdu a pod jich šos přísluší, a že jest věc městská, že toho páni a vladyky v súdu zemském ani komorním súditi nemají, než mají ten puohon hned zdvihnouti, a puovod bude jim povinen bez puohonu podle seznání úředníkuov menších podle práva ve dvú nedělích škody zaplatiti, což by provedli, kteréž by pro ten puohon jezdíce utratili.“ [57])

Nálezem tím král přijal stanovisko vyšších stavů, ponechal vyšším soudům na vůli, aby sami rozhodovali, které pře náleží jim rozsuzovati a které soudům městským, a zároveň uvalil na města břemeno průvodní, zdali která pře náleží před soud městský či nic. Při tom vyhradil soudu zemskému neb komornímu podle toho, který by nejprv měl přijíti, aby trestal šlechtice, kdyby půtku ve městech způsobili, a soudu komornímu ještě přikazoval k rozsouzení půhony na ty, kdo by vrata, jež jsou byla od starodávna na jezích, svévolně zahrazoval a je otevříti nechtěl.[58])

Před vynesením této výpovědi pokoušel se král i někteří královští radové, aby obě strany „slušnými prostředky“ srovnali, a zachovaly se nám také zajímavé návrhy sprostředkovací, jež nejspíše od nejv. hofmistra Viléma z Pernšteina anebo od jiného rady královského, městům nakloněného, pocházely. Dle těchto návrhů měl šlechtic měšťana a i měšťan měšťana poháněti k vyšším soudům, zemskému, komornímu neb dvorskému o *dědiny svobodné*, *zápisné*, *manské a duchovní*, pro „*nevydání člověka, sirotka, čeledína, kmetičny*“, z *nářku cti*, z *majestátu*, z *moci*, ze *zrádného a nešlechetného skutku*, ze *svěření* a z *falše*, a před soud purkrabího „z *listovních věcí*, kteréž jsú s pokutami ležením.“ O jiné věci neměl na měšťana půhon býti dáván, a jestli by měštěnín na měštěnína o jinou věc předce půhon vzal a půhon z nevědomí byl vydán, měl

---

[55]) Archiv Český V. str. 262 a X. str. 102.

[56]) Archiv Český VI. str. 240 a 244. [57]) Archiv Český VI. str. 256.

[58]) Archiv Český VI. str. 262 a 264.

purkmistrem a konšely, před něž ta věc náležela, trestán býti. Naproti tomu půhony měly býti dávány na konšely neb obce městské z *kteréžkoli věci*; toliko Pražané neměli býti poháněni pro ortel a rozsudek, nýbrž jen „pro neučinění a nedopomožení práva.“ [59]) Vyslaní měst nesouhlasili zajisté ani s tímto návrhem sprostředkujícím, tím méně s výpovědí královskou; pročež rozjeli se ihned ze sněmu. Po odjezdu krále z Čech zavázal se stav městský 2. května 1502 na sjezdu, aby „žádný měštěnín po tento čas žádného měštěnína ni před soud zemský ni před soud komorní nepoháněl pro jinú žádnú věc, jedině leč z dědin svobodných, lidí zběhlých a z čeledi,“ a „pakli by kto pohnal, tehdy každý z toho města, v kterémž bydlí, *má vypověděn býti* a do jiného města královského nikoli nemá nikterakž přijat býti.“ Pakli by šlechtic pohnal měšťana z něčeho jiného, nežli k čemu svolili, má pohnaný sice ku právu státi, aby právo se neurazilo; avšak nemá z ničehož takového odpovídati; nýbrž Pražané mají mluviti, že jest to věc městská, a žádati, aby pře taková byla odročena do sněmu budoucího. Když by přes takové podání soudy vyšší proti měšťanu dali komu za právo, tu by proti němu se moc dála, a celý stav městský povinen bude se ho ujmouti a mocí takové moci odepříti.[60]) Naproti tomu vyšší stavové na nejbližším sněmě 15. listopadu 1502 zapsali se, že chtějí pevně trvati při rozsudku královském v rozepři jich s městy vyneseném a že na každého, kdo by je chtěl od rozsudku toho mocí tisknouti, mají sobě vespolek pod závazkem práva obhajování pomáhati a sebe neopouštěti.[61])

Odtud nastávaly mezi stavy dlouholeté rozbroje, jež král a někteří milovníci obecného dobra marně se snažili utišiti. Obě strany držely se pevně svého stanoviska, a nejhůře vedlo se těm, kdož se z jednoty jedné neb druhé vytrhli. Na sněmě 1. května 1504 odbývaném ohlásila se opětně města, že k půhonům, ku kterým nejsou povinovati, více stávati nebudou; toliko ti z měšťan, kteří mají na zemi, mohou odpovídati na hradě Pražském z dědin svobodných, z čeledi zběhlé a z listův vedle prvního dskami zapsaného zůstání.[62]) Následkem toho byl soud komorní nucen na rok zcela přerušiti svá zasedání.[63]) Král 29. července 1504 zmocnil purkrabí Karlšteinského Zdeňka Lva z Rožmitála, aby srovnal různice a nesnáze, které „z příčin rozličných a skrze rozličná jedněch proti druhým podpalování a pozdvihání vznikly a povstaly sú, skrze kteréžto roztržnosti a rozdvojení, což mohli jedni proti druhým s přátely svými na zdoru a protivenství činiti, toho hleděli a činili, obecného dobrého království toho, mezi tím též i našeho, zanedbavše.“ [64]) Sprostředkování toto nemělo však výsledku, ani když na sněmě o sv. Václavě t. r. „všecky závazky a punty“ mezi stavy jsou králem zdviženy. Strana Rožmberská naopak ještě utužila svou jednotu[65]) a hleděla města rozdvojiti a tak odpor jich seslabiti. První, kteří se dali k tomu na čas zneužiti, byli Novoměstští, kteří majíce mnohé pře se Staroměstskými, vymohli sobě na králi 27. října 1504 v Budíně majestát, v kterém jsou jim nové milosti uděleny, poněvadž prý se proti králi „v žádné stranné věci a jednání nedávali.“ Mezi jiným jim král povolil, že jich konšelé jsou příslušnými souditi i v hrdelních případech králi vyhrazených, jako pro žhářství, loupež, vraždu i jiné

---

[59]) Souč. kopie v archivu kutnohorském č. 15.

[60]) Archiv Český VI. str. 270. Do téže doby patrně náleží zápis na spojení se všech měst královských v politickou jednotu (tamže str. 217), kterýžto zápis Palacký omylem do r. 1500 položil.

[61]) Archiv Český V. str. 263 a Palacký u. m. str. 49. [62]) Staří letopisové str. 268.

[63]) Aspoň v registrech soudu komorního (str. 88 v tomto díle Archivu Českého) není žádných nálezův ani z r. 1504 o sv. Martině ani z r. 1505 o Svátosti.

[64]) Archiv Český VI. str. 306. [65]) Tamže str. 310 a 314.

příhody, pro kteréžto účinky by nápad a pokuta na krále dle starodávného obyčeje připadaly. Pře, jež se týkají „gruntu v městech jich“, náleží rovněž souditi konšelům; avšak jde-li o zboží dědičné, svobodné, manské nebo zápisné na zemi, o platy komorní na dědinách svobodných, o věna a o listy obranné a na vrch práva dovedení po uvázání po nálezích panských i po právích staných, tu má každému na vůli býti ponecháno, chce-li se o to právem městským souditi aneb na soud zemský odvolati a táhnouti. Konečně měl každý na výpovědích konšelů Novoměstských přestati, na žádné vyšší právo se neodvolávaje, kromě před krále.[66]) K soudu komornímu tedy obyvatel Novoměstský neměl býti více pohánčn, neboť soud městský na Novém městě anebo soud zemský ve všech případech, kdy obyvatel Novoměstský byl pohnán, měli býti příslušnými. Na sněmě o Svátosti 1505 dle přání králova mělo se znovu jednati o všem, „což by slúžilo k svornosti a obecnímu dobrému;“ [67]) avšak vyjednáváno marně. Následkem toho 22. října 1505 první rozsudek královský ve při stavů z r. 1502 vložen byl do desk zemských,[68]) nabyv tím moci práva, a spory stavovské stále se přiostřovaly. Vyšší stavové 5. března 1507 obnovili svůj zápis proti městům, ku kterému i strana Viléma z Pernšteina nyní přistoupila, a města 29. července t. r. uzavřela znovu jednotu proti všem svým nepřátelům.[69]) Konečně 22. března 1508 došlo na sněmě prostředkováním p. Viléma z Pernšteina k prvnímu jakémus dohodnutí s městy, a sice Pražané i jiní poslové z měst jakožto třetí stav království Českého slíbili „podle panského a rytieřského stavu práva obhajovati proti všem právu odporným“ tak a pod těmi pokutami, jak zřízení zemské ukazuje, a zase páni a rytířstvo také přiřkli „práva a súduov jejich městských, kteréž jim náležie, obhajovati“ proti každému, kdož by se jejich soudům a právům městským zprotivil mocí a násilím.[70])

Ačkoli však i ve smlouvě sv. Jakubské král i stavové vyšší zavázali se, že stav městský při právech jeho zachovají a že každý musí práva dopomoci obhajovati, jak zněl dřívější zápis, předce toto příměří ve sporech stavovských uzavřené nemělo dlouhého trvání. Obec Staroměstská 18. prosince 1508 vyzvala konšely, aby „od svých práv a svobod neustupovali a v nic stranního se nedávali, ani k čemu svolovali mimo svá privilegia a svobody, také aby k žádným půhonům nestávali, než z dědin a z lidí zběhlých a z listův, kdož by se listem zavázal“. Kdo by proti snesení tomu jednal, měl od obce býti trestán. V lednu 1509 obce Pražské uzavřely, nespravovati se více regenty, a vyslaly ku králi osoby se stížnostmi, „kterak se pod těmi regenty zle působilo“;[71]) avšak od krále, jenž 17. února přijel do Čech, marně tehdy očekávali, že se nakloní jich žádostem. Žalovaliť mu na vyšší stavy, že „přes jich povolení a přes jich svobody pohánějí jich k svým soudům, kdežto oni podvolili se toliko ve třech kusích práva jich podniknouti“. Na to král s radou svou 20. března 1509 vypověděl, že „to zůstavuje při prvním nálezu a výpovědi.“ [72]) Mělo tedy i nadále záviseti na vůli soudu zemského a komorního, jakou působnost chtějí dopřáti soudům městským. Letopisec Pražský dokládá, kterak „pro tento odsudek, že se Pražanům zlá a nelibá výpověď stala, byl mnohý v zámutku.“ [73]) V únoru 1510, když král Vladislav meškal v Kutné Hoře, pokusili se ještě Horníci zjednati aspoň sobě v těch věcech nějaké polehčení. Král už 20. ledna 1507 z Budína potvrdil jim majestátem stará jich práva, dle kterých vyňati byli z právomoci soudů zemských

[66]) Čelakovský, Privilegia měst Pražských str. 320, též 326.
[67]) Orig. v archivu sv. Václavském č. 283. [68]) Výpis z desk v archivu Třeboňském č. 3448.
[69]) Archiv Český VI. str. 346 a Chaos rerum memorab. na l. 829 v archivu m. Prahy.
[70]) Archiv Český VI. str. 363 a 364. [71]) Staří letopisové str. 292 a 293.
[72]) Kop. v archivu Třeboňském č. 3448. [73]) Staří letopisové str. 301.

a podřízeni toliko soudu městskému a hornímu, při čemž ustanovil, že z nálezů místních jich soudů má jíti odvolání toliko ke králi neb k nejv. mincmistrovi, a že jinam jedni druhých k soudům nemají potahovati.[74]) Nyní podali Horníci králi stížný spis, že na ně „obtížení přicházejí skrze puohony k soudu zemskému neb komornímu, kdež jest to proti právuom a svobodám," kteréž mají od předešlých králův i od krále samého dané a stvrzené; i žádali, aby, nemůže-li jináče býti a musí-li k půhonům stávati, aspoň jim byla učiněna ta milost, by „páni JMt, jakž zasednou, ty pře, kteréž se Horníkuov dotýkají, ráčili slyšeti a rozeznati; a jestliže by horní věc byla, aby ráčili podle jich výsad a svobod to zdvihnúti; pakli by se toho netýkalo, zuostaň při témž pořádku, jako jiné pře." [75]) Král odjížděje do Uher, odložil však rozhodnutí na jinou dobu, a tak města byla nadále odkázána toliko na vlastní svépomoc. Obec Staroměstská 19. srpna 1510 také obnovila snesení, že měšťané a obyvatelé nemají se k soudům vyšším poháněti pod pokutou vypovědění z města, a podobná snesení i druhá města Pražská v ten čas učinila a také prováděla.[76])

Zajímavo jest nyní sledovati, jaké stanovisko soud komorní v otázce kompetence soudů městských v ten čas zaujímal. Nemáme sice celkový obraz judikatury jeho z této doby, poněvadž registra půhonů, do kterých se připisovala také nestání stran, se nám nezachovala; avšak tuto uveřejněná registra nálezů poskytují přece dostatečného v tom ohledu poučení.

Soud komorní zdvihal půhony a odkazoval strany, aby se vinily *před soudem městským*, druhdy s výhradou vyššího práva: *a)* když pře na právě městském byla začala, avšak ještě konce nevzala;[77]) *b)* když šlo o *grunty městské*;[78]) *c)* o *platy roční neb dědičné* z dědictví, z domů, z vinic, z masných krámů a j.;[79]) *d)* o *dluh*, o *obstavení pro dluh*, o *právo listovní*;[80]) *e)* o *pych*[81]) a *f)* o *žalobu na městského rychtáře*, na př. pro nedopomožení práva.[82]) Ve dvou případech, v kterých šlo o vrácení svěřených peněz a o dluh za dům, kde konšelé byli svědkové, odkázal soud komorní při k rozsouzení *podkomořímu* při nejbližší obnově rady městské.[83])

Naproti tomu uznával *soud komorní příslušnost svou ve věcech městských:*

1. když byl podán půhon na *purkmistra a radu král. města* pro *nezachovávání dobrého řádu a práva při konání soudní moci* (R. č. 1032 a 1091); pro *nedopomožení právu* (č. 997, 1006, 1100, 1109, 1154, 1180, 1206 a 1249); pro *nepořádnou a nespravedlivou výpověď* (č. 1016, 1034, 1145, 1520 a 1673), pro *nedostiučinění výpovědi z vyššího práva* (č. 1003, 1029, 1099 a 1281); pro *bezprávné vězněni a zatýkání* (č. 1095, 1160, 1175, 1251, 1389, 1573 a 1644); pro *nevydání neb bezprávné držení statku pozůstalého* (č. 1018 a 1543); pro *bezprávné vytisknutí*

[74]) Transumpta privilegiorum na l. 31 v archivu m. Hory Kutné. Otištěno chybně v Sternbergových Umrisse einer Geschichte der böhm. Bergwerke I. 2 str. 149.

[75]) Liber rubeus decret. ant. na l. A. 1 v archivu Kutnohorském.

[76]) Kniha archivu m. Prahy č. 994 na listě 85 v. a R. č. 1858, 1863, 1887 a 2010. Jsou tu svědectví, že měšťané Pražští, když k nim přišli poslové od úřadu nejv. hofmistra Viléma z Pernšteina, nechtěli půhony přijímati, láli nejv. hofmistru i poslům, pravíce, že „nechtějí na hradě státi, neb mají purgmistra a pány," a že i konšel žalobce, který proti svolení obecnímu na hrad poháněl, obeslal, pravě mu, „že musí města prázden býti i s ženú svú".

[77]) R. č. 1742 a 1743. [78]) č. 1366 a 1675. [79]) č. 1075 a 1379.

[80]) R. č. 1005, 1241, 1520, 1667, 1733 a 1768. Arci když měštan pohnaný o dluh nestál, dáno proti němu za právo stané (č. 1248 a 1419); ano v jednom případě (č. 1508) dáno proti pohnané měštce za právo pro dluh pozůstalý.

[81]) R. č. 1124. [82]) č. 1002 a 1089. [83]) č. 1163 a 1196.

ze statku (č. 1396); pro *nezdržení smlouvy* (č. 980); a pro *dosti neučinění rčení, že statek bude zapsán v městské knihy dědičné* (č. 1149);

2. když byl podán půhon *na obyvatele městského: a)* ze *rčení*, ačkoli pohnaný namítal, že věc přísluší k právu městskému (R. č. 1366 a 1368); *b)* z *nevydání svěřených peněz* (č. 1417 a 1660); *c)* z *pychu*, když měšťan na šlechtice sáhl a jej bíti chtěl (č. 1018), a *d)* z *nářku cti*, když pohnaný měšťan nestál (č. 1331 a 1341).

Z výpočtu toho jest patrno, že komorní soud v několika málo případech soudil, když byl pohnán obyvatel městský; avšak že dosti pilně vrchní dozor vykonával na konání soudní moci ve městech, z kteréhožto dozoru postupem času mohla se vyvinouti pravidelná právomoc soudní v druhé instanci nad obyvatelstvem městským. Celkem stanovisko jeho k požadavkům městským v otázce příslušnosti soudní bylo tedy městům příznivé a srovnávalo se dosti se sprostředkujícím návrhem, který r. 1502 byl králi a sporným stranám předložen.[84]) Stavu městskému arci ani toto stanovisko nevyhovovalo, neboť nechtěl soudu komornímu vůbec žádného vlivu přiznávati na soudnictví městské.

Přihlédneme-li nyní k ostatní kompetenci soudu komorního, tedy seznáváme, že příslušnost jeho byla nepopíranou v těch případech, jež nebyly výslovně jiným soudům vyhrazeny a v kterých strany na něho se obracely. Původ[85]) i přímo pohnaný k tomuto soudu musili býti lidé osobně svobodní. Lidi poddané soudila vrchnost; proto bylo původu, jenž vinil poddaného, nejprve na soud vrchnostenský se obrátiti, a teprve pak, nebylo-li tam dopomoženo ku právu proti poddanému, bylo mu pohnati vrchnost před soud komorní, aby člověka poddaného postavila. Následkem toho vznikaly často spory, zdali původové a pohnaní jsou lidé „dobří,“ „svobodní,“ „urození,“ „vládyčtí,“ „královští,“ anebo zdali jsou to lidé přikázaní, dědiční, sedlští, gruntovní atd., a takovým způsobem přišlo soudu komornímu nejednou také o *„chlapství“* (de vili rusticitate) rozhodovati.[86]) Případy pak, v kterýchž soud komorní v tento čas půhony na lidi svobodné i také nesvobodné, když je vrchnost byla postavila, přijímal a o nich nálezy vynášel, jsou kromě svrchu zmíněných případů městských tyto:

1. *z nevydání, nevrácení neb pobrání svrchků, nábytků* (koní, klisen, krav, vozů, peřin, šatů, zbroje), *obilí, peněz, klenotů, stříbra* (R. č. 978, 1015, 1088, 1108, 1153, 1189, 1192, 1195, 1204, 1205, 1245, 1319, 1374, 1392, 1409, 1411, 1421, 1437, 1453, 1457, 1458, 1467, 1494, 1501, 1526, 1538, 1617, 1635, 1641, 1647 a 1651);

2. z *rušení držby* (č. 1276, 1285, 1286, 1288 a 1359);

3. z *nekladení statku ve dsky,* z neoprávněného kladení do desk, z neočištění statku zavazeného (č. 1159, 1258, 1352 a 1398);

4. z *nezdržení smlouvy,* z dosti neučinění smlouvě, pečetmi neb řezanými cedulemi stvrzené, (č. 980, 1012, 1018, 1027, 1036-1038, 1044, 1047, 1056, 1063, 1104, 1105, 1110, 1113, 1131, 1134, 1137-1139, 1143, 1144, 1171, 1187, 1198, 1202, 1207, 1224, 1234, 1238, 1239, 1250, 1260, 1282, 1315, 1322, 1326, 1330, 1358, 1382, 1393, 1415, 1440, 1444, 1470, 1474, 1475, 1478, 1496, 1524, 1530, 1535, 1587, 1625, 1654, 1656-1659, 1663, 1672, 1699, 1745, 1746 a 1772);

5. z *nezdržení smlouvy nájemné* (č. 1083, 1094, 1152, 1209, 1264 a 1428);

---

[84]) Srov. str. XIV. tohoto úvodu. [85]) R. č. 1064, 1264 a 1529.

[86]) R. č. 983, 990, 991, 998, 1006, 1020, 1054, 1064, 1191, 1213, 1238, 1239, 1252, 1264, 1300, 1383, 1433, 1529, 1536 a 1758. — Srov. též ZZ. čl. 45 a 471 a R. č. 1107, 1425, 1562, 1564, 1565, 1681, 1682, 1884, 1953 a 2004.

6. ze *rčení neb přirčení* něco dáti, činiti neb nečiniti, *z dosti neučinění rčení* (č. 996, 997, 1010, 1090, 1121, 1140, 1149, 1156, 1212, 1217, 1223, 1254, 1265, 1298, 1310, 1316, 1319, 1320, 1364, 1366, 1368, 1376, 1403, 1412, 1431, 1438, 1439, 1443, 1452, 1455, 1456, 1466, 1479, 1481, 1486, 1517, 1521, 1536, 1566, 1572, 1607, 1618, 1630, 1640, 1646, 1662, 1674, 1675, 1693, 1711, 1718, 1719, 1728, 1744, 1748, 1750, 1752, 1755, 1757, 1761, 1762, 1764 a 1779);

7. z *dosti neučinění slibu* (č. 1212, 1216, 1217, 1223 a 1632);

8. z *dluhu,* ze summy peněz půjčené, nedodané neb nedoplacené (č. 979, 1014, 1024, 1025, 1051, 1066, 1068, 1098, 1111, 1118, 1157, 1168, 1174, 1193, 1201, 1202, 1211, 1221, 1245, 1247, 1258, 1263, 1297, 1311, 1314, 1351, 1353, 1365, 1369, 1373, 1395, 1402, 1405, 1414, 1418, 1420, 1429, 1464, 1472, 1473, 1487, 1492, 1493, 1495, 1506, 1519, 1527, 1533, 1534, 1537, 1542, 1544, 1545, 1570, 1605, 1613, 1620, 1621, 1632, 1636, 1650, 1677, 1707, 1742, 1747-1749, 1753, 1755, 1759, 1760, 1762, 1767, 1782 a 1783);

9. z *dluhu po zemřelém zůstalého* (č. 1255, 1303, 1308, 1370, 1394, 1419, 1454, 1460, 1502, 1507, 1508, 1532, 1533, 1585, 1589, 1619, 1651, 1664, 1665, 1673, 1755, 1768 a 1775);

10. z *obstavení pro dluh,* též pro zločin (č. 1052, 1078, 1184, 1349, 1383 a 1813);

11. z *ležení,* z *proleželého a nedoplatku jeho* (č. 986 a 1401);

12. ze *svěření,* z nevrácení věci svěřené, půjčené, k věrné ruce schovati dané (č. 982, 985, 1016, 1034, 1041, 1262, 1309, 1328, 1371, 1426, 1442, 1500, 1528, 1667, 1770 a 1781);

13. ze *svěření peněz,* z nevydání peněz k věrné ruce svěřených, schovaných neb přijatých (č. 1077, 1146, 1153, 1164, 1334, 1411, 1462, 1498, 1552, 1557, 1582, 1620, 1628, 1635, 1660, 1754, 1785, 1829, 1850, 1862 a 1876);

14. ze *svěření neb schování listu* (majestátu, listu hlavního, trhového, zápisného, dobré vůle a j.), z nevydání listu k věrné ruce přijatého neb svěřeného, z položení listu (č. 985, 1035, 1199, 1200, 1214, 1235, 1243, 1246, 1270, 1333, 1348, 1385, 1416, 1423, 1427, 1539 a 1627);

15. z *rukojemství,* zejména za věno, z nevypravení rukojemství, z dosti neučinění slibu a rukojemství (č. 1001, 1011, 1028, 1048, 1065, 1123, 1216, 1223, 1268, 1280, 1301, 1339, 1356, 1388, 1399, 1404, 1408, 1430, 1441, 1445, 1452, 1454, 1459, 1471, 1482, 1483, 1499, 1511-1514, 1516, 1522, 1593, 1600, 1622-1624, 1648, 1653, 1668-1670, 1731, 1819, 1822, 1852-1855; srv. též svrchu položené č. 7.);

16. ze *základu propadeného* (č. 993, 994, 1072, 1407, 1408, 1468, 1634, 1683 a 1763);

17. ze *zajetí neb zájmu dobytka* (č. 1071, 1076, 1078, 1081, 1190, 1885, 1889, 1890, 1898, 1941, 1942, 1956, 1969 a 1970; srv. též ZZ. čl. 477);

18. ze *svazku manželského* (č. 1345, 1376, 1447, 1465, 1560, 1561, 1614 a 1634);

19. z *věna* a *výpravy* (č. 992, 1028, 1065, 1212, 1223, 1241, 1317, 1321, 1356, 1415, 1499, 1518, 1586, 1604, 1640, 1661 a 1741, srov. též ZZ. čl. 504-515);

20. z *poručenství* (č. 989, 1048, 1080, 1106, 1107, 1114. 1166, 1171, 1181, 1186, 1328, 1335, 1338, 1373, 1384, 1417, 1861 a 1980; srov. též ZZ. čl. 483-503);

21. z *nedílnosti statků,* z nevydání dílu po rozdělení statku nedílného, z položení dílčích cedulí (č. 989, 1132, 1177, 1215, 1245, 1246, 1279, 1292, 1365, 1367, 1394, 1403, 1410, 1437, 1655, 1802 a 1955; srov. ZZ. čl. 516-524);

22. z *práva dědického, z dosti neučinění kšaftu a odkazu,* z nevydání peněz a věcí na smrtedlné posteli poručených a odkázaných (č. 978, 1078, 1080, 1115, 1121, 1166, 1204,

1205, 1210, 1213, 1218, 1222, 1226, 1242, 1354, 1373, 1382, 1462, 1484, 1490, 1497, 1500, 1502, 1525, 1526, 1533, 1542, 1558, 1559, 1571, 1609, 1617, 1637, 1658, 1671, 1676, 1761, 1765, 1775, 1777, 1812, 1818, 1827, 1857, 1872, 1927, 1928, 1971 a 1994);

23. z *nářku cti* (do r. 1505), z řečí hanlivých a důtklivých, z nešlechetných cedulí (č. 1008, 1026, 1031-1033, 1038, 1049, 1053, 1058, 1073, 1074, 1085, 1096, 1150, 1151, 1170, 1176, 1179, 1219, 1220, 1225, 1231-1233, 1240, 1245, 1252, 1256, 1266, 1267, 1269, 1291, 1292, 1306, 1318, 1323, 1327, 1331, 1338, 1340-1341, 1350, 1357, 1362, 1378, 1381, 1386, 1387, 1590, 1638, 1725 a 1774; srov. též ZZ. čl. 38);

24. z *hanění soudu* (č. 1055, 1173, 1188, 1486, 1929, 1931 a 1949);

25. z *pychu neb výstupku proti osobě svobodné,* když pohnaní neb jich lidé původa honili v mírné a pokojné zemi, jímali, do věže vsadili, zranili, na zdraví mu uškodili, jej zbili, jej pomáhali bíti, chtěli zabiti, když pohnaný původu výhrůžky činil, do jeho vsi zbrojně přijel, na silnici koně mu vypřahal, manželku mu unesl atd. (č. 1008, 1045, 1059, 1129, 1135, 1136, 1169, 1269, 1325, 1362, 1425, 1465, 1476, 1489, 1504, 1523, 1561, 1614 a 1773);

26. z *pychu proti osobě nesvobodné* (z pokuty 50 neb 10 kop), že pohnaný původu člověka jeho poddaného neb služebníka zamordoval, pomáhal bíti neb mordovati, zloupil, zsekal, kázal stíti, zbil, zranil, zchromil, jal, vězel, úklady strojil, na zdraví uškodil, naň zločince najímal, výhrůžky činil, aneb že pychu takového poddaní pohnaného se dopustili (č. 998‘ 1022, 1052, 1060, 1061, 1112, 1117, 1155, 1167, 1191, 1194, 1271, 1277, 1278, 1289 z *„vayboje“*, 1299, 1307, 1312, 1325, 1397, 1406, 1413, 1422, 1431, 1436, 1448, 1450, 1451, 1463, 1469, 1476, 1477, 1488, 1503, 1504, 1509, 1515, 1529, 1555, 1594, 1598, 1602, 1633, 1642, 1643, 1645, 1649, 1652, 1679, 1736, 1750, 1751, 1784, 1815, 1816 a 1987);

27. z *pychu proti majetku* (z pokuty 50 neb 10 kop), *ze vzatku, odjetí neb pobrání statku,* svrchků, nábytků, peněz; ze spálení statku, z poroubání lesa, z posečení louky, z pobrání obilí neb sena, ze zabití zvířete (č. 1004, 1018, 1046, 1062, 1069, 1086, 1116, 1122, 1141, 1147, 1148, 1182, 1287, 1304, 1305, 1336, 1355, 1363, 1392, 1397, 1505, 1531, 1540, 1576, 1721, 1743, 1756, 1817 a 1888; srov. též ZZ. čl. 444);

28. ze *zlodějství* a z *kupování věcí kradených* (č. 981, 1127, 1128, 1190, 1346 a 1347);

29. z *honu, shonu a lovu na cizích gruntech* (č. 978, 1057, 1125, 1361, 1424, 1548, 1569, 1631 a 1778; srov. též ZZ. čl. 531-537);

30. z *nehonění a jedrování zločinců* (č. 999, 1101, 1103, 1183, 1426 a 1758; srov. též ZZ. čl. 532, 536-549).

Konečně dle čl. 380 ZZ. byl každý povinen státi před soudem královským, koho král, jsa v zemi, listem obeslal, a podobně i komorní soud jménem královským mohl obesílati strany a vynášeti mezi nimi tak zvané *„stranné nálezy“*.[87]) Takovým způsobem mohl soud komorní vyřizovati stížnosti na *soudy vrchnostenské neb obecní* pro nedopomáhání práva i nepořádné konání soudní moci (R. č. 990, 1133, 1302, 1337, 1432 a 1758), jakož i stížnosti poddaných neb jich zastanců na jich vrchnosti; avšak takovéto pře poddanské jsou v těchto letech na soudě komorním velkou řídkostí (R. č. 1119, 1159 a 1226).

Tolik o *působnosti soudu komorního,* jež tudy přes všechnu nepřízeň okolností byla v těch časech dosti rozsáhlá a zejména pro dějiny práva soukromého a trestního velmi zajímava.

Náleželo by zde pojednati ještě o *řízení při tomto soudě* a o rozdílech tohoto řízení

---

[87]) ZZ. čl. 246 mluví o přech stranných (cause extraordinarie), o něž osoby od úřadu byly listem obsílány a jež prý už minuly (Archiv Český V. str. 131).

od procesu na soudě zemském užívaného; avšak věc ta musí jinému místu býti zůstavena.[88]) Toliko o jedné stránce řízení průvodního, o *dávání svědectví,* jest se nám zde ještě zmíniti, poněvadž otázka tato byla předmětem též sporů stavovských, a poněvadž uveřejňujíce v tomto díle svědomí soudu komorního z let 1510 a 1511, musíme též poněkud k formální jich stránce přihlédnouti. Zřízení zemské z roku 1500 činilo rozdíl mezi svědectvím, jež před soudem zemským a jež před soudem komorním mělo se skládati. Svědkové, nechať byli stavu kteréhokoli, neskládali ústního svědectví před soudem samým, nýbrž oni prve, nežli došlo k líčení pře, vydali svědectví před úřadem, kdež ústní jich svědectví písař soudu zapisoval a pak na soudě četl. Šlo-li o při před soudem zemským, tu byl povinen svědek, jsa pohnán k svědomí, z pravidla *osobně* před písaře se dostaviti, přísahu složiti, že věrně a právě poví, čeho je svědom, a pak *ústně* svědčiti. Při tom páni a vladykové měli přísahati, k svědomí stojíce a zdvihnuvše dva prsty proti východu slunce; kdežto městský a obecní lid měli kleknouti proti východu slunce a položiti dva prsty na znamení božího umučení. Svědomí listovní na místě takovéhoto svědectví ústního nemělo se na soudě zemském přijímati; toliko „městská svědomie podle prvnieho svolenie zemského měla býti přijímána". Naproti tomu na soudě komorním mohla se na místě ústního svědectví přijímati svědomí listovní jak od vyšších stavů, tak i od obyvatelů městských; toliko lidé obecní z městeček a ze vsí musili býti vrchnostmi postaveni při úřadě nejv. hofmistra na hradě Pražském, když byli k svědomí pohnáni a když jim na cestu byly dány peníze.[89])

Na počátku března 1501 učinil však sněm zřízení, „což se svědomie v soudu komorniem dotýče", takové, že *svědomí listovní* má se v komoře toliko od panského a vládyckého stavu přijímati, a sice že má svědomí to býti dáváno zavřené a že má v něm býti zapsáno, kterak svědek béře to na svou víru a na svou duši, že jest pravda, což svědčí. Naproti tomu „jiní lidé obecní", tudy i měšťané a ostatní obyvatelé městští, měli svědčiti *osobně* přísahu učiníce, jako v soudu zemském, a strana, jež jich pohnala, měla jim dáti od míle 2 groše jako v témže soudu. Toliko jednu výjimku zřízení to připouštělo, totiž že v kraji „před dvěma dobrými a zachovalými člověky" t. j. šlechtici mohli lidé obecní svědčiti a přísahu též skládati v nepřítomnosti stran, načež svědomí jich mělo se sepsati, zapečetiti a patrně úřadu nejv. hofmistrství zaslati.[90]) Rozumí se, že se tak dálo toliko v tom případě, když svědkové dobrovolně svědčili a nebyli půhonem k svědomí připraveni. Pochopitelno, že obyvatelstvu městskému bylo velmi obtížno dostavovati se na hrad Pražský a tam přísahu činiti k svědomí tak, jak lidu selskému byla předepsána. Vždyť druhdy obyvatel městský skládal přísahu i svědectví před svým úřadem městským, jenž sepsav a pověřiv svědectví jeho, odesílal je k soudu zemskému neb komornímu. Měniti zařízení to nebylo příčiny. Stav městský následkem toho ve stížnostech svých králi Vladislavu v březnu 1502 předložených uváděl též, „kterak páni a rytieřstvo a zvláště ti, kteřížto v soudiech sedají, svědomie listovního od súsed našich podle obyčeje prvnieho a práva našeho pod městskú pečetí vydaného přijímati nechtie," ačkoli druhdy mnoho let je přijímali a nálezy podle něho činili. I žádal, aby „mimo prvnie a staré obyčeje k takovým přísahám nuceni podle jich vuole nebyli, neb jest to prve a zvláště při soudu komorniem nebývalo." [91]) Vyšší stavové namítali, že i oni jsou povinni osobně svědomí dávati, jakož na povahu stavů jich přísluší, a tudy aby i měšťané se tak zachovávali; načež král

[88]) Srov. ZZ. čl. 295 a 380. [89]) ZZ. čl. 15, 35, 211-213, 270, 272, 290 a 380.
[90]) Archiv Český V. str. 172 a VI. str. 230, též R. č. 1021.
[91]) Archiv Český VI. str. 241.

22. března 1502 vypověděl, že páni a rytířstvo dobře mohli udělati „zřízení k *svým* súduom o přísahách k svědomí mezi všemi stavy," a že to tak ode všech má býti zachováno; avšak pokud se dávání listovních svědectví týče, že přáním stavu městského poněkud má býti vyhověno. Potvrdil, že k soudu zemskému mají obyvatelé městští přísahu k svědomí osobně a klečíce činiti; avšak k soudu komornímu že mohou *konšelé* na tu přísahu, kterou učinili k úřadu svému, dávati svědomí svými zavřenými listy, a „kteří jsú *měšťané osedlí* a nejsú konšelé", ti že mají přísahu udělati před konšely svého města, a to stojíce a dva prsty na kříž položíce. Což tak před konšely seznají, to má v list vepsáno býti, a pečetí městskou zapečetěno, a nemá to od žádného otvíráno býti, než před soudem komorním. Toliko kdyby šlo o nářek cti, tu že měšťané mají jako páni a rytířstvo osobně státi a svědomí pod přísahou vydati.[92]) Poslední ustanovení arci pozbylo významu, když pře o čest r. 1505 soudu komornímu jsou odňaty.[93]) V březnu 1509 opětně Pražané a jiná města vinili před králem vyšší stavy, „že svědomí od měšťan listovního v soudech přijímati nechtějí tak, jakž jsú prve od staradávna přijímali, a jestliže by nechtěli od nich tak svědomí přijímati, že by na ně záhuba veliká přišla"; avšak král 20. března 1509 zůstavil toho artykule „o přijímání svědomí k soudům" při znění předešlé výpovědi.[94]) Máme za to, že stížnost měst v tomto kuse netýkala se soudu komorního, jenž na základě prvního rozsudku královského z r. 1502 od konšelů a měšťan listovního svědectví přijímal.

Z vytištěných pak v tomto díle svědomí[95]) je patrno, že *nejvyšší úředníci* svědčili „na tu přísahu, kterou králi JMti i vší zemi učinili";[96]) *páni a vladykové* seznávali prostě, co „jim jest dobře svědomo a v paměti," berouce druhdy vyznání své „k své víře a k své duši, že jest to v pravdě tak";[97]) *menší úředníci* svědčili „na tu přísahu, kterou k úřadu svému učinili";[98]) *konšelé* „na tu přísahu, kterou králi JMti při přijímání úřadu konšelského učinili";[99]) *kněží* „na tu přísahu, kterou biskupu při vzetí kněžství svého učinili";[100]) kdežto *měšťané* a *lidé obecní* svědčili, „učinivše přísahu na kříži". Ve většině případů šlo asi o písemné svědomí šlechticův, duchovních, konšelův i měšťanův, kterážto svědectví byla zapečetěná posílána úřadu nejv. hofmistrství a písaři soudu komorního do register svědomí přepisována. Toliko lidé obecní, jsouce pohnáni k svědomí, byli povinni dostaviti se na hrad Pražský a po vykonané přísaze svědčiti buď původu buď pohnanému anebo oběma stranám. Nejsouce pohnáni k svědomí, mohli arci svědčiti u přítomnosti dvou šlechticů, kteří jich svědectví pak sepsali a do Prahy zaslali.[101]) Svědčili-li svědkové osobně na hradě Pražském, svědomí jich písaři soudu komorního zapisovali na listy a odtud po nějakém čase přepisovali je společně s došlými listovními svědomími do vložek, jež pak jsou svazovány v *„registra svědomí"* a běžným číslem i rejstříkem jmen sporných stran opatřovány. Před soudem komorním četl arci písař toliko tak neb onak sepsaná seznání svědků.

---

92) Archiv Český VI. str. 258. 93) R. č. 1151 a 1378.

94) Souč. kopie v archivu Třeboňském č. 3448.

95) R. č. 1548-1616, 1679-1740 a 1785-2011. 96) R. č. 1598.

97) R. č. 1613, 1711, 1909, 1922, 1934, 1963, 1976, 1993, 1995, 2003, 2005-2007.

98) R. č. 1679, 1684, 1711 a 1941. 99) č. 1552, 1579, 1696 a 1974.

100) R. č. 1551, 1565, 1578, 1581, 1678, 1701, 1718, 1798, 1807, 1808 a 1918.

101) R. 1503 pohnaný Petr ze Šternberka pravil, že „svědomie jich puovoduov nenie dostatečné, a to proto, že ti obecní lidé, kteříž svědomí dávají, nezachovali sú se podle práva, *ale že sú po marštalech svědčili* (R. č. 1217). Patrně šlo tu o takovéto listovní svědomí obecních lidí.

Pro důležitost, kterou tato svědomí mají pro politickou, právní a hlavně kulturní historii, jakož i v ohledu jazykovém, rozhodli sme se uveřejniti je v chronologickém pořádku společně s půhony a nálezy soudu komorního; toliko ta svědomí, jež měla týž aneb podobný obsah, jako svědectví předcházející, jsme vynechávali.

Prameny pak, z nichž v tomto díle čerpáme, jsou:

1. *Registra černá aksamitová půhonův a nálezů* z let 1500—1511 (= R. III.), psaná za urozeného pána, p. Viléma z Pernšteina, v rukopise Českého Musea, jehož popis podali sme v Archivu Českém X. na str. 446. Z památné této knihy vydáno je nyní skoro všechno, a sice v X. díle Archivu Českého č. 978-989, v díle XI. č. 990-1069, v díle XII. č. 1070-1209 a v tomto díle XIII. č. 1210-1547, 1617-1678 a 1741-1784. Zbývá vydati toliko ještě 81 půhonův a nálezů vynesených o sv. Martině l. 1511. Pozoruhodno jest, že písař tohoto rukopisu přepisoval jednak z *běžných register soudu komorního,* do nichž nálezy zajisté v chronologickém pořádku se psaly, jednak též ze zvláštních register tohoto soudu, z *register památných*[102]) a z *register půhonných,* do kterých nestání stran a tedy *práva staná*[103]) se zapisovala. Z těchto zvláštních register dle všeho jenom malá část byla do rukopisu musejního převzata.

2. *„Třetí registra svědomí krále JMti komorní“* (ruk. Českého Musea sign. 3 G), jež obsahují na l. A 1—T 7 přepisy svědomí jdoucí od února r. 1510 až do srpna r. 1513. Označujeme je sign. R. IV.

Ve vydání jich v tomto díle Archivu Českého dospěli sme k listu M 18 a do listopadu 1511. Rukopis nasvědčuje tomu, že asi tři písařové soudu komorního účastnili se zapisování a přepisování svědomí do těchto register. Jména jich jsou nám neznáma. Snad mezi nimi nescházel „pan Johannes“, o kterém ve svědomí z r. 1511 (R. č. 1873) se praví, že k soudu komornímu „puohony vydává“. Písaři, přepisujíce svědomí do register, nechávali úmyslně prázdná místa, aby pozdější svědectví v téže rozepři vydaná mohli k předešlým svědomím připisovati, a nestačilo-li místo, učinili odkaz k jinému prázdnému místu, kamž nová svědomí připsali. Svědomí psána jsou vesměs českým jazykem; na několika málo místech jest znáti, že jsou překladem německého svědectví.[104])

Přihlédneme-li blíže k obsahu těchto svědomí, shledáváme, že nám poněkud objasňují poměry *zemských úřadů* (R. č. 1909); *mezního soudu* (č. 1576, 1712, 1897, 1954 a 2000); *šlechty* (č. 1560, 1561, 1614, 1679, 1704, 1708, 1789, 1794, 1844, 1845, 1847, 1851, 1858, 1885, 1889, 1890, 1894-1896, 1912, 1956, 1962 a 1969); *kněžstva* (č. 1584, 1698, 1701, 1702, 1705, 1713, 1769, 1798, 1800 a 1996); *university* (č. 1551, 1558, 1559 a 1676); *obyvatelstva městského* (č. 1610, 1684, 1704, 1804, 1818, 1826, 1827, 1830, 1831, 1856, 1872, 1892, 1901, 1907, 1908, 1929, 1931, 1949, 1974, 1981, 1992, 1994 a 2002); *obchodu* (č. 1596, 1689 a 1881); *soudnictví vesnického* (č. 1568, 1834, 1835, 1864, 1865 a 1993); *obyvatelstva selského* (č. 1562-1564, 1577, 1581, 1582, 1729, 1809-1811, 1824, 1834, 1835, 1864, 1865, 1868, 1870, 1874, 1875, 1879, 1884, 1896, 1910, 1920, 1925, 1926, 1930, 1935, 1936, 1939, 1940, 1953,

---

[102]) R. č. 1109, 1120, 1178, 1232, 1244-1247, 1266, 1273, 1274, 1290, 1291, 1318, 1332, 1340, 1343, 1358, 1377, 1378, 1381, 1484, 1485 a 1491. Též asi *nálezové stranní* (č. 1119, 1159 a 1179) byli vypsáni z register památných.

[103]) R. č. 1018, 1248, 1351, 1402, 1433, 1443, 1482, 1483, 1516, 1635, 1636, 1669, 1670, 1763 a 1782-1784.

[104]) Že při soudech vyšších byli translátoři ustanoveni, toho dokladem je zpráva, že na sněmě r. 1504 Mikuláš Šlik omlouval se, kterak ve své při s Loketskými, nechtěje na soudě zemském česky mluviti, *„žádal tlumačuov, kterýmiž král JMt ráčí opatřiti soud zemský a komorní,* kterýž pak jeden Krištof Damar v ty časy při tom byl“ (Archiv Český VI. str. 311).

1957, 1958, 1973, 1985 a 1989); *věšení* (č. 1737); *stavitelství* (č. 1707); že dále *obsahují popis svrchků*, šatů, klenotů, nábytku, náčiní kuchyňského atd. (č. 1553, 1574, 1583, 1706, 1798, 1827, 1882, 1883, 1892, 1899, 1918, 1943 a 2009); *zbroje* (č. 1549, 1786, 1834, 1835 a 1917); *honby* neb *myslivosti* (č. 1548, 1569, 1594, 1615, 1708, 1937 a 2001); *hry v kostky* (č. 1580) a j. v. Zajímavost zápisů těchto je tudy samozřejmá, a tím cennější je obraz staročeského života, jejž nám podávají, že podobných původních pramenů z doby Jagiellonské se nám nemnoho zachovalo.

Ku konci jest nám podotknouti, že při ukončování tisku tohoto dílu byli jsme p. prof. A. Sedláčkem upozorněni, že v deskách dvorských pod č. 32 zachovala se *registra svědomí z l. 1502—1505,* jež mylně za registra dvorského soudu byla pokládána a jež za nejstarší zachovaná registra svědomí soudu komorního považovati se musí, jak dokazuje porovnání s půhony a nálezy tohoto soudu z těchto let v tomto díle uveřejněnými. Rukopis tento čítá 936 stran, a nám arci při vydání tohoto dílu Archivu Českého nebylo ho lze užiti. Svým časem, až publikace register soudu komorního dospěje aspoň k r. 1526, bude záhodno v dodatcích i tato svědomí uveřejniti.

V Praze, dne 15. listopadu 1894.

Vydavatel.

D. XIII.

REGISTRA SOUDU KOMORNÍHO.

Vydává **Jaromír Čelakovský.**

(Čísla 1070—1209 z let 1501—1503 viz v díle XII. str. 463 až 560.)

Puohonové a nálezové k roku Svátosti léta MDIII°.

1210.

Mezi Jindřichem Dubánkem a Alžbětou z Barchova o vydání odkazu. 1503, 4. května.

Jindřich Dubánek pohnal Alžběty z Barchova na Kumburce. Vinil ji z nevydání padesáte kop grošuov, kteréž nebožtík Jan Zdechovský, manžel jejie, Katheřině, dceři jeho Dubánkově, na smrtedlné posteli poručil a rozkázal jí po své smrti vydati; ale ona paní Alžběta tomu dosti učiniti prodlévá. Vložen puohon léta MD°II° v pátek den přenesení svatého Václava [4. března].

V té při mezi Jindřichem Dubánkem s jedné, a Alžbětú z Barchova s strany druhé. Kdež týž Dubánek vinil ji z nevydání L kop grošuov, kteréž nebožtík Jan Zdechovský, manžel jejie, poručil jí vydati Kateřině, dceři jeho Dubánkově etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona Alžběta pohnaná odpírajíc pravila, že jest byla vězeň muže svého a že z svého věna nenie povinna toho dáti. Zase proti tomu Dubánek pověděl, že jest ona nápad po muži svém vzala, a na to ukázal vajpis kšaftu z desk téhož nebožtíka manžela jejieho. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory, svědomí i kšaft, takto JMt o tom nalezli: Poněvadž ona Alžběta pohnaná sama pověděla, že jest jí nebožtík manžel jejie rozkázal těch padesáte kop grošuov dáti, a ona že jest je řekla vydati, a on puovod na ni dostatečně to řčenie provedl,

a také poněvadž jest nápad po témž muži svém dědičný i svrchky, což jest jí kšaftem odkázal, vzala; z těch příčin aby ona jemu Dubánkovi puovodovi těch L kop grošuov dala od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek před svatým Florianem.

R. III. l. 93. b.

1211.

Mezi Janem Mrázem z Radimovic a Zikmundem Baršem z Kamenice o dluh. 1503, 4. května.

Jan Mráz z Radimovic pohnal Zigmunda Barše z Kamenice. Vinil ho z pěti kop grošuov českých, kterýchž mu puojčil. Vložen puohon léta MDII° v pondělí po květné neděli [21. března].

V té při mezi Janem Mrázem z Radimovic s jedné, a Zigmundem Baršem z Kamenice s strany druhé. Kdež on Mráz vinil jej Zigmunda z pěti kop grošuov českých jemu puojčených etc., tak jakož puohon svědčí. A na to některých obyvateluov Nového města Pražského ukázal svědomí. Proti tomu Zigmund Bareš pohnaný odpíraje pravil, že jest to svědomí nedostatečné, a poněvadž nenie podle práva a zuostání zemského, že jest ten puohon zmatečný. A k tomu také pravil, chce-li Mráz vzieti to na svú vieru a na svú duši, že mu ty penieze dáti chce. A dále proti tomu, kdež Mráz praví, že jest tomu na tři léta, když mu těch peněz puojčil, a to když měl ku panu hofmistru zemskému JMti jeti, takto pověděl, že jest tomu na pět let, jakž jest k JMti panu hofmistrovi v službu jel. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž on Mráz dostatečně toho vedle práva neprovodí a k tomu zřetedlně a dobrovolně, což jest mu Bareš podával, přijíti nechtěl, dává se z té příčiny jemu Zigmundovi pohnanému za právo. Stalo se ve čtvrtek před sv. Florianem.

R. III. l. 140. b.

1212.

Mezi Janem a Jindřichem Penízky ze Slatiny a Janem Ojířem z Očedělic spolu s Mikulášem Šmohařem z Rochova a Jindřichem ze Lhoty o splnění slibu. 1503, 4. května.

Jan a Jindřich Peniezkové, strajci z Slatiny, pohnali Jana Ojíře z Očedělic, Mikuláše Šmohaře z Rochova a Jindřicha ze Lhoty. Vinili je z dosti neučinění slibu, kdež sú slíbili za věno za puol druhého sta kop grošuov míšenských za Václava z Neuměřic, a jsúce k tomu napomínáni, nemají se k tomu, aby tomu učinili dosti. Vložen puohon léta MDII v pondělí před svatým Tiburcím [11. dubna].

V té při mezi Janem a Jindřichem Penízky, strajci z Slatiny, s jedné, a Janem Ojířem z Očedělic, Mikulášem Šmohařem z Rochova a Jindřichem ze Lhoty s strany

druhé. Jakož nadepsaní strajci a puovodové vinili je pohnané z dosti neučinění slibu za puol druhého sta kop grošuov míšenských věnných etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. A na to ukázali svědomí. Proti tomu pohnaní odpírajíce pravili, že se k tomu slibu znají, ale že jest ještě čas placení té summy nepřišel. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž to svědkové zřetedlně vyznávají, že sú nadepsaní pohnaní tak slíbili, že má svým věnem paní Anna, manželka jeho Václavova, opatřena býti, z té příčiny aby svrchu dotčení pohnaní tomu dosti učinili podle slibu svého a jí to věno ujistili podle řádu a obyčeje, a to ve dvú nedělí od dnešnieho dne pořád zběhlých. Stalo se ve čtvrtek před svatým Florianem.

R. III. l. 140. b.

1213.

Mezi Mikulášem Pánkovým z Čejetic a Alšem Zručským z Chřenovic o vydání věcí pozůstalých po rodičích. 1503, 4. května.

Mikuláš, Pánkuov syn z' Čejetic, pohnal Alše Zručského z Chřenovic. Vinil ho z nevydání svrchkuov, nábytku a hotových peněz po otci a po mateři jeho Mikulášově tu ve Zruči zuostalých, kteréžto svršky, nábytek a hotové penieze, menovitě XVIII kop grošuov míšenských, nebožka Uršila, mátie jeho, jemu Mikulášovi na smrtedlné posteli poručila a odkázala. Vložen puohon léta MDII° v úterý před svatým Urbanem [24. května].

V té při mezi Mikulášem, Pánkovým synem, s jedné, a Alšem Zručským z Chřenovic s strany druhé. Kdež on Mikuláš vinil jej Alše z nevydánie svrchkuov, nábytku a hotových peněz, menovitě XVIII kop grošuov míšenských etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomie. Proti tomu on Aleš odpíraje pravil, že on jest jeho člověk dědičný, a že k tomu lepší spravedlnost má nežli on Mikuláš Pánek. Tu on Aleš Zručský jsa od pánuov JMtí tázán, sliboval-li jest jemu člověčenstvie Mikulášuov Pánkuov otec, a on pověděl, že sliboval. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Aleš Zručský pohnaný od JMtí pánuov jsa tázán, sliboval-li jest jemu člověčenstvie Mikulášuov Pánkuov otec, a on pověděl, že sliboval, ale toho jest ničímž neprovedl, i z té příčiny, poněvadž jest ničímž toho nepokázal, by mu otec jeho člověčenstvie sliboval, aby jemu Mikulášovi puovodovi on Aleš pohnaný to navrátil a dal, což jest podle práva provedl, to jest osmnácte kop grošuov míšenských, vovce a včely, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se ve čtvrtek před svatým Florianem.

R. III. l. 192. a.

1214.

Mezi Mikulášem z Čejetic a Alšem Zručským z Chřenovic o postavení poddaného pro vydání listu k věrné ruce svěřeného. 1503, 4. května.

Mikuláš, Pánkuov syn z Čejetic, pohnal Alše Zručského z Chřenovic, aby Václava, Pánkova syna, poddaného svého, ze Zrutče postavil přede pány v soudu komorním. Vinil ho z nevydání listu hlavnieho na XXX kop grošuov českých svědčícieho, v němž Mazancové rukojmie sú, kteréhožto listu nadepsaný Mikuláš témuž Václavovi k věrné ruce svěřil. Vložen puohon léta MDII° v úterý před svatým Urbanem [24. května].

V té při mezi Mikulášem, Pánkovým synem, s jedné, a Alšem Zručským z Chřenovic s strany druhé. Jakož on Mikuláš pohnal jej Alše, aby postavil přede pány Václava, Pánkova syna, poddaného svého, že ho chce viniti z nevydání listu hlavnieho, na XXX kop grošuov českých svědčícieho a jemu svěřeného etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázati ráčili: aby on Aleš Zručský jemu Mikulášovi puovodovi ten list dal hned, a oni oba, puovod i pohnaný, aby jím upomínali, mohli-li by jím co vyupomínati. Pakli by jím nic vyupomínati nemohli, tehdy aby strany stály před JMtí pány s vajpisem z register purkrabových i s tiem listem na těch XXX kop grošuov českých svědčícím i s jinými se všemi potřebami svými, a to na den svatého Martina najprv příštieho. Stalo se ve čtvrtek před svatým Florianem.

R. III. l. 192. b. Srov. předcházející nález č. 1213.

1215.

Mezi Mikulášem Hochhauzarem z Hochhauzu a jeho bratrem Janem o odbytí dílem otcovským. 1503, 4. května.

Mikuláš Hochhauzar z Hochhauzu pohnal Jana Hochhauzera, bratra svého nedielného. Vinil ho z dostineučiněnie smlouvě dobrými lidmi mezi nimi učiněné v tom, že jeho Mikuláše v času určeném měl dielem otcovským odbyti. Tomu neučinil dosti. Vložen puohon léta MDII ve čtvrtek před rozesláním apoštoluov [14. července].

V té při mezi Mikulášem Hochhauzarem s jedné, a Janem odtudž, bratrem jeho, s strany druhé. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, toto zapsati ráčili rozkázati: že on Jan pohnaný dobrovolně před JMtí pány se podvolil, že od dnešnieho dne ve čtyřech nedělech pořád zběhlých chce jemu Mikulášovi, bratru svému mladšiemu, cedule dielčí položiti. Protož puohon tento jest vymazán. Stalo se ve čtvrtek před svatým Florianem.

R. III. l. 192. b.

1216.

Mezi Petrem z Černého Blata a Petrem Holickým ze Šternberka o postavení lidí pro rukojemství. 1503, 4. května.

Petr z Černého Blata pohnal pana Petra Holicského z Šternberka a na Leštně, aby před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti lidi své Martina a Jana z Janovic postavil. Vinil je jakožto podpuorce za Marka z Janovic, bratra jich, za kteréhož on Petr k Fukovi, úředníku jeho, páně Petrovu na Šternberce, za deset kop grošuov českých slíbil a potom své podle panského nálezu zaň dáti musil. Vložen puohon léta MDII° v pátek den Svátosti, jinak před svatým Tiburcím [8. dubna].

V té při mezi Petrem z Černého Blata s jedné, a mezi Martinem a Janem z Janovic, lidmi páně Petrovými z Šternberka, s strany druhé. Kdež týž Petr z Černého Blata vinil je, Martina a Jana pohnané, jakožto podpuorce za Marka z Janovic, bratra jich, za kteréhož on Petr k Fukovi úředníku jeho, páně Petrovu, za X kop grošuov českých slíbil a své potom zaň dáti musil etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu oni pohnaní odpierajíce pravili, že sú sobě oni puovod etc. tu podporu tajně jednali na lidech páně bez vuole páně, a když byl základ propaden, že jest pán na ten základ nekvapil; než kdyby mu byli jeho člověka postavili, že by jej byl přijal; ale oni sú ho, Petr puovod s svým tovařišem, svévolně postaviti nechtěli pod propadením základu. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, s obú stranú pře líčení, odpory i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž jest on Petr z Černého Blata puovod to dostatečně provedl, že jsú mu oni pohnaní za to podpuorce byli a jemu slíbili, že za to rukojemství nic nedá, i z té příčiny aby tíž pohnaní jemu Petrovi těch X kop grošuov českých dali od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých, tak jakž puohon v sobě ukazuje. Stalo se ve čtvrtek před svatým Florianem.

Léta MDIII° v pondělí před svatú Markétú [10. července] vydán jest Petrovi z Černého Blata od úřadu list zatykací na Martina a Jana z Janovic pro dosti neučinění a nedání summy jemu podle tohoto panského nálezu.

R. III. l. 234. b.

1217.

Mezi bratřími z Březí a Petrem Holickým ze Šternberka o splnění slibu. 1503, 4. května.

Petr a Přibík, bratří vlastní a nedielní z Březí a v Trkově, pohnali pana Petra Holicského z Šternberka a na Leštně. Vinili ho z slibu, že jest jim sliboval, pravě: Já vám slibuji, že za to věno, o kteréž se se paní Alenú z Radonic, macechú

svú, soudíte, nic nedáte, ješto potom oni již menovaní bratří jí Aleně tři sta kop grošuov míšenských toho věna dáti musili. Vložen puohon léta MDII° v úterý den svatého Petra na stolici vsazení [22. února].

V té při mezi Petrem a Přibíkem bratřími vlastními a nedielnými z Březí s jedné, a mezi panem Petrem z Šternberka a na Leštně s strany druhé. Jakož již menovaní bratří a puovodové pohnali jsú jeho, pana Petra z Šternberka, viníce jej z slibu, že jest jim sliboval pravě: „Já vám slibuji, že za to věno, o kteréž se se paní Alenú z Radonic macechú svú soudíte, nic nedáte,“ ješto potom oni prve menovaní bratří jí Aleně tři sta kop grošuov míšenských toho věna dáti musili etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázali sú některých dobrých i také obecních lidí svědomí. Proti tomu pan Petr z Šternberka pohnaný odpieraje pravil, že se ten puohon s svědky nesrovnává; nebo v puohonu se menuje z slibu, a svědci vyznávají, že řekl. Dále pravie, že to svědomí jich puovoduov nenie dostatečné, a to proto, že ti obecní lidé, kteříž svědomí dávají, nezachovali sú se podle práva, ale že sú po marštalech svědčili. A na to ukázal svědomí pánuov a některých dobrých lidí, z nichž někteří vyznávají, že jsúce při něm, při panu z Šternberka, že sú toho od něho nikdy neslýchali, by jim kdy co přiříkal, což se toho věna dotýče. A nad to pravil, by pak i sliboval, jakož jest nesliboval, proto se naň tuto neprovozuje, že by řekl: „Jestliže paní Aleně to věno dáte, že já vám je navrátím.“ Zase proti tomu Albrecht Rend [sic] z Aušavy, krále JMti prokurátor, na miestě puovoduov prosil pánuov JMtí za opatřenie, poněvadž Jiřík Karlík svědomí od těch lidí panu z Šternberka přijímal a podle téhož pana z Šternberka na roku stojí, že podle svolenie zemského takové jeho svědomí nemá přijato býti, táhna se toho na soud pánuov z Kolovrat, že takovíž svědkové, kteréž vedl pan Mašťovský, těch, kteříž s ním té chvíle na roku stáli, přijati nebyli. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu a s obú stranú pře líčenie, odpory i svědomí vyslyševše, takto o tom nalezli: Poněvadž oni puovodové dostatečně sú to provedli, že on pan Petr jim za to přiřiekal a sliboval nejednú ale mnohokrát, že za to věno nic nedadí, a jim toho nedovedl, neb oni věno to, těch tři sta kop grošuov míšenských, jí paní Aleně, maceše své, dáti musili, a také on pan Petr to dostatečně svým svědomím podle práva neodvedl, by jim nepřiřiekal a nesliboval, i z těch příčin dávají jim puovodóm proti témuž panu z Šternberka pohnanému za právo, a že jest jim těmi třmi sty kopami grošuov míšenských, kteréž sú oni nadepsané Aleně dáti musili, povinen, a ty aby jim puovodóm dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se ve čtvrtek před svatým Florianem.

R. III. l. 235. a.

1218.

Mezi Zikmundem Baršem z Kamenice a Alžbětou z Barchova o vydání odkazu.
1503, 4. května.

Zigmund Bareš z Kamenice pohnal Alžběty z Barchova. Vinil ji ze sta kop grošuov českých, kteréž jest rozkázal jí vydati jemu nebožtík Jan Zdechovský, manžel jejie, když by se vdala. Vložen puohon léta MDII° v úterý den obrácenie svatého Pavla na vieru [25. ledna].

V té při mezi Zigmundem Baršem z Kamenice s jedné, a paní Alžbětú z Barchova s strany druhé. Kdež on Bareš vinil ji ze sta kop grošuov českých, kteréž mu nebožtík Jan Zdechovský rozkázal dáti etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona Alžběta odpírajíc pravila, že on Bareš má pokutu a že ta pokuta jest v kšaftu, kdež se uvázati mají, jestliže by jim dáno nebylo. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory i svědomí, takto o tom vypověděli a nalezli: Poněvadž on Zigmund Bareš dostatečně to provedl, že jest jemu to ona Alžběta sama pravila, že jest jí nebožtík Zdechovský její manžel těch sto kop grošuov českých rozkázal dáti, i z té příčiny aby ona Alžběta jemu Zigmundovi puovodovi těch sto kop grošuov českých dala od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých, a to proto, poněvadž jest nápad z statku po něm, po nebožtíku muži svém, i také svrchky vzala. Stalo se ve čtvrtek před svatým Florianem.

R. III. l. 254. a. Srov. nález č. 1210 na str. 1.

1219.

Mezi Annou Nelžejovskou z Nelžejovic a Anežkou z Míkovic o postavení pacholka pro nářek cti. 1503, 5. května.

Anna Nelzejovská z Nelzejovic pohnala Anežky z Míkovic, aby Pavlem, pacholkem a čeledínem svým náchlebním, dobře se ujistieci, jej postavila přede pány etc. Viniti ho chce z nářku cti. Vložen puohon léta MDII° v středu po svatém Jakubu [27. července].

V té při mezi Annú z Nelzejovic s jedné, a Anežkú z Míkovic s strany druhé. Kdež ona Anna pohnala ji Anežku, aby před JMtí pány postavila Pavla, pacholka a čeledína svého náchlebnieho etc., že ho ona viniti chce z nářku cti etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. Proti tomu ona Anežka odpierajíc pravila, že jest jej o svatém Martině toho Pavla zde měla, a soud že odložen byl, a že by jej byla tehdáž postavila; potom že jest týž pacholek u ní dosloužil a pryč od ní šel, a že již slouží u urozeného dobrého člověka, a že jest od ní slibem, ctí a vierú zavázán, aby zde

dostál, a při tom žádajíc, aby jí dáno bylo hojemstvie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž ona Anna pohání ji Anežku, aby postavila nadepsaného Pavla, a že ho viniti chce z nářku cti, že ona Anežka pohnaná za toho Pavla hojemstvie bráti nemuož, poněvadž jí ona Anna viniti nechce, než jeho toho Pavla, ale že jest ho postaviti měla: i z těch příčin jí Anně puovodovi dává se proti témuž Pavlovi za právo. A poněvadž ona Anna po své cti stojí, že jí ten nářek na jejie cti a dobré pověsti k žádné škodě ani újmě nenie a býti nemá, což jest týž Pavel o ní mluvil. Než ona Anežka, poněvadž to vie, u kterého jest dobrého člověka ten Pavel, a jest od ní ctí a vierú zavázán, protož aby jej ona Anežka buď právem aneb jinak připravila a postavila na den svatého Martina najprv příštieho, aby týž Pavel jí Anně vedle obecného nálezu o nářek cti nápravu učinil. Pakli by ona Anežka toho neučinila a jeho toho Pavla na svrchupsaný den nepostavila, tehdy aby táž Anežka před JMtí pány na čas prve dotčený sama stála. Stalo se v pátek den svatého Floriana.

R. III. l. 7. a. Srv. nálezy č. 1122 a 1188 v Archivu Českém XII na str. 502 a 545.

1220.

Mezi Annou Polomcovou z Krašovic a Fridrichem Tetaurem z Tetova o nářek cti.
1503, 5. května.

Anna Polomcová z Krašovic pohnala Frydrycha Tetaura z Tetova. Viniti ho chce z nářku cti. Vložen puohon léta MDII° v úterý před svatým Vavřincem [9. srpna].

V té při mezi Annú Polomcovú s jedné, a Frydrychem Tetaurem s strany druhé. Kdež táž Anna vinila jej z nářku cti, tu on Tetaur stoje před JMtí pány pověděl, že jest na ni na Annu Polomcovu nic nepravil a nepraví. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypoviedají: Poněvadž jest to on Tetaur pověděl před JMtí pány, že jest na ni na Annu nic nepravil a nepraví, a ona jest to od něho přijala, z té příčiny ten nářek jí Anně ke škodě na jejie cti ani k újmě jejie dobré pověsti nenie. Stalo se v pátek den svatého Floriana.

R. III. l. 7. b.

1221.

Mezi knězem Baltazarem Mrzákem a Jiříkem Pšeničkou spolu s jeho dcerou Annou o dluh.
1503, 5. května.

Kněz Baltazar Mrzák z Miletínka pohnal Jiříka Pšeničku z Jehlice a Annu, dceru jeho odtudž. Viniti je chce z dluhu tří kop grošuov českých bez VI grošuov českých, kteréž jest k jich žádosti Duchkovi, sukna kraječi, Starého města Pražského

měštěnínu, za sukna dal. Vložen puohon léta MDII° v sobotu po svatém Františku [8. října].

V té při mezi knězem Baltazarem Mrzákem z Miletínka s jedné, a Jiříkem Pšeničkú z Jehlice a Annú, dcerú jeho odtudž, s strany druhé. Jakož on kněz Baltazar vinil je pohnané z dluhu ze tří kop bez šesti grošuov českých. A na to ukázal svědomí. Proti tomu oni pohnaní odpierajíce pravili, že to svědomí nenie podle práva. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stranú pře líčení, odpory i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž jest on Jiřík pohnaný toho neodepřel, by dcera jeho toho sukna nebrala, z té příčiny aby ona Anna pohnaná jemu knězi Baltazarovi ty tři kopy grošuov bez VI grošuov českých dala od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se léta MDIII° v pátek den svatého Floriana.

Létha MD pátého v sobotu před svatým Urbanem [24. května] vydán jest list zatykací knězi Baltazarovi Mrzákovi na Annu z Jehlice pro dosti neučiněnie nálezu tohoto.

R. III. l. 26. a.

1222.

Mezi Dorotou ze Straškova a Žibřidem z Jistebna o vydání odkazu. 1503, 5. května.

Dorotha z Straškova pohnala Žibřida z Eystebna a na Hostivici. Vinila ho ze sta kop grošuov míšenských, jí od paní Katheřiny z Pakoměřic nebožky na něm kšaftem odkázaných. Vložen puohon léta MDII° ve čtvrtek u vigiljí svatých Šimona a Judy apoštoluov [27. října].

V té při mezi Dorothú z Straškova s jedné, a Žibřidem z Eystebna s strany druhé. Kdež ona Dorota puovod vinila jej Žibřida ze sta kop grošuov míšenských, jí od někdy paní Katheřiny z Pakoměřic na něm kšaftem odkázaných etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Na to ukázala kšaft a vajpis z desk. Proti tomu on Žibřid pohnaný odpieraje pravil, že jest se podle pokuty desk zachoval, a komu kšaft svědčí, že jest to dal. A na to ukázal ortel Malostranských. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory i pruovody, takto o tom nalezli: Poněvadž dsky Katheřininy ukazují zevně, že ta výmienka v nich stojí, komuž by kterú summu kšaftem odkázala, a nedali-li by tomu, komuž se zapisuje, že pokutu s komorníkem ukazuje, aby se s komorníkem v statek ten uvázali, komuž by nebylo dáno. I poněvadž jest on Žibřid těch sto kop grošů míšenských jí Anně, kteréž její kšaft poslední ukazuje, dal, že nadepsané Dorotě puovodovi těch sto kop grošuov míšenských v puohonu dotčených nenie povinen dáti, a to z té pří-

činy, poněvadž sobě ve dskách té výmienky neučinila, aby mohla poručníky, co odkáže, učiniti, než toliko pokutu s komorníkem sobě zuostavuje. Stalo se v pátek den svatého Floriana.

R. III. l. 70. a.

1223.

Mezi Janem Ojířem z Očedělic spolu s Mikulášem Šmohařem z Rochova a Jindřichem Lhotou ze Lhoty a Zikmundem Stříbrným z Hořemiřic o vyvazení z rukojemství. 1503, 5. května.

Jan Ojieř z Očedělic, Mikuláš Šmohař z Rochova a Jindřich Lhota ze Lhoty pohnal Zigmunda Střiebrného z Hořemiřic. Vinili jej z nevypravení rukojemství, kdež sú k žádosti jeho slíbili Peniezkóm za věno proti XXXti kopám grošuov českým podle řádu zemského, kteréž po paní Anně, manželce syna jeho, věnněny sú, a on Zigmund slíbil ji, paní Annu, věnem opatřiti a je puovody z toho slibu vyvaditi; ale toho až dosavad neučinil a nedbá učiniti. Vložen puohon léta MDII° v středu den svatého Urbana [25. května].

V té při mezi Janem Ojieřem z Očedělic, Mikulášem Šmohařem z Rochova a Jindřichem ze Lhoty s jedné, a Zigmundem Střiebrným z Hořemiřic s strany druhé. Kdež již jmenovaní puovodové vinili jeho Zigmunda z slibu, kdež sú slíbili k Peniezkóm za věno proti XXXti kopám grošuov českým právem zemským etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli a rozkázali: Poněvadž se jest on Zigmund pohnaný k tomu dobrovolně podal i k tomu se seznal, že tomu chce učiniti dosti a je puovody z toho slibu vypraviti; i z té příčiny aby on Zigmund tomu dosti učinil a je puovody z toho vypravil od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v pátek den svatého Floriana.

R. III. l. 141. a. Srov. nález č. 1212 na str. 2.

1224.

Mezi Janem Smiřickým ze Smiřic a Janem Byšickým o zdržení smlouvy. 1503, 5. května.

Jan Smiřicský z Smiřic pohnal Jana Byšického z Byšic. Vinil ho z nezdržení smlouvy v tom, kdež jest mu týž pan Smiřicský dal tři kopy grošuov českých, aby mu úrok vybral na lidech na zboží Housecském; ale on Byšický tomu jest neučinil dosti. Vložen puohon léta MDII° v pondělí po svatém Havlu [17. října].

V té při mezi panem Janem z Smiřic s jedné, a Janem z Byšic s strany druhé. Jakož týž pan Smiřicský vinil jej Byšicského z nezdržení smlouvy tří kop grošuov českých etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti

raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž ten zámek Houska ani lidé ti nejsú jeho Byšicského, než toliko že jest tu úředníkem a nájemníkem u svého pána, u Hrzaně, a smlouva naň neukazuje, i z té příčiny on Byšický jemu, panu Smiřicskému, tu povinovat nenie. Než chce-li pan Smiřicský k Hrzaňovi o to hleděti, právo mu se nezavírá. Než tiemto jest Byšicský vinen, když by mu pán jeho nehájil, poněvadž jest penieze za to dal, aby mu ty úroky vyupomínal, a on Byšicský aby témuž panu Smiřicskému počet učinil do dvú nedělí od dnešnieho dne pořád zběhlých. Stalo se v pátek den svatého Floriana.

R. III. l. 141. b.

1225.

Mezi Linhartem z Krakova a Annou Polomcovou z Krašovic o nářek cti. 1503, 5. května.

Linharth z Krakova, na hradě Pražském obývající, pohnal Anny Polomcové z Krašovic. Vinil ji z nářku cti. Vložen puohon léta MDII° v středu po svatém Brikcí [16. listopadu].

V té při mezi Linhartem z Krakova s jedné, a Annú Polomcovú z Krašovic s strany druhé. Kdež týž Linhart vinil ji Polomcovú z nářku cti. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona Polomcová odpírajíc pravila, že jest on se Linhart s jejím mužem Polomcem o zlodějskú věc smlúval. A na to ukázala vajpis z register purkrabie hradu Pražského. Zase proti tomu on Linhart odpíraje pravil, že jest jej Polomec věží k tomu připravil, a také že zevně v tom zapsání stojí, kdež by se Polomec svého doptal, aby k tomu zloději právem hleděl, a také že jest on před panem Jencem ten vajvod učinil, že mu to jest pan Jenec chválil, že se jest z toho vyvedl. A na to ukázal rozsudek z register páně Jencových. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpory, pruovody i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž Polomcová postavila tu děvečku, kteráž jest ten krádež učinila, aby on Polomec k té děvečce o své zlodějstvie hleděl, jakž se jemu zdá; a kdež táž děvečka naň na Linharta praví, že by on to od ní přijal, i poněvadž to ona zevně zná, že jest zlodějka, že jí té děvečce takovým zpuosobem nenie hodno věřiti. A protož poněvadž ona Polomcová jeho Linharta takovými neduovodnými slovy dotýkala, z té příčiny JMt páni ji Polomcovú podle obecnieho nálezu v svú kázeň berou, a aby jemu podle téhož nálezu nápravu učinila. Stalo se v pátek den svatého Floriana.

R. III. l. 180. b.

1226.

Mezi Mandelenou z Waldšteina a bratrem jejím Jindřichem o brání velkého úroku z lidí zboží Rychmburského. 1503, 5. května.

Mandelena z Walšteina a na Děteniciech pohnala pana Jindřicha z Walšteina a na Rychmburce, bratra svého. Vinila ho z toho, že jest se nezachoval podle kšaftu

paní Anežky, mateře své, v tom, kdež v kšaftu jej zavazuje, aby s lidí zboží Rychmburského nebral úroku než na míšenský groš na věčné časy, a on toho nezachoval, ale vzal na groš český proti témuž zřiezení. Protož ona jakožto jedna nápadnice téhož zboží žádá toho, aby se on tak zachoval v tom, jakž zřiezenie kšaftu ukazuje. Vložen puohon léta MDII° v úterý [sic] den svatého Valentina [14. února].

V té při mezi paní Mandelenú z Walšteina s jedné, a panem Jindřichem odtudž z Walšteina s strany druhé. Kdež táž paní Mandelena vinila jej pana Jindřicha, že se jest nezachoval podle kšaftu paní Anežky, mateře své, že jest neměl bráti s lidí zboží Rychmburského úrokuov než na míšenský groš etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž sú k tomu statku jiní nápadníci, kteříž by také poháněti mohli, a ona, paní Mandelena, toho ničímž neprovedla, by podle ní poháněti nechtěli, i z té příčiny JMt tento puohon zdvihli sú. Stalo se v pátek den svatého Floriana.

R. III. l. 193. a.

1227.

Mezi Mandelenou z Walšteina a bratrem jejím Jindřichem o pych pro pobrání úroku z lidí zboží Albrechtického. 1503, 5. května.

Mandelena z Walšteina a na Děteniciech pohnala téhož pana Jindřicha z Walšteina. Vinila ho z pychu a pro ten pych z L kop grošuov českých, protože jest pobral diel úroku svatojirského s lidí zboží Albrechticského, k kterémuž ona spravedlnost má podle kšaftu a zřiezení paní Anežky, mateře jich. Vložen puohon léta MDII° v úterý [sic] den svatého Valentina [14. února].

V té při mezi paní Mandelenú z Walšteina s jedné, a panem Jindřichem odtudž z Walšteina s strany druhé. Jakož táž paní Mandelena vinila jeho pana Jindřicha z pychu a pro ten pych z Lti kop grošuov českých, že jest pobral diel úroku na tom statku svatojirského s lidí zboží Albrechticského etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. Proti tomu on pan Jindřich pohnaný odpíraje pravil, že jest pychu neučinil, ale že jest ty úroky jakožto držitel vybieral a že ještě tehdáž kšaft ve dskách nebyl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i odpory, takto o tom nalezli: Poněvadž puovodovi kšaft svědčí, že mu hned mělo postoupeno býti, z té příčiny aby strany stály před úředníky Pražskými menšími na zajtřie svaté Markéty najprv příští, a což tu ona paní Mandelena na schválenie týchž úředníkuov provede, což jest jí těch úrokuov on pan Jindřich vzal, to aby jí dal týž pan Jindřich od toho pruovodu ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v pátek den svatého Floriana.

R. III. l. 193. a.

1228.

Mezi bratřími ze Šebířova a Janem Firšicem z Nabdína o postavení člověka pro lovení v řece Vltavě. 1503, 5. května.

Petr a Radslav bratří z Šebířova, poručníci sirotkuov a statku někdy Jindřicha, bratra jich odtudž, pohnali pana Jana Firšice z Nabdína, aby postavil člověka svého Jana rybáře z Mlčechvost. Vinili ho z pychu a pro ten pych z X kop grošuov českých, protože jest lovil v řece Vltavě u Mieřejovic ryby, nemaje k tomu práva ani spravedlnosti. Kteréžto řeky nadepsaní bratří ta dva diely drží. Vložen puohon léta MDII° v úterý před svatým Jiljím [30. srpna].

V té při mezi Petrem a Radslavem bratřími z Šebířova s jedné, a mezi Janem rybářem z Mlčechvost s strany druhé. Kdež oni puovodové vinili téhož člověka z pychu a pro ten pych z X kop grošuov českých, že jest lovil v řece Vltavě u Miřejovic ryby etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž oni puovodové vinili z pychu, že by jim ten člověk lovil v řece, a svolenie zemské ukazuje, aby se pro takové pychy právem hleděli, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v pátek den svatého Floriana.

R. III. l. 235. b.

1229.

Mezi bratřími ze Šebířova a Janem Firšicem z Nabdína o postavení lidí poddaných pro lov v řece Vltavě. 1503, 5. května.

Petr a Radslav bratří z Šebířova etc. pohnali pana Jana Firšice z Nabdína, aby postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti člověka svého Jíru Mikasa z Mlčechvost. Vinili ho z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, že jest lovil v řece Vltavě etc. Vložen puohon léta MDII° v úterý před svatým Jiljím [30. srpna].

V té při mezi Petrem a Radslavem bratřími z Šebířova s jedné, a mezi Jírú Mikasem z Mlčechvost s strany druhé. Kdež oni puovodové vinili toho Mikasa z pychu etc., tak jakž puohon ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon zdvihli sú z příčiny té jako první puohon.

V té při mezi týmiž bratřími z Šebířova s jedné, a Pavlem Záhvozdú z Hoholic s strany druhé. Kdež tíž bratří vinili jej Pavla z pychu a pro ten pych etc. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, ten puohon zdvihli sú z příčiny té jako první.

V té při mezi týmiž bratřími z Šebířova s jedné, a Rozkošem z Hoholic s strany druhé. Kdež týž bratří vinili téhož člověka z pychu a pro ten pych etc., že jest lovil v řece Vltavě etc., tak jakž první puohon ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, ten puohon zdvihli sú z příčiny té jako i první. Stalo se v pátek den svatého Floriana.

R. III. l. 235. a.

1230.

Mezi Pavlem Samuelem z Hrádku a Janem z Šumburka o pych pro udělání haltéře.
1503, 5. května.

Pavel Samuel z Hrádku pohnal pana Jana Šumburka z Šumburka na Březně. Vinil ho z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, protože je sobě udělal altéř v gruntiech jeho páně Pavlových. Vložen puohon léta MDII° v středu před svatým Havlem [12. října].

V té při mezi panem Pavlem z Hrádku s jedné, a panem Janem Šumburkem s strany druhé. Jakož on pan Pavel vinil jeho pana Šumburka z pychu etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž se ta věc zřetedlně gruntuov dotýče, haltéře, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v pátek den svatého Floriana.

R. III. l. 236. a.

1231.

Mezi Václavem z Pairu a Kateřinou Sýkorovou spolu s Anežkou Zajíčkovou o nářek cti.
1503, 5. května.

Václav z Payru pohnal Katheřiny Saykorové, měštky Starého města Pražského. Vinil ji z nářku cti. Vložen puohon léta MDII° ve čtvrtek po svatém Vavřinci.

Václav týž pohnal Anežky, někdy manželky Jiříka Zajiečka v Starém městě Pražském. Vinil ji z nářku cti. Vložen puohon léta MDII° ve čtvrtek po svatém Vavřinci [11. srpna].

V té při mezi Václavem z Payru s jedné, a mezi Kateřinú Sýkorovú a mezi Anežkú Zajiečkovú s strany druhé. Kdež týž Václav chtěl je viniti z nářku cti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž ony pohnané třikrát volány jsúce nestojí, a on Václav stojí po své cti, že to jemu Václavovi na jeho cti a dobré pověsti k žádné škodě ani újmě nenie, čím sú jej nařkly. Stalo se v pátek den svatého Floriana.

R. III. l. 282. a.

1232.

Mezi Janem Hrzaněm z Harasova a Hejncem Zajdlicem ze Šenfeldu spolu s jinými o nářek cti. 1503, 5. května.

Mezi Janem Hrzaní, Heynczem Czedlicem a jinými. My Jan z Šellenberka, najvyšší kancléř královstvie Českého, Jetřich z Gutšteina, Albrecht Rendl z Aušavy, prokurátor krále JMti, Mikuláš Žďárský ze Žďáru, mocní ubrmané v té při mezi Janem Hrzaněm z Harasova s jedné, a mezi Heyncem Zaydlicem z Ssefeldu, mezi Václavem Budovcem z Budova, Juonkem z Sslavkova a Buryanem z Hředčic s strany druhé. Jakož sú na nás mocně přestali o ty všecky pře, o kteréž sú před králem JMtí v Budíně činiti měli, a JKMt ráčil jich podati na komorní soud, a najvyšší hofmistr královstvie Českého, JMt pan Vilém z Pernšteina, s raddami krále JMti ráčili toho podati, aby na nás toho mocně přestali. A my s raddú JMtí takto mezi nimi vypoviedáme o ty všecky pře a ruoznice, kteréž sú mezi nimi byly: Z čehož sú koli oni Hrzaně vinili, buď z skutku nebo z řeči, že naň nic uvedeno nenie, co by jeho cti nebo dobré pověsti ke škodě býti mělo, a že on buď skrze řeč nebo skutek [sic], že na jeho cti a dobré pověsti nenie žádná urážka nynie ani na budúcí časy. A což se dotýče jich čtyř z druhé strany, což sú koli v skutku nebo v řeči proti Hrzaňovi činiti měli, že na ně také nic uvedeno nenie, co by jich cti a dobré pověsti ke škodě býti mělo; a že též na jich všech ctech a dobrých pověstech nenie žádná urážka nynie ani na budúcí časy, což sú mezi sebú činiti měli skutkem nebo řečí. A také oboje strany cožkoli listuov mají, buď od krále JMti neb od pánuov, aneb jaká svědomí k té při, to všecko pánóm smlouvčím JMti vrátiti mají, a to všecko má ztrháno a zkaženo býti. Stalo se v pátek den svatého Floriana.

R. III. l. 328. b. Za nápisem: *Registra památná. O Svátosti MDIII°.*

1233.

Mezi jeptiškou Kateřinou Přechovskou a hejtmanem hradu Pražského Závišem Sulkem z Hrádku o postavení služebné Aničky pro sepsání nešlechetných cedulí. 1503, 6. května.

Panna Katheřina Přechovská, jeptiška kláštera svatého Jiří na hradě Pražském, pohnala Záviše Sulka z Hrádku, hejtmana hradu Pražského, aby postavil přede pány v soudu komorním tu ženu Aničku, čeledína svého, kteráž prve byla u Nábky; chce ji viniti z nešlechetných cedulí, kteréž jest kázala na ni sepsati a je nosila panu Janovi z Janovic, najvyššiemu purkrabí Pražskému, a pánóm prelátóm kostela Pražského, jí panny Katheřiny na jejie cti a dobré pověsti vysoce dotýkajíc proti řádu a svolení zemskému. Vložen puohon léta MDII° v pondělí před svatým Bartholoměјem [22. srpna].

V té při mezi pannú Katheřinú, jeptiškú kláštera svatého Jiří na hradě

Pražském, a mezi Annú z Nymburka. Kdež ona Katheřina pohnala ji Aničku, chtieci ji viniti z nářku cti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž jest ona Katheřina puovod stála, po své cti stojéc, a ona, Anička pohnaná, třikrát volána jsúc, nestála jest, z té příčiny dává se jí Katheřině proti nadepsané Aničce pohnané za právo stané, a ona Katheřina puovod aby se v tom zachovala podle svolení zemského, a že to její cti a dobré pověsti takové dotýkání ke škodě ani k újmě nenie a býti nemá nynie i potomně, poněvadž jest po své cti stála a dostála. Stalo se v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 51. a.

1234.

Mezi Jindřichem z Kolovrat na Kornhauze a otcem jeho Zbyňkem z Kolovrat o lidi sběhlé. 1503, 6. května.

Pan Jindřich z Kolovrat na Kornhauze pohnal pana Zbyňka odtudž z Kolovrat, otce svého. Vinil ho z nezdrženie smlouvy, což se lidí a sirotkuov zběhlých k Kornhauzu a k tomu zboží příslušejíciech dotýče, že mu v těch nemá překážek činiti, tak jakž ta smlouva dskami mezi nimi tvrzená šíře a plněji ukazuje; ale tomu nečiní dosti. Vložen puohon léta MDII° v středu po svatém Brykcí [16. listopadu].

V té při mezi panem Jindřichem z Kolovrat s jedné, a panem Zbyňkem odtudž z Kolovrat, otcem jeho, s strany druhé. Kdež on pan Jindřich vinil jeho pana Zbyňka z nezdrženie smlouvy etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž sú se strany obsielaly a poháněly o lidi zběhlé, aby se zachovali podle svolenie zemského a tu aby sebe hleděli, kdež sebe hleděti mají o takové lidi zběhlé. A protož z té příčiny JMt tento puohon zdvihli sú. Stalo se v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 94. a.

1235.

Mezi Jindřichem z Kolovrat na Kornhauze a otcem jeho Zbyňkem z Kolovrat o vrácení majestátův na Kornhauz. 1503, 6. května.

Pan Jindřich týž pohnal pana Zbyňka téhož. Vinil jej z nevrácenie majestátuov, listuov a všech zápisuov na Kornhauz a na ta všecka zboží, kteráž k Kornhauzu přieslušejí, svědčíciech. Vložen puohon léta MDII° v středu po svatém Brikcí [16. listopadu].

V té při mezi panem Jindřichem z Kolovrat s jedné, a panem Zbyňkem odtudž z Kolovrat, otcem jeho, s strany druhé. Kdež týž pan Jindřich vinil jeho

pana Zbyňka z nevrácenie majestátuov, listuov a zápisuov na Kornhauz svědčíciech etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Proti tomu pan Zbyněk odpíraje pravil, kteréž jest majestáty měl, že jest mu je dal, a kteréž právo k těm majestátóm má, kteréž jest pan Jetřich dal schovati heytmanu na hradě Pražském, že mu také on své právo k těm majestátóm dává; a také že listuov chce hledati, kteréž by koli nalezl, že mu je chce vrátiti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto nalezli: Chce-li on pan Jindřich puovod k těm listóm po svém otci právo mieti, kteréž jest pan Jetřich nadepsanému heytmanu schovati dal, a poněvadž mu dal otec k nim právo, chce-li o ně koho právem viniti, právo mu se nezavírá. A kdež jest on pan Jindřich pana Zbyňka vinil z listuov smluvních na rybníky i z jiných věcí a nepokazuje jakých, a poněvadž on Zbyněk pověděl, že mu chce vrátiti, ač jestliže které najde, protož aby jich on pan Zbyněk hledal, a kteréžkoli najde, ty aby mu navrátil od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 94. b. Srov. předcházející nález č. 1234.

1236.

Mezi Jiřím Horynou z Honbic a matkou jeho Kateřinou z Dobronína o vydání odkazu. 1503, 6. května.

Jiřík Horyna z Honbic pohnal Katheřinu z Dobronína, mateř svú, poručnici dětí Jindřicha Horyny z Honbic. Vinil ji z puol druhého sta kop grošuov českých, jakožto poručnici a držitele statku nadepsaného Jindřicha, otce jeho, kterýžto diel on nebožtík otec jeho k sobě přijal od nebožtíka Václava, bratra jeho Jiříkova, od někdy pana Haška Střézka z Lužan jim odkázané. Vložen puohon léta MDIII° v pátek den svaté Školastyky [10. února].

V té při mezi Jiříkem Horynú z Honbic s jedné, a Katheřinú z Dobronína, mateří jeho, s strany druhé. Kdež on Horyna vinil ji Katheřinu, mateř svú, z puol druhého sta kop grošuov českých etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázal vajpis z desk a nález první. Proti tomu ona Katheřina odpírajíc pravila, že jí z té pře po druhé pohání, a že jest na tu při JMtí pány nález učiněn; při tom také pravieci, že jest ten nález [sic] učinil na zmatek. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory a pruovody, takto o tom nalezli: Poněvadž on Jiřík z té pře po druhé pohání a nález se o tu při prve stal, z té příčiny on Jiřík puovod ten puohon učinil jest na zmatek, a pro ten zmatek JMt jej v svú kázeň berú. Stalo se v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 95. a. Srov. nálezy č. 1083 a 1166 v Archivu Českém XII na str. 473 a 530.

1237.

Smlouva mezi Kateřinou z Dobronína a synem jejím Jiříkem Horynou z Honbic o nápad po otci. 1503, 6. května.

Mezi Katheřinú z Dobronína a Jiříkem Horynú, synem jejím. Létha MD třetieho v sobotu po svatém Florianu stala se smlouva mezi paní Katheřinú z Dobronína s jedné, a Jiříkem Horynú z Honbic, synem jejím, s strany druhé. Což se dotýče najprve toho, kdež jest on Jiřík ji paní Katheřinu mateř svú pohnal z puol druhého sta kop grošuov českých, a tu při tom puohonu jest témuž Jiříkovi pány JMtí zmatek nalezen, a tu k žádosti přátel téhož Jiříka ona paní Kateřina jest témuž Jiříkovi tu pokutu, kterúž jest pro ten zmatek propadl, i věži odpustila; a k tomu, kdež táž paní Kateřina pohnala jeho Jiříka ze sta kop grošuov českých, že také též jeho propustila a tiemto zápisem propouští úplně a docela. A k tomu také týž Jiřík slíbil jest a tiemto zápisem slibuje i s dědici a budúcími svými, [že] svrchu dotčené paní Katheřiny, mateře své, dědicuov ani budúcích jejiech ani sestr svých s žádného nápadu po svém otci někdy Jindřichovi Horynovi z Honbic ani z toho, což jest témuž otci jeho odkázáno, nemá napomínati ani poháněti ani jakýmkoli vymyšleným obyčejem před každým živým člověkem nikterak neviniti ani žádný jiný jménem jeho nynie i na budúcí časy věčné. A také jestliže jsú kterékoli puohony aneb odpory mezi svrchu dotčenú paní Kateřinú a jím Jiříkem, buď k jakémukoli soudu, zemskému neb komornímu aneb k jakémukoli jinému, ty všecky mezi sebú mají úplně a docela propustiti a vymazati beze všeho dalšieho prodlévání. A to jest všecko on Jiřík Horyna, což tuto psáno stojí, slíbil ctně a právě zdržeti beze vší odpornosti. Stalo se ut supra.

R. III. l. 329. a. Za nápisem: *Registra pamětná. O Svátosti MDIII°.* — Srov. nálezy č. 1083 a 1166 v Archivu Českém XII. na str. 473 a 530 a předcházející nález č. 1236.

1238.

Mezi Jiřím Vostrským ze Sulevic a Kunšem ze Sulevic o postavení mlynáře pro neosazení mlýna. 1503, 6. května.

Jiřík Vostrský z Sulevic pohnal Kunše z Sulevic a na Ostrém, aby člověka svého Petra mlynáře pod Velemínem, příjmí Hladkého, postavil přede pány a vladykami, krále JMti raddami, v soudu komorním. Vinil ho z nezdržeenie smlouvy v tom, že mu měl ten mlajn pod Oparnem osaditi o masopust nynie minulý; tomu se nestalo dosti. Vložen puohon léta MDIII° ve čtvrtek po zvěstování Matky boží [30. března].

V té při mezi Jiříkem Vostrským s jedné, a Petrem mlynářem pod Velemínem s strany druhé. Jakož on Jiřík vinil jej Petra z nezdrženie smlouvy, že mu

mlýna jeho neosadil pod Oparnem etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal tu smlouvu. Proti tomu on Petr mlynář odpíraje pravil, že jest tomu dosti učiniti chtěl, ale kým je chtěl ten mlajn osaditi, že jest on Vostrský toho přijíti nechtěl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany, jich pruovody a odpory, takto o tom nalezli: aby on Petr mlynář ten mlýn osadil, a to do svatého Martina najprv příštieho konečně, člověkem hodným, a do téhož času aby tomu dosti učinil konečně, a když tomu dosti učiní, jakož se svrchu píše, aby on Jiřík to od něho přijal vedle těch smluv. Stalo se v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 95. a.

1239.

Mezi Jiřím Vostrským ze Sulevic a bratřími z Račiněvsi o osazení mlýna. 1503, [6. května].

Jiřík Vostrský z Sulevic pohnal Bícena, Krystofa a Balcara bratří z Račiněvsi a v Nedvědici, aby člověka svého Zycha mlynáře pod Vlastislaví v tom mlajně postavili přede pány a vladykami v soudu komorním. Vinil ho z nezdrženie smlouvy, že mu měl ten mlajn pod Oparnem osaditi o masopust nynie minulý; tomu neučinil dosti. Vložen puohon MDIII° léta ve čtvrtek po zvěstování Matce boží [30. března].

V té při mezi Jiříkem Ostrským z Sulevic s jedné, a Zychem mlynářem pod Vlastislaví s strany druhé. Kdež on Vostrský vinil jej mlynáře z nezdrženie smlouvy, že mu měl mlajn osaditi etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal tu smlouvu. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nález učinili slovo od slova, jako napřed stojí psán s prvním mlynářem.

R. III. l. 95. b. Srov. předcházející nález č. 1238.

1240.

Mezi Jindřichem Loučenským a Janem Hrzaněm z Harasova o nářek cti. 1503, 6. května.

Jindřich Loučeňský z Kopydlna pohnal Jana Hrzaně z Harasova. Vinil ho z nářku cti. Vložen puohon léta MDIII° v středu před svatým Tiburcím. [12. dubna].

V té při mezi Jindřichem Loučeňským s jedné, a Janem Hrzaněm z Harasova s strany druhé. Jakož on Jindřich pohnal jej Hrzaně, chtě ho viniti z nářku cti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Loučeňský puovod k tomu puohonu stál, po své cti stoje, z té příčiny dává se jemu Jindřichovi proti témuž Hrzaňovi za právo stané, a on Jindřich aby se k němu k Hrzaňovi zachoval podle svolenie zemského, a že ten nářk jemu

na jeho cti a dobré pověsti ke škodě nenie a býti nemá věčně. Stalo se v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 65. b.

1241.

Mezi Havlem Šimůnětem a Dorotou Marijovou o dluh. 1503, 6. května.

Havel Šimůně, měštěnín Nového města Pražského, pohnal Dorothy Marijové, měštky Nového města Pražského. Vinil ji jakožto držitele statku po někdy Jindřichovi Marijovi, manželu jejím, z Lti kop grošuov míšenských dluhu, ješto jest on Šimůně puojčil těch padesáte kop nebožtíku Marijovi, manželu jejiemu, a on nebožtík Marije k tomu se seznal před dobrými lidmi, že jest těch Lte kop jemu dlužen; a v tom týž Marije umřel a jemu Šimůňovi jich nezaplatil. Vložen puohon léta MDII° v středu po květné neděli [23. března].

V té při mezi Havlem Šimůnětem, měštěnínem Nového města Pražského, s jedné, a Dorotú Marijovú, měštkú téhož města Pražského, s strany druhé. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž jest ona Dorotha měštka a pod právem městským sedí, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 115. a.

1242.

Mezi bratřími z Řečice a Janem Mrázem z Radimovic o neučinění dosti kšaftu. 1503, 6. května.

Jan a Martin bratří z Řečice pohnali Jana Mráza z Radimovic. Vinili jej z toho, že jest neučinil dosti kšaftu a rozkázání Jakuba Mráza, otce svého, kdež jest slíbil témuž otci svému rukou dáním tomu kšaftu dosti učiniti, i neučinil, a v tom že jest duom jich jim dědem jich odkázaný bez vuole jich prodal, kterýž oni sto kop grošuov českých pokládají. Vložen puohon léta MDIII° ve čtvrtek po svatém Longinu [16. března].

V té při mezi Janem a Martinem bratřími z Řečice s jedné, a Janem Mrázem z Radimovic s strany druhé. Kdež již menovaní bratří a puovodové vinili jej Mráza, že jest neučinil kšaftu a rozkázání dosti nebožtíka Jakuba Mráza, otce svého etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž se ten puohon grunthuov a domu dotýče, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 141. b.

1243.

Mezi Václavem z Pairu a Kerunkem z Lomu o položení listů na Šonwald. 1503, 6. května.

Václav z Payru pohnal Gerunka z Lomu a před pány JMtí etc., aby položil majestát krále Jiřieho na Šonwald i jiné všecky listy, kteréž při témž majestátu sú, na jmenovaný Šonwald svědčící. Vložen puohon léta MDIII° ve čtvrtek po svatém Longinu [16. března].

V té při mezi Václavem z Payru s jedné, a Gerunkem s strany druhé. Jakož on Václav pohnal jeho Gerunka, aby položil majestát a listy na Šonwald svědčící etc. Proti tomu on Gerunk pravil, že jest je po strýci svém nalezl a že je rád vrátiti chce, a že ten hospodář Jiřík Sovka rozkázal, aby je jemu Václavovi vydal. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tomu neodpírají, a chce-li kto o to k komu právo mieti, právo mu se nezavierá. Stalo se v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 282. b.

1244.

Smlouva Zbyňka z Kolovrat a manželky jeho Kateřiny se synem Jindřichem o přátelské urovnání mnohých rozepří. 1503, 8. května.

M e z i p a n e m Z b y ň k e m K o r n h a u s k ý m z K o l o v r a t, s y n e m j e h o p a n e m J i n d ř i c h e m a p a n í K a t h e ř i n ú z D u b é, t é h o ž p a n a Z b y ň k a m a n ž e l k o u. Pan Zbyněk Kornhauský z Kolovrat a paní Katheřina z Dubé, manželka jeho, i také pan Jindřich odtudž z Kolovrat, syn jeho, o všecky jich puohony, kteréžkoli a cožkoli a očkoli mezi sebou mají, že o ty o všecky věci mocně a docela přestali jsú a přestávají na panu Albrechtovi z Kolovrat, najvyšším kancléři královstvie Českého, a na strýciech svých, a pokudž jim koli týmž panem kancléřem a týmiž strajci jich nalezeno bude, to sobě mají ctně a právě, jako na dobré pány sluší, držeti a to zachovati nynie i na budúcí časy. A za to mají všichni prositi nadepsaného pana kancléře i strýcuov svých, aby jim o to rok o suchých dnech letničních najprve příštiech [7.—10. června] složili.

Toto jest zapsáno z rozkázánie urozeného pána, pana Viléma z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyššieho hofmistra královstvie Českého, pánuov a vladyk, krále JMti radd soudu komorního. Stalo se v pondělí po svatém Florianu.

R. III. l. 335. a. za nápisem: „*Registra památná. O Svátosti léta MDIII°.*“ Srv. nálezy č. 1233 a 1234.

1245.

Mezi Zbyňkem z Kolovrat a synem jeho Jindřichem o nářek cti a pych, o svrchky a peníze, o čeleď a lidi sběhlé, o listy a dobré vůle a j. [1503, po 8. květnu.]

V té při a ruoznici mezi panem Zbyňkem z Kolovrat a z Kornhauzu s jedné, a panem Jindřichem z Kolovrat, synem jeho, s strany druhé, o všecky ruoznice a ne-

snáze, kteréž mezi nimi s obú stran vznikly, takto vypoviedáme mezi nimi, poněvadž sú na nás, strýcích svých, z podánie pana hofmistra najvyššieho královstvie Českého s raddami krále JMti z soudu komorního podáni k mocnému rozsúzení našemu.

Najprve kdež pan Zbyněk vinil syna svého, že jest jeho nařekl tiem, že kteréžkoli jest s ním smlúvy měl, buď králem JMtí aneb jinač, těch smluv znamenitý počet jmenovav, že žádné smlouvy od otce jeho, pana Zbyňka, nejsú jemu držány, i také jeho psaním mnohým duotklivými slovy k panu Smiřickému a k Malostranským učinil [sic], tiem jeho dotýkaje, že by on měl býti vymíšen od jiných otcuov a té poctivosti a cti hoden od něho nebyl, co jsú synové otcuom povinni. Také v tom mezi nimi vypoviedáme, poněvadž pan Jindřich na otce svého pana Zbyňka toho jest ničímž neprovedl a těch žádných příčin slušných nedovedl, proč by to pan Zbyněk, otec jeho, vší poctivosti od něho hoden býti neměl, kterúž syn otci jest povinen, že jest on jeho tiem dotknúti neměl a v tom jest jemu krátkost a křivdu učinil; neb my jsme nenalezli ani nalézáme, by pan Zbyněk v čem to ztratil aneb na své pověsti v čem dotčen býti mohl duovodně, ješto by tudy on od něho v tom poslušenstvie a poctivosti neměl od pana Jindřicha, syna svého, zachován býti, tak jakož synové jiní otce své zachovati a ctíti povinni jsú. A také pan Jindřich takových posměšných slov mluviti a psáti o otci svém jest neměl; neb každý syn povinen jest ctíti otce svého. A protož aby jemu to napravil těmito slovy pan Jindřich a řka: „Pane otče milý! Což sem v tom koli proti vám učinil z nerozomu svého a řečí svú i psaním, prosím pro Buoh i pro Matku boží, račte mi to odpustiti, byšte viece hodni nebyli, co otec od syna jest hoden. Činil jsem vám v tom křivdu.“ A pan Zbyněk má řieci: „Odpouštím.“

Což se svrchkuov dluhu sto kop a úroka i také dluhu na lidech pozuostavených dotýče i také služebníkuov, poněvadž smlúvce vyznal, jsa právem k tomu připraven, že ten zápis dskami učiněný jest mezi nimi skrze něho tak narovnán, že [při] ceduli, kteráž mezi nimi učiněna jest, při tom zuostati má, jakž z ničehož jsú dsky nedosáhli, aby se v tom proti sobě podle ceduli zachovali, v kteréž stojí zejména, kteří svrchkové jemu panu Jindřichovi mají postúpeni býti. A k tomu zejména sobě osoby některé vymínil a dluh na lidech tú cedulí, aby se v tom ve všem zachoval podle zněnie té cedule. A zuostali[-li] sú panu Zbyňkovi Kornhauzskému na Kornhauze jací svrchkové a nábytkové neb na lidech dluhové, kteréž sobě tú smlúvú vymínil; ty jemu jest pan Jindřich povinen rozkázati vydati i svrchky všecky, buď sena, stohy obilné, a to konečně od dnešnieho dne ve dvú nedělí, k čemuž se sám seznal. Než což se těch sto kop a osm kop úroku dotýče, poněvadž dsky ukazují, že žádných dluhuov, staň se to před tiem zápisem anebo po zápisu, naň ani jiné bratry uvozovati nemá, že se jest pan Zbyněk tady z toho dluhu vyvedl a žádné svědomie desk přesvědčiti nemuož. Protož pan Jindřich toho platiti povinen nenie. A poněvadž sobě

pokoje některé pozuostavil do času jmenovitého, tak jakož cedule okazuje, cožkoli jest on pan Zbyněk tam nechal, neměl jest jemu na to pan Jindřich sáhati ani těch pokojuov odvierati bez jeho vuole. Protož aby to jemu všecko, k čemuž se zná pan Jindřich, že jest tam v těch pokojích nalezl, též i o kniehy, aby jemu vrátil a vydal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Pak-li co přes to pan Zbyněk viece mieti chce, což pokáže a provede před úředníky Pražskými menšími podle práva na jich zchválenie konečně od dnešnieho dne v týchž dvú nedělí, to on jemu pan Jindřich navrátiti má beze všie odpornosti. A jestliže jest kterých svrchkuov pan Zbyněk podle zněnie cedule panu Jindřichovi nepostúpil, ty aby jemu dal konečně ve dvú nedělí pořád zběhlých. Pak-li jest co viece svrchkuov, než cedule drží, u sebe zadržal, ty aby jemu vydal; poněvadž zápis desk se mu na žádné svrchky nevztahuje, on k žádným svrchkóm dskami práva nemá, kromě což cedule podle vyznánie Chmelicského v sobě ukazuje, ty svrchky jemu zuostati podle té cedule zněnie mají. A v tom jemu, panu Zbyňkovi, za právo dávají. Než kdež jest pan Jindřich pravil i svědky vedl, že jest paní jemu všech svrchkuov nechala pravieci, že toho moc má, poněvadž jest listu mocného od pana Zbyňka neměla a on jeho neukázal ani provedl, by list mocný na to měla, i v ničemž jest jeho zavázati nemohla. Item, jakož jest týž pan Zbyněk pohnal jeho pana Jindřicha z nevydánie čeledi jeho, totiž Jana z Dobrovize, Vaňkova syna, Jana Berku, kteréž sobě v ceduli zejména vymienil, poněvadž jest jeho o ty dva čeledíny sobě pozuostavené právem pohnal z pokuty podle zřiezenie zemského, aby jemu podle práva z každého pokutu položil a ty dvě osobě vydal konečně od dnešnieho dne ve dvú nedělí. A v tom jemu dáváme za právo.

Než kdež jest pohnal jeho pana Jindřicha, syna svého, pan Zbyněk z Marthy děvečky a Matěje pohoniče, poněvadž jest toho svědomím neprovedl, by jeho čeledínové byli, a v ceduli nejsú postaveni, by je sobě vymienil a za své pozuostavil, dali jemu, panu Jindřichovi, za právo, že jemu těmi pokutami povinen nenie.

Item, kdež jest vinil pan Zbyněk pana Jindřicha z toho, že maje opatrovati syny a zvláště Jana, syna jeho, že ho ničímž neopatruje, a že jest mu on sám sukně koupil, také na ztravu naň nakládá; takto mezi nimi vypoviedáme, aby pan Jindřich ty sukně koupené zaplatil, poněvadž bratřie své k opatrování přijal zápisem desk jakožto nedielné na miestě otcovském jako bratr starší jeho, také aby slušně opatřil, aby nač živi měli býti, poněvadž on z toho statku opatrovati má, v tom aby je slušně opatroval k jich živnosti podle desk zněnie jako bratr starší, drže statek společní bratrský.

Což se koně lysého dotýče, poněvadž v ceduli nestojí, by jemu, panu Jindřichovi, měl dán býti, než stojí v ceduli, že mimochodník má pan Jindřich panu Zbyňkovi svuoj dáti, a pan Jindřich toho neprovedl, by mu pan Zbyněk ten kuoň dal, protož aby mu jej vrátil konečně ve dvú nedělí pořád zběhlých.

R. III. l. 335. a. — Srov. nálezy č. 1233, 1234 a smlouvu č. 1244.

1246.

Mezi Jindřichem z Kolovrat a otcem jeho Zbyňkem o pánev a světnici na hradě Kornhauze, o listy, zápisy a dobré vůle, o lidi poddané a j. [1503, po 8. květnu.]

V té při mezi panem Jindřichem z Kolovrat a na Kornhauze s strany jedné, a panem Zbyňkem z Kolovrat, otcem jeho, s strany druhé o puohony, kterýmiž pohoní pana Zbyňka z Kolovrat, otce svého, o kteréž pře na nás mocně přestali sú, takto mezi nimi vypoviedáme:

Item najprve, kdež jeho vinil z pánve z pivovára, z světnice z bašty, kteréž odvezl pryč: že pan Zbyněk pánve jemu povinen dáti nenie, poněvadž jemu, panu Jindřichovi, dskami žádných svrchkuov nezapsal než cedulí, kterýchž svrchkuov jemu panu Jindřichovi nechati má. I poněvadž v té ceduli nestojí, by mu ta pánev zuostati měla, ani také jakým svědomím to provedl, by mu ji pan Zbyněk otec jeho dal, že mu jie vrátiti povinen nenie pan Zbyněk. Ale poněvadž jest pan Zbyněk zápis dskami učinil, že zapisuje jemu hrad Kornhauz etc. bez vymienky, že jest stavení odtud žádného odvozovati nemohl, poněvadž zápis desk jest předešlý, než jest tu světnici preč odvezl. Protož aby jemu tu světnici na též miesto postavil a tak dobrú, jakž jest ta byla, anebo panu Jindřichovi aby zaplatil na zchválenie úředníkuov desk zemských, zač by stála, a to konečně zaplacení aby učinil od tohoto dne ve dvú nedělí pořád zběhlých po rozeznání.

Item což se listuov a zápisuov a dobrých volí dotýče na ta zbožie, kdež ho pohnal pan Jindřich pana Zbyňka z nevydánie, ty aby jemu vydal podle zápisu desk takovým obyčejem, jsú-li ti zápisové kteří společní, ješto jiným osobám viece svědčí a náleží a ne samému panu Kornhauzskému starému, tehdy daj jemu dobrú vuoli na ně a právo své na něho všecko převeď. A též jsú-li listové, ješto jemu samému panu Zbyňkovi náležie, ty jemu k věrné ruce ležeti mají, kdež ležie, ty jemu vydají beze všie odpornosti, kromě listuov na Dobroviz a na to, což sobě dskami pozuostavil. Při tom se pan Zbyněk zachovaj, jakž dsky svědčí a ukazují. Také jemu panu Jindřichovi aby pan Zbyněk dobré vuole zdělal na listy a majestáty, kteréž s jinými společně má. A jiné listy, má-li které, jakž se nahoře ukazuje, aby vydal, a tomu všemu aby dosti učinil od dnešního dne ve dvú nedělí pořád zběhlých.

Item jakož opět pohnal jeho a vinil z toho, poněvadž smlouva ukazuje dskami, i také o kteréž jest Chmelicský mezi nimi vyznal, jak se při nie zachovati mají, a podle toho pan Jindřich pohnal pana Kornhauzského starého, v kteréž stojí, aby jemu na lidi jeho zběhlé i také na sirotky sbožie toho, kteréž jemu postoupil, nesáhal: i poněvadž jest toho ničímž neprovedl, by jemu pan Kornhauzský na které sáhal a je držal, toho při tom, jakž smlouva znie, zuostavujem, že se pan Kornhauzský starý na žádné lidi zběhlé anebo sirotky toho zbožie, kteréhož jest panu Jindřichovi,

synu svému, postúpil a dskami zapsal, táhnúti ani na ně sáhnúti nemá nižádným právem, kromě těch osob, kteréž jest sobě túž smluvú zejména pozuostavil, k kteréž smlúvě pan Jindřich pohnal o ty lidi své zběhlé a sirotky.

Item kdež pohnal pan Jindřich pana Zbyňka o člověka svého Jana Chudého z Chaynovic, že jest s něho dvě kopě grošuov a X grošuov českých vzal úroka. Poněvadž jest pan Zbyněk jemu toho člověka propustil a lidí beze všie výmienky postúpil a sobě smlúvú na tom člověku ani na jiných úrokuov zadržalých nevymienil: že jest toho úroku z něho bráti neměl, protož aby jemu ten úrok vrátil zase, totiž dvě kopě a X grošuov konečně od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. A tu panu Jindřichovi dávají za právo.

Item kdež druhým puohonem pohnal téhož pana Zbyňka a vinil jeho z pychu, že jest vzal člověka jeho čeřen a IV vrše; a on se jest pan Zbyněk k tomu znal, že jest jemu dobrovolně ten čeřen dal a ty čtyři vrše, a to svědky dvěma provedl dostatečně vedle práva, by mu je pychem vzal, vedle puohonu svého, že jemu pan Zbyněk tiem pychem a pokutou na to učiněnú nebo uloženú povinen nenie, dáváme panu Zbyňkovi za právo.

R. III. l. 336. b. za nápisem: *Registra památná. O Svátosti léta MDIII°.* Srov. předcházející nálezy č. 1234, 1235, 1244 a 1245.

1247.

Mezi Jindřichem z Kolovrat a macechou jeho Kateřinou z Dubé o dluh, svědomí a pych. [1503, po 8. květnu.]

Item v té při, kteráž jest mezi panem Jindřichem z Kolovrat s jedné, a paní Kateřinú z Dubé s strany druhé. Tu kdež ji vinil a pohnal, že jest ceduli vyřezanú přijavši, jeho jest kvitovala z padesáti kop grošuov míšenských a deset kop jest jemu odpustila, na to jest vedl některé svědky, a že jest on těch deset kop dodati musil; i poněvadž jest ceduli přijala, kterúž kvituje jeho z padesáti kop grošuov míšenských: že jest jemu těch deset kop povinna dáti, a ty aby jemu dala konečně od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. A jemu panu Jindřichovi za právo dávají.

Item kdež jest týž pan Jindřich pohnal o svědomie paní Kateřinu z Dubé, dav jí ceduli, žádaje na nie svědomí proti panu Zbyňkovi, manželu jejiemu: že tiem svědomím jemu dáti proti panu Zbyňkovi, manželu svému, povinna nenie podle zřiezenie zemského.

Item kdež pohnal týž pan Jindřich paní Katheřinu z pychu pro len vytrhánie a pro ten pych z pokuty na to uložené. Poněvadž ona jest to ukázala smluvní cedulí, kterúž má pan Jindřich s panem Zbyňkem, otcem svým, že jest sobě ten len paní Katheřina vymínila, že jest přes to pohnati neměl; a poněvadž jest ničímž toho neprovedl, by jemu ten len kudy náležel, i z té příčiny jemu tú pokutú o pych povinna nenie ani toho pychu na ni jest provedl. Protož jí paní Kateřině dávají za právo.

Vajpověď tato napřed psaná mezi panem Zbyňkem Kornhauzským z Kolovrat, paní Katheřinú z Dubé, manželkú jeho, a panem Jindřichem z Kolovrath, pány z Kolovrat, strajci jich, mezi nimi učiněná v registra tato komorní památná vepsána jest z rozkázánie urozeného pána, pana Viléma z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyššího hofmistra královstvie Českého, léta MD čtvrtého v úterý den svatého Řehoře [12. března]. Relator pan Albrecht z Kolovrath na Libšteině etc., najvyšší kancléř královstvie Českého.

R. III. l. 337. b. za nápisem: *Registra pamáiná. O Svátosti léta MDIII°* Srov. předcházející zápisy č. 1244—1247.

1248.

Mezi Jindřichem Loučenským z Kopidlna a Florianem kožišníkem z Loun o dluh. 1503, 22. srpna.

Jindřich Loučenský z Kopydlna léta MDII° v sobotu po XI tisíc svatých panen [22. října] pohnal Floriana kožišníka v městě Lounech obývajícieho z LII kop grošuov českých ostatních podle smlouvy mezi nimi učiněné etc. Tu na rok jim položený v pátek po svatém Brykcí [18. listopadu] dáno jemu Loučenskému proti Floryanovi témuž za právo stané. Dal památné.

Léta MDIII v úterý před svatým Bartholomějem [22. srpna] vydán jest list zatykací na Floriana pohnaného.

R. III. l. 317. b. Za nápisem: *Staná práva k roku Svátosti létha MDIII°.*

Puohonové a nálezové k roku sv. Martina léta MDIII°.

1249.

Mezi Kuncem Waldungkem a radou města Mostu o nedopomahání práva. 1503, 13. listopadu.

Kuncz Waldungk pohnal purgmistra a konšeluov města Mostu. Viniti je chce etc., tak jakož dva puohonové napřed psaní ukazují etc.

V té při mezi Kuncem Waldungkem puovodem s jedné, a měšťany města Mostu s strany druhé. Kdež jim obojím stranám JMtí pány ty pře mezi nimi až do tohoto času odloženy jsú, což se Kašpara Fišara a Marthy Waldunkové, jich spoluobyvateluov, dotýče, aby oni Moští pohnaní to provedli dostatečně, že sú nálezóm panským předešlým dosti učinili, a on Kunc puovod aby provedl, že se jim dosti nestalo vedle ortele Maydburského etc., tak jakož JMtí panské odloženie o tom šíře v sobě zavierá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, odpory, Maydburské ortely i svědomí, takto o tom vypověděli a nalezli: Poněvadž oni Moští pohnaní dostatečně sú to provedli, že sú vajpovědém a nálezóm panským předešlým i Maydburským ortelóm dosti učinili, a on Kunc Waldungk toho jest ničímž neprovedl, by oni Moští podle nálezuov panských

předešlých jemu neučinili dosti, z té příčiny oni Moští pohnaní jemu Kuncovi Waldunkovi puovodovi ničímž dále povinovati nejsú, a jim se Mostckým v tom proti témuž Kuncovi Waldunkovi dává za právo. Stalo se v pondělí den svatého Brikcí léta MDIII°.

R. III. l. 51. a. Srov. nálezy č. 1099, 1100 a 1180 v Archivu Českém XII. str. 484, 485 a 539.

1250.

Mezi Henrychem z Plavna a bratřími Šliky z Holejče o splnění smlouvy. 1503, 13. listopadu.

Pan Henrych z Plavna etc., purkrabie Míšenský etc., pohnal pana Šebestiána, pana Qwirina a pana Albrechta bratří Šlikuov z Holayče. Vinil je z dosti neučinění smlouvě fraymarku, někdy panem Jeronymem Šlikem, otcem jich, učiněné o královské lesy a o jeho páně z Plavna svěcská léna v Lokecském kraji, že on pan Jeronym Šlik ani nadepsaní pohnaní synové a dědicové jeho té smlouvě dosti neučinili sú v tom, jestliže by páně z Plavna léna lepší byla nežli královští lesové, že jest to pan Jeronym Šlik a dědicové jeho podle rozeznání Voldřicha z Czedwicz a Andresa z Hozlaw panu z Plavna to, což by léna lepší byla nežli královský les, zaplatiti [povinni], a ta vajpověď měla jest v jednom roce vypovědiena býti. A za to ti smlouvce, aby to na se vzali a učinili, od obojí strany měli prošeni býti. A podle toho pan z Plavna těch smlouvcí prosil. Měl jest také pan Jeronym Šlick i dědicové jeho od krále JMti povolenie zjednati, aby panu z Plavna takový královský les svobodna učinil. Pakli by toho neučinil, tehdy aby jemu jeho lén zase postoupil, a proti tomu pan z Plavna jemu královských lesuov také zase aby postoupil. Ale to jemu, panu z Plavna, od pana Jeronyma ani od dědicuov jeho nenie držáno ani se tomu dosti stalo. Vložen puohon léta MDI° v úterý před svatým Šimonem a Júdú appoštoluov [26. října].

Pan Henrych z Plavna puovod poroučí při svú Mates Hyserlovi, Purkhartovi Čichalovcovi, Janovi Jiskrovi a Bohuslavovi Zumrovi, všem spolu, třem, dvěma aneb jednomu z nich na zisk i na ztrátu.

V té při mezi panem Henrychem z Plavna s jedné, a mezi panem Šebestianem, panem Quirinem a panem Albrechtem bratřími Šliky z Holayče s strany druhé. Kdež týž pan Henrych z Plavna puovod vinil je pohnané z dosti neučiněnie smlouvě fraymarku etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž on, pan Henrych z Plavna etc., puovod toho ničímž neprovedl, by oni páni Šlikové pohnaní jemu v čem té smlouvy nezdrželi a jí neučinili dosti, z té příčiny JMt dávají jim, pánóm Šlikóm, pohnaným proti témuž panu z Plavna za právo. Stalo se v pondělí den svatého Brikcí.

R. III. l. 115. b.

1251.

Mezi Václavem Veselíkem a některými konšely Nového města Pražského o dopomožení práva. 1503, 13. listopadu.

Václav Veselík z Menšieho města Pražského pohnal Štěpána Huncladera, Václava Selíka z Podskalé, Jilka Rybu, Víta Hájka a Zigmunda Huolku, měšťan Nového města Pražského. Vinil je z toho, že jsúce na úřadě konšelském tudiež v Novém městě Pražském, kdež tehdáž on Veselík o statek svuoj s někdy Mikulášem Farkašem, v ty časy měštěnínem téhož Nového města Pražského, o puol druhého sta kop a o deset kop grošuov českých právem činiti měl, na kterémžto Farkašovi o již menovanú summu v soudu komorním té chvíle za pánuov hejtmanuov královstvie Českého právo ustál, a po témž právu staném list zatykací vzav, toho Farkaše tiem listem zatykacím tu na Novém městě Pražském zatekl. Tu oni nahoře menovaní měšťané Novoměští v ty časy konšelé jsúce, jemu Veselíkovi na toho Farkaše dále práva dopomoci nechtěli, ale jej vězeli a tiem vězením jemu k dosažení jeho spravedlnosti a té summy nadepsané na tom Farkašovi cestu zavřeli. Vložen puohon léta MD prvnieho v neděli před svatým Šimonem a Judú [24. října].

V té při mezi Václavem Veselíkem z Menšieho města Pražského s jedné, a mezi Štěpánem Huncledarem, Václavem Selíkem z Podskalé, Jilkem Rybou, Vítem Hájkem a Zigmundem Huolkú, měšťany Nového města Pražského, s strany druhé. Kdež týž Václav Veselík vinil již menované pohnané z toho, že jsúce na úřadě konšelském tudiež v Novém městě Pražském, kdež tehdáž on Veselík o svuoj statek s někdy Mikulášem Farkašem, v ty časy měštěnínem téhož Nového města Pražského, o puol druhého sta kop grošuov a o deset kop grošuov, vše českých, právem činiti měl, že oni nadepsaní pohnaní jemu dále práva dopomoci nechtěli sú etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázal svědomí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že jest toho listu zatykacieho on Václav Veselík podle práva rychtáři ani tomu, komuž ta věc přileží, nedodal aniž penieze od zatknutí dal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon a s obú stranú pře líčení, odpory i svědomí vyslyševše, takto o tom nalezli: Poněvadž to on Václav Veselík puovod třmi svědky provedl, když jest před ně do raddy vstoupil tu na Novém městě Pražském a vinil starú raddu, kdež tíž svědkové takto seznávají, že radda, kteráž v tu chvíli byla, tázala se jeho Veselíka, koho viní, a on pověděl, že starú raddu, a že jim vinu dává pro Farkaše, na kteréhožto Farkaše po ustaném právu dále práva jemu dopustiti nechtěli, kteréhožto Farkaše byl listem zatekl, a oni, stará radda, tu žalobu na se slyševše, nic tomu tehdáž neodepřeli, než žádali za prodlení do dvú nedělí; i poněvadž on Václav Veselík to dostatečně provedl, že jest ho zatekl, toho Farkaše;

z té příčiny JMt dávají témuž Veselíkovi puovodovi proti nadepsaným pohnaným za právo, tak aby oni pohnaní tu summu jemu, to jest těch puol druhého sta kop grošuov a deset kop grošuov vše českých dali od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých, tak aby z nich každý dielem svým to, což z té summy na koho přijde, odbyti mohl, poněvadž sú toho ničímž neprovedli, by mu práva dopomoci chtěli. Což se pak Zigmunda Huolky spolupohnaného jich dotýče, poněvadž nestojí, že JMt stané právo na něho dávají. Stalo se v pondělí den svatého Brykcí.

Léta MD třetieho v pátek po svatém Thomáši apoštolu [22. prosince] vyšel jest list zatykací na Zigmunda Huolku pohnaného po právu staném, tak jakož tuto v nálezu panském položeno jest.

R. III. l. 282. b. Srov. nálezy č. 1095 a 1175 v Archivu Českém XII. str. 483 a 537.

1252.

Mezi Jindřichem z Nebilova a Janem z Merklína o postavení poddaného pro nářek cti. 1503, 14. listopadu.

Jindřich z Nebielova pohnal Jana Merklínského z Merklína, aby člověka svého Jobšta z Vidic postavil přede pány a vladykami krále JMti v soudu komorním. Vinil jej z nářku cti. Vložen puohon léta MDII° v pátek den Svátosti [8. dubna].

V té při mezi Jindřichem z Nebielova s jedné, a Janem z Merklína s strany druhé. Kdež týž Jindřich pohnal jeho Jana, aby postavil přede pány a vladykami, krále JMti raddami, v soudu komorním člověka svého z Vidic Jobšta, kdež ho vinil z nářku cti etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Merklínský odpíraje pravil, že týž Jobšt nikdy jest jeho nebyl Merklínského člověk než přikázaný toliko, a k tomu, když jest mu puohon dodán, že jest již týž Jobšt u něho nebyl. A na to jest ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, té pře odložili až do Svátosti najprv příští, aby na ten čas on Jan téhož Jobšta před JMtí postavil v soudu komorním. Pakli by ho nepostavil, aby na ten čas strany zase stály, že JMt jim ráčí o to konec učiniti. A v tom času neuchoval-li by Buoh které strany smrti, že to jim a jich cti a dobré pověsti nic ke škodě býti nemá. Stalo se v úterý po svatém Brykcí.

R. III. l. 96. a.

1253.

Mezi Janem z Otradovic a Johankou z Cholpic o pobrání svrchkův. 1503, 14. listopadu.

Jan z Otradovic pohnal Johanky z Cholpic. Vinil ji z pobrání svrchkuov, klenotuov, hotových peněz a šatuov etc., tak jakož puohon napřed psaný ukazuje etc.

V té při mezi Janem z Otradovic s jedné, a Johankú z Cholpic s strany

druhé. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vypověděli a rozkázali, aby Jindřich z Nebilova se všemi potřebami a spravedlnostmi svými před JMtí stál na den Svátosti najprv příští, a ji Johanku pohnanou na ten čas aby v tom zastoupil. A protož tato pře jí Johance a jemu Jindřichovi odkládá se do téhož času Svátosti najprv příští. Stalo se v úterý po svatém Brykcí.

R. III. l. 142. a. Srov. nález č. 1192 v Archivu Českém XII. str. 548.

1254.

Mezi Janem z Byšic a Kateřinou Peřinovou z Košíně o rčení. 1503, 14. listopadu.

Jan z Byšic pohnal Katheřinu Peřinovu z Košíně. Vinil ji ze rčenie, že jest mu řekla X kop grošuov míšenských dáti anebo šubu za X kop kúpiti. Vložen puohon léta MDII° v pátek po svatém Matěji [25. února].

V té při mezi Janem z Byšic puovodem s jedné, a Katheřinú Peřinovú z Košíně pohnanú s strany druhé. Kdež týž Jan vinil ji Katheřinu ze rčenie, že mu řekla X kop grošuov míšenských dáti etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona Katheřina také zase svědomí ukázala. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon a svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž jest on Jan puovod to dostatečně provedl, že jest jemu ona Katheřina pět kop grošuov českých, když jí zápis najde, řekla dáti, a ona Katheřina toho jest podle práva neodvedla, by mu dáti těch pět kop grošuov českých neřekla, z té příčiny dává se jemu Janovi puovodovi za právo, tak aby ona Katheřina jemu těch pět kop grošuov českých dala od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v úterý po svatém Brykcí.

R. III. l. 142. b.

1255.

Mezi Janem z Kříčova a Dorotou Peštalkou z Košíně o dluh. 1503, 14. listopadu.

Jan z Kříčova, syn někdy Mikuláše odtud, maje léta spravedlivá, králem JMtí daná a vyplněná, pohnal Dorothu Peštalku z Košíně. Vinil ji jakožto nápadnici statku někdy pana Pavla z Jenšteina z nedodání summy, totižto XLIII kop grošuov míšenských, od téhož pana Pavla jmenovanému Mikulášovi, otci nadepsaného Jana, pozuostalých. Vložen puohon léta MDII° v pátek po svatém Matěji [25. února].

V té při mezi Janem z Kříčova, majícím léta spravedlivá, králem JMtí daná a vyplněná, s jedné, a Dorotú z Košíně s strany druhé. Kdež již menovaný Jan vinil ji Dorothu jakožto nápadnici statku někdy pana Pavla z Jenšteina ze XL tří kop grošuov míšenských, někdy otci jeho Janovu od téhož pana Pavla zuostalých

etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavierá. A na to téhož pana Pavla ukázal kšaft, vajpisy z desk a svědomí, při tom žádaje pánuov JMtí za opatřenie. Proti tomu ona Dorotha pohnaná odpírajíc pravila, že sú téhož pana Pavla nebožtíka před sebú měli za živnosti jeho a naň toho nikdy neuvedli, by to dluh byl spravedlivý, a že on nebožtík sám toho vždycky odpieral. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory s obú stranú, pře líčenie, kšaft téhož pana Pavla, dsky i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž jest on Jan puovod toho ničímž neukázal, by ta panu Pavlovi věc svěřena byla, a také toho jeho svědkové neseznávají, jakožto Václav Sak a Mikuláš z Duchcova, by on ty zlaté za těch XVte kop grošuov míšenských jemu dal na ten dluh, i z té příčiny JMt dávají jí Dorotě pohnané za právo. Stalo se v úterý po svatém Brykcí.

R. III. l. 142. b.

1256.

Mezi Mikulášem z Kolovrat a Jindřichem z Gutšteina o nářek cti. 1503. 14. listopadu.

Pan Mikuláš z Kolovrat a na Žehroviciech pohnal pana Henrycha z Gutšteina na Tachově. Vinil ho z nářku cti, tu kdež jest přes své svolenie a přirčenie i prve před tiem jej haněl, na cti a dobré pověsti jeho dotýkaje. Vložen puohon léta MDII° v pátek po svatém Mateji [25. února].

V té při mezi panem Mikulášem Žehrovským z Kolovrat puovodem s jedné, a panem Henrychem z Gutšteina pohnaným s strany druhé. Kdež již menovaný pan Mikuláš vinil jej pana Henrycha z Gutšteina z nářku cti, tu kdež přes své svolenie i přirčenie i prve před tiem jej haněl, na cti a dobré pověsti jeho dotýkaje etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavierá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž on pan Mikuláš v svém puohonu tato položil slova, že jej pana Henrycha z Gutšteina chce viniti z nářku cti, kdež přes své svolenie a přirčenie i prve před tiem jej haněl, tak jakož puohon ukazuje, z kterýchžto slov zřetedlně znáti jest, že ze dvojí věci pohání: z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Ale poněvadž on pan Mikuláš po své cti stojí a po právu šel a jde, a naň nic vedeno nenie skrze pana Henrycha, z té příčiny, že ten puohon zdvižen, protož jemu panu Mikulášovi ten nárok na jeho cti a dobré pověsti k žádné škodě ani újmě nenie a býti nemá nynie i na budúcí časy; ač jestliže by také které strany v tom pán Buoh smrti neuchoval. Než jestliže by sebe strany chtěly o tu při, kteráž zdvižena jest, právem hleděti, právo se jim nezavírá. Stalo se v úterý po svatém Brykcí.

R. III. l. 193. b. Srov. nález č. 1150 v Archivu Českém XII. str. 520.

1257.

Mezi opatem i konventem kláštera Oseckého a bratřími ze Sulevic o rušení práv kláštera proti král. majestátům. 1503, 14. listopadu.

Michal, opat kláštera Osecského, svým i všeho konventu téhož kláštera jménem pohnal Václava, Buška, Purkharta, Petra a Jana bratří z Sulevic a na Duchcově. Vinil je z toho, že jej a konvent jeho obtěžují robotami, lovy, kusem louky, s kteréž seno berou, majcením lesuov, vody vedením, plotuov děláním, záseky, kaplana chováním na hradě Oseku. Vložen puohon léta MDII v úterý po svaté Dorotě [8. února].

V té při mezi knězem Michalem, opatem kláštera Osecského, s jedné, a mezi Buškem, Purkhartem, Petrem a Janem bratřími z Sulevic s strany druhé. Kdež týž kněz Michal opat vinil již menované pohnané svým a kláštera svého jménem, že jej a konvent jeho obtěžují robotami, lovy etc., tak jakož puohon plněji to v sobě zavierá. A na to mnohá svá privilegia a předkuov krále JMti obdarování ukázali sú. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž se ta věc majestátuov královských dotýče, z té příčiny ten puohon JMt zdvihli jsú. Stalo se v úterý po svatém Brykcí.

R. III. l. 194. a.

1258.

Mezi Wolfem z Gutšteina a jeho bratrem Krištofem o očistění statku. 1503, 14. listopadu.

Pan Wolf z Gutšteina pohnal pana Krystofa z Gutšteina, bratra svého. Vinil ho z toho, že mu statek jeho zavadil, aby mu jej očistil. Vložen puohon léta MDII° v pátek den Svátosti [8. dubna].

V té při mezi panem Wolfem z Gutšteina s jedné, a panem Kryštofem odtudž, bratrem jeho, s strany druhé. Kdež on pan Wolf vinil jej pana Krystofa, že mu statek jeho zavadil, aby mu jej očistil etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavierá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž on pan Wolf puovod toho v svém puohonu nepoložil a zejména nevyslovil, který mu statek on pan Krystof zavadil, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v úterý po svatém Brykcí.

R. III. l. 283. b.

1259.

Mezi Kuncem Ofem z Wrzentalu a Matějem Mlýnkem pro odepření svědectví. 1503, 15. listopadu.

Kuncz Off z Wrzentalu pohnal Matěje Mlajnka, měštěnína Starého města Pražského. Viniti ho chce z toho, že pro jeho u desk nesvědčení před úředníky Pražskými přišel etc.

V té při mezi Kuncem Offem z Wrzentalu puovodem s jedné, a Matějem Mlaynkem, měšťěnínem Starého města Pražského, pohnaným s strany druhé. Kdež týž Kunc vinil jej Mlajnka z toho, že pro jeho u desk nesvědčení před úředníky Pražskými přišel o summu okolo XVII kop grošuov míšenských. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž jest on Kunc v svém puohonu nepoložil zejména summy menovité, než toliko okolo XVII kop grošuov míšenských, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se léta MDIII° v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 58. b.

1260.

Mezi Janem z Dubče a radou Starého města Pražského o zdržení smlouvy. 1503, 15. listopadu.

Jan z Dubče na Próhoniciech pohnal purgmistra a raddy i vší obce Starého města Pražského. Vinil je z nezdržení smlouvy mezi nimi učiněné a jich s obú stran a dobrých lidí pečetmi tvrzené v tom, že mu vodu púštějí skrze nový rybník o dvú hrázech na dolejší jezera jináč, než táž smlouva ukazuje mezi nimi. Vložen puohon léta MDI° v sobotu po svatém Jiří [24. dubna].

V té při mezi Janem z Dubče s jedné, a mezi purgmistrem a raddú i vší obcí Starého města Pražského s strany druhé. Jakož týž Jan puovod vinil je Staroměstské pohnané z nezdrženie smlouvy mezi nimi s obú stran učiněné, že mu vodu pouštějí skrze nový rybník o dvú hrázech na dolejší jezera jináč, než táž smlouva ukazuje etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázal touž smlouvu a svědomí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že ta smlouva ukazuje, že sobě mají vodu pouštěti sobotní a nedělní na nový rybník a odtud do jezera, a sobotní a nedělní vodu že mají k své potřebě mieti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu, odpor, smlouvu a svědomí i purkrabovu hradu Pražského zprávu vyslyševše, takto o tom nalezli: Poněvadž smlouva to zřetedlně ukazuje, že pánuom Pražanuom voda sobotní a nedělní vokazuje, že ji mají k své potřebě mieti, z té příčiny je Pražany při tom zuostavují, což se té vody sobotní a nedělní dotýče, jakž smlouva ukazuje; a dále aby se strany k sobě zachovaly podle znění též smlouvy, jakž sama v sobě zní, ve všech struhách. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 143. a. Srv. nálezy č. 1044 a 1104 v Archivu Českém XI. str. 541 a XII. na str. 488.

1261.

Mezi Janem z Dubče a poručníky sirotků Jana Muttrplosa z Tedražic o vydání desátku ročního. 1503, 15. listopadu.

Jan z Dubče na Próhoniciech pohnal Václava Hyndráka z Habrova, miestopísaře královstvie Českého, a Petra Markolta z Tedražic. Vinil je jakožto mocné

otcovské poručníky sirotkuov a statku někdy Jana Muttrplosa z Tedražic z nevydávání desátku ročnieho z tvrze a dvoru sirotčieho Dobřejovic, menovitě XII strychuov obilé, tři strychy žita, tři pšenice, tři ječmene a tři vovsa, k kostelu a faráři do Šeslic, kteréhožto kostela týž Jan z Dubče pán podací jest, ješto k témuž kostelu od starodávna týž desátek odtudž placen. Vložen puohon léta MDII° v pátek den Svátosti [8. dubna].

V té při mezi Janem z Dubče s jedné, a mezi Václavem Hyndrákem z Habrova, miestopísařem královstvie Českého, a Petrem Markoltem z Tedražic, mocnými otcovskými poručníky sirotkuov a statku někdy Jana Mutrplosa z Tedražic s strany druhé. Kdež on Jan puovod vinil je pohnané z nevydávání desátku ročnieho s tvrze a dvora sirotčieho Dobřejovic, menovitě XII strychuov vobilé etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavierá. A na to ukázal vajpisy z desk a svědomí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že nebožtík Jan Muttrplos z Tedražic koupil jest to všecko zboží Dobřejovské dědicsky beze vší výmienky od Bavora z Žiechova, a na to ukázali vajpis z desk téhož Bavora. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, vajpisy z desk i svědomí, nalezli: Poněvadž jest to on Jan puovod dostatečně provedl, že jest desátek z Dobřejovic dáván k témuž záduší do Šeslic, z té příčiny JMt páni dávají jemu puovodovi, pokudž puohon ukazuje, za právo. A chce-li týž Jan puovod dále je pohnané z čeho viniti, právo mu se nezavírá. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 143. b.

1262.

Mezi Janem ze Dvorův a poručníky sirotků Bohuslava Litovského ze Svinař o náhradu za svěřené koně. 1503, 15. listopadu.

Jan ze Dvoruov pohnal Elšky z Běšín na Lithoviciech, Jeronyma z Skuhrova, miestokomorníka královstvie Českého, a Bohuslava z Oujezdce, mocných otcovských poručníkuov sirotkuov a statku někdy Bohuslava Litovského z Svinař. Vinil je z toho, jakož jest byl témuž Bohuslavovi koně z Polsky poslal a jemu jich svěřil, že jest týž Bohuslav jeden z těch koní prodal a nic mu zaň nedal, a druhý kuoň on Bohuslav dal, komu se mu zdálo, a za ten kuoň mu také nic nedal, ješto on Jan ty koně LXX kop grošuov pokládá. Vložen puohon léta MDII° v pátek den Svátosti [8. dubna].

V té při mezi Janem ze Dvoruov puovodem s jedné, a mezi Jeronymem z Skuhrova, miestokomorníkem královstvie Českého, a Bohuslavem z Újezdce, poručníky sirotkuov a statku někdy Bohuslava z Svinař, s strany druhé. Kdež týž Jan puovod vinil je pohnané z toho, že jest svěřil dvú koní témuž Bohuslavovi Litovskému, za

kteréž mu nic nedal, kteréžto koně on Jan LXXti kop grošuov pokládá etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavierá. A na to ukázal svědomí. Proti tomu oni poručníci pohnaní pravili odpírajíce, že o tom dluhu nic nevědí, a také že by on Jan puovod ty koně jemu Bohuslavovi nebožtíkovi dal, kteréž mu byl poslal. A na to ukázali list, kterýž on Jan jemu Litovskému poslal s těmi koňmi; ale on Jan tomu listu odepřel. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpory i svědomí, nalezli: Poněvadž on puovod to provodí, že sú dva jeho koně k němu k Litovskému přivedeni, protož aby strany před úředníky Pražskými menšími stály na zajtří svatého Fabiana najprv příštieho, a což tu on Jan před týmiž úředníky na jich schválení provede, zač sú ti koni stáli v tu chvíli, když sú k němu k Lithovskému přivedeni, to aby oni pohnaní jemu Janovi z statku sirotčieho dali od toho pruovodu ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v středu po svatém Brikcí.

R. III. l. 144. a.

1263.

Mezi Staroměstským měšťanem Matoušem od zlatého lva a Dorotou Košinkou z Košíně o dluh za kamchy neboli látky hedvábné. 1503, 15. listopadu.

Mathúš od zlatého lva, měštěnín Starého města Pražského, pohnal Dorothu Košinku z Košíně. Vinil ji z XXI kop grošuov míšenských, kteréž mu zuostala za kamchy. Vložen puohon léta MDII° v pátek den Svátosti [8. dubna].

V té při mezi Mathoušem od zlatého lva, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a Dorothú z Košíně s strany druhé. Kdež týž Mathouš vinil ji Dorotu z XXI kop grošuov míšenských, jemu za kamchy zuostalých etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona Dorota pohnaná odpírajíc pravila, že po svém muži statku žádného nedrží, než toliko po svém bratru. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí nalezli: Poněvadž jest ona Dorotha v tom listu, kterýž ukázán jest, s mužem svým nerozdielně slibovala, že jemu Mathúšovi osm kop grošuov českých zuostávají, a nad to že potom sama jest koupila od téhož Mathouše kamchy za pět kop grošuov a za XXI grošuov míšenských, a na to mu nezavdala než toliko XX kop [sic] míšenských. I poněvadž to on Mathouš dostatečně provedl; z té příčiny dávají JMt jemu Mathoušovi za právo, tak aby ona Dorotha jemu těch XXI kop grošuov míšenských dala od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. V středu po svatém Brikcí stalo se.

R. III. l. 194. b.

1264.

Mezi Petrem Kučerou z Dřínova a bratřími ze Šternberka o uvázání se ve statek proti smlouvě.
1503, 15. listopadu

Petr Kučera z Dřenova pohnal pana Ladslava, pana Jana, pana Albrechta bratří z Šternberka. Vinil je z toho, že nebožtík pan Zdeněk uvázal se v statek, v dvuor Zalešany, po paní Elšce, manželce své, proti smlouvě etc.

V té při mezi Petrem Kučerú z Dřenova s jedné, a panem Ladslavem, panem Janem a panem Albrechtem bratřími z Šternberka s strany druhé. Jakož týž Petr pohnal nadepsaných pánuov, vinně je z toho, že nebožtík pan Zdeněk uvázal se v statek, v dvuor Zalešany, po paní Elšce, manželce své, proti smlouvě, kterouž jest měl týž Petr s poručníky statku někdy Bernartha Opple z Fictum, ješto skrze téhož pana Zdeňka v týž dvuor Zalešany uvázánie a jeho Kučery odtavad dřéve času vytištěnie týž Kučera vzal jest újmy na statku svém za CCC kop grošuov českých etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon zdvihli sú z této příčiny: že on Petr Kučera nemaje na dědinách svobodných, rukojmí k soudu nepostavil. Stalo se v středu po svatém Brikcí.

R. III. l. 236. b. Srov. nález č. 1152 v Archivu Českém XII. na str. 521.

1265.

Mezi Václavem Královským z Želetavy a Václavem Vencelíkem z Vrchovišť o rčení.
1503, 15. listopadu.

Václav Královský z Želetavy pohnal Václava z Vrchovišť na Žirovnici. Vinil ho ze rčenie, že jest mu řekl k těm tisíci zlatým uherským dopomoci, kterýchžto tisíc zlatých on Václav z Vrchovišť Mikulášovi Tulešacskému puojčil, ale tomu rčenie nedbá učiniti dosti. Vložen puohon léta MDII° v pondělí po svatém Urbanu [30. května].

Létha MDIII° v středu po svatém Brykcí Václav Královský puovod, nemaje na dědinách svobodných, postavil jest rukojmie Žibřida a Mikuláše bratří Žďárské ze Žďáru přede pány v soudu komorním etc., tak jakož zřiezenie zemské ukazuje.

V té při mezi Václavem Královským z Želetavy puovodem s jedné, a Václavem Vencelíkem z Vrchovišť s strany druhé. Kdež týž Václav Královský vinil jeho Vencelíka ze rčenie, že jest mu řekl k těm tisíci zlatým uherským dopomoci, kterýchžto tisíc zlatých on Václav Vencelík Mikulášovi Tulešicskému pójčil etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Vencelík pohnaný pravil, aby to on Václav Královský provedl, kdež jest těch peněz jemu Tulešicskému pójčil. A k tomu dále ukazoval list a vajpisy z desk jeho Královského Václava voderčenie i také svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc.,

najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž on Václav puovod pohnal z tisiece zlatých uherských, pravě je býti jemu Tulešicskému od něho od Václava Vencelíka pójčené, a jináč jest vedl svědomí, nežli jest v puohonu položil o tom pójčení: i z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 283. b.

1266.

Smlouva mezi Týmem z Pošky a Mikulášem Chotkem z Hočkova o nářek cti. 1503, 15. listopadu.

Mezi Týmem z Pošky a Mikulášem Chotkem z Hočkova. Stala se smlouva urozeným pánem, panem Henrychem z Gutšteina a na Tachově a Jiříkem z Záduba a v Čebivi mezi urozenými panoši Thémem z Pošky a Mikulášem Chotkem z Hočkova. Tu kdež týž Mikuláš byl jest dotekl jeho Týma i otce jeho a na cti nařekl, my svrchu psaní mocní smlouvce vypověděli sme mezi nimi takto, že týž Mikuláš jemu Thymovi a otci jeho ten nárok napravil těmito slovy: „Pane Thym, jakož sem tě nařekl a otce tvého, i mám tě za dobrého a urozeného člověka, jako tě král JMt a páni i jiní dobří lidé mají. Neviem na tě nic zlého ani na otce tvého. Prosím tebe, odpusť mi.“ A pan Thym mu odpustil. Na toto v registra památná vepsání relatorové byli sú: Pan Jetřich z Gutšteina a na Chyšech a urozený vladyka pan Albrecht Rendl z Aušavy, krále JMti prokurator, od pánuov vyslaní k tomuto. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 329. b. Za nápisem: *Registra památná. K roku svatého Martina létha MDIII°.*

1267.

Mezi Annou Nelžejovskou a Anežkou z Míkovic o postavení pacholka pro nářek cti. 1503, 16. listopadu.

Anna Nelžejovská z Nelžejovic pohnala Anežky z Míkovic, aby Pavlem pacholkem svým ujistieci se, jej postavila etc., jakož puohon napřed.

Tu létha MD třetieho ve čtvrtek po svatém Brykcí v té při mezi Annú z Nelžejovic s jedné, a Anežkú z Míkovic s strany druhé. Kdežto ona Anna pohnala ji Anežku, aby Pavlem, pacholkem a čeledínem svým náchlebním, dobře se ujistieci, jej postavila před pány JMtí, že jej viniti chce z nářku cti etc., tak jakož puohon a nález panský na to prve učiněný plněji to v sobě zavierají. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž jest se jim ona Anežka pohnaná tiem Pavlem neujistila dostatečně a jeho nepostavila, že jest jí Anně puovodovi táž Anežka těmi všemi škodami, kteréž jest na ten soud naložila, povinna, a ona Anna že jest prvním nálezem dosti na své cti opatřena, a vedle práva aby

ještě na téhož Pavla zatýkací list vzala pro pokuty a opravy, a právem aby jeho sobě připravila. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 7. b. Srov. nálezy č. 1122 a 1188 v Archivu Českém XII. na str. 502 a 545, a č. 1219 zde na str. 7.

1268.

Mezi Janem ze Záp a Kateřinou z Košíně o rukojemství. 1503, 16. listopadu.

Jan z Záp pohnal Katheřinu z Košíně. Vinil ji jakožto držitele statku Sendražic, kterýžto statek byl jest koupil nebožtík Jiřík z Převor a jej držal a on Jan byl jest rukojmí za téhož Jiříka za Lte kop grošuov českých na ten statek; i z těch padesáti kop grošuov českých ji Kateřinu vinil. Vložen puohon léta MDII° v pátek [sic] den svatého Michala [29. září].

V té při mezi Janem z Záp puovodem s jedné, a Katheřinú z Košíně s strany druhé. Kdež ji on Jan vinil jakožto držitele statku Sendražic z padesáti kop grošuov českých etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i odpory, takto o tom nalezli: Poněvadž ona Katheřina pohnaná držitel ani nápadnice toho statku Sendražic po Jiříkovi nenie, z té příčiny ona jemu Janovi puovodovi tu nic povinovata nenie. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 144. b.

1269.

Mezi Janem Vácovským a Nevlasem z Kněžic o pych. 1503, 16. listopadu.

Jan Vácovský pohnal Nevlasa z Kněžic. Vinil jej z pychu jemu učiněného přes slib svuoj etc.

V té při mezi Janem Vácovským puovodem s jedné, a Nevlasem z Kněžic pohnaným s strany druhé. Kdež on Jan vinil téhož Nevlasa z pychu jemu učiněného přes slib svuoj etc., tak jakož puohon ukazuje. I poněvadž jest toho on Jan puovod zjevně nepoložil, v čem mu jest ten pych učinil, z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, ten puohon zdvihli sú. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 144. b.

1270.

Mezi Mikulášem z Čejetic a Alšem Zručským z Chřenovic o postavení poddaného pro vydání svěřeného listu. 1503, 16. listopadu.

Mikuláš, Pánkuov syn, z Čejetic, pohnal Alše Zručského z Chřenovic, aby Václava, Pánkova syna, poddaného svého ze Zruče, postavil před najvyšším panem

hofmistrem království Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z nevydání listu hlavního na XXX kop grošuov českých svědčícieho, v němž Mazancové rukojmie sú, kteréhožto listu nadepsaný Mikuláš témuž Václavovi k věrné ruce svěřil. Vložen puohon léta MDII° v pátek den Svátosti [8. dubna].

V té při mezi Mikulášem Pánkovým synem z Čejetic s jedné, a Václavem, Pánkovým synem odtudž z Čejetic, s strany druhé. Kdež jej Václava on Mikuláš vinil z nevydání listu hlavnieho, na XXX kop grošuov českých svědčícího etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavierá. A na to ukázal svědomí. Při tom pravě, že jest list již promlčaný, a že sú někteří rukojmie zemřeli, krom jediný, a ten že jest v Moravě a že nic nemá. Proti tomu Aleš Zručský od člověka svého odpíraje pravil, že jest on vedle nálezu páně purkrabova ten list vydal a že jím Alšem promlčenie nepřišlo. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory, purkrabuov nález i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Václav pohnaný list u sebe zadržal, že jím Mikuláš puovod nic upomínati nemohl, protože sú rukojmie zemřeli; z té příčiny aby on Václav pohnaný jemu Mikulášovi puovodovi, bratru svému, XVte kop grošuov českých dielu jeho dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. A chce-li on Mikuláš jeho Václava dále z zadržalých úrokuov viniti, co se na jeho diel mělo dostati, právo mu se nezavierá. Než on Mikuláš puovod jemu Václavovi aby dal ten list a naň dobrú vuoli, kterýžto na XXXti kop grošuov českých jim svědčí, jakož on puohon jest, a on Václav muože-li jím sobě co vyupomínati, to aby jeho bylo. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 195. a.

1271.

Mezi bratřími z Pohnání a Jindřichem ze Švamberka o postavení služebníka pro zranění mlynáře. 1503, 16. listopadu.

Petr a Jan, bratří vlastní a nedielní z Pohnání, pohnali pana Henrycha z Švamberka a na Zviekově, aby postavil před najvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti služebníka svého jménem Vaňka z Milenovic. Vinili ho z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, že jim člověka jich zbil a zranil Bartoše mlynáře nad Milenovici. Vložen puohon léta MDII° v pátek den Svátosti [8. dubna].

V té při mezi Petrem a Janem, bratřími z Poznaní [sic], s jedné, a Vaňkem z Milenovic, pohnaným s strany druhé. Kdež již menovaní bratří vinili téhož Vaňka z pychu a pro ten pych z X kop grošuov českých etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypo-

věděli: Ačkolivěk ta pokuta na všecky vuobec podle svolenie zemského vztahuje se, což se pychu dotýče; ale poněvadž jest on Vaněk pohnaný ukázal vajpis z desk dvorských, že jest manem, z té příčiny JMt tento puohon zdvihli sú. Než chtie-li ho oni puovodové tiem právem hleděti manským, poněvadž jest man, u soudu dvorského, právo se jim nezavierá. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 237. a.

1272.

Mezi Václavem Králickým z Krsovic a Adamem z Vitiněvsi o rčení. 1503, 16. listopadu.

Václav Králicský z Krsovic pohnal Adama Kamenicského z Vitiněvsi. Vinil ho ze rčenie, že mu řekl pět seth kop grošuov míšenských zjednati, a na to aby se ubezpečil, a potom tomu rčenie neučinil dosti. Vložen puohon léta MDII° ve čtvrtek den svatého Michala [29. září].

V té při mezi Václavem Králicským z Krsovic s jedné, a Adamem z Vitiněvsi s strany druhé. Kdež týž Kralicský vinil jeho Adama ze rčenie, že mu řekl pět seth kop grošuov míšenských zjednati etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Adam pohnaný odpíraje pravil, že jest mu řekl těch peněz pójčiti, když by mu to na Králicích ujistil, však tak, aby na nich žádných jiných závad a zápisuov nebylo. A na to také ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž jemu Václavovi puovodovi on Adam řekl těch pět seth kop grošuov míšenských zjednati, aby mu pójčeny byly na Králice, i z té příčiny aby mu je on Adam zjednal, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých; a zase on Václav Králicský aby to ujistil jemu Adamovi na Králicích aneb tomu, od kohož by mu Adam zednal, a to beze všech závad aby mu Králic postoupil, ktož mu jich koli puojčí, tak jakž námluva mezi nimi ukazuje. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 284. a.

1273.

Smlouva mezi Katheřinou z Jistebna a bratranem jejím Zvěstem o dědictví. 1503, 16. listopadu.

Mezi Katheřinú z Eystebna a Zvěstem bratranem jejím. Stala se smlouva mezi Katheřinú z Eystebna s jedné, a Zvěstem, bratranem jejím odtudž, s strany druhé, a to taková: že ona Kateřina nemá jemu Zvěstovi na jeho grunth a dědictví sáhati budúcně ani na jeho budúcí. A on jest jí uručil za to XV kop grošuov míšenských dáti, a ve dvú nedělí pět kop míšenských a na svatého Jiří najprv příštieho X kop míšenských. A toho jest byl smlouvce pan Jetřich z Gut-

šteina a na Chyšech a Záviš Sulek z Hrádku, hejtman hradu Pražského. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 330. a. za nápisem: *Registra pamätná. K roku svatého Martina létha MDIII°.*

1274.

Smlouva mezi Kryštofem a Jetřichem bratřími z Gutšteina o lesy a řeku. 1503, 16. listopadu.

Jakož sú mocně přestali na nás, na panu Ladslavovi z Šternbergka na Bechyni a na Markartovi z Hrádku, pan Krystof z Gutšteina s jedné, a pan Jetřich odtudž z Gutšteina s strany druhé. Item zejména o tyto lesy a o řeku: Stavadlo, Meziříče, Kolejka, Malá Stříbrnice, Veliká Stříbrnice, Paseka, Pohořelý, okolo Veliké vsi Balkové až po Číhanovské meze i s horami tak, pokud v svých mezech a hranicích leží, a také řeka ta, kteráž teče od Čihanovských mezí až k Balkovského řece, takto mezi nimi o ty lesy a řeku my svrchu psaní ubrmané mocně vypoviedáme: Poněvadž pan Jetřich to dostatečně provodí, že jsou v uvázání těch lesuov k Chýším byli za několika práv i za těchto také on sám v uvázání jest, a žádný ho nenařiekal právem: i z té příčiny aby pan Jetřich při těch lesích v uvázání i v držení zuostal. A pan Krystof ani jeho budúcí aby jemu v těch lesích nepřekážel. Než poněvadž jest Rabštýn k královstvie, jestliže by král JMt aneb budúcí králové Čeští byli v držení toho zámku Rabšteina a ráčili-li by právo k těm lesuom svrchu dotčeným jmieti, že se králi JMti, nynějšiemu i budúcím králuom Českým, právo nezavírá. A ta svědomí páně Krystofova že jsú všecka na Karlšteině, kdež se jest soudil o lesy pravě, že by k Rabšteinu byly králi JMti k potřebě. Tato smlouva vložena a vepsána v registra komorní s povolením pana Viléma z Pernšteina etc. i všech pánuov [a] vladyk, kteříž v soudu komorním sedají, poněvadž se ta vajpověď JMtí raddú stala. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 330. b. za nápisem: *Registra pamätná. K roku svatého Martina létha MDIII°.*

1275.

Mezi Kříštofem Hofmanem z Minichhofu a Šebestianem Šlikem z Holejče o bránění popravy. 1503, 17. listopadu.

Krystof Hofman z Minychhofu pohnal pana Šebestiana Šlika z Holayče. Vinil ho z toho, že mu brání popravy v Chodau etc.

V té při mezi Krystofem Hofmanem z Minychhofu puovodem s jedné, a panem Sebestyanem Šlikem z Holayče pohnaným s strany druhé. Jako jest jej pana Šlika vinil, že mu brání popravy v Chodau, statku jeho, a dopustiti mu jí nechtěl, ješto jest to proti téhož Krystofa právu. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti

raddami nalezli: Poněvadž to zboží, na kterémž táž poprava býti měla, jest manstvie, z příčiny té puohon tento zdvihli sú, a strany aby se tiem, k kterémuž příslušejí, hleděly právem. Stalo se léta MDIII° v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 59. a.

1276.

Mezi farářem v Starém Kníně Jiříkem a Janem Dobešem z Vesec o pych. 1503, 17. listopadu.

Kněz Jiřík, farář v Starém Kníně, pohnal Jana Dobeše z Vesec a v Starém Kníně. Vinil jej z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, že mu stodolu jeho k jeho faře příslušející zamekl, klíče od ní vzal a těch mu ani navrátiti ani stodoly té otevřieti chce, tak že on kněz Jiřík toho obilé, kteréž v ní má, užívati nemuože. Vložen puohon léta MDII° v pondělí [sic] den svatého Filippa a Jakuba [1. května 1502].

V té při mezi knězem Jiříkem, farářem v Starém Kníně, s jedné, a Janem Dobešem z Vesec s strany druhé. Kdež týž kněz jeho Dobeše vinil z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, že mu stodolu zamekl etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Dobeš odpíraje pravil, že jest toho neučinil a stodoly té nezamekl ani při tom byl, kdy mu ji zamkli, než že jest paní Markéta z Říčan kázala tu stodolu zamknúti; a na to též paní Markéthy ukázal svědomí, kterážto sama na se seznává, že jest kázala zamknúti, a k tomu i jiné svědomí ukázal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpory i svědomí, nalezli: Poněvadž on Jan pohnaný to dostatečně provedl, že jest toho neučinil a té stodoly zamknúti nedal, z té příčiny JMt dávají jemu pohnanému za právo. A poněvadž se ona Markéta k tomu zná, že jest tu stodolu zamknúti kázala, chce-li on kněz Jiřík o to právem k komu hleděti, právo mu se nezavierá. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 96. b.

1277.

Mezi Jindřichem Kroem z Ruckerswaldu a Mikulášem z Rachmberka o postavení syna pro vraždu služebníka jeho. 1503, 17. listopadu.

Heinrych Kro z Ruckerswaldu pohnal Nykle z Rachmberka a v Jansdorfě, aby syna svého Wolfganga z Rachmberka postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z mordu, že jest mu služebníka jeho Haniše Zumra zamordoval pro list zatykací. Vložen puohon létha MDII° v pátek den Jedenácti tisíc panen [21. října].

V té při mezi Heynrychem Kro s jedné, a Niklem Rachmberkem s strany

druhé. Kdež týž Heynrych pohnal jej Nikle, aby postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti syna svého Wolfganga, kdež jej viniti z mordu chce etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Nikl Rachmberk odpíraje pověděl, že list puohonní Wolfganga syna jeho u něho nezastihl, a kdyby byl zastihl, že by se chtěl byl podle puohonu zachovati. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž to on Nykl pohnaný dostatečně provedl svým svědomím, že jest puohon syna jeho u něho nezastihl, z té příčiny on Nykl jemu Heynrychovi tu nic povinovat nenie: než chce-li on Henrych k Wolfgangovi, k synu Niklovu, Rachmberkovi o to hleděti a jej z toho viniti, právo mu se nezavírá. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 116. a. Srov. nález č. 1167 v Archivu Českém XII. na str. 531.

1278.

Mezi Jindřichem Kroem z Ruckerswaldu a Mikulášem z Rachmberka o postavení lidí pro pomoc při vraždě. 1503, 17. listopadu.

Heynrych Kro z Ruckerswaldu pohnal téhož Nykle z Rachmberka a v Jansdorfě, aby Henzle Hegera a Maršíka postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil je z toho, že sú služebníka jeho Hanuše Zumra pomohli zamordovati. Vložen puohon léta MDII° v pátek den Jedenácti tisíc panen [21. října].

V té při mezi Heinrychem Kro s jedné, a Nyklem Rachmberkem s strany druhé. Kdež týž Heynrych pohnal jeho Nykle, aby postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti Henzle Hegera a Maršíka, že je chce viniti z mordu etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Proti tomu on Nykl pohnaný odpíraje pověděl, že jich těch osob puohon u něho nezastihl. A na to vedl svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on to Nykl pohnaný dostatečně provedl svým svědomím, že jest puohon Henzle Hegera a Maršíka u něho nezastihl, z té příčiny on Nykl jemu Heinrychovi puovodu tu nic povinovat nenie. Než chce-li on Henrych k Henzlovi Hegerovi a k Maršíkovi o to hleděti a je z toho viniti, právo mu se nezavírá. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 116. b. Srov. předcházející nález č. 1277.

1279.

Mezi Janem z Pohnání a bratrem jeho Petrem o rozdělení statku otcovského. 1503, 17. listopadu.

Jan z Pohnání pohnal Petra odtudž z Pohnání, bratra svého. Vinil ho, že jakožto starší bratr statek jich otcovský rozděliti prodlévá a obmeškává, kterýžto

statek na ně na oba po otci jich nedielném přieslušî. Vložen puohon léta MDII° ve čtvrtek den svatého Michala [29. září].

V té při mezi Janem z Pohnání s jedné, a Petrem odtudž, bratrem jeho, s strany druhé. Kdež on Jan vinil jej Petra, že jakožto starší bratr statek jich otcovský rozděliti prodlévá etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. Při tom pravě, že jest těm smlúvám, kteréž mezi nimi učiněny byly, dosti učinil. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Petr pohnaný odpíraje pravil, že jest té smlouvě dosti učinil, a ještě na tom jest, že všemu tomu, pokudž mezi nimi narovnáno a smluveno bylo, chce ve všem učiniti dosti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu a s obú stranú pře líčenie, smlouvu, pruovody i odpory, takto o tom nalezli: aby on Petr jemu Janovi podle smluv mezi nimi učiněných diel dal, a to konečně od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých, spravedlivý podle práva. A týž Petr aby jemu Janovi od datum též smlouvy počet učinil ze všeho statku před úředníky Pražskými menšími na zajtří svatého Fabiana najprv příštieho na schválení týchž úředníkuov. A což tu týmiž úředníky nalezeno bude, což by na jeho polovici přijíti mělo, to aby jemu také on Petr dal od toho počtu ve dvú nedělí pořád zběhlých z těch užitkuov toho statku; a nechtěl-li by on Jan na tom počtu přestati, což by viece provedl, že by užíval on Petr statku toho, před týmiž úředníky, má jemu to též dáno býti ve dvú nedělí pořád zběhlých, tak jakož se nahoře píše. A nadepsaný Jan má jemu Petrovi své dluhy dáti sepsané; a jestliže by on Petr nechtěl jemu toho duověřiti o těch dluziech, aby on Jan také ty dluhy dostatečně provedl před svrchupsanými úředníky na čas svrchu dotčený na schválenie týchž úředníkuov. A také což se zástavy aneb prodaje téhož statku dotýče, při tom aby se nadepsaní bratří k sobě zachovali podle smluv svrchu dotčených a mezi nimi dobrovolně učiněných. Stalo se v pátek po svatém Brikcí.

R. III. l. 145. a.

1280.

Mezi Janem Žíchovcem z Duban a Adamem z Dubé o dostiučinění slibu. 1503, 17. listopadu.

Jan Žiechovec z Duban pohnal pana Adama z Dubé. Vinil ho z dosti neučinění slibu, kdež jest mu slíbil za Václava Březenského, obyvatele Nového města Pražského, rukú dáním za LXXII kopě grošuov míšenských, že tajž Václav na čas určený touž summu jemu Žiechovcovi položiti měl; tomu se nestalo dosti. Vložen puohon léta MDII° ve čtvrtek před svatým Michalem [22. září].

V té při mezi Janem Žiechovcem z Duban s jedné, a panem Adamem z Dubé s strany druhé. Kdež týž Žiechovec vinil jej Adama z dosti neučinění slibu, kdež jest mu slíbil za Václava Březenského etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to

ukázal svědomí jednoho spolurukojmí, kněze Filipa. Proti tomu on Adam odpíraje pravil, že toliko jedním svědkem to on Jan provodí, žádaje podle práva zuostaven býti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž jest to on Jan puovod provedl, že jest jemu nadepsaný Adam pohnaný slíbil za summu v puohonu položenú, a to jedním spolurukojmím, a k tomu se sám seznal, že jest rukojmí, z té příčiny aby jemu Janovi Žiechovcovi on Adam, což na jeho diel přísluší, dal, to jest XXXVI kop grošuov míšenských, a to konečně od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 145. b.

1281.

Mezi Jakubem Hupaufem z Milčan a Janem z Lobkovic o postavení služebníka Hyrše pro dostineučinění ortele. 1503, 17. listopadu.

Jakub Hupauf z Milčan pohnal pana Jana z Lobkovic a na Hasišteině, hejtmana kraje Žateckého, aby služebníka a poddaného svého Jiříka Hyrse z Kadaně postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z dosti neučiněnie ortele, purgmistrem a raddou Starého města Pražského mezi nimi učiněného, jmenovitě v tom, kdež v tom orteli takto stojí: aby on Hirš registra položil a všecky dluhy až do sedmi seth a XXXti kop grošuov míšenských z nich věrně a právě vypíše, Jakubovi Hupaufovi dal, a dluhy až do těch sedmi seth a XXXti kop jemu ukázal, a to ve čtyrech nedělech od toho ortele, a kto jest co a zač dlužen, aby před ním oznámil; a jestliže jest Hyrš po té smlouvě, kteráž mezi nimi učiněna byla, které dluhy vyupomínal, ty aby navrátil etc., tak jakož puohon v registřích ukazuje. Vložen létha MD° druhého ve čtvrtek den svatého Michala [29. září].

V té při mezi Jakubem Hupaufem z Milčan s jedné, a Jiříkem Hyrsem z Kadaně s strany druhé. Kdež týž Hupauf vinil jeho Jiříka z toho, že tomu orteli, kterýž se mezi nimi purgmistrem a raddú Starého města Pražského stal, dosti učiniti nechce etc., tak jakož puohon a ortel plněji a šíře v sobě znějí. A na to ukázal jest list toho ortele pod pečetí Starého města Pražského. Proti tomu on Jiřík Hyrš odpíraje pravil, že by tomu všemu dosti učiniti chtěl, jediné aby to on Hupauf provedl, z čehož jest pohnal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: aby strany před úředníky Pražskými menšími stály na zajtřie svatého Fabiana najprv přištieho, a což tu on Hupauf před týmiž úředníky na jich schválení na ten ortel provede, to aby on Jiřík pohnaný jemu dal ve dvú nedělí od toho pruovodu pořád zběhlých. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 146. a.

1282.

Mezi Janem z Doupova a Jakubem z Vřesovic o plat kněžský na Valči. 1503, 17. listopadu.

Jan z Doupova a v Libediciech pohnal Jakuba z Vřesovic a na Valči. Vinil ho z nezdržení smlouvy, což se dotýče platu kněžského na Valči, jakož pak ten artykul v té ceduli smluvní položený šíře svědčí a ukazuje. Vložen puohon léta MDII° ve čtvrtek před svatú Alžbětú [17. listopadu].

V té při mezi Janem z Doupova s jedné, a Jakubem z Vřesovic s strany druhé. Kdež týž Jan vinil jeho Jakuba z nezdržente smlouvy, což se platu dotýče kněžského na Valči etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal touž smlouvu. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Jan puovod pohnal z smluvní cedule a ta cedule svědčí na trh, v kteréžto ceduli dotýče se platu, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Než chtie-li sebe strany právem hleděti zemským, právo se jim nezavírá. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 146. a.

1283.

Mezi obcí Velvarskou a Eliškou z Lantšteina o postavení Filipa krčmáře z Hoholic pro rušení výsad městských. 1503, 17. listopadu.

Purgmistr a konšelé i všecka obec města Velvar pohnali paní Elšku z Lantšteina, aby postavila v soudu komorním Filipa krčmáře z Hoholic, člověka paní Firšicové. Vinili jej z toho, že proti vajsadám jich starodávním suol měří jim i jich městu k újmě etc.

V té při mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města Velvar s jedné, a Filipem krčmářem z Hoholic, člověkem paní Firšicové, s strany druhé. Kdež oni Velvarští vinili jeho Filipa z toho, že proti vajsadám jich starodávním suol měří jim i jich městu k újmě etc., tak jakož puohon ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž sú oni Velvarští toho neučinili a ku paní Elšce z Lantšteina o to prve, aby to ona zastavila, neposlali, ani jí za to žádali, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 237. a.

1284.

Mezi obcí Velvarskou a Eliškou z Lantšteina o postavení Filipa krčmáře pro rušení výsad městských. 1503, 17. listopadu.

Purgmistr a konšelé i všecka obec města Velvar pohnali paní Elšku z Lantšteina, aby postavila Filipa krčmáře, člověka paní Firšicové. Vinili ho jedním puo-

honem, což se soli dotýče, druhým, že řez dělá, třetím, že obilé laduje, a čtvrtým, že kovárnu drží etc.

V té při mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města Velvar s jedné, a Filipem krčmářem, člověkem paní Firšicové, s strany druhé. Kdež tíž Velvarští vinili jeho Filipa jedním puohonem, což se soli dotýče, druhým, že řez dělá, třetím, že obilé laduje, a čtvrtým, že kovárnu drží etc., tak jakož všichni čtyři puohonové plněji v sobě zavírají. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž sú oni Velvarští toho nepokázali, by o to ku paní Elšce z Lantšteina posielali, jakožto ku paní gruntu toho, aby to táž paní Elška zastavila, z té příčiny JMt ty puohony zdvihli sú. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 287. b. Srov. předcházející nález č. 1283.

1285.

Mezi Václavem Satanéřem z Drahovic a bratrem jeho Oldřichem o pych. 1503, 17. listopadu.

Václav Satanéř z Drahovic pohnal Voldřicha Satanéře odtudž, bratra svého. Vinil ho z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, že mu brání vodu voziti k hradu jeho lidem z Hinckmausgrynu. Vložen puohon léta MDII° v úterý [sic] den svatého Filipa a Jakuba [1. května].

V té při mezi Václavem Satanéřem z Drahovic s jedné, a Voldřichem, bratrem jeho odtudž, s strany druhé. Jakož on Václav vinil jej Voldřicha z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, že mu brání vodu voziti k hradu jeho lidem z Hynckmausgrynu etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Proti tomu on Voldřich pohnaný pověděl, žádaje za opatřenie podle práva, že mu se zdá, že toho pychu naň ničímž neprovozuje dostatečně. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Václav puovod toho puohonu naň, na Voldřicha, ničímž neprovedl, z té příčiny JMt dávají jemu Voldřichovi pohnanému za právo. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 284. b.

1286.

Mezi Václavem Satanéřem z Drahovic a bratrem jeho Oldřichem o pych. 1503, 17. listopadu.

V té při mezi týmž Václavem Satanéřem s jedné, a Voldřichem, bratrem jeho odtudž, s strany druhé. Kdež on Václav vinil jej Voldřicha z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, že mu poustky dělá přes smlouvu, kterúž spolu mají, a kteříž se lidé zaň za Václava stěhují, tomu žádnému nechce listu vajhostného dáti etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Proti tomu Voldřich pohnaný žádal

za opatřenie, aby on Václav naň ten puohon a pych podle práva provedl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Václav puovod toho pychu naň, na Voldřicha, ničímž neprovedl dostatečně, z té příčiny dávají JMt jemu Voldřichovi pohnanému za právo. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 284. b. Srov. předcházející nález č. 1285.

1287.

Mezi Václavem Sataněřem a Jiříkem Rybářem z Mildendorfu o pobrání obilí. 1503, 17. listopadu.

V té při mezi týmž Václavem Sataněřem s jedné, a Jiříkem Rybářem z Myldendorfu s strany druhé. Kdež on Václav téhož Jiříka vinil z pychu a pro ten pych etc., že mu pobral vobilé bez jeho vuole, je vymlátil a požíval ho, pokud mu se zdálo etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Jiřík pravil, že toho pychu ničímž naň podle práva neprovozuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Václav toho pychu naň na Jiříka ničímž podle práva neprovodí ani toho provozuje, by to obilé jeho bylo, z té příčiny JMt dávají jemu Jiříkovi za právo. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 285. a.

1288.

Mezi Václavem Sataněřem a Jiříkem Rybářem z Mildendorfu o krčmu. 1503, 17. listopadu.

V té při mezi Václavem Sataněřem s jedné, a Jiříkem Rybářem z Mildorfu, pro kteréhož on Václav Voldřicha, bratra svého, pohnal, aby jej postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti, s strany druhé. Kdež on Václav vinil jej, toho Jiříka, z pychu a pro ten pych etc., že piva vaří a šenkuje v jeho Václavově krčmě v Boczi k újmě etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž jest on Václav jemu Voldřichovi podle svolenie zemského napřed věděti nedal o té krčmě, z té příčiny on Voldřich pohnaný jemu Václavovi puovodovi povinovat nenie, než chce-li, aby se strany hleděly podle svolení zemského. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 285. a. Srov. předcházející nález č. 1287.

1289.

Mezi Václavem Sataněřem a bratrem jeho Oldřichem o výboj. 1503, 17. listopadu.

V té při mezi týmž Václavem Sataněřem a Voldřichem, bratrem jeho. Jakož jest jej Voldřicha vinil z vajboje, že jest mu člověka jeho nočně vybil etc., tak jakož

puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž on Václav puovod podle puohonu svého toho dostatečně neprovodí a také toho svědkové jeho neseznávají, by on Voldřich jaký učinil vajboj, z té příčiny dávají jemu Voldřichovi pohnanému za právo. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 285. b. Srov. nález č. 1286.

1290.

Zavázání ctí a věrou některých měšťanů Budějovických. 1503, 17. listopadu.

Budějovští. Z rozkázání pána JMti pana Viléma z Pernšteina etc. i vší raddy královské soudu komorního zavázáni jsú ctí a věrú osoby tyto dole psané, zejména: Václav kovář, Michal varhaník, Vincenc Cyglar, Steffel Auff, Pauliak, aby všickni stáli a dostáli na den Svátosti najprv příští před soudem komorním se všemi potřebami svými, nic sobě ku pomoci neberúce; a toho závazku aby žádným obyčejem prázdni nebyli, leč tomu dosti učiní, tak jakož dotčeno jest, a leč by pány JMtí soudu komornieho z toho propuštěni byli. Toto zapsáno jest v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 329. b. za nápisem: *Registra památná. K roku svatého Martina létha MDIII°.*

1291.

Mezi Janem Krupým a Bořkem z Dohalic o nářek cti. 1503, 17. listopadu.

Pán JMt, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami z soudu komornieho, ráčili jsú rozkázati tuto dolepsanú vajpověď v registra komorní zapsati, vyslyševše prve Jana Krupého svědomí a je pilně i potřebně váživše a je zchválivše, a takto podle téhož jeho Jana Krupého svědomí vypověděli jsú, jakož teď dole psáno stojí:

Před panem hofmistrem zemským JMtí a přede pány a vladykami soudu komorního o svatém Martině najprv příštím, když páni najprv zasedú, tu mají páni pana Krupého opatřiti i otce i máteř jeho a takto vypověděti mají: že podle svědomí páně Krupého že jest otec jeho ctná a zachovalá vladyka, a on též, a mátě téhož pana Krupého že jest dobrá vladyka a na své cti zachovalá.

Jakož jest pan Krupý mluvil panu Bořkovi: jestliže naň to pan Bořek praví neboli ktokoli, že by on falešně na lidech statky vyhrával, že by naň neprávě, nešlechetně a zrádně pravil. A pan Bořek že by zase řekl: „Já toho na tě nepravím, než jestliže to pravíš, bych já toho od Juona neslyšel, pravím, že sám mluvíš neprávě, nešlechetně a zrádně.“ Pak poněvadž jest pan Krupý nepravil zejména, by naň to pan Bořek z sebe pravil, a k tomu jest to pan Bořek provedl, že jest to od Juona slyšel, protož tomu pan Krupý věří. A pan Bořek také pravil, že jest na pana Krupého toho nepravil. I ta jich obojích řeč panu Bořkovi i jemu, panu Krupému, k jich cti a k jich dobré pověsti nic ke škodě nenie. A také jest Juon toho

panu Krupému zapřel, by to naň pravil, a on Krupý to naň provedl, a tomu pan Bořek také věří. A jest věc vědomá, že jest pan Bořek na své cti vždycky se ctně a dobře zachovával. A pan Krupý také jest se na své cti ctně a dobře zachovával. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 330. a. za nápisem: *„Registra památná. K roku svatého Martina létha MDIII°."*

1292.

Mezi Kateřinou ze Sobětic a Děpoltem z Lobkovic o postavení poddaného pro dluh. 1503, 18. listopadu.

Katheřina z Sobětic pohnala Děpolta z Lobkovic a na Bílině, aby člověka svého poddaného z Sedlčan Václava Hamerníka postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Viniti ho chce podle jiných jeho bratří z nevydání XL kop grošuov českých na oddiel jejie jí po otci jejiem spravedlivě příležíciech. Vložen puohon léta MDIII° v pátek den svatého Blažeje [3. února].

V té při mezi Katheřinú z Sobětic s jedné, a Václavem Hamerníkem, člověkem páně Děpoltovým z Lobkovic, s strany druhé. Kdež ho viniti chtěla ze XL kop grošuov českých podle jiných bratří jeho etc., tak jakož puohonové šíře ukazují. I poněvadž v tom mocném listu jejím Katheřininém, kdež Táborští konšelé vyznávají, že by ona to před nimi vyznala, že muže svého této pře poručníkem činí, sama svým jménem nevyznává; neb měla jest sama jménem a listem svým takový list učiniti: „Známo činím tiemto listem, že činím poručníka na zisk i na ztrátu," a pečetí nadepsaného města měla žádati toliko na svědomie. I poněvadž jest toho neučinila a listem sama nevyznala a na svědomí pečeti neprosila, že v tomto listu dosti ku právu moci nenie; neb každý to má vyznati, že moc dává před soudem komorním, ne před jinými osobami, jako oni nadepsaní Tháborští vyznávají, že jest svrchu dotčená Katheřina před námi toliko to vyznala. I z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, ten puohon zdvihají. Stalo se v sobotu po svatém Brykcí.

R. III. l. 51. b.

1293.

Mezi Kateřinou Peřinovou z Košíně a Annou z Sezemiček o nářek cti. 1503, 18. listopadu.

Katheřina Peřinova z Košíně pohnala Annu z Sezemiček. Viniti ji chce z nářku cti. Vložen puohon léta MDII° v pondělí po Novém létě [3. ledna].

V té při mezi Katheřinú Peřinovú s jedné, a Annú z Sezemiček s strany druhé. Kdež ona Peřinova vinila ji Annu z nářku cti etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vypověděli: Poněvadž jest to ona Anna sama pravila stojéci před JMtí, že na ni, na Katheřinu, nic zlého

nevie, a že jest o ní nic nemluvila, z té příčiny jí Katheřině ten nářek na jejie cti a dobré pověsti nic ke škodě nenie. Stalo se v sobotu po svatém Brykcí.

R. III. l. 52. a.

1294.

Mezi Duchkem Švábem z Prahy a Tomášem Horňateckým o pobrání obilí. 1503, 18. listopadu.

Duchek Šváb z Prahy pohnal Thomáše Horňatecského. Vinil jej z pobrání vobilé v Dolejší Chvatlině etc.

V té při mezi Duchkem Švábem z Prahy puovodem s jedné, a Thomášem Horňatecským s strany druhé. Kdež ho vinil z pobrání vobilé v Dolejší Chvatlině etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž oboje strana, puovod i pohnaný, neprovedli, by toho podacieho tu v Chvatlině v držení byli, než v tom se na dsky táhnou: z té příčiny tento puohon zdvihli sú, a strany aby se o to právem hleděly zemským. Stalo se v sobotu před svatú Alžbětú léta MDIII°.

R. III. l. 70. b.

1295.

Mezi Duchkem Švábem z Prahy a Mikulášem Popelem z Vesce o pobrání obilí. 1503, 18. listopadu.

Duchek Šváb z Prahy pohnal Mikuláše Popele z Vesce. Vinil ho z pobrání vobilé v Dolejší Chvatlině etc.

V té při mezi týmž Duchkem Švábem puovodem s jedné, a Mikulášem Popelem z Vesce pohnaným s strany druhé. Jakož ho vinil z pobrání vobilé v Dolejší Chvatlině etc., a obojí se na dsky táhli. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: z příčiny té, jako nahoře dotčeno, tento puohon zdvihli sú, a strany aby sebe též právem hleděly zemským. Stalo se v sobotu před svatú Alžbětú léta MDIII°.

R. III. l. 71. a. Srov. nálezy č. 1204 v Archivu Českém XII. na str. 556 a tuto č. 1294.

1296.

Mezi Janem Chrustenským z Malovar a radou Menšího města Pražského o postavení lidí z Jenče pro skopání rybníků. 1503, 18. listopadu.

Jan Chrustenský z Malovar pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce Menšieho města Pražského, aby lidi své, Řéhu syna Novákova, Macuru, a Petra Hoškova syna z Jenče, postavili před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil je z toho, že mu dva rybníky skopali, jeden větší a druhý

menší, nočně zlodějsky. Vložen puohon léta MDII° v středu před početím Matky božie [7. prosince].

V té při mezi Janem Chroustenským z Malovar s jedné, a mezi lidmi Malostranskými z Jenče, zejména těmito: Řéhú synem Novákovým, Macurú a Petrem Hoškem, s strany druhé. Kdež je vinil, že mu dva rybníky skopali nočně a zlodějsky etc., tak jakož puohon plněji svědčí. I poněvadž se rybníkuov skopání dotýče a ten artykul podle svolenie zemského jest za moc počten, z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, ten puohon zdvihli sú, a aby sebe strany právem hleděli zemským. Stalo se v sobotu po svatém Brykcí.

R. III. l. 146. b.

1297.

Mezi Mikulášem Cedwicerem a Václavem Satanéřem z Drahovic o dluh za službu. 1503, 18. listopadu.

Mikuláš jinak Nyckel Czedwiczer pohnal Václava Satanéře z Drahovic a na Hauenšteině. Vinil ho z Lti kop grošuov českých dluhu jemu za jeho službu listem pod jeho pečetí zapsaného, tak jakož jeho list Satanéřuov na ten dluh učiněný šíře ukazuje. Vložen puohon léta MDIII° první středu v postě [8. března].

V té při mezi Nyklem Cedvicarem s jedné, a Václavem Satanéřem z Drahovic s strany druhé. Kdež týž Cedvicar vinil jej Satanéře z Lti kop grošuov českých dluhu za jeho službu listem zuostalého etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to list ten na ten dluh svědčící ukázal. Proti tomu on Satanéř pověděl, že jest mu on Cedvicer řekl ten list zase vrátiti, i nevrátil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž jest on Václav Satanéř pohnaný toho ničímž dostatečně neodvedl, by témuž Cedvicarovi toho dluhu v puohonu menovaného dlužen nebyl, ale on Cedvicar to dostatečně provedl listem Satanéřovým, v kterémžto listu toho nestojí, na který by čas on Václav jemu těch Lte kop grošuov českých dáti měl, z té příčiny aby on Václav pohnaný jemu Niklovi puovodovi těch Lte kop grošuov českých dal v puohonu dotčených, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v sobotu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 195. b.

1298.

Mezi Ambrožem Chodaurem z Lokte a Dorotou Stříbrnou o ukradenou sukni. 1503, 20. listopadu.

Ambrož Chodaur z Lokte pohnal Dorothy Střiebrné, měštku Starého města Pražského. Viniti ji chce ze rčenie, kdež jest ho řekla z té sukně, kteráž jí ukra-

dena byla, nepoháněti a skrze touž sukni k nákladuom nepřipravovati, ale to že jest zjinačila a tomu rčení svému neučinila dosti. Vložen puohon létha MDIII° v pondělí před svatým Františkem [2. října].

V té při mezi Ambrožem Chodaurem z Lokte s jedné, a Dorothou Střiebrnou, měštkú Starého města Pražského, s strany druhé. Kdež ji vinil z toho, že ho řekla z té sukně, kteráž jí ukradena byla, nepoháněti etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Chodaur při prvním puohonu jí Dorothy nevinil z toho rčenie, by ho řekla z té sukně nepoháněti, z té příčiny ona jemu tu dále nic povinovata nenie, a dává se jí za právo. Stalo se v pondělí po svaté Alžbětě.

R. III. l. 8. a.

1299.

Mezi Jindřichem Donatem z Těchlovic spolu s Janem Vratislavem z Mitrovic a lidmi páně Donínského z Dolánek o pych. 1503, 20. listopadu.

Jindřich Donat z Těchlovic a Jan Vratislav z Mitrovic pohnali Václava a Jana příjmí Snětivý, lidi páně Donínského z Dolánek. Vinili je z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, tu kdež sú jim lidi mordovali a loupili etc.

V té při mezi Jindřichem Donatem z Těchlovic a Janem Vratislavem z Mitrovic s jedné, a mezi Václavem a Janem příjmí Snětivý, lidmi páně Donínského z Dolánek, s strany druhé. Kdež týchž páně Donínského lidí pohnali z pychu a pro ten pych z X kop grošuov českých, tu kdež sú jim lidi mordovali a loupili etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. Proti tomu on pohnaný odpíraje pravil, že to pych nenie, poněvadž vinili z mordu, z loupeže, i zlodějstva [se] dotýče. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž oni puovodové poháněli z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých a při tom puohonu dotýkali, že by jim jich lidé byli mordováni a zloupeni, a žádné péče že sú na ně neměli, i z té příčiny, poněvadž se mordu a loupeže dotýče a že to pych nenie, JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v pondělí po svaté Alžbětě.

R. III. l. 97. a.

1300.

Mezi Janem z Doudleb a Mikulášem Holubem z Záchuma o pych pro urukování zběhlého poddaného. 1503, 20. listopadu.

Jan [z] Doudleb pohnal Mikuláše Holuba z Záchuma a v Konářiciech. Vinil ho z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, že jest rozkázal Balákovi,

rychtáři svému z Stropnice, aby člověka jeho Doudlebova honil na svobodné silnici, Jakuba kováře; a když ho na gruntiech jeho Doudlebových postihl, tu jej urukoval pod pokutou V kop grošuov míšenských; a prve naň nikdy nežaloval. Vložen puohon léta MDIII° v pondělí po svatém Abdonu [31. července].

V té při mezi Janem z Doudleb s jedné, a Mikulášem Holubem z Záchuma s strany druhé. Kdež téhož Holuba vinil z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, že jest rozkázal Balákovi, rychtáři svému, aby člověka jeho honil na svobodné silnici etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Při tom pravě, že týž Jakub kovář jeho Doudlebuov jest dědičný člověk. A na to také svědomí vedl. Proti tomu Mikuláš Holub pohnaný odpíraje pravil, že jest naň, na Jakuba, sáhl a jeho honiti kázal jako člověka svého dědičného, kterýž v ty časy jeho byl a s jeho gruntu se stěhoval. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu, odpory i svědomí vyslyševše, takto o tom nalezli: Poněvadž on Mikuláš pohnaný to provedl, že ten Jakub kovář, jsa za ním, od něho se pryč kradl, když jest jej honiti kázal, a on Doudleb puovod tomu jest neodepřel, by se týž Jakub s gruntu jeho Mikulášova nestěhoval, a také i to mluvil týž puovod, že se o toho Jakuba nesoudí jako o člověka, než toliko tudy, že by chtěl na něm, na Mikulášovi, pokutu pro pych mieti, protože jest jej na jeho grunthu urukoval; i z té příčiny on Mikuláš pohnaný jemu Doudlebovi tiem pychem povinovat nenie a dává mu se za právo. Dal památné. Stalo se v pondělí po svaté Alžbětě.

R. III. l. 147. b.

1301.

Mezi Janem Pytlíkem ze Zvoleněvsi a Radslavem z Šebířova pro nedostiučinění rukojemství.
1503, 20. listopadu.

Jan Pytlík ze Zvoleněvsi, měštěnín Starého města Pražského, pohnal Radslava z Šebířova. Vinil ho z dosti neučiněnie rukojemstvie, kdež jest slíbil za Jana Byšicského z Byšic za III a puol kopy grošuov a VI grošuov vše českých. Vložen puohon léta MDIII° v středu den svatého Františka [4. října].

V té při mezi Janem Pytlíkem ze Zvoleněvsi, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a Radslavem z Šebířova s strany druhé. Kdež téhož Radslava vinil z dostineučinění rukojemstvie, kdež slíbil za Jana Byšicského za III a puol kopy grošuov českých a VI grošuov českých etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfensteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž se on Radslav pohnaný k tomu slibu zná, z té příčiny aby jemu Pytlíkovi těch III a puol

kopy grošuov a VI grošuov českých dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v pondělí po svaté Alžbětě.

R. III. l. 148. a.

1302.

Mezi Petrem z Černého Blata a Petrem Holicským ze Šternberka o postavení rychtáře a konšelů z Uhlířských Janovic pro nezatčení dvou bratří podle listu zatykacího. 1503, 20. listopadu.

Petr z Černého Blata pohnal pana Petra Holicského z Šternberka a na Leštně, aby lidi své z Uhléřských Janovic postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti, zejména tyto: Čeňka rychtáře, Janka Pekárka, Jíru řezníka, Vávru Havlici, Jíru Kuotka, Martina sladovníka, Pavla Tvrzského, Jakuba Mydláře, Václava krajčieho, Martina Pekelce, Václava Rázova, Jana Pelhana a mistra Ryndu. Vinil je z toho, že sú [se] podle listu zatykacieho, kterýž jim dodal, Martina a Jana bratří z Janovic zatknúti chtě pro nezaplacení Xti kop grošuov českých, tak nezachovali, tak jakž týž list zatykací ukazuje, a to v tom, že sú mu těch dvú bratří nadepsaných podle znění téhož listu zatykacieho na hrad Pražský vydati nechtěli. Vložen puohon léta MDIII° v neděli den svatého Lamperta [17. září].

V té při mezi Petrem z Černého Blata s jedné, a mezi lidmi páně Petrovými z Šternberka a z Leštna dole psanými těmito z městečka Uhléřských Janovic, zejména: Čeňkem rychtářem, Jankem Pekárkem a jinými v puohonu jmenovanými s strany druhé. Kdež je on Petr vinil, že sú se podle listu zatykacieho, kterýž jim dodal, Martina a Jana bratří z Janovic, zatknúti chtě pro nezaplacenie Xti kop grošuov českých, tak nezachovali, jakž ten list zatykací ukazuje etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavierá. A na to ukázal svědomí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že sú tomu všemu, což ten list zatykací v sobě ukazuje, dosti učiniti chtěli a učinili, a nadepsané bratří Martina a Jana jemu vydati chtěli, ale že jest jich on Petr puovod vzieti nechtěl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žaloby, odpory, list zatykací i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Petr puovod k tomu se dobrovolně podvolil a k druhému roku o to stál, a při tom roku pan Petr z Šternberka k tomu se poddával, jestliže se čemu prve od těch jeho lidí z Janovic dosti nestalo, že se ještě všemu dosti státi má, pokudž ten list zatykací ukazuje, a on Petr puovod toho jest od pana Petra přijíti nechtěl, než žádal, aby je vsázeli a je drželi až do zajtřie, ježto toho list zatykací v sobě neukazuje; i z těch příčin oni pohnaní jemu Petrovi puovodovi tu tiem nic dále povinovati nejsú. Než chce-li on Petr puovod dále nadepsaných Martina a Jana, na kterýchž jest panským předešlým nálezem právo obdržal, tím listem zatykacím viniti, právo mu se nezavierá. Stalo se v pondělí po svaté Alžbětě.

R. III. l. 237. b. Srov. nález č. 1084 v Archivu Českém XII. na str. 473.

1303.

Mezi Václavem Roztockým z Teplé a Mandalenou manželkou m. Prokopa z Habřiny o dluh. 1503, 20. listopadu.

Václav Roztocský z Teplé pohnal Mandalenu, někdy manželku mistra Prokopa z Habřiny. Vinil ji jakožto mocnú poručnici a držitele statku téhož mistra Prokopa z nedodánie XIV kop grošuov českých, kterýchž jemu týž mistr Prokop, manžel její, jsa jemu Roztocskému dvě stě kop grošuov českých [dlužen], nedodal. Vložen puohon léta MDIII° v středu před svatým Kalixtem [11. října].

V té při mezi Václavem Roztocským z Teplé s jedné, a Mandelenou, někdy mistra Prokopa z Habřiny manželkou, s strany druhé. Kdež ji Mandelenu on Roztocský vinil jakožto mocnú poručnici a držitele statku téhož mistra Prokopa z nedodání XIV kop grošuov českých etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona Mandelena pohnaná odpírajíc pravila, že toho dluhu on Roztocský ničímž podle práva neprovozuje, žádajíc JMtí pánuov v tom za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory a pře líčení, takto o tom nalezli: Poněvadž on Václav puovod toho dostatečně podle puohonu svého neprovedl, by jemu on mistr Prokop, manžel nadepsané Mandeleny, co dlužen zuostal, z té příčiny JMt dávají jí Mandeleně za právo. Dala památné. Stalo se v pondělí po svaté Alžbětě.

R. III. l. 285. b.

1304.

Mezi Jindřichem Mičanem a bratřími Sezemy z Ouštku o postavení poddaného pro žhářství. 1503, 21. listopadu.

Pan Jindřich Mičan z Roztok a z Klinšteina na Vinařiciech pohnal pana Zdenka, pana Jana, pana Frydrycha a pana Václava bratří Sezemuov z Ouštku a na Ouštku, aby člověka svého Jíru Hoňka ze Tmaně, jím se dobře ujistieci, jej postavili před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil jej jakožto žháře, kterýž mu statek jeho nešlechetně s svými pomocníky spálil. Vložen puohon léta MDIII° ve čtvrtek po svatém Lukáši [19. října].

V té při mezi panem Jindřichem Mičanem z Roztok a z Klinšteina s jedné, a panem Zdenkem, panem Janem, panem Frydrychem a panem Václavem bratřími Sezemy z Ouštku s strany druhé. Kteréžto již jmenované bratří on pan Jindřich Mičan pohnal, aby postavili před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti Jíru Hoňka, člověka svého ze Tmaně, že ho viniti chce z žhářstvie etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále

JMti raddami, takto o tom vypověděli a rozkázali: Poněvadž sú téhož Jíru nadepsaní bratří před JMti pány postavili, aby menovaný pan Jindřich Mičan před purkrabí hradu Pražského stál s sestrú téhož Jíry i s jinými se všemi potřebami, když jim týž purkrabie rok a den položí, a což jím, týmž purkrabí, nalezeno bude, tak aby se zachovali. A pan purkrabie téhož Jíru má hned v svú moc vzieti. A jestliže nadepsaní bratří budou chtieti při tom býti, to stuoj při jich vuoli. Stalo se v úterý po svaté Alžbětě.

R. III. l. 26. b.

1305.

Mezi Burianem Haléřem a Ctiborem z Bukovky o pych. 1503, 24. listopadu.

Buryan Haléř, měštěnín Nového města Pražského, pohnal Ctibora z Bukuovky, prokurátora komorníkuov Pražských u desk zemských. Viniti ho chce z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, protože jest přišel s pacholky a s syny svými i jinými lidmi do domu jeho, a psa jeho jemu v jeho domě pychem jest pacholku jednomu vzieti rozkázal. Vložen puohon léta MDIII° ve čtvrtek před svatú Žofií [11. května].

V té při mezi Buryanem Haléřem, měštěnínem Nového města Pražského, s jedné, a Ctiborem z Bukuovky, prokurátorem komorničím, s strany druhé. Kdež on Haléř vinil jej Ctibora z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, že mu psa jeho v jeho domu vzieti rozkázal etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Ctibor odpieraje pravil, že on Haléř viní jej z svého psa, že by mu jej v jeho Haléřově domě vzal, ale toho že neprovodí, by ten pes jeho byl, ale on že to provodí, že jest to pes jeho Ctiboruov. A na to ukázal svědomí, že jest jeho, žádaje, aby v tom podle práva opatřen byl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory i svědomí, nalezli: Poněvadž on Buryan Haléř puovod k tomu se podával, aby on Ctibor toho prótah dal, až by s tím rozmluvil, ktož mu toho psa schovati dal, a jestliže jeho bude, že mu ho chce do jeho domu poslati, a on Ctibor přes takové jeho Haléřovo poddávání jemu Haléřovi toho psa jest vzal z domu jeho pychem; z té příčiny on Ctibor pohnaný jemu Buryanovi puovodu tiem pychem a tou pokutou v puohonu menovanú, to jest těmi Xti kopami grošmi českými, jest vinen, a ty aby jemu dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v pátek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 27. a.

1306.

Mezi Bohuslavem Rochcem z Utova a Heřmanem z Janovic o ujištění se Polákem Smetesem pro nářek cti. 1503, 25. listopadu.

Bohuslav Rochce z Utova pohnal Heřmana z Janovic seděním tudiež. Viniti ho chce z toho, že jest se Smetesem, Polákem a drábem, kterýž té chvíle u něho v městečku Janoviciech byl, nechtěl ujistiti na jeho Rochcovu žádost, kterúž o to k němu po dobrých lidech učinil; kterýžto Smetes jeho Rochce na jeho cti a dobré pověsti haněl. Protož o to k němu hleděti a jej z toho viniti chce. Vložen puohon léta MDIII° v první středu v postě [1. března].

V té při mezi Bohuslavem Rochcem z Utova s jedné, a Heřmanem z Janovic s strany druhé. Kdež jeho Janovského vinil z toho, že jest se nechtěl Smetesem Polákem, kterýž ho na jeho cti haněl, ujistiti etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal dobrých lidí svědomí. Proti tomu Janovský pohnaný odpieraje pravil, že jest již ten Smetes umřel, a že on nevie, co zaň odpoviedati. A na to, že jest umřel, pokázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž on Rochce puovod nepohnal jeho Janovského, aby toho Smetesa postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti, že jej tu z nářku cti viniti chce, a by byl pohnal jeho Janovského, aby jej postavil, že by JMt páni věděli, co z toho učiniti. A poněvadž jest umřel ten Smetes, že jemu Bohuslavovi on Janovský tiem povinen nenie. Ale jakž jest koli on Rochce po právu šel a po své cti stál a právem své cti brániti chtěl, jakž pak koli jemu Rochcovi v tom omyl se stal, že jest to zřetedlně znáti, že by byl ten Smetes neumřel, že by on po své cti stál: i z té příčiny jemu Rochcovi, poněvadž po své cti stojí, ten nářek toho jistého Smetesa na jeho cti a dobré pověsti ke škodě ani k újmě nenie. A škody JMt páni mezi stranami zdvihají. Stalo se v sobotu po svaté Alžbětě léta MDIII°.

R. III. l. 26. b.

1307.

Mezi Johannou z Krajku a Janem Čejkou z Olbramovic o uškození na těle jejímu poddanému. 1503, 25. listopadu.

Paní Johanna z Krajku pohnala Jana Čejku z Olbramovic. Vinila ho, že jest člověka jejieho dědičného z Brandeysa jménem Zuofalého horkú medenicí svévolně spálil, a tu jest jemu na jeho zdraví uškodil, skrze kterúžto věc a bolesť k tomu připraven že jest újmu na svém statku a jmění vzal, kterúž XVte kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon léta MDIII° první středu v postě [1. března].

V té při mezi paní Johankú z Krajku s jedné, a Janem Čejkú z Olbramovic s strany druhé. Kdež téhož Jana vinila, že jest člověka jejieho, jménem Zúfalého, horkú medenicí svévolně spálil etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázala svědomí. Proti tomu on Čejka odpíraje pravil, že ti svědci řeč slyšenú svědčí, a že se neprovozuje, by on to učinil, než že jest to učinil a toho Zuofalého spálil Jan z Witmberka, kterýž někdy u něho u Čejky pacholetem byl. A na to téhož Jana i jiných lidí ukázal svědomí, kdež pak ten Jan sám se jest k tomu seznal; a nad to pravil a vedl svědomí, že ten Zuofalý za to spálení vzal od Řepínského úplatek. Zase proti tomu poručník paní Johanny puovoda pověděl, že jest on Čejka k tomu účinku a spálení se znal před ní, před paní Johannú, a jí prosil, aby mu to odpustila, že jest se to kumštem stalo. A na to také ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory i svědomí, takto nalezli: Poněvadž jest ona paní Johanna toho dostatečně neprovedla podle puohonu svého, by on Jan Čejka toho Zuofalého spálil, z té příčiny on Čejka jí paní Johanně povinovat tiem nenie. Než chce-li ona paní Johanna koho jiného z toho viniti, právo se jí nezavírá. Stalo se v sobotu po svaté Alžbětě.

R. III. l. 147. a.

1308.

Mezi Janem z Křičova a Dorotou Peštalkou z Košíně o dluh. 1503, 25. listopadu.

Jan z Křičova, syn někdy Mikuláše odtudž, maje léta spravedlivá králem JMtí daná a vyplněná, pohnal Dorotu z Košíně. Vinil ji jakožto tu, kteráž jest po panu Pavlovi z Jenšteina statek vzala, a to proto, že téhož sirotka on pan Pavel vzal jest Lte kop grošuov míšenských. Vložen puohon léta MDIII° v středu den svatého Longina [15. března].

V té při mezi Janem z Křičova, majícím léta spravedlivá etc., puovodem s jedné, a Dorotú z Košíně pohnanú s strany druhé. Kdež týž Jan vinil ji jakožto tu, kteráž vzala po panu Pavlovi z Jenšteina nebožtíku statek, a to proto, že on pan Pavel vzal jeho Janových Lte kop grošuov míšenských etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázal vajpisy z desk i kvitancí, kdež týž pan Pavel kvittuje z přijaté summy, k tomu také ukázal i svědomí. Proti tomu ona Dorota pohnaná odpírajíc pravila, že toho platiti jemu Janovi povinna nenie, táhnúci se na nález a rozsudek o to prvnější. Zase proti tomu on Jan pravil, že se táhne po Anně z Bukuovky na těch Lte kop grošuov míšenských. A na to ukázal svědomí, vajpis z desk. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu, odpory, pře líčení i vajpisy z desk vyslyševše nalezli: Poněvadž jest to on Jan ukázal

vajpisem z desk, že jest on pan Pavel tu summu vyzdvihl a potom teprův zápis propustil, a ona Dorotha pohnaná jest jednou nápadnicí statku téhož pana Pavla a toho jest ničímž neodvedla, i z té příčiny aby ona Dorota pohnaná jemu Janovi puovodovi, což by na její diel jakožto na jednu nápadnici té summy přišlo, dala od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. A zdá-li se jemu Janovi puovodovi k komu o viece hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se v sobotu po svaté Alžbětě.

R. III. l. 147. b. Srov. nález č. 1255 na str. 30.

Puohonové a nálezové k roku Svátosti létha MD čtvrtého.

1309.

Mezi Dorotou ze Stříteže a Janem Mrázem z Radimovic o vrácení vozu krytého.
1504, 20. dubna.

Dorotha z Střieteže pohnala Jana Mráza z Radimovic. Vinila ho z nevrácení vozu krytého, kteréhož mu k žádosti jeho puojčila, a jej sedm kop grošuov českých pokládá etc.

V té při mezi Dorothú z Střieteže puovodem s jedné, a Janem Mrázem z Radimovic pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinila z nevrácení vozu krytého, kteréhož mu k žádosti jeho puojčila a jej VII kop grošuov českých pokládá etc., tak jakož puohon ukazuje. A na to ukázala svědomí. Proti tomu on Mráz odpíraje pravil, že jest mu ona ten vuoz prodala za dvě kopě kapruov. A na to jejie list ukázal, v němž ona seznává, že jest ten vuoz od ní za ty dvě kopě kapruov koupil. Zase proti tomu poručník jejie Dorotin pověděl, že proti tomu nemluví, by ona jej neprodala, toho vozu, ale že jest ho on Mráz nezaplatil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše list jejie Dorotin i svědomí, nalezli: Poněvadž jest táž Dorota pohnala jej Mráza z vozu nevrácenie, kterýž sobě VII kop grošuov českých pokládá, a list témuž Mrázovi o témž vozu psala, že mu jej prodala za dvě kopě kapruov, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v sobotu před svatým Jiřím léta MDIV°.

R. III. l. 71. a.

1310.

Mezi bratřími z Gutšteina a bratrem jich Kryštofem o položení listu královského.
1504, 20. dubna.

Heynrych, Jetřich, Jan a Wolf bratří z Gutšteina pohnali Krystofa z Gutšteina, bratra svého. Vinili ho ze řčenie, kdež jest řekl před panem Albrechtem z Kolovrath, v ty časy hofmistrem dvoru krále JMti etc.

V té při mezi panem Heynrychem, panem Jetřichem, panem Janem, panem Wolfem bratřími z Gutšteina s jedné, a panem Krystofem odtudž z Gutšteina, bratrem jich, s strany druhé. Kdež jmenovaní bratřie z Gutšteina puovodové vinili jej pana Krystofa, bratra svého, ze rčenie, že jest řekl před panem Albrechtem z Kolovrath, v ty časy hofmistrem dvoru krále JMti, před nebožtíkem panem Zdeňkem Zbirožským z Šternberka a před Albrechtem Rendlem z Aušavy, prokurátorem krále JMti, položiti list královský, kterýmž JMt dvanácte tisíc kop grošuov míšenských zapisuje na Heydensfeldu a na Peruheymě, že oni nadepsaní bratří k tomu listu každý k svému dielu právo mají tak dobře jako on pan Krystof etc., tak jakož puohon ukazuje. Poněvadž nadepsaní bratří z Gutšteina puovodové v svém puohonu tato slova položili, že jej pana Krystofa viniti chtie ze rčení, a na konci puohonu toto přidali, že on pan Krystof ten list královský sobě k své osobě psáti dal a ne jim, kdež zřetetedlně znáti jest, že ze dvojí věci pohánějí: i JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, z té příčiny tento puohon zdvihli sú. Stalo se v sobotu po Svátosti, jinak před svatým Jiřím.

R. III. l. 116. b.

1311.

Mezi Janem od pěti korun v Starém městě Pražském a Petrem Kučerou z Dřínova o dluh. 1504, 20. dubna.

Jan od pěti korun v Starém městě Pražském obývající pohnal Petra Kučeru z Dřenova. Vinil ho ze čtyř kop grošuov českých dluhu spravedlivého. Vložen puohon léta MD třetieho v pátek den svatého Pryma [9. června].

V té při mezi Janem od pěti korun s jedné, a Petrem Kučerú s strany druhé. Kdež ho vinil Petra on Jan ze čtyř kop grošuov českých dluhu spravedlivého etc., tak jakož puohon šíře svědčí. Proti tomu on Petr pohnaný odpíraje pověděl a žádal, aby to on Jan ukázal, kdy a kde mu jest těch peněz puojčil. Tu on Jan puovod ukázal jest listovní svědomí pod pečetí Starého města Pražského, v kterémžto listu Jan Žiež, měštěnín Starého města Pražského, seznává, že jest mezi nimi týmiž stranami smlouvu činil, kdy a na který čas on Petr témuž Janovi těch čtyř kop grošuov českých vyplniti by měl. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, žalobu i svědomí i odpor vyslyševše nalezli: Poněvadž on Jan puovod to dostatečně provedl, že jest mu těch čtyř kop grošuov českých on Petr Kučera pohnaný dlužen zuostal, z té příčiny JMt dávají jemu Janovi puovodovi za právo, a on Petr pohnaný aby jemu ty čtyři kopy grošuov českých v puohonu dotčených dal od dnešnieho dne ve dvú nédělí pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v sobotu před svatým Jiřím.

R. III. l. 149. a.

1312.

Mezi Štěpánem Andělem z Ronovce a Petrem Sekyrským z Voděrad o pych. 1504, 20. dubna.

Štěpán Anděl z Ronovce pohnal Petra Sekyrského z Voděrad. Vinil ho z pychu a pro ten pych z padesáti kop grošuov českých, kterýžto pych jemu učinil, proti svolenie zemskému člověka mu stíti kázal z grunthu jeho Jakuba Topiče z Přeloučí, a toho na něho nevznesl. Vložen puohon léta MD prvnieho v sobotu po svatém Havlu [23. října].

V té při mezi Štěpánem Andělem z Ronovce s jedné, a Petrem Voděradem z Sekyřic s strany druhé. Kdež on Anděl vinil jej Petra z pychu a pro ten pych z Lti kop grošuov českých, že mu člověka jeho Jakuba Topiče z Přeloučí proti svolenie zemskému stíti kázal etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to některých dobrých i také obecních lidí ukázal svědomí. Při tom pravě, že jest k němu Petrovi dobré lidi posielal žádaje, aby jím tiem Topičem nekvapil, ale že jest toho na něm dosieci nemohl. Proti tomu poručník Sekerského Jan z Dobřenic odpíraje dal mluviti, že ten člověk jeho Anděluov nebyl, ale že jest byl nebožtíka Jana Zdechovského dědičný a nikdy nevyhoštěný člověk Markuov syn z Zdechovic, a jiného pána že jest neměl až do téhož Zdechovského smrti, a po smrti jeho Zdechovského že jest se odtud z Zdechovic vykradl nočně do Přeloučí. A na to ukázal svědomí. Při tom dále pravě, že jest ten Topič byl prve člověk narčený, a když jest jemu, Petrovi z Oděrad, člověka jeho zamordoval, že pro ten mord soud jemu osadil a jej jakožto mordéře odsouzeného stíti kázal; ale z žádného pychu že jest toho neučinil. A dále pravie, že ten člověk několiko dní u vazbě seděl, a on Anděl že jest o něho neposielal, až když již odsouzen a na smrt veden byl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu, pře líčenie, odpory i svědomí vyslyševše, takto o tom nalezli: Poněvadž on Anděl puovod k němu k Sekerskému neposlal a nežádal jeho Petra, aby mu ten člověk Topič podle práva vydán byl, než teprův poslal, když již ten Topič odsouzen byl, a žádal, aby jím kvapeno nebylo, a nežádal, aby vydán byl, a také poněvadž on Petr pohnaný toho Topiče pro jeho zlý a zevný účinek, pro mord, jal, soud mu svými i jinými lidmi osadil a soudem pro svuoj zlý skutek on odsouzen jest: i z té příčiny on Petr tu nic kvapně ani proti právu neučinil a jemu Andělovi tiem pychem a pokutou v něm menovanou nic vinen nenie. Dal památné. Stalo se v sobotu po Svátosti, jinak před svatým Jiřím.

R. III. l. 254. b.

1313.

Mezi Vilémem Henygarem z Žeberka a Burianem Muckovským ze Švamberka o položení listu. 1504, 20. dubna.

Vilém Henygar z Zeeberka pohnal pana Buryana Muckovského z Švamberka. Vinil ho z toho, že toho listu na XXX a pět kop grošuov míšenských svědčícieho

před smlouvcemi položiti nechce podle rozkázání panského v soudu komorním na to učiněného. Vložen puohon léta MDIII° ve čtvrtek po svaté Markétě [20. července].

V té při mezi Vilémem Henygarem s jedné, a Buryanem Muckovským z Švamberka s strany druhé. Kdež ho vinil, že toho listu na XXXV kop grošuov míšenských svědčícieho před smlouvcemi položiti nechce etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázal nález prve na to učiněný a těch smlouvcí i jiných dobrých lidí svědomí. Proti tomu on Muckovský pohnaný odpíraje pravil, že jest proti tomu nikdy nebyl, by toho listu na tu summu svědčiecieho před týmiž smlouvcemi položiti nechtěl, a že jest k tomu před smlouvcemi státi chtěl, ale že jest toho pro nemoc učiniti nemohl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž jest on Buryan Muckovský pohnaný toho ničímž neprovedl, by nemocen byl, když jest měl k tomu roku od smlouvcí položenému státi, a svědek jeden jeho Zdebor z Příčiny seznává, že jest k tomu roku státi nechtěl, pravě, že sú ty časy přešly a že se držeti chce panského nálezu a že jemu ani Janovi viece se o tu věc rovnati nedá, kdežto se zřetedlně shledává, poněvadž jest při tom času státi nechtěl, nevymlúvaje se ani nemocí ani jaké příčiny pokládaje: i z té příčiny aby on Buryan Muckovský pohnaný témuž Henygarovi puovodovi před nadepsaným Zdeborem jakožto před smlouvcím list dostatečný na XXXV kop grošuov míšenských položil na zchválení téhož Zdebora, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v sobotu před svatým Jiřím.

R. III. l. 286. a. Srov. nález č. 1207 v Archivu Českém XII. na str. 558.

1314.

Mezi Jitkou z Chotče a Zdeňkem Kačicí z Konic o dluh. 1504, 22. dubna.

Jitka z Chotče pohnala Zdenka Kačici z Konic. Vinila ho z dluhu šesti kop grošuov míšenských a dvou grošuov míšenských, kdež jest zaň dala a za otce i za mateř jeho Jednorožcové, měštce Starého města Pražského. Vložen puohon léta MDIII° v úterý před svatým Mathúšem [19. září].

V té při mezi Jitkú z Chotče s jedné, a Zdeňkem Kačicí z Konic s strany druhé. Kdež ho vinila z šesti kop a ze dvú grošuov míšenských za něho a za otce i za mateř jeho Jednorožcové daných etc., tak jakož puohon plněji a šíře to v sobě zavírá. A na to již jmenované Jednorožcové ukázala svědomí. Proti tomu on Zdeněk pohnaný odpieraje pravil, že o tom dluhu nic nevie a jí Jitky že jest za to nikdy nežádal, a také že otec jeho v svém zřiezení nic o tom neporučil, jsa nemocen. A na to některých dobrých lidí ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stranú pře líčení i svědomí, nalezli: Poněvadž ona

Jitka Jednorožcovou to provedla, že jest ten dluh za jeho Zdenkova otce dala, a z těch také svědkuov, kteréž on Kačice vedl, dosti zřetedlně znáti jest, že ten dluh jí Jitce zaplacen a navrácen nenie, z té příčiny dává se jí Jitce za právo, a on Zdeněk aby jí těch šest kop a II grošuov míšenských v puohonu menované dal ve dvú neděli od dnešnieho dne pořád zběhlých. Dala památné. Stalo se v pondělí před svatým Jiřím.

R. III. l. 98. a.

1315.

Mezi Janem Hroznatou z Vrtby a Šemianem z Radovesic o dostiučinění smlouvě. 1504, 22. dubna.

Jan Hroznata z Vrtby pohnal Šemiana z Radovesic, na Novém městě Pražském obývajícieho. Vinil ho z dosti neučinění smlouvy, dobrými lidmi mezi nimi učiněné a cedulemi řezanými tvrzené, v tom, kdež jest plat zastaven od předkuov jeho Šemianových pánóm Staroměstckým na lidech v Kyjích, a on, pan Hroznata, že ten plat má vyplatiti, k kterémužto platu jemu, panu Hroznatovi, dopomoci má, to jest ke dvěma kopám grošuov míšenských platu ročnieho etc., tak jakož táž smlouva, což se téhož platu dotýče, plněji v sobě to zavírá. I v tom se jemu, panu Hroznatovi, od téhož Šemiana neděje dosti. Vložen puohon léta MDIII° v pondělí u vigiljí svatého Jakuba apoštola [24. července].

V té při mezi Janem Hroznatú z Vrtby puovodem s jedné, a Šemianem z Radovesic pohnaným s strany druhé, kdež téhož Šemiana vinil z dosti neučinění smlouvy, že mu měl ke dvěma kopám grošuov míšenských platu na lidech v Kyjích dopomoci etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to on pan Hroznata tuž ukázal smlouvu, k kteréžto smlouvě on Šemian pohnaný seznal se. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon i tu smlouvu, nalezli: aby on Šemian jemu, panu Hroznatovi puovodovi, té smlouvě dosti učinil, pokudž táž smlouva v sobě zní, a to konečně do dvú neděli od dnešnieho dne pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v pondělí před svatým Jiřím.

R. III. l. 149. b.

1316.

Mezi Janem Žibřidem z Mostku a Janem Holubem z Záchuma o rčení za pych. 1504, 22. dubna.

Jan Žibřid z Mostku pohnal Jana Holuba z Záchuma. Vinil ho ze rčenie tu, kdež mu řekl, jestliže se zejména ne[j]menuje deset kop grošuov českých v tom nálezu, kterýž mezi nimi, Žibřidem a jím Holubem, o rybník Hradištský učiněn jest, že mu řekl XLti kop grošuov dodati, když on Holub ten nález slyšeti bude, že se ne[j]menuje zejména X kop grošuov českých v tom nálezu; jakž ten nález uslyší, že

mu hned těch XLti kop grošuov dodati chce; a že jest mu on Žibřid ten nález čísti kázal, a on Holub že svému rčení dosti neudělal a těch XLti kop grošuov jemu nedal, tak jakž mu řekl, přes nález panský. Vložen puohon léta MDIII° v pondělí u vigiljí svatého Jakuba apoštola [24. července].

V té při mezi Janem Žibřidem z Mostku s jedné, a Janem Holubem z Záchuma s strany druhé. Kdež on Žibřid vinil jej Holuba ze rčení, že mu řekl XLti kop grošuov dodati, jestliže v nálezu panském nestojí zejména X kop grošuov českých, a jakž ten nález uslyší, že mu hned těch XLti kop grošuov dodati chce; a že jest mu on Žibřid ten nález čísti kázal, a on Holub že jest svému rčení dosti neučinil etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavierá. A na to ukázal týž nález i svědomí. Proti tomu on Holub pohnaný odpíraje pravil, když jest jemu Žibřidovi podle téhož nálezu dával těch deset kop grošuov českých, kteréž sú vuobec v zemi pro pych nalezeny, že mu jest při tom řekl, aby to od něho vzal, a bude-li nález okazovati, že by mu měl co viece dáti, že mu také dá. A na to jest také ukázal svědomí. Zase proti tomu Žibřid puovod pověděl, že cožkolivěk jeho Žibřidovi svědkové seznávají, že jest tak v pravdě. A na to ukázal dva svědky, jednoho Václava Dvořecského a druhého Jana Doudlebského, kteříž seznávají, že sú slyšeli to od Diviše z Doudleb, že jest v pravdě tak, což sú jeho Žibřidovi svědkové vyznali. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, nález, odpory i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž jest on Žibřid puovod to dostatečně provedl, že jest mu on Holub pohnaný řekl těch XLti kop grošuov dodati, jestliže v nálezu panském nestojí zejména deset kop grošuov českých, i z té příčiny dávají JMt jemu Žibřidovi puovodovi podle jeho pruovodu a svědomí za právo, a on Jan Holub pohnaný aby jemu Žibřidovi těch XLti kop grošuov v puohonu menovaných dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Dal památné. Což se pak toho dotýče, kdež jest Jan z Pořešína svědomí dal Holubovi proti němu Žibřidovi, kteréžto svědomí on Žibřid nařekl, že nemá on Jan z Pořešína za svědka přijat býti, pravě, že by jej Žibřida jímal, an naň žádné péče neměl: i to narčení témuž Janovi ke škodě nenie, jestliže po své cti stane a z toho se vyvede. Stalo se v pondělí před svatým Jiřím.

R. III. l. 149. b. Srov. nález č. 1142 v Archivu Českém XII. na str. 515.

1317.

Mezi Ofkou z Bozkovic a jejími bratřími z Bozkovic o věno. 1504, 22. dubna.

Paní Ofka z Bozkovic, manželka Václava z Duban, pohnala pana Jindřicha a pana Jana, bratří svých vlastních odtudž z Bozkovic. Vinila je z nevydání tisíc kop grošuov míšenských, tak jakž jsú po paní Salomeně, sestře jejie, vydali. Vložen puohon léta MDIII° v pondělí před svatým Vítem [12. června].

V té při mezi paní Ofkú z Bozkovic puovodem s jedné, a mezi panem Jindřichem a panem Janem bratřími jejími vlastními odtudž z Bozkovic s strany druhé. Kdež je vinila z nevydánie tisíc kop grošuov míšenských, tak jakož sú po paní Salomeně, sestře své, vydali etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to ukázala svědomie. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že jie toho věna z práva povinni dáti nejsú, poněvadž jsú jie nevdávali, než že se jest k tomu pan Jindřich dobrovolně poddával, že to chce učiniti a věno Dubanskému po ní dáti, jediné aby Dubanský proti tomu učinil podle obyčeje a práva země této; a nad to že se jest týž pan Jindřich podával, že chce paní Ofce ty penieze dáti, toliko aby opatřen byl na zchválenie pánuov, kteříž v soudu zemském sedají. A na to ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu, pře líčenie, odpory i svědomí vyslyševše, takto o tom nalezli: Poněvadž nadepsaní páni pohnaní po jedné sestře své, kterúž jsú vdali, pět seth kop grošuov českých dali, a proti tomu jest zase také podle práva země této učiněno a věno jejie ujištěno; i chce-li on Dubanský jí, paní Ofce, také též učiniti podle jich podvolenie, aby proti tomu také též učinil a udělal a jie paní Ofce věno jejie proti těm pěti stem kopám grošuov českých také ujistil podle práva a obyčeje země této. A když to učiní, tehdy nadepsaní páni pohnaní budou povinni podle svého podvolení tomu všemu také dosti učiniti potud, pokudž sú se dobrovolně podvolili. Dali památné. Stalo se v pondělí před svatým Jiřím.

R. III. l. 222. a.

1318.

Mezi Janem Řepou z Neveklova a Jiříkem Karlíkem z Nežetic o nářek cti. 1504, 22. dubna.

V té při, kdež jest Jan Řepa z Neveklova pohnal pana Jiříka Karlíka z Nežetic z nářku cti do soudu komorního, a týž pan Jiřík Karlík také zase pohnal jest téhož pana Jana Řepu k soudu zemskému z slov duotklivých na jeho dobré pověsti. I tu my Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, a s přátely, s jich obú stran k nám přidanými, ty jsme pře mezi nimi slyšeli a vážili a je rovnali přátelskú smlúvú. A poněvadž sú na nás mocně toho přestali, takto mezi nimi vypoviedáme: Najprv, kdež jest pan Jan Řepa pohnal pana Jiříka Karlíka z nářku, i proti tomu on pan Jiřík Karlík odpíral a pravil i praví, že jest jeho pana Řepu na jeho cti a dobré pověsti nedotýkal, a že k žádné škodě nejsú aniž na budúcí čas býti mají. Také poněvadž jest on pan Jan Řepa před námi pravil, že jest jej pana Jiříka Karlíka žádnými duotklivými slovy na jeho cti a dobré pověsti nedotýkal ani dotýká, a také jsme my ta slova vážili, kteráž sú mezi nimi byla, i listy, kteréž jest pan Jan Řepa panu

Holicskému, panu Voticskému a panu Jankovskému psal; i tak pravíme i vypoviedáme: že ta slova páně Janova Řepova mluvená a psaná k úrazu cti ani dotýkání dobré pověsti panu Jiříkovi Karlíkovi škodna nic nejsú aniž býti mají nynie i na budúcí časy. A to známe, že jsta se oba dva vždycky zachovávali a zachovávají jako na dobré vladyky a lidi rytieřské přísluší. Stalo se v pondělí před svatým Jiřím.

R. III. str. 331 a. za nápisem: *Registra památná k roku Svátosti MDIV°. Smlouva.*

1319.

Mezi Dorotou z Veletic a Annou Sudlicovou z Ledec o ření. 1504, 23. dubna.

Dorotha z Veletic pohnala Annu Sudlicovu z Ledec. Vinila ji z toho, že jest řekla, co se statku dotýče, kterýž jest jí Anně se dostal po sirotku nebožtíka Bohuslava z Veletic, že po jejie smrti žádnému jinému ten statek býti nemá ňežli jí Dorotě z Veletic a dětem jejiem etc.

V té při mezi Dorothú z Veletic puovodem s jedné, a Annú Sudlicovú z Ledec pohnanú s strany druhé. Kdež ji vinila z toho, že jest řekla, co se statku dotýče, kterýž jest jí Anně se dostal po sirotku nebožtíka Bohuslava z Veletic, že po jejie smrti žádnému jinému ten statek býti nemá nežli jí Dorotě z Veletic a dětem jejiem, a že jest ona k tomu najpříbuznější s dětmi svými etc. A potom proti témuž přiřčení odcizila týž statek, jakožto svrchky, krávy, vovce, koně, vozy, šaty chodiecí, šuby i jiné klenoty a nábytky v Nebovitech, kteréž sobě táž Dorota pokládá CCC kop grošuov českých etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázala svědomie, při tom se nálezu dokládajíc předešlého, prve na Nebovidy učiněného. Proti tomu ona Anna pohnaná odpierajíc pravila, že jest ji ona Dorota pohnala z svrchkuov a nábytkuov, jakožto krav, vovec, šatuov chodiciech, a v žalobě své vede při a ji viní z statku. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí, nalezli: Poněvadž ona Dorota puovod pohnala jest z statku a v žalobě pověděla a pravila, že ji viní z svrchkuov a nábytkuov, a poněvadž se ta věc dvojí, že z statku pohání a z svrchkuov viní, z té příčiny tento puohon zdvihli sú. Stalo se v úterý den svatého Jiří léta MDIV°.

R. III. l. 71. b. Srov. nález č. 996 v Archivu Českém XI. na str. 510.

1320.

Mezi Dorotou Stříbrnou a Zdeňkem Loučeňským z Kopidlna o ření. 1504, [23. dubna].

Dorotha Střiebrná od Ptákuov, měštka Starého města Pražského, pohnala Zdeňka Loučenského z Kopydlna. Vinila ho ze ření, kdež jest jí řekl XVII a puol kop grošuov českých úroku komornieho zadržalého na čas jmenovitý dáti.

V té při mezi Dorothú Střiebrnú od Ptákuov, měštkú Starého města Pražského, puovodem s jedné, a Zdeňkem Loučenským z Kopydlna pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinila ze rčení, kdež jest jí řekl XVII a puol kop grošuov českých úroku komorního zadržalého na čas menovitý dáti, a tomu rčení neučinil dosti etc., tak jakož puohon ukazuje. A na to ukázala svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž se ta věc desk dotýče, ten puohon z té příčiny zdvihli jsú, a strany aby sebe v tom tiem právem hleděly, kdež přileží.

R. III. l. 72. a.

1321.

Mezi Dorotou z Košíně a Kateřinou z Košíně o vydání peněz věnných. 1504, 23. dubna.

Dorotha z Košíně pohnala Katheřinu odtudž z Košíně, v městě Kolíně obývající. Vinila ji z padesáti kop grošuov českých, kteréž jest vzala od nebožtíka Jiříka z Přievor na věno své, kteréž jest měla na Sendražiciech. Vložen puohon létha MDIII° v úterý po svatém Jeronymu [3. října].

V té při mezi Dorothú z Košíně s jedné, a Katheřinou odtudž z Košíně s strany druhé. Kdež táž Dorota vinila ji Katheřinu z padesáti kop grošuov českých, kteréž jest vzala od nebožtíka Jiříka z Přievor na věno své, kteréž měla na Sendražiciech etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázala svědomí. Proti tomu ona Kateřina pohnaná odpierajíc pravila, že jest ty penieze k sobě vzala, ale že jsú ty penieze syna jejieho byly. A na to také ukázala svědomí. Zase proti tomu ona Dorota puovod pravila, že ty penieze ne synu svému, ale sobě vzala a na věno své. A na to ukázala svědky. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpory i svědomí, nalezli: Poněvadž jest to ona Dorota puovod dostatečně provedla, že jest ona Katheřina pohnaná ty penieze k sobě přijala, a také k tomu se jest táž Katheřina sama seznala, že jest je k sobě přijala a synu svému že jest je dala, ale toho jest ničímž neprovedla, by je synu svému dala: i z té příčiny dává se jí Dorotě puovodovi za právo, aby ona Katheřina pohnaná jí Dorotě těch padesáte kop grošuov českých dala od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dala památné. Stalo se v úterý den svatého Jiří.

R. III. l. 72. a. Srov. nález č. 1182 v Archivu Českém XII. na str. 540.

1322.

Mezi Dorotou z Vilhartic a Janem z Vilhartic o zdržení smlouvy. 1504, [23. dubna]

Dorotha z Vilhartic a z Heršteina pohnala Jana z Vilhartic a na Lomci. Vinila ho z nezdržení smlouvy, že jest jí měl XLti kop grošuov míšenských dáti,

i nedal jí než deset kop grošuov míšenských. Vložen puohon léta MDIII° ve čtvrtek po svatém Františku [5. října].

V té při mezi Dorothú z Vilhartic s jedné, a Janem odtudž z Vilhartic s strany druhé, kdež ho vinila z nezdržení smlouvy, že jí měl dáti XLti kop grošuov míšenských, i nedal jí než deset kop grošuov míšenských etc., tak jakož puohon plnějí svědčí. Proti tomu on Jan pohnaný odpieraje pravil, že jest té smlouvě jí Dorotě učinil dosti a jí těch XLti kop grošuov míšenských dal. A na to ukázal kvitancí pod pečetmi dobrých lidí, kdež ona Dorota jej z těch XLti kop grošuov míšenských kvituje. Zase proti tomu ona Dorotha puovod pověděla, že jest kvitancí na tu summu udělala, ale že jest těch XLti kop grošuov míšenských od něho nevzala, než toliko X kop grošuov míšenských. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, odpory i svědomí, pruovody, nalezli: Poněvadž jest toho on Jan pohnaný ničímž neprovedl, by jí Dorotě před kým těch XLti kop míšenských dal, a také kvitancí, kterúž jest ukázal, dokonalá nenie, i z té příčiny JMt páni dávají jí Dorotě za právo, aby on Jan pohnaný jí těch XXXti kop grošuov míšenských dodal a dal, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Dala památné. Stalo se [v úterý den sv. Jiří].

R. III. l. 72. b.

1323.

Mezi Jindřichem z Nebilova a Janem Merklínským z Merklína o postavení poddaného pro nářek cti. 1504, 23. dubna.

Jindřich z Nebielova pohnal Jana Merklínského z Merklína, aby člověka svého Jošta z Vidic postavil před soudem komorním. Vinil ho z nářku cti. Vložen puohon léta MDII° v pátek den Svátosti [8. dubna].

V té při mezi Jindřichem z Nebielova s jedné, a Janem Merklínským z Merklína s strany druhé. Kdež on Jindřich pohnal jeho, aby postavil před soudem komorním Jošta z Vidic, člověka svého, kdež ho viniti chce z nářku cti etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázal vajpověď pánuov JMtí, prve na to učiněnú, a svědomí. Proti tomu on Merklínský odpíraje pravil, že ten Jošt člověk jeho nenie a již nebyl, když ho on Jindřich pro něho pohnal, a puohonem že ho u něho nezastihl; a dokudž jest u něho byl, že jest na něm nikdy nežádal, aby ho postavil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu a s obú stranú pře líčení, odpory i svědomí, takto nalezli: Poněvadž jest jeho Jana Merklínského puohon nezastihl, pokudž týž Jošt jeho byl, z té příčiny on Jan Merklínský pohnaný jemu Jindřichovi puovodovi tu a tiem nic povinovat nenie; ale poněvadž týž Jindřich Ne-

bielovský po své cti stojí, že ten nářek jemu, témuž Jindřichovi, jeho cti ani dobré pověsti k žádné škodě nenie a býti nemá nynie i na budúcí časy věčně. A JMt páni mezi stranami škody ústně zdvihli jsú. Stalo se v úterý před [sic] svatým Jiřím.

R. III. l. 97. b. Srov. nález č. 1252 na str. 29.

1324.

Mezi Jindřichem z Nové Vsi a rychtářem Miličínským Štrabochem o postavení člověka poddaného pro zbití služebníka jeho. 1504, 23. dubna.

Jindřich z Nové Vsi a z Prčice pohnal Štrabocha, rychtáře z Miličína, aby člověka svého Outratu z Ješetic postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z toho, že mu služebníka jeho Heřmana z Ješetic zbil a zmordoval, že jest od toho bití umřel. Vložen puohon léta etc. III° ve čtvrtek po svatém Františku [5. října].

V té při mezi Jindřichem z Nové Vsi a z Prčice s jedné, a Václavem Outratú z Ješetic s strany druhé. Kdež on Jindřich puovod vinil téhož Outratu, že jest mu služebníka jeho Heřmana z Ješetic zbil a zmordoval, že jest od toho bití umřel etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Outrata pohnaný odpíraje pravil, že týž Heřman po tom zbití chodil několik nedělí, a k tomu že se s ním o to křesťansky smluvil a smířil. A na to také ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpory, s obú stranú pře líčení i svědomí, nalezli: Poněvadž toho on Jindřich puovod ničímž dostatečně neprovedl, by on Heřman od toho zbití umřel, a on Outrata to jest provedl, že jest po tom zbití ten člověk chodil i dělal, i z té příčiny toho se naň na Outratu neshledává, by on tiem mordem vinen byl. Ale poněvadž jest on Outrata jej Heřmana zranil, a k tomu se jest také sám týž Outrata seznal, z té příčiny JMt páni jej Outratu v svú kázeň berú a jej trestati ráčí. Dal památné. Stalo se v úterý den svatého Jiří.

R. III. l. 98. a.

1325.

Mezi Litvínem z Zahrádky a Kateřinou z Veletic o postavení člověka pro vraždu. 1504, 23. listopadu.

Litvín z Zahrádky pohnal Katheřiny z Veletic a na Brocně, aby člověka svého Václava Nelovce z Blochova postavila před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z mordu, že v mierné a pokojné zemi s svými pomocníky otce jeho nevině zamordoval. Vložen puohon léta MDIII° ve čtvrtek před Zvěstováním panně Mariji [23. března].

V té při mezi Litvínem z Zahrádky s jedné, a paní Katheřinú z Veletic s strany druhé. Kdež on Litvín ji paní Katheřinu pohnal, aby člověka svého Václava Nelovce z Blochova postavila před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti, kdež ho vinil z mordu, že v mírné a pokojné zemi s svými pomocníky otce jeho nevině zamordoval etc., tak jakož puohon ukazuje. Při tom pravě, že jest toho člověka při času svatého Martina minulého nepostavila, a že jest ho on neviděl. Proti tomu ona paní Katheřina pravila, že jest téhož Václava postavila a tomu všemu že jest dosti učinila. A na to ukázala dobrých lidí svědomí, že se jest tak v pravdě stalo. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž jest to táž paní Katheřina pohnaná dostatečně provedla, že jest téhož Nelovce před pány JMtí o svatém Martině minulém v šranciech měla a postavila, a on Litvín puovod tu stoje, pánuov JMtí nežádal, aby jej v tom opatřiti ráčili, a potom ten Nelovec jí, paní Katheřině, utekl: i z té příčiny ona paní Katheřina jemu Litvínovi tu a tiem nic viece povinna nenie. Dala památné. Stalo se v úterý před [sic] svatým Jiřím.

R. III. l. 181. a.

1326.

Mezi Zdeňkem Lvem z Rožmitálu a Johankou z Rožmitálu o nezdržení smlouvy. 1504, 23. dubna.

Pan Zdeněk Lev z Rožmitálu a na Blatné, purkrabie Karlšteinský, pohnal Johanku odtudž z Rožmitálu. Vinil ji z nezdrženie smlouvy, mezi nimi učiněné a cedulemi vyřezanými tvrzené, v tom, že jistota na summu XXIII seth kop grošuov míšenských v té smlouvě menovaných, když by je od téhož pana Lva vyzdvihla, má býti k věrné ruce položena, o kohož by se týž pan Lev a ona paní Johanka smluvili etc., tak jakož smlouva toho artikule to v sobě šíře zavírá. Ale tomu ona, paní Johanka, podle zněnie téhož artikule neučinila dosti. Vložen puohon léta MDIII° v úterý po Novém létě [3. ledna].

V té při mezi panem Zdeňkem z Rožmitálu, purkrabí Karlšteinským, s jedné, a paní Johankú odtudž z Rožmitálu s strany druhé. Kdež týž pan Lev vinil ji paní Johanku z nezdržení smlouvy mezi nimi učiněné v tom, že jistota na summu XXIII seth kop grošuov míšenských v té smlouvě jmenovaných, když by je od téhož pana Lva vyzdvihla, má býti u někoho k věrné ruce položena etc., tak jakož puohon šíře svědčí. A na to túž ukázal smlouvu a dal čísti artikul v puohonu dotčený. Ukázal také i nález panský prve na tu smlouvu učiněný. Proti tomu Zbyněk Běšín, manžel a poručník nadepsané paní Johanky pohnané, ničímž neodpíral. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i smlouvu, nalezli: Po-

něvadž jest na to smlouva prve učiněna a k tomu také i rozsudek v soudu komorním se o to stal, z té příčiny aby ona paní Johanka podle téhož rozsudku té smlouvě dosti učinila, a to konečně ve dvú nedělí od dnešnieho dne pořád zběhlých. Stalo se v úterý před [sic] svatým Jiřím.

R. III. l. 255. a. Srov. nálezy č. 1035 a 1087 v Archivu Českém XI. str. 536 a XII. str. 475.

1327.

Mezi Václavem, sladovníkem královským, a převorem kláštera Maltézského Janem z Jablonné o postavení poddaného pro nářek cti. 1504, 23. dubna.

Václav, sladovník královský, měštěnín Menšieho města Pražského, pohnal kněze Jana z Jablonné, převora kláštera Matky boží tudiež v Menším městě Pražském u mostu, aby Kříže pivovarníka, poddaného svého, k jeho klášteru příslušejícieho, postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti v soudu komorním. Vinil ho z nářku cti. Vložen puohon léta MDIII° v pondělí u vigiljí svatého Jakuba apoštola [24. července].

V té při mezi Václavem, sladovníkem královským, měštěnínem Menšieho města Pražského, s jedné, a Křížem pivovarníkem, k klášteru Matky božie tudiež v Menším městě Pražském příslušejícím, s strany druhé. Kdež on Václav puovod vinil jej Kříže z nářku cti etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Při tom pravě, že jest ho nazval falešníkem, že jest slady falšoval. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Kříž pivovarník pohnaný odpíraje pravil, že jest jeho Václava falešníkem nenazýval, než toliko že jest to mluvil, že jsú jeho Křížovy falše na rathouz nenosili, jako jeho Václavovy. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory, s obú stranú pře líčenie i svědomí, nalezli: Poněvadž toho svědkové žádní neseznávají, by naň na Václava puovoda jaká faleš uvedena byla, ani také toho vyznávají, by za falešníka kde odsouzen byl, a také poněvadž týž Kříž naň, na Václava, toho nepraví; i z té příčiny to jemu Václavovi puovodovi jeho cti nic ke škodě nenie ani býti má nynie i na budúcí časy věčně. A páni JMt škody mezi stranami zdvihli jsú. Stalo se v úterý den svatého Jiří.

R. III. l. 286. b.

1328.

Mezi Václavem Čáslavským a poručníky sirotkův Jana Muttrplosa z Tedražic o vrácení bible. 1504, 23. dubna.

Václav Čáslavský, měštěnín Starého města Pražského, pohnal Václava Hyndráka z Habrova, miestopísaře královstvie Českého, a Petra Markolta z Tedražic, poručníkuov sirotkuov a statku nebožtíka Jana Muttrplosa z Tedražic. Vinil je z toho, že mu nechtie vrátiti biblí, kteréž jest on Čáslavský puojčil nebožtíkovi Janovi z Tedražic,

kterúžto biblí šacuje Lte kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDIII° v středu před svatým Jiljím [30. srpna].

V té při mezi Václavem Čáslavským, měšténínem Starého města Pražského, s jedné, a mezi Václavem Hyndrákem z Habrova, miestopísařem královstvie Českého, a Petrem Markoltem z Tedražic, poručníky sirotkuov a statku někdy Jana z Tedražic, s strany druhé. Kdež on puovod vinil je pohnané z toho, že mu nechtie vrátiti biblí, kteréž jest on Čáslavský pójčil nebožtíkovi Janovi z Tedražic, a tu biblí že sobě pokládá Lte kop grošuov českých etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí, v kterémžto seznávají, že jsú tu biblí s střiebrnými puklami v domu téhož nebožtíka Mutrplosa vídali, ano se v ní vertovali. Proti tomu Ctibor z Bukuovky na miestě pohnaných, jakožto poručník jich, odpíraje pravil, že on Václav Hyndrák i on Markolt o té biblí nic nevědí, a také že on Čáslavský nebožtíka Mutrplosa za jeho zdraví nikdy neupomínal ani z ní vinil, též také ani poručníkuov statku od téhož nebožtíka Mutrplosa učiněných, jakožto Adama a Jošta nebožtíkuov, kteříž po jeho Mutrplosově smrti několiko leth živi byli, až teprův nynie napomíná. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí nalezli: Poněvadž svědkové jeho Čáslavského puovoda vyznávají, že jsú viděli Adama z Bystřice jakožto jednoho poručníka, an v domě téhož Mutrplosa v té biblí, z kteréž on Čáslavský pohnal, vertuje se, z té příčiny aby oni pohnaní jemu Čáslavskému tu biblí vrátili anebo tu summu v puohonu položenú, to jest těch Lte kop grošuov českých, dali, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v úterý den svatého Jiří.

R. III. l. 287. a.

1329.

Mezi Klatovským měšťanem Václavem Kulatou a konšely městečka Přeštic o postavení spoluměštky pro dluh za pivo. 1504, 23. dubna.

Václav Kulata, měštěnín města Glatov, pohnal purgmistra a konšeluov městečka Přeštic, aby spoluměštku svú Elšku Vorlovu vdovu postavili před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ji z XV kop grošuov míšenských dluhu za pivo jemu zuostalého. Vložen puohon léta MDIII° ve čtvrtek po svatém Františku [5. října].

V té při mezi Václavem Kulatou, měštěnínem města Glatov, s jedné, a mezi Elškú Vorlovú z městečka Přeštic, pro kterúžto on Kulata purgmistra a konšeluov téhož městečka Přeštic pohnal, s strany druhé. Kdež týž Kulata vinil ji z XV kop grošuov míšenských dluhu za pivo jemu zuostalého etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vypověděli: Poněvadž

v tom mocném listu nadepsané Elšky Vorlové, kdež Přeštičští měšťané svým listem vyznávají, že by ona to před nimi vyznala, že Radslava z Šebířova poručníkem činí této pře, a sama svým jménem toho nevyznává, neb měla jest sama jménem a listem svým takový list učiniti: „Známo činím tiemto listem, že činím poručníka na zisk i na ztrátu,“ a pečeti nadepsaného města měla žádati toliko na svědomí; i poněvadž jest toho neučinila a listem sama nevyznala a na svědomí pečeti neprosila, že v tomto listu dosti ku právu moci nenie; neb každý má to vyznati, že moc dává před soudem komorním, ne před jinými osobami, jako oni nadepsaní Přeštičští vyznávají, že jest svrchu dotčená Elška Vorlova před nimi toliko vyznala: i z té příčiny JMt páni jemu Kulatovi podle jeho puohonu dávají za právo. Dal památné. Stalo se v úterý den svatého Jiří.

R. III. l. 287. b.

1330.

Mezi Václavem Tvochem z Nedvídkova a Václavem z Horňátek o nezdržení smlouvy.
1504, 23. dubna.

Václav Tvoch z Nedviedkova pohnal Václava z Horňátek na Struhařově. Vinil ho z nezdržení smlouvy, kdež jest slíbil za Šaldu, člověka svého, že mu měl rybník dodělati v témdni po svatém Václavě nynie minulém, a nezadělá-li ho, tehdy že mu má dáti za to XXti kop grošuov českých on Václav z Horňátek jemu Tvochovi. Vložen puohon léta MDIII v pátek po svatém Františku [6. října].

V té při mezi Václavem Tvochem z Nedviedkova s jedné, a Václavem z Horňátek s strany druhé. Kdež on Tvoch vinil jej Václava Struhařovského z nezdržení smlouvy, kdež jest slíbil za Šaldu, člověka svého, že mu měl rybník dodělati v témdni po svatém Václavě nynie minulém, a nezadělá-li, že mu má dáti XXti kop grošuov českých etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázal svědomí a smlouvu. Proti tomu on Václav z Horňátek pohnaný odpíraje pravil, že ta smlouva mezi nimi dokonalá nenie, a jestliže jest ten Šalda, člověk jeho, čemu dosti neučinil, že ho k tomu mieti chce, aby učinil dosti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpory, smlouvu i svědomí, nalezli: Poněvadž jest on Tvoch dostatečně provedl, že jest s ním s Václavem z Horňátek smlouvu měl, a také že týž Václav toho jest zase ničímž neodvedl, by s ním Tvochem té smlouvy neměl; z té příčiny dávají JMt jemu Tvochovi za právo, tak aby on Václav z Horňátek pohnaný jemu Václavovi Tvochovi podle znění též smlouvy tomu dosti učinil, a to ve dvú nedělí od dnešního dne pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v úterý den svatého Jiří.

R. III. l. 288. a.

1331.

Mezi Václavem Roztockým z Teplé a Janem Šmerhovským o nářek cti. 1504, [23. dubna].

Václav Roztocský z Teplé pohnal Jana Šmerhovského, měštěnína Starého města Pražského. Vinil ho z nářku cti.

V té při mezi Václavem Roztocským z Teplé s jedné, a Janem Šmerhovským měštěnínem Starého města Pražského s strany druhé. Kdež on Roztocský jej Šmerhovského vinil z nářku cti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Roztocský po své cti stojí, a on Jan Šmerhovský pohnaný jsa pohnán nestojí, z té příčiny ten nářek jemu Václavovi puovodovi na jeho cti a dobré pověsti k žádné škodě ani újmě nenie a býti nemá nynie i potomně. A on Václav Roztocský aby se k němu k Janovi Šmerhovskému zachoval podle práva a zřiezení zemského.

Item léta MD čtvrtého v pátek před svatým Šimonem a Judú [25. října] vydán jest list Václavovi Roztocskému z Teplé na Jana Šmerhovského podle práva, aby stál na svatého Martina najprv příštího a nápravu aby učinil podle práva a zřiezenie zemského.

R. III. l. 288. a.

1332.

Mezi Litvínem ze Zahrádky a robotnými lidmi ze zboží Ploskovského o vraždu otce jeho. 1504, 23. dubna.

Léta božieho MDIV° v úterý na den svatého Jiří stala se jest smlouva mezi Litvínem z Zahrádky z strany jedné puovodem, a robotnými lidmi, rychtáři i těmi, kteříž pohnáni byli z zboží Ploskovského, přítomnými i těmi, jenž doma zuostali, jakožto pohnanými, s strany druhé, i s urozeným Václavem Adamem z Drahonic a na Ploskovicích skrze ctihodného kněze Jana Žáka, kostela Litoměřicského děkana etc., v právích doktora, a urozeného Viléma Černína z Chuděnic a Jiříka z Sebuzína a v Želenkách takováto: Jakož jest vinil lidi svrchupsané z mordu otce svého a ze škod svrchu psaný Litvín, že je z toho ze všeho propouští a ovšem prázdny činí, věčně i na budúcí časy jich z toho viece neviniti ani zpomínati ani dědicové ani přátelé jeho, a lidé Adamovi též také nemají jemu ani dědicóm na věčné i budúcné časy ničímž zlým zpomínati, než mír a pokoj s obú stran křesťanský zachovati mají, jako na dobré lidi sluší. A také se jest Litvín přiznal před námi svrchupsanými smlouvci, že s Václavem Adamem o otce i o všecky věci konečnú smlouvu má. A to sobě slíbili věrně a právě zdržeti, jako na dobré lidi sluší.

R. III. l. 331. b. za nápisem: *Registra památná k roku Svátosti MDIV°. Smlouva.* Srov. nález č. 1325 na str. 70.

1333.

Mezi Kateřinou Jehňátkovou a Bernardinem Vlachem o vydání majestátu a listů na dům. 1504, 24. dubna.

Katheřina Jehňátková, v Starém městě Pražském obývající, pohnala Bernardina Vlacha, vlastnieho bratra někdy Anthonie Vlacha kupce, kterýž u Jednorožce tu v Starém městě Pražském bydlel. Viniti ho chce, že jí vydati nechce majestátu jejieho ciesařského i jiných jejiech spravedlností listovních, jí a manželu jejiemu na duom svobodný tudiež v Starém městě Pražském, v němž bydlí, svědčíciech a témuž někdy Anthoniovi, bratru jeho Bernardinovu, od též Jehňátkové svěřených a k věrné ruce schovati daných. Vložen puohon létha MDIII° v sobotu den Jedenácti tisíc panen [21. října].

V té při mezi Jehňátkovú Katheřinú, v Starém městě Pražském obývající, puovodem s jedné, a Bernardinem Vlachem s strany druhé. Kdež táž Katheřina vinila jej Bernardina z toho, že jí vydati nechce majestátu jejieho ciesařského i jiných jejiech spravedlností listovniech na duom jejie svobodný, v němž bydlí, svědčíciech a témuž někdy Anthoniovi, bratru jeho Bernardinovu, od též Jehňátkové svěřených a k věrné ruce schovati daných etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavierá. A na to ukázala svědomie. Proti tomu on Bernardin Vlach pohnaný odpieraje pravil, že to věc svěřená nenie, než že sú ten duom ona Katheřina i s svým mužem Skurskému i Čáslavskému prodali a jim naň dobrú vuoli udělali; a oni dále Skurský a Čáslavský prve menovanému Anthoniovi dobrú vuoli na ty na všecky listy učinili. A na to ukázali tu dobrú vuoli jejie Jehňátkové a muže jejieho. Dále ukázali list ten, v kterémžto listu oni Mikuláš Skurský a Václav Čáslavský jemu Anthoniovi na všecky listy dobrú vuoli dávají, a to proto, že on Anthonín, jakožto podpuorce za ni, za Jehňátkovú, k nim k Skurskému a Čáslavskému jda*) do Židuov, i dal za ně Židu puol druhého sta kop a XXVII kop grošuov míšenských, jakož kvitancí od Žida učiněná to šíře ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory, s obú stranú pře líčenie, pruovody i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Bernardin Vlach pohnaný to dostatečně pokázal, že ti všichni listové svrchu dotčení i dobrá vuole na ten duom svobodný, v němž ona Jehňátková bydlí, svědčící nebožtíkovi Anthoniovi, bratru jeho Bernardinovu, řádně a dostatečně přišli sú, a on Anthonín v svém zřiezení a kšaftu o nich o těch listech nikam neporučil, a také poněvadž jejie Jehňátkové jeden svědek od ní ukázaný a jeden z jeho Anthoniových poručníkuov, Jiřík od Jednorožce, to seznal, že on Anthonín poručil, aby ty listy často dotčené na ten duom svobodný svědčící oni poručníci vezmúce, je bratřím jeho Anthoniovým vydali: i z té příčiny on Ber-

nardin pohnaný jí Jehňátkové těch listuov v puohonu dotčených vydati povinen nenie. Dal památné. Stalo se v středu po svatém Jiří.

R. III. l. 52. b. *) v rukop: jsa.

1334.

Mezi Johannesem ze Skalice, úředníkem mince od Hory Kutny, a klášterem Sedleckým o vydání svěřených peněz. 1504, 24. dubna.

Johannes od Hory Kuthny pohnal kněze Klimenta, opata kláštera Sedlce, i všeho téhož kláštera konventu. Vinil je z toho, kdež jest dal schovati k věrné ruce knězi Petrovi, někdy kaplanu na Vlaském dvoře u Hory Kuthny, X kop grošuov českých, a v tom že jest týž kněz Petr umřel, a statek jeho že jest k tomu konventu a k klášteru vzat, tak že on k svému přijíti nemohl a nemuož. Vložen puohon léta MDIII° v neděli před svatým Divišem [8. října].

V té při mezi Johannesem od Hory Kuthny s jedné, a mezi knězem Klimentem, opatem kláštera Sedlce, i vším téhož kláštera konventem s strany druhé. Kdež týž Johannes vinil je z Xti kop grošuov českých, kteréž někdy k věrné ruce knězi Petrovi, kaplanu na Vlaském dvoře, schovati dal, a v tom týž kněz Petr že jest umřel, a statek ten že jest k tomu klášteru a konventu vzat etc., tak jakož žaloba plněji svědčí. A na to ukázal svědomí pod pečetí města Hory Kuthny některých osob. Proti tomu jmenovaný kněz opat a konvent pohnaní skrze poručníka svého odpierajíce pravili, že jest prve on puovod o to souzen před panem mincmejstrem, a tu že jest před ním nic nepokázal ani co provedl, by témuž knězi Petrovi co schovati dal; a také že po témž knězi Petrovi žádných peněz, ješto by témuž Johannesovi svědčily, nalezeno nenie, a že sú při každých penězích, což jich po něm zuostalo, čí sú které byly, cedule byly. A na to na všecko ukázali svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpory, pře líčení i svědomí, nalezli: Poněvadž téhož kněze Klimenta opata osm kop grošuov jím Johannesem bylo tam sstaveno témuž knězi opatovi a zase že sú propuštěny, a svědkové to seznávají, že týž kněz Petr na smrtedlné posteli leže, o žádných penězích, ješto by jeho Johannesovy puovodovy byly, žádné zmienky neučinil, a čí sú které penieze byly, že jest cedule při každých byla, a žádné cedule tu, ješto by jemu Johannesovi svědčila, nebylo: i z té příčiny on kněz Kliment opat i jeho konvent jemu Johannesovi tu a tím nic povinovat nenie. Dali památné. Stalo se v středu po svatém Jiří.

R. III. l. 152. a.

1335.

Mezi bratřími Dobeši z Vesec a konšely a obcí města Knína o jetí a věznění člověka jejich.
1504, 24. dubna.

Jan, Jiřík, Václav, Jakub a Zygmund Dobešové bratří vlastní a nedielní z Vesec na Starém Kníně pohnal[i] purgmistra, konšeluov i vší obce města Knína. Vinili je z toho, že sú jim v mierné a pokojné zemi za řádu a za práva, na ně nic nevznezše, jali v městě svém Pavla Třeštivu rychtáře, člověka jich z Starého Knína, jej vsadili, vězeli a urukovali svévolně proti všemu řádu, jim téhož člověka propustiti nechtěli na jich slušné poddávání. Vložen puohon v pondělí na Nové léto [1. ledna] MDIV°.

Mezi Janem, Jiříkem, Václavem, Jakubem a Zigmundem bratřími vlastními a nedielnými z Vesec s jedné, a purgmistrem, konšely i vší obcí města Knína s strany druhé. Kdežto nadepsaní bratří z Vesce puovodové vinili je, purgmistra, konšely i všicku obec téhož města Knína, že sú jim v mierné a pokojné zemi za řádu a práva, na ně nic nevznezše, jali v městě svém Pavla Třeštivu rychtáře, člověka jich z Starého Knína, jej vsadilj, vězeli a ukovali [sic] svévolně proti všemu řádu, jim téhož člověka propustiti nechtěli na jich slušné poddávání etc., tak jakož puohon to v sobě šíře zavierá. A na to ukázali svědomí. Proti tomu oni Knínští pohnaní odpírajíc pravili, že paní Markéta z Říčan u věně svém ten statek drží, odkadž ten Pavel Třeštiva jest, a to věno že dskami má, krom že jest nějaké poručenství smlouvú mezi nadepsanými bratřími puovody a sebú učinila, ješto jest toho proti dskám učiniti neměla a nemohla, nemajíc toho povolení od krále JMti ani od pánuov JMtí z plného soudu; a tudy že sú svrchu menovaní bratří poháněti neměli, než ona Markétha, a že pohánějí z cizí pře; a naprosto že jsú trojí zmatek učinili, jedno, že pohánějí z cizie pře; druhé, že pohánějí všicku obec, ješto obec o tom nic nevěděla a nic s tiem činiti neměla; třetí zmatek, že oni Dobešové podle svého puohonu nic neprovozují; žádajíce pánuov JMtí za opatření. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor, pře líčení i svědomí, nalezli: Poněvadž ona Markétha věno své dskami zemskými má a toho jest žádnému z desk nepropustila, a milosti sobě té na králi JMti ani páních na plném soudu zemském neuprosila, aby na miestě jejiem poručníci mohli pohnati a póhony přijímati: a protož nadepsaní bratří sú tohoto puohonu podle práva učiniti nemohli, a z té příčiny JMt páni tento puohon zdvihli sú. Než chce-li je Knínské měšťany viniti, komu ta věc spravedlivě náleží, z čeho, právo se jim nezavierá. Dali památné. Stalo se v středu po svatém Jiří.

R. III. l. 152. b.

1336.

Mezi Janem z Bysně a obcí Slánskou o postavení pacholka pro pych. [1504, 24. dubna.]

Jan z Bysně na Malíkovicích pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Slaného, aby postavili před soudem komorním pacholka Pavlova z Trpoměch jménem Pavla. Vinil ho z pychu a pro ten pych etc., protože jest sekal dřieví na grunthu jeho, práva k tomu nemaje ižádného.

V té při mezi Janem Malíkovským z Bysně s jedné, a Pavlovým pacholkem z Trpoměch jménem Pavlem s strany druhé, pro kteréhožto pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Slaného, aby téhož Pavla před soudem komorním postavili. Kdež ho vinil z pychu etc., protože jest sekal dříví na grunthu jeho Malíkovského, práva k tomu nemaje. Proti tomu on Pavel pacholek pohnaný odpíraje pravil, že kdyby byl týž Malíkovský se k nim Slánským zachoval podle svolení zemského a k nim o to psal, že by se byli k němu zachovali podle téhož svolení zemského. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i odpor a s obú stranú pře líčení, takto o tom nalezli: Poněvadž se jest on Malíkovský podle svolení zemského nezachoval a k nim o to přesekání podle téhož svolení zemského neposlal, že jemu Malíkovskému on Pavel tu tiem pychem povinovat nenie.

R. III. l. 153. a.

1337.

Mezi měšťanem Litoměřickým Martinem Ševcem a bratřími Kamejckými z Pokratic o pych. 1504, 24. dubna.

Martin Švec, měštěnín města Lithoměřic, pohnal Jindřicha Kamajka a Jana Kamajka bratří z Pokratic seděním tudiež. Vinil je z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, že kdež jest on Martin svezl víno s vinice své v hrozniech k dělání do lisu Mikuláše Kavína tu v Pokraticiech, a když víno zděláno a již v sudích bylo, tehdy mu ho odtud z lisu bráti nedali. Vložen puohon léta MDIII° v sobotu den Jedenácte tisíc panen [21. října].

V té při mezi Martinem Ševcem z Lithoměřic s jedné, a mezi Jindřichem a Janem Kamajky bratřími z Pokratic s strany druhé. Kdež již menované bratří on Martin vinil z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, že mu vína jeho od Mikuláše Kavína z lisu bráti nedali etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavierá. A na to ukázal svědomí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že sú tu pychu neučinili žádného, než že sú to víno právem sstavili a na svých gruntiech pro desátek jich, a že sú jeho Martina k tomu obsielali, aby tomu právu, od kteréhožto práva oni sú to víno sstavili, stál, ale on Martin že jest k tomu nestál. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr

královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor, pře líčenie i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž oni pohnaní toho vína žádnú mocí ani pychem nebrali, než právem že sú je pro desátek sstavili, a také týž Martin toho jest neodpieral, by nadepsaným pohnaným tiem desátkem z toho kusu povinen nebyl, ani toho také, by od téhož práva obsielán o to k rozeznání nebyl: i z té příčiny svrchu dotčení Jindřich a Jan bratří pohnaní jemu Martinovi puovodovi tiem pychem povinni nejsú. Než chtie-li strany oč k sobě dále hleděti, právo se jim nezavírá. Dali památné. Stalo se v středu po svatém Jiří.

R. III. l. 196. a.

1338.

Mezi Martinem Sudou z Kunratic a děkanem Litoměřickým Janem Žákem o nářek cti. 1504, 24. dubna.

Martin Suda z Kunratic pohnal kněze Jana Žáka, doktora v práviech a děkana Lithoměřicského. Vinil ho z nářku cti. Vložen puohon v pondělí den svatého Brykcí [13. listopadu 1503].

V té při mezi Martinem Sudú z Kunratic s jedné, a knězem Janem Žákem, doktorem v práviech a děkanem Lithoměřicským s strany druhé. Kdež jeho doktora vinil týž Suda z nářku cti pravě, že by týž doktor pravil, že kto by neučinil, jsa poručníkem, inventáře a spisu s statku movitého i nemovitého a počtu by činiti nechtěl, že ten jako podezřený člověk jest. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on kněz Jan doktor pohnaný odpíraje pravil, že bráně pře sirotkuov nebožtíka Stolenského a syna jeho najstaršieho, kterýž statek má pod právem Lithoměřicským, že jest tu řeč mluvil, kterúž svědci Sudovi vyznávají, ale že jest toho k němu k Sudovi ani o něm nemluvil, nežli vuobec, užívaje v tom práva ciesařského obecnieho. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor, pře líčení i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž toho svědkové jeho Sudovi nevyznávají, by týž kněz Jan doktor to k němu k Sudovi mluvil, tiem jeho nařiekaje, a také týž kněz Jan doktor že jest před pány JMtmi sám ústně pověděl, že jest naň na Sudu toho nepravil ani praví, i z té příčiny on doktor jemu Sudovi puovodovi tu nic podle puohonu jeho Sudova vinen nenie, a také jemu Martinovi Sudovi ten nářek jeho cti ani dobré pověsti nic ke škodě nenie nynie i na budúcí časy býti má. Dal památné. Stalo se v středu po svatém Jiří.

R. III. l. 196. a.

1339.

Mezi Salomenou z Mečkova a rukojmími za manžela jejího Václava o rukojemství za věno. 1504, 24. dubna.

Salomena z Mečkova, vdova po někdy Václavovi z Kasalic, pohnala Jana Vohništko z Vohnišťan, Petra Appolona z Skřivan, Mikuláše Bořitu z Kasalic na

Tajnci a Jiříka z Kasalic. Vinila je jakožto rukojmie, kdež jsú jí slíbili za nebožtíka Václava, manžela jejieho, za věno za puol třetieho sta kop grošuov českých; ale tomu rukojemstvie nedbají učiniti dosti. Vložen puohon léta MDIII° v středu před svatým Kalixtem [11. října].

V té při mezi Salomenou z Mečkova, vdovú po někdy Václavovi z Kasalic, s jedné, a mezi Petrem Appolonem z Skřivan s strany druhé. Kdež jej vinila podle jiných spolurukojmí z puol třetieho sta kop grošuov českých, že jest jí za tu summu věnní slíbil etc., tak jakož puohon naň a na jiné rukojmie o to učiněný to v sobě plněji zavírá. A na to ukázala jednoho svědka z týchž rukojmí, kterýž seznává, že se k tomu zná, že jest slíbil podle jiných rukojmí svrchupsaných. Proti tomu on Petr Appolon odpíraje pravil, že se v tom nepamatuje, by rukojmí za to věno byl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž to ona Salomena puovod jedním svědkem Mikulášem Bořitú provedla, že jest za to věno týž Petr sliboval, a on Petr toho neodpíral, by nesliboval, než toliko pravil, že se v tom nepamatuje; i z té příčiny aby to týž Petr zpravil na zajtřie svatého Martina najprv příštieho v kaple Všech Svatých na hradě Pražském podle práva, že jest za to věno nesliboval. Stalo se v středu po svatém Jiří.

R. III. l. 255. b.

1340.

Mezi Eliškou z Podvině a Johannou z Tajné o nářek cti. 1504, 24. dubna.

V té při, kdež Elška z Podvině pohnala paní Johanny z Tayné z nářku cti před soud komorní. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, ráčili sú oboje strany podati na smlouvu přátelskú, i ráčili sú k tomu vydati tyto přátely: pana Jindřicha z Hradce etc., pana Mikuláše z Hořic etc., pana Jana z Smiřic, pana Mikuláše ze Žďáru, pana Mikuláše Pecingara z Bydžína, pana Zigmunda z Chmelic etc., takže ti svrchupsaní ubrmané sú mezi svrchudotčenými stranami vajpověď mocnú a konečnú učinili a to takovúto, že již psaná paní Johanna řekla paní Elšce: Paní Elško, kdež si mě pohnala z nářku cti, i pravím já, že sem tě na tvé cti nenaříkala ani naříkám, než ptala sem se po své škodě; i když ty po své cti stojíš a pravíš, že tiem vinna nejsi, já tobě toho věřím a mám tě za ctnú, dobrú a zachovalú ženu, jako tě mají páni a jiní dobří lidé. Stalo se v středu po svatém Jiří.

R. III. l. 331. b. za nápisem: *Registra památná. K roku Svátosti MDIV°. Smlouva.*

1341.

Mezi Kunkou Kroskovou a Jakubem Krajsou o nářek cti. 1504, 25. dubna.

Kunka Kroskova, měštka Menšieho města Pražského, pohnala Jakuba Kraysu,

obyvatele v městě Nymburce. Viniti ho chce z nářku cti. Vložen puohon léta MDIV° v pondělí před svatým Ambrožem [1. dubna].

Tu létha MDIV° ve čtvrtek den svatého Marka evangelisty JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto vypověděli: Poněvadž ona Kunka puovod k svému právu stála jest po své cti stojéci, a on Jakub Kraysa po třikrát volán jsa i nestál, z té příčiny dávají jí Kunce proti témuž Kraysovi za právo stané, a že jí ten nárok na jejie cti a dobré pověsti k žádné škodě ani újmě nenie ani býti má nynie i potomně; a ona chce-li, aby se k témuž Kraysovi zachovala podle práva a zřiezení zemského.

Létha MDIV° v úterý po Jedenácte tisíc panen [22. října] vydán jest list Kunce Kroskové na Jakuba Kraysu, obyvatele v městě Nymburce, podle práva, aby stál na svatého Martina najprv příštieho, a nápravu aby jí učinil podle práva a zřiezení zemského.

R. III. l. 52. b.

1342.

Mezi Kunrádem z Grünheimu a měšťany Knínskými o nářek cti. 1504, 25. dubna.

Kunrád z Grynheimu pohnal purgmistra a konšeluov města Knína. Viniti je chce z jich psaní z nářku cti. Vložen puohon léta MDIV° v sobotu před svatým Řehořem [9. března].

V té při mezi Kunrádem z Grynheinu puovodem s jedné, a mezi purgmistrem a konšely města Knína pohnanými s strany druhé. Kdež on Kunrád vinil je Knínské z jich psaní z nářku cti etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to některé listy, kteréž sú oni Knínští psali, ukázal, zvláště o tom, že by jich posla katha udělal. Proti tomu oni purgmistr a konšelé Knínští odpierajíce pravili, že sú jeho Kunráda na jeho cti ani psaním svým ani nikterakž nedotýkali, než on Kunrád že jest jim Knínským psaní své učinil hanlivé, z kteréhož jej časem svým viniti chtie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, s obú stranú pře líčenie, odpory i pruovody, takto o tom JMt nalezli: Poněvadž on Kunrád puovod toho nářku na ně, na purgmistra a konšely Knínské pohnané, ničímž dostatečně neprovedl podle práva, by ho čím na jeho cti nařkli, z té příčiny oni purgmistr a konšelé Knínští jemu Kunrádovi tu nic tiem povinovati nejsú. Dali památné. Stalo se ve čtvrtek po svatém Jiří.

R. III. l. 53. b.

1343.

Mezi Janem ze Sovojevic a Václavem Klusákem z Kostelce o nářek cti. 1504, 25. dubna.

Jan z Sovojevic a na Novém Stranově pohnal Václava Klusáka z Kostelce a na Huorkách. Vinil ho z nářku cti. Vložen puohon léta MD prvnieho v sobotu po svatém Havlu [23. října].

Léta MD čtvrtého v pondělí po božím křtění [4. ledna]. Jakož sú na nás mocně přestali, na Janovi z Šelmbergka a z Kosti, najvyšším komorníku královstvie Českého, na Zdeňkovi Lvovi z Rožmitála a z Blatné, najvyšším purkrabí Karlšteinským, z pánuov, a z vladyk na Albrechtovi Rendlovi z Aušavy, prokurátorovi krále JMti, a některé přátely k nám vydavše urozený a statečný vladyka pan Jan z Sovojevic a na Novém Stranově s jedné, a urozený vladyka Václav Klusák a na Horkách s strany druhé, takto my svrchu psaní ubrmané i s přátely jich mocně mezi stranami vypoviedáme: Jakož jest Václav Klusák nadepsanému panu Janovi Stranovskému psal ceduli pod svým sekretem, v ní dotýkaje, že by mu se zdálo o nějakých podvodích; a tu pravil pan Václav, že na pana Jana žádného podvodu nepraví ani ví, a že o něm jináč nevie, než že se jest na své cti zachoval, jako na dobrého člověka sluší, beze všech podvoduov. A tato smlouva má ukázána býti před soudem komorním. A tu my ubrmané máme žádati pánuov soudcí anebo jeden z nás, aby pan Jan byl opatřen na své cti podle toho puohonu, kdež jest pana Václava pohnal z nářku cti, poněvadž pan Václav naň nic zlého nevie a nepraví. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tuto nadepsanú smlouvu mezi svrchu dotčenými stranami nadepsanými pány ubrmany učiněnou viděvše a jie považivše, ji v registra komorní památná ráčili sú rozkázati vepsati, při takové smlouvě a vajpovědi jeho pana Stranovského takto opatrujíce, že ten nářek jemu a jeho dobré pověsti k žádné škodě ani újmě nenie a býti nemá nynie, časy budúcí a věčně. To zapsáno ve čtvrtek den svatého Marka.

R. III. l. 148. b.

1344.

Mezi Janem Dubeckým z Dubče a Václavem Firšicem z Nabdína o nářek cti. 1504, 25. dubna.

Jan z Dubče na Próhoniciech pohnal Václava Firšice z Nabdína. Vinil ho z nářku cti. Vložen puohon léta MDIV° v úterý před svatým Valentinem [13. února].

Tu léta božieho MD čtvrtého v středu po svatém Jiří Jan z Dubče puovod k svému právu stál jest, ale Václav Firšic pohnaný třikrát volán jsa nestál jest. Protož JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, jemu Janovi z Dubče

puovodovi proti témuž Václavovi Firšicovi dali sú za právo stané. A ten nárok od téhož Firšice nenie a nemá nadepsanému Dubečskému na jeho cti a dobré pověsti k žádné škodě ani újmě býti nynie ani na budúcí časy potomnie. A on Jan Dubečský, chce-li, aby se dále k svrchu dotčenému Václavovi Firšicovi zachoval podle práva a zřiezenie zemského, že má jemu další právo naň puštěno býti. Stalo se ve čtvrtek den svatého Marka.

R. III. l. 150. b.

1345.

Mezi Janem z Dubče na Průhonicích a Václavem Firšicem z Nabdína o nářek cti nebožky manželky jeho. 1504, 25. dubna.

Jan z Dubče na Próhoniciech pohnal Václava Firšice z Nabdína. Vinil ho z nářku cti nebožky manželky své. Vložen puohon léta MDIV° v úterý před svatým Valentinem [13. února].

Léta MDIV° v středu po svatém Jiří [24. dubna]. Jan z Dubče puovod na miestě nebožky manželky své, od kteréž nadepsaného Václava Firšice pohnaného z nářku cti viniti chtěl, ku právu stál jest, po cti manželky své stoje, ale on Václav Firšic nestál jest, třikrát volán jsa. Z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, dali sú a dávají témuž Janovi Dubečskému na miestě prve dotčené manželky jeho za právo stané. A ten nárok od téhož Firšice nenie a nemá býti svrchu dotčené jeho Dubečského nebožce manželce na její cti a dobré pověsti k žádné škodě ani újmě nynie ani budúcí časy potomně a věčně. A on Jan Dubečský, chce-li jakožto puovod na miestě často dotčené nebožky manželky své, dále k svrchu menovanému Firšicovi pohnanému aby se zachoval podle práva a zřiezení zemského, že má jemu naň, na Firšice, další právo puštěno býti. Stalo se ve čtvrtek den svatého Marka.

Léta MD čtvrtého v úterý před svatým Vítem [11. června] vydáni sú Janovi z Dubče na Václava Firšice z Nabdína listové podle práva a zřiezení zemského, aby stál před JMtí pánem, panem hofmistrem najvyšším královstvie Českého a raddami krále JMti v soudu komorním na den svatého Martina najprv příštieho, a nápravu aby podle práva učinil etc. podle puohonuov a práv staných nadepsaných.

R. III. l. 150. b. Srov. předcházející nález č. 1344.

1346.

Mezi Janem z Bezejovic a Janem Macеškou z Peclinova o postavení člověka poddaného pro krádež. 1504, 25. dubna.

Jan z Bezejovic pohnal Jana Macešku z Peclinova, aby člověka svého, Matějova syna z Peclinova, postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Če-

ského a raddami krále JMti v soudu komorním. Vinil ho z toho, že jest spolu s jinými tovaryši svými nočně statek pobral zlodějsky člověku a mlynáři jeho v Mladoviciech. Vložen puohon léta MDIII° ve čtvrtek po svatém Františku [5. října].

V té při mezi Janem z Bezejovic s jedné, a mezi Matějovým synem z Peclinova, člověkem Jana Macešky, pro kteréhož týž Maceška pohnán byl, aby jej postavil, s strany druhé, že on Jan z Bezejovic vinil toho člověka z toho, že jest spolu s jinými tovaryši svými nočně zlodějsky statek pobral člověku a mlynáři jeho etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal list. Proti tomu on, Matějuov syn, odpieraje pravil, že tiem krádežem vinen nenie, a že v tu chvíli, když se ten krádež stal, byl na diele. A na to ukázal svědomí. Při tom dále pravě, že toho krádeže on Jan z Bezejovic puovod naň ničímž neprovozuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory i svědomí, nalezli: Poněvadž jest on Jan z Bezejovic puovod ukázal list, v kterémžto listu žádný nemenuje se zejména, od koho jest a pod čí pečetí, a k tomu také že jest naň, na Matějova syna, toho krádeže ničímž neprovedl, z té příčiny jemu Matějovi, synu jeho, cti tu nic ke škodě nenie. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek den svatého Marka evangelisty.

R. III. l. 151. a.

1347.

Mezi Janem z Bezejovic a Bohunkem z Bedřichovic o postavení lidí poddaných pro krádež. 1504, 25. dubna.

Jan z Bezejovic pohnal Bohunka seděním v Bedřichoviciech, aby lidi své z Bedřichovic, Poláka s synem, Bláhova syna a Tichého, postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti v soudu komorním. Vinil je, že sú s jinými tovaryši svými nočně pobrali statek zlodějsky člověku a mlynáři jeho v Mladoviciech. Vložen puohon léta MDIII° ve čtvrtek po svatém Františku [5. října].

V té při mezi Janem z Bezejovic s jedné, a mezi Polákem s synem jeho, mezi Bláhovým synem a Tichým, lidmi Bohunkovými z Bedřichovic, s strany druhé. Kdež on puovod vinil je, že spolu s jinými tovaryši svými nočně pobrali statek zlodějsky člověku a mlynáři jeho etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal list nějaký. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že tiem krádežem vinni nejsú, a že toho krádeže on Jan puovod na ně neprovozuje ničímž. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž jest on Jan puovod ukázal list, v kterémžto listu žádný se nemenuje zejména, od koho jest ani pod čí pečetí,

a také na ně týž Jan ničímž neprovedl, by oni tím krádežem vinni byli, z té příčiny jim pohnaným nadepsaným jich ctem tu nic ke škodě nenie. Dali památné. Stalo se ve čtvrtek den svatého Marka.

R. III. l. 151. b. Srov. předcházející nález č. 1346.

1348.

Mezi Martinem Hamzou z Zábědovic a Janem Škrhou z Petrovic o vydání listů bratra jeho. 1504, 25. dubna.

Martin Hamza z Zábědovic pohnal Jana Škrhu z Petrovic z nevydání listuov bratra jeho vlastnieho.

V té při mezi Martinem Hamzú z Zábědovic s jedné, a Janem Škrhou z Petrovic s strany druhé. Kdež jest jeho Martin Hamza pohnal z nevydánie listuov bratra jeho vlastnieho dielného Bořka; kdež on Škra [sic] tu stoje pravil, že jest jich za to žádal týž bratr jeho na smrtedlné posteli, aby je vydal Zigmundovi Škrhovi, strajci svému, a pravie, že jsou k tomu sirotci. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše obě strany, takto o tom ráčili sú rozkázati: Poněvadž se ta věc sirotkuov dotýče, protož aby on Jan Škrha ty listy položil před oueředníky Pražskými, a strany aby zase stály na den svatého Martina najprv budúcieho, a tu bude-li kto chtieti k tomu jaké právo mieti po nadepsaném Bořkovi, právo se jemu nezavierá.

Item. Což se dotýče Martina Hamzy a Jana Škrhy a Václava Nejedlého z Hradce, aby ty listy položili před ouředníky Pražskými i hotové penieze, a strany aby zase stály na zajtří svatého Martina; a jestliže by týž Martin Hamza chtěl ty listy vyručiti k upomínání pro nějakú potřebu, že to bude moci učiniti, než zase vyupomínaje aby položil ty listy aneb hotové penieze před týmiž ouředníky Pražskými. Stalo se ve čtvrtek den svatého Marka.

R. III. l. 196. b.

1349.

Mezi obcí Slánskou a Janem z Bysně o pych. 1504, 25. dubna.

Purgmistr a konšelé i všecka obec města Slaného pohnali Jana z Bysně a na Malíkovicích. Vinili ho z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, protože jest jim byl zavázal člověka jich šosovnieho slibem cti a vierú, aby mu se stavěl, jménem Pavla z Trpoměch, v řádu a právu. Vložen puohon v sobotu před svatým Ambrožem [30. března].

V té při mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města Slaného s jedné, a mezi Janem z Bysně na Malíkovicích s strany druhé. Kdež ho vinili z pychu

a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, protože jest jim zavázal člověka jich šosovnieho Pavla z Trpoměch ctí a věrou v řádu a právě etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázali svědomí. Proti tomu on Malíkovský odpíraje pravil, že oni Slánští toho pychu podle práva ničímž neprovozují, a že toho jich svědomí neseznává, by on Malíkovský toho jich člověka zavazoval, a že ten člověk praví, že sám neví, kto ho tiem slibem zavazoval; ale když ten člověk na jeho grunthu dřieví sekal, že jest ho zavázal Peněk, hajný jeho, bez jeho vědomí a vuole, a že jest on té chvíle, když týž člověk zavázán byl, doma nebyl. A na to také ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfensteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž oni Slánští puovodové na něho na Malíkovského toho pychu v puohonu dotčeném dostatečně podle práva neprovedli sú, z té příčiny on Malíkovský pohnaný jim tím pychem nic povinovat nenie. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek den svatého Marka evangelisty.

R. III. l. 238. b. Srov. nález č. 1336 na str. 79.

1350.

Mezi Vítem, synem Strakovým z Knína, a sousedy Knínskými o nářek cti. 1504, 25. dubna

Vít, Strakuov syn z Knína, pohnal purgmistra a konšeluov města Knína, aby všecky spolu své sousedy, usedlé hospodáře z města Knína, postavili před najvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti v soudu komorním, krom Václava Straky, otce jeho, krom Valše krajčieho a krom Blažka hrnčíře příjmí Směšného. Vinil je všecky z nářku cti, krom těchto osob tří vymieněných.

V té při mezi Vítem, Strakovým synem z Knína, s jedné, a mezi všemi sousedy, usedlými hospodáři, z města Knína krom Václava Straky, krom Valše krajčieho a krom Blažka hrnčíře příjmí Směšného, s strany druhé, pro kteréžto všecky sousedy on Straka purgmistra a konšeluov Knínských pohnal, aby je postavili před najvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti v soudu komorním, že je všecky vinil z nářku cti, krom těch tří osob vymieněných etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Při tom mluvě, že by jemu dávali zrádce. Proti tomu oni Knínští pohnaní odpírajíce pravili, že sú ho nehaněli ani zrádcí mu dávali, a že to jeho svědkové, kteréž vedl, neseznávají; a poněvadž podle puohonu svého žádného nářku neprovozuje podle práva, že jest on Straka ten puohon učinil na zmatek, žádajíce JMtí v tom za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpory i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž on Vít Straka puovod v svém puohonu pohnal jich z nářku cti, vší obce Knínské krom tří osob nahoře dotčených, a toho nářku ničímž dostatečně

neprovedl podle svého puohonu a podle práva, i tudy jest ten puohon učinil na zmatek. A protož JMt jej Víta v svú kázeň berou. Dali památné. Stalo se ve čtvrtek po svatém Jiří.

R. III. l. 288. b.

1351.

Mezi Martinem Hamzou z Zábědovic a Tychtou z Ještětic o dluh. 1504, [25. dubna].

Martin Hamza z Zábědovic pohnal létha MDIV° Jana Tychtu z Ještětic a na Hrádku z XVti kop grošuov a z XV grošuov vše českých dluhu nedoplaceného etc. Tu na rok jim položený týž Martin Hamza puovod stál, ale Jan Tychta pohnaný, třikrát volán jsa, k svému právu nestál. Z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, dali sú jemu Hamzovi za právo stané. Dal památné.

Léta MDVI° v sobotu po svaté Dorotě [7. února] vydán jest list zatykací Martinovi Hamzovi na Jana Tychtu podle tohoto práva staného.

R. III. l. 317. b. za nápisem: *Staná práva k roku Svátosti létha MDIV°.*

Puohonové a nálezové k roku sv. Martina léta MD pátého.

1352.

Mezi Kašparem Robenhauptem z Suché a Janem Bělohlavem z Pořešína o nezdržení smlouvy. 1505, 12. listopadu.

Kašpar Robenhaupt z Suché pohnal Jana Bělohlava z Pořešína. Viní ho z nezdržení smlouvy pečetmi jich tvrzené etc.

V té při mezi Kašparem Robenhauptem z Suché s jedné, a Janem Bělohlavem z Pořešína pohnaným s strany druhé. Kdež on Kašpar téhož Bělohlava vinil z nezdržení smlouvy pečetmi jich tvrzené v tom, že jest mu měl statek svuoj, kterýž má, i také statek bratra svého ve dsky klásti etc., tak jakož týž puohon šíře v sobě to ukazuje. A na to ukázal touž smlouvu. Proti tomu Jan pohnaný odpieraje pravil, že jest té smlouvě rád chtěl dosti učiniti, ale že bezelstně nemohl, protože jest statek ten Přibíkovi z Pořešína prve dskami zapsal, a propustiti ho sobě nemohl. A pakli by propustiti chtěl, že toho zápisu propustiti nemá, leč najprve přede všemi věcmi očistil by dvuor poplužní téhož Přibíka před věnem Johanky, manželky jeho; a poněvadž jest ten statek prve témuž bratru svému zapsal, již jest ho jinému klásti nemohl, sám jeho nemaje. Zase proti tomu Kašpar puovod pověděl, že ta Johanka tu věna žádného dskami nemá, než na listech aneb jinou jistotou. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se

pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i s obú stran pře líčení, odpory i pruovody, takto o tom nalezli: Poněvadž se on Jan Bělohlav k tomu dobrovolně seznal, že jest tu smlouvu učinil, z té příčiny aby té smlouvě jemu Kašparovi dosti učinil, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. A chce-li kto k tomu statku právo mieti, právo mu se nezavierá. Stalo se v středu den svatých pět bratří léta MDV°.

R. III. l. 54. a.

1353.

Mezi Mikulášem Herolem z Trnče a Johannesem ze Skalice o dluh za Ovčáry. 1505, 12. listopadu.

Mikuláš Herol z Trnče pohnal Johannesa z Skalice, ouředníka z mince. Vinil ho z osmdesáti kop grošuov českých dluhu spravedlivého, jemu Mikulášovi zadržalého.

V té při mezi Mikulášem Herolem z Trnče puovodem s jedné, a Johannesem z Skalice, ouředníkem z mince, pohnaným s strany druhé. Kdež téhož Johannesa vinil z LXXX kop grošuov českých dluhu spravedlivého, jemu Mikulášovi zadržalého etc., tak jakož puohon plněji v sobě to zavírá. Proti tomu on Jan pohnaný odpíraje pravil, že mu jest ten dluh zaplatil, kterýž dlužen byl za Vovčáry. A na to ukázal kvitancí i svědomí týž Johannes, že jemu ten dluh zaplatil Nyklovi. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomí, takto o tom JMt nalezli: Poněvadž jest on Nykl dostatečně ničímž toho neprovedl, by on Johannes na tu summu za Ovčáry co dlužen zuostal jemu Nyklovi, a on Johannes to jest dostatečně provedl, že jest jemu tu summu za Vovčáry vyplnil, i z té příčiny on Johannes jemu Nyklovi těmi LXXXti kopami grošuov českými povinovat nenie. Dal památné. Stalo se v středu den svatých pět bratří.

R. III. l. 197. a.

1354.

Mezi Annou z Drchlavy a bratrem jejím Janem Vrbíkem z Tismic o odkaz. 1505, 13. listopadu.

Anna, manželka někdy Jindřicha z Drchlavy, pohnala Jana Vrbíka z Tismic. Viniti jej chce z padesáti kop grošuov českých, kteréž jest jí mátě jejie a jeho odkázala.

V té při mezi Annú, manželkú někdy Jindřichovú z Drchlavy, s jedné, a Janem Vrbíkem z Tismic s strany druhé. Kdež jej vinila z padesáti kop grošuov českých, kteréž jest jí mátě její a jeho odkázala etc., tak jakož puohon v sobě šíře to ukazuje. A na to jest ukázala svědomí. Proti tomu strana druhá odpierajíc pravila, že to svědomie jejie Anny se nesrovnává. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále

JMti raddami, slyševše strany, odpor i svědomí, takto JMt nalézti ráčili: Poněvadž jest ona Anna dostatečně provedla, že jest jí mátě jejie těch padesáte kop grošuov českých odkázala, i z té příčiny aby jí Anně on Jan Vrbík těch padesáte kop grošuov českých dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se ve čtvrtek den svatého Brykcí.

Item Anna puovod vzala na Jana Vrbíka list zatykací v středu před svatú Dorothú [4. února] létha MDVI°.

R. III. l. 8. b.

1355.

Mezi knězem Baltazarem Mrzákem z Miletínka a Polyxenou z Dobřenic o vzatek nábytků. 1505, 13. listopadu.

Kněz Baltazar Mrzák z Miletínka pohnal Polixeny z Dobřenic. Viní ji, že mu na dvoře jeho dědičném v Nové Vsi koně, krávy i jiné nábytky pobrala, pokládaje sobě ten vzatek puol druhého sta kop grošuov českých etc.

V té při mezi knězem Baltazarem Mrzákem z Miletínka puovodem s jedné, a Polixenú z Dobřenic pohnanú s strany druhé. Kdež ji vinil, že jest mu na dvoře jeho dědičném v Nové Vsi koně, krávy i jiné nábytky pobrala, pokládaje sobě ten vzatek puol druhého sta kop grošuov českých etc., tak jakož týž puohon plněji to v sobě ukazuje. A na to ukázal vajpis z desk, v kterémžto vajpisu stojí o nábytcích. Ukázal také i svědomí. Proti tomu poručník Polixeny pohnané odpieraje pravil, že jest ona tu nic nebrala, než což jest jí nebožtík Bořek, muž jejie, odkázal; ale on kněz Baltazar netoliko své, ale i jejie Polixeny věci bral, což mu se zdálo, panského nálezu o to nedočekav, a že jest mu ona toho nehájila, aby bral, jestliže k čemu spravedlnost má. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory i svědomí, nalezli: Poněvadž svědkové jeho kněze Mrzákovi toho neseznávají, zač by ti nábytkové stáli, kteréž jest ona Polixena tu brala, i z té příčiny aby strany stály před úředníky Pražskými menšími na zajtří svatého Fabiana, a tu což on kněz Mrzák před týmiž úředníky provede na schválení jich, zač jest jemu těch nábytkuov ona Polixena pobrala, to aby jemu ona Polixena dala od toho pruovodu ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se ve čtvrtek den svatého Brikcí.

R. III. l. 27. b.

1356.

Mezi Salomenou z Mečkova a rukojmími za manžela jejího Václava o rukojemství za věno. 1505, 13. listopadu.

Salomena z Mečkova pohnala Jana Vohništku z Vohnišťan, Petra Appollona

z Křivan, Mikuláše Bořitu z Kasalic a Jiříka odtudž z Kasalic, že její rukojmie nic nemají ani příjemce.

V té při mezi Salomenú z Mečkova puovodem s jedné, a Janem Vohništkú z Vohnišťaň, Petrem Appolonem z Křivan, Mikulášem Bořitú z Kasalic a Jiříkem odtudž z Kasalic pohnanými s strany druhé etc. Kdež na pány JMt v soudu komorním vznášela praviec, že jejie rukojmie nic nemají ani příjemce; kterýchž rukojmie přijímal bratr její Salomenin. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž rukojmie ani příjemce, jakož ona Salomena praví, nic nemají, z té příčiny toho všeho JMt odkládají bez práva pohoršenie až do Svátosti najprv příští, a ona Salomena vezmúc list od úředníkuov, podle práva toho aby obeslala, kto ten statek drží, kdež jest vznesena, ke dni úternímu po suchých dnech postních. A tu což jí bude pány JMtí a vladykami v soudu zemském nalezeno, při tom aby se zachovala. Stalo se ve čtvrtek den svatého Brykcí.

R. III. l. 256. a. Srov. nález č. 1339 na str. 80.

1357.

Mezi Matyášem Libákem z Radovesic a Albrechtem ze Šternberka o nářek cti.
1505, 13. listopadu.

Mathyáš Libák s panem Albrechtem z Šternberka dobrovolně před pány JMtí do soudu komorního se na tuto dolepsanú smlouvu poddali:

V té při mezi Mathiášem Libákem z Radovesic puovodem s jedné, a panem Albrechtem z Šternberka a na Zelené Hoře s strany druhé. Jakož sú obojí na nás dobrovolně a mocně přestali, to jest na panu Vilémovi z Pernšteina etc., na páních a vladykách, krále JMti raddách soudu komorního, což se té ruoznice a nesnáze, kdež on Libák téhož pana Albrechta z nářku cti pohnal k soudu zemskému, dotýče. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., napřed menovaný s nadepsanými pány a vladykami etc. podle takového dobrovolného a mocného na nich přestání vyslyševše to, kdež jest pravil pan Albrecht napřed menovaný, že jest slyšel, že by on pan Libák hejtmanstvie svému a šikovánie při té bitvě, kdež luoni v Bavořích u falckrabie byla, dosti neučinil, tu on pan Albrecht ty osoby, od kterýchž praví, že jest tu řeč slyšel, před námi v soudu komorním postavil, zejména tyto: Martina Vlčka z Úřečic, Jana Horáka z Jilemnice, Jana Holého od Hory, Jiříka Holého z Hořovic, Blažka z Dašic, Martina z Radnic a Mikuláše Kopystu od Hory; kteřížto k tomu se seznali, že sú tu řeč takovú o Libákovi panu Albrechtovi pravili, ale že sú to od jiných vuobec slyšeli; ale od sebe na něho na Libáka že nic nepraví, než toliko vuobec řeč slyšenú. Proti kterýmžto řečem slyšeným a vuobec mluveným ukázal jest Libák mnohých pánuov znamenitých rytieřských

i služebných dobrých lidí svědomí, kteříž seznávají, že jest on Libák vozy šikoval, lidi do bitvy vedl, je řiedil a při té bitvě od počátku až do konce byl, všemu dosti činil, což takovému hejtmanu v takové potřebě přileží učiniti. I takto JMt o tom vypověděli: Napřed, kdež jest pan Albrecht pravil, že jest řeč slyšenú slyšel, a poněvadž ty osoby postavil, kteříž sú tu řeč jemu panu Albrechtovi o Libákovi pravili, z takové příčiny týž pan Albrecht tu jest řeč s sebe svedl nahoře menovanými osobami, a tudy jemu Libákovi podle jeho puohonu o ten nářk naň na pana Albrechta učiněného nic povinovat nenie. A svrchu menované osoby před soudem stojíce také jsú pravily, že sú nahoře dotčené řeči z slyšení o Libákovi pravily, ale samy z sebe že naň nic nepraví; i poněvadž sami z sebe naň na Libáka tyto osoby nepravily jsú a nepraví, než toliko z obecné slyšené řeči mluvily sú, to on Libák od nich přijíti a na tom přestati má. A pak poněvadž Libák mnoho znamenitými pány rytieřskými i jinými dobrými lidmi služebnými, kteříž při tom a v té bitvě byli, to jest potřebně a dostatečně provedl, že jest tomu a takovému hejtmanstvie všudy ve všem jako dobrý člověk a dobrý hejtman dosti učinil, z takových příčin ten takový nářek, jímž jest, jakož se nahoře píše, dotýkán byl, jemu Libákovi na jeho cti a dobré pověsti k žádné škodě ani ujmě nenie a býti nemá nynie ani na budúcí časy věčně. Stalo se ve čtvrtek den svatého Brykcí.

R. III. l. 333. a. za nápisem: *Registra památná k roku sv. Martina MDV°. Smlouva.*

1358.

Mezi Ambrožem Chodaurem z Lokte a Henrichem z Einsiedle o učinění dosti trhu. 1505, 14. listopadu.

Ambrož Chodaur z Lokte pohnal pana Henrycha z Enzydle. Vinil ho z neučiněnie dosti trhu mezi nimi učiněnému v tom, že on Ambrož koupil u pana Henrycha čtyři kopy strychuov ovsa po XIII groších míšenských.

V té při mezi Ambrožem Chodaurem z Lokte puovodem s jedné, a panem Henrychem z Enzydle s strany druhé. Kdež jeho pana Henrycha viní z neučinění dosti trhu mezi nimi učiněnému v tom, že on Ambrož koupil u něho pana Henrycha čtyři kopy strichuov ovsa po XIII groších míšenských, a dvú kop ječmene po XI groších míšenských, a vostatek toho vobilé měl mu dáti dovézti, i toho jest neučinil etc., tak jakož týž puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí, kdež seznává, že jest pan Henrych měl dáti znáti jemu Ambrožovi, chce-li ten trh držeti. Proti tomu pan Henrych odpieraje pravil, že se svědkové s puohonem ņesrovnávají, a že těch padesáte kop grošuov českých ničímž neprovozuje, by mu je dal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i svědomie, takto JMt nalezli: Poněvadž jeho Ambrožovi svědkové to svědčí, že jest jemu měl pan

Henrych některý den dáti znáti, chce-li ten trh držeti, a toho jest ničímž neprovedl, by jemu pan Henrych věděti dal, že chce trh držeti, i z té příčiny on pan Henrych jemu Ambrožovi tiem trhem podle jeho puohonu povinovat nenie, poněvadž jest mu nedal věděti, že chce trh držeti. Stalo se léta MDV° v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 8. b.

1359.

Mezi Bernardinem Vlachem a Václavem Jehňátkem spolu s jeho manželkou Kateřinou o pych. 1505, 14. listopadu.

Bernardin Vlach pohnal Václava Jehňátku a Katheřinu manželku jeho. Vinil je z pychu podle práva, a to z takového, kdež posielal k nim dobré lidi, aby se jemu z domu jeho svobodného vystěhovali etc.

V té při mezi Bernardynem Vlachem s jedné, a Václavem Jehňátkú a Katheřinú, manželkú jeho, s strany druhé. Kdež je viní z pychu podle práva, a to z takového, kdež posielal k nim dobré lidi, aby se jemu z domu svobodného vystěhovali, a oni jemu toho odporni jsú etc., tak jakož týž puohon to v sobě plněji zavierá. A na to ukázal svědomí, kteřížto seznávají, že sú se on Václav Jehňátko s manželkú svú zbraňovali stěhovati z domu toho. Proti tomu on Jehňátko s manželkú svú odpierajíc pravili, že jest je poháněl, nejsa domu toho v držení, a že nesčekav toho rozsudku, kdež mezi sebú puohon mají. A na to ukázali puohon. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany, odpory i svědomí, JMt nalézti ráčili: Poněvadž on Bernardin nikdy domu toho v držení nebyl a přes to z pychu pohání, z té příčiny on Jehňátko s manželkú svú jemu Bernardinovi tiem pychem povinovat nenie. Než chce-li kto k tomu domu právo mieti, právo mu se nezavierá. Stalo se léta MDV° v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 28. a. Srov. nález č. 1338 na str. 76.

1360.

Mezi Barborou z Vrchlabí a radou města Dvora o vydání svrchků bez práva. 1505, 14. listopadu.

Barbora z Vrchlabí pohnala purgmistra, konšeluov i vší obce města Dvoru. Vinila je, že sú dali svrchky jejie bez práva po smrti též mateře jejie z domu vzieti tu ve Dvoře, totižto hotové penieze, klenoty, šaty chodicí i lehací etc.

V té při mezi Barború z Vrchlabí puovodem s jedné, a purgmistrem, konšely i vší obcí města Dvoru s strany druhé. Kdež je Barbora vinila, že sú dali svrchky jejie a mateře jejie bez práva po smrti též mateře jejie z domu vzieti tu ve Dvoře, totiž hotové penieze, klenoty, šaty chodicí i lehací a jejich vlastních peřin devět etc. JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr

královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše vajsady a privilegia královská, kteréž oni Dvorští pohnaní ukázali, a pilně JMt jich pováživše, takto o tom vypověděli: Poněvadž oni Dvorští podle znění týchž privilegií pod právo slušejí manské Trutnovské, z té příčiny JMt tento puohon zdvihají. Než chce-li ona Barbora jich Dvorských na tom právě, k kterémuž oni Dvorští slušejí, hleděti, právo se jí nezavierá. Dali památné. Stalo se ut supra.

R. III. l. 28. b.

1361.

Mezi Kunrádem z Grünheimu a Vondráčkem, Haralovým synem z Knína, o lov na cizích pozemcích. 1505, 14. listopadu.

Kunrád z Grynheymu pohnal Vondráčka, Haralova syna z Knína. Vinil ho, že jest lovil na gruntiech jeho svévolně tenaty zaječími, a pro ten lov z padesáti kop grošuov českých etc.

V té při mezi Kunrádem z Grynheymu puovodem s jedné, a Vondráčkem, Haralovým synem z Knína, s strany druhé. Kdež on Kunrád vinil téhož Vondráčka, že jest lovil na gruntiech jeho svévolně tenaty zaječími, a pro ten lov z padesáti kop grošuov českých etc., tak jakož týž puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomie a svolenie zemské. Proti tomu Ondráček pohnaný odpíraje pravil, že toho on Kunrád ničímž neprovozuje, by on Vondráček na jeho Kunrádových gruntiech honil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i odpor, takto o tom nalezli: Poněvadž on Kunrád pohnal z padesáti kop grošuov českých, a na to ukázal svolenie zemské, kteréžto svolenie ukazuje, že ta pokuta na shon ukazuje, a nepohání z shonu než toliko z lovu, i z té příčiny on Ondráček pohnaný jemu Kunrádovi těmi padesáti grošuov kopami českými povinovat nenie. Stalo se v pátek po svatém Brykcí léta MDV°.

R. III. l. 54. a.

1362.

Mezi Kunrádem z Grünheimu a měšťany Knínskými o ukládání o život. 1505, 14. listopadu.

Kunrád z Grynheimu pohnal Václava Janatova syna, ševce Kubíka, Zvěřinu, Kříže mlynáře, Václava Votopila mlynáře, Václava Randáka tkadlce, Jíru Bielkova syna, Matěje Saláčka, Matěje Jakubova syna, Ducháčkova vnuka. Vinil je z toho, že sú jej honili v mierné a pokojné zemi etc.

V té při mezi Kunrátem z Grynheimu, puovodem s jedné, a Václavem Janatovým synem, ševcem Kubíkem, Zvěřinú, Křížem mlynářem, Václavem Votopilem mlynářem, Václavem Randákem tkadlcem, Jírú Bielkovým synem, Matějem Saláčkem

a Matějem, Jakubovým synem, Ducháčkovým vnukem s strany druhé. Kdež jmenovaný Kunrád vinil je, že sú jej honili v mierné a pokojné zemi za řádu a práva gruntiech jeho na vlastniech a jej zamordovati chtěli, a k tomu že sú mu člověka jeho zbili etc., tak jakož puohon ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Kunrád z dvojí pohání věci, zejména [z honění] a z mordu, kdež ta věc podle zřiezenie zemského k soudu nepřísleží komorniemu; z těch příčintento puohon zdvihli sú. Stalo se v pátek po svatém Brykcí léta MDV°.

R. III. l. 59. a. Srov. nález č. 1342 na str. 82.

1363.

Mezi Johankou z Horsic a Ješkem z Strojetic o pych. 1505, 14. listopadu.

Johanka z Horsic pohnala Ješka z Strojetic. Vinila ho z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých etc.

V té při mezi Johankú z Horsic puovodem s jedné, a Ješkem z Strojetic s strany druhé. Kdež ho vinila z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, že jest s lidmi svými přišed do Terešova, obstavený a odběhlý statek pobral člověka jejieho dědičného Mikuláše Špikéře z Terešova, jmenovitě tři vozy žita nemláceného a dva vozy sena etc., tak jakož týž puohon plněji v sobě to zavírá. A na to jest ukázala svědomí. Proti tomu on Ješek pohnaný skrze poručníka svého odpíraje pravil, že svědomí jejie Johanky se nesrovnává, a k tomu že nenie podle práva. Ukázal také svědomí, kteréž vyznává, že on Ješek jest to obilé a seno od téhož Špikéře koupil prve, než jest se s gruntu ten Špikéř vybral, a také že jest to koupil, ješto jest bylo neobstaveno to obilé i seno. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i jich s obú stran pře líčení, takto sú naleznúti ráčili: Poněvadž ona Johanka toho jest dostatečně neprovedla, by on Ješek tu jí jaký pych učinil, i z té příčiny on Ješek jí Johance tiem pychem povinovat nenie. Než chce-li ona Johanka jeho Ješka dále čím viniti, právo se jí nezavírá. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 153. b.

1364.

Mezi Václavem Královským z Želetavy a poručníkem jeho Václavem Vencelíkem z Vrchovišť o rčení dopomoci k penězům. 1505, 15. listopadu.

Václav Královský z Želetavy pohnal Václava Vencelíka z Vrchovišť. Vinil ho ze rčení, kdež mu jest řekl, že má spravedlnost k tisíci zlatých uherských a že mu k nim chce dopomoci.

V té při mezi Václavem Královským z Želetavy puovodem s jedné, a Václavem Vencelíkem z Vrchovišť s strany druhé. Kdež ho vinil ze rčení, kdež mu jest řekl, že má spravedlnost k tisíci zlatých uherských a že mu k nim chce dopomoci etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. A k tomu také ukázal svědomí, že by Vencelík potom mluvil, aby s ním on Václav soudu nechal a hledal toho na něm z dobré vuole, že by mu byl pomohl k jeho tisíci zlatých uherských, kteréž jest od něho vzal Tulešicský, druhý jeho poručník. Proti tomu on Vencelík odpíraje pravil, že jest mu neřekl dopomoci těch tisíc zlatých. A na to ukázal svědomí. A také ukázal proti Andělovi Zigmundovi svědomí, kdež jest týž Anděl svědčil, že by Vencelík mluvil, že by Královskému chtěl k jeho tisíci zlatých dopomoci; ale proti Baršovu neodpíral svědomí, než pravil, že on nesvědčí, by mu řekl dopomoci; než kdyby toho na něm dobrovolně hleděl, že by mu pomohl. A tudy že to svědomí Baršovo jemu Vencelíkovi ke škodě nenie takovému rčenie, z kteréhož jej Královský Václav viní. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, žalobu, odpor i svědomí vyslyševše, nalezli: Kdež nadepsaný Václav Královský puovod pohnal a vinil ze rčení, že by mu řekl dopomoci k jeho tisíci zlatým on Vencelík, a Vencelík pohnaný svědomím to odvedl, že jest neřekl jemu těch tisíc zlatých dopomoci: z té příčiny on Vencelík tiem rčením, z kteréhož ho Královský vinil, že by mu řekl dopomoci, povinovat nenie. Ale poněvadž jest Václav Vencelík pohnaný (jakož Zigmund Bareš seznává) řekl a takto mluvil: By Václav Královský byl se mnú soudu nechal a hleděl toho na mně, z dobré vuole byl bych já mu pomohl k jeho tisíci zlatým, kteréž jest ode mne vzal Tulešicský, druhý poručník, a takovému Baršovu svědomí on Vencelík neodepřel: i protož chce-li Václav Královský o takových tisíc zlatých k němu Vencelíkovi, poněvadž jest jeho poručníkem byl, hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se v sobotu po svatém Brykcí.

R. III. l. 289. a. **Srov. nález č. 1265 na str. 36.**

1365.

Mezi Petrem z Pohnání a bratrem jeho Janem o dluh. 1505, 15. listopadu.

Petr z Pohnání pohnal Jana odtudž z Pohnání. Vinil ho z toho, že dluhuov platiti nechce, kteréžto dluhy k sobě přijal v dielčí ceduli své.

V té při mezi Petrem z Pohnání puovodem s jedné, a Janem odtudž z Pohnání pohnaným s strany druhé. Kdež téhož Jana vinil z toho, že dluhuov platiti nechce, kteréžto dluhy k sobě přijal v dielčí ceduli své etc., tak jakož týž puohon to plněji v sobě zavírá. A na to ukázal dielčí ceduli mezi nimi učiněnú. Proti tomu strana druhá odpírajíc pravila, že těch dluhuov platiti povinna nenie, než toliko dluhuov otce jich. A že ceduli toliko přijal na statek a ne na dluhy. A na to ukázal

svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom JMt nalezli: Poněvadž jest on Jan tu dielčí ceduli od svého bratra přijal a jí užívá, a když jest jemu dávána v ty časy, zdálo-li se mu, že by dluhuov platiti neměl, jí jest přijímati neměl, a k tomu týž Jan toho neprovedl, by ti dluhové potom byli, když sú sobě řekli, aby se nedlužili: i z těch příčin aby on Jan ty dluhy platil, kteréž sú v jeho ceduli dielčí jemu postaveny. Stalo se v sobotu po svatém Brykcí.

R. III. l. 289. p. Srov. nález č. 1279 na str. 43.

1366.

Mezi Dorotou Křížalovou a farářem Jílovským Václavem o rčení. 1505, 15. listopadu.

Dorotha Křížalové dcera z Nového města Pražského pohnala kněze Václava faráře z Jílového. Vinila ho ze rčení, že jest jí řekl dáti tři sta kop grošuov etc.

V té při mezi Dorothú Křížalovú dcerú z Nového města Pražského puovodem s jedné, a knězem Václavem, farářem v Jílovém, pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinila ze rčení, že jest jí řekl dáti CCC kop grošuov, když se koli vdá etc., tak jakož šíře tayž puohon v sobě ukazuje. A na to ukázala svědomí. Proti tomu on kněz Václav pohnaný pravil, že toho ona Dorota ničímž podle práva neprovozuje, by jí co dáti on řekl; než kdyby poručníkem byl statku otce jejieho, že by jí dáti chtěl. A také že tato věc k tomuto soudu nepřísluší, ale k městskému právu. A tu ukázal kšaft Václava Zvonaře, otce nadepsané Doroty. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany, odpory i svědomí i jich s obú stran pře líčení, nalezli: Poněvadž ona Dorotha nevinila jeho kněze Václava z statku ani z kšaftu otce svého, než toliko ze rčení, že jest jí řekl tři sta kop grošuov dáti, když by se vdala, a nejmenoval odkud, a k tomu táž Dorotha naň, na kněze Václava, to rčení dostatečně provedla: i z té příčiny aby on kněz Václav jí Dorotě svrchu menované těch tři sta kop grošuov v puohonu menovaných dal, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých; neb se tato věc městské věci nedotýče. Stalo se léta MDV° v sobotu po svatém Brykcí.

Léta MDV° v pondělí po svatém Ondřeji [1. prosince] vydán jest list zatykací Dorotě Křižalové na kněze Václava etc. pro dosti neučiněnie nálezu tohoto svrchupsaného.

R. III. l. 73. a.

1367.

Mezi Kateřinou z Sobětic a bratrem jejím Václavem z Sobětic o vydání podílu po otci. 1505, 15. listopadu.

Katheřina z Sobětic pohnala Václava odtudž z Sobětic. Vinila ho podle jiných jeho bratří z nevydání dvadcieti kop grošuov českých etc.

V té při mezi Katheřinú z Sobětic puovodem s jedné, a Václavem odtudž z Sobětic pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinila podle jiných jeho bratří z nevydání XX kop grošuov českých na oddiel jejie, jí po otci jejiem spravedlivě příslušejíciech. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, o tom takto vypověděli: Protože jest táž Katheřina bratra nepohnala najstaršieho zejména ani ho v listu postavila puohonním, tento puohon zdvihli sú. Stalo se v sobotu po svatém Brykcí léta MDV°.

R. III. l. 59. b.

1368.

Mezi Ambrožem Chodaurem z Lokte a Dorotou Stříbrnou o rčení. 1505, 15. listopadu.

Ambrož Chodaur z Lokte pohnal Dorothy Stříbrné, měštky Starého města Pražského. Vinil ji, že přes své rčení, kteréž jest skrze Jindřicha Zhudovského učinila před úředníky Pražskými, ustála na něm v kaple Všech Svatých právo, kdež on za to právo stál etc.

V té při mezi Ambrožem Chodaurem z Lokte s jedné, a Dorothú Stříbrnú, měštkú Starého města Pražského, s strany druhé. Jakož ji Dorothu pohnanú vinil, že přes své rčenie, kteréž jest skrze Jindřicha Zhudovského učinila před úředníky Pražskými, ustála na něm v kaple Všech Svatých právo, kdež on za to právo stané jí Stříbrné musil dáti IX kop grošuov a osm grošuov vše českých etc., tak jakož puohon šíře v sobě zavírá. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona Dorotha pravila, že jest se ona zachovala podle nálezu úředníkuov menších, kdež jsú jí nalezli, chce-li viece nad padesáte a dva grošuov českých co od něho Chodaura mieti, to aby zpravila v kaple Všech Svatých podle práva. A což svědkové jeho Chodaurovi seznávají, že to seznávají, ne aby ona Dorotha to mluvila, ale jiní od ní. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, takto JMt nalézti ráčili: Poněvadž on Chodaur to jest dostatečně provedl, že jest ona Dorotha Stříbrná skrze Jindřicha Zhudovského to mluvila, že na tom dosti mieti chce, což jest k úřadu dala, a že za viec přísahati nechce, i poněvadž jest přes své přirčení v kaple stála a tu na něm právo ustála, a on Chodaur na jejie rčení ubezpečiv se tu nestál, z té příčiny aby ona Dorotha jemu Ambrožovi těch ustalých IX kop grošuov českých a VIII grošuov českých zase dala od dnešního dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v sobotu po svatém Brykcí léthа MDV°.

R. III. l. 9. a. Srov. nálezy č. 1195 v Archivu Českém XII. na str. 550 a č. 1298 tuto na str. 52.

1369.

Mezi Kateřinou Peřinovou z Košině a Burianem ze Sloupna o dluh. 1505, 17. listopadu.

Kateřina Peřinova z Košině pohnala Buryana z Sloupna. Vinila ho z padesáti kop grošuov českých, kteréž jest za něho dala Natanaelovi Černínovi etc.

V té při mezi Katheřinú Peřinovú z Košině s jedné, a Buryanem z Sloupna s strany druhé. Kdež ho viní z padesáti kop grošuov českých, kteréž jest za něho dala Natanaelovi Černínovi, kterýchžto padesáte kop grošuov českých mátě jeho od téhož syna svého vzala u Třeštíka v městě Kolíně nad Labem etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. A na to ukázala svědomí. Proti tomu on Buryan odpieraje pravil, že sú to penieze jeho byly, a že je ona Katheřina jemu Natanaelovi dala. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše oboje strany, nalezli: Poněvadž ona Kateřina to v svém postavila puohonu, že jest zaň za svého syna těch padesáte kop grošuov českých jemu Černínovi dala z synových peněz, z té příčiny on syn její pohnaný Buryan jí Katheřině těch peněz, z kterýchž ho pohánie, povinovat dáti nenie, poněvadž jeho prve byly. Stalo se léta MDV° v pondělí po svatém Brykcí.

R. III. l. 54. b.

1370.

Mezi Janem z Křičova a Dorotou Peštálkou z Košině o dluh. 1505, 17. listopadu.

Jan z Křiečova pohnal Dorothu z Košině. Nález toho létha MD třetieho k roku svatého Martina učiněn pány JMtí, na kterýž se tento dole psaný mezi týmž Janem a Dorothú z Košině ztahuje, a to v těchto slovích nalezli JMt etc:

Jakož jest Dorotě z Košině při prvním nálezu rozkázáno, aby Janovi z Křičova dala, což by na její diel přišlo, jakožto na jednu nápadnici, a to ve dvú nedělí od toho nálezu pořád zběhlých: i přišlo jest toho dielu jejieho VII kop grošuov českých puol XVta groše českého. Kdež pak na to jest vydala již puol čtvrtý kopy grošuov českých, a jestě přijde jí dáti puol čtvrté kopy grošuov k těm puol čtvrta kopám grošuom českým, to aby jemu Janovi dala od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. A chce-li on Jan o diel Jiříka Peštala k komu hleděti, právo mu se nezavierá. Stalo se v pondělí po svatém Brykcí.

Léta MDVII° v úterý před svatú Mandelenú [20. července] vydán jest list zatykací Janovi z Křičova na Dorotu z Košině pro nezaplacení dluhu v nálezu tomto menovaného, jakož se svrchu píše.

R. III. l. 153. b. Srov. nálezy č. 1255 a 1308 na str. 30 a 59.

1371.

Mezi Markétou z Kňovic a Mandalenou manželkou písaře Viléma Zuba z Landšteina o vrácení svěřených skvostů. 1505, 17. listopadu.

Paní Markétha z Kňovic, manželka někdy pana Viléma Zuba z Lanštaina, pohnala Mandaleny, manželky Petra, kterýž u téhož pana Zuba písařem byl. Vinila ji z nevrácenie pásu stříbrného, pozlaceného, a lžic stříbrných, kterýchž jí v truhlici svěřila.

V té při mezi paní Markethú z Kňovic, manželkú někdy pana Viléma Zuba z Lanšteina, puovodem s jedné, a Mandelenú, manželkú Petra, kterýž u téhož pana Zuba písařem byl, s strany druhé. Vinila ji z nevrácení pásu střiebrného, pozlaceného, a lžic stříbrných, kterýchž jí v truhlici svěřila a jí od též truhlice klíče dala. Kterýžto pás a lžíce ona paní Markétha XX kop grošuov českých sobě pokládá. A na to ukázala svědomí. Proti tomu ona Mandelena odpírajíc pravila, že jí nic od ní od paní Markéthy svěřeno nebylo, a že jest ona u nie paní Markéthy jakožto služebnice byla a že jest z té truhlice nic nevzala; než když jest poslala k panně Kovářovské, že tehdáž jest některé věci z té truhlice vzala a potom zase do nie to schovala. A na to jest také ukázala svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, nalezli: Poněvadž ona paní Markéta vinila ji Mandalenu z svěření a k tomu z nevrácení pásu a lžic, a toho jest ničímž neprovedla, ani by jí čeho svěřila ani že by jí co ona Mandalena pobrala: i z té příčiny ona Mandalena tiem pásem ani těmi lžicmi jí paní Markétě povinovata nenie. Stalo se v pondělí po svatém Brykcí.

R. III. l. 197. b.

1372.

Mezi radou Starého města Pražského a radou Kutnohorskou o rušení výsad. 1505, 17. listopadu.

Purgmistr a radda i všecka obec Starého města Pražského pohnali šeffmistruov a rad[dy] i vší obce města Hory Kuthny. Vinili je z toho, že hostem, kupcóm v městě svém, jich zboží prodávati proti výsadám jich Staroměstských dopouštějí.

V té při mezi purgmistrem a raddú i vší obcí Starého města Pražského puovody s jedné, a šeffmistry, raddou i vší obcí města Hory Kuthny, pohnanými, s strany druhé. Kdež je oni Pražané vinili z toho, že hostem, kupcóm v městě svém, jich zboží prodávati proti výsadám jich Staroměstských dopúštějí, kdež skrze to ujmy město jich vzalo na puožitcích jich dvě stě kop grošuov českých etc., tak jakož puohon ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Po-

něvadž se ta věc majestátuov a výsad dotýče, z té příčiny JMt tento puohon zdvihli sú. Stalo se v pondělí po svatém Brykcí.

R. III. l. 239. a.

1373.

Mezi některými kláštery Pražskými a Dorotou z Stranova o nevydání odkazů.
1505, 17. listopadu.

Kněz Wolfgang, kardyan kláštera svatého Jakuba v Starém městě Pražském, i se vším téhož kláštera konventem pohnali Dorotu z Stranova. Vinili ji jakožto mocnú a najvyšší poručnici statku někdy Markéty ze Lhoty, kšaftem též Markéty učiněnú, z nevydání Xti kop grošuov českých.

V té při mezi knězem Wolfgangem, kardyanem kláštera svatého Jakuba v Starém městě Pražském, i vším téhož kláštera konventem s jedné, a Dorothú z Stranova s strany druhé. Kdež ji vinili jakožto mocnú a najvyšší poručnici statku někdy Markéty ze Lhoty, kšaftem též Markéty učiněnú, z nevydání Xti kop grošuov českých jim od též Markéty kšaftem odkázaných etc., tak jakož týž puohon plněji v sobě ukazuje. A na to ukázali též Markéty Hrozkové kšaft. Proti tomu ona Dorotha pohnaná odpierajíc pravila, že táž Hrozková poručila jí vydati těch X kop z summy té, kteréž by od Jana Škorně vzala a kteréž mu ona svěřila. Ale on Škorně že jest jie Dorotě nedal, ona také že k tomu klášteru těch X kop nemá odkud dáti; a také že on Škorně praví, že jest mu táž Hrozková žádné summy nikdy nesvěřila ani poroučela, by jí Dorothě vydati měl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i s obú stran pře líčení a svědomí, takto o tom JMt nalezli: Poněvadž ona panna Dorota jest mocnú poručnicí od nie Hrozkové učiněna, a ona jest Hrozková to v svém kšaftu postavila, že jest Škorňovi svěřila sto kop míšenských bez jedné kopy míšenské, i poněvadž jest ona Dorotha mocnú poručnicí od nie Hrozkové učiněna, aby toho, což jest jemu Škorňovi od nie Hrozkové svěřeno (jakož týž kšaft ukazuje, že jemu bylo svěřeno), hned právem na něm na Škorňovi dobývala a dobudúc, aby k těm klášteruom svrchupsaným, což jest odkazovala, také vydala, jestliže by vysoudila. Stalo se v pondělí po svatém Brykcí.

Item kněz Šebestian kláštera svatého Klimenta pohnal nadepsanú Dorothu v táž slova ut supra. Jednostaynay rozsudek pány JMtí na to učiněn slovo od slova, jakož se svrchu píše. Týž den se také stalo ut supra.

Item kněz Martin kláštera svatého Thomáše na Malé Straně týž pohnal i nález na Dorothu častopsanú slovo od slova má, jako kněz kardyan kláštera svatého Jakuba. Týž také den stalo se.

Item kněz Marek od Matky boží Sněžné v táž slova puohon i nález, jako všickni předpsaní kněží mají, jehožto slovo od slova svrchu psán jest mezi knězem Wolfgangem kardyanem kláštera svatého Jakuba a Dorothú z Stranova. Stalo se v pondělí po svatém Brykcí.

R. III. l. 289. b.

1374.

Mezi Vaňkem z Hněvčevsi a Prokopem Otmarem z Holohlav o pobrání dobytka i obilí ze dvora bratra jeho. 1505, 17. listopadu.

Vaněk z Hněvčevsi pohnal Prokopa Otmara z Holohlav. Vinil ho, že jest pobral klisny, krávy, hříbata, svině, vozy, vobilé ze dvora nebožtíka Mládka, bratra vlastnieho téhož Vaňka.

V té při mezi Vaňkem z Hněvčevsi puovodem s jedné, a Prokopem Otmarem z Holohlav s strany druhé. Kdež ho vinil, že jest pobral klisny, krávy, hříbata, svině, vozy, vobilé ze dvora nebožtíka Mládka, bratra vlastnieho téhož Vaňka, k kterýmžto nábytkóm a vobilí lepší právo a spravedlnost má nežli on Prokop. A pokládá to pobrání od téhož Prokopa puol druhého sta kop grošuov českých etc., tak jakož puohon šíře v sobě zavírá. A na to jest ukázal svědomí. Proti tomu on Prokop odpíraje pravil, že jeho Prokopa on Vaněk z těch věcí v puohonu položených přes smlouvu pohnal, a také že toho, z čehož ho pohnal, neprovozuje, zač by to stálo, než zhola to šacuje sám za puol druhého sta kop grošuov českých, žádaje v tom podle práva za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, JMt nalezli: Poněvadž on Prokop to, z čehož ho on Vaněk pohnal, koupil od Haléře podle jiného statku dědičně, a po tom koupení to jest pobral, že jest to dobře učiniti mohl, a z té příčiny jemu Vaňkovi on Prokop tiem, z čehož ho on Vaněk pohnal a vinil, povinovat nenie. Než chce-li on Vaněk koho z toho viniti, právo mu se nezavírá. Stalo se v pondělí po svatém Brykcí.

R. III. l. 290. b.

1375.

Mezi Václavem Sataněřem z Drahonic a jeho bratrem Oldřichem o rušení držby. 1505, [17. listopadu].

Václav Sathaněř z Drahonic pohnal Voldřicha, bratra svého, odtudž z Drahonic. Vinil jej z toho, že mu dal hajným les sekati, v louky, lesy a v štěpnice mu sahá.

V té při mezi Václavem Sataněřem z Drahonic s jedné, a Voldřichem, bratrem jeho, odtudž s strany druhé. Kdež jeho Voldřicha vinil prvním puohonem, že mu dal hajným les sekati, a druhým, že v louky, lesy a v štěpnice mu sahá etc., tak

jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: poněvadž se gruntuov dotýče, z té příčiny JMt ty puohony zdvihli jsú.

R. III. l. 290. b. Srov. nálezy č. 1285, 1286 a 1289 na str. 47. a 48.

1376.

Mezi Jiříkem Vostrským z Sulevic a Zbyňkem z Chýš spolu s Prokopem Kunšem z Lukovec o ršení. 1505, 18. listopadu.

Jiřík Vostrský z Sulevic pohnal Zbyňka z Chýš a Prokopa Kunše z Lukovec. Vinil je ze ršení, tu kdež jsúce u téhož Jiříka, žádali ho za sestru jeho etc.

V té při mezi Jiříkem Vostrským z Sulevic s jedné, a Zbyňkem z Chýš a Prokopem Kunšem z Lukovec pohnanými s strany druhé. Kdež je vinil ze ršení, tu kdež jsúce [u] téhož Jiříka, žádali ho za sestru jeho a praviece, že na žádné skušenie, než k pravému manželství Ješkovi Píšťanskěmu aby ji dal. A on Jiřík na takové jich přiršení pověděl jest, že ji chce dáti. A oni z takové přátelské odpovědi poděkovali, a s tiem jedouc preč pověděli, že to dále konati se bude. Kdež skrze jich nezdržení pokládá sobě puol druhého sta kop grošuov českých etc., tak jakož týž puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázal svědomí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili sú, že na žádné pokušení k němu k Vostrskému nejezdili sú, ale na žádost Ješka Píšťanského; kterýžto Ješek jich jest obú za to žádal, aby k němu jeli a jeho prosili, aby on Ostrský jemu Ješkovi sestru svú pannu Mandelenu za manželku dal. A poněvadž sú to Ješkovi k vuoli a k žádosti jako příteli svému učinili, zdá se jim, že podle toho puohonu jemu Vostrskému nic vinni nejsú. A na to ukázali svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory, s obú stran pře líčení i svědomí, JMt nalezli: Poněvadž oni pohnaní jezdili v poselství od nadepsaného Ješka, a ne svú, ale Ješkovu řeč mluvili, z té příčiny oni témuž Vostrskému puovodovi nic vinni nejsú. Než chce-li on Ostrský k komu o to hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se léta MDV° v úterý před svatú Alžbětú.

R. III. l. 98. b.

1377.

Smlouva na sněmě obecním uzavřená s Jiříkem Všerubským z Gutšteina, že chce ve při své s knížaty Míšenskými o škody ve válce vzaté mocně přestati na výpovědi, kterou soudcové zemští spolu se stavy zemskými o suchých dnech postních učiní. 1505, 19. listopadu.

R. III. l. 332. a. za nápisem: *Registra památná. K roku svatého Martina léta MD pátého.* Znění bude uveřejněno v aktech veřejných a sněmovních v jiném díle Archivu Českého.

1378.

Obecný nález soudu komorního, že o čest a vraždu má se k soudu zemskému poháněti. 1505, 19. listopadu.

Léta MD pátého tato paměť zapsána jest: Což se ctí a morduov, o kteréž sú se sem k soudu komornímu ktožkoli pohnali, dotýče, pán JMt, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., toto ráčil rozkázati registry komorními zapsati: že takové všecky puohony [a] pře k soudu zemskému podle obecnieho zuostání zemského [se] podávají, a protož všichni puovodové i pohnaní aby tam k těm přem v úterý o suchých dnech postních najprv příštích před pány JMtí a vladykami v soudu zemském stáli, a že jim puohonové i svědomí zde registry zapsaní budú dány vypsány; a kteříž jsú poklidy aneb hojemstvie brali, tu hned mají tam slyšáni býti a odpoviedati, a kteříž sú ještě pokliduov aneb hojemstvie nevzali, ti budú moci tam bráti. Stalo se v středu den svaté Alžběty.

R. III. l. 338. b. za nápisem: *Registra památná. K roku svatého Martina MDV°.*

1379.

Mezi klášterem Slovanským a obcí Menšího města Pražského o plat roční z krámů masných. 1505, 20. listopadu.

Kněz Mathiáš opat kláštera Slovanského na Novém městě Pražském i všecken téhož kláštera konvent pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce Menšieho města Pražského. Vinil je ze XIV hřiven stříebra platu ročnieho.

V té při mezi knězem Mathiášem, opatem kláštera Slovanského na Novém městě Pražském, i vším téhož kláštera konventem puovody s jedné, a mezi purgmistrem a konšely i vší obcí Menšieho města Pražského pohnanými s strany druhé. Kdež je Malostranské on opat vinil ze XIV hřiven stříebra platu ročnieho ze XIV krámuov mastných [sic] jich města jim opatu a konventu každý rok vydávati povinného etc., jakož žaloba plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, poněvadž se ta věc dědicstvie a platu dotýče dědičného, z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Než chtie-li se strany tiem právem, kdež ta věc příležie, hleděti, právo se jim nezavírá. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 198. a.

1380.

Mezi klášterem Slovanským a obcí Menšího města Pražského o dědiny a úroky ve Větším Jenči. 1505, 20. listopadu.

Kněz Mathiáš, týž opat kláštera Slovanského na Novém městě Pražském, i všecken téhož kláštera konvent pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce Menšieho

města Pražského. Vinil je z toho, že jim s jich dědin*) a úrociech v Větším Jenči zmatek činí.

V té při mezi týmž knězem Mathiášem, opatem kláštera Slovanského na Novém městě Pražském, i vším téhož kláštera konventem puovody s jedné, a mezi purgmistrem a konšely i vší obcí Menšieho města Pražského s strany druhé. Kdež je vinil z toho, že jim s jich dědin*) a úrociech v Větším Jenči zmatek činí etc., tak jakož puohon ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž se platu dotýče a dědin, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 198. a. *) Tak v rukopise. Snad má státi: na jich dědinách.

1381.

Ohlášení se Prokopa Kuneše z Lukovce na sněmě, že není slibem zavázán, a opatření jeho na poctivosti. 1505, 20. listopadu.

Jakož jest Prokop řečený Kuneš z Lukovce se ohlašoval pravě, že by ho došlo, že by někteří o něm pravili, že by jej javše slibem zavázali. Kdež pak odpíraje tomu týž Prokop na sněmu obecním [pravil], že toho nenie, a kto to naň praví, aby se ohlásil, že jemu toho odpierati chce. I neohlásil se žádný k tomu. Při tom žádal pánuov JMtí a vladyk, aby jej ráčili v tom opatřiti. Tu páni JMt a vladyky takto o tom rozkázali zapsati: Poněvadž se jest žádný k jeho řeči neohlásil a tomu nic nemluvil, že jemu Prokopovi to na jeho cti a dobré pověsti k újmě býti nemá. Stalo se ve čtvrtek po svaté Alžbětě.

R. III. l. 382. b. za nápisem: *Registra památná. K roku sv. Martina léta MD pátého.*

Puohonové a nálezové k roku Svátosti létha MD šestého.

1382.

Mezi Jeronymem z Kynastu spolu s Mandalenou z Krašovic a Bořivojem z Donína o nezdržení smlouvy. 1506, 25. dubna.

Jeronym z Kynestu a Mandelena z Krašovic pohnali pana Bořivoje z Donína a na Vokoři. Vinili ho z nezdržení smlouvy někdy panem Benešem z Waytmille mezi nimi, panem Bořivojem a mezi nebožtíkem Bohuslavem z Krašovic, učiněné.

V té při mezi Jeronymem z Kynestu a Mandelenú z Krašovic, manželkú jeho, puovodem s jedné, a panem Bořivojem z Donína a na Vokoři pohnaným s strany druhé. Kdež oni puovodové vinili jej pana Bořivoje z nezdrženie smlouvy, někdy panem Benešem z Waytmille mezi ním, panem Bořivojem a mezi

nebožtíkem Bohuslavem z Krašovic, učiněné, v tom, že on pan Donínský témuž Bohuslavovi služby nezaplatil za celý rok, to jest puol druhého sta grošuov míšenských, a k tomu nedav mu čtvrt léta podle zněnie té smlouvy věděti, stiskl jej z zámku najatého, z Stráže etc., tak jakož týž puohon v sobě plněji ukazuje. A na to tu smlouvu ukázali, kšaft někdy Jiříka z Krašovic a krále JMti potvrzenie na ten kšaft učiněné pod majestátem královským. Ukázal také i některých dobrých i jiných obecných lidí svědomí. Proti tomu pan Bořivoj pohnaný odpíraje pravil, že jemu Jeronymovi a manželce jeho nic povinovat nenie, a to z těchto příčin: napřed že ten kšaft podle práva dostatečný nenie, by on Jiřík statek, listu mocnieho nemaje královského, jej odkazovati mohl, a že on Jiřík z Krašovic, po kterémž oni puovodové chtie právo a spravodlnost mieti, zřiediv jiný statek svuoj, kterýž po Bohuslavovi z Krašovic otci svém měl, žádné zmienky o těch puol druhého sta kopách míšenských v smlouvě dotčených neučinil, a že jest neměl co a nemohl odkazovati, poněvadž sám tu nic neměl ani otec jeho. Neb otec jeho Bohuslav nejsa již na zámku najatém Stráži a jsa potom několiko leth živ, nikdy jej pana Bořivoje z toho dluhu nenapomínal ani on Jiřík, syn jeho, po něm. A též i oni puovodové nemají z čeho napomínati. A jestliže by byli měli kterú spravedlivost, jakož sú neměli, že sú to všecko promlčali podle zřiezení zemského. Neb jest tomu na XV leth, a v těch ve všech letech že jest jej z toho žádný nenapomínal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, a s obú stran pře líčenie, takto nalezli: Poněvadž on Jiřík z Krašovic kšaftující, po němž nadepsaní puovodové chtie spravedlnost mieti, v svém kšaftu a zřiezení těch puol druhého sta kop grošuov míšenských nemenoval, zejména také oni puovodové toho sú ničímž ani žádným svědomím neprovedli, by ta summa od něho od pana Donínského jemu Bohuslavovi zadržána byla, a k tomu také že nadepsaný Jiřík jsa několiko leth živ, z té summy a dluhu jej pana Bořivoje nikdy nenapomínal podle práva: z těch příčin on pan Bořivoj pohnaný jim puovodóm tu nic vedle toho puohonu povinovat nenie. Stalo se léta MDVI° v sobotu den svatého Marka po Svátosti.

R. III. l. 154. a.

1383.

Mezi Janem z Dubče a konšely města Vyšehradu o vrácení povozu člověku jeho dědičnému staveného. 1506, 25. dubna.

Jan z Dubče pohnal purkmistra a konšeluov i vší obce města hory Vyšehradu. Vinil je z nevrácení vozu a tří koní, kteréž sú člověku jeho dědičnému Matějovi, Jarošovu synu z Vršovic, na svém právě tu na Vyšehradě sstavili, kterýžto vuoz i ty tři koně on Jan sobě XVte kop grošuov pokládá.

V té při mezi Janem z Dubče puovodem s jedné, a mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města hory Vyšehradu Pražského pohnanými s strany druhé. Kdež je vinil z nevrácení vozu a tří koní, kteréž sú člověku jeho dědičnému Matějovi, Jarošovu synu z Vršovic, na svém právě tu na Vyšehradě sstavili, kterýžto vuoz i ty tři koně on Jan sobě XV kop grošuov českých pokládá etc., tak jakož týž puohon plněji to v sobě ukazuje. A na to ukázal listy, kteréž jest jim o téhož člověka psal, jich žádaje, aby mu člověka toho nevězeli, k tomu se poddávaje, že od něho spravedlivé učiniti chce, bude-li jej mieti. A při tom pravě, že oni jej přes to vždy vězeli svévolně, naň toho prve nevznesše. Proti tomu oni pohnaní pravili sú, že sú toho obstavenie neučinili svévolně, ale na žádost Martina formana, a také že sú nesstavili člověka jeho, ale člověka královského a souseda svého, kterýž jest grunth koupil za králem JMtí, aby jej vosadil aneb vosedl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, listy, kteréž ukázali, i svědomí, JMt nalezli: Poněvadž on Jan puovod jich pohnaných žádal, aby mu toho člověka s tiem statkem obstaveným vydali, a že on od něho spravedlivé učiniti chce, a oni pohnaní přes to jej vězeli, prve naň jemu nežalovavše ani toho vznesše, z té příčiny jemu Janovi puovodovi za právo se podle puohonu dává, tak aby strany před úředníky menšími Pražskými na zajtřie svaté Markéty najprv příští stály. A tu což on Jan puovod před týmiž úředníky na jich zchválení provede, jakož sobě ten statek obstavený v puohonu svém XV kop grošuov českých pokládá, a těch neprovedl, to oni pohnaní aby jemu Janovi dali od prúvodu ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v sobotu den svatého Marka.

R. III. l. 154. b.

1384.

Mezi Václavem Veselíkem ze Starého města Pražského a některými měšťany Novoměstskými o vydání peněz po Jílkovi Rybovi. 1506, 25. dubna.

Václav Veselík v Starém městě Pražském obývající, pohnal Štěpána Huncladera, Mikuláše Michka, Mikuláše pernikáře a Jana zvonaře, měšťany Nového města Pražského. Vinil je jakožto držitele statku nebožtíka Jílka Ryby, někdy měštěnína téhož Nového města Pražského, z nevydání puol XXVII kopy grošuov českých a z Xti grošuov českých dielu na téhož někdy Jílka témuž Veselíkovi dáti příslušejícieho.

V té při mezi Václavem Veselíkem v Starém městě Pražském obývajícím s jedné, a mezi Štěpánem Huncladerem, Mikulášem Michkem, Mikulášem pernikářem a Janem zvonařem, měšťany Nového města Pražského, s strany druhé. Kdež je vinil jakožto držitele statku nebožtíka Jílka Ryby, někdy měštěnína téhož Nového města Pražského, z nevydání puol XXVII kopy grošuov českých a z desieti grošuov českých

dielu na téhož někdy Jílka témuž Veselíkovi dáti příslušejícieho a povinného puoldruhého sta kop grošuov, kterážto summa jmenovanému Veselíkovi na již psaném Jílkovi podle jiných jeho spolupomocnících přisouzena jest etc., tak jakož týž puohon plněji to v sobě ukazuje. Při tom žádaje pánuov JMtí za spravedlivé opatřenie podle nálezu prve od JMtí učiněného. Proti tomu Jan zvonař, jeden z nich spolu pohnaných, mluviti dal, že on k tomu puohonu odpoviedati povinovat nenie z příčiny té, že on poručníkem ani držitelem statku jeho Jílkova nenie, než toliko toho, což mu od téhož Jílka jakožto děda odkázáno a od poručníkuov jeho vydáno jest, prose JMtí pánuov v tom za opatření. Neb jestliže by on, nejsa poručníkem, dluhu jeho Jílkova plátce býti měl, zdá mu se, že by i jiní, jimž jiný také statek od něho od Jílka odkázán jest, měli také pohnáni býti. Než poněvadž sú mocní od téhož Jílka zřiezení a dskami učinění poručníci a držitelé jmenovaného statku jeho i s panstvím, že by ti poručníci a ne on Jan to zastúpiti měli. A na to ukázal vajpis z desk, kdež nadepsaný Jílek poručníky statku svého dělá. Proti tomu Štěpán Hunclader, Mikuláš Michek a Mikuláš pernikář odpírajíce pravili, že on Jan zvonař má statek sobě od svrchu menovaného Jílka, děda svého, odkázaný podle zněnie kšaftu od téhož Jílka udělaného, a z té příčiny že jest povinovat také z toho statku plátce býti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany a jich se všech stran pře líčení a nahlédše pilně v to zřiezenie a poručenstvie téhož Jílka dskami utvrzené a je pilně váživše, nalezli: Poněvadž se z toho vajpisu z desk ukázaného zřetedlně ukazuje, že oni, Štěpán Huncledr, Mikuláš Michek a Mikuláš pernikář mocní poručníci jsú, a jim on Jílek častopsaným všecken statek svuoj, kterýž na zemi měl, odkázal i s panstvím, a oni takového statku držitelé jsú: z té příčiny tíž poručníci jemu Veselíkovi tou summou v puohonu menovanou, kteráž na jeho diel přísluší, to jest puol XXVII kopy grošuov českých a Xti grošuov českých, podle prvního JMtí nálezu povinovati sú, a tu aby jemu dali od dnešního dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Chtie-li pak oni poručníci o to k komu právem hleděti, právo se jim nezavírá. Stalo se v sobotu den svatého Marka.

R. III. l. 291. a. Srov. nálezy č. 1095, 1175 a 1251 v Archivu Českém XII. na str. 483 a 537 a tuto na str. 28.

1385.

Mezi Oldřichem hrabětem z Hardeku a Wolfem Risenberským z Janovic pro nevydání listu zápisného. 1506, [25. dubna].

Voldřich hrabie z Hardeku etc. pohnal Wolfa Ryzmberského z Janovic. Vinil ho z nevydánie listu zápisného na Teplskú silnici a na clo neb majto podle smlouvy trhovnie.

V té při mezi panem Voldřichem hrabí z Hardeku etc. s jedné, a Wolfem Ryzmberským z Janovic s strany druhé. Kdež ho vinil z nevydánie listu zápisného na Teplskú silnici a na clo neb majto podle smlouvy trhovnie. A na to ukázal svědomí. Proti tomu strana druhá pravila, aby tu smlouvu týž pan Voldřich pokázal, kteréž jest v svém puohonu dotekl, že se tu z té smlouvy shledá, měl-li by mu ten list on Wolf Ryzmberský položiti čili nic. Proti kteréžto Wolfově řeči poručník páně Voldřichuov pověděl, že té smlouvy nemá. I poněvadž on pan Voldřich k soudu přistoupiv, té smlouvy, kterúž v svém puohonu pokládá, neměl a nepokázal jí: z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, ten puohon zdvihli sú.

R. III. l. 292. a.

1386.

Mezi Bohuslavem Břekovcem z Ostromeče a Viktorinem ze Všehrd o nářek cti.
1506, 27. dubna.

Bohuslav Břekovec z Ostromeče a na Červeném Hrádku pohnal mistra Viktorina ze Všehrd. Vinil jej, že jemu Bohuslav[ovi] psal, že by práva nectil etc.

V té při mezi Bohuslavem Břekovcem z Ostromeče a na Červeném Hrádku s jedné, a mistrem Viktorinem ze Všehrd s strany druhé. Kdež týž Bohuslav jej Viktorina vinil, že jemu Bohuslav[ovi] psal, že by práva nectil etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. A na to on Bohuslav ten list, kterýž mu on Viktorin mezi jinú řečí psal, že by práva nectil, ukázal. Proti tomu týž mistr Viktorin pohnaný odpieraje pravil, že s ním Břekovcem puohon a při před soudem zemským má, a z té pře, kterúž tam před soudem zemským mezi sebú mají, ta slova sú přišla, že jest mu tak psal, že práva nectí; a k těm slovóm a psaní že se zná a toho nepří, toho na JMtech on Viktorin žádaje, aby při puohonu svém a při soudu zemském zachován byl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i odpor, vypověděli: Poněvadž on mistr Viktorin jsa od JMtí pánuov tázán, chce-li jej Břekovce při soudu zemském, když ta pře přijde, o kterúž jej on mistr Viktorin tam pohnal, viniti z těch slov, že by on Břekovec práva nectil, a on mistr Viktorin pověděl, že chce; z té příčiny JMt toho při soudu zemském nechávají a zuostavují. A poněvadž nadepsaný Břekovec po své cti stojí i puohon sem do soudu komorního o to učinil, chtě se z těch slov nadepsaných, v puohonu položených a jemu od téhož mistra Viktorina psaných, vyvoditi; z té také příčiny jemu Bohuslavovi Břekovcovi ta slova na jeho cti a dobré pověsti ke škodě a ujmě nejsú a býti nemají, dokudž by o to soudem zemským konce nevzali. A JMt škody mezi nimi zdvihají. Stalo se létha MDVI° v pondělí po svatém Marku evangelistovi.

R. III. l. 29. a.

1387.

Mezi Bohuslavem Břekovcem z Ostromeče a Viktorinem ze Všehrd o nářek cti. 1506, 27. dubna.

Bohuslav Břekovec z Ostromeče a na Červeném Hrádku pohnal mistra Viktorina ze Všehrd. Vinil ho, že mu on mistr Viktorin psal, aby se těmi ujistil, kteříž sú v stráži stáli u Chlumu v Sosni etc.

V té při mezi Bohuslavem Břekovcem s jedné, a mistrem Viktorinem s strany druhé. Kdež on Břekovec vinil jeho z toho, že mu on mistr Viktorin psal, aby se těmi ujistil, kteříž sú v stráži stáli u Chlumu v Sosni, pravě v témž psaní svém, že on Bohuslav ty jisté dobře zná etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. Tu on mistr Viktorin jsa od JMtí tázán, chce-li jej o tu stráž viniti, a on pověděl: dá-li mu z čeho Břekovec vinu, že mu chce odpoviedati a práv býti; při tom týž Viktorin prose, poněvadž jest to psaní přišlo z té pře, o kterúž on Viktorin s ním v soudu zemském činiti má a jej tam pohnal, aby JMt jej při soudu a právu zemském zuostaviti ráčili. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i s obú stran pře líčenie, JMt vypověděli takto: Poněvadž se to práva vedení při soudu zemském dotýče a o to tam puohon mezi sebú mají, z té příčiny JMt toho při soudu zemském nechávají. A poněvadž on Břekovec po své cti stojí a o to sem do soudu komorního puohon učinil, tak JMt vypověděli: že ta slova v puohonu dotčená a jemu Břekovcovi od téhož mistra Viktorina psaná jemu Břekovcovi na jeho cti a dobré pověsti k žádné škodě ani ujmě nejsú a býti nemají, dokudž o to soudem zemským mezi nimi konce nebude. Škody mezi stranami JMt zdvihají. Stalo se léta MDVI° v pondělí po svatém Marku.

R. III. l. 29. a.

1388.

Mezi Kateřinou z Mansdorfu a Benešem Sekerkou ze Sedčic a jinými rukojmími za věno její o rukojemství. 1506, 27. dubna.

Kateřina z Mansdorfu pohnala Beneše Sekerku z Sedčic, Martina Sudu z Kunratic a Bohuslava z Kvietkova. Vinila je ze sta kop grošuov českých vedle jich zapsání etc.

V té při mezi Katheřinú z Mansdorfu puovodem s jedné, a Benešem Sekerkú z Sedčic, Martinem Sudou z Kunratic a Bohuslavem z Kvietkova pohnanými s strany druhé. Kdež táž Katheřina viní je pohnané ze sta kop grošuov českých vedle jich zapsánie někdy za manžela jejieho Mikuláše z Kopyst etc., tak jakož puohon v sobě plněji ukazuje. A na to ukázala ceduli smluvní, mezi ní Katheřinú a někdy Mikulášem z Kopyst, jejiem manželem, mezi nimi učiněnú, a k tomu ukázala dobrých lidí svědomí. Proti tomu pohnaní odpierajíc pravili, že o dalším rukojemstvie ne-

vědie, než že sú za věno rukojmie, kteréž jí vyplněno a dáno, tisíc kop grošuov míšenských, a to že již z desk propuštěno jest, a dále přes to že nic povinovati nejsú. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, svědomí i s obú stran pře líčení a pilně v svrchu dotčenú ceduli nahlédše smluvní, nalezli: Ačkoli ona Katheřina puovod cedulí smluvní svrchu menovanú i také svědky poněkud provodí, že by svrchu dotčení pohnaní jí Katheřině za těch sto kop grošuov českých napřed dotčených rukojmie byli, ale poněvadž při té ceduli smluvní pečeti nenie, a ti jejie rukojmie v tom svědomie dokonce se nesrovnávají, a oni pohnaní tomu, by rukojmie vajše nežli za věno byli, odpierají: i z těch příčin aby oni pohnaní to zpravili, že za těch sto kop grošuov českých často psaných a v té ceduli smluvní položených rukojmie nejsú, a to v pátek o suchých dnech lethničních najprv příštích v kaple Všech Svatých na hradě Pražském, tak jakož jim JMtí pány rozkázáno a nalezeno bude. A kterýžkoli z nich to zpraví, ten aby placení dielu svého prázden byl. A kterýž by nezpravil, ten aby svuoj diel naň příslušející jí Katheřině dal od toho dne k zprávě položeného ve dvú neděli pořád zběhlých. Stalo se létha MDVI° v pondělí po svatém Marku.

R. III. l. 55. a.

1389.

Mezi Jindřichem z Kostelce a Vostrovcem Strachotou z Kralovic o nezdržení smlouvy.
1506, 27. dubna.

Jindřich z Kostelce na Tismicích pohnal Vostrovce Strachotu z Kralovic. Vinil jej z nezdrženie smlouvy dobrými lidmi mezi nimi učiněné etc.

V té při mezi Jindřichem z Kostelce na Tismicích puovodem s jedné, a Vostrovcem Strachotú z Kralovic pohnaným s strany druhé. Kdež jej Strachotu týž Jindřich vinil z nezdrženie smlouvy, dobrými lidmi mezi nimi učiněné, v tom, že toho platu ujieti nechce, kterýž jest na Chotěticích, jmenovitě VI kop grošuov českých etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavierá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž se ta věc gruntuov a dědičného platu dotýče, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. A JMt mezi stranami škody zdvihli sú. Stalo se v pondělí po svatém Marku evangelistovi.

R. III. l. 99. b.

1390.

Mezi Jindřichem z Běšin a Jindřichem z Březí o nevydávání desátků ze dvorů poplužních.
1506, 27. dubna.

Jindřich z Běšin, miestosudí království Českého, pohnal Jindřicha z Březí. Vinil jej z nevydánie desátkuov ze dvoruov poplužních v Koupi a Telčovicích etc.

V té při mezi Jindřichem z Běšin, miestosudím královstvie Českého, puovodem s jedné, a Jindřichem z Březí, pohnaným s strany druhé. Kdež jej týž Jindřich z Běšin vinil z nevydánie desátkuov ze dvoruov popložních v Koupi a v Telčovicích etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž se gruntuov zemských a desátkuov dědičných dotýče, JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v pondělí po svatém Marku evangelistovi.

R. III. l. 99. b.

1391.

Mezi Jindřichem z Běšin a Jindřichem z Březí o nedávání desátků ze vsí. 1506, 27. dubna.

Jindřich z Běšin, miestosudí královstvie Českého, pohnal Jindřicha z Březí. Vinil jej z toho, že lidé jeho ze vsi Koupě a z Telčovic a z Podruhlé desátku nevydávají etc.

V té při mezi Jindřichem z Běšin, miestosudiem království Českého, puovodem s jedné, a Jindřichem z Březí pohnaným s strany druhé. Kdež ho on Jindřich z Běšin vinil, že lidé jeho ze vsi Koupě a z Telčovic a z Podruhlé desátku nevydávají etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž se desátkuov dědičných dotýče, z té příčiny JMt tento puohon zdvihli sú. Stalo se v pondělí po svatém Marku evangelistovi.

R. III. l. 100. a.

1392.

Mezi Pavlem Malovcem z Pacova a Janem z Březí o pobrání statku. 1506, 27. dubna.

Pavel Malovec z Pacova pohnal Jana z Březí a v Netvořicích. Vinil jej z pobrání statku, kterýž sú lidé jeho Pavlovi vezli knězi Mikulášovi Pacovskému, jmenovitě zlatých, grošuov a jiných peněz za CCC kop grošuov míšenských.

V té při mezi Pavlem Malovcem z Pacova puovodem s jedné, a Janem z Březí a v Netvořicích pohnaným s strany druhé. Jakož týž Pavel vinil jej Jana z pobrání statku, kterýž sú lidé jeho Pavlovi vezli knězi Mikulášovi Pacovskému, jmenovitě zlatých, grošuov a jiných peněz za tři sta kop grošuov míšenských, a horských peněz za XIV kop grošuov míšenských, kalich střiebrný, kterýž téhož kněze stál XXIII kop grošuov míšenských, pušku stříebrnú za puol XVII kopy grošuov míšenských; item biblí od ruky psaná česká, mšál tlačený, plátna lněného troubu Lte loket; item prostěradla a cejchy z peřiny, ubrusy stolní a ručníky plátěnné a žita IV pytle, k kterémužto statku on Pavel praví se spravedlnost mieti od kněze Mikuláše nadepsaného danou, kdež jest mu právo své dal k témuž statku pobranému etc., tak jakož puohon

plněji svědčí. A na to týž list, v němž mu ty věci dává, a k tomu i některá svědomí ukázal. Proti tomu Jan z Březí pohnaný odpíraje pravil, že se to svědomí s puohonem v ničemž nesrovnává a že těch věcí v puohonu menovaných, by mu ty od něho od Jana tak pobrány byly, ti svědci nemenují. A to dání jeho knězovo jemu Malovcovi mocné nenie; neb čehož jest kněz neměl, toho jest dáti nemohl; ale že jsou to věci zádušní, kostelní a božské, k kostelu Netvorskému přislušející, kteréhožto kostela on Jan s bratrem svým pán poddací jest; a ten kněz že jeho člověk poddaný a farář byl, a jsa tu v městečku jeho v Netvořiciech a maje vosadní obecní k tomu kostelu přislušející klenoty sobě svěřené a poručené, ty jest bez vuole a vědomí jeho Jana jakožto pána svého poddacieho, i také té vosady odpuštěnie nevzav, počtu jim neučiniv, zlodějsky pobrav, pryč vezl. A z té příčiny on Jan témuž knězi jakožto zloději svému v zjevném zlodějstvie v skutku shledanému a zastiženému na silnici odjal a pobral, a to že jest učinil a učiniti mohl právě, slušně a spravedlivě. A nad to nade všecko že o to o všecko s týmž knězem smlouvu má dokonalou, a po té smlouvě že on Malovec tepruv ty věci od kněze sobě dané má. A poněvadž on Malovec věc smluvenú k sobě přijal a z ní pohání, zdá se jemu Janovi, že ten puohon jest na zmatek, žádaje pánuov JMtí v tom za opatření. Zase proti tomu on Malovec puovod odpíraje pravil, že ten kněz žádný zloděj, žádný lotr ani ztracenec a na cti zmazaný nenie; ale jest člověk zachovalý, poctivý a v žádném zlodějstvie nikdy neshledaný. A ten statek, kterýž od něho od Jana pobrán, ne tajně, ale zjevně ve dne a svobodně vézti dal k svým přátelóm, a potom že jest tu v Netvořiciech některý čas byl; a ten statek že jeho knězuov a ne kostelní jest, a že to nenie než zastírání jeho Malovcovy spravedlnosti. A také že jest se o ty věci smlúvati již nemohl, poněvadž již byl prve ty věci jemu Malovcovi dostatečně dal; a také že ta smlouva od téhož kněze s nimi s Netvorskými učiněná ani vyřezaná ani pečetmi tvrzená jest, a dobrovolně on kněz že jí neučinil. Proti kterýmžto řečem nadepsaný Jan pohnaný pověděl, že on Malovec holá slova mluví, ale že nic neprovozuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu, svědomí, pře líčenie, odpory vyslyševše i také v to knězovo dánie jemu Malovcovi učiněné nahlédše, nalezli: Poněvadž on Jan z Březí pohnaný svědomím svým to dostatečně provedl, že ten kněz Mikuláš před dávními léthy to mluvil a přiřekl dobrovolně jemu Janovi a té osadě Netvorské, že s nimi pracovati a tu své kosti složiti i také ten statek, kterýž má, že při tom záduší nechati a jemu učiniti chce; z toho znáti jest, že takového statku svého přes to své přirčenie dobrovolně jemu Malovcovi dáti nemohl: a protož on Jan pohnaný jemu Malovcovi puovodovi podle jeho puohonu těch věcí v témž puohonu menovaných vydati a navrátiti povinovat nenie. Stalo se v pondělí po svatém Marku evangelistovi. R. III. l. 239. b.

1393.

Mezi Děpoltem z Lobkovic a Jakubem Hupaufem z Milžan o nezdržení smlouvy o Libčeves. 1506, 28. dubna.

Děpolt z Lobkovic pohnal Jakuba Hupaupha z Milzan. Vinil ho z nezdržení smlouvy pod dobrých lidí pečetmi mezi nimi učiněné, a to v tom, zač by kolivěk Libčeves komu chtěl prodati etc.

V té při mezi Děpoltem z Lobkovic s jedné, a Jakubem Hupaufem z Milzan s strany druhé. Kdež ho vinil z nezdržení smlouvy pod dobrých lidí pečetmi mezi nimi učiněné, a to v tom, zač by kolivěk Libčeves komu chtěl prodati, že jest měl naň to prve vznésti, chce-li ji on pan Děpolt za to vzieti; a s žádným nedokonávati bez jeho vuole. I tomu jest on Hupauff dosti neučinil, ale prodal tu Libčeves jinému za pět tisíc kop grošuov míšenských etc., tak jakož týž puohon plněji v sobě ukazuje. A na to touž smlouvu ukázal a svědomí, při tom pravě, že jest jemu Hupauffovi viece za ten statek dával a dáti chtěl, nežli jest jej on Hupauff prodal. Proti tomu on Hupauff pohnaný odpieraje pravil, že se k té smlouvě zná, a že jest tomu všemu rád dosti učiniti chtěl a byl by učinil, ale že jest jím panem Popelem to zrušeno, kterýž prve než on z té smlouvy vystoupil, v tom, že maje mu podle též smlouvy pět set kop grošuov českých puojčiti i nepuojčil, než chtěl jeho vytrvati a ustáti, aby mu ten statek laciněji dal, nežli mu jiní dávali. A také že jest ta smlouva mezi nimi neměla trvati nežli do svatého Mathúše od té smlouvy najprv příštieho. Proti kteréžto řeči poručník páně Děpoltuov pověděl, že jest to pan Děpolt učiniti a jemu těch peněz puojčiti chtěl; ale že jest mu on Hupauff té summy ujistiti nechtěl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i s obú stran pře líčení, na to i smlouvu s svědomím ohledavše a pováživše, JMt nalezli: Poněvadž v té smlouvě to zřetedlně položeno jest, že pan Děpolt sobě to znamenitě vymínil, že chce toho vuoli mieti, tu smlouvu držeti do svatého Mathúše neb nechati, a to v tom času jemu Hupauffovi věděti dal, a to jest on pan Děpolt potřebně a dostatečně provedl, že jest se podle výminky v smlouvě položené k němu k Hupauffovi zachoval, jemu v tom času, než svatý Mathouš minul, věděti dal, že tu smlouvu držeti chce: i z té příčiny dává se jemu panu Děpoltovi za právo. Stalo se léta MDVI° v úterý den svatého Vitališe.

R. III. l. 73. b.

1394.

Mezi Jiřím z Šanova a Albrechtem Hořešovcem z Libošína o dluh mrtvého bratra. 1506, 28. dubna.

Jiřík z Šanova pohnal Albrechta Hořešovce z Libošína. Vinil ho z nevrácení summy, kterúž jest dal za Jana Horčici z Libošína, bratra jeho nedielného etc.

V té při mezi Jiříkem z Šanova s jedné, a Albrechtem Hořešovcem z Libošína. Kdež ho vinil z nevrácení summy, kterúž jest dal za Jana Horčici z Libošína, bratra jeho nedielného, XIVti kop grošuov českých etc., tak jakož puohon v sobě plněji zavierá. A na to ukázal svědomí a kvitanci. Proti tomu poručník pohnaného odpieraje pravil, že on dluhu bratra mrtvého platiti povinovat nenie, a že jest byl bratr jeho dielný. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, svědomí i kvitancí a s obú stran pře líčení, JMt nalezli: Poněvadž on Jiřík puovod toho dostatečně neprovozuje, by on Albrecht s nebožtíkem Janem, bratrem svým, [ne]dílen byl, a Rybský, poručník Albrechta pohnaného, pravil, že sú bratří dielní byli a že on Albrecht v statek ten pozuostalý po něm po Janovi neuvázal se a uvázati nechce: z té příčiny on pohnaný jemu puovodovi tiem dluhem v puohonu menovaným povinovat nenie. Než chce-li on Jiřík k tomu grunthu a statku po něm po Janovi Horčicovi zuostalému o ten dluh hleděti, právo mu se nezavierá. Stalo se léta MDVI° v úterý den svatého Vitališe.

R. III. l. 99. a.

1395.

Mezi Janem Votloučkou z Hradčan a Bohuslavem Vrchotou z Slatiny o dluh.
1506, 28. dubna.

Jan Votloučka z Hradčan pohnal Bohuslava Vrchotu z Slatiny. Vinil ho ze XXXti kop bez puol druhé kopy grošuov vše míšenských dluhu jemu za ztravu a za obrok zuostalého.

V té při mezi Janem Votloučkou z Hradčan s jedné, a Bohuslavem Vrchotú z Slatiny s strany druhé. Kdež ho vinil ze XXXti kop bez puol druhé kopy grošuov vše míšenských dluhu jemu za ztravu a za obrok zuostalého etc., tak jakož týž puohon plněji v sobě zavírá. A' na to ukázal registra jím samým sepsaná, a pravě, že jest tak s ním sčetl při jeho Vrchotově přítomnosti a po počtu že jest tak sepsal spravedlivě. Proti tomu on Bohuslav pohnaný odpíraje pravil, že jemu toliko povinovat nenie, a že jest on Votloučka sám sobě psal, co jest chtěl, a to že pruovod dostatečný nenie; než což by mu spravedlivě dlužen byl, že by mu rád platiti chtěl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpory, nalezli: Poněvadž on Vrchota sám pověděl, že dluhu IXti neb Xti kopám, by jemu Votloučkovi dlužen nebyl, neodpírá, i ty aby on Vrchota jemu Votloučkovi dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. A chce-li on Votloučka nad to viece od Vrchoty mieti, aby obě strany před úředníky Pražskými menšími k pruovodu stály na zajtřie svaté Markéty najprv příští, a což tu týž Votloučka na

schválení týchž úředníkuov provede, to aby on Vrchota jemu dal od pruovodu ve dvú nedělech pořád zběhlých. A čehož by on Votloučka neprovedl, to aby zpravil v kaple Všech Svatých na hradě Pražském na svatého Martina najprv příštieho. Stalo se v úterý den svatého Vitališe.

R. III. l. 155. a.

1396.

Mezi měšťanem Novoměstským Jakubem Pehemem a některými měšťany Kadaňskými o vytisknutí ze statku jeho. 1506, 28. dubna.

Jakub Pehem, měštěnín Nového města Pražského, pohnal Václava Zoczara, Kašpara Gleymara, Martina Czeymara a Anthonína, měšťany města Kadaně. Vinil je z toho, že sú na úřadě konšelském tu v Kadani jej z domu a od statku jeho, kterýž mezi nimi měl, vytiskše, všecken statek i svrchky, kteréž tudiež v tom domě měl, sepsati kázali.

V té při mezi Jakubem Pehmem, měštěnínem Nového města Pražského, s jedné, a mezi Václavem Zoczarem, Kašparem Gleymarem, Martinem Czeymarem a Anthonínem, měšťany města Kadaně, pohnanými s strany druhé. Kdež týž Jakub puovod vinil je pohnané z toho, že jsúce na úřadě konšelském tu v Kadani, jej z domu a od statku jeho, kterýž mezi nimi měl, vytiskše, všecken statek i svrchky, kteréž tudiež v tom domě měl, sepsati kázali, a v tom jeho vytištění, když mu tu v městě beze vší spravedlivé příčiny býti nedali, zatiem ten jeho duom, i což v něm bylo, shořelo, kdež skrze to na svém statku újmy vzal za dvě stě kop grošuov českých etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to vedl svědomí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že on toho nikterakž podle puohonu svého neprovozuje, by mu oni statek jeho popisovali. Než k tomu se znají, že jsú při tom byli z rozkázání pána svého, pana Jana Hasysteynského, že sú ten statek popisovali, kterýmžto od téhož pana Hasysteynského, jakožto jich pána, poručeno bylo. A také že sú oni z domu a s statku jeho jej nevytiskli. A poněvadž nic neprovozuje dostatečně, zdá se jim, že jest ten puohon na zmatek. A na to také ukázali svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu, odpory, i s obú stran pře líčení vyslyševše, JMt nalezli: Poněvadž on Jakub dostatečně toho neprovodí, by mu oni pohnaní statek jeho popisovali, jej z statku vytiskli aneb v městě býti nedali, a oni pohnaní to potřebně a dostatečně svědomí[m] pana Jana Hasysteynského i některých dobrých lidí to odvedli, že sú toho neučinili, nepopisovali, jeho nevytiskli, než toliko že sú při tom z rozkázání téhož pána svého pana Hasysteynského byli, a on pan Hasysteynský k tomu ke všemu se zná, že jest jemu Peh-

movi to rozkázal; i z těch příčin oni pohnaní jemu Jakubovi puovodovi podle jeho puohonu tu nic vinni nejsú. Stalo se v úterý den svatého Vitališe.

R. III. l. 155. b.

1397.

Mezi Janem Leidichem z Čečelic a bratřími z Hrušova o postavení poddaného člověka pro pych. 1506, 28. dubna.

Jan Leydych z Čečelic pohnal Jana, Václava a Frydrycha bratří vlastních a nedielných z Hrušova, aby člověka svého Samka z Čečelic postavili před pány JMtí v soudu komorním. Vinil ho z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých.

V té při mezi Janem Leydychem z Čečelic s jedné, a mezi Janem, Václavem a Frydrychem bratřími vlastními a nedielnými z Hrušova s strany druhé. Kdež týž Leydych puovod pohnal již menované bratří, aby člověka svého Samka z Čečelic postavili před pány JMtí, kdež téhož člověka vinil z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. Tu Jan z Hrušova před JMtí stoje pověděl, že ten člověk poručníka té své pře učinil jest a má poručníka, a ten že na miestě jeho k té při odpoviedati chce. Proti tomu on Leydych pověděl a prosil pánuov JMtí za opatřenie, poněvadž ten člověk podle puohonu postaven nenie, aby JMt jeho opatřiti ráčili. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpor a stran pře líčení, takto o tom vypověděli: Poněvadž nadepsaní bratří z Hrušova jsúce pohnáni, aby nadepsaného člověka svého Samka postavili, i nepostavili sú, a ten člověk nejsa podle puohonu postaven, té své pře poručníka učinil, ješto jest toho učiniti nemohl: z té příčiny nadepsaní bratří z Hrušova pohnaní jemu Leydychovi puovodu tiem pychem a puohonem a pokutou v tém pychu položenou, to jest Xti kop grošuov českými, [jsú] vinni, a tu aby jemu Leydychovi dali od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých, poněvadž sú se podle puohonu nezachovali. Stalo se v úterý den svatého Vitališe.

R. III. l. 156. a.

1398.

Mezi Janem z Klenového a Janem Černajkovským z Cirmperku o kladení statku ve desky. 1506, 28. dubna.

Jan z Klenového pohnal Jana Černaykovského z Cyrmperku. Vinil ho z toho, že mu statku ve dsky klásti nechtěl podle cedule smluvní mezi nimi učiněné.

V té při mezi Janem z Klenového puovodem s jedné, a Janem Černaykovským z Cyrmperku pohnaným s strany druhé. Kdež téhož Černaykovského vinil z toho, že mu statku ve dsky klásti nechce podle cedule smluvní mezi nimi učiněné. I po-

něvadž on Černaykovský pohnaný nedal poručníku svému listu mocnieho podle práva a dostatečného k nadepsané při, z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, dávají témuž Klenovskému proti napřed menovanému Janovi Černaykovskému podle jeho puohonu za právo stané. Stalo se v úterý den svatého Vitališe.

R. III. l. 156. b.

1399.

Mezi Markétou z Byšic a čtyřmi rukojmími o dosti neučinění rukojemství za věno. 1506, 28. dubna.

Markétha z Byšic pohnala Kašpara z Zhan, Jiříka z Duban, Mikuláše z Rachmberku a Viléma Kro. Vinila je z dosti neučinění rukojemstvie, kdež sú slíbili k ruce jejie za věno, kteréž jest jí obvěnil někdy Hanuš z Dolan, manžel jejie.

V té při mezi Markethú z Byšic puovodem s jedné, a mezi Kašparem z Zhan, Jiříkem z Duban, Mikulášem z Rachmberku a Vilémem Kro, pohnanými s strany druhé. Kdež je vinila z dosti neučiněnie rukojemstvie, kdež sú slíbili k ruce jejie za věno, kteréž jest jí obvěnil někdy Hanuš z Dolan, manžel jejie, šest seth kop grošuov míšenských etc., tak jakož týž puohon plněji v sobě zavierá. A na to ukázala svědomí. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že oni k tomu puohonu odpoviedati povinni nejsú, a to proto, že z jejieho Marketiného svědomí to se zřetedlně ukazuje, a příjemce věna jejieho že se k tomu seznávají, že sú příjemci byli a rukojmie přijali, a z té příčiny že sú oni příjemci a ne ona paní Markéta poháněti měli. A poněvadž ona pohnala jest z cizí pře, že jest ten puohon učinila na zmatek. A nad to pověděli jsú, že jsú naprosto nic neslibovali, za to nikdy žádáni nebyli za žádné rukojemstvie, aniž jsú při tom byli, než toliko při smluvách jejich byli. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor, i s obú stran pře líčenie, k tomu i svědomí, JMt takto sú nalezli: Poněvadž ona Markétha to dostatečně těmi příjemci, kteříž sú na miestě jejiem ty rukojmie přijímali, i také některými dobrými lidmi, kteříž sú při tom byli, provedla, i z té příčiny dávají jie Markétě za právo, aby tíž rukojmie jí Markétě těch šest seth kop grošuov na míšensko dali ve dvú nedělech pořád zběhlých. A chtie-li tíž rukojmie k komu o to hleděti, právo se jim nezavírá. Stalo se v úterý den svatého Vitališe.

Léta MDVIII° v středu před svatým Janem Křtitelem [21. června] vydán jest list zatykací Markétě z Byšic na Viléma Kro pro dosti neučinění nálezu tohoto svrchu psaného dielu naň dáti příslušejícieho.

R. III. l. 198. b.

1400.

Mezi Václavem Bezdružickým z Kolovrat spolu s kr. sekretářem doktorem Augustinem a radou Starého města Pražského o postavení Jakuba žida Lounského pro vinu. 1506, 28. dubna.

Václav Bezdružicský z Kolovrath a doktor Augustyn, krále JMti sekretář, pohnali purgmistra a raddu i všecku obec Starého města Pražského, aby Jakuba žida Lounského tu v Starém městě Pražském obývajícieho, dobře se jím ujistíce, jej postavili před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti v soudu komorním, že jej viniti chtie z viny a pokuty králem JMtí jim na něm dané etc.

V té při mezi panem Václavem Bezdružicským z Kolovrath a doktorem Augustinem, krále JMti sekretářem, puovody s jedné, a mezi purgmistrem a raddú i vší obcí Starého města Pražského pohnanými s strany druhé. Kdež jmenovaní puovodové pohnali jich Staroměstských, aby Jakubem židem Lounským tu v Starém městě Pražském obývajícím dobře se ujistíce, jej postavili před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti v soudu komorním, že jej viniti chtie z viny a pokuty králem JMtí jim na něm dané etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu oni Pražané stojíce JMti pánuov v tom za opatřenie prosili, poněvadž dva puovodové pohnali a jeden z nich toliko, pan Václav, stojí, a doktor Augustin nic, zdá se jim, že jemu samému panu Václavovi k té při odpoviedati povinni nejsú. K kteréžto řeči pan Václav pověděl, že sám od sebe stojí, a jsa tázán od JMtí pánuov, má-li list mocný od spolupuovoda doktora Augustina, pověděl, že sám od své osoby stojí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nahlédše v ten puohon i také v svolenie zemské: Poněvadž pan Václav ne sám, ale s svým spolupuovodem svrchu menovaným Augustinem jich Pražan pohnal společně a sám toliko od své osoby stojí, a druhý spolupuovod nestojí, z té příčiny tento puohon zdvihli sú. Stalo se v úterý den svatého Vitališe.

R. III. l. 292. a.

1401.

Mezi Václavem Čechem z Hradce Králové a poručníky sirotkův po Zdeňku Chvalkovském z Hustiřan o dluh. 1506, 28. dubna.

Václav Čech, měštěnín města Hradce Králové, pohnal Bavora Neznašovského z Hustiřan a na Neznašově, Václava Zárubu z Hustiřan na Třebovicích a Diviše z Hustiřan, poručníkuov sirotkuov a statku někdy Zdeňka Chvalkovského z Hustiřan. Vinil je ze sta kop grošuov a z XXXV kop grošuov vše českých, kterúžto summu nadepsaný Zdeněk Chvalkovský u něho proležal.

V té při mezi Václavem Čechem, měštěnínem města Hradce Králové, puovodem s jedné, a mezi Bavorem Neznašovským z Hustiřan a na Neznašově, Václavem Zárubú z Hustiřan a na Třebovicích a Divišem z Hustiřan, poručníky sirotkuov a statku někdy Zdeňka Chvalkovského z Hustiřan, s strany druhé. Kdež je vinil ze sta kop grošuov a z XXXV kop grošuov vše českých, kterúžto summu nadepsaný Zdeněk Chvalkovský u něho proležal etc., tak jakož puohon v sobě šíře ukazuje. A na to ukázal list pod pečetí někdy Zdeňka Chvalkovského, k tomu také i některá svědomí ukázal, při tom pravě týž Čech, že oni pohnaní držíce a užívajíce statku téhož někdy Zdeňka, z statku jeho dluhu jemu Čechovi spravedlivého zaplatiti nedbají. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že ta věc na nebožtíka Zdeňka Chvalkovského, kteréhož oni statku poručníci a držitelé jsou, [se] nevztahuje a nic nedotýče; neb s něho sňata jest; ale že jest věc Hanuše Bučského, a on Hanuš že se k té věci zná. A poněvadž on Čech ničímž neprovozuje, by mu takovú summu nebožtík Zdeněk povinovat byl, že mu oni také nejsú povinovati platiti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, svědomí i pře líčení a v ten list nebožtíka Zdeňka nahlédše a jeho pilně považivše, takto JMt nalezli: Poněvadž on Čech jeho nebožtíkovým Zdeňkovým Chvalkovského listem to provedl, že se týž Zdeněk týmž svým listem jemu Čechovi k dluhu znal a že mu plátce býti chtěl, a poručníkóm statku svého poručil, aby mu zaplaceno bylo, že jest dluh spravedlivý, k tomu také i jinými svědky on Čech dluh provedl, a oni pohnaní dluhu neodpírají: i z té příčiny oni pohnaní jemu Čechovi sú dluhem povinovati. Ale poněvadž se ten dluh, co ho jest zejména, neprovozuje a nejmenuje, z té příčiny aby strany stály před úředníky menšími Pražskými na zajtří svaté Markréty, a což tu on Čech toho dluhu, že by mu on nebožtík Chvalkovský Zdeněk spravedlivě dlužen zuostal, před týmiž úředníky provede na zchválení jich, to oni pohnaní jakožto držitelé jeho statku Zdenkova aby jemu dali Čechovi od próvodu ve dvú nedělí pořád zběhlých. Chtie-li pak oni pohnaní o to k komu hleděti, právo se jim nezavírá. Stalo se v úterý den svatého Vitališe.

R. III. l. 292. b.

1402.

Mezi Matyášem Libákem z Radovesic a pány z Gutšteina spolu s Janem z Waitmile o dluh za službu u falckrabí. 1506, 28. dubna.

Mathiáš Libák z Radovesic pohnal létha MDV° ve čtvrtek před stolováním svatého Petra [20. února] pana Heynrycha z Gutšteyna, pana Jana z Waytmille na Chomútově a pana Jetřicha z Gutšteyna na Chyšech z služby jemu u falckrabie JMti zuostalé, totiž tisíc XXX a IV zlatých rynských etc. Tu na rok jim položený létha

ut supra v úterý den svatého Vitališe, poněvadž nadepsaní pohnaní k svému právu, třikrát voláni jsúce, nestáli, dáno jest jemu Libákovi puovodovi za právo stané. Dal památné.

R. III. l. 318. a. za nápisem: *Staná práva k roku Svátosti létha MDVI°.*

Puohonové a nálezové k roku sv. Martina léta MD šestého.

1403.

Mezi Divišem z Poličan a Polyxenou z Dobřenic o řečení. 1506, 12. listopadu.

Diviš z Poličan pohnal Polixenu z Dobřenic. Vinil ji ze řčení, kdež mu řekla dáti Lte kop grošuov, a tomu rčení nedbá učiniti dosti etc.

V té při mezi Divišem z Poličan puovodem s jedné, a Polixenú z Dobřenic s strany druhé. Kdež ji vinil ze rčení, kdež mu řekla dáti Lte kop grošuov, a tomu rčení nedbá učiniti dosti etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázal dobrých lidí svědomí, žádaje pánuov JMtí za opatření. Proti tomu Václav z Dědibab, poručník Polixeny pohnané, odpieraje pravil, že mu ona tú summú povinna nenie z té příčiny, že on Diviš toho dostatečně neprovozuje, a to proto, že svědci nejsú podle práva pohnáni, a také že sú bratří ti, kteříž svědčí, nedielní, a k tomu dluhu že se ona nezná ani ke rčení. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor, s obú stran pře líčení i svědomí, nalezli: Poněvadž on Diviš puovod to rčení svědomím dostatečně a dobrými lidmi provodí, Čeňkem a Bořkem, bratřími dielnými, jakož oni sami dielnost svú v témž svědomí seznávají, kteréž sú vedle práva učinili; z té příčiny ona Polixena jemu Divišovi tiem rčením a těmi sty [sic] kopami míšenskými aneb padesáte kopami grošuov českými podle seznání týchž svědomí jest vinna, a ty aby jemu Divišovi dala ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se léta MDVI° ve čtvrtek den pěti bratří.

Léta MDVI° v sobotu před svatým Ondřejem [28. listopadu] vydán jest list zatykací na Polixenu z Dobřenic pro nezaplacení a nedání padesáti kop grošuov českých podle nálezu tohoto svrchu psaného.

R. III. l. 74. a.

1404.

Mezi Václavem Roztockým z Teplé a Václavem z Tezova o nevypravení rukojemství. 1506, 12. listopadu.

Václav Roztocský z Teplé pohnal Václava z Tezova. Vinil ho z nevypravení rukojemstvie padesáti kop grošuov českých věnných naň na Roztocského dáti příslušejícieho. Vložen puohon ve čtvrtek den svatého Brykcí [13. listopadu] léta MDIII°. *)

V té při mezi Václavem Roztocským z Teplé puovodem s jedné, a Václavem z Tezova s strany druhé. Kdež ho vinil z nevypravení rukojemstvie Lti kop grošuov českých věnných naň na Roztocského dáti příslušejících za paní Dorothu jeho Václavovu manželku, že mu v tom rukojemstvie státi déle nechce etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje, žádaje v tom JMtí za opatření. Proti tomu on pohnaný povědĕl, že tomu rukojemstvie neodpírá, ale zná se toliko, že jest statek svuoj rukojmím dal a že ho jej Roztocského nemá čím vypraviti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteinĕ etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i odpor, JMt nalezli: Poněvadž on Václav pohnaný neodpírá, ale zná se k tomu dluhu za rukojemstvie, z té příčiny aby jej Roztocského z těch Lti kop grošuov českých v puohonu dotčených a z toho rukojemstvie vyvadil, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se ve čtvrtek den svatých pět bratruov.

R. III. l. 293. a. *) V rukop. MDIII°, čti MDV°.

1405.

Mezi Václavem Štrabochem a Vlaštkem Petrovským z Voděrad o dluh. 1506, 12. listopadu.

Václav Štraboch, měštěnín Starého města Pražského, pohnal Vlaštka Petrovského z Oděrad. Vinil ho ze XXXti a z sedmi kop grošuov českých a z jednoho groše českého jemu spravedlivě povinného etc.

V té při mezi Václavem Štrabochem, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a Vlaštkem Petrovským z Oděrad s strany druhé. Kdež ho vinil ze XXXti a z sedmi kop grošuov českých a z jednoho groše českého jemu spravedlivě povinného, při tom pravě, že před některým létem u něho u Štrabocha ztravu měl, tu summu jemu dlužen zuostal. A na to ukázal registra jím samým sepsaná, kdež se jest s týmž Petrovským o to počítal, přitom toho dotýkaje, že jest mu měl na to list udělati. I neudělal. A na to ukázal jednoho svědka Jana Krusého. Proti tomu on Petrovský pohnaný odpíraje pravil, že se svědomí s puohonem nesrovnává, že se větší summa v puohonu nežli v svědomí menuje, a také že ta registra k pruovodu dostatečná nejsú; že jest psal, jak mu se zdálo, a také že jedním svědomím provodí, ješto jeden svědek jest žádný svědek, a také že toho neprovodí, by se s ním o to počítal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu, odpor i svědomí vyslyševše, nalezli: Poněvadž on Štraboch jedním toliko svědkem a ne vedle práva ani dostatečně provodí, by mu on Petrovský tu summu v puohonu menovanú dlužen byl aneb by se s ním o to sčítal; z té příčiny on Petrovský tu jemu Štrabochovi nic povinovat nenie. Než jakož jest toho on Štraboch v řeči své dotekl skrze poručníka svého, že jest k té při jich svědkuov pohnal i dohnal, a ti že sú mu ne-

svědčili podle práva: i chce-li on Štraboch o to k komu hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se ve čtvrtek den svatých pět bratruov.

R. III. l. 293. b.

1406.

Mezi Václavem Přechem z Češtic a bratřími Koci z Dobrše o postavení člověka poddaného pro pych. 1506, 12. listopadu.

Václav Přech z Češtic pohnal Jindřicha, Přecha a Petra bratří Kocí (Koczy) z Dobrše, aby člověka svého Jandu postavili před pány JMtí v soudu komorním. Vinil ho z pychu a pro ten [pych etc.]

V té při mezi Václavem Přechem z Češtic s jedné, a mezi Jindřichem, Přibíkem a Petrem bratřími Koci z Dobrše, kterýchž pohnal, aby člověka svého Jandu postavili před pány JMtí v soudu komorním. Vinil ho z pychu a pro ten pych etc., že jest mu člověka jeho Fencle ze Zdíkovce zbil a zsekal a zmordoval, příčiny toho spravedlivé nemaje ižádné etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. Tu Jindřich Koc jeden z nich spolupohnaných od sebe a od svých bratří stál jest, ale člověka toho v puohonu menovaného vedle puohonu nepostavili jsú. V kterémžto věci on Václav puovod žádal jest JMtí pánuov za opatření podle práva. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto vypověděli: Poněvadž nadepsaní bratří jsúce pohnáni, aby toho člověka svého Jandu postavili, i nepostavili jsú a se podle puohonu nezachovali, z té příčiny JMt dávají jemu puovodovi proti nadepsaným bratřím pohnaným za právo, tak že sú oni jemu puovodovi tiem pychem a pokutou v něm již menovanou, to jest deseti kopami grošuov českými, vinni, a ty aby jemu Václavovi oni pohnaní dali od dnešního dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se ve čtvrtek den svatých pět bratruov.

R. III. l. 294. a.

1407.

Mezi měšťanem Staroměstským Janem Ovčičkou a Václavem z Nehvizdek o základ propadlý. 1506, 13. listopadu.

Jan Vovčička, měštěnín Starého města Pražského, pohnal Václava z Nezhvizdek. Vinil jej z desieti zlatých uherských z základu propadeného etc.

V té při mezi Janem Vovčičkú, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a Václavem z Nezhvizdek s strany druhé. Kdež ho vinil z Xti zlatých uherských z základu propadeného etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje, při tom pravě, že jest ten základ se tadyto stal, když jest některý počet ovec on Jan puovod od něho od Václava koupil, a tu že on Jan Ovčička pravil, že při dokonání toho trhu byla

zmienka, aby bylo horších XXti ovcí vyvrženo a miesto nich XXti jehenec aby bylo dostaveno. A Václav pohnaný pravil, že ta zmienka nebyla. A na to ukázal jest svědomí. Proti tomu on Václav pohnaný odpíraje pravil, že on Ovčička tu nic podle svého puohonu neprovozuje, a že jest ta pře prve v Starém Městě rozeznána, kdež on Václav jej Vovčičku tam v Praze vinil z toho. A těch svědkuov, kterýchž jest tam on Vovčička proti němu užíval, ty svědky že zde vede z registr Staroměstských vypsané, ješto se jemu zdá, že by to učinil na zmatek, žádaje v tom JMti za opatření, poněvadž jest jich sem k této při nepřipravil podle řádu. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, odpor i svědomí vyslyševše, JMt nalezli: Poněvadž on Ovčička puovod to svědomí Staroměstských, kteréž jest ukázal, nevedl jich podle práva a zřiezení zemského, z té příčiny on Václav tu jemu tiem základem podle jeho puohonu nic povinovat nenie. Stalo se létha MDVI° v pátek den svatého Brykcí.

R. III. l. 157. a.

1408.

Mezi Janem z Hrušova a Janem Leidichem z Čečelic o postavení člověka pro základ propadlý. 1506, 13. listopadu.

Jan z Hrušova pohnal Jana Leydycha z Čečelic, aby člověka svého Šimůnka postavil. Vinil ho z Lti kop grošuov českých z základu propadeného etc.

V té při mezi Janem z Hrušova s jedné, a Janem Leydychem z Čečelic s strany druhé, kteréhož pohnal, aby člověka svého Šimůnka postavil, kteréhožto člověka vinil z padesáti kop grošuov českých základu propadeného, tu kdež jest pod týmž základem on Šimůnek měl jemu Hruškovskému [sic] na čas menovitý postaviti Vávru, knězova čeledína z Čečelic. I neučinil tomu dosti etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Leydych pohnaný na miestě člověka svého Šimůnka odpíraje pravil, že jest on Šimůnek slíbil jemu za téhož Vávru na takový zpuosob, že jest toho Vávru po témdni postaviti měl podle vyručení svého. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany i jich s obú stran pře líčení, puohon, žalobu i svědomí, nalezli: Poněvadž on Hrušovský na téhož Šimůnka to svědomí dostatečně provedl, že jest za toho Vávru jemu rukojmí byl pod základem svrchu dotčeným, že jej toho Vávru na čas menovitý postaviti měl a nepostavil, a on Leydych na miestě člověka svého toho ničímž nedovedl, by rukojmí nebyl aneb by tomu rukojemstvie dosti učinil; z té příčiny dává se jemu Hrušovskému puovodovi proti témuž Šimůnkovi za právo, tak že jest jemu Hrušovskému tiem základem, to jest těmi padesáti kopami grošuov českými

v puohonu menovanými, vinen, a ty on Šimůnek aby jemu Hrušovskému dal od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Než chce-li týž Šimůnek o to dále k komu hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se léta MDVI° v pátek den svatého Brykcí.

Léta MDIX° v pátek na Hromnice [2. února] vydán jest list zatykací na Šimůnka z Čečelic pro Lte kop grošuov českých, jakž v nálezu stojí tomto.

R. III. l. 157. b. Srov. nález č. 1397 na str. 117.

1409.

Mezi Petrem Kučerou z Dřínova a Jiřím Bezdružickým z Kolovrat o nevrácení svrchkův a věcí hospodářských. 1506, 13. listopadu.

Petr Kučera z Dřienova pohnal pana Jiříka Bezdružicského z Kolovrat. Vinil jej z nevrácení svrchkuov a hospodářských věcí, jmenovitě ze čtyř krav, peřin desieti etc.

V té při mezi Petrem Kučerú z Dřienova s jedné, a panem Jiříkem Bezdružicským z Kolovrath s strany druhé. Kdež týž Petr Kučera z Dřienova jej pana Jiříka Bezdružicského vinil z nevrácení svrchkuov a hospodářských věcí, jmenovitě ze čtyř krav, peřin desieti, dětinské čtyři etc., tak jakož týž puohon plněji v sobě to ukazuje. Kteréžto všecky věci nadepsané a v puohonu menované Kučera padesáte kop grošuov českých pokládá. A na to ukázal týž Petr puovod svědomí, že jest pan Jiřík toho vzatku, když k němu s dobrými lidmi chodil, žádaje na něm, aby jemu ty svrchky navrátil, neodpieral, než na smlouvu, kterúž s panem Zdenkem má, ukázal. Proti tomu on Václav z Libčan, mocný poručník pana Jiříka Bezdružicského pohnaného, pravil, že smlouvu s pány Zdenky paní Alžběta, manželka toho pana Bezdružicského, o ty svrchky, kteréž sú v Zalešanech v dvoře, má takovú, aby ty svrchky všecky při již menované paní zuostaly. A na to ukázal touž smlouvu mezi nimi učiněnú. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfensteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu, odpor i s obú stran pře líčenie, svědomí i tu smlouvu vyslyševše, JMt nalezli: Poněvadž pan Jiřík toho pobrání neodpíral, i z té příčiny aby strany stály před úředníky Pražskými menšími na zajtřie svatého Fabiana najprv příštieho, a což by tu týž Kučera puovod na zchválenie týchž úředníkuov provedl, to aby jemu dal on pan Jiřík od pruovodu ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v pátek den svatého Brykcí.

R. III. l. 241. a.

1410.

Mezi bratřími ze Žďáru a nedílnými strýci Bohuslavy Chotky z Vojnína o pych. 1506, 13. listopadu.

Žibřid a Mikuláš bratří vlastní a nedielní ze Žďáru poháněli Bohuslava staršieho a Bohuslava Chotka mladšieho vlastní a nedielné strajce z Vonína. Vinili je z pychu a pro ten pych etc. vložen puohon.

V té při mezi Žibřidem a Mikulášem bratřími vlastními a nedielnými ze Žďáru s jedné, a mezi Bohuslavem starším a Bohuslavem Chotkem mladším vlastními a nedielnými strajci z Vonína z druhé. Kdež je poháněli z pychu a pro ten pych etc., že sú člověka jich dědičného a nevyhoštěného Hanuše, Milmotlova syna ze Žďáru, vězeli, příčiny k němu spravedlivé nemajíce ižádné, tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž oni Ždářští vedle zřiezení zemského nezachovali se, a dva toliko Chotky pohnali a třetieho jich vlastnieho a nedielného strajce nepohnali, a také poněvadž oni Chotkové na společném statku, o kterýž dielní nejsú, téhož jich Žďárských člověka vězeli sú, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Stalo se v pátek den svatého Brykcí léta MDVI°.

R. III. l. 248. b.

1411.

Mezi bratřími z Malejova a Mikulášem Karlíkem z Nežetic o nevydání svěřených peněz.
1506, 13. listopadu.

Václav, Hynek a Jan vlastní a nedielní bratří z Malejova pohnali Mikuláše Karlíka z Nežetic. Vinili jej jakožto držitele statku někdy Zdeslava Jeníka z Mečkova, děda jeho, a paní Markéty odtudž z Mečkova, mateře jeho, a to z nevydánie XLti kop grošuov českých.

V té při mezi Václavem, Hynkem a Janem vlastními a nedielnými bratřími z Malejova s jedné, a Mikulášem Karlíkem z Nežetic s strany druhé. Kdež nadepsaní bratří jej Karlíka vinili jakožto držitele statku někdy Zdeslava Jeníka z Mečkova, děda jeho, a paní Markéty odtudž z Mečkova, mateře jeho, a to z nevydánie XL kop grošuov českých, kteréž již menovaný Jeník, děd jeho, od Matěje Stacha z Malejova, otce nadepsaných bratří, k věrné ruce k sobě přijal, a takové penieze u sebe zachovav, jim jich nevydal. A na to ukázali některé svědomie. Tu Mikuláš Karlík pověděl, aby nadepsaní bratří to provedli, že jest on toho statku v držení, a též aby to svěření, z kteréhož jej Karlíka ženou, provedli. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž Václav, Hynek a Jan bratří nedielní puovodové toho ničímž neprovozují, by on Mikuláš toho statku Jeníkova v držení byl, z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Než chtie-li oni, Václav, Hynek a Jan puovodové, k tomu, ktož toho statku po Jeníkovi jest nápadník a za ten statek béře, hleděti, právo se jim nezavírá. Stalo se v pátek den svatého Brykcí.

R. III. l. 294. b.

1412.

Mezi Bohuslavem Vrchotou z Slatiny a Janem Kostkou z Postupic o rčení. 1506, 14. listopadu.

Bohuslav Vrchota z Slatiny pohnal pana Jana Kostku z Postupic. Vinil ho jakožto držitele statku někdy Bohuňka z Adršpachu z tisíce kop grošuov českých, kteréž mu týž Bohuněk řekl na statku svém zapsati na Heřmanicech i na tom na všem, což k tomu přísluší etc.

V té při mezi Bohuslavem Vrchotú z Slatiny puovodem s jedné, a panem Janem Kostkú z Postupic pohnaným s strany druhé. Kdež on Vrchota jej pana Kostku viní jakožto držitele statku někdy Bohunka z Adršpachu z tisíce kop grošuov českých, kteréž mu týž Bohuněk řekl na statku svém zapsati na Heřmanicech i na tom na všem, což k tomu přísluší k Heřmanicem etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. A na to ukázal svědomí, dsky a list, jímž mu týž někdy Bohuněk se zapisuje pod svú pečetí a jiných dobrých lidí pečetmi na svědomí, přiřkaje mu tisíc kop grošuov českých dáti. Při tom toho týž Vrchota dotýkaje, že rčení to jeho Bohunkovo jemu Vrchotovi učiněné předešlo jest kladení toho statku v Heřmanicech, kteréž pan Kostka drží. Proti tomu poručník páně Januov pohnaného Zygmund Bareš z Kamenice na miestě téhož pana Kostky odpieraje pravil, že on pan Jan Kostka jemu Vrchotovi nic povinovat nenie; neb mu nic nepřiřekl. A ten statek že on pan Jan koupil a zaplatil. A také že jest podle rčení toho mohl jej Bohunka dobře právem hleděti za jeho životu; že jest nebožtíka Bohunka z toho rčení hnal, registry komorními póhonnými toho dovozuje, a toho že jest nezmeškal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, dsky i list ten jeho Bohunkuov, v němž se jemu Vrchotovi zapisuje, JMt nalezli: Poněvadž on Vrchota jej nebožtíka Bohunka z toho rčení pohnal a s ním o to rčení za jeho živnosti právem konce nevzal, a pan Jan ten statek Heřmanice s jich příslušenstvím koupil i zaplatil, a on pan Jan jemu Vrchotovi nic nesliboval ani přiřikal; z těch příčin on pan Jan pohnaný jemu Vrchotovi za jeho za Bohunkovo rčení těch tisíc kop grošuov českých platiti povinovat nenie. Stalo se létha MDVI° v sobotu na zajtří svatého Brykcí.

R. III. l. 29. b.

1413.

Mezi Ctiborem Arnoštem z Kestřan a Václavem Adamem z Drahonic o pych pro věznění kmetičny jeho. 1506, 14. listopadu.

Ctibor Arnošt z Kestřan pohnal Václava Adama z Drahonic. Viniti ho chce z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých etc.

V té při mezi Ctiborem Arnoštem z Kestřan s jedné, a Václavem Adamem z Drahonic s strany druhé. Kdež jej vinil z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, že jest mu kmetičnu jeho řečenú Dědičná ze vsi Umbrechtic vězel svévolně etc., tak jakož puohon v sobě plněji ukazuje. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Adam pohnaný odpíraje pravil, že jest té ženy nikdy nevězel z žádného pychu, z žádné zlé vuole ani všetečně, než toliko že jest ji vedle jiné své čeledi nahoře na tvrzi měl přes noc v světnici, a to proto, že jest se na škodu služebníka svého hrabě ptal, kterýžto hrabě toho času byl puol třetieho sta zlatých ztratil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, nalezli: Poněvadž se to z svědomí jeho Adama shledává zřetedlně, že ta žena Dědičná sama se toho domluvila, aby podle jeho čeledi k němu nahoru šla, toho na něm na Adamovi se domluvivši, aby v podezření nebyla, a tam v světnici a ne v vazbě byla: tudy a z té příčiny on Adam žádného pychu jest neučinil a jím tiem pychem tu jemu Ctiborovi vedle jeho puohonu žádným pychem povinovat nenie. Stalo se léta MDVI° v sobotu na zajtří svatého Brykcí.

R. III. l. 55. b.

1414.

Mezi Dorotou ze Zahrádky a Benešem z Sendražic o dluh. 1506, 14. listopadu.

Dorotha z Zahrádky pohnala Beneše z Sendražic. Vinila ho ze čtyřidcieti kop grošuov českých, kterýchž mu jest mátie jejie puojčila, a ona že k nim právo má etc.

V té při mezi Dorothú z Zahrádky s jedné, a Benešem z Sendražic s strany druhé. Kdež ho vinila ze XLti kop grošuov českých, kterýchž mu jest mátie jejie puojčila, a ona že k nim právo má etc., tak jakož puohon šíře v sobě ukazuje. A na to ukázala svědomí. Proti tomu Beneš pohnaný odpieraje pravil, že se to jejie svědomí s puohonem nesrovnává, zvlášť v summě, že jedni viece a druzí méně té summy jmenují; než proto že se jako dobrý člověk zná, že jest mátie jejie jemu třidceti kop grošuov českých pójčila, ale že jest jí deset kop grošuov českých po Holsovi, služebníku svém, poslal a navrátil, a z té příčiny, poněvadž tato ze všech XLti kop grošuov českých pohnala, vajš, než on dlužen jest, zdá se mu, že jej pohnala zmatečně; neb on některú summu již menovaný Beneš mateři její na ten dluh dal jest. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany, puohon, žaloby i s obú stran pře líčení a svědomie, nalezli: Poněvadž ona Dorota Zahrádková puovod té summy vedle puohona svého dostatečně neprovodí, nenie jí on Beneš tou summou povinen. Než poněvadž on Beneš pohnaný k dluhu též Zahrádkové se ke XXXti kopám grošuov českým znal, ty aby on Beneš jí Zahrádkové

dal ve dvú nedělí pořád zběhlých. A chce-li on Beneš pohnaný dále o to, což jest na tu summu dal nebo puojčil, k tomu, ktož statek jejie bral, hleděti, právo se jemu nezavierá. Stalo se léta MDVI° v sobotu po svatém Brykcí.

R. III. l. 74. b.

1415.

Mezi Janem z Šontálu a Jetřichem z Gutšteina o dosti učinění smlouvě. 1506, 14. listopadu.

Jan z Šontalu pohnal pana Jetřicha z Gutšteina. Vinil ho z dosti neučinění smlouvy, kdež jest mu pannu Dorothu za manželku dal a menoval mu po ní sto kop a vajpravu též, jako po starší sestře. Tomu neučinil dosti etc.

V té při mezi Janem z Šontalu s jedné, a panem Jetřichem z Gutšteina s strany druhé. Kdež ho vinil z dosti neučiněnie smlouvy, kdež jest mu pannu Dorotu za manželku dal a menoval mu po ní sto kop a vajpravu též, jako po starší sestře. Tomu neučinil dosti etc., tak jako puohon šíře v sobě ukazuje. A na to ukázal svědomí. Proti tomu poručník páně Jetřichuov odpíraje pravil, že mu tu nic povinovat nenie; neb ačkoli on pan Jetřich toho statku otce jejieho poručníkem a držitelem byl, a řekl po ní po Dorotě, též jako i po druhé sestře, dáti sto kop, ale poněvadž jest z toho napomínán nebyl, dokavadž držitelem statku byl, že již toho učiniti povinovat nenie, a také že puohonem v držení statku toho nenie zastižen. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor, s obú stran pře líčení i svědomí, nalezli: Poněvadž poručník páně Jetřichuov na miestě jeho pana Jetřicha k tomu se seznal dobrovolně, že jest řekl on pan Jetřich po této Dorotě dáti též, jako i po její sestře; z té příčiny on pan Jetřich pohnaný aby jemu Janovi puovodem těch sto kop podle jeho puohonu i vajpravu tak jako po jejie Dorotině sestře dal, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Chce-li pak on pan Jetřich o to k komu dále hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se v sobotu na zajtří svatého Brykcí.

R. III. l. 157. b.

1416.

Mezi Janem Hořanským z Lokte a Chomútovským rychtářem Bartlem Arnoldem o nevrácení svěřeného listu. 1506, 14. listopadu.

Jan Hořanský z Lokte pohnal Bartle Arnolta, rychtáře z Chomútova. Vinil jej z nevrácení listu, kterýž jest Barbora, jeho Hořanského manželka, dala jemu k věrné ruce schovati.

V té při mezi Janem Hořanským z Lokte puovodem s jedné, a mezi Bartlem Arnoltem, rychtářem z Chomútova, pohnaným s strany druhé. Kdež jej vinil z ne-

vrácení listu, kterýž jest Barbora, jeho Hořanského manželka, dala jemu k věrné ruce schovati etc., tak jakož puohon plněji svědčí. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž jest on Jan puovod podle puohonu svého toho svěření neprovedl, z té příčiny tento puohon zdvihli sú. Stalo se v sobotu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 158. b.

1417.

Mezi Janem Škorní ze Stranova a Staroměstským měšťanem a apatekářem Mikulášem o nevydání svěřených peněz. 1506, 14. listopadu.

Jan Škorně z Stranova pohnal Mikuláše apatekáře od Lilium, měštěnína Starého města Pražského. Vinil jej z nevydání devieti kop grošuov a XXti grošuov vše českých Matějovi a Duoře sirotkóm jeho.

V té při mezi Janem Škorní z Stranova puovodem s jedné, a Mikulášem apatekářem od Lilium, měštěnínem Starého města Pražského, pohnaným s strany druhé. Kdež jej Mikuláše vinil z nevydání devieti kop grošuov českých a XXti grošuov vše českých Matějovi a Duoře sirotkóm jeho etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. Tu Mikuláš apatekář pohnaný pověděl, že se k tomu zná, že sú mu ty penieze svěřeny, a jestliže by Buoh těch sirotkuov smrti neuchoval, že ví, kde je má dáti. Proti kteréžto jeho apatekářově řeči on Jan Škorně žádal, aby to svěření provedl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž se on Mikuláš apatekář k tomu zná, že ty penieze těch sirotkuov má, a toho ničímž neprovozuje, aby mu svěřeny byly: z té příčiny aby ty penieze, to jest těch devět kop a XXti grošuov vše českých, jemu Škorňovi jakožto těch sirotkuov pánu vydal, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Než on Jan Škorně aby to tak opatřil, když by ti nadepsaní sirotci k létuom přišli, aby jim ty penieze vydal konečně. Pak-li by nevydal, že oni to sem na pány a vladyky do soudu komorního budou moci vznésti. Stalo se v sobotu na zajtří svatého Brykcí.

R. III. l. 159. b.

1418.

Mezi Markétou z Klinšteina a Kateřinou Smiřickou z Kolovrat o dluh. 1506, 14. listopadu.

Markétha z Klinšteina a na Kokoříně, dcera někdy pana Jana z Klinšteina, pohnala paní Katheřinu Smiřickú z Kolovrat. Vinila ji z nezaplacení XXV kop grošuov českých dluhu spravedlivého.

V té při mezi paní Markethú z Klinšteina a na Kokoříně, dcerú někdy pana Jana z Klinšteina, s jedné, a paní Katheřinú Smiřickú z Kolovrat s strany druhé.

Kdež ji vinila z nezaplacenie XXV kop grošuov českých dluhu spravedlivého, jí paní Smiřicské od někdy téhož Jana z Klinšteina jí puojčeného etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. A na to ukázala kšaft téhož otce svého. Proti tomu poručník paní Smiřicské pravil, že ona paní Smiřicská k tomu dluhu se zná, že jest jí on pan Kokořín těch XXVta kop grošuov puojčil, ale že jest jich žádnému neodkázal, že ona nevie, komu jich dáti, poněvadž nezná, komu náležejí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, kšaft i s obú stran pře líčenie, JMt nalezli: Poněvadž poručník paní Smiřicské na miestě jejím k tomu dluhu se zná k těm XXVt[m]a kopám grošuov českým, a ona Markéta puovod to týmž otce svého kšaftem provedla, že jí ten dluh po jejiem otci jako dceři jeho spravedlivě náleží; z té příčiny aby jí paní Markétě ona paní Smiřicská těch XXVt[m]a kop grošuov českých v puohonu menovaných dala od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se v sobotu na zajtří svatého Brykcí.

R. III. l. 199. a.

1419.

Mezi Václavem Veselíkem a měšťanem Novoměstským Janem Hájkem o vydání peněz po otci. 1506, 14. listopadu.

Václav Veselík, v Starém městě Pražském obývající, pohnal Jana Hájka, měštěnína Nového města Pražského. Vinil jej z puol XIV kopy grošuov českých a z pěti grošuov českých jakožto držitele statku po někdy Vítovi, otci svém.

V té při mezi Václavem Veselíkem, v Starém městě Pražském obývajícím, s jedné, a Janem Hájkem, měštěnínem Nového města Pražského, pohnaným s strany druhé. Kdež jej Hájka vinil z puol XIV kopy grošuov českých a z pěti grošuov českých jakožto držitele statku po někdy Vítovi, otci svém etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Proti tomu on Hájek pohnaný odpíraje pravil, že jest prve on Veselík jej z toho pohnal a na něm právo ustál; a ustáv na něm právo, z toho jej druhé žene jakožto držitele statku po otci jeho. Z té příčiny zdá se mu, že ten puohon má býti zdvižen, žádaje v tom JMtí za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž on Veselík prve z té summy jej Hájka poháněl jakožto držitele statku po Vítovi Hájkovi, otci jeho Janovu, a právo na témž Janovi ustál, a přes to ustánie opět jej pohnal jakožto držitele statku po témž otci z první summy, poněvadž strana k zdvižení puohonu mluví, z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Stalo se v sobotu na zajtří svatého Brykcí.

R. III. l. 294. b.

1420.

Mezi Oldřichem Homberkem z Homberku a Václavem Vencelíkem z Vrchovišť o dluh. 1506, 14. listopadu.

Voldřich Homberk z Homberka pohnal Václava Vencelíka z Vrchovišť. Vinil ho z dluhu dvú set kop grošuov českých etc.

V té při mezi Voldřichem Homberkem z Homberka s jedné, a Václavem Vencelíkem z Vrchovišť s strany druhé. Kdež jej vinil z dluhu dvú seth kop grošuov českých summy od krále JMti jemu Homberkovi na témž Vencelíkovi dané etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. Proti tomu poručníci Václava Vencelíka pohnaného žádali za opatření pravíc, že nejsú povinni jemu Homberkovi odpoviedati z té příčiny, že on toho Homberk dání královského dostatečně neprovozuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu, odpor i svědomí vyslyševše, JMt nalezli: Poněvadž on Homberk toho dání královského dostatečně neprovozuje, i z té příčiny on Vencelík jemu Homberkovi odpoviedati povinen nenie. Stalo se v sobotu na zajtří svatého Brykcí.

R. III. l. 295. a.

1421.

Mezi Václavem z Polák a Prokopem z Jezvec o pobrání svrchků. 1506, 14. listopadu.

Václav z Polák pohnal Prokopa z Jezvec. Vinil ho z pobrání svrchkuov, které jest pobral po paní Barboře mateři jeho v Kadani u Fraytola.

V té při mezi Václavem z Polák s jedné, a Prokopem z Jezvec s strany druhé. Kdež jej vinil z pobrání svrchkuov, které jest pobral po paní Barboře mateři jeho v Kadani u Fraytola etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. Proti tomu on Prokop pohnaný odpíraje pravil jest, že jest on těch svrchkuov nebral, než že jest je ty svrchky sestra jeho pobrala. A k tomu on Václav puovod se jest seznal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, JMt nalezli: Poněvadž puovod sám se k tomu seznal, že jest sestra jeho ty svrchky pobrala, z té příčiny pohnaný jemu puovodovi těmi svrchky povinen nenie. Než chce-li on puovod k komu jinému o to hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se v sobotu na zajtří svatého Brykcí.

R. III. l. 295. b.

1422.

Mezi Jiřím Wikhartem z Šanova a Janem z Rabšteina o pych. 1506, 14. listopadu.

Jiřík Wikharth z Šanova pohnal pana Jana z Rabšteina. Vinil jej z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, že jest rozkázal člověka jeho Štěpána z Králice jíti etc.

V té při mezi Jiříkem Wikhartem z Šanova puovodem s jedné, a panem Janem z Rabšteina pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinil týž Wikharth z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, že jest rozkázal člověka jeho Štěpána z Králice jíti pod řádem a právem etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. Tu on pan Jan pohnaný k tomu pravil, že k tomu puohonu odpoviedati povinovat nenie, a to proto, že jest se v tom k němu on Jiřík vedle práva nezachoval a k němu neposlal, že jej z pychu viniti chce. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Jiřík puovod v tom se k němu ku panu Janovi podle zřiezenie zemského nezachoval, co se pychu dotýče, z té příčiny ten puohon JMt zdvihli sú. Dal památné. Stalo se v sobotu před [sic] svatým Brykcím.

R. III. l. 100. a.

1423.

Mezi Divišem z Doudleb a bratrem jeho Janem o vrácení listu trhového. 1506, 16. listopadu.

Diviš z Doudleb pohnal Jana z Doudleb, bratra svého, o list trhový, aby jemu Divišovi byl zase od něho vrácen etc.

V té při mezi Divišem z Doudleb puovodem s jedné, a Janem z Doudleb, bratrem jeho, s strany druhé. Kdež ho pohnal o list trhový, aby jemu Divišovi byl zase od něho vrácen etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. Tu on Jan pohnaný k tomu se seznal, že jest ten list od něho od Diviše přijal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i s obú stran pře líčení, nalezli: Poněvadž se on Jan pohnaný k tomu dobrovolně zná, že jest ten list od něho přijal, z té příčiny aby mu jej zase vrátil od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Chce-li pak on Jan o ten list k komu hleděti, právo mu se nezavierá. Stalo se léta MDVI° v pondělí před svatú Alžbětú.

R. III. l. 75. a.

1424.

Mezi Děpoltem z Lobkovic a Václavem z Vrabí o pych honěním na pozemcích Dobříšských spůsobený. 1506, 16. listopadu.

Děpolt z Lobkovic pohnal Václava z Vrabí. Vinil ho z pokuty padesáti kop grošuov českých podle zřiezení a svolení zemského, protože jest na gruntiech jeho Popelových etc.

V té při mezi panem Děpoltem z Lobkovic puovodem s jedné, a Václavem z Vrabí pohnaným s strany druhé. Kdež téhož vinil Václava z pokuthy Lti kop grošuov českých podle zřiezení a svolení zemského, protože jest na gruntiech jeho

Popelových, kteříž k Dobřieši přieslušejí, s tenaty honil etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. I poněvadž on pan Popel zřetedlně v svém položil puohonu, že jest jmenovaný Václav pohnaný na jeho gruntiech honil, a týž Václav odpoviedaje pravil, že ne na jeho Děpoltových, ale na svých gruntiech, ale že toho zde, pokudž jest jeho grunth, nemá čím provoditi, a zde se o grunthy a o provozování gruntuov vedle zřiezení zemského nesoudí, z těch příčin JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento puohon zdvihli sú. Dal památné. Stalo se léta MDVI° v pondělí před svatú Alžbětú.

R. III. l. 75. a. Srov. nález č. 1125 v Archivu Českém XII. na str. 504.

1425.

Mezi Jindřichem z Slatiny a bratřími z Roupova o postavení poddaných ze vsi Lipnice pro pych. 1506, 16. listopadu.

Jindřich z Slatiny pohnal pana Jana a pana Hynka bratří z Roupova, aby lidi své ze vsi Lipnice postavili etc.

V té při mezi Jindřichem z Slatiny s jedné, a panem Janem a panem Hynkem bratřími z Roupova s strany druhé. Kterýchž pohnal, aby lidi své ze vsi Lipnice postavili, zejména tyto: Michalce, Barchu, Šišku, Křesťana, Johana, Václava Chudolázka, Pavelce Hluzkovic a Brože. Vinil ty lidi z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, že sú jej jímali, bíti jej i zabiti chtěli etc., tak jakož puohon šíře v sobě ukazuje. Tu Daněk Výšek, jich pánuov Roupovských služebník, na miestě týchž lidí z Lipnice ukázal jest list, jímž ho tíž lidé k této při poručníkem dělají, v kterémžto listu oni ti lidé takto seznávají, že jakož jest nás pohnal Jindřich Vrchota k soudu komorniemu, že tu činíme poručníka mocného Výška nadepsaného. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor i s obú stran pře líčení i ten list mocní, nalezli: Poněvadž nadepsaní páni z Roupova od něho od Jindřicha pohnáni jsou, aby napřed menované lidi své postavili, i nepostavili sú ani listu mocného a dostatečného k soudu od sebe dali, než ti lidé nejsúce pohnáni ani postaveni, činí sobě poručníka mocného k té při, v témž listu dotýkajíce těmi slovy, že jakož jest nás pohnal, ješto nejsú a nebyli pohnáni, aniž se ten puohon na ně, ale na jich svrchu psané pány vztahuje, aby je postavili, kdež takový jich těch lidí list dostatečný a podle práva nenie; z těch příčin dává se jemu Jindřichovi podle jeho puohonu proti často psaným pánuom z Roupova za právo stané, tak že oni páni Roupovští jemu Jindřichovi tiem pychem a pokutou v něm menovanú, to jest Xti kopami grošuov českými, sú vinni, a ty aby

jemu dali od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v pondělí před svatú Alžbětú léta MDVI°.

R. III. l. 100. b.

1426.

Mezi Jarošem z Tyništ a Hynkem Štěpanickým z Waldšteina o nevrácení ukradeného sukna. 1506, 16. listopadu.

Jaroš z Tyništ pohnal pana Hynka Štěpanicského z Walšteina. Vinil ho z nevrácení čtyř postavuov sukna, kteréž jest zločincóm, kteříž ty postavy jemu Jarošovi na svobodné královské silnici zlodějsky pobrali, ty zločince honě, jim je odjal.

V té při mezi Jarošem z Tyništ s jedné, a panem Hynkem Štěpanicským z Walšteina s strany druhé. Kdež jej vinil z nevrácení čtyř postavuov sukna, kteréž jest zločincuom, kteříž ty postavy jemu Jarošovi na svobodné královské silnici zlodějsky pobrali, je ty zločince honě, odjal, kteréžto postavy čtyři on Jaroš XL kop grošuov českých pokládá etc., tak jakož puohon šíře v sobě ukazuje. Při tom on Jaroš pravě, že nějaký Hazuka zločinec i jiní, kteříž sú ten vzatek učinili, to sú seznali i smrtí zapečetili, že jest jim ty postavy odjal. Proti tomu on pan Hynek odpíraje pravě, že to svědomí dostatečné nenie; jedno že jest ne vedle řádu přišlé, a také že jest to proti zřiezení zemskému, by takový lechký člověk a zvlášť zločinec jej přesvědčiti aneb jej na jeho eti mazati měl. A že jest on těch suken neodjal ani při tom byl, než lidé jeho někteří z Jilemnice, kteříž sú s ním s Hazukú puotku měli, a ti že kuoň toliko jeden nalezli bez suken. A na to ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i s obú stranú pře líčení, odpor i svědomí, nalezli: Poněvadž on Jaroš toho dostatečně neprovedl, by on pan Štěpanicský při tom honění byl aneb že by ty postavy sukna odjal, a on pan Štěpanicský to potřebně odvedl, že jest toho neučinil a při tom těch loupežníkuov honění nebyl, než lidé jeho zlodějuov hledajíce, kuoň jeden nalezli, a při tom že jest žádných postavuov nebylo, a ten kuoň že jest on zase vrátil, komuž vrátiti měl: z těch příčin on pan Štěpanicský tu jemu Jarošovi puovodu nic povinovat nenie. Než chce-li se on Jaroš po své škodě ptáti a o to k komu hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se v pondělí před svatú Alžbětú.

R. III. l. 158. b.

1427.

Mezi Janem z Doudleb a Oldřichem Mezenským z Mezného o nevrácení listu svěřeného. 1506, 16. listopadu.

Jan z Doudleb pohnal Voldřicha Mezenského z Mezného. Vinil ho z nevrácení listu k věrné ruce daného, aby mu jej přepsal a vyložil.

V té při mezi Janem z Doudleb s jedné a Voldřichem Mezenským z Mezného s strany druhé. Kdež ho vinil z nevrácení listu k věrné ruce daného, aby mu jej přepsal a vyložil etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. Tu on Voldřich k tomu se znal, že jest ten list od něho od Jana k sobě vzal, ale že jest mu jej zase vrátil. Proti kteréžto jeho řeči on Doudleb pověděl, aby to provedl, že mu jej vrátil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu, odpor i s obú stran pře líčení vyslyševše, nalezli: Poněvadž on Voldřich pohnaný k tomu dobrovolně se znal, že jest ten list od něho od Doudleba přijal, a toho neprovozuje, by mu jej zase vrátil, z té příčiny aby ony strany zde zase stály, a tu on Voldřich aby před pány JMtí stál na den Svátosti najprv budúcí, a to zpravil, že jest ten list jemu vrátil Doudlebovi, tak jakož mu JMtí rozkázáno a nalezeno bude. Stalo se v pondělí před svatú Alžbětú.

R. III. l. 159. a.

1428.

Mezi Petrem Kučerou z Dřínova a bratřími z Šternberka o vytištění z dvora Lešan. 1506, 16. listopadu.

Petr Kučera z Dřienova pohnal pana Ladslava, pana Jana a pana Albrechta bratří vlastních z Šternberka. Vinil je jakožto nápadníky po nebožtíku panu Zdeňkovi, bratru jich, že pan Zdeněk z dvora Lešan jeho nájemného vytiskl.

V té při mezi Petrem Kučerú z Dřienova s jedné, a panem Ladslavem a panem Janem a panem Albrechtem bratřími vlastními z Šternberka s strany druhé. Kdež jej pana Ladslava a bratry jeho vinil jakožto nápadníky po nebožtíku panu Zdeňkovi, bratru jich, že by pan Zdeněk z dvora Lešan jeho nájemného vytiskl Kučeru proti jeho nájmu a smlouvě, kterúž jest o ten dvuor měl s panem Janem z Schelmberka, najvyšším komorníkem královstvie Českého, a s panem Felixem z Fictum, jakož též smlouvy v sobě šíře ukazují. Kterýžto Kučera toho vytištěnie újmy na svém statku tři sta kop grošuov českých pokládá etc., tak jakož puohon šíře v sobě ukazuje. Tu já, Albrecht Rendl z Aušavy, prokurátor krále JMti, jakož sú na mne obě straně, přidavše ke mně po dvú přietelech, mocně přestaly, vzavše raddu s panem hofmistrem JMtí a raddami krále JMti v soudu komorním, takto mezi nimi vypoviedám: Poněvadž on Kučera puovod toho ničímž neprovedl jest, aby jej pan Zdeněk z toho dvoru vytiskl; i z té příčiny on pan Ladslav, pan Jan a pan Albrecht bratří jemu Kučerovi tiem vedle jeho puohonu povinni nejsú, a chce-li on Kučera k komu jinému o to hleděti, právo se jemu nezavírá. A tu já dobrovolně na svrchu psaných páních dosáhv, ty škody mezi nimi zdvihám. A jakož on Kučera

první škody měl pánóm dáti, to sem také na svrchupsaných pánich obdržel, že jemu Kučerovi se odpouštějí. Stalo se v pondělí před svatú Alžbětú.

R. III. l. 240. b. Srov. nález č. 1264 na str. 36.

1429.

Mezi Zdeňkem Loučenským z Kopidlna a Mikulášem mladším Trčkou z Lípy o postavení rychtáře Žlunického pro učinění počtu. 1506, 16. listopadu.

Zdeněk Loučeňský z Kopydlna pohnal Mikuláše mladšieho Trčku z Lípy na Lichmburce, aby postavil člověka svého Chlubna, ze Žlunic rychtáře. Vinil ho, že jsa u něho u Zdeňka hajným a lesním rok, což toho lesu smajtil, počtu mu z toho neučinil.

V té při mezi Zdeňkem Loučeňským z Kopydlna s jedné, a panem Mikulášem mladším Trčkú z Lípy a na Lichmburce s strany druhé. Kdež téhož pana Trčku pohnal, aby postavil člověka svého Chlubna, ze Žlunic rychtáře. Vinil ho z toho, že jsa u něho u Zdeňka hajným a lesním rok, což toho lesu smajtil, počtu mu z toho neučinil. Kterýžto les tak smajcený a prodaný on Zdeněk XV kop grošuov českých pokládá etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. Tu poručník páně Trčkuov, Matěj z Rajového, jsa k tomu od něho od pana Trčky s listem mocním vyslaný, žádal jest na miestě jeho za hojemstvie. Proti kteréžto řeči on Zdeněk puovod žádal JMtí pánuov za opatření, poněvadž on pan Trčka toho Chlubnu nepostavil vedle puohonu, má-li hojemstvie bráti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu i s obú stran pře líčenie, nalezli: Poněvadž on pan Mikuláš Trčka podle póhonu se nezachoval a toho člověka svého Chlubnu vedle znění téhož póhonu nepostavil, a ten člověk také nestál ani poručníka učinil; z těch příčin on pan Trčka tu jemu Zdeňkovi tiem póhonem a summou v puohonu menovanou, to jest těmi XV kopami grošuov českými, vinen, a ty aby jemu Zdeňkovi dal od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se v pondělí před svatú Alžbětú.

R. III. l. 256. b.

1430.

Mezi Zdeňkem Loučeňským z Kopidlna a Mikulášem mladším Trčkou z Lípy o postavení lidí poddaných ze Záhornic pro rukojemství. 1506, 16. listopadu.

Zdeněk Loučeňský z Kopydlna pohnal Mikuláše mladšieho Trčku z Lípy, aby postavil lidi své Pšeničku a Vaňka z Záhornice, že je ty lidi vinil z XIIti kop grošuov českých, kdež sú mu rukojmiemi za Matějíčka z Záhornice.

V té při mezi Zdeňkem Loučeňským z Kopydlna s jedné, a panem Mikulášem mladším Trčkú z Lípy s strany druhé. Kdež ho pana Trčku pohnal, aby po-

stavil před pány JMtí lidi své Pšeničku a Vaňka z Záhornice, že je ty lidi vinil ze XIIti kop grošuov českých, kdež sou mu rukojmiemi za Matějíčka z Záhornice etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu poručník jeho páně Trčkuov Matěj z Rajového, jsa k tomu od něho od pana Trčky poslán s listem mocným, žádal jest na miestě jeho hojemstvie. Proti kteréžto řeči on Zdeněk puovod žádal JMtí pánuov za opatření, poněvadž on pan Trčka těch lidí Pšeničky a Vaňka vedle puohonu nepostavil, má-li hojemstvie bráti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany i s obú stran pře líčení, nalezli: Poněvadž on pan Mikuláš Trčka podle puohonu se nezachoval, a těch lidí svých, Pšeničku a Vaňka, vedle znění téhož puohonu nepostavil, a ti lidé také nestáli ani poručníka učinili; z těch příčin on pan Trčka tu jemu Zdeňkovi tiem puohonem a summou v puohonu menovanú, to jest těmi XIIti kopami grošuov českými, vinen, a ty aby jemu Zdeňkovi dal od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v pondělí před svatú Alžbětú.

R. III. 1. 257. a.

1431.

Mezi měšťanem Nymburským Václavem Lekšem a Zikmundem z Doubravan o rčení. 1506, 16. listopadu.

Václav Lekeš, měštěnín města Nymburka, pohnal Zigmunda z Doubravan. Vinil jej ze rčenie z padesáti kop, kteréž mu řekl dáti, aby on Lekeš na se vzal při Václava Hrádka.

V té při mezi Václavem Lekšem, měštěnínem města Nymburka, s jedné, a Zigmundem z Doubravan s strany druhé. Kdež jej vinil ze rčení z Lti kop, kteréž mu řekl dáti, aby on Lekeš na se vzal při Václava Hrádka, kterúž sú oni o krávu mezi sebú měli etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Zigmund pohnaný odpíraje pravil, že s Václavem Hrádkem konce o tu při, kteráž jest mezi ním Zigmundem a Hrádkem byla, ještě nenie soudem, a že jej Hrádka z viece viniti chce. A při tom se táhl na purgmistra a konšely Nymburské, že oni toho neseznají, by on Zigmund s ním s Hrádkem kdy souzen byl, než toliko že jest krávu s práva vzal od Hrádka k žádosti jich Nymburských. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše odpor, žalobu, puohon i s obú stran pře líčení, na to i svědomí, JMt nalezli: Poněvadž všichni jeho Lekšovi svědkové seznávají, že jest on Zigmund mluvil, před kterým chce soudem on Lekeš tu při na se vzieti, zemským-li, komorním-li čili před kterýmkoli jiným soudem; i poněvadž jest on Lekeš neprovedl, by před kterým právem tu při

na se vzal vedle práva: z té příčiny on Zigmund jemu Lekšovi těmi Lti kopami vedle jeho puohonu povinovat nenie. Stalo se v pondělí před svatú Alžbětú.

R. III. l. 295. b.

1432.

Mezi dvěma měšťany Novoměstskými a Bohuslavem Chotkem starším z Vojnína o nedopomožení práva na poddaného. 1506, 16. listopadu.

Václav Straka [a] Petr Pešata pasieř, měšťané Nového města Pražského, pohnali Bohuslava Chotka staršieho z Vojnína, tu v Novém městě Pražském obývajícieho. Vinili jej z nedopomoženie práva na člověka jeho Lukše z Záběhlic.

V té při mezi Václavem Strakú a Petrem Pešatú pasieřem, měšťany Nového města Pražského, puovody s jedné, a Bohuslavem Chotkem starším z Vojnína, tu v Novém městě Pražském obývajícím, s strany druhé. Kdež ho vinili z nedopomoženie práva na člověka jeho Lukše z Záběhlic etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž oni puovodové v tom se podle zřiezenie zemského nezachovali, ale jej Chotka samého toliko a jiných jeho straycuov nedielných nepohnali, z té příčiny JMt tento puohon zdvihli jsú. Stalo se v pondělí před svatú Alžbětú.

R. III. l. 296. a.

1433.

Mezi Petrem Sudou z Řenec a Alexiem z Ronšperka o nářek chlapstvím. 1506, 17. listopadu.

Petr Suda z Řenec pohnal léta MDVI v úterý po sv. Františku [6. října] pana Alexího z Ronšperka z toho, že jest jej nařekl na jeho vládyctvie chlapstviem etc., jakož puohon plněji svědčí. Tu léta MDVI° v úterý před sv. Alžbětú: Poněvadž on pan Alexí pohnaný třikrát volán jsa ku právu svému nestál, z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, dali sú jemu Petrovi puovodovi proti témuž Alexiovi za právo stané. Dal památné.

R. III. list 318. a. za nápisem: *„Staná práva. O svatém Martině léta MDVI°“.*

1434.

Mezi knězem Janem z Vratu a Havlem, poddaným sirotkův Jindřicha ze Šebířova, o orání a posetí dědin. 1506, 20. listopadu.

Kněz Jan z Vratu pohnal Havla, člověka sirotkuov někdy Jindřicha z Šebířova. Vinil jej z vorání a posetí dědin.

V té při mezi knězem Janem z Vratu puovodem s jedné, a Havlem člověkem sirotkuov někdy Jindřicha z Šebířova s strany druhé. Kdež téhož Havla vinil z vorání a posetí dědin etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž se tu grunthu a dědin dotýče, tento puohon JMt zdvihli sú. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 158. a.

1435.

Mezi Ctiborem z Bukuovky a konventem kláštera Slovanského o zdržení smlouvy. 1506.

Ctibor z Bukuovky, komorníkuov desk zemských prokurátor, pohnal kněze Mathúše, kláštera Slovanského opata, i všeho téhož kláštera konventu. Vinil je z nezdržení smlouvy mezi nimi učiněné etc.

V té při mezi Ctiborem z Bukuovky, komorníkuov desk zemských prokurátorem, puovodem s jedné, a mezi knězem Mathúšem, kláštera Slovanského opatem, i vším téhož kláštera konventem pohnanými s strany druhé. Kdež jest je on Ctibor vinil z nezdržení smlouvy mezi nimi učiněné, což se desieti kop grošuov platu ročnieho a LI strycha obile dotýče etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, tento zdvihli sú puohon z příčiny té, poněvadž v puohonu plat se pokládá roční, ješto to k soudu nepřieleží komorniemu. Stalo se léta MDVI°.

R. III. l. 59. b.

Puohonové a nálezové k roku svatého Martina létha MD sedmého.

1436.

Mezi Janem Bechyní z Lažan a Mandalenou z Vrtby o postavení poddaných lidí z Hrachovišť pro pych. 1507, 13. listopadu.

Jan Bechyně z Lažan pohnal Mandelenu z Vrtby, aby lidi své postavila před pány JMtí v soudu komorním, zejména tyto: Havlíka holomka na Waldeku, Vaňka, Šimona řečeného kněze z Vések, Vávru Hruškova syna, a Duchka rychtáře z Hrachovišť. Vinil je z pychu a pro ten pych etc.

V té při mezi Janem Bechyní z Lažan puovodem s jedné, a mezi těmito dole psanými osobami a lidmi paní Mandeleny z Vrtby, pro kteréž táž paní Mandelena, aby je postavila, pohnána jest, totižto: mezi Havlíkem holomkem na Waldeku, Vaňkem, Šimonem řečeným kněz z Vések, Vávrú Hruškovým synem, a Duchkem

rychtářem z Hrachovišť, s strany druhé. Kdež je jmenovaný Jan puovod vinil z pychu a pro ten pych etc. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon i odpor, nalezli: Poněvadž on Jan puovod maje vlastnieho nedielného bratra léta majícieho a toliko sám pohání, ješto vedle zřiezení zemského měli pohnati oba dva, z té příčiny tento puohon JMt zdvihli sú. Stalo se v sobotu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 159. b. za nápisem: *„O svatém Martině létha MDVII°"*. Poněvadž z r. 1507 není jiných nálezův, je snad tento nález omylem datován k tomu roku a má se spíše položiti k r. *1506, 14. listopadu.*

Puohonové a nálezové k roku Svátosti létha MD osmého.

1437.

Mezi Kateřinou z Žirovnice a Oldřichem z Waldeka o nevydání svrchkû. 1508, 6. května.

Katheřina z Žirovnice, manželka Petra z Doudleb, pohnala Voldřicha z Waldeka a v Celnici.*) Viniti ho chce z nevydání svrchkuov a nábytkuov etc.

V té při mezi Katheřinú z Žirovnice, manželkú Petra z Doudleb, púvodem s jedné, a Voldřichem z Waldeka a v Celnici*) pohnaným s strany druhé. Kdež ho viní z nevydání svrchkuov a nábytkuov, tří koní, šatuov chodiciech a lehaciech a zbroje i jiných věcí, kteréž jest po nebožtíkovi Prokopovi Kamarétovi, bratru jejím vlastním, pobral, práva k nim nemaje. K kterýmžto nábytkóm a svrchkóm ona Katheřina po témž bratru svém právo a spravedlnost má, tak jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázala milost královského obdarování, kdež statek vedle příbuzenstvie na najbližšieho připadati má etc. Proti tomu on Voldřich z Waldeka odpieraje pravil, že jí těch svrchkuov a nábytkuov vydati povinovat nenie, protože jest s nebožtíkem Prokopem, jejiem bratrem, spolek i o statek i o svrchky a nábytky měl dskami vedle práva. A na to ten spolek z desk ukázal. Zase proti tomu puovod pravila, že sú se byli o svrchky a nábytky dělili. A na to ukázala svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, JMt takto o tom nalezli: Poněvadž on pohnaný spolek dskami ukázal, kterýž na statek i na jich svrchky ukazuje, ačkoli sú se oni o svrchky dělili, ale poněvadž ten spolek z desk propuštěn nenie, tudy to těch svrchkuov mezi nimi dělení spolku dskami ke škodě nenie: z té příčiny jí puovodu těch nábytkuov a svrchkuov vydati povinovat nenie. Stalo se léta MDVIII° v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 56. a.

*) Nepochybně má se čísti: ve Včelnici.

1438.

Mezi Jindřichem z Hodějova a Mikulášem z Kozého o rčení dáti koně. 1508, 6. května.

Jindřich z Hodějova pohnal Mikuláše z Kozého. Vinil jej z toho, že vzav od něho od Jindřicha kuoň z rayza plesnivý, kterýž on Jindřich XX kop grošuov českých sobě pokládá etc.

V té při mezi Jindřichem z Hodějova puovodem s jedné, a Mikulášem z Kozého s strany druhé. Kdež on Jindřich jej Mikuláše vinil z toho, že vzav od něho od Jindřicha kuoň z rayza plesnivý, kterýž on Jindřich XX kop grošuov českých sobě pokládá, i připověděv mu za ten kuoň jiný kuoň dáti, kterýž by se Jindřichovi u něho slíbil etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. A na to on Jindřich ukázal svědomí a list, kterýž jemu on Mikuláš píše, kterýž by se jemu kuoň u něho líbil, že by jemu Jindřichovi jej dáti chtěl. Proti tomu on Mikuláš odpíraje pravil, že jest jemu Jindřichovi tak dobrý kuoň dáti chtěl, jakož jest ten byl, kterýž jemu týž Jindřich dal; a on Jindřich že jest ho přijíti nechtěl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, puohon, odpor i s obú stran pře líčení i svědomí, nalezli: aby on Mikuláš pohnaný jemu Jindřichovi puovodovi ten kuoň z rayza plesnivý Šváb, kterýž se jemu Jindřichovi líbil, dal, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých, poněvadž jest to on Jindřich podle svého puohonu a listem jeho Mikulášovým provedl, kdež jest mu připsal kuoň, který by mu se líbil, dáti. Pak-li toho koně on Mikuláš nemá, tehdy aby strany před úředníky Pražskými menšími stáli na zajtří svaté panny Markéty najprv příští, a tu on Jindřich před týmiž úředníky Pražskými menšími aby provedl, zač jest ten kuoň Šváb z rajza plesnivý, který mieti chtěl, stál. A což před týmiž úředníky provede, zač jest ten kuoň stál, to aby jemu dal též ve dvú nedělí od toho pruovodu pořád zběhlých. Stalo se léta MDVIII° v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 101. a.

1439.

Mezi Janem z Pairu a Jindřichem Kladivou z Jistebna o rčení dáti koně. 1508, 6. května.

Jan z Payru pohnal Jindřicha Kladivu z Jistebna. Vinil ho ze rčení, tu kdež jest mu řekl, když u něho v službě byl, kuoň dáti za X kop.

V té při mezi Janem z Payru puovodem s jedné, a Jindřichem Kladivú z Jistebna pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinil ze rčení, tu kdež jest mu řekl, když u něho v službě byl, kuoň dáti za deset kop etc., tak jakož puohon šíře v sobě ukazuje. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Kladivo odpíraje pravil, když mu on Jan deset kop dá, že mu kuoň dá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pern-

šteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, nalezli: Poněvadž on Jan puovod dostatečně provedl, že on Jindřich Kladivo řekl mu kuoň za X kop dáti a ne prodati, z té příčiny dává se jemu puovodovi za právo, a on Jindřich aby mu podle svého rčení kuoň dal, kterýž by za deset kop stál, anebo deset kop, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech konečně pořád zběhlých. Stalo se v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 160. a.

1440.

Mezi Janem Šubou z Humňan a Václavem Adamem z Drahonic o nezdržení smlouvy.
1508, 6. května.

Jan Šuba z Humňan pohnal Václava Adama z Drahonic a na Ploskovicích. Vinil ho z nezdržení smlouvy mezi nimi učiněné a cedulemi vyřezanými tvrzené, že mu měl na čas menovitý sto kop a X kop grošuov míšenských dáti.

V té při mezi Janem Šubú z Humňan s jedné, a Václavem z Drahonic na Ploskovicech s strany druhé. Kdež ho vinil z nezdržení smlouvy mezi nimi učiněné a cedulemi vyřezanými tvrzené, že mu měl na čas menovitý sto kop a X kop grošuov míšenských dáti etc., jakož puohon plněji v sobě ukazuje. A na to touž smlouvu a svědomí ukázal. Proti tomu on Václav pohnaný odpíraje pravil, aby to provedl, že jest jemu Šubovi tomu dosti neučinil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany a jich s obú stran pře líčení, odpor i svědomí i smlouvu, nalezli: Poněvadž jest to on Šuba svědomím i smlouvú provedl, že jest mu on Václav těch sto a X kop míšenských na čas jmenovitý dáti měl, a on toho neodvedl, by mu dal: i z té příčiny aby mu on Václav pohnaný tu summu již menovanú a v puohonu i v smlouvě položenú, to jest těch sto kop grošuov a X kop grošuov míšenských, jemu Šubovi puovodovi dal, a to ve dvú nedělí konečně pořád zběhlých. Stalo se v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 160. b.

1441.

Mezi Janem Šubou z Humňan a Václavem z Drahonic o rukojemství za pobrané svrchky.
1508, 6. května.

Jan Šuba z Humňan pohnal Václava z Drahonic. Vinil ho jakožto rukojmí za hrabí z Muzluov, služebníka jeho, a to v tom, kdež jest týž hrabie pobral jemu Šubovi XLti strychuov žita a jiné svrchky.

V té při mezi Janem Šubú z Humňan s jedné, a Václavem z Drahonic s strany druhé. Kdež téhož Václava vinil jakožto rukojmí za hrabí z Muzluov, slu-

žebníka jeho, a to v tom, kdež jest týž hrabie pobral jemu Šubovi XLti strychuov žita a jiné svrchky etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. Proti tomu on Adam odpíraje pravil, že on Šuba ničímž dostatečně neprovozuje, by týž hrabie ty svrchky pobral. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpor, s obú stran pře líčení a svědomí, nalezli: Poněvadž jest on Šuba puovod dostatečně neprovedl, by nadepsaný hrabie jemu ty svrchky pobral; z té příčiny JMt jemu Václavovi dávají za právo, a on Václav že jemu Šubovi vedle jeho puohonu nic tu povinen nenie. Stalo se v sobotu před svatým Stanislavem.

R. III. l. 161. a.

1442.

Mezi Václavem Jehňátkem z Jilového a Mikulášem Světlíkem o nevrácení svěřených klenotů. 1508, 6. května.

Václav Jehňátko z Jilového a Katheřina, manželka jeho, měštěnín Nového města Pražského, pohnal Mikuláše Světlíka, v Starém městě Pražském obývajícieho. Vinil jej jakožto držitele statku nebožtíka Bernardina Vlacha, vlastního bratra někdy Anthonína Vlacha kupce, z nevrácení klenotuov těchto dole psaných, témuž Anthonínovi od nich někdy svěřených a k věrné ruce schovati daných: pasu stříebrného pozlaceného, koflíku stříebrného, šesti lžic stříbrných a věnce perlového s jeho přípravú.

V té při mezi Václavem Jehňátkem z Jilového a Kateřinú, manželkú jeho, měštěnínem Nového města Pražského, s jedné, a Mikulášem Světlíkem, v Starém městě Pražském obývajícím, s strany druhé. Kdež jej vinil jakožto držitele statku nebožtíka Bernardina Vlacha, vlastního bratra někdy Anthonína Vlacha kupce, z nevrácení klenotuov těchto dole psaných, témuž někdy Anthonínovi od nich svěřených a k věrné ruce schovati daných: pasu stříebrného pozlaceného, koflíku stříebrného, šesti lžic stříebrných a věnce perlového s jeho přípravú, kteréžto klenoty nadepsaný Jehňátko a jeho manželka sto kop grošuov českých pokládají etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. Při tom pravíce též puovodové, poněvadž nadepsaný Světlík držitelem statku téhož Bernardina jest a před úředníky u desk se znal, že statek jeho Bernardinuov u sebe má, že spravedlivě jim jich klenoty svrchu dotčené navrátiti povinovat jest. A na to některá ukázali svědomí. Proti tomu Světlík pohnaný odpíraje pravil, že oni puovodové ničímž toho neprovozují, by on co statku svěřeného od Bernardina k sobě vzal, ani také provedli, by co Anthoniovi svěřili, aneb týž Bernardin aby k sobě přijal co od Anthonína, a že on naprosto žádného statku ani Anthoniova ani Bernardinova nemá; ačkoli před úřadem u desk se seznal, že Bernardinuov statek u sebe a za sebú má, ale ten že jest v truhlici na rathouze v Starém městě Pražském. Při tom také ukázal svrchu psaného Bernardina kvitancí,

v kteréž Bernardin seznává, co nadepsaný Světlík s svú manželkú u něho kupeckých věcí a zač koupil, a z toho ze všeho je kvituje. Zase proti tomu puovodové pravili jsú, poněvadž on Světlík ničímž dostatečně neodvozuje, by častopsaného Bernardinova statku viece u sebe neměl, krom což v té truhlici bylo a což od něho koupil: chce-li a smie-li za to zprávu vedle práva učiniti, že ho viece nemá, že jim to od něho trpělivě býti má. Proti kterýmžto slovuom Světlík pověděl, poněvadž to kvitancí Bernardinovú potřebně odvozuje, že mu zprávy činiti potřebie nenie, a že přes to JMt páni naň toho dopustiti neráčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu i svědomí, JMt nalezli: Poněvadž někdy Antonín Vlach a kupec k tomu se jest znal, jakož svědci seznávají, že jest od Jehňátka a manželky jeho statek a klenoty od nich sobě svěřené k sobě přijal, a Bernardin Vlach, bratr jeho, nápadníkem a držitelem statku jeho Antonínova byl, a Světlík před úředníky u desk se seznal, že statek Bernardinuov za sebú má, ale že jest jej všecken v truhle na rathouz dal, a také týž Světlík kvitancí od něho Bernardina pokázal, že s svú manželkú statek jeho vlastní kupecký koupil a zaplatil, a z toho ze všeho kvitováni jsú, a tito puovodové po svém statku, Anthonínovi svěřeném, právem jdúce, k němu k Světlíkovi hledí, poněvadž se znal, že statek jeho Bernardinuov u sebe a za sebú má; z těch příčin aby týž Světlík to zpravil, že toho statku Bernardinova po jeho Bernardinově ven z této země vyjití nic viece neměl a nemá, krom toho, což jest v té truhle na rathouz dal, a to v pondělí najprv příští v hodin jedenácte, tak jakž JMtí pány rozkázáno bude. Pakli by Světlík toho nezpravil, tehdy zač Jehňátko s svú manželkú na svrchu psaný čas zpraví, že by tíž klenotové v puohonu menovaní stáli, to aby jim on Světlík dal ve dvú nedělí od zprávy pořád zběhlých. Což se pak té truhly na rathouz dánie dotýče, chce-li Jehňátko s svú ženú právem k té truhle, a což v ní jest, hleděti, právo se jim nezavírá. Stalo se v sobotu před svatým Stanislavem.

Létha MDVIII° v pondělí den svatého Brykcí [13. listopadu] Mikuláš Světlík pohnaný učinil jest přísahu podle nálezu tohoto svrchu psaného těmito slovy: Na tom přísahám pánu Bohu, všem svatým, jakož Václav Jehňátko a Katheřina, manželka jeho, vinili mě jakožto držitele statku nebožtíka Bernardina Vlacha z nevrácení klenotuov v jich puohonu na mne od nich učiněném položených, že sem toho Bernardinova statku po jeho Bernardinovu ven z této země vyjetí nic viece neměl a nemám krom toho, což sem v té truhle na rathouz dal. Tak mi Buoh pomáhaj i všickni světí.

R. III. l. 296. b. Srov. nálezy č. 1333 a 1359 na str. 76 a 93.

1443.

Mezi Albrechtem Hořešovcem z Libošína a Markétou z Téchovic o rčení. 1508, 6. května.

Albrecht Hořešovec z Libošína pohnal Markétu z Těchlovic, manželku někdy Petra Kance, léta MDVI v úterý na den sv. Blažeje [3. února] ze rčenie, kdež jest mu řekla dáti puol věna svého, kteréž má na Těchlovicích, dvě stě kop grošuov českých etc., jakž puohon plněji svědčí. Tu léta ut supra v sobotu před sv. Stanislavem dáno jemu Albrechtovi puovodovi za právo stané. Dal památné.

A léta MDX° v sobotu den sv. Urbana [25. května] vydán jest list zatykací na Markétu z Těchlovic pohnanú po právu staném.

R. III. list 318 b. za nápisem: *„Staná práva k roku Svátosti létha MDVIII°“.*

1444.

Mezi Benešem Sendražským z Sendražic spolu s Natanaelem Černínem z Černína a Matějem Šaškem z Jaroměře o dostiučinění smlouvě. 1508, 8. května.

Beneš Sendražský z Sendražic a Natanael Černín z Černína pohnali Matěje Šaška, měštěnína města Jaromíře. Vinili ho, aby položil tu smlouvu, mezi nimi a jím Šaškem učiněnú a cedulemi vyřezanými tvrzenú, kdež sú mu sto kop grošuov českých u Martina a Bořka bratří z Hrádku zjednali etc.

V té při mezi Benešem Sendražským z Sendražic a Natanaelem Černínem z Černína puovody s jedné, a Matějem Šaškem, měštěnínem města Jaromíře, pohnaným s strany druhé. Kdež ho viní, aby položil tu smlouvu mezi nimi a jím Šaškem učiněnú a cedulemi vyřezanými tvrzenú, kdež sú mu sto kop grošuov českých u Martina a Bořka bratří z Hrádku zjednali, a těch sto kop grošuov českých on jim měl ujistiti kniehami městskými v Jaromíři etc., tak jakož puohon plněji ukazuje a tak jakož táž smlouva to v sobě plněji zavierá etc. Tu on Šašek před pány JMtí stoje, k tomu se jest seznal, že jest té smlouvě dosti neučinil; ale že by učinil rád, kdyby to na jeho vuoli a moci bylo; než že to schází purgmistrem a konšely Jaromířskými, za kterýmiž on Šašek statek svuoj má a jim na témž statku ujistiti chtěl, ale že oni toho jemu dopustiti nechtěli, prose v tom JMti pánuov, což se jich Jaromířských dotýče, za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž se on Šašek k nadepsané smlouvě zná a neodpierá, že jí dosti neučinil, z té příčiny aby vedle puohonu jí té smlouvě, tak jakož puohon ukazuje a jakž ta smlouva sama v sobě zní, dosti učinil, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v pondělí den svatého Stanislava léta MD osmého etc.

R. III. l. 30. b.

1445.

Mezi Kašparem z Zon spolu s Nyklem z Rachmberka a Markétou z Byšic o rukojemství za věno. 1508, 8. května.

Kašpar z Zon na Osece, Nykl z Rachmberka a v Janově pohnali Markéty z Byšic. Viní ji jakožto držitele a nápadnici dědin a statku Hanuše z Delen, někdy manžela svého, aby jim počet učinila etc.

V té při mezi Kašparem z Zon na Osece a Nyklem z Rachmberka a v Janově s jedné, a Marketú z Byšic s strany druhé. Kdež ji viní jakožto držitele a nápadnici dědin a statku Hanuše z Delen, někdy manžela svého, aby jim počet učinila a provedla, kdy a kde jest puol druhého sta kop grošuov českých věnných témuž Hanušovi, manželu svému, dala a zaplatila, poněvadž sú oni nadepsaní Kašpar a Nykl Rachmberk těch puol druhého sta kop grošuov českých věna jejieho Markétě za nadepsaného Hanuše za rukojemství dáti musili, tak jakož puohon v sobě plněji ukazuje. Proti tomu pohnaná odpoviedajíc pravila, že těm Kašparovi a Nyklovi z toho počtu povinna nenie učiniti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpor i s obú stran pře líčenie, JMt nalezli: Poněvadž oni puovodové ji z toho pohánějí, aby z těch puol druhého sta kop grošuov českých, kteréž po sobě dala Hanušovi z Delen, manželu svému, počet učinila, i jest o to věno nalezen konec učiněný; i z té příčiny ona Markléta jim puovoduom počtu činiti povinna nenie. Než chtie-li oni puovodové k ní anebo k komu jinému [hleděti] o těch puol druhého sta kop grošuov českých věnných, kteréž sú jí Markétě pohnané za rukojemstvie dali, za nebožtíka Hanuše z Delen, manžela jejieho, právo se jim nezaviera. Stalo se léta MDVIII° v pondělí den svatého Stanislava.

R. III. l. 56. b. Srov. nález č. 1399 na str. 118.

1446.

Mezi Mandalenou z Vrtba a Elškou Lešanskou z Lešan o nevrácení peněz. 1508, 8. května.

Mandelena z Vrtba pohnala Elšku Lešanskú z Lešan. Vinila ji z nevrácení XX kop grošuov českých.

V té při mezi paní Mandelenú z Vrtba puovodem s jedné, a Elškú Lešanskú z Lešan pohnanú s strany druhé, kdež ji táž Mandelena vinila z nevrácení XX kop grošuov českých. Proti tomu pohnaná odpírajíc pravila, že nenie k tomu puohonu povinna odpoviedati z té příčiny, že se nepíše z Lešan než z Čečelic, a ona ji pohání z Lešan. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž on puovod pohání ji pohnanú odjinud, než se ona píše, i z té příčiny ona pohnaná nenie povinna k tomu puohonu odpoviedati; než poněvadž jest

ona pohnaná puohon k sobě přijala, na kterémž nápis svědčil odjinud, než se ona píše, což se škod dotýče, aby ona pohnaná o suchých dnech letničních najprv budúcích na hradě Pražském stála a o ty škody panu hofmistru aby JMti připomenula, a že nadepsané paní pohnané oznámí, kterak se bude mieti o ty škody zachovati, poněvadž jest ten puohon k sobě přijala, ješto se ona odtud nepíše. Stalo se v pondělí den svatého Stanislava.

R. III. l. 199. b.

1447.

Mezi Martinem Laudátem a Fridrichem Tetaurem z Tetova o nevydání manželky. 1508, 8. května.

Nález. Martin Laudát v Praze obývající pohnal Frydrycha Tetaura z Tetova. Vinil ho Laudát, že mu manželky jeho svévolně vydati nechtěl etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí i také smlouvu. Proti tomu on pohnaný odpíraje pravil, že jest jí nebránil vzieti jim, kohož jest po ni poslal. A na to ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpor, s obú stran pře líčenie, smlouvu i svědomí, JMt nalezli: Poněvadž on Tetaur manželky jeho nebránil jest vzieti, a to provedl svědomím, i ti, ktož po ni jezdili, také tak svědčili, že jim jie nebránil vzieti ve dvoře; a k tomu Tetaur mluvil, že mu jí ještě nehájí, a že ona v Praze i jinde bývá, kdež se jí koli zdá: z těch příčin on Tetaur tu jemu Laudátovi nic povinovat nenie; než Laudát aby se zachoval k ženě své vedle rozumu svého, na tu smlouvu prohlédaje, kterú s ní má; a on Tetaur aby jí jemu nebránil a jí proti němu nezastával ani choval. Stalo se v pondělí den svatého Stanislava.

R. III. l. 200. a.

1448.

Mezi Oplem z Fictum a obcí města Kadaně o postavení pacholka pro pych. 1508, 8. května.

Opl z Fictum a na Novém Šumburce pohnal purgmistra a konšeluov i všie obce města Kadaně, aby postavili před najvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti Kašparova Gleynarova pacholka jménem Hanuše. Vinil ho z pychu a pro ten pych etc.

V té při mezi Oplem z Fictum a na Novém Šumburce puovodem s jedné, a mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města Kadaně pohnanými s strany druhé. Kdež je pohnal, aby postavili před najvyšším panem hofmistrem království Českého a raddami krále JMti Kašparova Gleynarova pacholka ménem Hanuše. Vinil ho z pychu a pro ten pych etc., tak jakož puohon ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pern-

šteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž podle zřiezenie zemského ten puohon (jakož oni to provedli sú) dvě neděli napřed před Svátostí jim Kadaňským dodán nenie, z té příčiny JMt tento puohon zdvihli sú. Stalo se v pondělí den svatého Stanislava.

R. III. l. 222. b.

1449.

Mezi Oplem z Fictum a obcí města Kadaně o nepropuštění člověka jeho z rukojemství. 1508, 8. května.

Opl z Fictum a na Novém Šumburce pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Kadaně. Vinil je z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých.

V té při mezi týmž Oplem z Fictum a Kadaňskými nadepsanými. Jakož jest je týž Opl pohnal, chtě je Kadaňské všecky viniti z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, protože sú mu člověka jeho mistra Jiříka z rukojemstvie propustiti nechtěli etc., jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž podle zřiezenie zemského ten puohon (jakož oni to provedli sú) dvě neděli napřed před Svátostí jim Kadaňským dodán nenie, z té příčiny JMt tento puohon zdvihli sú. Stalo se v pondělí den svatého Stanislava.

R. III. l. 223. a.

1450.

Mezi Oplem z Fictum a obcí města Kadaně o postavení spolusouseda pro pych. 1508, 8. května.

Oppl z Fictum a na Novém Šumburce pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Kadaně, aby postavili před pány v soudu komorním Jiříka, foytova syna, spolusouseda svého. Vinil ho z pychu a pro ten pych etc.

V té při mezi týmž Opplem a svrchu psanými Kadaňskými. Kdež jest je on Oppl pohnal, aby postavili přede pány v soudu komorním Jiříka, foytova syna, spolusouseda svého, kdež ho vinil z pychu a pro ten pych etc., jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, z příčiny napřed položené tento puohon zdvihli sú. Stalo se v pondělí den svatého Stanislava.

R. III. l. 223. a.

1451.

Mezi Oplem z Fictum a obcí města Kadaně o postavení pacholka pro pych. 1508, 8. května.

Oppl týž z Fictum pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Kadaně, aby postavili pacholka svého, kterýž u nich slouží, jménem Hanzle. Vinil jej z pychu a pro ten pych etc.

V té při mezi týmž Opplem z Fictum puovodem s jedné, a mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města Kadaně pohnanými s strany druhé. Jakož jest je pohnal, aby postavili pacholka svého, kterýž u nich slouží, ménem Hanzle, kdež jej vinil z pychu a pro ten pych etc., jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž jim Kadaňským ten puohon dvě neděli před Svátostí vedle zřiezenie zemského dodán nenie, z té příčiny JMt tento puohon zdvihli sú. Stalo se v pondělí den svatého Stanislava.

R. III. l. 223. b.

1452.

Mezi Staroměstským měšťanem Severinem a Matějem Bílým Knížetem z Únhoště o rčení. 1508, 8. května.

Severin z Prahy, měštěnín Starého města Pražského, pohnal Matěje Bílého Kniežete z Ounhoště. Vinil ho ze rčení, tu kdež týž Severyn byv zaň rukojmí k Václavovi z Luženic, [měštěnínu] téhož Starého města Pražského, podle jiných dobrých lidí za padesáte kop grošuov českých.

V té při mezi Severynem z Prahy, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a Matějem Bílým Kniežetem z Ounhoště, s strany druhé. Kdež ho vinil ze rčení tu, kdež týž Severin byv zaň rukojmí k Václavovi z Luženic, měštěnínu téhož Starého města Pražského, podle jiných dobrých lidí za Lte kop grošuov českých a s nich i úrok za něho dáti musil dielu svého jistiny, úroka, škod i proležaného XI kop grošuov a puol desáta groše vše českých, z kteréhožto rukojemstvie týž Matěj Bílý Knieže řekl jest jeho svým statkem vyvaditi etc., tak jakož puohon šíře ukazuje. A na to ukázal nález z registr úřadu purkrabského a svědomí s rathouzu Pražského, jeho dobrovolné přirčení i také svědomí. Proti tomu on Knieže odpíraje pravil, že jest prve o tu při rozsouzen, a k tomu že to svědomí nenie vedle práva, kteréž on k té při ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany i jich s obú stran pře líčenie, odpor i svědomí, nalezli: Poněvadž on puovod vedle práva neukázal jest svědomí a zřiezení zemského, které k soudu komornímu za právo přijímáno bývá; i z té příčiny on Knieže konečně jemu Severynovi těmi XI kopami grošuov českými a puol desáta grošem českým nenie povinen, z kterýchž jeho pohání. Stalo se v pondělí den svatého Stanislava.

R. III. l. 257. a.

1453.

Mezi knězem Samuelem z Rysmburka a radou města Hradce Králové o postavení Ofky pro vydání pozůstalých svrchkův a klenotů po Alšovi z Rysmburka. 1508, 8. května.

Kněz Samuel z Rysmburka pohnal purgmistra a raddy města Hradce Králové nad Labem, aby postavili Uršilu, jinak Ofku. Vinil ji z svrchkuov a klenotuov, kteréž po nebožtíku panu Alšovi z Rysmburka zuostaly.

V té při mezi knězem Samuelem z Rysmburka s jedné, a Uršilú, jinak Ofkú, pro kterúž on kněz Samuel pohnal měšťanuov města Hradce Králové nad Labem, aby ji zde před soudem postavili, s strany druhé. Kdež ji vinil z svrchkuov a klenotuov, kteréž po nebožtíku panu Alšovi z Rysmburka zuostaly etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. Tu poručník jeho puovoduov žádal JMtí pánuov za prodlenie, aby svědkuov k své potřebě mohl poháněti, a že svědkuov pohotově nemá. Proti tomu Ofka pohnaná pánuov JMtí prosila v té věci za opatření podle práva, poněvadž puovodem jest, že by měl se všemi potřebami hotov býti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše póhon, žalobu, odpor i s obú stran pře líčení, JMt nalezli: Poněvadž on puovod ničím jest toho neprovedl podle póhonu svého, i z té příčiny jí pohnané dávají za právo, že mu ničímž tiem povinovata nenie těmi svrchky v puohonu položenými. Stalo se v pondělí den svatého Stanislava.

R. III. l. 257. b.

1454.

Mezi Václavem starším Králickým z Krsovic a bratřími Škrovady o slib otce jich. 1508, 8. května.

Václav starší Královský z Krsovic pohnal Matěje a Davida bratří z Škrovadu. Vinil je z toho, kdež jest on Králicský měl smlouvu s Vilémem z Řenec, tu Prokop Škrovad, otec jich nedielný, jemu slíbil Králicskému za puol XIII kopy grošuov českých rukú dáním za téhož Viléma.

V té při mezi Václavem starším Králicským z Krsovic s jedné, a mezi Matějem a Davidem bratřími z Škrovadu, pohnanými s strany druhé. Kdež je vinil z toho, kdež jest on Králicský měl smlouvu s Vilémem z Řenec, tu Prokop Škrovad, otec jich nedielný, potom slíbil jemu Králicskému za puol XIII kopy grošuov českých rukú dáním za téhož Viléma, a tak mu slíbil, aby neměl s ním s Vilémem nic on Králicský než s ním s Prokopem, a že mu ty peníze na ty roky dány budou, jakož smlouva ukazuje. Kterúž smlouvu on Králicský měl s týmž Vilémem etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázal touž smlouvu. Proti tomu oni Škrovadové odpírajíc pravili, že oni s ním s Králicským nic činiti nemají, a sliboval-li jest otec jich jemu zač, že oni toho nevědie, a že jest otce jich měl, ježto na dvě

létě nemocen ležal, že jest mohl k němu o to dobře hleděti; než oni že sú mu nic neslibovali, a tak že po otci svém žádného statku nemají. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše odpory, strany i jich pře líčenie, i tu smlouvu ohledavše, nalezli: Poněvadž on Králicský puovod toho ničímž neprovedl, by oni Škrovadové jaký statek po svém otci měli; z té příčiny oni jemu té puol XIIItý kopy grošuov českých vedle puohonu za svého otce dáti povinni nejsú. Stalo se v pondělí den svatého Stanislava.

R. III. l. 297. b.

1455.

Mezi Nymburským měšťanem Václavem Lekšem a Zikmundem Doubravcem z Doubravan o rčení. 1508, 8. května.

Václav Lekeš, měštěnín Nymburský, pohnal Zigmunda Doubravce z Doubravan. Vinil ho ze rčení, kdež jest mu on Zikmund řekl, neobdržím-li viece na Václavovi Hrádkovi, než k čemu mi se poddává, že jemu Václavovi dá sto kop.

V té při mezi Václavem Lekšem, měštěnínem Nymburským, s jedné, a Zigmundem Doubravcem z Doubravan s strany druhé. Kdež puovod vinil ze rčení, kdež jest mu řekl on Zigmund pohnaný, neobdržím-li viece na Václavovi Hrádkovi, než k čemu mi se poddává, že jemu Václavovi dá sto kop, a veda neobdržal, a jemu Václavovi sta kop nedal etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Zigmund pohnaný odpíraje pravil, že mu to Lekšovo svědomí nic ke škodě nenie a že nenie vedle práva, a že toho ničímž neprovozuje, by s ním s Zygmundem o tu krávu souzen byl a ortelován. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše odpor, žalobu i svědomí, JMt nalezli: Poněvadž on Lekeš dostatečně toho neprovedl, by on Zigmund na kterém právě odsouzen byl, a také oni Nymburští purgmistr a radda svědomí vedle práva, jakž do soudu komorního přísluší, nedali sú, z té příčiny on Zigmund jemu Lekšovi podle jeho puohonu těmi sty kopami grošuov povinovat nenie. Stalo se v pondělí den svatého Stanislava.

R. III. l. 298. a. Srv. nález č. 1431 na str. 138.

1456.

Mezi Václavem z Hobšovic a Anežkou z Čečelic o rčení. 1508, 8. května.

Václav z Hobšovic pohnal Anežku z Čečelic. Vinil ji ze rčenie, tu kdež jest mu řekla pět kop grošuov českých dáti.

V té při mezi Václavem z Hobšovic puovodem s jedné, a Anežkú z Čečelic pohnanú s strany druhé. Kdež ji vinil ze rčenie, tu kdež jest mu řekla pět kop

grošuov českých dáti etc., tak jakož puohon v sobě plněji ukazuje. A na to svědomí ukázal. Proti tomu ona pohnaná odpírajíc pravila, že se ti svědci nesrovnávají a svědčie rozdielně, a žádný svědek že toho dostatečně neseznává, by ona paní Anežka jemu těch pět kop grošuov dáti přiřiekala, a z té příčiny že mu ona tu nic povinovata nenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž se svědci s puohonem nesrovnávají, z té příčiny tento puohon zdvihli jsú. Stalo se v pondělí den svatého Stanislava.

R. III. l. 298. a.

1457.

Mezi Jindřichem Loučenským z Kopidlna a bratrem jeho Zdeňkem o pobrání svrchků.
1508, 9. května.

Jindřich Loučenský z Kopydlna pohnal Zdenka Loučenského odtudž, bratra svého. Vinil jej z pobrání svrchkuov ze dvora v Psinciech etc.

V té při mezi Jindřichem Loučenským z Kopidlna s jedné, a Zdenkem odtudž, bratrem jeho, pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinil z pobrání svrchkuov ze dvora v Psinciech etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Zdeněk pohnaný odpíraje pravil, že se svědomí puovodovo s puohonem nesrovnává, a že jest jemu Jindřichovi nikdy nebránil těch svrchkuov vzieti ani bráti, a že jest se v ně nikdá neuvazoval ani k němu o ně posielal, aby jemu je vrátil, a že toho ničímž neprovozuje podle puohonu svého, by se jemu puovodovi v ty svrchky uvázal, než že jest těch svrchkuov Sekerkovi se dvorem v Psincích postúpil. A na to ukázal svědomí a zápis dskami, kterýž svědčí, aby se mohl uvázati s jedniem komorníkem v dvuor Psince se vším, s rybníky, potoky i se vší zvolí, což k tomu přísluší. Proti tomu Jindřich puovod pravil, že mu zápis nesvědčí s svrchky, a že jemu pobral ryby slovené a ssazené z kuchyněk, a že je některé prodal, a že jich těm kupcuom bráti nedal. A na to ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, nalezli: Poněvadž ten zápis dskami svědčí, aby se v zboží on Zdeněk uvázal a v rybníky, a nesvědčí, aby se uvazoval v svrchky, aby strany stály před úředníky menšími Pražskými desk zemských na zajtří svaté Markéty najprv příští; a což tu Jindřich před týmiž ouředníky provede, že jest mu on Zdeněk svrchkuov pobral a preč postúpil aneb obrátil, kam se jemu zdálo, což jest těch svrchkuov bylo, jakož pouhon ukazuje. A zač sú stály, což by ouředníci přisoudili, aby on Zdeněk od toho přísudku ve dvú neděli jemu Jindřichovi dal a zaplatil. Což se pak ryb těch slovených dotýče, což jich Jindřich před uvázáním Zdenkovým prodal kupcóm, a Zdeněk jim jich

bráti nedal, když se v to uvázal: což Jindřich provede před týmiž ouředníky, zač sú ty ryby stály, kteréž jest prodal před uvázáním Zdeňkovým, což též ouředníci přisoudí, zač sú stály, aby týž jemu zaplatil od rozsudku ve dvú nedělí. Než kterýchž jest on Jindřich ryb byl neprodal před uvázáním Zdeňkovým, že k těm práva nemá, než Zdeněk k nim právo má vedle uvázání svého. A což se lesních a loučních peněz dotýče, což jest kolivěk toho Jindřich prodal před Zdeňkovým uvázáním, což před ouředníky provede, to také Zdeněk jemu Jindřichovi povinen jest dáti. Stalo se léta MDVIII° v úterý po svatém Stanislavu.

R. III. l. 101. b.

1458.

Mezi Novoměstským měšťanem Jiříkem z Kosíkova a bratřími Saky z Bohuňovic o nedodání obilí. 1508, 9. května.

Jiřík z Kosykova, města Nového Pražského měštěnín, pohnal Jana, Václava a Vonše Saky, vlastní a nedielné bratry z Bohuňovic. Vinil je jakožto syna někdy Petra Saka z Bohuňovic, otce jich, z nedodání XIX korcuov ječmene etc.

V té při mezi Jiříkem z Kosykova, měštěnínem Nového města Pražského, puovodem s jedné, a Janem, Václavem a Vonšem Saky, vlastními a nedielnými bratry z Bohuňovic. Kdež je vinil jakožto syna někdy Petra Sakka z Bohuňovic, otce jich, z nedodání XIX korcuov ječmene etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal smlouvu. Proti tomu Jan, Václav a Voneš pohnaní pravili, že je na zmatek pohání, pravíce, že z cizí věci pohání, a že ta smlouva na Blažka svědčí, oč on pohání, a ne na jich otce. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, strany i jich s obú stran pře líčení i smlouvu, JMt nalezli: Poněvadž on puovod pohání z obilé a z jiných věcí, jakož puohon v sobě ukazuje, a toho jest neprovedl, by oni pohnaní jemu tiem vinni byli; i z té příčiny dává se pohnaným za právo. A jakož oni pohnaní pravili sú, že z cizie věci jich pohání, a pravíce, že by z té příčiny ten puohon byl na zmatek: i poněvadž on puovod ukázal smlouvu a v té smlouvě svědčí mu ty věci, o kteréž on je pohání; i nepohání z cizie věci, než z své, poněvadž mu v smlouvě svědčí to: i z té příčiny nenie ten puohon na zmatek, než že pohání jiných z své věci, ješto mu oni tiem vinni nejsú, i jest to jiná příčina. Stalo se léta MDVIII° v úterý po svatém Stanislavu.

R. III. l. 102. a.

1459.

Mezi Havlem z Bytěžův a Petrem Doubravským o rukojemství. 1508, 9. května.

Havel z Bytězóv pohnal Petra Doubravského, v Praze obývajícieho. Vinil ho z padesáti kop grošuov míšenských, jemu od něho spravedlivě povinných etc.

V té při mezi Havlem z Bytězóv puovodem s jedné, a Petrem Doubravským, v Praze obývajícím, s strany druhé. Kdež ho vinil z L kop grošuov míšenských jemu od něho spravedlivě povinných, a to v tom, kdež mu za již menovanú summu rukú dáním slíbil a jistcem se udělal za syna jeho etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu pohnaný odpíraje pravil, že mu rukojmí nenie, že svědomí svědčí na sto kop a na deset kop, a on pohání z padesáti kop, a že se svědomí nesrovnává s puohonem. Proti tomu puovod pravil, že tu summu sto a deset kop má mu na roky platiti za to rukojemstvie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpor i svědomí, nalezli: Poněvadž jest Havel to dostatečně provedl, že jest mu on Petr rukojmí, a rok že jest přišel k placení těch padesáte kop grošuov, z kterýchž ho pohání, z té příčiny dává se jemu puovodovi za právo, a on Petr pohnaný aby mu těch Lte kop grošuov míšenských dal od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se léta MDVIII° v úterý po svatém Stanislavu.

Léta MDVIII° v pátek den svatého Prima [9. června] vydán jest Havlovi z Bytězuov list zatykací na Petra Doubravského pro neplnění summy padesáti kop grošuov míšenských jemu Havlovi nálezem (tiemto svrchupsaným) panským přisouzených.

R. III. l. 117. a.

1460.

Mezi Markétou Jednorožcovou a Janem z Šternberka o dluh. 1508, 9. května.

Markéta Jednorožcova, měštka Starého města Pražského, pohnala pana Jana z Šternberka a na Bechyni. Vinila ho jakožto držitele statku nebožtíka pana Zdeňka, bratra jeho, z pěti kop grošuov a ze XIV grošuov vše českých.

V té při mezi Marketú Jednorožcovú, měštkú Starého města Pražského, s jedné, a panem Janem z Šternberka a na Bechyni s strany druhé. Kdež ho vinila jakožto držitele statku nebožtíka pana Zdenka, bratra jeho, z pěti kop grošuov a ze XIV grošuov vše českých etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázala svědomí a registra kupecská. Proti tomu pohnaný odpíraje pravil, aby to provedla. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpor a s obú stran pře líčení, registra kupecská i svědomí, JMt nalezli a takto o tom vypověděli: Poněvadž jest ona Markéta ten dluh svrchu psaný dostatečně provedla, i z té příčiny aby jí pan Jan dal ten dluh svrchu psaný ve II nedělech od dnešnieho dne pořád zběhlých. Stalo se v úterý po svatém Stanislavu.

R. III. l. 200. a.

1461.

Mezi Oplem z Fictum a obcí města Kadaně o postavení spolusousedova syna pro pych. 1508, 9. května.

Oppl z Fictum a na Novém Šumburce pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Kadaně, aby postavili Hanuše, foytova syna, spolusouseda jich. Vinil ho z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých.

V té při mezi Opplem z Fictum a na Novém Šumburce s jedné, a purgmistrem, konšely i vší obcí města Kadaně s strany druhé. Kdež on Oppl pohnal je Kadaňské, aby postavili před pány JMtí v soudu komorním Hanuše, foytova syna, spolusouseda jich, kdež ho vinil z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých etc., jakož puohon plněji ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž vedle práva a zřiezení zemského dvě neděli napřed před Svatostí puohon nenie jim Kadaňským dodán, z té příčiny ten puohon JMt zdvihli sú. Stalo se v úterý po svatém Stanislavu.

Pán JMt s pány a vladykami, krále JMti raddami, ráčili rozkázati, aby Kadaňským relací na pana Opple vydána po zdviženie tohoto puohonu nebyla do Suchých dní najprv příštích; neb se to odkládá na pány JMt do soudu zemského, a má se vznésti o naučenie stranám bez pohoršení jich práva. Listu se nedodání v čas dotýče. Stalo se v úterý po svatém Stanislavu.

R. III. l. 223. b. Srov. nález č. 1450 na str. 149.

1462.

Mezi Petrem z Hobšovic a Anežkou z Čečelic o vydání schovaných peněz. 1508, 9. května.

Petr z Hobšovic pohnal Anežku z Čečelic. Vinil ji ze čtyř seth kop grošuov českých, kdež nebožka paní Machna Tosová jí Anežce k věrné ruce schovati dala.

V té při mezi Petrem z Hobšovic puovodem s jedné, a Anežkú z Čečelic pohnanú s strany druhé. Kdež ji vinil ze čtyř seth kop grošuov českých, kdež nebožka paní Machna Tosová jí Anežce k věrné ruce schovati dala, a že on Petr k těm čtyřem stem kopám grošuov právo a spravedlnost má etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona Anežka pohnaná odpírajíc pravila, že nic viec svěřeného k sobě od paní Machny Tosové nepřijala, než sto zlatých uherských, pás střiebrný pozlacený, XXII prstenuov a záponku. A na to ukázala svědomí a kšaft též paní Machny Tosové. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, strany i jich s obú stran pře líčenie i svědomí, nalezli: Poněvadž ona Anežka pohnaná ukázala jest kšaft též nebožky Tosové, v kte-

rémžto kšaftu jmenuje, že svuoj všecek statek řiedí a zejména v něm menuje, co u Lešanské má, a že jí to všecko dává, a to jest ona pohnaná dostatečně provedla, a také i to provedla, že sama Tosová pravila, že jí nic jiného schovati nedala, než což jest zejména v kšaftu menováno, také i to odvedla, že jí těch čtyř seth kop nikdá k věrné ruce schovati nedala: i z té příčiny ona Anežka pohnaná jemu Petrovi nic povinovata nenie. Stalo se v úterý po svatém Stanislavu.

R. III. l. 241. b.

1463.

Mezi Zdeňkem Malovcem z Chýnova a mistrem Strakonickým Janem z Švamberka o postavení lidí poddaných z Dračova pro pych. 1508, 9. května.

Zdeněk Malovec z Chaynova pohnal pana Jana Strakonického z Švamberka, mistra převorství po Čechách, aby postavil lidi své Marše Medka a Jakuba, Michala Medka, všecky z Dračova. Vinil je z pychu.

V té při mezi Zdeňkem Malovcem z Chaynova puovodem s jedné, a panem Janem Strakonickým z Švamberka, mistrem převorstvie po Čechách, s strany druhé. Kdež ho pohnal, aby postavil lidi své Marše Medka, Jakuba, Michala Medka, všecky z Dračova, že je vinil z pychu etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Při tom žádaje pánuov JMtí za opatření, že jest jednoho z těch tří, totiž Michala Medka, nepostavil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on pohnán jsa, aby všecky tři postavil, a on nepostavil než dva; i z té příčiny páni JMt dávají jemu Zdeňkovi za právo stané proti témuž Janovi Strakonickému o toho jednoho, kteréhož jest nepostavil. A těm, kteříž sú postaveni, dáno jest hojemstvie podle práva. Stalo se v úterý po svatém Stanislavu.

R. III. l. 258. a.

1464.

Mezi Václavem starším Králickým z Krsovic a Janem Svatbou z Otradovic o dluh za seno. 1508, 9. května.

Václav starší Králicský z Krsovic pohnal Jana Svatbu z Otradovic. Vinil jej z VI kop grošuov bez XX grošuov vše českých jemu za seno spravedlivě zuostalých etc.

V té při mezi Václavem starším Králicským z Krsovic puovodem s jedné, a Janem Svatbú z Otradovic, pohnaným s strany druhé. Kdež jej vinil z VI kop grošuov bez XX grošuov vše českých jemu za seno spravedlivě zuostalých etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Proti tomu on Jan Svatba pohnaný odpíraje pravil, že jemu dlužen nic nenie, a žádaje toho, z čehož pohání, aby to provedl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého,

se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, odpor i jich s obú stran pře líčení, JMt nalezli: Poněvadž on puovod toho dostatečně neprovedl, i z té příčiny dává se pohnanému za právo. Stalo se v úterý po svatém Stanislavu.

R. III. l. 298. b.

Puohonové a nálezové k roku sv. Martina léta MD osmého.

1465.

Mezi Václavem Mírkem z Solopisk a Janem Čabelickým z Soutic o nevydání manželky jeho Johanky. 1508, 13. listopadu.

Václav Mírek z Solopisk pohnal Jana Čabelicského z Soutic, aby Johankú, manželkú jeho Mírkovou, dobře se ujistě, ji postavil před pány JMtí v soudu komorním, že jej Jana vinil, že mu již menované manželky jeho vydati nechtěl svévolně etc.

V té při, kdež Václav Mírek z Solopisk puovod pohnal Jana Čabelicského z Soutic, aby Johankou, manželkou jeho Mírkovou, dobře se ujistě, ji postavil před pány JMtí v soudu komorním, že jej Jana Čabelicského vinil, že mu již menované manželky jeho vydati nechtěl svévolně, pro kteréžto též manželky jeho nevydání on Mírek ujmy na svém statku tisíc kop grošuov českých pokládá etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. Při tom pravě, poněvadž ji přechovává a vydati mu ji nechtěl na poslání dobrých lidí, aby JMt jej Václava v tom podle práva a vedle jeho puohonu opatřiti ráčili. Proti tomu on Čabelicský při Svátosti minulé odpíraje pravil, že jí se nebyl povinovat ujišťovati ani vydávati, než že mu jí nebránil, a vedle puohonu že ji staví a tomu dosti činí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, strany i jich s obú stran pře líčení, JMt nalezli: Poněvadž stranám bylo při Svátosti až dosavad odloženo, aby se všemi potřebami a spravedlnostmi na tento čas zde stály, a ona Johanka aby to provedla, že jest ji on Václav manžel její vězel a o hrdlo jejie ji připraviti chtěl, a z takové příčiny že s ním býti nechce; a nynie při této chvíli již rozkázáno, aby to provedla, a ona toho ničímž neprovedla; a Mírek tu před JMtí stoje toho žádal, aby mu vydána byla, a jsa JMtí tázán, nač žádá vydání toho, pověděl, že na to jako manželky své, a bude-li se k němu jako k manželu svému zachovávati, že on se též k nie zachovati chce; i poněvadž ona toho s ním nebytí ničímž žádnú příčinu hodnú neprovedla, protož aby ona s ním jako s manželem svým byla, s ním aby hned šla, jeho jako manžela svého poslušna byla, a on Mírek aby se k ní tak, jakž jest mluvil, zachoval jako k manželce své, jie nevěze ani trápě ani na její zdraví proto předešlé jejie s ním nebytí

sáhaje. Pakli by přes to a přes své rčení, na kteréž jest jí rozkázáno a rozkazuje se tiemto nálezem (jakož napřed dotčeno), nezachoval se a proti tomuto nálezu učinil, tehdy že by k němu jmieno bylo jako proti tomu, kterýž proti panskému nálezu svévolně učinil. Než chce-li on neb ona z předešlých věcí jeden druhého buď duchovním neb světským právem viniti, právo se jim nezavírá. Stalo se v pondělí den svatého Brykcí.

R. III. l. 298. b.

1466.

Mezi proboštem Boleslavským Viktorinem a Mandalenou z Strašnic o nevydání peněz na opravu kostela manželem jejím slíbených. 1508, 13. listopadu.

Kněz Viktorin, probošt Boleslavský, pohnal Mandalenu z Strašnic, mocnú otcovskú poručnici sirotkuov a statku někdy Prokopa z Habřiny, manžela jejieho. Vinil ji z nevydání Xti kop grošuov českých, kteréž někdy týž Prokop na opravu domu božieho tu v Boleslavi dáti přiřekl.

V té při mezi knězem Viktorinem, proboštem Boleslavským, s jedné, a Mandelenú z Strašnic, mocnú otcovskú poručnicí sirotkuov a statku někdy Prokopa z Habřiny, manžela jejieho, s strany druhé. Kdež ji vinil z nevydání Xti kop grošuov českých, kteréž někdy týž Prokop na opravu domu božieho tu v Boleslavi dáti přiřekl etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázal některá svědomí. Proti tomu ona Mandalena pohnaná odpírajíc pravila, že ona o tom přiřiekání nic neví, a že za živnosti jeho, nebožtíka muže jejieho, maje jej, právem jest jeho nenapomínal ani vinil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany i jich s obú stran pře líčenie, odpor i svědomí nalezli: Poněvadž on kněz probošt za živnosti jeho nebožtíka z toho rčení dobrovolného nepohnal a právem sobě toho rčení nedovedl, z té příčiny ona Mandelena jemu knězi proboštovi těch X kop grošuov vedle toho puohonu povinovata vydati nenie. Stalo se v pondělí den svatého Brykcí.

R. III. l. 299. b.

1467.

Mezi Benešem z Sendražic a Petrem Víčkem z Slivna o postoupení Malešova. 1508, 14. listopadu.

Beneš z Sendražic pohnal Petra Víčka z Slivna. Viní jej z toho, jakož jest mu on Beneš postoupil Malešova zámku a dvoru s některými nábytky a ospy k užívání, tak jakož cedule toho postoupení svědčí.

V té při mezi Benešem z Sendražic puovodem s jedné, a Petrem Víčkem z Slivna pohnaným strany druhé. Kdež jej viní z toho, jakož jest mu on Beneš postoupil Malešova zámku a dvoru s některými nábytky a ospy k uvázání, tak jakož

cedule toho postoupenie svědčí. A podle znění té cedule maje on Víček témuž Benešovi zúplna vrátiti, s čím mu on Beneš toho postoupil zámku, nevrátil mu zase ospu, zejména žita LX korcuov, ovsa sto korcuov a ječmene jeden korec, kteréžto nevrácené obilé on Beneš XVte kop grošuov českých pokládá etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Tu on Petr Víček před JMtí pány stoje, žalobu i svědomí jeho Benešovo slyše, nic tomu neodepřel. Z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: aby on Petr Víček jemu Benešovi puovodovi to obilé v puohonu menované aneb těch patnácte kop grošuov českých v témž také puohonu dotčených dal, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se v úterý po svatém Brykcí léta MDVIII°.

R. III. l. 31. a.

1468.

Mezi Kateřinou Sýkorkou a Jeronymem kupcem z Mostu o základ propadený. 1508, 14. listopadu.

Kateřina Saykorka, měštka Starého města Pražského, pohnala Jeronyma kupce z Mostu, na Horách Kutnách obývajícieho. Viní ho ze sta kop z základu propadeného etc.

V té při mezi Kateřinú Saykorkú, měštkú Starého města Pražského, s jedné, a Jeronymem kupcem z Mostu, na Horách Kutnách obývajícím, s strany druhé. Kdež ho viní ze sta kop základu propadeného, tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje, pravieci při tom, že ten základ tiemto spuosobem a z této příčiny stal se, že on Jeronym ji z dluhu upomínal, pravě, že mu dlužna jest; a ona pravila, že nenie. A na to ukázala svědomí. Proti tomu Jeronym odpieraje pravil, že se ti Saykorčini svědkové o ten základ nesrovnávají a že vedle práva nejsú dostateční, než že on se k tomu základu zná, že jest se mezi nimi stal, a také že mu ona jest ještě dvě kopě míšenské dlužna. A na to ukázal svá registra kupecská. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany etc., takto o tom vypověděli: Poněvadž ta pře při času Svátosti až do této chvíle odložena byla, aby on Jeronym ten dluh provedl, i neprovedl jest ničímž dostatečně; a jsa od JMtí tázán, zná-li se k tomu vetunku, pověděl, že zná: z té příčiny dává se jí Saykorce za právo, a on Jeronym aby jí těch sto kop vedle jejieho puohonu dal ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se léta MDVIII° v úterý po svatém Brykcí.

R. III. l. 57. a.

1469.

Mezi Jiříkem Vikhartem z Šanova a Janem z Rabšteina o pych. 1508, 14. listopadu.

Jiřík Wikharth z Šanova pohnal pana Jana z Rabšteina. Vinil ho z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých.

V té při mezi Jiříkem Wikharthem z Šanova puovodem s jedné, a panem Janem z Rabšteina pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinil z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, že jest rozkázal člověka jeho Štěpána z Králce jíti pod řádem a právem, naň na téhož člověka jeho jemu nic nežalovav etc., tak jakož puohon plněji svědčí. Proti tomu pan Jan odpíraje pravil, že jest tu pychu neučinil žádného, a což jest mu učiniti kázal, že jest to dobře učiniti mohl, neb jest toho člověka Štěpána na svých gruntích a na škodě své zastihl, že jest v řece jeho lovil přes zápověď, a jsa zavázán, aby se stavěl, i nestavěl se. A na to také ukázal svědomie. Proti tomu puovod pravil, že jest ho proto jímati neměl, ale právem z toho hleděti; a když k němu o toho člověka slal, že jest mu ho vydati nechtěl. A na to také ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Kdež Wikharth k němu ku panu Janovi posielal, s jeho volí jest ten jeho Wikharthuov člověk jat, a on se seznal, že s jeho volí, a ti kteříž od něho od Wikhartha o to vysláni byli, toho žádali, aby ho propustil, a že mu on Wikhart od něho chce spravedlivé učiniti; a on pověděl, že by jich více jímati chtěl na svém; a potom také on Wikharth k němu posielal, aby mu ten pych napravil, a on pan Jan tu odpověď dal, že k tomu člověku o to hleděti nechce; i poněvadž on Wikharth v svém prvním poselstvie žádal toliko toho člověka vydání a nepravil, by ten člověk s jeho volí v tom potoce honil, a když podruhé poselstvie o něho učinil, tu tepruv pravil, že s jeho volí ten člověk lovil, na kterúžto řeč on pan Jan dále k tomu člověku o to hleděti nechtěl: z těch příčin nadepsaný pan Jan jemu Wikharthovi tiem pychem povinovat nenie. Stalo se léta MDVIII° v úterý po svatém Brykcí.

R. III. l. 102. b. Srov. nález č. 1422 na str. 132.

1470.

Mezi Hans Trojem od Hory Kutny a Janem Kostkou z Postupic o nezdržení smlouvy. 1508, 14. listopadu.

Hanstroj od Hory Kuthny pohnal pana Jana Kostku z Postupic. Vinil jej z nezdrženie smlouvy mezi nimi dobrými lidmi vypověděné, a to o dvě stě kop grošuov a devět kop grošuov a XXIII grošuov vše českých etc.

V té při mezi Hanstrojem od Hory Kutny s jedné, a panem Janem Kostkú z Postupic s strany druhé. Kdež týž Hanstroj vinil jej pana Kostku z nezdržení smlouvy mezi nimi dobrými lidmi vypověděné, a to o dvě stě kop grošuov a devět kop grošuov a XXIII grošuov vše českých etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal registra kupecská. Proti tomu poručníci páně Janovi Kostkovi pravili, že pan Jan Kostka na tom prve byl, cožkoli on Hanstroj toho dluhu provede, že mu pan Jan dáti neodpírá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc.,

najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Hanztroj puovod to dostatečně provedl, že jest jemu panu Janovi Kostkovi po Janovi Ciplovi ten dluh oznámil, jakož puohon ukazuje etc., a pan Jan skrze téhož Ciplu smlúvu vzal, aby on Honztroj toho dluhu jemu až do svatého Jiří sčekal, že mu jej na ten čas dáti chce: z té příčiny dává se témuž Trojovi za právo, tak aby on pan Kostka jemu tu summu v puohonu menovanú, to jest těch dvě stě kop grošuov devět kop grošuov a XXIII grošuov vše českých, dal. Stalo se v úterý po svatém Brykcí.

R. III. l. 117. b.

1471.

Mezi Ofkou ze Lhoty a Kateřinou z Nemyšle o dluh. 1508, 14. listopadu.

Ofka ze Lhoty pohnala Kateřiny z Nemyšle. Vinila ji z XVII kop grošuov míšenských a ze čtyř zlatých uherských, kterýchž jest na žádost její puojčila Ctiborovi Arnoštovi z Kestřan.

V té při mezi Ofkú ze Lhoty puovodem s jedné, a Kateřinú z Nemyšle pohnanú s strany druhé. Kdež ji vinila z XVII kop grošuov míšenských a ze čtyř zlatých uherských, kterýchž jest na žádost její puojčila Ctiborovi Arnoštovi z Kestřan, a za ty jí táž Kateřina slíbila etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. Tu táž Kateřina před JMtí stojéci osobně k tomu rukojemstvie se jest seznala a tomu neodepřela. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany i jich s obú stran pře líčenie, nalezli: Poněvadž se táž Kateřina pohnaná k tomu rukojemstvie dobrovolně seznala, aby tomu dosti učinila a tu summu v puohonu položenú, to jest XVII kop grošuov míšenských a čtyry zlaté uherské, aby jí Ofce dala od dnešního dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v úterý po svatém Brykcí.

R. III. l. 224. a.

1472.

Mezi Petrem z Pohnání a Vavřincem Ševcem z Vodňan o svěřené peníze sirotčí. 1508, 14. listopadu.

Petr z Pohnání pohnal Vavřince Ševce z Vodňan. Vinil jej ze sta kop grošuov a z XXIV a puol kopy grošuov a z XVIII grošuov vše míšenských.

V té při mezi Petrem z Pohnání puovodem s jedné, a Vavřincem Ševcem z Vodňan s strany druhé. Kdež jej vinil ze sta kop grošuov a z XXIV a puol kopy grošuov a z XVIII grošuov vše míšenských sirotčiech, kteréž má od nebožtíka Metelice z Protivína, někdy člověka jeho, k kteréžto summě peněz on Petr z Pohnání právo a spravedlnost má na miestě Anny z Protivína jako po sirotku svém etc., tak

jakož puohon plněji v sobě ukazuje. A na to některá ukázal svědomí a dluhy na ceduli sepsané. Proti tomu on Vavřinec odpíraje pravil, že ti svědkové žádní podle práva nejsú, a že jest on od Metelice peněz žádných k sobě nepřijal a nic sirotčieho že nemá, a že on Petr toho naň ničímž neprovozuje, než že sú některé ty dluhy jiní brali, ti, kteříž je spravedlivě bráti měli, jakožto žena jeho Metelicova po smrti jeho Metelicově. A na to ukázal také svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, puohon, žalobu, strany i jich s obú stran pře líčenie slyševše i svědomí, takto vypověděli: Poněvadž on Petr puovod podle puohonu svého dostatečně neprovedl, by on Vavřinec pohnaný tu summu v puohonu menovanú po tom Metelicovi k sobě přijal, z té příčiny dává se jemu Vavřincovi za právo, a že tu jemu Petrovi podle jeho puohonu nic povinen nenie. Stalo se v úterý po svatém Brykcí.

R. III. l. 242. a.

1473.

Mezi Václavem z Roupova a Jetřichem z Gutšteina o dluh na pflegarství hradu Chebského zapsaný. 1508, 14. listopadu.

Václav z Roupova pohnal pana Jetřicha z Gutšteina. Vinil jej z pěti seth zlatých rýnských, kteréž mu měl o svatém Havle nynie minulém dáti z pflegu ve Chbě, kteréž mu jest někdy paní Zygona hrabinka z Ortmberka na témž pflegu odkázala, diel, kterýž od téhož pana Václava on pan Jetřich koupil toho pflegu.

V té při mezi panem Václavem z Roupova, puovodem s jedné, a panem Jetřichem z Gutšteina pohnaným s strany druhé. Kdež jej pana Jetřicha vinil z pěti seth zlatých rýnských, kteréž mu měl o svatém Havle nynie minulém dáti z pflegu ve Chbě, kteréž mu jest někdy paní Zigona hrabinka z Ortmberka na témž pflegu odkázala, diel, kterýž od téhož pana Václava on pan Jetřich koupil toho pflegu etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázal list páně Jetřichuov, kterýž jemu píše, a v tom listu stojí, že jemu těch pět seth zlatých dáti chce, když o to s panem Wolfem konec vezme. A ukázal svědomí Vahancovo, poručníka té pře, kterýž vyznal, že o tom vie, že jest to pan Jetřich od pana Václava koupil. Proti tomu on pan Jetřich pohnaný odpíraje pravil, že se ta věc na kšaft paní hrabinky vztahuje a že se dotýče zápisu a že ta věc k tomuto soudu nepřileží, a s panem Roupovským že o tu věc smlouvu takovú má, že se jest pan Václav podvolil těch pět seth zlatých rýnských při panu Jetřichovi nechati dotud, dokudž o to s panem Wolfem, bratrem téhož pana Jetřicha, konce nevezme. A na to ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany i jich s obú stran pře líčení, list páně Jetřichuov i svědomí, nalezli: Poněvadž on pan Jetřich svým listem k dluhu

se zná, k těm pěti stem zlatým, že je chce zaplatiti; a služebník téhož pana Jetřicha Vahance, poručník té pře, zná se, že o tom vie, že jest pan Jetřich pět seth zlatých u pana Václava koupil; a on že pan Jetřich toho dostatečně podle práva neprovozuje, by jemu těch pět seth zlatých čekati aneb při něm nechati měl, dokudž by o to konce s panem Wolfem nevzal: i z těch příčin dávají jemu puovodovi za právo, aby on pan Jetřich jemu panu Václavovi od dneška ve dvú nedělech pořád zběhlých těch pět set zlatých rýnských dal. Stalo se v úterý po svatém Brykcí.

R. III. l. 299. b.

1474.

Mezi Jindřichem Kostelákem z Kostelce a Zdeňkem Loučenským z Kopidlna o nezdržení smlouvy. 1508, 15. listopadu.

Jindřich Kostelák z Kostelce pohnal Zdeňka Loučenského z Kopydlna. Vinil ho z nezdrženie smlouvy mezi nimi dobrými lidmi učiněné, na kterýchž jsú s obú stran mocně přestali, o summu o sedmmezcítma kop grošuov bez jednoho XXXti grošuov vše českých etc.

V té při mezi Jindřichem Kostelákem z Kostelce s jedné, a Zdenkem Loučenským z Kopydlna s strany druhé. Jakož jeho puovod vinil z nezdržení smlouvy mezi nimi dobrými lidmi učiněné, na kterýchž sú s obú stran mocně přestali, o summu o XXVII^a^ kop grošuov a bez jednoho o XXXti grošuov vše českých etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. Tu on Zdeněk pohnaný před pány JMtí stoje tomu jest neodpieral. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany, JMt nalezli: Poněvadž se k tomu on Zdeněk dobrovolně seznal, że jest týž Jindřich tu summu nadepsanú a v puohonu položenú, totižto XXVII^a^ kop grošuov a bez jednoho XXXti grošuov vše českých zaň dal, z té příčiny aby tomu dosti učinil a jemu touž summu v puohonu menovanú ve dvú nedělí pořád zběhlých od dnešnieho dne aby navrátil a dal. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 103. a.

1475.

Mezi Janem z Hrušova a Janem Leidichem z Čečelic o dosti neučinění smlouvě. 1508, 15. listopadu.

Jan z Hrušova pohnal Jana Leydycha z Čečelic. Vinil ho z dosti neučinění smlouvy, kteráž jest mezi Hynkem Vrabským a týmž Janem a jím Leydychem o lidi jich.

V té při mezi Janem z Hrušova s jedné, a Janem Leydychem z Čečelic s strany druhé. Kdež ho vinil z dosti neučinění smlouvy, kteráž jest mezi Hynkem

Vrabským a týmž Janem a jím Leydychem o lidi jich, o položení některých věcí zase, jakož táž smlouva ukazuje, kteréž jest on Hynek dosti učinil od svého člověka, ale že on Leydych v tom kusu té smlouvě dosti nečiní, kdež Šimůnek z Čečelic, člověk jeho Leydychuov, měl položiti summu Lte kop, i nepoložil etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. Na to ukázal smlouvu. Proti tomu on Jan Leydych odpíraje pravil, že jest jím ta smlouva ani lidmi jeho nesešla, a že jest podle té smlouvy jezdil i lidem svým rozkazoval, aby se té smlouvě dosti stalo. A na to ukázal list poselací, kterýž jest jemu Hruškovskému ze vsi své Čečelic psal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Jan Hruškovský jej Leydycha žene z Lti kop, a on Leydych k tomu se sám seznal, že člověk jeho má položiti padesáte kop, protož aby on Jan Leydych člověku svému Šimůnkovi rozkázal položiti podle puohonu těch Lte kop, a to konečně ve dvú nedělí pořád zběhlých. A chce-li zase on Leydych koho z té nezdržienie smlouvy viniti, právo se jemu nezavírá. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 161. a. Srov. nálezy č. 1397 a 1408 na str. 117 a 124.

1476.

Mezi Janem Hasišteinským z Lobkovic a obcí města Slaného o pych. 1508, 15. listopadu.

Jan Hasisteinský z Lobkovic pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Slaného. Vinil je z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých.

V té při mezi panem Janem Hasisteinským z Lobkovic puovodem s jedné, a mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města Slaného pohnanými s strany druhé. Jakož jest je Slánské vinil z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých etc., tak jako puohon plněji svědčí. Proti tomu oni Slánští pohnaní odpírajíce pravili, že k tomu puohonu odpoviedati povinovati nejsú, poněvadž on pan Jan vedle zřiezení zemského k nim se nezachoval a o napravení toho pychu neposlal, jakž zřiezení ukazuje zemské. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž se týž pan Jan vedle téhož zřiezenie zemského o napravenie pychu učiněného k nim k Slánským nezachoval, tak jakž to zřízenie v sobě zní, z té příčiny JMt tento puohon zdvihli sú. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 161. b.

1477.

Mezi Janem z Landšteina a Janem Škvoreckým z Klinšteina o postavení člověka poddaného pro pych. 1508, 15. listopadu.

Jan z Landšteina na Tuchorazi pohnal pana Jana Škvorecského z Klinšteina, aby postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále

JMti člověka svého Duchka Roubala, krčmáře z Přišimas. Vinil jej z pychu a pro ten pych etc.

V té při mezi panem Janem z Landšteina na Tuchorazi puovodem s jedné, a panem Janem Škvorecským z Klinšteina pohnaným s strany druhé. Kdež ho pohnal, aby člověka svého Duchka Roubala, krčmáře z Přišimas, postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti, kdež téhož člověka vinil z pychu a pro ten pych etc. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž se on puovod vedle zřiezení zemského o napravení pychu nezachoval, z té příčiny tento puohon zdvihli sú. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 162. a.

1478.

Mezi Markétou z Slavíkova a Janem Kostkou z Postupic o nezdržení smlouvy. 1508, 15. listopadu.

Markéta ze Slavíkova pohnala pana Jana Kostku z Postupic. Vinila ho z nezdržení smlouvy mezi nimi dobrými lidmi vypověděné, a to o LX kop a VII kop grošuov českých bez některého groše etc.

V té při mezi Marketú z Slavíkova puovodem s jedné, a panem Janem Kostkú z Postupic s strany druhé. Kdež ho vinila z nezdržení smlouvy mezi nimi dobrými lidmi vypověděné, a to o LX kop a VII kop grošuov českých bez některého groše, kterúžto summu někdy pan Bohuše Kostka z Postupic, bratr jeho páně Januov nedielný, jí Markétě dlužen zuostal etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázala svědomí. Proti tomu poručníci páně Janovi pohnaného odpírajíce pravili, že se ti svědci nesrovnávají, a že o to potom jiná se námluva stala, a podle té poslednější námluvy že jest on pan Jan chtěl tomu dosti učiniti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž ona paní Markéta puovod to provedla, že Jan Cipla od téhož pana Kostky k nie vyšed, aby toho dluhu až do svatého Jiří sčekala, žádal, že jí zaplaceno býti má, a ona po témž Ciplovi jemu těch dluhuov ceduli sepsanú dodala, po kteréžto ceduli dodání pan Jan Kostka rukú dáním jí také přiřekl ten dluh zaplatiti, kdež takové jeho páně Janovo přirčení táž Markéta dostatečně provedla: z té příčiny jí paní Markétě puovodu dávají za právo, a on pan Jan Kostka aby jí tu summu v puohonu menovanú, to jest LXte kop a VII kop grošuov českých, dal, a to ve dvú nedělech od dnešnieho dne pořád zběhlých. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 200. b.

1479.

Mezi Petrem Haléřem z Jičiněvsi a Václavem Vrchlabským z Vrchlabí o rčení. 1508, 15. listopadu.

Petr Haléř z Jičiněvsi pohnal Václava Vrchlabského z Vrchlabí. Vinil ho ze rčení, tu kdež týž Vrchlabský řekl mu všichnu spravedlnost a nápad po někdy Janovi bratru svém nedielném dáti.

V té při mezi Petrem Haléřem z Jičiněvsi s jedné, a Václavem Vrchlabským z Vrchlabí s strany druhé. Kdež ho vinil ze rčení, tu kdež týž Vrchlabský řekl mu všicku spravedlnost a nápad po někdy Janovi, bratru svém nedielném, dáti etc., tak jakož týž puohon v sobě plněji ukazuje. A na to ukázal svědomí. Tu on Václav pohnaný před JMtí stoje nic neodepřel, toliko pravě, že svého svěďomí pohotově nemá, a vokázal svědka jednoho. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, JMt nalezli: Poněvadž on Petr puovod svým i jeho Vrchlabského svědomím to dostatečně provedl, že jest mu on Vrchlabský všicku spravedlnost a nápad po Janovi bratru svém řekl dáti; z té příčiny JMt tuto při na úředníky Pražské menší odkládají, a strany aby před týmiž úředníky ten pondělí po svatém Fabianu a Šebestianu najprv budúcím stáli, a což tu on Petr té spravedlnosti a toho nápadu po témž nebožtíkovi Janovi Vrchlabském zuostalého na schválení týchž úředníkuov provede, to aby jemu on Vrchlabský dal od próvoda ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 242. b.

1480.

Mezi Zdeňkem Loučeňským z Kopidlna a Janem ze Záp o vydání peněz. 1508, 15. listopadu.

Zdeněk Loučenský z Kopydlna pohnal Jana z Záp. Vinil jej ze sta kop grošuov českých a z LXXXti kop grošuov českých, kteréž jest vzal a vyzdvihl od pana Mikuláše mladšieho Trčky z Lípy.

V té při mezi Zdeňkem Loučenským z Kopydlna s jedné, a Janem z Záp s strany druhé. Kdež ho vinil ze sta kop grošuov českých a z LXXX kop grošuov českých, kteréž jest vzal a vyzdvihl od pana Mikuláše mladšieho Trčky z Lípy, práva k těm penězóm nemaje, a že ty penieze jemu Zdeňkovi náležejí etc., jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázal vajpis z desk a svědomí. Proti tomu Zápský pohnaný pravil, že jest ty penieze vzal na diel Jindřicha Loučenského, bratra jeho Zdeňkova, a že on Zdeněk prodav statek (Slavostice a Žlunice) svuoj panu Trčkovi, obeslav on Zdeněk své rukojmie, jim ty penieze vydal. A na to také ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Zdeněk póvod

toho vedle puohonu svého neprovodí, by týž Jan Zápský jeho penieze vzal, tudy jemu on Zápský vedle téhož póhonu nic povinovat nenie. Než chce-li on Zdeněk dále o ty penieze k komu hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 258. b.

1481.

Mezi Otíkem z Veselice a Vilémem Koutským z Koutů o rčení. 1508, 15. listopadu.

Votík z Veselice pohnal Viléma Koutského z Koutuov. Vinil jej z dosti neučinění rčení, tu kdež podle jich s obú stran svobodného, dobrovolného, společného podvolení řekli sú sobě, aby každý z nich panně Kateřině z Skuhrova sto zlatých uherských na den menovitý dal.

V té při mezi Votíkem z Veselice puovodem s jedné, a Vilémem Koutským z Koutuov pohnaným s strany druhé. Kdež jej vinil z dosti neučinění rčení, tu kdež podle jich s obú stran svobodného, dobrovolného, společného podvolení řekli sú sobě, aby každý z nich panně Kateřině z Skuhrova sto zlatých uherských na den menovitý dal, a on Otík že jest jie panně Kateřině těch sto zlatých uherských poslal a dal, ale on Koutský že jest jich těch sto zlatých uherských jmenované panně Katheřině neposlal a nedal a tudy takovému svému svobodnému a mezi nimi dobrovolně podvolenému rčení on Koutský neučinil dosti etc., tak jakož tayž póhon plněji v sobě ukazuje. A na to ukázal svědomí. Proti tomu Vilém Koutský odpíraje pravil napřed, že se ti Votíkovi svědci nesrovnávají, a k tomu že jest puohon z dvojí věci, jedno ze rčení a druhé z spolku, a nad to že jest ten puohon učinil proti zřiezení zemskému a na zmatek, protože z cizie věci a ne z své pohnal. A jestliže jest on Koutský co Katheřině z Skuhrova přiřiekal, jakož jest nepřiřiekal, tehdy že jest ho táž Katheřina a ne on Votík pohnati měla. A na to ukázal to zřiezenie zemské. Toho také při tom dotekl, že jest jí Kateřině některé klenoty miesto těch zlatých uherských dal, a ona že jest jich přijíti nechtěla; ale toho jest neprovedl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany i jich s obú stran pře líčení, odpory i svědomí, nalezli: Poněvadž on Votík puovod svým svědomím to dostatečně provedl, že sú sobě to rčení učinili dobrovolně, a že on Votík podle toho podvolenie tomu rčení dosti učinil a jí Katheřině z Skuhrova těch sto zlatých uherských dal: z té příčiny a podle toho jich podvolení on Koutský tomu rčení dosti učiniti a těch sto zlatých uherských dáti jest povinovat, kdež jest Votík dal, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 300. b.

1482.

Mezi Ladslavem ze Šternberka a pány z Gutšteina o rukojemství. 1508, 15. listopadu.

Pan Ladslav z Šternberka na Bechyni, najvyšší komorník královstvie Českého, pohnal pana Kryštofa z Gutšteina léta MDVIII v středu před svatým Janem Křtitelem božím [21. června], viniti ho chtě z pěti seth kop grošuov českých panu Heynrichovi z Gutšteina, bratru jeho, zaň a za pana Jetřicha, bratra jeho, za rukojemstvie daných etc. Tu léta MDVIII° v středu po svatém Brykcí: Poněvadž týž pan Krystof pohnaný třikrát volán sa k svému právu nestál, dáno jest panu Ladslavovi puovodovi proti němu za právo stané. Dal památné.

Týž pan Ladslav pohnal pana Jetřicha z Gutšteina na Chýšech z pěti seth kop grošuov českých za rukojemstvie daných. Tu léta a dne ut supra dáno panu Ladslavovi puovodovi za právo stané. Dal památné.

R. III. l. 318. b. za nápisem: *„Staná práva. K roku sv. Martina léta MDVIII°.“*

1483.

Mezi Albrechtem Rendlem z Oušavy a Kryštofem z Gutšteina o rukojemství. 1508, 15. listopadu.

Albrecht Rendl z Aušavy pohnal pana Krystofa z Gutšteina a na Žebráce léta MDVIII z pěti seth kop grošuov českých zaň za rukojemstvie daných. Tu létha a dne ut supra dáno jemu Rendlovi proti němu za právo stané. Dal památné.

R. III. list 319. a. za nápisem: *Staná práva. K roku sv. Martina léta MDVIII°.*

1484.

Mezi Václavem z Olbramovic a Petrem z Pohnání o platnost kšaftu Jana z Pohnání. 1508, 15. listopadu.

Jakož Václav z Olbramovic a Petr z Pohnání, kdež sú žádali opatření o sirotky Jana z Pohnání nebožtíka a [na] pánu JMti a raddách krále JMti v soudu komorním přestali sú mocně o kšaft téhož někdy Jana z Pohnání, takto JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc. a JMt páni a vladyky etc. mezi nimi vypověděli: Poněvadž nebožtík Jan neměl jest mocného listu královského a kšaft jest udělal pod svú a jiných dobrých lidí pečetmi nad dětmi svými, nad statkem dědičným a zápisným poručníky čině nadepsaného Václava z Olbramovic i jiné, jakož ten kšaft ukazuje, že ten kšaft, což se poručení dětí jeho, statku gruntovního dědičného i zápisného dotýče, že moci nemá, a toho že jest učiniti nemohl; než což se peněz a svrchkuov odkázání tkne, to v své moci, jakž ten Januov kšaft ukazuje, zuostati má: protož nadepsaný Václav z Olbramovic s jinými spoluporučníky aby svrchupsanému Petrovi z Pohnání děti a sirotky jeho nebožtíka Jana vydal a statku všeho aby postoupil, tak jakž kšaft ukazuje, dědičného i zápisného, a to od dnešního dne ve dvú nedělí

pořád zběhlých. A on Petr aby sirotkóm statek uručil u desk vedle práva. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 334. a. za nápisem: *Registra památná. O svatém Martině léthа MD osmého.*

1485.

Mezi Vilémem Koutským z Koutův a kněžnami Minsterberskými o půhon k svědomí. 1508, 15. listopadu.

Vedle těch puohonuov, kdež Vilém Koutský z Koutuov pohnal osviecených kněžen a paní, paní Katheřiny rodilé z Sas etc. a paní Anny kněžny Minsterberské etc. JMtí, k svědomí listem svým JMtem, co by mu svědčiti měly, oznamuje a žádaje, aby mu svědčily na Kateřinu z Skuhrova; při tom JMt kněžny na páních JMtech žádajíce za opatřenie vedle práva, praviece, že svědčiti povinny nejsú to, což on na JMtech žádá, poněvadž táž Kateřina pohnána nenie, toho dotýkajíce, že podle zřiezenie zemského žádný k svědomí poháněti nemá, leč prve k při požene. A na to zřiezení zemské ukázaly jsou, žádajíce vedle téhož zřiezení zemského zachovány býti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, JMtí kněžen žádost povážіvše a v to svrchu psané zřiezení zemské pilně nahlédše, nalezli: Poněvadž svrchu menovaná Kateřina z Skuhrova nenie pohnána k při, a Koutský na kněžnách JMti žádá, aby na touž Katheřinu svědčily, i podle toho zřiezení zemského JMt jemu Koutskému svědčiti nejsú povinny, a tudy jest on Koutský proti tomu zřiezení zemskému učinil, že jest JMti prve k svědomí hnal a na JMtech svědomí žádal, nežli jest často psanú Kateřinu z Skuhrova k při pohnal. A protož z těch příčin JMtem kněžnám on Koutský těmi pokutami v tom zřiezení zemském položenými vinen, to jest každé kněžně JMti po Xti kopách grošuov českých, a ty aby JMtem dal od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých i s škodami, kteréž JMt kněžny před úředníky Pražskými menšími provedú, tak jakož to zřiezení zemské ukazuje v sobě a zavírá. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 334. a. za nápisem: *Registra památná. O svatém Martině MDVIII°.* Srov. nález č. 1481 na str. 168.

1486.

Mezi Bohuslavem Vrchotou a Janem Kostkou z Postupic o dluh. 1508, 16. listopadu.

Bohuslav Vrchota. Vedle toho nálezu, kterýž jest v předešlém času mezi Bohuslavem Vrchotú puovodem a panem Janem Kostkú z Postupic pohnaným učiněn, kdež týž Vrchota jej pana Jana Kostku jakožto držitele statku někdy Bohuňka z Adršpachu z tisíce kop grošuov českých vinil, kteréž mu týž Bohuněk na statku svém na Heřmanicech řekl zapsati etc., tak jakož ten jeho Vrchotuov puohon i nález na to učiněný

šíře v sobě svědčí a zavírají. Tu týž Vrchota před pány JMtí stoje pravil, že by mu se v tom nálezu nějaký omyl stal, JMtí žádaje, aby mu ten omyl napraven byl, v tom ten omyl ukazuje, že by poručník páně Kostkuov pravil, že jest pan Kostka ten statek koupil a zaplatil, ale toho že jest ničímž neprovedl. Proti tomu poručník páně Kostkuov pověděl, že mu se na miestě páně Kostky podruhé o to súditi nenie potřebie, a by se měl podruhé súditi, že by to chtěl a mohl provésti, že jest ten statek i koupil i zaplatil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany i jich s obú stran pře líčení, a pilně v ten první nález nahledše a rozváživše, JMt takto vypověděli: že v tom předešlém nálezu žádný se omyl nenalézá. Než chce-li on Vrchota o to k komu jinému nežli k nadepsanému panu Kostkovi hleděti, že se mu tiem prvním nálezem právo nezavřelo. A potom aby se to žádnému na budúcí časy nepřiházelo, by měl nálezy panské omylem dotejkati a toho neprovoditi, že by se to žádnému netrpělo, ale byl by bez milosti trestán. Ale to se nynie Vrchotovi promíjí. Stalo se léta MDVIII ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 31. a. Srov. nález č. 1412 na str. 127.

1487.

Mezi Jiříkem z Kosíkova měšťanem Novoměstským a Václavem Tvochem z Nedvídkova o dluh.
1508, 16. listopadu.

Jiřík z Kosykova, měštěnín Nového města Pražského, pohnal Václava Tvocha z Nedvídkova. Vinil ho z sedmdesáti kop a šesti kop grošuov vše míšenských.

V té při mezi Jiříkem z Kosykova, měštěnínem Nového města Pražského, s jedné, a Václavem Tvochem z Nedvídkova s strany druhé. Kdež on Jiřík vinil jeho pohnaného z sedmdesáti kop a z VIti kop grošuov vše míšenských, jemu od něho zuostalých po počtu mezi nimi učiněném etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavierá. A na to některá ukázal jest svědomí. Proti tomu on pohnaný odpíraje pravil, že mu dlužen nic nezuostal a že smlouva učiněná mezi nimi toho neukazuje. A na to ukázal tu smlouvu. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor, svědomí a v smlouvu pilně nahlédše, takto vypověděli: Poněvadž ta smlouva na jiné a ne na ten jich počet se vztahuje, a on Jiřík puovod to dostatečně provedl, že jest s ním s Tvochem počet učinil a jemu po počtu tu summu dlužen zuostal; z té příčiny JMt jemu Jiříkovi dávají za právo, a že jest on Tvoch jemu tou summou v puohonu menovanú, to jest LXXti kopami a VIti kopami grošuov vše míšenskými, povinovat. A ty aby dal jemu Jiříkovi od dnešnieho dne ve

dvú nedělech pořád zběhlých. Chce-li pak on Tvoch koho podle svrchu psané smlouvy z čeho viniti, právo mu se nezavierá. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí léta MDVIII°.

R. III. l. 104. a.

1488.

Mezi Hynkem z Waldšteina a lidmi poddanými bratří z Waldšteina o pych. 1508, 16. listopadu.

Hynek z Walšteina a z Štěpanic pohnal lidi pana Jiříka, pana Zdeňka a pana Viléma bratří z Walšteina a na Bradlci, zejmena: z Jilevnice (sic) Janka rychtáře, Šafránka, Thůmu, Mráčka, Matěje, Jana Kolářika, Provazníka, Hrnčířika, Divuočka a z Waltířic Matějku etc. Vinil je z pychu a pro ten pych každého z nich z desieti kop grošuov českých etc.

V té při mezi panem Hynkem z Walšteina a z Štěpanic puovodem s jedné, a mezi lidmi pana Jiříka, pana Zdeňka a pana Viléma bratří z Walšteina a na Bradlci, zejmena těmito: z Jilevnice Jankem rychtářem, Šafránkem, Thůmú, Mráčkem, Matějem, Janem Kolářikem, Provazníkem, Hrnčířikem, Divuočkem a z Waltířic Matějkú, s strany druhé. Kdež on puovod vinil je z pychu a pro ten pych každého z nich z desieti kop grošuov českých. Tu kdež sú na grunthy svrchupsaného pana Hynka Štěpanicského zbrojně vskočili a do domuov a do zahrad vskakujíce, dvéře ve dvořiech jeho vyráželi a jeho lidi jsú bili v mierné a pokojné zemi, ano práva jdou, an na ně žádné péče neměl etc., tak jakož puohon ukazuje. Proti tomu nadepsaní lidé postavení odpírajíce pravili, že k tomu puohonu odpoviedati povinni nejsú, protože ten puohon několikerú věc rozdielnú v sobě zavírá, jedno že žene jedniem puohonem z pychu a k tomu pro jeden pych z desíti pokut, druhé kdež dotýče, že sú jeho lidi bili v mierné a pokojné zemi, an práva jdú a na ně žádné péče neměl, ješto se ta slova viece na čest nežli na pych a na penieze vztahují, a poněvadž se to cti dotýče, že by to nemělo zde souzeno býti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie i svědomí: Poněvadž on pan Hynek pohání jedním puohonem z desieti pokut a druhé že dotýče, že mu jeho lidi zbili v mierné a pokojné zemi, an práva jdú, a že péče na ně neměl žádné, z těch příčin JMt ten puohon zdvihli sú. Dali památné. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 118. a.

1489.

Mezi Havlem Doktůrkem a Jindřichem Loučenským z Kopidlna o pych. 1508, 16. listopadu.

Havel Doktuorek z Prahy pohnal Jindřicha Loučenského z Kopidlna. Vinil jej z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, že jej zbil.

V té při mezi Havlem Doktuorkem z Prahy s jedné, a Jindřichem Loučenským s strany druhé. Kdež jej Loučenského vinil z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, že jej zbil etc., jakož puohon svědčí. Tu on Jindřich pohnaný pověděl, že mu odpoviedati povinovat nenie, poněvadž k němu prve podle zřiezení zemského o napravení toho pychu se nezachoval, táhna se na též zřiezení zemské a JMtí žádaje za opatřenie podle práva. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž on Havel Doktuorek podle téhož zřiezenie zemského, o napravení pychu učiněného, tak k němu k Jindřichovi se nezachoval, z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 118. b.

1490.

Mezi Mandalenou z Třibřich a Barborou z Ostrova o nevydání odkazu. 1508, 16. listopadu.

Mandelena z Třibřich pohnala Barboru z Ostrova. Vinila ji jakožto držitele statku někdy Jana Hlaváče z Třibřich z nevydání Lti kop jí Mandeleně od téhož někdy Hlaváče bratra jejího etc.

V té při mezi Mandelenú z Třibřich s jedné, a Barború z Ostrova s strany druhé. Kdež ji Barboru vinila jakožto držitele statku někdy Jana Hlaváče z Třibřich z nevydání Lti kop jí Mandeleně od téhož někdy Hlaváče, bratra jejieho, na smrtedlné posteli vydati rozkázaných etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázala svědomí. Proti tomu Barbora pohnaná odpírajíc pravila, že ona toho statku poručnice žádná nenie, a ač jej ten statek drží, že ho nedrží jako poručnice, ale toliko že jej zpravuje k ruce sirotka, syna někdy Hlaváče, bratra svého, kteréhož u sebe chová, a že týž Hlaváč jí Barboře peněz vydati neporučil, a což jest statku peněžitého po Hlaváčovi zuostalo, toho že ona nemá a že leží u desk, a na ten že se táž Mandelena táhne, a tudy že by ona Barbora nerada chtěla co sirotku ke škodě prosúditi; poněvadž jeho toho sirotka ani statku jeho poručnicí nenie nižádnú. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu i svědomí, nalezli: Poněvadž ona Mandelena ji Barboru jakožto držitele statku někdy Jana Hlaváče vinila a toho, by držitelem ona byla, neprovozuje, a táž Barbora že toliko dvě vsi po nebožtíkovi Hlaváčovi zuostalé zpravuje a ostatek statku, na kterýž se právem zemským táž Mandelena táhne, že u desk jest, i z té příčiny ona Barbora jí Mandeleně tu povinovata nenie, poněvadž o to poručenstvie a o ten statek Hlaváčuov u soudu zemského jsú v puohonu. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 201. b.

1491.

Mezi Vilémem Koutským z Koutův a Jiříkem Vraždou z Kunwaldu o půhon k svědomí. 1508, 16. listopadu.

V té při, kdež Vilém Koutský z Koutuov pohnal Jiříka Vraždu z Kunwaldu k svědomí. Proti tomu on Vražda žádal pánuov za opatření, že mu listem věděti dává, aby mu svědčil na Katheřinu z Skuhrova, a že s ní nemá žádné pře ani puohonu, pravě, že mu nenie povinen svědčiti, táhna se na zřiezenie zemské. A na to ukázal též zřiezení zemské. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vypověděli: Poněvadž on Vilém Koutský pohnal jest jej Vraždu k svědomí a listem žádal, aby mu svědčeno bylo proti Katheřině z Skuhrova, nemaje s ní s Kateřinú žádného puohonu, i z té příčiny pohnal jest proti svolení zemskému k svědomí, a tudy on Vražda nenie povinen proti nie Kateřině svědčiti, a týž Koutský povinen jest jemu Vraždovi X kop grošuov českých dáti podle nálezu obecnieho ve dvú nedělí od dnešního dne pořád sběhlých. Škody, což jich provede před úředníky Pražskými menšími podle téhož zřiezení zemského, ty jemu jest povinen zaplatiti. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 384. b. za nápisem: *Registra památná k roku svatého Martina létha MDVIII°.* Srov. nálezy č. 1481 a 1485 na str. 168 a 170.

1492.

Mezi Dorotou z Košíně a Annou Bohnickou z Strážnice o dluh. 1508, 17. listopadu.

Dorotha z Košíně pohnala Annu Bohnicskú z Strážnice. Vinila ji z nedodání tří kop grošuov českých podle smlouvy, Zigmundem Baršem z Kamenice mezi nimi učiněné etc.

V té při mezi Dorothú z Košíně puovodem s jedné, a Annú Bohnicskú z Strážnice s strany druhé. Kdež ji vinila z nedodání tří kop grošuov českých podle smlouvy, Zigmundem Baršem z Kamenice mezi nimi učiněné etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázala svědomí téhož smlouvce. Proti tomu Anna Bohnicská odpírajíc pravila, že ona Dorota toho neukazuje, by jejie Bohnicské muž jí Dorotě co dlužen byl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany i jich s obú stran pře líčení i svědomí, nalezli: Poněvadž ona Dorotha puovod Zigmundovým Baršovým svědomím jakožto mezi nimi o tu věc smlouvčím to provedla, že jí ona Bohnicská ty tři kopy grošuov českých dáti má, ale ne pojednou, protož aby táž Bohnicská jí Dorotě tomu učinila dosti podle též smlouvy, týmž Baršem mezi nimi učiněné. Stalo se léta MDVIII° v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 75. b.

1493.

Mezi Novoměstským měšťanem Jiříkem Šrámkem a Vojtěchem ze Psář o dluh. 1508, 17. listopadu.

Jiřík Šrámek, měštěnín Nového města Pražského, pohnal Vojtěcha z Psář, člověka mistruov veliké koleje. Vinil ho z padesáti kop grošuov míšenských puojčených a z Xti strychuov ječmene.

V té při mezi Jiříkem Šrámkem, měštěnínem Nového města Pražského, s jedné, a Vojtěchem z Psář, člověkem mistruov veliké koleje, s strany druhé. Kdež ho vinil z Lti kop grošuov míšenských puojčených a z Xti strychuov ječmene jemu Šrámkovi na témž Vojtěchovi od někdy Václava sladovníka kšaftem odkázaných. A na to ten Václavuov kšaft ukázal. Proti tomu on Vojtěch pohnaný odpíraje pravil, že s ním s Šrámkem o to o všecko, z čehož jej v svém puohonu viní, miesto a rozsudek má mistry z veliké koleje a některými konšely Staroměstskými. A na to ukázal ten rozsudek. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany i jich s obú stran pře líčení nalezli: Poněvadž se jest o to prve mezi nimi Šrámkem a týmž Vojtěchem rozsudek stal, že JMt toho při tom rozsudku nechávají, a tu on Vojtěch témuž Šrámkovi podle jeho puohonu nic povinovat nenie. Stalo se v pátek před svatú Alžbětú.

R. III. l. 103. b.

1494.

Mezi Janem Kostkou z Postupic a mistrem Jakubem zlatníkem z Mostu o nevrácení stříbra. 1508, 17. listopadu.

Jan Kostka z Postupic pohnal mistra Jakuba zlatníka z Mostu. Vinil ho z nevrácení stříbra, z kteréhož sobě dal nebožtík pan Bohuše Kostka z Postupic, bratr jeho páně Januov vlastní a nedielný, dělati nálevku, umyvadlo, dva koflíky.

V té při mezi panem Janem Kostkú z Postupic s jedné, a mistrem Jakubem zlatníkem z Mostu s strany druhé. Kdež ho vinil z nevrácení stříbra, z kteréhož sobě dal nebožtík pan Bohuše Kostka z Postupic, bratr jeho páně Januov vlastní a nedielný, dělati nálevku, umyvadlo, dva koflíky a jiná střiebra, kteréžto střiebro týž pan Jan pět seth kop grošuov českých pokládá. A na to ukázal jednoho svědka. Proti tomu on mistr Jakub odpíraje pravil, že to střiebro, z kteréhož ho týž pan Kostka viní, páně Bohušovo nebožtíka nebylo, ale že jest bylo střiebro královské a z mince královské že jest mu dáno bylo. A na to ukázal svědomí úředníkuov z mince. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, odpory i jich s obú stran pře líčení i svědomí, nalezli: Poněvadž to on mistr Jakub

podle práva provedl, že jest to stříebro jemu z mince královské dáno a královské bylo, a svědek páně Januov toho neseznává, by bylo páně Bohušovo nebožtíka anebo jeho páně Janovo, z té příčiny on mistr Jakub jemu panu Janovi Kostkovi vedle jeho puohonu nic povinovat nenie. Než zdá-li se jemu panu Janovi k komu jinému o to stříebro hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se v pátek před svatú Alžbětú.

R. III. l. 162. a.

1495.

Mezi Janem Hrabaní z Vlkanova a Janem Krupým z Probluze o dluh za sukna. 1508, 17. listopadu.

Jan Hrabaně z Vlkanova pohnal Jana Krupého z Probluze. Vinil jej z puol třináctý kopy grošuov bez šesti grošuov míšenských dluhu spravedlivého, kteréž jest jemu on Jan Krupý za sukna dlužen vostal.

V té při mezi Janem Hrabaní z Vlkanova s jedné, a Janem Krupým z Probluze s strany druhé. Kdež jej vinil z puol XIIItý kopy grošuov bez VI grošuov míšenských dluhu spravedlivého, kteréž jest mu on Jan Krupý za sukna dlužen vostal etc., tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázal registra kupecská i svědomí. Proti tomu on Jan Krupý pravil, táže se, zná-li se k té ceduli, kterýž jest jemu vydal na ty dluhy z registr vypsanú. A on se Hrabaně k tomu seznal. I mluvil jest on Krupý k tomu: Poněvadž se k té ceduli zná, pravě, že ten dluh konec má a že jej žine [sic] na zmatek, a že je na to vzal od Vovčičky XXti kop a vostatek že jest mu slíbil dáti, a také jeho žádal, aby Hrabaně to provedl, že jest Krupý jemu za haléře dlužen X kop. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše odpor i svědomí, nalezli: Poněvadž on Hrabaně v své ceduli postavil to, že jest vzal od Vovčičky XXti kop míšeňských a vostatek že jemu slíbil dáti, i poněvadž je on Hrabaně vod Vovčičky přijal ten slib, že mu řekl vostatek dáti: i z té příčiny on Krupý nenie povinen Janovi Hrabaňovi těmi XIII kopami míšeňskými bez VI grošuov míšenských. Než chce-li on Hrabaně k Vovčičkovu statku o to hleděti, právo mu se nezavírá, poněvadž Vovčička sám zase slíbil vostatek dáti. Stalo se v pátek před svatú Alžbětú.

R. III. l. 164. a.

1496.

Mezi Matoušem postřihačem z Blatné a Apolonem z Jobec o dosti neučinění smlouvě. 1508, 17. listopadu.

Mathouš postřihač z Blatné pohnal Appolona z Jobec. Vinil ho z dosti neučinění smlouvě, Kunradem z Grynheymu mezi nimi učiněné a cedulemi řezanými tvrzené, že mu v té smlouvě v ničemž neučinil dosti.

V té při mezi Mathúšem postřihačem z Blatné s jedné, a Appolonem z Jobec s strany druhé. Kdež jej vinil z dosti neučinění smlouvě Kunradem z Grynheymu mezi nimi učiněné a cedulemi řezanými tvrzené, že mu v té smlouvě v ničemž neučinil dosti etc., tak jakož puohon plněji svědčí. A na to túž smlouvu ukázal. Proti tomu pohnaný odpíraje pravil, že je ty penieze byl Mathoušovi položil a že jest je s jeho volí zase vzal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany i jich s obú stran pře líčení i pilně v tu smlouvu nahlédše, takto JMt vypověděli: Poněvadž sú oba, puovod i pohnaný, o to byli na Kunradovi z Grynheymu přestali, a on mezi nimi vypověděl, aby Appolon jemu Mathoušovi těch XVte grošuov českých vydával, tak jakož první smlouva ukazuje, anebo aby mu pět kop grošuov míšenských u pana Lva, najvyššieho purkrabie Pražského, anebo před purgmistrem na Blatné na právě položil, a on Mathouš chtěl-li by je vzieti z práva, aby mu je ujistil, kde by je po jeho smrti mohl naleznúti: z té příčiny dává se jemu Mathoušovi za právo, a on Appolon aby té smlouvě dosti učinil a těch XVte grošuov českých jemu vydával anebo jemu těch pět kop míšenských položil, tak jakž ta první mezi nimi učiněná smlouva ukazuje. A což jest mu koli on Appolon těch peněz po XV groších českých placení zadržal, ty aby jemu dal ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se v pátek před svatú Alžbětú.

R. III. l. 201. a.

1497.

Mezi Ofkou z Kuncdorfu a Janem Černčickým z Kácova o nevydání odkázaných svrchkův a peněz. 1508, 17. listopadu.

Ofka z Kuncdorfu, manželka někdy pana Alše Vřešťovského z Rysmburka, pohnala pana Jana Černčicského z Kácova. Vinila ho z nevydání svrchkuov a klenotuov a peněz hotových, jí od již menovaného pana Alše, manžela jejieho, kšaftem odkázaných.

V té při mezi Ofkú z Kuncdorfu, manželkú někdy pana Alše Vřešťovského z Rysmburka, s jedné, a panem Janem Černčicským z Kácova s strany druhé. Kdež ho vinila z nevydání svrchkuov a klenotuov, peněz hotových, jí od již menovaného pana Alše, manžela jejieho, kšaftem odkázaných, menovitě kalichu, koflíku, lžíce střiebrné jedné, XXXII zlatých a noble [sic] grošuov, prstenuov na šňůře s turkusy, rubíny, diamanty, šuby kuní modrým suknem pošité, peřin sedmi po dvú cíchou, prostíradl, konví, medenic, moždíře, mís cínových a taléřuov s pouzdrem, tak jakož kšaft nadepsaného pana Alše to v sobě plněji zavírá. Kteréžto svrchky, klenoty a hotové penieze on pan Aleš u svrchu psaného pana Černčicského nechal, a ona Ofka je dvě stě kop grošuov českých pokládá etc., tak jakož puohon plněji v sobě ukazuje. A na

to ten jeho nebožtíkuov páně Alšuov kšaft i také některá ukázala svědomí. Proti tomu pan Černčicský odpíraje pravil, že se její Ofčini svědkové s puohonem nesrovnávají; neb puohon že ukazuje z nevydání, a svědkové svědčí z pobrání těch svrchkuov a klenotuov, a také že se píše a nazývá Ofkú, aby to provedla, a že jí říkají Uršila, a k tomu že se na ty svrchky a klenoty jiní táhnú. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, odpor, svědomí i napřed menovaný páně Alšuov kšaft, nalezli: Poněvadž to ona Ofka dostatečně provedla, že ti klenotové v puohonu menovaní jí kšaftem od nebožtíka pana Alše odkázáni sú, a že je nebožtík týž pan Aleš u pana Černčicského tu v Novém Městě měl, a že jest on pan Černčicský ty klenoty a svrchky, když je z Nového Města vezli, zase na Nové Město vézti kázal, a tomu pan Černčicský neodepřel: i z té příčiny aby on pan Černčicský jí Ofce ty klenoty, svrchky i penieze v puohonu položené dal, a to od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Chce-li pak k těm svrchkuom, klenotóm a penězóm kto jiný právo mieti, právo mu se nezavírá. Stalo se v pátek před svatú Alžbětú.

R. III. l. 224. b.

1498.

Mezi Václavem Mandelíkem z Chrástu a Jakubem rychtářem z Volanic o vydání svěřených peněz. 1508, 17. listopadu.

Václav Mandelík z Chrástu pohnal Jakuba rychtáře z Volanic, člověka Jindřicha Kordule. Vinil jej z toho, že vzav od Jany z Volanic sto kop a XXIX kop, kteréž jest jí Janě Jan z Jiřítoč, bratr jejie a jeho Mandelíkuov dědičný člověk, k věrné ruce schovati dal.

V té při mezi Václavem Mandelíkem z Chrástu puovodem s jedné, a Jakubem rychtářem z Volanic, člověkem Jindřicha Kordule, s strany druhé. Kdež jej vinil z toho, že vzav od Jany z Volanic sto kop a XXIX kop, kteréž jest jie Janě Jan z Jiřítoč, bratr jejie a jeho Mandelíkuov dědičný člověk, k věrné ruce dal schovati, že jest ty peníze témuž Jindřichovi Kordulovi vydal etc. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Jakub rychtář z Volanic odpíraje pravil, že jest to z té příčiny učinil a ty peníze jemu Kordulovi, pánu svému, vydal, že jest tu naději měl, že by ty penieze sirotkuov téhož Kordule, pána jeho, byly. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž svědomí jeho Mandelíkovo podle práva nenie, a ten Jakub pohnaný i to pověděl, že se naděje, že penieze sirotkuov Kordulových jsú, z té příčiny tento puohon zdvihli jsú. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 301. a.

1499.

Mezi bratřími z Nehvizdek a rukojmími sestry jich Kateřiny o rukojemství za věno. 1508, 18. listopadu.

Jan z Nehvizdek a Václav bratr jeho odtudž pohnali Davida z Škrovadu, Václava z Chrástu, Petra Mléčného z Čeřenišť a Jana z Byzkovic. Vinili je z sedmdesáti a pěti kop grošuov vše českých věna Katheřiny z Nehvizdek, sestry jich.

V té při mezi Janem z Nehvizdek a Václavem bratrem jeho odtudž s jedné, a Davidem z Škrovadu, Václavem z Chrástu, Petrem Mléčným z Čeřenišť a Janem z Byzkovic s strany druhé. Jakož je vinili z sedmdesáti a pěti kop grošuov vše českých věna Katheřiny z Nehvizdek, sestry jich, za kteréžto věno nadepsaní David, Václav, Petr a Jan slíbili sú nadepsaným bratřím a rukojmie se zdělali, aby jí Katheřině to věno dali podle rukojemstvie svého etc, tak jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázali svědomí. Proti tomu pohnaní odpírajíce pravili, že oni jí tiem věnem povinovati nejsú, poněvadž ona Katheřina věno své dskami dvorskými od Matěje z Postřižína, manžela svého, ujištěno má. A na to vajpis z desk dvorských toho věna ukázali jsou. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž oni pohnaní, totiž David z Čeřenišť, Jan z Byzkovic a Václav z Chrástu slíbili sú jí Katheřině za věno, aby jí dostatečně dskami nebo listem ujištěno bylo, i poněvadž ona svého věna nemá, jeho neužívá a k němu nemuož, aby týž pohnaní nahoře menovaní tři jí Katheřině diely své na ně příslušející, totiž každý z nich po puol osmé kopě grošuov českých, dali, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. A chtie-li oni k tomu statku, za kohož sú slíbili, hleděti, právo se jim nezavírá. Což se pak Petra Mléčného, mana královského, dotýče, toho aby ona jakožto mana hleděla z dielu jeho na tom právě, k kterémuž týž Petr přileží. A chce-li táž Katheřina o ostatek věna dále k jiným také rukojmím hleděti, právo se jí nezavírá. Stalo se v sobotu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 162. b.

1500.

Mezi Johankou z Libošovic a Bohuslavem Břekovcem z Ostromeče o nevydání svěřeného statku. 1508, 18. listopadu.

Johanka z Libošovic pohnala Bohuslava Břekovce z Ostromeče a z Hrádku. Vinila ho z svěřeného statku, kterýž mu dán k věrné ruce od Kunky z Mokřan, že jí ho vydati nechce jakožto dceři její.

V té při mezi Johankú z Libošovic puovodem s jedné, a Bohuslavem Břekovcem z Ostromeče a z Hrádku s strany druhé. Kdež ho vinila z svěřeného statku, kterýž mu dán k věrné ruce od Kunky z Mokřan, že jí ho vydati nechce jakožto

dceři její etc., jakož puohon plněji v sobě ukazuje. A na to ukázala kšaft mateře své. Tu Jan Řiedlo pohání téhož Břekovce z téhož statku a svrchkuov, svěřeného témuž Břekovcovi od nadepsané Kunky. A na to také ukázal jiný kšaft. Proti tomu on Břekovec pověděl, že se k tomu zná, že mu ten statek svěřen a že mu do toho statku nic nenie, a komuž kolivěk nalezeno bude, aby mu jej on vydal, že se v tom chce rád tak zachovati. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami krále JMti raddami, slyševše strany i jich s obú stran pře líčení a kšafty s pilností ohledavše, JMt nalezli: Poněvadž on Řiedlo ukázal jest starší kšaft svrchu menované Kunky z Mokřan, než-li nadepsaná Johanka, a poněvadž ona Kunka první kšaft udělala jemu Řiedlovu otci a jeho dědicuom, a toho kšaftu nezměnivši, jiný kšaft jí Johance udělala: i z té příčiny on Bohuslav všecky ty svrchky v puohonu menované jemu Řiedlovi podle prvnějšieho toho kšaftu aby vydal, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých, a jí Johance podle jejieho puohonu a podle toho poslednieho kšaftu vydati povinovat nenie; neb ten poslední kšaft mocný nenie, ponévadž první zrušen nebyl. A z této příčiny tato dva puohony v jeden tento rozsudek pojaty sú, poněvadž obojí jeho Břekovce z svěření a z jednostajných věcí pohánějí. A což komu v jeho Řiedlovu kšaftu od svrchu psané Kunky svědčí, tomu aby on Řiedlo dosti učinil a vydal, tak jakž ten kšaft ukazuje. Stalo se v sobotu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 163. a.

1501.

Mezi Johankou ze Skalky a Lidmilou z Risenburka o vrácení truhlice po Elišce z Chlumu. 1508, 18. listopadu.

Johanka z Skalky pohnala Lidmilu z Rysmburka. Vinila ji z toho, aby položila tu truhlici i s tiem se vším, což v ní jest, kteréž jí nechala nebožka panna Elška z Chlumu etc.

V té při mezi Johankú z Skalky puovodem s jedné, a Lidmilú z Rysmburka pohnanú s strany druhé. Kdež ji Lidmilu pohnala, aby položila tu truhlici i s tiem se vším, což v ní jest, kteréž jí nechala nebožka panna Elška z Chlumu, kterážto truhlice byla nebožky panny Machny Skalicské, a to, což v té truhlici jest, pokládá sobě táž Johanka tři sta kop grošuov českých etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. Tu Petr Kdulinec na miestě Lidmily, manželky své, stoje pověděl, že jeho ženě do té truhlice nic nenie, než že jest sstavena od pana Trčky v Hradci. Proti tomu ona Johanka puovod žádala, aby to provedla, že jest sstavena. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž ona Johanka jakožto po sestře své vlastní pohnala, chtiec k té truhlici právo mieti, a ona pohnaná nic tomu ne-

odpírá, by táž Johanka k tomu práva neměla, a toho pohnaná také neprovedla, by táž truhlice obstavena byla; z těch příčin ona pohnaná jí puovodovi aby tu truhlici i s tiem se vším, což v ní jest, vydala, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. A jestliže kto k té truhlici a což v ní jest, bude chtieti lepší právo mieti nežli nadepsaná Johanka puovod, že se mu právo nezavírá. Stalo se v sobotu před svatú Alžbětú.

R. III. l. 163. b.

1502.

Mezi Voršilou Veselíkovou a měšťanem Novoměstským Janem Hájkem o vydání dílu po matce. 1508, 18. listopadu.

Uršila Veselíková, obývající v Starém městě Pražském, pohnala Jana Hájka, měštěnína Nového města Pražského. Vinila jej jakožto držitele statku po někdy Katheřině, mateři jeho, kterýž se jí dostal po někdy Vítovi Hájkovi, otci jeho, a to z XXVI a puol kopy a z Xti grošuov vše míšenských.

V té při mezi Uršilú Veselíkovú, obývající v Starém městě Pražském, puovodem s jedné, a Janem Hájkem, měštěnínem Nového města Pražského, pohnaným s strany druhé. Kdež jej vinila jakožto držitele statku po někdy Katheřině, mateři jeho, kterýž se jí dostal po někdy Vítovi Hájkovi, otci jeho, a to z puol XXVII kopy a X grošuov vše míšenských dluhu pozuostalého na někdy Vítovi Hájkovi, otci jeho, vedle nálezu v komoře krále JMti, kteréhožto Víta statku nadepsaná Kateřina, manželka Vítova, polovici jest měla, a po smrti jejie napřed psaný Jan Hájek touž polovici statku k sobě jest přijal etc., tak jakož puohon šíře v sobě ukazuje. A na to ukázala nález a svědomí. Proti tomu on Hájek odpíraje pravil, že jest prve nebožtík Veselík z toho dluhu pohnal a toho že jest odsouzen. A na to předešlý panský nález ukázal. A poněvadž ona z pře odsouzené pohnala, zdá se mu, že jest ten puohon na zmatek, žádaje JMtí v tom za opatření. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany i jich s obú stran pře líčení i předešlý nález, JMt vypověděli: Poněvadž ten první nález na túž Katheřinu, mateř jeho Hájkovu, neukazuje, že tohoto póhonu táž Veselíková neučinila na zmatek. A poněvadž ona žene jeho Hájka jakožto držitele statku po někdy Katheřině, mateři jeho, kterýž se jí dostal po někdy Vítovi Hájkovi, otci jeho, protož aby on Hájek jí Veselíkové diel ten, kterýž jie Veselíkové po nadepsané Katheřině dáti přísluší, totižto těch XXVI a puol kopy a X grošuov vše míšenských v puohonu menovaných, dal, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se v sobotu před svatú Alžbětú.

V pondělí na den svaté Barbory [4. prosince] vydán jest list zatykací na Jana Hájka, měštěnína Nového města Pražského, létha MDVIII°, puovod Uršila jej

vzala podle nálezu pány JMtí mezi nimi učiněného, kdež nález o tom šíře ukazuje svrchupsaný.

R. III. l. 301. a. Srov. nález č. 1419 na str. 131.

Puohonové a nálezové k roku svatého Martina létha MD devátého.

1503.

Mezi Adamem Rouzínem ze Bzí a Linhartem Ekhartem z Ortvinovic o postavení poddaného pro pych. 1509, 12. listopadu.

Adam Rouzín ze Bzie pohnal Linharta Ekharta z Ortvinovic, měštěnína města Budějovic, aby před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti postavil člověka svého Vítka z Ortvinovic, Ondrákova syna. Viniti ho chce z pychu, že jest jemu Adamovi člověka jeho Janka, Otepkova syna z Pořezanec a v Huoře, zsekal, a pro ten pych z desieti kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDVIII° v středu po svatém Abdonu [2. srpna].

V té při mezi Adamem Rouzienem ze Bzí puovodem s jedné, a Vítkem z Ortvinovic, člověkem Linharta Ekharta z Ortvinovic, pohnaným s strany druhé. Kdež ho viní z pychu a pro ten pych etc., kdežto týž Vítek jemu Adamovi člověka jeho Janka, Otepkova syna z Pořezanec, zsekal etc., tak jakož puohon to šíře v sobě ukazuje. A na to ukázal svědomie. Proti tomu poručník Linharta pohnaného odpieraje pravil, že jest pro tu věc on Adam toho člověka vězel, a má-li to obé býti, aby jej i vězel i z pychu poháněl? Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany i jich s obú stran pře líčenie i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž on Adam puovod to dostatečně provedl, že jest týž Vítek jeho Adamova člověka Jana, Otepkova syna, zbil, z té příčiny dává se jemu Adamovi za právo, a nadepsaný Vítek že mu tiem pychem a pokutou v puohonu menovanú jest vinen, a tu aby dal ve dvú nedělech pořád zběhlých. Než chce-li kto o to k němu k Adamovi hleděti, právo mu se nezavírá. Dal památné. Stalo se v pondělí den svatých pět bratruov.

R. III. l. 9. b.

1504.

Mezi Kateřinou z Hlivojed a Jeronymem z Skuhrova o postavení krčmáře pro pych. 1509, 12. listopadu.

Katheřina z Hlivojed pohnala Jeronyma z Skuhrova, miestosudieho královstvie Českého, aby člověka a krčmáře svého Kubíka ze vsi Choteyšan postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinila ho

z pychu a pro ten pych etc., že jest jí na svobodné královské silnici koně z vozu vypřahal, ji mezi koně strkal, kamením na ni házel z úmysla, svévolně a všetečně, příčiny toho spravedlivé nemaje ižádné. Puohon vložen léta MDVIII° v sobotu před svatým Urbanem [20. května].

V té při mezi Katheřinú z Hlivojed puovodem s jedné, a Jeronymem z Skuhrova, miestosudiem královstvie Českého, kterýž aby Kubíka, krčmáře ze vsi Choteyšan, postavil, pohnán jest, s strany druhé. Kdež téhož člověka táž Katheřina viniti chtěla z pychu a pro ten pych etc., že jest jí na svobodné královské silnici koně vypřahal. Proti tomu poručníci pohnaného odpierajíc pravili, že jest podle práva o napravenie toho pychu neposielala, žádajíce pánuov JMti za opatřenie. A Václav z Payru pověděl, že jest list posielal slovem jejiem. Proti tomu zase nadepsaní poručníci pověděli, aby to provedl, že jest posielal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčení, nalezli: Poněvadž ona Katheřina podle práva a zřizenie zemského o napravenie pychu se nezachovala a neposielala, z té příčiny ten puohon zdvihají. Dal památné. Stalo se léta MDIX° v pondělí den svatých pět bratruov.

R. III. l. 57. b.

1505.

Mezi Dorotou z Sudomíře a Maruší z Neprochův o pych. 1509, 12. listopadu.

Dorotha z Sudomíře pohnala Maruši z Neprochóv v Snyčkovicích. Vinila ji z pychu a pro ten pych etc., protože opustivši řád a právo, pobrala jest jí na královské silnici statek jejie svévolně etc. Vložen puohon léta MDVIII° v pondělí po svatém Kylianu [10. července].

V té při mezi Dorotú z Sudomíře puovodem s jedné, a Maruší z Neprochóv pohnanú s strany druhé. Kdež ji vinila z pychu a pro ten pych etc., že jí pobrala na královské silnici statek jejie svévolně, totižto s lože šatuov dvě prostěradla i jiné rozličné věci, kteréž jest táž Dorotha na voze vezla etc., tak jakož puohon v sobě šíře zavierá. A na to ukázala svědomí. Proti tomu ona Maruše odpírajíc pravila že jest ona Dorota k ní o napravení pychu podle práva neposielala, než tepruv když ji pohnala, tepruv o napravenie posielala; žádajíc etc. pánuov JMtí za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie, žalobu i svědomie, nalezli: Poněvadž svědkové Dorothy puovoda seznávají, že jest po puohonu ona Dorotha k ní k Maruši o napravení pychu posielala, z té příčiny ten puohon zdvihají. Stalo se léta MDIX° ve čtvrtek [sic] den svatých pět bratruov. Dala památné.

R. III. l. 76. a.

1506.

Mezi Janem z Radče a Zikmundem Čícem z Nemyčevsi o dluh. 1509, 12. listopadu.

Jan z Radče pohnal Zigmunda Čieče z Nemyčevsi. Vinil jej z puol druhého sta kop grošuov českých a na ty penieze z úrokuov ode tří leth, kteréž jest jemu zuostal dlužen někdy Václav Čieč, otec téhož Zigmunda; a měl jest jemu je před třmi lety zaplatiti, a toho jest otec jeho ani on Zigmund neučinil a nezaplatil až po dnes. Vložen puohon léta MDVIII° v pátek po svatém Jakubu [28. července].

V té při mezi Janem z Radče puovodem s jedné, a Zigmundem Čiečem z Nemyčevsi pohnaným s strany druhé. Kdežto on Jan vinil jeho Zigmunda Čieče z puol druhého sta kop grošuov českých a z úrokuov ode tří leth na těch puol druhého sta kop grošuov přišlých, kteréž jest jemu zuostal dlužen někdy Václav Čieč, otec řečeného Zigmunda; a týž Václav Čieč měl jest jemu to vše před třmi léthy zaplatiti, i toho jest neučinil a nezaplatil. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Zigmund pohnaný odpíraje pravil, že se to jeho Janovo svědomí nesrovnává, a také že on Jan věda, že nebožtík jeho Zigmunduov otec nemocen jest, jakož jest ležel dosti dlúho, nikdy ho z toho dluhu nenapomínal, a on Václav Čieč jiné věci své zřiediv, o tomto dluhu žádné zmienky neučinil. A na to také ukázal některá svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany i jich s obú stran pře líčenie i svědomí, nalezli: Poněvadž svědomí Jana toto v sobě zavierá, že on to Jan k němu k nebožtíkovi Václavovi Číčovi v jeho nemoci mluvil a napomínal, aby mu toho dluhu jistotu udělal, a on Čieč k tomu dluhu se znal pravě: „Pomuož-li mi pán Buoh zhojiti se, chciť jistotu udělati a tvé zaplatiti“; z té příčiny dává se jemu Janovi puovodovi za právo. A on Zigmund pohnaný aby jemu Janovi tu summu v puohonu menovanú, to jest puol druhého sta kop grošuov českých dal, a to ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek [sic] den svatých pět bratruov.

R. III. l. 164. b.

1507.

Mezi Janem ze Vchynic a Janem Hroznatou z Vrtby o dluh. 1509, 12. listopadu.

Jan ze Vchynic pohnal pana Jana Hroznatu z Vrtba. Vinil jej ze čtyř kop grošuov českých a z VIti grošuov dluhu někdy Zuzaně řečené Wolfova pozuostalého, k kterémužto dluhu týž Jan spravedlnost má kšaftem jejím. Vložen puohon léta MDVIII° v středu po svatém Abdonu [2. srpna].

V té při mezi Janem ze Vchynic puovodem s jedné, a Janem Hroznatú z Vrtba pohnaným s strany druhé. Kdežto on Jan vinil jej Hroznatu ze čtyř kop

grošuov českých a z VIti grošuov dluhu někdy Zuzaně řečené Wolfova pozuostalého, k kterémužto dluhu týž Jan spravedlnost má kšaftem jejím. A na to ukázal ten její Zuzanin kšaft a registra kupecská. Proti tomu on Jan pohnaný odpíraje pravil, že jest jí vše zaplatil, což jest jie dlužen byl, a že jest jie nad to ještě předal. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany i jich s obú stran pře líčenie, registra kupecská, kšaft i svědomie, nalezli: Poněvadž on Jan puovod podle registr svých kupecských dostatečně toho dluhu neprovedl, a pan Hroznata odpíraje pověděl, že by to řéci mohl, že zaplacen jest, a k tomu i svědomím dobrého člověka služebníka svého odvedl, že jest zaplatil ten dluh: i z těch příčin dává se jemu Janovi pohnanému za právo, a že tu jemu Vchynskému tiem dluhem v puohonu jmenovaným povinovat nenie. Dal památné. Stalo se v pondělí den svatých pět bratruov.

R. III. l. 165. a.

1508.

Mezi Janem ze Vchynic a Kateřinou Sýkorovou ze Starého města Pražského o dluh. 1509, 12. listopadu.

Jan ze Vchynic pohnal Katheřinu Sýkorovú, měštku Starého města Pražského. Vinil ji z XXI a puol kopy míšenské dluhu někdy Zuzaně řečené Wolfova pozuostalého, k kterémužto dluhu týž Jan spravedlnost má kšaftem jejím. Vložen puohon léta MD osmého v středu po svatém Abdonu [2. srpna].

V té při mezi týmž Janem ze Vchynic puovodem s jedné, a Kateřinú Sýkorovú, měštkú Starého města Pražského, pohnanú s strany druhé. Kdež ji vinil z XXI a puol kopy grošuov míšenských dluhu někdy Zuzaně, manželce jeho, zuostalého, k kterémužto dluhu týž Jan spravedlnost má kšaftem jejím. A na to ukázal registra jejie Zuzaniny kupecská a kšaft. Proti tomu Sýkorová pohnaná odpírajíc pravila, že jí tiem dluhem povinna nenie, že registra makulována jsú, a jí ten dluh jest zaplacen. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany i jich s obú stran pře líčení, registra kupecská, kšaft, nalezli: Poněvadž ona Sýkorová samými toliko a holými slovy odpírá, svědomí na to neukazujíc ižádného, by ten dluh zaplatila; i z té příčiny, chce-li ona Sýkorka toho dluhu v puohonu menovaného prázdna býti, aby to zpravila před pány na Svátost najprv příští, že jest zaplacen; pak-li by zpraviti nechtěla, aby ten dluh, to jest XXI a puol kopy grošuov míšenských, jemu Vchynskému dala, a to ve dvú nedělech pořád po zprávě zběhlých. Stalo se léta MDIX° v pondělí den svatých pět bratruov.

R. III. l. 165. a.

1509.

Mezi Mikulášem Trčkou mladším z Lípy a Janem Bejchorským z Raškovic o pych. 1509, 12. listopadu.

Mikuláš Trčka mladší z Lípy a na Lichtmburce pohnal Jana Baychorského z Raškovic. Vinil ho z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, že jest mu zbil žida jeho Abrahama z Městce. Vložen puohon léta MDVII° v středu den svatého Michala [29. září].

V té při mezi Mikulášem Trčkú mladším z Lípy puovodem s jedné, a Janem Baychorským z Raškovic pohnaným s strany druhé. Kdež téhož Jana nadepsaný Mikuláš vinil z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, že mu zbil žida jeho Abrahama z Městce. A na to ukázal svědomie. Proti tomu Baychorský pohnaný odpíraje pravil, že to svědomie nenie podle práva, že jeden svědek nesvědčil na kříži, a že se to svědomie nesrovnává, a jeden svědek žádný svědek. A také, kdež praví, že by žid Abraham jeho dědičný byl, že toho ničímž neprovozuje, a že jest to věc neobyčejná, aby o žida poháněno býti mělo. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyšíce strany a jich s obú stran pře líčenie, žalobu i svědomie, nalézti ráčili: Poněvadž on Baychorský, když k němu o napravenie toho pychu pan Trčka dva dobrá člověky, Jana Janovského z Sútic a Jana Chuchelského, posielal, neodpíral, by toho žida nezbil, než řekl, že to panu Trčkovi povie, když v Praze bude, ale té chvíle nepověděl, a nynie před soudem stoje také neodpíral, by ho nezbil: z těch příčin aby on Baychorský to vedle práva zpravil na den Svátosti najprv příští, že jest toho žida nezbil, chce-li té pokuty na pych uložené zbýti; pak-li zpraviti nechce, tehdy aby jemu Trčkovi tu pokutu v puohonu menovanú, to jest těch X kop grošuov českých, dal od zprávy ve dvú nedělí pořád zběhlých konečně. Stalo se v pondělí den svatých pěti bratruov.

Létha MDX° v sobotu na zajtří Svátosti [13. dubna], jinak před svatým Tiburcím, vedle puohonu předešlého, kdež Mikuláš Trčka mladší pohnal Jana Baychorského z pychu etc., tak jakož nález tento nadepsaný plněji v sobě zavírá, tu Jan Baychorský před JMtí stoje od zprávy pustil.

R. III. l. 202. a.

1510.

Mezi Mikulášem Trčkou mladším z Lípy a administrátorem konsistoře podobojí Pavlem o nepodržení kněze u vězení. 1509, 12. listopadu.

Mikuláš Trčka mladší z Lípy a na Lichtmburce pohnal kněze Pavla administrátora, že jest k sobě přijal kněze Mikuláše do vězenie, kterýž jest byl farářem v Městci Heřmanově, a v tom vězenie jeho nedodržal podle žádosti naň vzložené.

Kterýžto kněz Mikuláš z Městce Heřmanova vykradl se jest. Kdež sobě pokládá toho tajž pan Mikuláš Trčka ujmy na statku dvě stě kop grošuov českých, že jest se stala lidem jeho skrze to jeho vykradenie kněze Mikulášovo. Vložen puohon léta MDVIII° v pátek u vigiljí Zvěstovánie Matky božie [24. března].

V té při mezi Mikulášem Trčkú mladším z Lípy puovodem s jedné, a knězem Pavlem administrátorem pohnaným s strany druhé. Kdežto on Mikuláš Trčka vinil jej administrátora, že jest k sobě přijal kněze Mikuláše do vězenie a v tom vězenie jeho nedodržal podle žádosti od téhož Mikuláše Trčky naň vzložené. A na to ukázal některá svědomie. Proti tomu poručník administrátoruov na miestě jeho administrátorově odpíraje pravil, že jest to puohon přikrytý, a také že svědkové jeho Mikulášovi podle práva neseznávají, žádaje za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyšíce strany a jich s obú stran pře líčenie i svědomie, nalezli: Poněvadž jeho Trčkovi svědkové podle práva a zřiezenie zemského nesvědčí, z té příčiny dávají jemu administrátorovi pohnanému za právo. Dal památné. Stalo se v pondělí den svatých pěti bratruov.

R. III. l. 202. b.

1511.

Mezi Mandalenou z Roztok a Štěpánem Střelou z Rokyc o rukojemství. 1509, 12. listopadu.

Mandelena z Roztok a z Klinšteina, manželka někdy pana Zdeňka Medka z Waldeka, pohnala Štěpána Střelu z Rokyc. Vinila ho z puol druhého sta kop ze XXXti kop a z puol osmy kopy grošuov vše míšenských věnných dielu jeho jí od něho dáti příslušejícieho, tu kdež jest jie vedle jiných dobrých lidí a spolurukojmiech slíbil, jsa rukojmí za nadepsaného pana Zdeňka Medka, za puol osma sta kop grošuov míšenských věna jejieho. I tomu dosti učiniti a jie plniti dielu svého prodlévá. Vložen puohon léta MDVIII° v pátek u vigiljí svatého Jana Křtitele [23. června].

V té při mezi Mandelenú z Roztok a z Klinšteina, manželkú někdy pana Zdeňka Medka z Waldeka, puovodem s jedné, a Štěpánem Střelú z Rokyc s strany druhé. Kdež ho vinila z puol druhého sta kop a ze XXX kop a z puol osmy kopy grošuov vše míšenských věnných dielu jeho jie od něho dáti příslušejícieho, tu kdež jest jí, vedle jiných dobrých lidí jsa rukojmí, slíbil za nadepsaného pana Zdeňka Medka za puol osma sta kop grošuov míšenských věna jejieho, i tomu dosti učiniti a jie plniti dielu svého prodlévá. Tu on Štěpán před JMtí pány stoje tomu rukojemstvie neodpíral. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Štěpán pohnaný k tomu rukojemství se zná, z té příčiny aby

tomu dosti učinil a tu summu v puohonu menovanú, to jest těch puol druhého sta kop a puol osmy kopy grošuov míšenských, jie paní Mandeleně dal, a to ve dvú nedělí pořád zběhlých. Než chce-li on Štěpán o to dále k statku nadepsaného pana Zdeňka Medka hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se v pondělí den svatých pět bratruov.

R. III. l. 203. a.

1512.

Mezi Markétou z Byšic a Zikmundem z Duban o rukojemství za věno. 1509, 12. listopadu.

Markétha z Byšic pohnala Zigmunda z Duban v Lithvínově. Vinila jej jakožto vlastnieho bratra nebožtíka Jiříka z Duban, po kterémž on Zigmund statek vzal, a to z toho, kdež jest ona Markétha na témž někdy Jiříkovi puol druhého sta kop grošuov míšenských nálezem soudu komorního obdržala, a týž Jiřík, než jie Markétě tu summu vyplnil, v tom umřel. Protož ona k němu k Zigmundovi o to hledí, a že jest jie tou summou, těmi puol druhými sta kopami míšenskými vinen, poněvadž jest po témž Jiříkovi bratru svém statek vzal. Vložen puohon léta MDVIII° v úterý po svatém Diviši [10. října].

V té při mezi Markéthú z Byšic puovodem s jedné, a Zigmundem z Duban a v Litvínově pohnaným s strany druhé. Kdežto táž Markétha vinila jej Zigmunda, jakožto bratra vlastnieho někdy Jiříka z Duban, po kterémž on Zigmund statek vzal, a to z toho, kdež jest ona Markéta na témž někdy Jiříkovi puol druhého sta kop grošuov míšenských nálezem soudu komorního obdržala, a týž Jiřík, než jie Markétě tu summu vyplnil, v tom umřel. A protož ona k němu k Zigmundovi o to hledí, že jest jie tou summou, těmi puol druhého sta kopami míšenskými, vinen, poněvadž jest po témž Jiříkovi, bratru svém, statek vzal. A na to ukázala svědomie. Proti tomu on Zigmund pohnaný odpíraje pravil, že jest nebožtík bratr jeho na dvě létě po rozsudku živ byl; byl-li jest jie co vinen, že jest ho právem hleděti měla. A také ten statek, kterýž jest on po témž bratru svém vzal, že jest jej na dluhy podle jeho poručenie vydal. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany i jich s obú stran pře líčenie i svědomie, nalezli: Poněvadž ona Markétha ukázala předešlý nález mezi nie a mezi Jiříkem nadepsaným a mezi jinými rukojmiemi o věno jejie učiněný, a on Zigmund k tomu se jest znal, že jest statek jeho Jiříkuov, bratra svého, k sobě přijal, nejsa toho statku poručníkem vedle zřiezenie zemského; z té příčiny aby on Zigmund pohnaný všecken statek, který jest koli po nadepsaném bratru svém k sobě přijal, před úředníky Pražskými menšími položil na zajtří svatého Fabiana, a tu aby provedl, že toho statku viece k sobě nepřijal, a tiem statkem, pokudž vystačiti muož, aby jie Markétě dluh

jejie podle puohonu zaplatil. Dala památné. Stalo se v pondělí den svatých pět bratruov.

R. III. l. 204. a. Srov. nález č. 1399 na str. 118.

1513.

Mezi Mandalenou z Roztok a Václavem Litovským z Svinař o rukojemství za věno. 1509, 12. listopadu.

Paní Mandelena z Roztok pohnala Václava Litovského z Svinař. Vinila ho z puol druhého sta kop, ze XXXti kop a z puol osmy kopy grošuov vše míšenských věnných dielu jeho jie od něho dáti příslušejícího. Vložen puohon léta MDVIII° v pátek u vigiljí svatého Jana Křtitele [23. června].

V té při mezi Mandelenú z Roztok a z Klinšteina, manželkú někdy pana Zdeňka Medka z Waldeku, puovodem s jedné, a Václavem Lithovským z Svinař pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinila z puol druhého sta kop a ze XXX kop a z puol osmy kopy grošuov vše míšenských věnných dielu jeho jie od něho dáti příslušejícího, tu kdež jest jie vedle jiných dobrých lidí jsa rukojmí slíbil za nadepsaného pana Zdeňka Medka za puol osma sta kop grošuov míšenských věna jejieho, i tomu dosti učiniti a jie plniti dielu svého zanedbává. Tu on Václav před JMtí stoje tomu rukojemství neodpíral. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše obú stran pře líčenie, nalezli: Poněvadž se on Václav pohnaný k tomu rukojemstvie zná, z té příčiny aby tomu dosti učinil a tu summu v puohonu menovanú, to jest těch puol druhého sta kop a XXX kop a puol osmy kopy vše míšenských paní Mandeleně dal, a to ve dvú nedělí pořád zběhlých. Než chce-li on Václav o to dále k statku nadepsaného pana Zdeňka Medka hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se v pondělí den svatých pět bratruov.

R. III. l. 205. a. Srov. nález č. 1511 na str. 187.

1514.

Mezi Mandalenou z Roztok a Zdeňkem Kladenským z Kladna o rukojemství za věno. 1509, 12. listopadu.

Mandelena táž z Roztok pohnala Zdeňka Kladenského z Kladna. Vinila ho z puol druhého sta kop, ze XXXti kop a z puol osmy kopy grošuov vše míšenských věnných dielu jeho jie od něho dáti příslušejícího, ut supra. Vložen puohon léta MDVIII v pátek u vigiljí svatého Jana Křtitele [23. června].

V té při mezi paní Mandelenú z Roztok a z Klinšteina, manželkú někdy pana Zdeňka Medka z Waldeka, puovodem s jedné, a Zdeňkem Kladenským z Kladna pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinila z puol druhého sta kop a ze XXX kop

a z puol osmy kopy grošuov vše míšenských věnných dielu jeho jie od něho dáti příslušejícího, tu kdež jest jí vedle jiných dobrých lidí jsa rukojmí slíbil za nadepsaného pana Zdeňka Medka za puol osma sta kop grošuov vše míšenských věna jejího, i tomu dosti učiniti a jie plniti dielu svého zanedbává. Tu on Zdeněk před JMtí stoje tomu rukojemstvie neodpíral. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Zdeněk pohnaný k tomu rukojemství se zná, z té příčiny aby tomu dosti učinil a tu summu v puohonu menovanú, to jest těch puol druhého sta kop, XXX kop a puol osmy kopy grošuov vše míšenských jí paní Mandeleně dal, a to ve dvú nedělí pořád zběhlých. Než chce-li on Zdeněk o to dále k statku nadepsaného pana Zdeňka Medka hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se v pondělí den svatých pět bratruov.

R. III. l. 205. b. Srov. předcházející nálezy č. 1511 a 1513 na str. 187 a 189.

1515.

Mezi radou města Písku a Václavem Adamem z Drahonic o pych. 1509, 12. listopadu.

Purgmistr a konšelé i všecka obec města Piesku pohnali Václava Adama z Drahonic. Vinili jej z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých. Kdež jest tajž Václav jim Jana Ondrova syna z Semnic, člověka jich, v své vsi v Drahonicích vzav a do svého vězení dav, držal jej sobě k vuoli v svém vězení pychem přes jich žádost a propustiti ho nechtěl. Vložen puohon léta MDVIII° v neděli den svatého Abdona [30. července].

V té při mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města Piesku puovody s jedné, a Václavem Adamem z Drahonic pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinili z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, kdež jest tajž Václav jim Pieseckým Jana Ondrova syna z Semnic, člověka jich, v vězení držal a jeho Ondru na jich Pieseckých žádost propustiti nechtěl etc., tak jakož puohon to v sobě šíře ukazuje. A na to ukázali svědomí. Proti tomu poručník Adama pohnaného na miestě jeho Adama odpíraje pravil, že ten Jan Ondruov syn jemu Adamovi člověka jeho dědičného Burše s statkem jeho pryč vykrásti chtěl, a z té příčiny že jest jej do vězenie svého vzal. A na to ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany i jich s obú stran pře líčenie i svědomí, nalezli: Poněvadž on Adam toho člověka Píseckých, kterýž z nájmu jeho člověka vezl, do vězenie vzal, a oni Písečtí žádali na něm, aby jim toho jich člověka vydal, a byl-li by mu co ten jich člověk vinen, že mu od něho spravedlivě učiniti chtie, a on Adam přes to toho člověka na rukojmích držel a po dnes drží: z té příčiny jim Píseckým dává se za právo, že on Adam tiem pychem jest jim vinen,

a tu pokutu v puohonu menovanú, to jest těch X kop grošuov českých, aby jim dal ve dvú nedělí pořád zběhlých a člověka jich nadepsaného z rukojemstvie hned propustil. Než chce-li on Adam k tomu jich Pieseckých člověku oč hleděti, právo mu se nezavierá. Stalo se ve čtvrtek [sic] den svatých pět bratruov léta tisícieho pětistého devátého.

R. III. l. 248. a.

1516.

Mezi Mandalenou z Roztok a Čeňkem Střelou z Rokyc o rukojemství za věno. 1509. 12. listopadu.

Paní Mandelena z Roztok a z Klinšteina, manželka někdy pana Zdeňka z Waldeka, pohnala Čeňka Střelu z Rokyc létha MDVIII v pátek u vigiljí svatého Jana Křtitele [23. června] z puol druhého sta kop, ze XXX kop a z puol osmy kopy grošuov vše míšenských věnných dielu jeho jí od něho dáti příslušejícího etc. Tu na rok jim položený v pondělí den svatých pěti bratruov léta MDIX° [12. listopadu] poněvadž týž Zdeněk [sic] pohnaný třikrát volán jsa k svému právu nestál, z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, dali jsú jí paní Mandeleně proti témuž Zdeňkovi [sic] za právo stané. Dala památné.

R. III. l. 319. a. za nápisem: *Staná práva k roku svatého Martina MDIX.* Srov. nálezy č. 1511, 1513 a 1514 na str. 187 a 189.

1517.

Mezi Čeňkem Dašickým z Barchova a Bohuňkem Špínou z Jenišovic o rčení. 1509, 13. listopadu.

Čeněk Dašický z Barchova pohnal Bohuňka Špínu z Jenišovic na Šnakově. Viniti ho chce ze rčenie tu, kdež jest řekl Martina tesaře, člověka svého, jemu Čeňkovi zase propustiti, i tomu dosti učiniti prodlévá. Vložen puohon létha MDVIII° v sobotu den svatého Jeronyma [30. září].

V té při mezi Čeňkem Dašickým z Barchova puovodem s jedné, a Bohuňkem Špínú z Jenišovic pohnaným s strany druhé. Jakož jej viní ze rčenie, tu kdež jest řekl Martina tesaře, člověka svého, jemu Čeňkovi zase propustiti, i tomu dosti učiniti prodlévá etc. A na to ukázal svědomí. Proti tomu Bohuněk pohnaný odpieraje pravil, že Čeněk toho rčenie podle puohonu svého neprovozuje dostatečně, by mu toho Martina tesaře řekl propustiti, když by on Čeněk jej mieti chtěl. Než k tomu se zná, že jest řekl, kdyby ho koli komu propustiti měl, že by žádnému ho nepropustil nežli jemu, a na tom že jest ještě podnes, aby jej jemu Čeňkovi raději než komu jinému propustil, kdyby jej měl propustiti; ale toho úmyslu že nenie, aby jej chtěl propustiti. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vlady-

kami, krále JMti raddami, slyševše strany i jich s obú stran pře líčenie i svědomí, nalezli: Poněvadž on Bohuněk pohnaný to svědomím provedl, že jest toho člověka svého Martina neřekl na čas menovitý propustiti, než když by ho měl komu propustiti, že by jej jemu Čeňkovi propustiti chtěl; i z té příčiny dává se jemu Bohuňkovi pohnanému za právo a že mu tiem puohonem povinovat nenie. Dal památné. Stalo se léta MDIX v úterý den svatého Brykcí.

R. III. l. 57. b.

1518.

Mezi Elškou z Jelče a Oldřichem Popelem z Vesce o věno. 1509, 13. listopadu.

Elška z Jelče, manželka někdy Václava Čejky z Olbramovic, pohnala Voldřicha Popela z Vesce na Maloticích. Vinila jej z puol třetieho sta kop grošuov českých věna jejieho, za kteréž jest týž Voldřich jí slíbil, když jest jí za téhož Václava Čejku vdával, že ji týmž věnem opatřiti má. Tomu jest dosti neučinil. Vložen puohon léta MDVIII° v středu den svatého Františka (4. října).

V té při mezi Elškú z Jelče, manželkú někdy Václava Čejky, puovodem s jedné, a Voldřichem Popelem z Vesce na Maloticích pohnaným s strany druhé. Kdežto táž Elška vinila jej Voldřicha z puol třetieho sta kop grošuov českých věna jejieho, za kteréž jest tajž Voldřich jie slíbil, když jest jí za téhož Václava Čejku vdával, že ji tiem věnem opatřiti má, tomu dosti jest neučinil. A na to ukázala svědomí a vajpisy z desk. Proti tomu on Voldřich Popel pohnaný odpíraje pravil, že to jejie Elščino svědomie dostatečné nenie, a že žádný z nich nesvědčí toho, by on ji vdával. A dále praví, že jest jí za nic nesliboval ani jest měl proti čemu, neb po sobě nic nemenovala; a nad to že jest to sama před dobrými lidmi mluvila, k tomu se znajíc, že jest on jí nevdával a jie za nic nesliboval. A na to ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše obú stran pře líčení, vajpisy z desk, listy, dobrú vuoli i svědomí, nalezli: Poněvadž on Voldřich dobrých lidí svědomím to provedl, že ona Elška za živnosti muže svého k tomu se znala pravieci, že jest jí on Popel nevdával ani jí zač sliboval, a také ona Elška ničímž toho neprovedla, by co po ní, když se vdávala, jmenováno a dáno bylo: z těch příčin jemu Voldřichovi Popelovi dává se za právo, a že jí Elšce tiem puohonem nic povinovat nenie. Než chce-li ona neb má-li k komu hleděti o to dále, právo se jí nezavírá. Dal památné. Stalo se léta MDIX v úterý den svatého Brykcí.

R. III. l. 82. b.

1519.

Mezi Havlem z Kamenice a Dorotou Peštalkou z Košíně o dluh. 1509, 13. listopadu.

Havel z Kamenice, páně Mikulášuov mladšieho Trčky z Lípy písař, pohnal Dorothu Peštalku z Košíně. Vinil ji z osmi kop grošuov českých, kterýchž jest jí pán jeho, pan Mikuláš Trčka, puojčil a jemu Havlovi je na ní dal a odkázal. Vložen puohon léta MDVIII° v středu den svatého Františka [4. října].

V té při mezi Havlem z Kamenice, pana Mikuláše Trčky z Lípy písařem, puovodem s jedné, a Dorothú Peštalkú z Košíně pohnanú s strany druhé. Kdežto tajž Havel vinil ji Dorotu z osmi kop grošuov českých, kterýchž jest jie pán jeho, pan Mikuláš Trčka nadepsaný, puojčil a jemu Havlovi je na nie dal a odkázal etc., tak jakož puohon svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu Dorota pohnaná odpírajíc pravila, že jest se pro ten dluh on pan Trčka k jejiemu domu, kterýž v městě Kolíně měla, připověděl, že ona jemu Havlovi puovodovi platiti toho dluhu povinna nenie. Zase proti tomu on Havel pověděl, že jest ten duom bez jeho páně Trčkovy překážky odevzdala Tabitě etc. A na to ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše obú stran pře líčenie, odpor i svědomí, nalezli: Poněvadž jest ona Dorotha pohnaná ukázala svědomie konšeluov města Kolína, kteréž seznává, že nadepsaný pan Trčka připověděv se k jejiemu domu tu v Kolíně, v tom jie dále žádné překážky nečinil, jí jej zase propustil, tak že jest jej ona volně odevzdala: z té příčiny dává se jemu Havlovi podle jeho puohonu za právo, a ona Dorota aby jemu Havlovi těch osm kop grošuov českých v puohonu jmenovaných dala ve dvú nedělí pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v úterý den svatého Brykcí.

R. III. l. 119. a.

1520.

Mezi Janem Jakoubkem z Bezdědic a radou města Berouna o sahání v soudní moc purkrabího hradu Pražského. 1509, 13. listopadu.

Jan Jakoubek z Bezdědic pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Berouna, že sú vzali na se právo listovnie, kteréž přileží purkrabí hradu Pražského, kdež týž Jan Jakoubek byl dlužen Janovi Chodaurovi z Lokte, ješto jest zaň byl podpuorcí k dobrým lidem za sto kop grošuov míšenských. Vložen puohon léta MDVIII° v pondělí u vigilijí Vzetie Matky božie na nebe [14. srpna].

V té při mezi Janem Jakoubkem z Bezdědic puovodem s jedné, a mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města Berouna pohnanými s strany druhé. Kdežto týž Jakoubek vinil je Berounské, že sú vzali na se právo listovní, kteréž přileží panu

purgkrabí hradu Pražského. Kdež týž Jakoubek byl dlužen Janovi Chodaurovi z Lokte, ješto zaň byl podpuorcí k dobrým lidem za sto kop grošuov míšenských listem pod pečetí svú, z kteréhožto dluhu podle práva on Jakoubek napomenut nebyl. Kdež oni Berounští bez téhož Jakoubka přítomnosti jsú zapsali statek jeho Janovi Chodaurovi z Lokte, a on Jakoubek při tom nebyl. Kteréžto právo vzavše na se purkrabské, ješto jim nepříleželo, připravili jeho o statek, kterýžto statek on Jakoubek měl před městem Berounem ležící na dvoru s dědinami, s sadem, s vinicí. Kterýžto zápis učiněný od Berounských jemu Janovi Chodaurovi z Lokte, aby Jan Chodaur s ním s Janem Jakoubkem se smlouval do roka, a oni Berounští nedočekavše čtvrti léta, statek jeho Jakoubkuov dopustili prodati a sami při tom byli, nemajíce k tomu statku žádného práva prodávati. A tudy jej Jana Jakoubka o nadepsaný jeho statek připravili, kterýžto statek on Jan Jakoubek za čtyři sta kop grošuov českých pokládá. A na to některé listy a svědomí ukázal. Proti tomu oni Berounští pohnaní odpírajíce pravili, že on Jakoubek ničímž toho podle puohonu svého neprovozuje, by oni jaké právo listovnie na se vzali aneb že by jej o jeho statek připravili; ale že sú jeho statek dopustili prodati a jej Janovi Chodaurovi [zapsati], to že sú učinili řádně a učiniti mohli dobře, jsúce k tomu připraveni právem od téhož Chodaura, a že jest se to s jeho Jakoubkovým přivolením a při jeho přítomnosti dálo. A na to ukázali svědomí a nález, mezi již menovaným Chodaurem a jimi Berounskými učiněný, i také vajpisy smluv z jich městských kněh Berounských. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany i jich s obú stran pře líčení, svědomí, nález předešlý i vajpisy smluv z kněh Berounských, nalezli: Poněvadž oni Berounští pohnaní to provedli dostatečně, žè on Jakoubek při prodávání toho statku byl, litkup pil, a také nálezem předešlým mezi Janem Chodaurem a jimi učiněným to provedli, že jim týmž nálezem rozkázáno bylo, aby ten jeho Jakoubkuov statek jemu Chodaurovi svými městskými kniehami zapsali, ješto sú to zapsánie dobře učiniti mohli; protož dává se jim Berounským pohnaným za právo, a že tu jemu Jakoubkovi nic povinni nejsú. Dali památné. Stalo se v úterý den svatého Brykcí.

R. III. l. 165. b.

1521.

Mezi Markétou z Chráněc a Felixem Pertoltem z Mělnic o rčení. 1509, 13. listopadu.

Markétha z Chráněc, manželka Erazima Šnoble z Plykšteina, pohnala Felixa Pertolta z Mělnic. Vinila ho ze rčenie, tu kdež jest jie řekl sto kop dáti míšenských, i tomu rčení nedbá učiniti dosti. Vložen puohon léta MDVIII° u vigiljí svatého Jana Křtitele [23. června].

V té při, kteráž jest mezi Markéthú z Chráněc, manželkou Erazima Šnoble, puo-

vodem s jedné, a Felixem Pertoltem z Mělnic pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinila ze rčenie, tu kdež jest jie řekl sto kop dáti míšenských, ale tomu rčenie nedbá učiniti dosti etc. A na to ukázala svědomie. Proti tomu Felix Pertolt pohnaný odpíraje pravil, že se v tom rčenie nepamatuje, a také má-li to svědomí přijato býti, poněvadž některé osoby z těch svědkuov sú řádu lehkého, a také že sú všecko tí svědci osoby duchovnie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše s obú stran pře líčenie i svědomie, nalezli: Poněvadž ona Markétha puovod to dostatečně provedla, že jest jie on Pertolt řekl sto kop dáti míšenských, a on toho rčenie svědomím neodvedl ižádným, by neřekl dáti, z té příčiny dává se jie Markétě puovodovi za právo podle jejieho puohonu. Ale poněvadž ti Marketini svědkové času toho rčenie, na který čas jie těch sto kop řekl dáti, neseznávají, protož aby jie Markétě on Pertolt těch sto kop míšenských dal ve dvú nedělech pořád zběhlých. Pakli by dáti nechtěl, tehdy aby v tom času v těch dvú nedělech jie těch sto kop míšenských dostatečně ujistil, aby ona, kdyby ho Buoh smrti neuchoval, věděla, kde těch sto kop grošuov míšenských ve dvú nedělech po jeho smrti najíti. Dala památné. Stalo se v úterý den svatého Brykcí.

R. III. l. 203. b.

1522.

Mezi Markétou z Byšic a Wolfgangem z Rachmberka o nesplnění nálezu. 1509, 13. listopadu.

Markétha z Byšic pohnala Wolfganga z Rachmberka a v Janově z toho, kdež jest táž Markétha Viléma Kro, pastorka nebožtíka Nykle z Rachmberka, po rozsudku a nálezu panském v soudu komorním učiněném pro neplněnie puol druhého sta kop grošuov míšenských na zbožie a grunthu jeho Nyklově vedle práva zatkla, tu jest se on Zigmund vedle zněnie téhož listu zatykacího a podle práva k témuž Vilémovi Kro, pastorku svému, nezachoval. A protož ona Markéta z Byšic k němu k Wolfgangovi o to hledí a jej z toho jakožto syna a dědice svrchupsaného Nykle z Rachmberka vinila, že jie tou pokutou vinen. Vložen puohon léta MDVIII° v úterý po svatém Diviši [10. října].

V té při mezi Markétú z Byšic puovodem s jedné, a Wolfgangem z Rachmberka a v Janové pohnaným s strany druhé. Kdežto táž Markéta pohnala jej Wolfganga z toho, kdež jest táž Markéta Viléma Kro, pastorka nebožtíka Nykle z Rachmberka, po rozsudku a nálezu panském v soudu komorním učiněném pro neplněnie puol druhého sta kop grošuov míšenských na zbožie a grunthu jeho Nyklově vedle práva zatkla, tu jest se on Nykl vedle zněnie téhož listu zatykacieho a podle práva k témuž Vilémovi Kro, pastorku svému, nezachoval. A protož ona Markéta z Byšic k němu Wolfgangovi o to hledí a jej z toho jakožto syna a dědice svrchupsaného Nykle

z Rachmberka vinila, že jie tou pokutou vinen jest. A na to ukázala svědomie. Proti tomu Wolfgang pohnaný odpíraje pravil, že když jest Bernarth Bayček list zatykací na Viléma Kro pastorka do Janova přinesl, prve nežli jest ten list zatykací nebožtíkovi otci jeho Wolfgangovi dodán, že již byl nadepsaný Vilém Kro pastorek pryč odešel. A na to ukázal také svědomie. Proti kterémužto svědomí Markéta puovod zase odepřela pravieci, že to jeho Wolfgangovo svědomie nenie podle zřiezenie zemského. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany i jich s obú stran pře líčenie i svědomie, nalezli: Poněvadž to svědomie, kteréž on pohnaný ukazuje, pod města Mostu pečetí jest, a ti svědkové, kteříž v tom listu městském položeni jsú, nejsú jich Mostských spoluobyvatelé, ale jsú jeho Wolfgangovi lidé z Janova, ješto to svědomie nenie vedle zřiezenie zemského; a ona Markétha puovod provedla to dvěma dobrými lidmi, že sú toho Viléma Kro pastorka nebožtíkovi Niklovi Rachmberkovi, jeho Wolfgangovu otci, na jeho grunthu ukázali, a on Nykl nechtěv naň na Viléma skutečně sáhnúti, na rychtáře a na konšely své ukázal; i poněvadž se jest tajž Nykl k témuž Vilémovi podle zněnie listu zatykacího a podle práva skutečně nezachoval: z té příčiny dává se jie Markétě za právo, tak že jest jie on Wolfgang těmi puol druhého sta kopami grošuov míšenských v puohonu položenými vinen, a ty aby jí dal od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Než chce-li on Wolfgang o to k komu dále hleděti, právo mu se nezavierá. Dala památné. Stalo se léta MDIX° v úterý den svatého Brykcí.

R. III. l. 204. b. Srov. nálezy č. 1399 a 1445 na str. 118 a 147.

1523.

Mezi Zikmundem z Bezdědic a Jindřichem z Hudova o pych. 1509, 13. listopadu.

Zigmund z Bezdědic pohnal Jindřicha z Hudova. Vinil ho z pychu a pro ten pych etc.

V té při mezi Zigmundem z Bezdědic puovodem s jedné, a Jindřichem z Hudova pohnaným s strany druhé. Kdež jej Jindřicha vinil z pychu a pro ten pych etc., protože mu na svobodné královské silnici vypřáhl etc. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Jindřich pravil, že jest se prve, nežli jest pokuta na pych právem uložena, tato věc stala, a tudy že mu se zdá, že mu tou pokutou povinovat nenie. A na to také ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon a s obú stran pře líčenie i svědomí, nalezli: Poněvadž se jest ta věc prve, nežli jest právem pokuta na pych uložena, stala: z té příčiny dává se jemu Jindřichovi pohnanému za právo, a že jemu Zigmundovi podle jeho puohonu tou pokutou povinovat nenie. Dal památné. Stalo se v středu [sic] den svatého Brykcí.

R. III. l. 258. b.

1524.

Mezi Apolonou Nožířkou a Jetřichem z Gutšteina o dosti učinění smlouvě. 1509, 14. listopadu.

Apolona Nožieřka, měštka Starého města Pražského, pohnala pana Jetřicha z Gutšteina na Chýšech. Vinila ho z dosti neučiněnie smlouvy, mezi nimi učiněné a cedulemi vyřezanými tvrzené, v tom, kdež jí každý rok, dokavadž v jeho domě na Hradčanech byla domovnicí, měl dávati po šesti kopách grošuov míšenských. Vložen puohon léta MDVIII° v středu po svatém Brykcí [15. listopadu].

V té při mezi Apolonú Nožieřkú, měštkú z Starého města Pražského, puovodem s jedné, a panem Jetřichem z Gutšteina s strany druhé. Kdež ho vinila z dosti neučinění smlouvy mezi nimi učiněné a cedulemi vyřezanými tvrzené v tom, kdež jí každý rok, dokavadž v jeho domě na Hradčanech domovnicí byla, měl dávati po VI kopách grošuov míšenských, i již jie zadržal za puol čtvrta léta, kdež toho přijde zadržalého dluhu XX kop a jedna kopa míšenská. A na to ukázala ceduli smlouvy a svědomí. Proti tomu poručník páně Jetřichuov pohnaného na miestě jeho páně Jetřichově odpíraje pravil, že on pan Jetřich jie Apoloně tiem dluhem povinovat nenie, a to proto, že jest některé jeho šaty ztratila. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, svědomí, odpor i smlouvu a jich s obú stran pře líčenie, nalezli: Poněvadž ona Apolona puovod smlouvú i svědomí[m] ten dluh v puohonu menovaný provedla, a poručník páně Jetřichuov toho neodvedl ničímž: z té příčiny dává se jí Apoloně podle jejieho puohonu za právo, tak že jest jí těmi XXI kopami grošuov míšenskými vinen, a ty aby jí ve dvú nedělech pořád zběhlých dal. Než chce-li on pan Jetřich jí Apolonu z čeho viniti, právo se mu nezavírá. Dala památné. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 10. a.

1525.

Mezi Annou z Risenburka a Voršilou jinak Ofkou z Kuncdorfu o právo k statku pozůstalému. 1509, 14. listopadu.

Anna z Rysmburgka pohnala Uršilu, kteráž se menuje, píše a nazývá Ofkú z Kunczdorfu. Vinila ji ze XXXIII kop a z XXti grošuov vše českých, kteréž jest dala, práva k tomu nemajíc, za statek, kterýž koupila, ješto ta summa nebožtíkovi panu Alšovi z Rysmburka, strajci jejiemu Anninému vlastniemu, náležela. Vložen puohon léta MDVIII° v středu den svatého Lukáše evangelisty (18. října).

V té při mezi Annú z Rysmburka puovodem s jedné, a Uršilú, kteráž se menuje, píše a nazývá Ofkú z Kunczdorfu, pohnanú s strany druhé. Kdež táž Anna

ji Ofku vinila ze XXXIII kop grošuov a ze XX grošuov vše českých, kteréž jest dala, práva k tomu nemajíc, za statek, kterýž koupila, ješto ta summa nebožtíkovi panu Alšovi z Rysmburgka, strajci jejiemu Anninému vlastniemu, náležela, k kteréžto summě a penězóm nadepsaným ona Anna z Rysmburka po témž panu Alšovi právo a spravedlnost má lepší, než svrchupsaná Ofka. Proti tomu ona Uršila, kteráž se Ofkú menuje, odpírajíc pravila, že jie Anně tou summou v puohonu položenou povinna nenie, a že ona k tomu i k jinému statku po nadepsaném panu Alšovi pozuostalému právo a dokonalú spravedlnost má jakožto po manželu svém řádně oddávaným, kterýž jí statek svuoj řádným kšaftem podle práva města Hradce Králové tvrzeným odkázal, v kterémžto kšaftu on pan Aleš ji ne Uršilú, ale Ofkú a manželkú svú jmenuje. A ona týž jeho páně Alšuov kšaft ukázala. Zase proti tomu Annin puovoda poručník na miestě jejiem pověděl, že ona Uršila jinak Ofka neslove Ofkú, ale Uršilú, a že jest prve vždycky Uršilou slula a potom tepruv že jest sobě přezděla Ofka. A poněvadž jest jí pan Aleš jakožto Ofce a ne jako Uršile statek svuoj kšaftoval, že ona k tomu statku tudy práva nemá, poněvadž jí Uršila a ne Ofka řiekají. Ale ona Anna že k tomu statku v puohonu jmenovanému páně Alšovu i k jinému po něm zuostalému právo a spravedlnost má příbuzenstvím. A na to mnohá ukázala svědomie, při tom též i rozsudek, kterýž jest se při úřadu purkrabstvie Pražského z naučenie pánuov JMtí a vládyk z plného soudu zemského mezi touž Annou a knězem Mathiášem a Václavem Donátem stal, také ukázal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše obú stran pře líčenie, jeho páně Alšuov kšaft, svědomie i nález purkrabský a pilně toho povážívše, nalezli: Poněvadž jest napřed jmenovaná Anna svědomím provedla to dostatečným, že jí Ofce ne Ofka, ale Uršila řiekají, a také nález purgkrabský z naučenie pánuov z plného soudu zemského učiněný ji Uršilou býti rozsoudil; i z těch příčin jí Anně JMt dávají podle jejieho puohonu za právo, a že ona k těm penězóm v puohonu menovaným po nadepsaném panu Alšovi, jakožto strýci svém, příbuzenstvím právo a spravedlnost má, a ty aby jí ona Uršila, tu summu, to jest těch XXXti III kop grošuov a XXti grošuov vše českých dala ve dvú nedělí pořád zběhlých, poněvadž jest nebožtík pan Aleš jí jakožto Ofce a ne jako Uršile, ješto jí Uršila a ne Ofka řiekajie, kšaftoval a odkázal. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

Léta MDX° v pátek [sic] den svatého Ondřeje, apoštola božieho [30. listopadu], vydán jest list zatykací od úřadu Anně z Rysmburgka svrchu psané na Uršilu jinak Ofku z Kunczdorfu pro dosti neučiněnie nálezu panskému etc., jakož se nahoře píše. R. III. l. 10. b.

1526.

Mezi Annou z Risenburka a Voršilou jinak Ofkou z Kuncdorfu o pobrání svrchkův a klenotův.
1509, 14. listopadu.

Anna z Rysmburgka poháněla Uršily, kteráž se menuje, píše a nazievá Ofkú z Kunczdorfu. Viniti ji chce z pobránie svrchkuov a klenotuov těchto dole psaných, kteréž jest po panu Alšovi z Rysmburgka, strajci jejím, pobrala etc. Puohon vložen létha MD osmého o svatém Martině [11. listopadu].

V té při mezi Annú z Rysmburgka puovodem s jedné, a Uršilú, kteráž se menuje, píše a nazievá Ofkú z Kunczdorfu, pohnanú z strany druhé. Jakož ji Anna vinila z pobránie svrchkuov a klenotuov těchto dole psaných, kteréž jest po panu Alšovi z Rysmburgka, strajci jejím, pobrala, menovitě: tři pasy stříbrné, jeden pozlacený, tři prsteny zlaté a sekrét, kuní šubu, aksamitem pošitú, druhú šubu sobolovú, damaškem pošitú, kuní šubu nepošitú, liščí šubu harasovú i jiných šatuov a hospodářských věcí, kteréžto všecky věci, šaty, svrchky, klenoty tak od nie pobrané nadepsaná paní Anna z Rysmburgka dvě stě kop grošuov českých pokládá a k nim po svrchu psaném panu Alšovi z Rysmburgka, strajci svém, právo a spravedlivost má lepší nežli ona Uršila. Proti tomu ona Uršila, kteráž se Ofkú nazievá, odpierajíc pravila, že ji ona Anna z těch klenotuov nespravedlivě a zmatečně viní, poněvadž prve o ně rozsudek a nález se stal mezi knězem Samuelem, bratrem jejím Anniným, a jí Ofkú, a že o to miesto a konec má. A poněvadž po rozsudku z těch věcí pohánie, že podle zřiezenie zemského učinila jest ten puohon na zmatek. To při tom pravíc, že netoliko nálezem panským, ale i kšaftem nebožtíka pana Alše z Rysmburgka, manžela svého, kterýž jí ty klenoty odkázal, právo a spravedlnost má. A na to ten předešlý nález, zřiezenie zemské i ten kšaft ukázala. Zase proti tomu poručník Anny puovoda na miestě jejiem pověděl, poněvadž jeho Alšuov kšaft a odkázánie Ofce a ne Uršile svědčí, a jí neříkají Ofka, ale Uršila, tudy že k těm klenotóm práva nemá, a prosoudil-li jest co kněz Samuel, bratr jejie Annin, že ona Anna tiem vinna nenie. Proti kterýmžto slovóm Uršila jinak Ofka pověděla, že se ne o jméno, ale o statek soudí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, odpor a jich s obú stran pře líčenie, předešlý nález, jeho páně Alšuov kšaft etc., nalezli: Poněvadž z těch klenotuov v puohonu jmenovaných kněz Samuel z Rysmburgka, její Annin puovoda vlastní bratr, nadepsané Uršily jinak Ofky prve poháněl a jich odsouzen jest, tak jakož nález předešlý o to učiněný šíře ukazuje, i z té příčiny JMt ji Uršilu při tom prvnějším nálezu zuostavují a jie proti puovodovi za právo dávají. Stalo se létha MD osmého [sic] v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 11. b. Srov. nález č. 1497 na str. 177.

1527.

Mezi Benešem z Vranova a Zdislavem ze Žlunic o dluh. 1509, 14. listopadu.

Beneš z Vranova pohnal Zdislava ze Žlunic. Kdež jest mu on Beneš puojčil dvě stě kop grošuov míšenských na kupectví, i chce jej Zdislava viniti z zuostalých a jemu od něho nedodaných puol druhého sta kop grošuov též míšenských. Vložen puohon léta MDVIII v pátek před svatým Havlem [13. října].

V té při mezi Benešem z Vranova puovodem s jedné, a Zdislavem ze Žlunic pohnaným s strany druhé. Kdežto týž Beneš viní jej Zdislava z puol druhého sta kop grošuov míšenských zuostalých a nedodaných, tu kdež jest on Beneš jemu Zdislavovi puojčil dvú seth kop grošuov míšenských na kupectvie. A na to ukázal svědomí. Proti tomu Zdislav pohnaný odpieraje pravil, že jest mu on Beneš těch peněz nepuojčil, než že jest se s ním složil na kupecstvie. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše žalobu, odpor i svědomie a obú stran pře líčenie, nalezli: Poněvadž svědci obojích, i puovoda i pohnaného, proti sobě na odpor sú, z té příčiny aby on Beneš puovod to zpravil, že jest mu těch puol druhého sta kop grošuov míšenských jemu Zdislavovi puojčil, a to před JMtmi pány a vladykami na Svátost najprv příští, tak jakž mu bude JMtmi rozkázáno. A jestliže zpraví, tehdy aby on Zdislav jemu Benešovi těch puol druhého sta kop grošuov míšenských dal od zprávy ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

Letha MDX° v sobotu před svatým Tiburcím [10. srpna] Beneš puovod k přísaze nestál, ale Zdislav stál a jest zprávy prázden.

R. III. l. 32. a.

1528.

Mezi Jakubem z Lestkova a Zikmundem z Lestkova o nevrácení klenotů svěřených. 1509, 14. listopadu.

Jakub z Lestkova pohnal Zigmunda z Lestkova, měštěnína Starého města Pražského. Vinil jej z nevrácení klenotuov jemu od něho svěřených etc. Vložen puohon léta MDVIII° ve čtvrtek před Početím Matky božie [7. prosince].

V té při mezi Jakubem z Lestkova s jedné, a Zigmundem odtudž z Lestkova, měštěnínem Starého města Pražského, pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinil z nevrácení klenotuov jemu od něho svěřených, menovitě těchto: jednoho střiebra pozlaceného, jedné čéšky střiebrné, šálce střiebrného, koflíku fládrového, lžic s střiebrem XXXI a perlové tkaničky, ješto ty všecky klenoty svrchupsané on Jakub pokládá sobě sto kop grošuov českých. A na to ukázal svědomí a ceduli jeho Zigmundovou

rukú psanú. Proti tomu on Zigmund odpíraje pravil, že to klenotové jeho Jakubovy nejsú, ale že sú Zigmundovy, nebožtíka Joštova syna, kterýžto Jošt ty klenoty témuž synu svému leth nemajícímu jest odkázal, a Zigmund sirotek, jeho Joštuov syn, že jest je sstavil. A na to také svědomie a jeho Joštuov kšaft ukázal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany a jich s obú stran pře líčení, svědomí i kšaft, nalezli: Poněvadž on Jakub puovod to pokázal, že ti klenotové v puohonu menovaní jemu Zigmundovi pohnanému od něho od Jakuba a od druhého spoluporučníka svěřeni sú: i z té příčiny JMt nalezli a rozkázali, aby on Zigmund ty všecky klenoty v puohonu dotčené při úřadu desk zemských jemu Jakubovi položil, a to od dnešního dne ve dvú nedělí pořád zběhlých, a ty aby při úřadu ležely do roka pořád zběhlého. A poněvadž sirotek před JMtí stoje k těm klenotóm právo se mieti ohlásil podle kšaftu otce svého, i chce-li týž sirotek k týmž klenotuom právo mieti, právo mu se nezavírá. Pak-li by on Zigmund sirotek v tom roce z těch klenotuov nevinil a práva že by šla, tehdy ti klenotové jemu Jakubovi po roce zběhlém od úřadu desk mají vydáni býti. Dal památné. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 166. a.

1529.

Mezi Janem z Kounic a Alšem Zručským z Chřenovic o věznění bratra Václava. 1509, 14. listopadu.

Jan z Kounic řečený Junek pohnal Alše Zručského z Chřenovic. Vinil jej, že mu bratra jeho Václava u vězení držel. Vložen puohon léta MDVIII° v středu před svatým Šimonem a Judú [25. října].

V té při mezi Janem z Kounic řečeným Junek puovodem s jedné, a Alšem Zručským z Chřenovic pohnaným s strany druhé. Kdežto týž Jan vinil jeho Alše, že mu bratra jeho u vězení držel Václava a na rukojmí jeho dáti nechce, aby jej postavil před soudem komorním, a z čeho témuž bratru vinu dá, že jemu má před týmž soudem býti práv. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Aleš pohnaný odpíraje pravil, že jest ho pan Trčka, jeho Junkuov pán, poháněti měl a ne on. Pověděl také i to, že jest jej Václava, bratra Junkova, proto vězel, že jest pan Trčka jemu Alšovi také vězel člověka jeho. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše obú stran pře líčení, nalezli: Poněvadž oni, Jan puovod a Václav bratří, sú lidé sedlští a gruntovní páně Trčkovi a ve dskách nemají, že takoví podle zřiezení zemského poháněti nemají; z té příčiny se ten puohon zdvihá. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 166. b.

1530.

Mezi Janem Mrakešem z Černíkovic a Janem z Krsovic o nezdržení smlouvy. 1509, 14. listopadu.

Jan Mrakeš z Černíkovic pohnal Jana z Krsovic na Lešanech. Vinil jej z nezdrženie smlouvy o Duchoně z Lešan a o Blažka, syna jeho. Vložen puohon léta MDVIII o svatém Martině [11. listopadu].

V té při mezi Janem Mrakšem z Černíkovic puovodem s jedné, a Janem z Krsovic na Lešanech pohnaným s strany druhé. Kdežto on Mrakeš vinil jej Jana z Krsovic z nezdržení smlouvy o Duchoně z Lešan a Blažka, syna jeho Duchoňova, mezi nimi učiněné, že mu na čas jmenovitý měl XII kop grošuov míšenských dáti, a tomu až dosavad jest dosti neučinil. A na to vedl jest svědka Václava z Chvojence, miestopísaře královstvie Českého, a Víta z Radslavic jakožto smlúvce mocné, na kterýchž sú byli o to mocně přestali. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž sú na svrchupsaných smlúvcí byli přestali, a nadepsaní smlúvce Václav z Chvojence a Vít z Radslavic to ústně před JMtmi pány seznali, že jest puohon mezi stranami minúti měl, a on Jan pohnaný jemu Mrakšovi VI kop grošuov českých dáti měl: i z té příčiny podle té smlouvy a výpovědi aby se té smlúvě dosti stalo od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 167. a.

1531.

Mezi Litmírem z Háje a Kateřinou kněžnou Minstrberskou o postavení poddaného pro zbití dvou klisen. 1509, 14. listopadu.

Lithmír z Háje pohnal osvícenú kněžnu paní Kateřinu kněžnu Minstrberskú, hrabinku Kladskú etc. Jejie Mt, aby Mathouška, přikázaného svého, kterýž jest ve vsi Jejie Mti u člověka jejieho Jana v Hubově, postavila před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho z toho, že jest mu dvě klisně jeho zbil, kteréžto on Lithmír sobě XII kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon léta MDVIII° v pondělí den svatého Diviše [9. října].

V té při mezi Lithmírem z Háje s jedné, a Mathouškem přikázaným osviecené kněžny paní Katheřiny kněžny Minstrberské postaveným strany druhé. Kdežto tajž Lithmír vinil jej Mathouška z toho, že jest mu dvě klisně jeho zbil, kteréžto on Lithmír XII kop grošuov českých sobě pokládá. A na to ukázal svědomie. Proti tomu on Mathoušek postavený odpíraje pravil, že těch klisen svévolně nepojal, pravě, že jest jeho Jan Hrdlík prosil, aby jemu těmi klisnami šindel vezl. A na to ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hof-

mistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, odpor, svědomí i jich s obú stran pře líčenie, takto o tom nalezli: Poněvadž on Mathouš postavený svědomím to jest provedl, že jest Jan Hrdlík tu vládl a hospodařil v Petřichovicích, a za to jeho Mathouše žádal i těch klisen puojčil, aby jemu ten šindel vezl: i z té příčiny jemu Lithmírovi puovodu tiem, z čehož jest jej vinil, povinovat nenie. Než chce-li on Lithmír k komu o to dále hleděti, právo mu se nezavírá. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 181. b.

1532.

Mezi Martinem Majšnarem a Markétou z Ajtenburka spolu se syny Blažka z Veleně o dluh. 1509, 14. listopadu.

Martin Mayšnar, kožišník a měštěnín Nového města Pražského, pohnal Markétu z Aytenburgka, manželku někdy Blažka z Veleně, a Víta, Jana, Václava a Zigmunda vlastních a nedílných bratří. Vložen puohon léta MDVIII° v středu před svatým Šimonem a Judú [25. října].

V té při mezi Martinem Mayšnarem, kožišníkem a měštěnínem Nového města Pražského, s jedné, a Marketú z Aytenburgka, manželkú někdy Blažka z Veleně, a Vítem, Janem, Václavem a Zigmundem, vlastními a nedílnými bratřími, syny téhož Blažka z Veleně, držiteli statku téhož Blažka, s strany druhé. Jakož je vinil puovod ze čtyř kop grošuov bez VI grošuov vše českých dluhu jemu Mayšnarovi od svrchu psaného Blažka za kožešnické věci pozuostalého. A na to ukázal svědomie. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že to svědomie Pražan Novoměstských nenie podle práva, při tom žádajíce pánuov JMtí za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany i jich s obú stran pře líčenie a nahlédše v svědomie, takto o tom nalezli: Poněvadž on Mayšnar dvěma svědky, registry komorními zapsanými, pokázal, že jest nebožtík Blažek ten kožich liščí a kuní k sobě přijal; z té příčiny dávají jemu Mayšnarovi za právo podle jeho puohonu, a oni pohnaní aby jemu Mayšnarovi tu summu v puohonu menovanú, to jest čtyři kopy grošuov bez VIti grošuov vše českých, dali od dnešního dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. A chtie-li oni pohnaní dále o to k komu hleděti, právo jim se nezavírá. Dal památné. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 206. a.

1533.

Mezi Václavem Roupovským z Roupova a Zikmundem z Lestkova o vydání svěřených peněz. 1509, 14. listopadu.

Václav Roupovský z Roupova pohnal Zigmunda z Lestkova, měštěnína Starého města Pražského. Vinil ho z padesáti kop grošuov míšenských někdy paní Zygoně hrabince

z Ortmbergka příslušejících. Vložen puohon léta MDVIII° ve čtvrtek před svatým Havlem [12. října].

V té při mezi panem Václavem Roupovským z Roupova puovodem s jedné, a Zigmundem z Lestkova, měštěnínem Starého města Pražského, pohnaným s strany druhé. Kdež týž pan Václav Roupovský vinil jej Zigmunda z padesáti kop grošuov míšenských, někdy paní Zygoně hrabince z Ortmbergka příslušejících, kteréž jest týž Zigmund k sobě přijal a jich těch padesáti kop grošuov míšenských témuž panu z Roupova, kterémuž po již menované paní hrabince spravedlivě náležejí, vydati nechce. A na to ukázal svědomie. Proti tomu on Zigmund pohnaný odpíraje pravil, že nebožka paní hrabinka zřiezenie řádné a kšaft o svém statku učinivši, o tomto dluhu zmienky neučinila ižádné, než že se on Zigmuud k tomu zná, že jest těch padesáte kop k sobě vzal a za sebú je má, ale že jest dobře učiniti mohl podle té dobré vuole, kterúž od též paní hrabinky na list hlavní má. A na to ten list hlavní vyvazený a dobrú vuoli na ten list svědčící ukázal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše obú stran pře líčení, svrchu psaný list hlavní, dobrú vuoli naň i svědomie, nalezli: Poněvadž on pan Václav puovod to jest dostatečně svědomím provedl, že on Zigmund pohnaný ku paní hrabince, když na smrtedlné posteli ležela, přišel, jie prosil, aby mu ty peníze odpustila, a ona toho učiniti nechtěla, než jemu panu Václavovi je dala, a tomu svědomí on Zigmund pohnaný neodepřel; i z té příčiny dává se jemu panu Roupovskému puovodovi podle jeho puohonu za právo, takže on Zigmund jemu těmi Lti kopami grošuov míšenských v puohonu položenými jest vinen, a ty aby jemu dal ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v středu po svatém Brykcí.

R. III. l. 302. a. Srov. nález č. 1473 na str. 168.

1534.

Mezi Anežkou z Čečelic a Mandalenou z Vrtby spolu s Václavem z Doubravice o dluh. 1509, 15. listopadu.

Anežka z Čečelic pohánie paní Mandalenu z Vrtby a na Hořovicích a Václava z Doubravice na Taynci. Viniti je chce jakožto mocné poručníky a držitele statku nebožtíka pana Lithvína z Klinšteina z patnácti kop grošuov českých dluhu jí paní Anežce od téhož někdy pana Litvína zuostalého etc. Vložen puohon létha MDVIII° ve čtvrtek před svatú Lidmilú [14. září].

V té při mezi Anežkú z Čečelic puovodem s jedné, a paní Mandelenú z Vrtby a na Hořovicích a Václavem z Dúbravice na Taynci pohnanými s strany druhé. Kdežto táž Anežka viní je, paní Mandelenu a Václava svrchu psané, jakožto mocné poručníky a držitele statku nebožtíka pana Litvína, z patnácti kop grošuov českých

dluhu jí paní Anežce od téhož někdy pana Litvína zuostalého. A na to ukázala svědomie. Proti tomu oni pohnaní pověděli sú, že se jim zdá, poněvadž sirotci, nebožce páně Litvínovi děti, léta mají a v své se uvazují, že k tomuto puohonu odpoviedati povinni nejsú, a aby o to hleděli k sirotkóm. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, odpor i svědomie, nalezli: Poněvadž ona Anežka puovod ten dluh provedla, a oni pohnaní dluhu neodpierají a statku sirotčieho ještě v držení jsú a puohonem v držení statku sirotčieho zastiženi jsú: z té příčiny aby tomu učinili dosti a dluh ten v puohonu dotčený XV kop grošuov českých jí Anežce ve dvú nedělí pořád zběhlých aby dali. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 11. b.

1535.

Mezi Bohuslavem Vrchotou z Slatiny a Václavem Mouřenínem z Nebovid o dostiučinění smlouvě. 1509, 15. listopadu.

Bohuslav Vrchota z Slatiny pohnal Václava Mouřenína z Nebovid. Viniti ho chce z toho, kdežto on Mouřenín jeho Bohuslava jest pohnal před úřad purgkrabství Pražského dvěma puohony etc. Vložen puohon létha MDIX v pondělí den svatého Řehoře [12. března].

V té při mezi Bohuslavem Vrchotú z Slatiny, puovodem s jedné, a Václavem Mouřenínem z Nebovid pohnaným s strany druhé. Jakož on Bohuslav pohnal a vinil jej Mouřenína z toho, kdež jest on Mouřenín jeho Bohuslava pohnal před ouřad purgkrabstvie Pražského dvěma puohony pro některé summy, jakožto pak ti puohonové to v sobě šíře ukazují; kdež pak týž Bohuslav s týmž Mouřenínem smlouvu jest učinil vo ty summy v obou puohonech svrchu psaných položené; kdež on Mouřenín na tom přestav a přes tu smlouvu k těm puohonóm jest stál, toho učiniti nemaje, a na témž Bohuslavovi jest právo ustál před úřadem purgkrabským k těm oběma puohonóm, kdež on Bohuslav pokládá sobě to a takové ustálé právo padesát kop grošuov českých. A na to ukázal svědomie. Proti tomu on Václav Mouřenín pohnaný odpieraje pravil, že jest s ním s Bohuslavem smlouvy neměl žádné dokonalé; než na takový zpuosob se s ním smlúval, jestliže by mu udělal list na XVIII kop grošuov míšenských, a to do dvú nedělí, a jestliže jemu je ujistí, že té summy, kterúž jest zaň dal Piramovi Kapounovi od Hory, jemu Bohuslavovi pustiti chce, však bez práva svého pohoršenie. Ale on Vrchota toho jest neučinil. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše obú stran pře líčenie i svědomí, nalezli: Poněvadž to Bohuslavovi svědkové někteří vyznali, učiní-li Bohuslav té smlouvě dosti ve dvú nedělí, že on Mouřenín tu smlúvu držeti chce, však

s tú výhradú bez práva jeho pohoršenie, též také Mouřenínuov svědek také jest to vyznal, a on Bohuslav toho jest ničímž nepokázal, že jest té smlouvě dosti učinil: i z té příčiny dává se jemu Václavovi Mouřenínovi za právo, tak aby se práva svého staného držal. Dal památné. Stalo se léta MDIX° ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 32. b.

1536.

Mezi Ctiborem z Chřenovic a Petrem Leptějem z Heroltic o rčení. 1509, 15. listopadu.

Ctibor z Chřenovic pohnal Petra Leptěje z Heroltic a z Vozárovic. Viniti ho chce ze rčenie, tu kdež jest mu řekl, že on pro Havla, bratra jeho, kteréhož potom pan Václav Popel vysoudil, žádné škody v tom nevezme etc. Vložen puohon létha MDIX° v středu po Zvěstovánie Matky božie [28. března].

V té při mezi Ctiborem z Chřenovic puovodem s jedné, a Petrem Leptějem z Heroltic a z Vozárovic pohnaným s strany druhé. Kdežto týž Ctibor viní ho Leptěje ze rčenie, tu kdež jest mu řekl, že on pro Havla, bratra jeho, kteréhož potom pan Václav Popel vysoudil, žádné škody v tom nevezme, prosiv ho, aby jej Havla neopouštěl, ale o něho aby stál, a že on Havel žádnému člověčenstvie neslibоval, než že sobě svobodný jest. Na kteréžto jeho rčenie on Ctibor ubezpečil se a o téhož Havla na jeho přiřčenie a na jeho žádost stál. Ale to se pak jinač, než jest jej on zpravoval a jemu přiříkal, nalezlo, a skrze to týž Ctibor ujmy na svém statku vzal, [které sobě] XLII a puol kopy grošuov XV grošuov vše českých pokládá. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Petr pohnaný odpieraje pravil, že mu Ctiborovi tiem puohonem nic povinovat nenie, a to tudy, že témuž Ctiborovi Havel bratr jeho Petruov na hradě Pražském k soudu byl postaven, a on Ctibor, když se súditi na ten čas neměl, kázal jest jemu Havlovi na Kambergk a tam jest jej ctí a věrú zavázal, a on Havel že jest mu potom pryč ušel. A na to také vedl svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu i odpor i svědomí, nalezli: Poněvadž on Petr to jest provedl, že jest Havel, bratr jeho, jemu Ctiborovi na hradě Pražském k soudu postaven byl, a Ctibor nemaje soudu na ten čas kázal mu jíti na Kambergk a tam jej potom ctí a věrou zavázal, a tak se jest z toho přiřčenie sám vyvedl, poněvadž jest jej nad to přirčení slibem zavazoval: i z té příčiny on Petr Leptěj tou pokutou jemu Ctiborovi vinen nenie. Dal památné. Stalo se létha MDIX° ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 58. a.

1537.

Mezi Hanušem Elbognerem z Chebu a bratřími Šliky z Holejče o dluh. 1509, 15. listopadu.

Hanuš Elbogner, měštěnín města Chba, pohnal pana Osmana, pana Pangracia a pana Albrechta Šlikuov bratří vlastních z Holayče, hrabí Pasaunských a synuov někdy pana Václava odtudž Šlika z Holayče. Vinil je z nezaplacení šest set zlatých a XXXVI zlatých. Vložen puohon MDIX° ve čtvrtek den svatého Longina [15. března].

V té při mezi Hanušem Elbognerem, měštěnínem města Chba, puovodem s jedné, a panem Osmanem, panem Pangracím a panem Albrechtem, vlastními bratřími z Holayče, pohnanými s strany druhé. Kdežto týž Hanuš Elbogner vinil je bratry svrchu psané etc. z nezaplacenie šesti seth a XXXVIti zlatých dluhu jemu Hanušovi od téhož někdy pana Václava Šlika otce jich spravedlivě zuostalého. A na to ukázal páně Václavuov Šlikuov list hlavní, kterýmž se i své dědice Jiříkovi kramáři, měštěnínu města Chba, zapisuje. Ukázal také list, kdež týž Jiřík kramář své právo a ten dluh vzdává Hanušovi Elbognerovi a jeho synóm etc. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany a v ty listy puovodovy pilně nahlédše: Poněvadž puovod pokázal jest listy podle svého puohonu, ješto ti listové v sobě pokuty na ty dluhy držie a zavírají; i z té příčiny JMt ten puohon zdvihají. Dali památné. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 119. a.

1538.

Mezi Jakubem z Lestkova a Zikmundem z Lestkova o pobrání vozů a koní. 1509, 15. listopadu.

Jakub z Lestkova pohnal Zigmunda odtudž z Lestkova na Chvatěrubech. Vinil ho z pobránie vozů, jednoho krytého a čtyř koní, a druhého formanského fasunku též se čtyřmi koňmi, kteréž jest na svobodné královské silnici pobral, pacholky, kteříž ty vozy vezli, ctí a věrou zavázav, aby je ty vozy i s koňmi na Chvatěruby vedli a dovezli. Vložen puohon léta MDVIII° ve čtvrtek před Početím Matky boží [7. prosince].

V té při mezi Jakubem z Lestkova puovodem s jedné, a Zigmundem odtudž z Lestkova pohnaným s strany druhé. Jakož jeho puovod vinil z pobránie vozu jednoho krytého a čtyř koní a druhého formanského fasunku též se čtyřmi koňmi, kteréž jest na svobodné královské silnici pobral, pacholky, kteříž ty vozy vezli, ctí a věrou zavázav, aby je ty vozy i s koňmi na Chvatěruby vezli a dovedli, ježto on Jakub se na téhož Zigmunda toho nenadál. Kteréžto vozy a těch osm koní jmenovaný Jakub sto kop grošuov českých pokládá. A na to ukázal svědomí. Proti tomu

Zigmund pohnaný pravil, že jest jich těch koní ani vozuov nebral ani pacholkuov těch zavazoval, ale že jest je posel, kterýž od pana purkrabie Pražského s obranním listem byl poslán, zavazoval, a ten posel jim rozkázal, aby s těmi koňmi a vozy zase na Chvatěruby jeli. A na to ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, odpor i svědomí, nalezli: Poněvadž on Jakub puovod, poručník téhož Zigmunda, toho ničímž neprovozuje, by to jeho koni a vozové vlastní byli, a také toho jest ničímž nepokázal vedle práva, by týž Zigmund je bral a zavazoval, než to jest Zigmund ukázal a dostatečně provedl, že ten, kterýž jest jel s obranním listem od pana purkrabie, že těm pacholkóm s vozy a s koňmi kázal jest jeti zase na Chvatěruby, a tak aby jeho Zigmunda zmocnil statku podle listu obranního: i z té příčiny on Zigmund jemu Jakubovi tiem puohonem povinovat nenie. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 168. a. Srv. nález č. 1528 na str. 200.

1539.

Mezi Václavem Vrchlabským z Vrchlabí a měšťanem Staroměstským Ondřejem Měšečníkem o navrácení dvou listů zapečetěných. 1509, 15. listopadu.

Václav Vrchlabský z Vrchlabí pohnal Vondřeje Měšečníka, Starého města Pražského měštěnína. Vinil jej z nevrácenie dvú listuov zapečetěných, kteréž jest jemu schovati dal. Vložen puohon léta MDIX ve čtvrtek před svatým Řehořem [8. března].

V té při mezi Václavem Vrchlabským z Vrchlabie puovodem s jedné, a Vondřejem Měšečníkem, Starého města Pražského měštěnínem, pohnaným s strany druhé. Kdežto jej Vondřeje pohnaného vinil týž Václav puovod z nevrácenie dvú listuov zapečetěných, kteréž jest jemu schovati dal, kteréžto listy pan kancléř psal, jeden panu Lvovi najvyššímu purgkrabí Pražskému, a druhý panu Janovi Šumburkovi, hajtmanu manstvie Trutnovského, o některé pilné a znamenité potřeby a spravedlnosti jeho Vrchlabského, kterýchžto listuov on Měšečník svévolně, tak jakž jest je od něho přijal, jemu Vrchlabskému zase vrátiti nechce. Kteréžto listy on Vrchlabský pokládá sobě XXV kop grošuov českých, při tom pravě, že jsú ti listové jemu Vrchlabskému potřebni byli, a že mu jich svěřil a že jich otvierati neměl. A na to ukázal svědomie a nález pana Lva, najvyššieho purkrabie Pražského, mezi ním Vrchlabským a týmž Měšečníkem učiněný. Proti tomu on Vondřej Měšečník odpíraje pravil, že jest ty listy k sobě přijaté jemu Vrchlabskému kladl a jemu je vracoval, a on Vrchlabský týchž listuov přijíti nechtěl, a že o takové o všecky věci předešlé s ním s Vrchlabským smlouvu má, aby sebe o ty předešlé věci nevinili ani se z nich napomínali. A na to ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše obú

stran pře líčenie, nález purkrabský i svědomie, nalezli: Poněvadž on Vrchlabský puovod některé ukázal jest svědomí neřádně přišlé, a to v tom, kdež Václav z Payru registry purkrabskými svědčil, to seznává, že jest pacholek jeho Vrchlabského k Ondřejovi nadepsanému pohnanému přišel, a tu že jest k němu on Ondřej mluvil, že by jeho pacholek Ondřejóv ty Vrchlabského listy odevřel bez jeho vuole; a týž Václav z Payru v listu svého svědomí svědčí, že by on Vondřej řekl: Stěžka sem těch listuov sám neodevřel, a tuším, že jest je pacholek muoj zřezal aneb ztrhal, a tak se to jeho Payrovo svědomí dvojí a nesrovnává; a také ti listové, pro kteréž on Vrchlabský pohnal, jemu Vrchlabskému jeho spravedlnosti nezavřeli v ničemž, a nenie znáti, by tudy jeho spravedlnosti a statku co k ujmě bylo: i z těch příčin on Vondřej pohnaný jemu Vrchlabskému tou pokutou v puohonu menovanú vinen nenie. A jestliže by se potomně komu to přihodilo, že by takově aneb k tomu podobně svědčil a s tiem k soudu přišel, že by JMt věděli se jak k takovému mieti. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 302. b.

1540.

Mezi Bohuňkem Špínou z Jenišovic a Janečkem z Jíkve o navrácení ukradené klisny s dvěma jejími hříbaty jeho poddanému. 1509, 16. listopadu.

Bohuněk Špína z Jenišovic pohnal Janečka z Jíkvy. Viní ho z toho, že člověku jeho, rychtáři z Litětin, nechce vrátiti klisny a dvé hříbat od nie.

V té při mezi Bohuňkem Špínú z Jenišovic s jedné, a Janečkem z Jíkvy s strany druhé. Jakož jej viní z toho, že člověku jeho rychtáři z Litětin nechce vrátiti klisny a dvé hříbat od ní, kterážto klisna jest témuž rychtáři z Litětin zlodějsky ukradena a u téhož Janečka nalezena. A ji tu klisnu s těmi hříbaty pokládá sobě dvadceti kop grošuov českých etc., tak jakož puohon plněji ukazuje. A ukázal na to svědomí. Proti tomu pohnaný odpieraje pravil, že pohání z klisny a ze dvú hříbat a že toho ničímž neprovodí, by jemu hříbata ukradena byla, než toliko klisna, tudy že by ten puohon byl zmatečný, a že jest ten puohon udělal bez potřeby, poněvadž chtěl jemu vrátiti tu klisnu bez puohonu. A na to ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom vypověděli: Poněvadž on jest Bohuněk klisnu svú u něho u Janečka nalezl, kteráž mu ukradena jest, a to jest provedl; a oň Jančék se k klisně zná, ale že ji neukradl, ale svobodně koupil, a to také provedl, že ji vrátiti chtěl, a na to ukázal také svědomí; i poněvadž ji prve tu klisnu vrátiti chtěl a kradenú koupil, aby mu ji ještě vrátil, a to od dneška ve dvú nedělech pořád zběhlých. A poněvadž Bohuněk neprovedl, by ta hříbata od té klisny byly, že on Jančék jemu ty hříbata vracovati povinovat nenie. A poněvadž obojím

stranám, puovodovi klisna se přisuzuje a pohnanému hříbata, z té příčiny škody mezi stranami se zdvihají. Stalo se léta MDIX° v pátek před svatú Alžbětú.

R. III. l. 31. b.

1541.

Mezi Vilémem z Pernšteina a Janem Svitákem z Landšteina o postavení člověka poddaného pro kupování kradených věcí. 1509, 16. listopadu.

Bohuslav Chrt z Ertína, miestopurkrabie Pražský, Ondřej Skalský z Ratiboře a mistr Jan z Vrathu etc., mocní poručníci pana Viléma z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyššího hofmistra královstvie Českého, dskami zemskými zapsaní, pohnali pana Jana Svitáka z Landšteina na Tuchorazi, aby člověka svého Jana z Chrástu, o kteréhož jest mu Bohuslav Běškovec, hejtman Pardubský, aby se jím ujistil, psal, postavil před soudem komorním a raddami krále JMti. Viniti ho chtějí z toho, že jest kupoval kradené věci etc. Vložen puohon léta MDIX v středu [sic] na den svatého Havla [16. října].

V té při mezi Bohuslavem Chrtem z Ertína, miestopurkrabí Pražským, Ondřejem Skalským z Ratiboře a mistrem Janem z Vrathu, Starého města Pražského kancléřem, mocnými poručníky urozeného pána, pana Viléma z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyššího hofmistra královstvie Českého, dskami zemskými zapsanými, puovody s jedné, a panem Janem Svitákem z Landšteina na Tuchorazi pohnaným s strany druhé. Kdež svrchupsaní poručníci puovodové pohnali jej pana Jana z toho, aby člověka svého Jana z Chrástu, o kteréhož jest mu Bohuslav Běškovec, hejtman Pardubský, aby se jím ujistil, psal, postavil před soudem komorním a raddami krále JMti, že téhož Jana z Chrástu viniti chtie z toho, že jest kradené věci kupoval, sukna, kteréž sú jeho páně z Pernšteina etc. lidem z Rychnova loupežem na silnici pobrány, kterážto sukna nadepsaní pohánějící sto kop grošuov českých pokládají. Tu Jan Hampl, jeho páně Januov z Landšteina pohnaného poručník, na miestě téhož pana Jana žádal JMtí pánuov za hojemstvie. Proti tomu puovodové odpierajíce pravili, poněvadž pan Sviták podle puohonu se nezachoval a toho člověka svého nepostavil, že mu hojemství dáno býti nemá, žádajíce v tom JMti za opatřenie. Zase proti tomu poručník páně Svitákuov pověděl, že jest ho postaviti nemohl, poněvadž puohonem u něho zastižen nebyl, a že jest bezelstně utekl. Proti kterýmžto slovóm nadepsaní puovodové pověděli sú, že jest se jím byl, tiem člověkem, pan Sviták ujistil, a to Bohuslavovi Běškovcovi, hejtmanu na Pardubicích, připsal, a oni na to ujištění jej pana Svitáka pohnali. A na to ten jeho páně Svitákuov list ukázali. Tu JMt páni a vladyky, krále JMti raddy, slyševše puohon, odpor pohnaného i ten list od pana Svitáka jemu Běškovcovi psaný, takto o tom nalezli: Poněvadž se to z listu páně Svitákova, kterýž Běškovcovi připsal, zřetedlně shledává, že on pan Sviták tiem

svým člověkem se ujistil, a nadepsaní puovodové na to jeho páně Svitákovo připsání a toho člověka jeho ujištěnie jej pana Sviťáka pro postavenie toho člověka pohnali, a on pan Sviťák puohonu dosti neučiniv a toho člověka nepostaviv, chtěl jest hojemstvie bráti, kdež jest toho učiniti nemohl, a také jeho páně Svitákuov prve menovaný poručník toho jest ničímž, by ten člověk bezelstně utekl, neprovedl: i z těch příčin dává se nadepsaným puovodóm podle jich puohonu za právo, tak že jest on pan Sviťák tou pokutou v puohonu menovanú, to jest těmi sty kopami grošuov českými vinen, a ty aby jim dal ve dvú nedělech od dnešnieho dne pořád zběhlých. Dali památné. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 33. a.

1542.

Mezi Jiříkem Bradáčem z Domaňovic a Haškem z Wartmberka o nevydání odkazu.
1509, 16. listopadu.

Jiřík Bradáč z Domaňovic pohnal pana Haška z Watmbergka a na Smidařích, držitele statku někdy pana Petra odtudž z Watmbergka, bratra jeho, z toho, kdež týž pan Petr měl jest při sobě tisíc zlatých uherských někdy od pana Henyka Štěpanicského svěřených, z kterýchžto pan Henyk poručil jest dáti témuž Jiříkovi sto kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDVIII° v pátek po svatém Yppolitu [18. srpna].

V té při mezi Jiříkem Bradáčem z Domaňovic, puovodem s jedné, a panem Haškem z Watmberka a na Smidařích, držitelem statku někdy pana Petra odtudž z Watmbergka, bratra jeho, pohnaným s strany druhé. Kdež týž Jiřík Bradáč vinil jej z toho, kdež týž pan Petr měl jest při sobě tisíc zlatých uherských někdy od pana Henyka Štěpanicského svěřených, z kterýchžto pan Henyk poručil jest dáti témuž Jiříkovi sto kop grošuov českých. A on pan Petr jemu jich nedal, z nichžto týž Jiřík jej pana Haška, držitele statku páně Petrova, vinil. A na to ukázal jeho páně Henykuov kšaft a nebožtíka pana Petra Bydžovského list pod jeho vlastní pečetí zapečetěný a svědomí. Proti tomu pan Hašek pohnaný odpíraje pravil, že ten páně Henykuov kšaft nenie dostatečný ale neřádný, a také že svědomie to nenie podle práva; neb některá města dávají svědomí od lidí cizích, k jich právu nepříslušejících, a ti že na pana Haška nic neukazují. A také že svědčí Jiříkovi Zmeškalovi a ne jemu Bradáčovi; a nad to že jest pan Henyk panu Petrovi nebožtíkovi všecken statek svuoj bez výmienky dluhem dskami zapsal. A poněvadž sobě v tom zápisu žádné moci a vuole nevymienil, jesliže jest pak co dále mimo zápis svuoj odkazoval, prvnieho zápisu nezrušiv, že to moci nemá ižádné podle zřiezenie zemského. A na to ten zápis z desk i zřiezenie zemské ukázal. Naposledy pak i toho dotekl, že ten páně Petruov list jest promlčaný a moci žádné nemá, poněvadž mu

již XIII leth minulo. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, v jeho páně Henykuov kšaft a páně Petruov list nahlédše i všecka svědomí pilně vyslyševše, nalezli: Poněvadž pan Henyk v svém kšaftu položil, že jest panu Petrovi Bydžovskému nebožtíkovi svěřil tisíc zlatých uherských, a z těch svěřených zlatých nadepsanému Bradáčovi sto kop grošuov českých odkázal; a pan Petr listem svým pod svú pečetí k tomu dluhu z těch svěřených peněz odkázanému se přiznává a zaplatiti přiříká a v tom se s kšaftem a odkázáním páně Henykovým srovnává, kdežto on pan Henyk to odkázánie jemu Bradáčovi z těch svěřených peněz dobře učiniti mohl; a poněvadž také on Bradáč dvěma provedl svědky z pánuov, že jest nebožtíka pana Petra za jeho živnosti z toho napomínal dluhu, i tudy jest práva svého k tomu dluhu odkázanému nepromlčal: protož z těch ze všech příčin dává se jemu Jiříkovi Bradáčovi podle jeho puohonu k těm sto kopám grošuov českým za právo, a ty aby on pan Hašek pohnaný jemu Bradáčovi dal, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se léta MDIX° v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 104. a.

1543.

Mezi Janem Berkou z Dubé a radou města Českého Brodu o nevydání statku králem daného.
1509, 16. listopadu.

Pan Jan Berka z Dubé a z Drahobuze pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Brodu Českého. Vinil je z nevydání statku, kterýž jemu král JMt dáti ráčil. Vložen puohon létha MDIX v úterý před svatým Ambrožem [3. dubna].

V té při mezi panem Janem Berkú z Dubé a z Drahobuze puovodem s jedné, a purgmistrem, konšely i vší obcí města Českého Brodu pohnanými s strany druhé. Kdež týž pan Jan vinil je Brodské z nevydánie statku, kterýž jemu král JMt dáti ráčil i jim psáti, aby mu vydán byl, tak jakož JKMti dánie to v sobě plněji zavírá; kterýžto statek pokládá sobě osm seth kop grošuov českých. A na to ukázal dánie krále JMti. Proti tomu Brodští pohnaní odpírajíce pravili, že sú ty všecky věci, kteréž sú tu po Anně, kteráž od Jindřiška zamordována jest, vydali Tomkovi, manželu jejiemu, a to že sú z rozkázánie krále JMti i také na žádost krále Polského JMti učinili. A na to JMKské pána našeho i také krále Polského [listy] okázali. Zase proti tomu poručník póvoda pověděl, že on pan Jan puovod na to, což jest Anniného bylo a již vydáno, netáhne se, než na to, což jest po tom Jindřichovi zločinci a po jeho tovaryši zuostalo a jest. A na ty po témž Jindřichovi zuostalé věci ukázal jest ceduli sepsanú. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, listy královské, nalezli: Poněvadž oni Brodští ty zločince tu v městě svém po-

stihli, neměvše o to práce ižádné, a král JMt to, což jest týmž zločincóm vzato, jemu panu Drahobuzskému dáti ráčil, mimo to, což sú oni Brodští manželu té Anny zabité navrátili; z té příčiny oni Brodští aby ty všecky věci, kteréž sú koli po těch zločincích zuostaly, vydali jemu panu Janovi podle dánie krále JMti, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých; však prve aby z těch věcí zaplatili, což sú na popravy naložili. Chce-li pak aneb bude-li chtieti on pan Drahobuzský nad to, což mu vydadie, viece mieti, to aby provedl před úředníky Pražskými menšími na zajtřie svatého Fabiana najprv příštieho [1510, 21. ledna], a což tu před týmiž úředníky na jich zchválenie provede těch věcí pozuostalých, to aby oni Brodští jemu, panu Drahobuzskému, vydali od próvodu ve dvú nedělí pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 167. b.

1544.

Mezi Matějkou soukenníkem z Týna na Vltavě a Janem z Šternberka o postavení služebníka pro dluh. 1509, 16. listopadu.

Matějka, soukenník z Tajna na Vltavě, člověk páně Čabelicského, pohnal pana Jana z Šternbergka na Bechyni, aby postavil Ctibora, služebníka svého. Vinil ho z toho, totiž z XI kop grošuov míšenských jemu za sukno povinných. Vložen puohon léta MDIX° v pátek po svatém Františku [5. října].

V té při mezi Matějkú, soukenníkem z Tajna na Vltavě, s jedné, a mezi Ctiborem, služebníkem pana Jana z Šternbergka, pro kteréhož jest jej pana z Šternberka on Matějka pohnal, aby jej Ctibora postavil, s strany druhé. Kdež vinil jej Ctibora z XIti kop grošuov míšenských jemu za sukna povinných etc. Tu pohnaný žádal jest pánuov JMtí za opatřenie, poněvadž puovod toho dluhu v puohonu položeného ničímž neprovozuje. Proti tomu puovod pověděl, že nemá čím provozovati, poněvadž svědci, kterýchž jest pohnal i podle práva dohnal, jemu nesvědčili jsú. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon i odpor pohnaného, nalezli: Poněvadž puovod ničímž toho dluhu neprovedl, z té příčiny dává se pohnanému za právo, že jemu puovodovi tiem dluhem v puohonu dotčeným nic vinen nenie. Než chce-li on puovod k těm svědkóm hleděti, kteříž jemu podle puohonu i duohonu nesvědčili, právo se jemu nezavírá. Dal památné. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 206. a.

1545.

Mezi Václavem z Polanky a radou města Tábora o postavení spolusouseda pro dluh. 1509, 16. listopadu.

Václav z Polanky pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města hory Thábor, aby svého spoluměštěnína Václava, syna někdy Voldřicha, jich spolusouseda, postavili

před soudem komorním. Vinil jej jakožto syna a držitele statku již menovaného Voldřicha, otce jeho, ze sta kop a z šedesáti kop grošuov vše míšenských. Vložen puohon léta MDIX ve čtvrtek po Zvěstování Matky božie [29. března].

V té při mezi Václavem z Polanky puovodem s jedné, a Václavem synem někdy Voldřicha, měštěnína Táborského, postaveným od purgmistra a konšel i všie obce téhož města Tábora, pohnaným s strany druhé. Kdežto týž Václav z Polanky vinil jej Václava Voldřichova syna jakožto držitele statku otce jeho ze sta kop a z šedesáti kop grošuov vše míšenských dluhu jemu Václavovi z Polanky od téhož Voldřicha rozkázáním někdy Hrona, měštěnína Nového města Pražského, spravedlivě povinného. A na to ukázal list hlavní svědčící někdy Hronovi od Voldřicha, otce Václava pohnaného, a k tomu několikero svědomí. Proti tomu on Václav pohnaný odpíraje pravil, že to svědomí puovodovo se nesrovnává, a to v tom, že někteří svědkové svědčí, že jest nebožtík Hron puojčil Voldřichovi, pohnaného otci, zlaté uherské, a někteří že groše, a tak že se ani v summách nesrovnávají; neb někteří vyznávají, že jest puojčeno sto zlatých a někteří že sto a šedesát kop. A tak to odkázánie dostatečné že nenie, poněvadž kšaftem řádným odkázány nejsú, a nad to poněvadž jest věc listem puojčena, a to list promlčený jest. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie, list hlavní, svědomí a odpor, nalezli: Poněvadž on Václav puovod to jest dvěma svědky dostatečně provedl, že jest on nebožtík Hron jemu Oldřichovi, otci pohnaného, šedesáte zlatých uherských nad listovní dluh, v kterémž sto zlatých uherských dluhu jest, připuojčil bez listu, a k tomu dluhu týž Voldřich neodpíral, než toliko žádal za prodlenie, a v tom nezaplativ dluhu toho, umřel: i z té příčiny dává se jemu puovodovi k těm LXti zlatým uherským za právo, a on pohnaný aby mu je tak dal za každý zlatý puol kopy grošuov českých, jakož svědci vyznávají, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Než což se těch sto zlatých uherských v listu hlavním položených dotýče, poněvadž jest věc listovní, sem k soudu nepříslušející, to se zdvihá. A chtie-li se strany o to dále právem hleděti, právo se jim nezavírá. Dal památné. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 303. a.

1546.

Mezi Václavem Bradáčem z Toušeně a Michalem Slavatou z Chlumu o neuvěznění zemského zhoubce. 1509, 16. listopadu.

Václav Bradáč z Toušeně pohnal pana Michala Slavatu z Chlumu a z Košmberka na Kostelci z toho, že jest se na žádost jeho podle zřiezenie zemského Janem Šeredú ze Kšel, psancem zjevným a zhúbcí zemským, [neujistil]. Vložen puohon léta MDIX v pátek den svatého Mathúše evangelisty [21. září].

V té při mezi Václavem Bradáčem z Toušeně puovodem s jedné, a panem Michalem Slavatú z Chlumu a z Košmberka pohnaným s strany druhé. Kdežto týž Václav puovod vinil jej pana Michala z toho, že jest na žádost jeho Bradáčovu a podle zřiezenie zemského Janem Šeredú ze Kšel, psancem zjevným a zhúbcí zemským, podle téhož zřiezenie zemského neujistil, kdež pro takové téhož Škeredy neujištěnie vedle práva pokládá sobě on Bradáč čtyři tisíce kop grošuov českých. Proti tomu on pan Slavata odpíraje pravil, že kdyby to naň provedeno bylo, že by to byla věc veliká a že by se tu jeho cti dotýkalo. A také že zřiezenie zemské ukazuje, že pro takové věci mají se před soud zemský obsielati. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon i odpor: Poněvadž on Bradáč summu peněžitú v puohonu položil, a v právích zemských o takové věci jinač se okazuje, z té příčiny ten puohon zdvihli jsú. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 303. b.

1547.

Mezi Novoměstským měšťanem Vítem pernikářem a Staroměstským měšťanem Jakubem kotlářem o nezdržení smlouvy. 1509, 16. listopadu.

Vít pernikář, měštěnín Nového města Pražského, pohnal Jakuba kotláře, měštěnína Starého města Pražského. Vinil ho z nezdrženie smlouvy mezi nimi učiněné cedulemi řezanými a pečetmi jich a dobrých lidí s obú stran tvrzené, menovitě v artikuli tomto, kdež podle zněnie nadepsané smlouvy on Jakub maje s téhož Víta plat úroční bráti podle listu výsadního, kterýž jest stvrzen před zaražením groše českého za krále Jiřího, jakož nadepsaná smlouva to šíře v sobě a ten artikul v nie dotčený ukazují. A on Jakub podle stvrzenie té smlouvy jeho Víta při tom zuostaviti nechce. Vložen puohon léta MDIX v sobotu den Narozenie Matky božie [8. září].

V té při mezi Vítem pernikářem, měštěnínem Nového města Pražského, s jedné, a Jakubem kotlářem, měštěnínem Starého města Pražského, s strany druhé. Kdežto týž Vít vinil jeho Jakuba z nezdrženie smlouvy mezi nimi cedulemi řezanými učiněné a pečetmi jich a dobrých lidí s obú stran tvrzené, ut supra. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině etc., najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany a jich s obú stran pře líčenie, smlouvu a list purchrechtní: Poněvadž se gruntovní věci dotýče, z té příčiny JMt páni tento puohon zdvihli jsú. A chtie-li se o to dále strany právem hleděti, to se jim nezavírá. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 304. a.

Svědomí k roku Svátosti léta MD desátého.

1548.

Mezi Markvartem Kraselovským z Kraselova s jedné, a Václavem Přechem z Češtic s strany druhé.*) 1510, 22. února.

V pátek o suchých dnech postních MDX°. Pabeš z Češtic, služebník páně Přechuov u. p. n. k. s. t.**): To mi v paměti, když jsme jezdili na lov se panem Přechem na velikú zvěř, i táhli sme teneta cestou vozní, ješto jí každý jede. I byla na ní ňáká niva, a oni táhli teneta přes tu nivu. Než já neviem, čie jest. Než vázali nám oves lidé Kraselovští. A jakož praví, že by přišli lidé páně Markvartovi o ten lov, já toho v paměti nemám.

Petr kovář z Češtic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že sme vzali hrsť ovsa koňóm s pole, čekajíc ochozníka, a potom jsme táhli jeden kus teneta přes ňákú nivu; a vázal oves na té nivě pana Kraselovského člověk sám třetí. A my jdouce před vozem i odkládali sme hrsti na stranu, aby nepotlačili. A potom sem já odběhl preč od nich a roznášel sem sochy.

Václav Koza u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že když sem vezl teneta, i stáli sme na silnici, čekajíce ochozníka, i vzali jsme trochu ovsa koňóm a osekali sme a dali sme koňóm. A byl člověka páně Kraselovského. A sekali sme sochy v jich mezech. A když sme táhli teneta, vázali sme u silnice a táhli sme přes jednu nivu. A tu člověk páně Kraselovského vázal na té nivě oves. Než já neviem, čí jest niva. A jeli sme přes ni a přes několik hrstí ovsa přes řady i skrze pohanku. A potom sme táhli vše po strništi okolo lesu. A když sme dotáhli všecka teneta, stáli s vozem na strništi. A tu jsme několik soch utěli a nezabili sme nic.

V pátek o Svátosti [12. dubna]. Matouš z Krobočova, páně Přechuov člověk, u. p. n. k. s. t.: To jest mi svědomo, že některú chvíli přišel jest ke mně Matěj z Blahotic od pana Přecha, pána mého, a pověděl jest mi, abych s ním šel, abychme nasekali s vuoz soch, že jest pán rozkázal. A pověděl mi tak, abychme sekali v lesích Kraselovských, že jest pán rozkázal. Ale my sme toho proto učiniti nechtěli pro nesnáze. Chtěli sme do svých lesuov jeti. I našli sme pana Sádlu mladého na silnici, a on se nás ptal, kde chcem jeti. A my sme jemu pověděli: Do svých lesuov, abychme soch nasekali. A on nám řekl: „Nejezďte; neb tam zvěř stojí. Jeďte do lesuov Kraselovských. Nebojte se žádného.“ A kus teneta léčeli pána mého lidé na lesích Kraselovských.

R. IV. l. A. 10 a a 13 b.

*) Nadpisy tyto vzaty jsou z originálu; vydavatel toliko datum přidává.

**) Skratky tyto čtou se: *Učiniv přísahu na kříži, svědčil takto:*

1549.

Mezi Janem Svojanovským z Bozkovic s jedné, a Markvartem Fryckem z Dalemiřic a na Zvolenovicích s strany druhé. 1510, 26. února.

V úterý po svatém Matěji. Jan z Lomnice u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že pan Markvarth Frycek vzal trojí zbroji zúplna všicku s plechovicemi, s helmeliny, s nákolenkami na tři pacholky, se vším což k úplné zbroji přísluší: podpažníky jedny, dva šorce a jeden hever, dva meče, jeden končieř a druhý šaršún, dvě sedle plechové a dvě jezdecké a třetí mozkevské, a kuoň z rayza plesnivý a dvoje střmeniště nové a střmeny, udidla, pochvy a saydak mozkevský.

V sobotu před svatým Tyburcím [13. dubna]. Bernarth z Brna u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že pan Markvarth Frycek vzal zbroji na Skalách, přední a zadní kus, a na sebe druhú zbroji; potom vzal třetí a trojí ormczayg a troje nákolenky a troje plechovice, kumfhaub troje a dvě sedla plechové a jiezdvy dvě, sedla a podpažníky, a šorc a střmeniště dvoje a dva popruhy a hever a meč a šaršoun, udidla, saydaky dva a sedlo valaské troje, puol obojku a kuoň z rayza plesnivý.

R. IV. l. A. 3 a.

1550.

Mezi Barború z Hostinného s jedné, a Haškem Zvieřetickým z Wartmberka s strany druhé. 1510, 1. března.

V pátek po svatém Matěji. Martin Šejnoha z Králové Hradce u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když mě poslal pan Jiřík Zmeškal k neboštíkovi panu Petrovi Bydžovskému s listy, tu když list přečetl pan Petr, řekl mi: Pověz tak panu Jiříkovi i paní Barboře, manželce jeho, kterú s nimi smlúvu mám, že když v Čechách budeta oba, že já všemu tomu dosti chci činiti. A pověz tak panu Jiříkovi i paní Barboře manželce jeho, ani by je u někoho jiného měli. A to se dálo před samú smrtí téhož pana Petra neboštíka.

V středu před svatým Ambrožem [3. dubna]. Jan z Tvrdavy u. p. s. t.: To mi v paměti, když sem jezdil z Kozle k panu Švihovskému na Roudnici, i prosil mne jest pan Jiřík Zmeškal a paní Barbora, manželka jeho, abych vzal s sebú list ku panu Petrovi Bydžovskému. A já sem vzal, a jeda tudy skrze Bydžov i dodal sem ho panu Petrovi. A pan Petr přečetši list i pověděl mi ústně takto: Pověz tak panu Jiříkovi i paní Barboře, že což sem jim koli přiřekl a s nimi smluvil, že tomu všemu dosti učiniti chci a učiním, ani by to u někoho jiného měli na úrociech, téžť u mne mohú mí[ti]. A když pan Jiřík se paní Barború do Čech přijedú, že u mne své v cele najdú, a já jim tomu všemu dosti učiniti chci. A to bylo před samú smrtí neboštíka pana Petra Bydžovského.

R. IV. l. A. 12. a.

1551.

Mezi Řehořem Hrubým z Jelenie, obývajícím v domu páně Mrcanoviem, a knězem Václavem farářem Kostoloprtským s strany druhé. 1510, 7. března.

Ve čtvrtek po přenesení svatého Václava MDX°. Kněz Mathúš, děkan Lounský, na tu přísahu, kterúž jest biskupu při vzetí kněžství svého učinil, s. t.: To mi svědomo, když přijel ke mně Řehoř z Jelenie na faru do Loun s knězem Janem farářem z Radonic a žádali mě, abych s nimi dojel k knězi Václavovi do Kostoloprth, a já poněkud zbraňoval sem se tomu. A potom k jich žádosti učinil sem to. A když jsme tam přijeli, tu jest Řehoř prosil kněze Václava, aby mu puojčil ňákých peněz, jmenovitě sto kop grošuov. A kněz Václav řekl: Ba, já s to nemohu býti. A potom týž Řehoř prosil jest téhož kněze Václava, aby mu puojčil L kop grošuov českých. A já s knězem Janem z Radonic farářem přimluvili sme se k tomu, a on nám to za odpověď dal: Bych měl mnoho mysliti na to, pravím, byť byly, hned bych je přinesl a hned bychme je čtli a z domu mého vzali byšte je, ale nemám. Abych pak řekl, že nemám, klamal bych; mám, děkujíc Bohu, ale u přátel svých, kterýmž dobře jimi činím. A on Řehoř vždy žádal, aby je vyzdvihl, a že jemu tím mnoho dobrého učiní a jim nic neuškodí. A kněz Václav pověděl: Budú-li mi dány aneb budu-li je moci vyzdvihnúti jim bez škody, muož se to státi.

Kněz Jan farář z Radonic na tu přísahu, kterúž jest biskupu při vzetí kněžství svého učinil, s. t.: To mi v paměti, když Řehoř z Jelenie přijel ke mně některé časy v létě a udělal se mnú zmienku o kněze Václava, faráře Kostoloprthského, že slyší, že má ňáké penieze a že rád pro lidi dělá v jich potřebu; a já sem jemu řekl: Já to znám dobře, že penieze má a také pro lidi dělá a snad i pro tebe učiní. I poradil sem mu, aby také žádal za též kněze Mathúše, faráře Lounského, aby s námi k němu práci vážil. A když sme k němu přišli, tu jest najprv udělal zmienku farář Lounský, a já potom také sem pověděl žádost a přímluvu Lithoměřického faráře. A potom Řehoř sám svú žádost oznámil a prosil ho, aby mu puojčil sto kop grošuov českých. A kněz Václav řekl: že nemohu s tak velikú summu býti. A Řehoř ho prosil za puol druhého sta kop míšenských, pak-li nemuož, ale za L kop grošuov českých. A kněz Václav pověděl: že nemám jich doma, než mám je u přátel; a bych je měl doma, přinesl bych je hned a četl bych je a vzali byšte je ode mne. A potom opět žádal o svatém Havle, aby mu puojčil. A kněz Václav řekl: Budu-li moci v tom času to učiniti a od mých přátel je vyzdvihnúti bez škody, chci to učiniti.

R. IV. l. A. 2. a.

1552.

Mezi Markétú Nadřiencovú z Lithoměřic s jedné, a Fabiánem synem Jindřichovým odtud z Lithoměřic s strany druhé. 1510, 12. března.

V úterý den svatého Řehoře MDX°. Martin z Německého Brodu

u. p. s. t.: To mi v paměti, když sem byl písařem v městě Lithoměřiciech, i šel sem k rychtáři z rozkázání pana purgmistra a konšel, a v ty časy otvieral jest Viktorin ruku věrnú Fabiánovi z těch peněz, kteréž jest přijal Fabián od Markéty Nadřiencové. A bylo jest těch peněz summa sto kop II a puol kopy XI grošuov vše míšenských. A těch sem já čísti pomáhal a po vyčtení té summy cedule řezané mezi nimi já sem psal, jakož pak cedule řezané to v sobě šíře ukazují.

Martin Krajek z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo a při tom sem byl, když Fabián přišel ku paní Markétě Nadřiencové a žádal jí, aby mu ruku věrnú otevřela. A ona přinesla jest ňáké penieze; ale toho neviem, mnoho-li jich bylo; než dala je Fabiánovi, a on jest je od ní přijal. A s tím sem já šel od nich preč.

[Po straně]. M^{o}DXI^{o} feria II ante Martini [10. listopadu] týž Martin u. p. n. k. po druhé s. t.

Jan Hloušek z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že sem se k tomu trefil, když Fabián vyčítal penieze, kteréž přijal od Markéty Nadřiencové, a byl s ním ňáký druhý přietel jeho od Hory, že mu jich pomáhal čísti. A potom je Fabián zapečetil v měšci a dal je panu Viktorinovi, a potom šli s nimi z domu ven. Tehdy ňáký Mathoušek krajčí, podruh té Markéty, přimlúval Markétě o ty penieze, že jest je Fabiánovi dala.

[Po straně]. M^{o}DXI^{o} feria II ante Martini [10. listopadu] u. p. n. k. s. t. po druhé v táž slova jako prve.

Lidmila z Lithoměřic, manželka Jana řezníka, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když přišel Fabián sám třetí ku paní Markétě Nadřiencové žádajíce jí, aby jim ty penieze vydala, kteréž sú jí svěřeny od jeho mateře, a ona zavolala jest Elšky krajčové, kteráž s ní ty penieze přijímala, aby s ní šla. A ona se na ni osukla řkúci: Což sama nemuožeš jíti? A v tom přinesli sú ty penieze a čtli je. I řekl jest Pavel od Hory, kterýž s Fabiánem byl, k Mathúškovi krajčiemu, že se ta summa nenalézá, kterak jest je on spravoval. A on řekl, že má býti. A v tom žena jeho Elška řekla: Což tobě do toho jest, kpe, však tobě nic není dáno schovati, než nám. A on jí zase řekl: Toběť, ženo, v ňádra puojde, ty zvieš! A v tom shromáždivši penieze do truhlice, a Fabián sám je zapečetil, i šli sú s ní preč.

[Po straně]. MDXI^{o} feria II ante Martini [10. listopadu] po druhé u. p. n. k. v táž slova svědčila.

Martha Krajková z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když jest přišel Fabián sám třetí k Markétě Nadřiencové, žádaje jí, aby mu věrnú ruku otevřela, co jest jí svěřeno od mateře jeho, a ona jest řekla, že chce. A v tom zavolala Elšky, kteráž také ty penieze přijímala, aby šli a vzali je. A ona se na ni osukla řkúci: Však vieš dobře, kde jsú. Proč jich nevezmeš? A v tom přinesli sú

ty penieze a čtli je. I řekl jest Pavel od Hory k Mathúšovi krajčiemu, muži též Elšky: Mathúši, kterak jest to, že se ta summa nenalézá, o které si nás zpravoval? A on řekl, že má býti. A v tom řekla jest Elška k Mathúškovi, muži svému: Vyjednaný kpe, což ty se o to staráš? Však tobě nic svěřeno nenie, než nám. A on jí zase řekl: Nu, ženo, jáť netbám, shledáš, že to vše v tvá ňádra puojde. A v tom přečetše ty penieze, vložili je do truhlice a nesli je ku panu Viktorinovi.

[Po straně]. Podruhé svědčila MDXI° feria secunda ante Martini [10. listopadu] v táž slova.

V pátek den Svátosti [12. dubna]. Beneš kovář z Lithoměřic konšel na tu přísahu, kterúž jest králi JMti k témuž úřadu učinil, s. t.: To mi v paměti, když sem držal ouřad rychtářství tu v Lithoměřiciech, tehdy penieze, kteréž jest dal Fabián Viktorinovi k věrné ruce, Markéta Nadřiencová stavila jest je právem. Potom přišli sú do plné rady, tu jest Fabián žádal, aby mu pan Viktorin odevřel ruku věrnú. Pak purgmistr a radda přimlúvali se k Markétě, aby mu ty penieze propuštěny byly. A ona jest to učinila. A tu jsú jim rozkázali, aby šli na rychtu a tam sobě ty penieze dali. I tak se stalo. A těch peněz jest bylo sto kop dvě a puol kopy XI grošuov vše míšenských. A tu jest za to Fabián přijal a pana Viktorina z věrné ruky propustil.

Jan Michalec z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, jakož ňáké penieze Markéta Nadřiencová dávala Fabiánovi, i přečetli je a bylo jich sto dvě a puol kopy XI grošuov vše míšenských. I ptali sú se Fabiána, přijímá-li za své. A on nechtěl, než velel je zase schovati Markétě Nadřiencové, až by ta pře konec vzala. A ona jich přijieti nechtěla. A oni sú prosili pana Viktorina, aby ji vzal a schoval. A on uzřev mě, řekl mi: Kmotře, pones ji za mnú. A já vzav i nesl sem ji za ním. A potom po některém času opět sem ji vzal od pana Viktorina a nesl sem ji na rychtu.

Hron Slívka z Lithoměřic konšel na tu přísahu, kterúž jest králi JMti k témuž úřadu [učinil], svědčil takto: To mi v paměti, kdy mně pan purgmistr obeslal před se a paní Markéta Nadřiencová tam byla, i žádala jest, aby obeslán byl Mathúšek krajčí i s ženú svú. A když sú přišli, řekl jest purgmistr k Mathúškově ženě: Elška, jakož pravíš o ňáké summě těch peněz, kteréž jest dala schovati Jindřichová Bečvářka Markétě Nadřiencové, čtla-li si je čili nečtla? A ona řekla: [Nečtla. I otázali se:] Kterakž tehdy o tak veliké summě seznáváš, poněvadž si jich nečtla? A ona řekla: Když sme truhlici odmykali, chtíce vornáth kúpiti, že nebylo dvou miessczau. A dále táž Elška řekla paní Markétě: A tys nás prosila, abychme tvému muži nepravili o těch peněziech. A v tom Elška řekla: Když mne k tomu právem připravíš, čeho jsem svědoma, poviem. A paní Markéta jí toho všeho odpierala. I kázal purgmistr té Elšce vystúpiti. Tehdy purgmistr kázal pustiti Ma-

thúška, muže Elščina. I otázal se purgmistr: Mathúšku, viděl-li si ty penieze neboštky Jindřichové Bečvářky? A on řekl, že sem neviděl. I řekl mu purgmistr: Kterakž tehdy seznáváš, poněvadž si jich neviděl? A on řekl: Žena mi pravila.

Viktoryn Nadřínec u. p. n. k. s. t.: Když sem byl obeslán od purgmistra, tehdy Markéta Nadřiencová žádala purgmistra, aby tázána byla Elška, co jest těch peněz bylo aneb čtla-li je. A ona odpověděla: Neviem. A dále řekla: Však vieš, Markéto, když sme ornát kupovali, že sem řekla: Kam se ty dva měšce děly? A Markéta řekla: Mlč s tím, Elško, a neprav žádnému ani muži mému. A v tom jí Markéta odpor učinila. I řekla Elška: Nech mě s pokojím; však viece na mně nedosáhneš, leč mě k tomu právem připravíš! A též také muž její Mathúšek tázán byl od purgmistra, viděl-li jest ty penieze aneb byl-lis při poručenství. A on pověděl: Neviděl sem ani sem byl při poručenství. I otázali ho: Od kohos tehdy to zvěděl? A on pověděl: Žena mi má pověděla.

Prokop Sokol z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: Když sem byl obeslán od purgmistra, tehda Markéta Nadřiencová žádala, aby byla Elška tázána, mnoho-li jest těch peněz bylo aneb čtla-li si je. A ona řekla, že jich nečtla. Než pravila mi Jindřichová: Avšak vieš, milá Markéto, když sme ten vornát kupovali, žeť sem řekla, že jest těch peněz mělo viec býti a že není jich dvú měšcuov. A tys mi řekla: Mlč, milá Elška, a neprav žádnému ani muži mému. A ona že by řekla, že nepoviem, leč právem k tomu připravena budu. A potom jí vystúpiti kázali a zavolali muže jejieho Mathúška a tázali se ho: Mathúši! Četl-lis ty penieze? A on řekl: Nečetl. A kterak pak vieš, co jest jich bylo. A on řekl: Žena mi má pověděla. A naposledy řekl: Však vám nepoviem, než když toho potřeba bude.

Jan Kudyvid z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: Když byl Mikuláš Příbram purgmistrem, obeslal mě a tázal se před námi Elšky z žádosti Markéty Nadřiencové: Čtla-lis ty penieze? A ona pověděla, že nečtla. A purgmistr řekl: Kterakž pak pravíš, že jest jich viec? A Elška řekla: Když sme vornát koupili, i brali sme penieze za vornát. I řekla sem paní, že tu není dvou měšcou. A tys mi odpověďala, že jsú všecky, co jest jich nám dáno schovati. A pověděIas mi, abych toho nepravila žádnému ani muži mému. Však již viec nepoviem. A oni jí ven kázali vystúpiti. A potom pustili tam před purgmistra muže jejieho Mathúška. I optal se purgmistr: Mathúšku, vieš-li, co jest těch peněz bylo? A on řekl, že neviem. Ale byl-li si tu, když jim neboštka Jindřichová svěřovala těch peněz? A on pověděl: Nebyl. A purgmistr řekl: Kterakž to tehdy vieš. A on odpověděl, že mi to má žena pravila.

Bohuslav Štětina z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že sem byl při tom, když paní Markéta Nadřiencová propustila penieze z práva Fabiánovi k přímluvě pánu[om] purgmistróm a pánuom.

R. IV. 1. A. 4. a. a 18. a.

1553.

Mezi Johankú Kapříkovú z Konecchlumí s jedné, a Jindřichem bratrem jejím odtudž z Konecchlumí s strany druhé. 1510, 20. března.

V středu po svaté Gedrutě. Katheřina z Konecchlumí u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že neboštka paní Katheřina, mátie paní Johančina, měla prstenuov zlatých XXVII[a], v některých bylo kamenie a některé bez kamení; a ty sem já několikokrát v svých rukú mievala za ní za nebošky.

V pátek den Svátosti [12. dubna]. Jiřík z Konecchlumí u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jakož jest Halama dal sto kop panu Jindřichovi Konecchlumskému, že jest se o ně rozdělil se paní Johankú Kapříkovú, sestrú svú. A pan Kapřík vzal jest na místě paní Johanky manželky své L kop míšenských, a pan Jindřich bratr paní Johančin druhých L kop míšenských.

Dorota Němcova vdova z Konecchlumí u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že neboštka paní Katheřina Konecchlumská, paní Kapříkové mátie, měla šubu kuní; ale nepomním, čím byla pošita, šamlatem-li čili čím jiným. A měla plášť harasový, blány králíkové chřbetové a kožíšek králíkový podbřiškový harasem pošitý, a druhú beránčí šubku odievací a sukni černú harasovú plátnem podšitú a druhú sukni šerého sukna zlú. A což se dotýče šlojieřuov a roušek, o těch já nic neviem, krom toho šlojíře, v který sme ji zavili při smrti, a roušku, kterúž mi dal pan Jindřich, syn její.

Anička z Konecchlumí u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že neboštka paní Katheřina Konecchlumská měla šubu kuní černým šamlatem pošitú, a kožich králíkový harasem pošitý podbříškový, a druhý odievací beránčí plášť harasový. Blány a roušky také měla, ale neviem, kolik jest jich bylo. A prsteny sem také viděla, ale neviem, kolik jest jich bylo. A tovarystvo.

Jiřík z Slatiny svědčil takto: Jakož mě pan Kapřík pohnal, abych mu dal svědomie, že neboštka paní Katheřina Konecchlumská strhla s hrdla prsteny dcery své Magdaleně, a to beru na svú vieru a na svú duši, že o tom nic neviem. Neb sem při tom nebyl.

R. IV. l. A. 11. b. a 17. a.

1554.

Mezi Barború z Hostinného s jedné, a Haškem Zvieřeticským z Wartmberka s strany druhé 1510, 3. dubna.

V středu před svatým Ambrožem. Martin z Horních Branných u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když jest neboštík pan Petr Bydžovský přijel do Brannajch, že jest dělal smlúvu s služebníky pana Štěpanického, že což jim neboštík pan Hynek Štěpanický odkázal a dal, že jim tomu všemu dosti učiniti chce a dáti a jim v tom věrně a právě učiniti.

Jan Kolář z Jilemnice u. p. n. k. s. t.: K tomu sem se trefil, když pan Petr Bydžovský nebožtík dělal smlúvu s služebníky páně Štěpanického o to, což jim kolivěk nebožtík pan Hynek Štěpanický dal a odkázal, že jim v tom ve všem věrně a právě učiniti chce a dáti, což komu odkázáno.

Bartoš z Jilemnice u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že sem se k tomu trefil, nesa ryby s Jiříkem holomkem, že jest přijel pan Petr Bydžovský nebožtík do Brannajch a dělal smlúvu s služebníky páně Štěpanického o to, což jim koli pan Hynek Štěpanický odkázal, že jim tomu všemu dosti učiniti chce a jim dáti.

Petr z Jilemnice u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když nebožtík pan Petr Bydžovský přijel do Brannajch, tu jest zavolal služebníkuov nebožtíka pana Hynka Štěpanického a smlúvu s nimi udělal, že což jest koli odkázal aneb dal nebožtík pan Hynek, že každému chce tomu dosti učiniti a dáti a na jeho duši že nic nemiení nechati. A potom malý Janek přinesl list od pana Petra na tisíc zlatých, a pan Petr té noci umřel.

Jiřík z Jilemnice u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když nebožtík pan Petr Bydžovský přijel k Jírovi Suchému do Brannajch a já byl také tam přišel s rybami, i tu jest týž pan Petr dělal smlúvu s služebníky pana Hynka Štěpanického, že což jest kolivěk nebožtík pan Hynek z Walšteina z nich kterému co odkázal, že jim tomu všemu dosti chce učiniti a dáti. A potom Janek malý přinesl list od nebožtíka pana Petra na tisíc zlatých. A pan Petr byl té noci umřel, a on jej ráno přinesl.

Jan Štylaruov syn z Jilemnice u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že když nebožtík pan Petr Bydžovský přijel do Branných, i obeslal služebníky páně Štěpanického, aby k němu přišli. A tu s nimi smlúvu udělal o to, což nebožtík pan Hynek Štěpanický jim dal a odkázal, že jim tomu všemu dosti učiniti chce.

Vávra ze Dvoru města u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že když nebožtík pan Petr Bydžovský přijel do Branných, a já sem se k tomu trefil, když smlúvu dělal s služebníky páně Henyka Štěpanického, že což jim koli nebožtík pan Henyk komu dal a odkázal, že jim v tom věrně a právě učiniti chce, a na jeho duši nic nemiení nechati, a tomu všemu dosti učiniti.

R. IV. l. A. 12. b. a 14. a.

1555.

Mezi purgmistrem, konšely i vší obcí města Prachatic s jedné, a Vilémem z Byčic s strany druhé. 1510, 8. dubna.

V pondělí po svatém Ambroži, jinak po próvodní neděli. Jan z Jankovské Lhoty u p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když některý čas přijel sem do Prachatic, a toho dne oběsili jich pět v Prachaticiech, a já sedě s hospodá-

řem svým za stolem obědval sem, i řekl sem mu: Ale ste jich potresktali. A on mi řekl: Bojím se, žeť jich bude viec.' A já sem řekl: A já sem tu viděl jednoho, ješto mi vzal na cestě XVII grošuov českých, a řiekají mu švec Kučera. Ale z těch já jeho neupomínám. A potom jej toho Kučeru jali, a hospodář ukázal mi jej a otázal se mne: to-li jest ten Kučera. A já sem řekl: Jest; než já jemu odpouštím a z nich jeho neupomínám, co mi vzal.

Feria VI ante Tiburcii [12. dubna]. Prokop Stropek z Prachatic u. p. n. k. s. t.: Najprv když jest dělal u mne tejž Kučera, pro kteréhož pan Vilém pohání Prachaticských, vzat jest ode mne do vězenie, a já sem jemu dával ztravu, píti a jísti, a on mi slíbil svú čest, svú víru, že mi zaplatí. A když vyšel z vězenie, tu sem já biřici dal za něho XX grošuov bílých. A on potom vzal mi rubáš, košili, klobouk, a s tím mi se ukrad pryč bez mé vuole a vědomie. I tehdy sem ho potom našel v Bavorově; tu sem jej chtěl dáti k právu téhož městečka Bavorova, protože mi pokradl a nešlechetně udělal. Vo to mám smlúvu s ním skrze dobré lidi tu v tom městečku Bavorově.

Jan Koudele z Bavorova u. p. n. k. etc.: Najprve svědom sem toho, že Stropek nalezl Kučeru u mne, vinníka svého, kterýžto Kučera dělal jest u mne. I tajž Stropek z Prachatic chtěl ho dáti ku právu. Tehdy sem já Stropka prosil: Milý tovaryši a milý Stropku, prosím tebe, učiň to pro mne, nedělaj mu té hanby, že já chci smluviti vás, vezma druhého souseda k sobě. Tehdy jest Stropek řekl: Chci já to učiniti pro vás; dajtež mi zaň III kopy míšenské bez XX grošuov míšenských. Tehdy sme smluvili, že na dvou kopou bylo přestáno. I slíbili sme zaň s druhým sousedem z Bavorova Štěpsou. Tu jest u mne voddělal puol druhé kopy míšenské, a potom se jest ukradl pryč. V tom nám udělal neprávě a nešlechetně, na svou česť nepamatuje.

Bureš z Blánice u. p. n. k. etc.: že svědom sem toho, že přišel ke mně Kučera švec s druhým člověkem — toho druhého člověka já neznám — po svatém Havle některý den brzo, ptaje se mne, mám-li řeku nájemnou, abych jim ryb prodal, že je poslal Koudele švec z Bavorova. A já sem jim pověděl, že já řeky nájemné nemám, že jest mi rok přešel, a panu Štěpánovi Horčicovi že sem ji zase pustil. I povrhl u mne klobouk na lavici, a já sem ten klobouk vzal. Za tiem kloboukem byl hřebík, jako by se s šínu s kola strhl. Tehdy sem já jemu Kučerovi řekl: Když se budem chtíti ženiti, hřebík najda schová za klobouk. A on Kučera zase řekl: Nezhřešil pacholík ještě; nalezl na cestě hřebík i schoval. Tehdy toho času Beneška, páně Vácslavova Bajčka z Čichtic člověka, obloupili na cestě. Toho já neviem, kto, než ten klobouk poznal sem já u rychtáře Racka v Čichticích, v kterém u mne Kučera byl prve a kterýž sou ti zlodějie, kteříž sou jeho Beneška z Čichtic obloupili, jemu Beneškovi lepší vzavše vrhli. Tehda potom přišel Kučera po některém času,

řekl mně: Třeba-li tě bylo tobě toho rozprávěti, žes u mne ten klobouk viděl. A já vodšel sem s tou řečí do Čichtic. Tehdy tam v Čichticích mluvil sem před Pavlem Zmučeným z Čichtic takto, že u mne Kučera švec byl a že mi v tom za zlé má, že sem vo tom klobouce pověděl. A on Zmučený Pavel řekl mi: Kdyby kdy nač přišlo, ty by musil to seznati. A já sem řekl, že já chci seznati, a za to chtěl bych řéci, že jest on v tom klobouce u mne byl.

Mathúš Povale, rychtář z Strakonic u. p. n. k. etc.: že svědom sem toho, že přišel ke mně Vondráček krajčí z Netolic a prosil mne, abych s ním šel k Shajbalovi Linhartovi na Bezděkov. I šel sem. A tu u téhož Shajbala žádal práva obstavenie na Kučeru ševce, abych se jím ujistil. A já sem to učinil podle jeho žádosti. I vinil jeho Kučeru týž Vondráček, že mu vzal kuši a kliky. A on Kučera přede mnú se k tomu seznal a v tom prosil Ondráčka krajčího, aby s ním vo to smlúvu vzal, že mu chce tu kuši i kliky zase vrátiti. A Ondráček svrchu psaný jemu řekl: Jestliže mi kajm uručíš, chci to učiniti. Nadepsaný Kučera řekl, že chce Shajbala, u kteréhož dělal, rukojmí za sebe postaviti. I prosil Shajhala téhož, aby zaň slíbil. A on to učinil, že zaň slíbil. Když sú se přátelsky smluvili dobrovolně, já sem jeho Kučeru propustil z obstavenie.

Linhart Shajbal z Bezděkova, předměstie Strakonicského, u. p. n. k. etc.: Svědom sem toho, že některé létho přišel ke mně Vondráček z Netolic napomínaje Kučeru z kuše, kterú mu ukradl, žádaje rychtáře, aby Kučeru k tomu držal, aby on Kučera tu kuši jemu Vondráčkovi vrátil anebo zaplatil. Tehdy ten Kučera prosil mne, abych jej s ním s Vondráčkem vo to smluvil. Tehdy na tom bylo zuostáno, aby jemu Vondráčkovi tu kuši zaplatil a aby dal za ni IV a L grošuov míšenských. A já sem za Kučeru slíbil, i musil sem své dáti; neb ten Kučera podělav u mne některú neděli, šel pryč a vzal mi sukni novú vlčatou. Tehdy votec jeho tkadlec z Jinína prosil mne, abych o něm o Kučerovi nechal řečí, že mi chce zaplatiti za syna svého Kučeru. Potom některý čas pan Heřman z Češtic smlúvu učinil mezi mnou a votcem Kučerovým, že mi to zaplatil. A já s ním s Kučerú a votcem jeho smlúvu mám a jemu toho nezdvihám.

R. IV. l. A. 5. a. a A. 8. a.

1556.

Mezi Kunátem Pešíkem z Komárova s jedné, a Václavem z Lobkovic s strany druhé.
1510, 10. dubna.

V středu před svatým Tiburcím. Kříž z Skařízska u. p. n. k. s. t.: To pomním za několika pánuov, za pana Jaroslava, za pana Zdeňka, za pánuov Zelenohorských, až teď pán náš pan Pešík koupil tu druhú polovici vsi, slove Veliký Kařez, že jest nikda za těch všech pánuov žádné překážky nebylo na lukách

u Velikého Kařezu, až teď nynie za pana Václava Popela. Ten dělá překážku, a posekal mú louku mocí. A pán náš kázal mu vzieti dva koně a dvě klise a dva pacholky, ješto trávu brali na těch lukách, nemajíc bráti. A ty koně vzali na Jarošově louce a na Duchkově a na Sobotkově, na páně gruntiech.

Duchek z Kařezu u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jsú nám nikda žádné překážky nečinili na těch lukách u Kařezu, až teď nynie, jakž pán náš pan Pešík koupil od pánuov z Šternberka, pan Václav Popel činí nám překážku na lukách, seče trávy. A vzali sme mu koně i s vozem a se dvěma pacholky, ješto trávu brali na páně gruntiech.

Jaroš z Kařezu u. p. n. k. s. t.: To pomním od XVIIIti let, že jsme nikda žádné překážky neměli od žádného na lukách u Kařezu, až teď, jakž pán náš pan Pešík koupil to od pánuov z Šternberka. Tu pan Václav Popel jal se nám škodu činiti, trávy sekati mocí. A pán náš kázal, abychom mu zajali koně. I zajali sme mu je, koně s vozem a se dvěma pacholky, ješto brali trávu na pána našeho gruntiech, kteréž nám oddal.

Jan Sobotka z Kařezu u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jsme nikda žádných překážek neměli od žádných pánuov na těch lukách u Kařezu, až teď dokoupil nás pan Pešík, pán náš, a oddával nám louky, ježto ňáký rybník dělá. A pan Václav Popel dělá nám v tom překážku a seče nám trávy na našich lukách. A pomním to od XVIIIti let, že žádné překážky jsme neměli za prvních pánuov. A' my sme mu zajali vuoz se dvěma koňmi a se dvěma klisami a se dvěma pacholky, ješto trávy brali na louce Jarošově, na pána našeho gruntiech.

Šimek Mácha z Kařezu u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že pan Pešík, pán náš, kázal vzieti panu Václavovi Popelovi dva koně a dvě klise, vuoz se dvěma pacholky, ješto trávu sekli na lukách pána našeho a na gruntiech jeho a brali. A ty louky koupil jest pán náš u pana Jaroslava z Šternberka. Ty louky oddával lidem svým, a drželi je od XVIIIti let bez překážky každého, až teď nedávno pan Popel jal se jim v těch lukách překážku činiti.

Martin z Kařezu svědčil podobně. Matěj z Kařezu sv. p.
Jakub z Kařezu sv. p. Kodémek z Kařezu sv. p.
Jakub Pruochovec z Kařezu sv. p. Bláha z Kařezu sv. p.
Blažek z Kařezu sv. p.

Havel z Kařiezka u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jsú vzati dva koně, dvě klise s vozem a se dvěma pacholky, ješto sekli na lukách trávy, na Jarošově, na Duchkově a na Sobotkově. A pán náš pan Pešík kúpil to na XVIII let od pana Jaroslava z Šternberka a oddal nám je. A my sme jich byli v držení ta všecka léta bez překážky každého člověka, až teď nedávno jal se nám v tom činiti překážku pan Popel Zbirovský.

Matěj z Kařiezka sv. p. Jan z Kařiezka sv. p.

Vaněk z Kařiezku u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že pán náš pan Pešík kázal nám vzieti dva koně, dvě klise a dva pacholky s vozem na lukách, ješto sekli trávu na páně Pešíkových gruntech a brali. A kúpil náš pán to u pana z Šternberka a oddal nám ty louky za naše, ješto byl nám zatopil rybníkem; i užívali sme jich od leth od XVIIIti bez překážky všech lidí. A nikda nám v tom žádný nepřekážel, až teď nedávno pan Popel nám v tom překážku činí.

R. IV. 1. A. 6. a.

1557.

Mezi Maní z Lukavce s jedné, a Pavlem z Jemníka s strany druhé. 1510, 10. dubna.

V středu před svatým Tiburcí. Pavel Vaniš, písař pana Viléma z Pernšteina etc. JMti, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že sem k žádosti Janovi Buškovi spisoval ňáké dluhy, kteréž kdo byl dlužen Pavlovi z Jemníka, a což mu zase na ty dluhy kto dal, též sem psal, vše k žádosti jeho. A protož já se k své ruce, což sem sám psal, znám, kromě ve třech místech bylo jest něco opravováno; ale toho nemám v paměti, já-li sem to opravoval čili nic, než písma svého nepřím, kteréž sem psal.

Jiřík Vaniš z Bohdánče, písař pana Viléma z Pernšteina etc. JMti, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že sem Janovi Buškovi v jeho nemoci psal ceduli k žádosti jeho, a to, což jest přijal peněz Pavla z Jemníka; k té já se znám, že jest písmo mé.

Valentin, písař téhož pana Viléma z Pernšteina etc. JMti z Krumlova Moravského, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že sem psal též ňákú ceduli Janovi Buškovi k žádosti jeho, což jest peněz přijímal Pavlových z Jemníka, a k ní se já znám na též ceduli, jakož Pavel Vaniš psal.

R. IV. 1. A. 9. a.

1558.

Mezi Jiříkem Šalomúnem, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a mistrem Václavem z Pacova, rektorem učenie Pražského, s strany druhé. 1510, 10. dubna.

K roku Svátosti, feria IV. ante Tiburcii. Jan od Žáby, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. seznal t.: Když sme přišli k mistru Václavovi přímí Pacovskému do veliké koleje, tehdy Jiřík Šalomún mluvil k němu: Milý mistře Vácslave, pohledali-li ste toho kšaftu, o kterýž sem k vám prve chodil? Mistr Václav pověděl, že sem ho ještě nehledal; než stav sě jiným časem, pohledám já jeho; jestližeť jej najdu, okážiť jej. A s tiem sme odešli pryč.

Bartoš zlatotepec, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. seznal t.: V pondělí den svaté Alžběty požádal jest mne Jiřík Šalomún, abych s ním šel do velké koleje k mistru Václavovi Pacovskému. I mluvil jest Jiřík Šalomún: Ctihodný mistře Václave! Proto sem přišel k vám, kdež sem vás žádal prve za živnosti bratra vašeho, mistra Jakuba, ne jednú, abych mohl slyšeti nebožtíka mistra Jana Vlašimského, švagra mého, tehdáž faráře Svatojindřiského, kšaft jeho vlastní rukú sepsaný, kdež ste týž kšaft vzali při přítomnosti mé. I nemohl sem toho na vás dosieci až dosavád; i teď ještě prosím jakožto poručníka spolu s bratrem tvým, nebožtíkem mistrem Jakubem, že mi jej ukážete a že mi jest toho potřebie mé dcerce. Neb ji zpravují, že by jie tu po mateři náleželo něco; neb jest matce jejie byl mistr Jan vlastní bratr a že jest mně byl mluvil, že sem tě i sestru svú i s dítětem dobře opatřil. I řekl mistr Václav: Tepruvs procítil, dlúhos spal; coť jest tobě náleželo, daliť sme. Řekl Jiřík: Dali ste mi puol páty kopy grošuov starých a pět zlatých. I řekl jest mistr Vácslav: Daliť sme na třidset zlatých. A Jiřík řekl: Nedali ste než puol páty kopy grošuov starých a pět zlatých. I řekl mistr Vácslav: Musím takto tobě pověděti; však jest k tobě dobré vuole neměl. A Jiřík řekl: K tomu ste vzali truhlici od panie Anny Radlicové. I řekl mistr Vácslav, že sme nevzali žádné truhlice a o tom nic neviem; než co se dotýče kšaftu, neviem, kde jest; chci ho pohledati; a některý čas stavíš se u mne. Potom podruhé s ním s Jiříkem přišel sem k témuž mistru Vácslavovi, a byl při tom Jan od Žab a Jan od Strak. To jest Jiřík opět mluvil k mistru Václavovi: Jakož ste mi rozkázali, abych o ten kšaft se u vás po druhé stavil, již sem teď přišel. Tu mistr Vácslav pověděl: Ještě sem jeho nehledal; stav se u mne některú jinú chvíli. Najdu-li jej, ukážiť jej.

Jan od Strak, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. svědčil jest t.: Když jest mne požádal Jiřík Šalomún a jiných měšťan některých, abych s ním šel do koleje veliké k mistru Václavovi Pacovskému, i mluvil k němu Šalomún: Ctihodný pane mistře! Z té příčiny sem k vám přišel, co se dotýče kšaftu mistra Jana nebožtíka faráře Svatojindřišského, švagra mého, že bych jej rád slyšal; neb mne lidé zpravují, že by mi něco v tom kšaftu náleželo anebo dcerce mé; neb je vás poručníky zdělal, nebožtíka mistra Jakuba, bratra vašeho, a vás, a ten kšaft svú rukú nebožtík mistr Jan sepsal. A já, když jsem byl k němu přišel, takto jest mi pověděl: Milý švagře, rád sem, žes ke mně přišel, a žeť sem tebe opatřil i s manželkú tvú a s sestrú mú i s dietětem, co se tkne z hotového; a teď sem poctivé mistry, mistra Jakuba a mistra Václava, bratra jeho, poručníky zdělal, jimž já toho věřím nade všecky lidi smrtedlné, že se oni tak zachovají, jakž sem zřiedil. I řekl jest k němu mistr Václav: Tepruvs procítil, dlúho si spal; což tu tobě náleželo, žeť sme vydali. A Jiřík k tomu řekl: Dali ste mi puol páty kopy grošuov starých a pět zlatých. Řekl mistr: Daliť sme třidcet zlatých. A on Jiřík řekl: Nedali ste mi než

pět zlatých a puol páty kopy grošuov starých. Avšaktě k tobě dobré vuole neměl. A mluvil zase Jiřík: Vzali ste také truhlici od panie Anny Radlicové. A on mistr zase řekl, žeť sme žádné truhlice nevzali. I řekl mistr: Stav se některý čas o ten kšaft, ažť ho pohledám; neb neviem, kde sem jej děl. Potom as po dvú nedělí přišel sem s ním s Jiříkem k němu k mistru Václavovi do svrchnieho pokoje. Tu jest mu Jiřík řekl: Teď sem přišel po ten kšaft, již-li ste jej nalezli. A mistr řekl: Ještěť sem ho nehledal.

Feria V. ante Tiburcii [11. dubna]. Anna Radlička, měštka Nového města Pražského, u. p. n. k. etc.: Svědoma sem toho, když mistr Jan byl farářem u svatého Jindřicha, dal mi truhlici, a když jest byl nemocen, tehdá mne zavolal k sobě a řekl mi: Milá Anna, nedávaj té truhlice než mistru Jakubovi s bratrem jeho mistrem Václavem. A když bylo po smrti mistra Jana, tehdy já vydala sem jim truhlici.

Štěpán Černý obývající v Starém městě Pražském u. p. n. k. s. t.: Já jiného nic neviem svědčiti, než které sem svědomie dal paní Anně dceři jeho Jiříka Šalomúna, že totéž seznávám jemu Jiříkovi Šalomúnovi. Nechť je káže sobě čísti; stojí napsáno fol. D. b.

R. IV. l. C. 9. a. a 12. b.

1559.

Mezi Annú dcerú Jiříka Šalomúna s jedné, a mistrem Václavem Pacovským a mistrem Jakubem s strany druhé. 1510, 10. dubna.

Štěpán Černý, obývající v Starém městě Pražském, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že jest mě žádal Jiřík Šalomún, otec paní Anny, abych s ním došel k svatému Jindřichu k mistru Janovi, faráři téhož kostela. A bratr byl vlastní ten farář jeho ženy, ješto byl nemocen, a Jiřík také nemocen byl na oči. A když sme tam přišli, tu sú sobě pozdravení dali. I řekl jest mistr Jan k Jiříkovi: Milý švagře, modl se za mne pánu Bohu! A teď oznamuji, žeť sem tě dobře opatřil statkem i s tvú manželkú, sestrú mú milú, i s tvým dietětem. A teď poručníky dělám mistra Václava a mistra Jakuba z Pacova oba a jim věřím nad jiné, že vám v tom, což jim svěřil sem a poručil, věrně a právě učiní; a což sem jim poručil, ty všecky věci najdete po mé smrti u paní Anny Radlicové.

Anna Radlička, měštka Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Svědoma sem toho, když mistr Jan byl farářem u svatého Jindřicha, dal mi truhlici; a když jest byl nemocen, tehda mne zavolal k sobě a řekl mi: Milá Anna, nedávaj té truhlice než mistru Jakubovi s bratrem jeho mistrem Václavem. A když bylo po smrti mistra Jana, tehdy já vydala sem truhlici jim, týmž mistruom.

Jakub perníkář, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že mistr Václav Pacovský s nebožtíkem svým bratrem mistrem Jakubem brali sú statek z komňaty nebožtíka mistra Jana, kterýž byl farářem u svatého Jindřicha.

R. IV. l. B. 12. a. a D. 6. Srov. předcházející svědomí č. 1558.

1560.

Mezi Janem Čabelickým z Soutic s jedné, a Václavem Mírkem z Solopisk s strany druhé. 1510, 11. dubna.

Ve čtvrtek před svatým Tiburcím. Martin z Kouřima u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když sem byl žádán od Václava Mírka z Solopisk, abychom dojeli na Tayn se panem Benešem Mírkem a s Jiříkem Bočkem ku panu Janovi Čabelickému, a žádali jeho od pana Václava Mírka, aby mu manželku jeho vydal. A on nám řekl, že já jí jemu nehájím, a také sem po ní neposielal. A potom ona přišla do světnice, a pan Čabelický vstal proti ní a šel k ní. I ona jej objala a on ji také. A v tom mu cos pošeptala a šla hned ven z světnice do komory, a on za ní; a my sme se jich nemohli dočekati, a hledali sme ji a ptali sme se po ní i po pánu, i nemohli sme jich najíti. A on purkrabie poslal k nám, chceme-li doluov jíti, že chce kázati zámek zamknúti. A my jsme šli.

R. IV. l. A. 8. b. Srov. nález č. 1465 na str. 158.

1561.

Mezi Mikulášem z Jenišovic s jedné, a Václavem Mírkem z Solopisk s strany druhé. 1510, 11. dubna.

Ve čtvrtek před svatým Tiburcím. Martin z Křešic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že sem jezdil se panem Mikulášem z Jenišovic ku panu Václavovi Mírkovi na Hranice. I tázal se pan Mikuláš pana Mírka, chce-li svú manželku přijieti do svatého Ondřeje. A on řekl, že nechce jí přijieti prve než na svatého Vondřeje.

Marek ze Zvěřkovic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že sem přivezl paní Johanku, manželku pana Václava Mírka, na Hranice na den svatého Vondřeje. I stavěl ji muži jejiemu pan Mikuláš z Jenišovic a za ni viec státi nechtěl [ani] slíbiti. A potom na zajtří pan Mírek kázal jí preč jeti a vyprovodil ji s bratrem svým až za humna za dvuor.

R. IV. l. A. 11. b. Srov. nález č. 1465 na str. 158 a předcházející svědomí č. 1560.

1562.

Mezi Jaroslavem z Vřesovic s jedné, a Děpoltem z Lobkovic s strany druhé. 1510, 11. dubna.

MDX° ve čtvrtek před svatým Tiburcím. Beneš, rychtář z Libčevsi u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jest pan Děpolth z Lobkovic mluvil,

když sem tam přišel s Václavem krčmářem z Libčevsi, že člověk jeho z Bíliny jménem Jan zastihl právem téhož Václava krčmáře, člověka dědičného pana Jaroslava z Vřesovic, na právě Bílinském, nechť o to s ním na témž právě konec vezme. I nestal se žádný konec o to mezi nimi na témž právě. A dále, že pan Jindřich z Vřesovic poddal nás panu Jaroslavovi, synu svému, a já napřed a konšelé i jiní lidé odtudž z Libčevsi slibovali sme člověčenství věrně a právě pánu našemu, panu Jaroslavovi z Vřesovic. A což se dotýče toho Jana z Bíliny, člověka páně Děpoltova, když ho pán náš, pan Jaroslav, v Praze nalezl u pana Jana z Pibru v jeho domě, ptal se ho, čí jest a koho za pána má; a on se seznal a řekl, že jest páně Popeluov a že jeho za pána má.

Václav krčmář z Libčevsi u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když sú mě stavili na právě na páně Děpoltově Jan z Bíliny, tu jest pan Popel pravil, že jest Jan týž jeho člověk. A potom pan Jaroslav, pán muoj, nalezl ho v Praze u pana Jana z Pibru před jeho světnicí a tázal se ho, koho za pána má, a on řekl, že pana Děpolta za pána má.

Jan z Lahovic, člověk pana Viléma z Doubravské Hory, u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že sem vyručil krčmáře Václava z Libčevsi od pana Popela a jsem i po dnes zaň rukojmí. A jsem také toho dobře svědom, že týž Václav krčmář z Libčevsi jest člověk dědičný páně Jaroslavuov z Vřesovic, a dále že v Praze nalezl ho pan Jaroslav téhož Jana, člověka páně Děpoltova, v domu u pana Jana z Pibru, a ptal se ho, koho za pána má a čí jest. A on řekl, že jest páně Děpoltuov člověk a jeho za pána má.

Vaněk Havránek z Libčevsi u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že Václav krčmář Holý z Libčevsi jest dědičný člověk páně Jaroslavuov, a druhé že pán náš, pan Jaroslav, našel Jana z Bíliny a ptal se ho, čí jest člověk a koho za pána má. A on pravil, že jest člověk páně Děpoltuov a že pana Popela za pána má. A to se dálo v Praze v domu u pana Jana z Pibru.

R. IV. l. A. 13. a.

1563.

Mezi Voldřichem Popelem z Vesce s jedné, a Jindřichem Vojislavským z Vojislavic. 1510, 11. dubna.

Feria V ante Tiburcii. Diviš z Zásmuk u. p. n. k. seznal etc.: Což se dotýče poustky Vonšovské, sem toho svědom, že jest se panu Voldřichovi Popelovi žádný nepřiznal k platu ani k robotám, a s lázně v Zásmuciech také žádný se nepřiznal k platu ani k robotám, též také s Kožíškovské poustky nepřiznal se žádný k platu ani k robotám. Co se dotýče Kubky z Stráně a starého rychtáře z Zásmuk, ti odpierají tomu, že sta jim dvě slepice připsány, jednomu jedna a druhému jedna.

Z Vršec z Jakubkovského sídla tu se také žádný nepřiznal k platu ani k robotám. Z Bečvár to jest se také panu Voldřichovi nepřiznal žádný k platu. Z toho místa, kde jest mlýn byl, tu jest se také žádný nepřiznal k platu. Když jest nás pan Jindřich propúštěl z člověčenstvie panu Voldřichovi Popelovi, tu jest řekl pan Popel: Pane Jindřiše, tuto se nenalézají lidé podle registr. A pan Jindřich řek: že já to opatřím, že se mají najíti.

Svatoš Bubník z Zásmuk u. p. n. k. etc.: Najprve že neslíbil žádný člověčenstvie s Vonšovské poustky, s lázně; také k poplatkóm nezná se žádný v Zásmucích a žádný člověčenstvie neslíbil, s měštiště Kožíškovského též také neslíbil žádný člověčenstvie. Pan Jindřich po slepici jim připsal Kubasovi, Kubkovi z Stráně a nenie toho. Z Vršec žádný neslíbil, také s poustky s té z Bečvář také neslíbil žádný, s Ryšanovské poustky a se mlayna s měštiště neslíbil žádný člověčenstvie. Řekl panu Jindřichovi pan Voldřich: jak se tito lidé nenalézají? A pan Jindřich Vojislavský řekl takto: že já to opatřím hned.

Svatoš Kořenek z Zásmuk u. p. n. k. etc.: Najprve že neslíbil žádný člověčenstvie s Vonšovské poustky panu Voldřichovi a neseznal se žádný k platóm ani k robotám, a s lázně neseznal se žádný k platu ani k robotám a neslíbil člověčenstvie panu Voldřichovi; pak s měštiště Kožíškovského neslíbil žádný člověčenstvie a k platóm ani k robotám neseznal se žádný. Dvě slepici připsány sú, Kubasovi jedna a Kubovi z Stráně druhá, a oni tomu odpor činie, že těch slepic nechtie platiti a nemají. Z Vršec také neseznal se žádný ani k platóm ani k robotám. Z Bečvárek neslíbil žádný člověčenstvie s sídla Mikšova, pak s mlýniště neseznal se žádný k platu a neslíbil člověčenstvie. Při vodstupování pan Jindřich řekl panu Voldřichovi, že se mají nalézti lidé, že já to poručiem Štěpánovi ouředníkovi, že to opatřeno bude.

Svatoš z Stráně z Zásmuk sv. p.

Martin z Vršec u. p. n. k. etc.: Najprve svědom sem toho, když pan Jindřich Vojislavský propúštěl nás z člověčenstvie panu Voldřichovi, tehdy jest pan Voldřich pravil panu Jindřichovi Vojislavskému, že neslíbil s Vonšovského žádný člověčenstvie ani se k poplatkóm seznal ani k robotám; a on pan Jindřich řekl, že to opatřeno bude, aby mu člověčenstvie bylo slíbeno s toho. I nenie toho. S lázně žádný mu člověčenstvie neslíbil ani se přiznal k robotám ani k poplatkóm s Kožíškovského. Též Kubkovi z Stráně a Kubasovi přičinil slepici jednu viece, nežli mělo býti. V Bečvářích s Mikšovského pan Jindřich měl panu Voldřichovi postaviti člověka, aby mu člověčenstvie slíbil, i nepostavil, aniž se žádný k poplatkóm znal. Pak v Vlčích Dolech se mlayna žádný se nevohlásil k poplatku, v Vršciech s Jakoubkovského také se žádný nepřiznal k robotám ani k poplatkóm. Panu Jindřichovi v Vršcech vzdala vdova Jakoubkovské[ho] jménem Housková, a on pan Jindřich propustil jest ji vodtud s dětmi, aby se opatřila, kdež muož, a mne jest k nie posielal, přede mnú jemu vzdala, a on

přede mnú také přijal od nie. Potom s toho grunthu on pan Jindřich pobral všecko, koně, dobytek, vuoz i všecken nábytek a hospodářštvie. Před tiem prodajem byl Vávra na tom Houskovském siedle; potom pan Jindřich Vojislavský, když se stěhoval na Hořepník, vzal jej s sebú, a vod té doby pusto stojí to. Potom pan Oldřich řekl panu Jindřichovi, že se nenalézají lidé tuto a že mi neslíbil žádný člověčenstvie. A pan Jindřich řekl, že bude to zpraveno dobře. Poručil to Štěpánovi ouředníku, aby to zpravil. I nenie zpraveno.

Janček kuchař z Vršec u. p. n. k. etc.: Najprve, že svědom sem toho a byli sme při tom všickni, že pan Oldřich nemá ani platu ani robot s Vonšovského, s poustky s té ani s lázně, s Valšovských poustek také platu nemá ani robot. Pravil Kuba z Stráně a Kubas, že jim jednou slepicí jest viece připsáno. Potom když Houska v Vršcech umřel, pan Jindřich Vojislavský pobral s toho gruntu všecko, dobytek, ovce, krávy, koně, vuoz, plouh, brány i žlab, a potom manželku téhož Housky propustil s sirotky a sám kázal ji stěhovati Klímovi z Zásmuk. Též také v Bečvářech s Mikšova siedla poplatkové sešli pánu našemu všichni, s mlýniště také nemá poplatkuov žádných. Pan Voldřich řekl panu Jindřichovi, že platové a roboty tuto nenalézají se. A on pan Jindřich řek: že tvé nezahyne a naleznú se poplatkové aneb roboty tvé. A Štěpán ouředník měl zpraviti to, i nezpravil.

Mikuláš Ročně z Zásmuk u. p. n. k. etc.: Najprve že toho sem dobře svědom, že jest přišel posel k Mikšovi z Bečvar od pana Jindřicha Vojislavského, pravě, že mu pan Oldřich Popel nehájil poplatkuov platiti.

Mikeš z Bečvárek u. p. n. k. s. etc.: Svědom sem toho, že když pan Jindřich poslal svého posla ku panu Voldřichovi, abych já na tu poustku dosed, mně se to nezdálo. Pan Voldřich řekl: Když se nezdá, já tě nenutím; poněvadž se nezdá, já dám odpověď poslu. Potom také brali sme z Vršec vovsy, žlaby i jiné potřeby.

Valenta rychtář z Zásmuk u. p. n. k. s. t.: Najprve, že nenie s Vonšovské poustky slibováno člověčenstvie panu Voldřichovi Popelovi, též také s lázně v Zásmuciech že nenie slibováno člověčenstvie panu Voldřichovi Popelovi, a Kubas že odpierá panu Voldřichovi slepice jedné, též i Kuba z Stráně otepřel jest, že neplatí jedné slepice z poustky Jakoubkovské panu Oldřichovi Popelovi, a že nepřiznali sú se k platóm ani k robotám s Vonšovského siedla, též i s lázně i také s Kožíškovského siedla, a že nenie slibováno člověčenstvie s té poustky, na kteréž byl Vávra myslivec, kteréhož, když grunt prodal pan Jindřich, vzal ho s sebú do Hořepníka. Též z Mikšovského siedla z Bečvár nenie slibováno člověčenstvie, s mlýniště také nenie slibováno člověčenstvie panu Voldřichovi Popelovi. Také sem toho svědom, když jest pan Jindřich postupoval lidi panu Voldřichovi, že jest mu řekl

pan Voldřich: Tuto se nenalézají lidé, kteříž by měli slibovati člověčenstvie. Pan Jindřich jemu tak odpověděl: Nestarajte se o to, že já poručím teď úředníkovi Štěpánovi, že von to zpraví. Také sem toho svědom, co se dotýče poustky Jakoubkovské v Vršcích, že jest pobral pan Jindřich koně, krávy, vovce, vuoz, brány, plouh a vobilé, což bylo.

R. IV. l. C. 10. a.

1564.

Mezi panem Děpoltem z Lobkovic s jedné, a Jaroslavem z Vřesovic s strany druhé.
1510, 11. dubna.

Feria V ante Tiburcii. Jan Srb z Markyštorfu u. p. n. k. s. etc.: že sem přišel k rychtáři Bílinskému, aby se zachoval vedle práva, i sstavil sem svého vraha Václava Holého, krčmáře z Libčevsi, že mi jest zabil bratra strýčeného Jakuba. A toho času neměl sem za panem Děpoltem zakoupenie žádného. Byl sem v hospodách. Potom přišel sem do Bíliny do jedné hospody a tu byl sem některý čas, dokudž mi se líbilo, a vodšel sem, když mi se líbilo, s též hospody a sloužil sem u dobrých lidí, kdež mi se líbilo. Potom za panem Děpoltem zakoupil sem sobě vinici mezi svatým Martinem a mezi vánoci ten čas. Ještě i podnes panu Děpoltovi člověčenstvie sem nesliboval a nikděž sem neměl ženy.

Prokop rychtář z Bíliny u. p. n. k. etc.: Najprve, že přišel ke mně Srb Jan a žádal mne, abych se zachoval vedle práva. Při tom zstavil jest Václava Holého, krčmáře z Libčevsi, protože jest jemu zabil strýčeného bratra Jakuba, a na to mi stavné dal. Potom žádal, aby byl dán na rukojmie. I dal sem jej na rukojmie pod padesát kop. A tito sú rukojmie: Václav a Pavel z Libčevsi, vopět Václav Havránek a Marek ze Všechlap. Slíbili sú zaň, a když zaň státi nechtěli ti rukojmie, i žádali za propuštěnie. A já sem je propustil, a jiné mi rukojmie hned postavili, a to tyto: Jana bratra svého z Lahovic a Marka ze Všechlap. A oni též zaň slíbili pod padesáte kop. A ta věc stála jest až do sie chvíle a k konci nepřišla; neb sú to měli dobří lidé smluviti.

Týž Prokop rychtář pověděl: že jest mi to vědomo, že jest Jan Srb pod pánem JMtí panem Děpoltem neměl nižádného zakoupenie, než že jest byl v hospodách a že jest dělal, kdež mu se nahodilo. U pana Jiříka Želenka sloužil rok. Než teprv po světiem Martině již minulém koupil sobě vinici a zavdal za ni šest kop míšenských dvě neděli před vánoci; a že jest pacholek svobodný a pánu JMti člověčenstvie nesliboval nikdy ani purgmistru a radě města Bíliny jest nečinil přísahy.

Feria VI ante Tiburcii, die Reliquiarum [12. dubna]. Mikuláš Chlouba z Bíliny u. p. n. k.: Najprve že toho sem svědom, že Jan Srb zakoupení za panem Děpoltem žádného neměl, než byl tu hospodou v Bílině a dělal tu,

a potom slúžil u pana Jiříka Želenka rok. Než slyšel sem, že sobě koupil vinici mezi svatým Martinem a vánoci některý čas. A také sem slyšel, že panu Děpoltovi člověčenstvie nesliboval.

Jíra Psincovic z Bíliny u. p. n. k. etc.: Najprve že toho sem dobře svědom, že Jan Srb přišlay do města Bíliny dělal u lidí a tlouk se po hospodách jako svobodný pacholek, i jinde u lidí přespolních dělal jest. Sloužil u pana Jiříka v Želenkách rok, a nikdá jest zakoupenie neměl za panem Děpoltem, až tohoto roku mezi svatým Martinem a vánoci slyšal sem, že jest sobě vinici koupil. A toho sem také svědom, že jest panu Děpoltovi nikdá člověčenstvie nesliboval.

Matěj vovčák s předměstie Bílinského u. p. n. k. etc.: že svědom sem toho, že Jan Srb z Zálesie tlouk se po hospodách a že pod panem Děpoltem nic neměl, než tento rok že sobě koupil vinici pod panem Děpoltem v ty časy mezi svatým Martinem a vánoci. Tak sem slyšal, a že panu Děpoltovi člověčenstvie neslíbil, a že jest byl pacholek svobodný těch všech časuov, a že sloužil jest u pana Jiříka Želenského rok.

R. IV. l. C. 13. a. Srov. svědomí č. 1562 na str. 230.

1565.

Mezi Hanušem z Molkovic s jedné, a paní Katheřinú z Kfeldu s strany druhé. 1510, 12. dubna.

V pátek den Svátosti. Kněz Jan farář z Lomnice na tu přísahu, kterúž jest biskupu při vzetí kněžství svého učinil, s. t.: To mi svědomo, když sem přišel na Skály s Hanušem z Molkovic, tu jest Hanuš napomínal paní Katheřiny, co jest jemu nebošťík pan manžel její poručil, aby mu dala. A paní řekla, že, když budu mieti se panem Janem místo o to, chci ráda dáti.

R. IV. l. A. 15. a.

1566.

Mezi panem Jiříkem z Walštayna s jedné, a Petrem Škorní z Stranova purkrabí Velíšským s strany druhé. 1510, 12. dubna.

V pátek den Svátosti. Vaněk Buchal z Železnice u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když přišel posel od pana Petra Škorně z Velíše na Bradlec, tu mi jest kázal pán vzieti list od něho, a já sem vzal a dodal sem ho pánu. A pán mi rozkázal, abych mu kázal odpovědi dočekati. A on všed k vrátnému do jistébky i čakal, a pan Jiřík kázal svému písaři list psáti zase jemu purkrabí Velíšskému. A než písař list napsal, už posel ušel preč, nesečkav odpovědi ani listu, a já sem ho hledal i v krčmě a nemohl sem ho najíti. A potom sem já přinesl zase pánu list, a pán jej dal písaři a kázal mu, aby ho dodal po některém člověku jeho na Velíš.

Bartoš písař z Železnice u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když mě obeslal pán muoj pan Jiřík z Walšteyna, abych k němu šel na Bradlec, a když sem šel, potkal sem se s poslem, kterýž přinesl list pánu z Velíše. I řekl sem mu: Odkud jdeš? A on řekl: Z Bradlce. I otázal se mne: Ty-lis písař? A já řekl, že sem. A já řekl mu: Máš-li odpověď? A on pověděl: Nemám. I řekl sem mu: Poď zase se mnú; viem, že mně pán káže psáti odpověď. A on mi řekl, že nepuojdu, neb mi nekázali odpovědi čakati. A když sem nahoru ku pánu přišel, kázal mi hned pán psáti list, a potom mi jej dal a kázal mi, abych jej hned po některém člověku jeho poslal. I poslal sem jej večer, a ráno aby mu dodán na Velíš byl.

R. IV. l. A. 15. b.

1567.

Mezi Blažkem konvářem z Piesku s jedné, a Blažkem příjmí Hrabí z Muzluov s strany druhé. 1510, 12. dubna.

V pátek den Svátosti. Jan Rohle z Piesku u. p. n. k. s. t.: Toto mi jest dobře v paměti, že nynie rok při Svátostech stál sem podle Blažka konváře v soudné světnici na hradě Pražském. I přišel k němu k Blažkovi Hrabie a mluvil k němu takto: Smieš-li se se mnú založiti, oč chceš, že tu při, kteráž jest mezi vámi a pánem mým, že ji prohráte. A Blažek konvář odpověděl jemu, že bohdá neprohráme. A on Hrabie po druhé řekl jemu: Založ se se mnú a jmenuj sobě, oč chceš. A Blažek konvář řekl jemu: Nechť jest o kožich, o liščí podbřiškový. A on Hrabie stáhl k němu ruku a Blažek konvář také. I dali sobě na tom ruce. I řekl Hrabie takto: Nechť jest o dobrú kuní šubu novú slušnú. A Blažek konvář řekl: Jdeť. A já k tomu zavolal: Šuby z Humňan. A řekl sem jemu takto: Slyš tento základ! A on pověděl: Jaký to základ? Teď se založili o kuní šubu dobrú novú, Hrabie s Blažkem konvářem; a oni oba se k tomu přiznali a tak pověděli, že jsme založili. A to jest tak v pravdě.

Feria III post Tiburcii [16. dubua]. Jan Piruožek, hospodář domu pana z Pernšteina etc., u. p. n. k. s. t.: To mi jest vědomo a v paměti, když sú při vyhráli páni Písečtí, tehda já a Blažek konvář do soudné světnice veliké šli sme. Napomínal jest Blažek konvář Blažka Hrabí z základu, z kunie čuby dobré. Von Blažek Hrabie pověděl, že já sě v té věci nepamatuji. Konvář Blažek zase Blažkovi Hrabí odpověděl: Kterak se nemáš pamatovati, však jsú byli dobří lidé při tom? Tehda Blažek Hrabie opět vodpověděl: Jestliže mne bude kto pamatovati, že já chci tobě dáti. A to bylo po svatém Martině některý den.

R. IV. l. A. 16. a.

1568.

Mezi Janem Vrchotou z Vrchotic s jedné, a Jindřichem z Hodějova s strany druhé. 1510, [12. dubna].

Mikuláš Liška z Janovic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že Vašek z Křešic stavil Harovce a pravie, že mu slíbil za puol kopy a za něco viec. I uručili sú oba ku právu, Vašek aby naň uvedl, a Harovec aby odvedl, a to pod V kopami míšenskými každá strana. I připrosili sme k sobě ze dvú práv jiných lidí, z Neveklova dvou a z Sedlce také dvú. A když byl soud osazen, tu jest jim podáno, aby se přátelsky smluvili. A Vašek z Křešic odpieral a pravil, že chce právem rozeznán býti. A když jsú rukojmie obnovili, tu jest Vašek žaloval na Harovce a nemohl naň nic uvésti. I vostal jest křiv proti Harovcovi. A propadl pánu vinny V kop míšenských té, kteréž byl uručil proti Harovcovi.

Jan z Janovic u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že Vašek z Křešic stavil Jiraštu pro Harovce na právě páně Vrchotově pro XXXVI grošuov míšenských. A rychtář jest kázal Vaškovi uručiti pod V kopami, právě-li jest stavil, a tohoto Harovce také aby odvedl též pod V kopami. A když sme právo osadili, požádali sme pána našeho, aby nám přijednal z jiného práva viece konšeluov. A pán zjednal nám čtyři: dva z Sedlce a dva z Neveklova. I podávali sme jim toho, aby se o to přátelsky smluvili. A Vaškovi se nezdálo, než chtěl právo trpěti, co mu přinese. A když sú k soudu přistúpili, kázali sme rychtáři, aby rukojmie obnovil. I stalo se tak. Tu jsú opět znovu uručili pod V kop. A když jest Vašek vedl při proti Harovcovi, i nemohl naň nic uvésti, ostal proti němu křiv, a panu Vrchotovi propadl těch V kop, kteréž uručil, že jest právě stavil.

Jan Vlček z Janovic u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že Vašek z Křešic, člověk páně Hodějovského, stavil na našem právě pro XXXVI grošuov Jiraštu ze Lhoty pro Harovce. A tu rychtář uručil jest je pod V kop s obú stran, Vašek aby naň uvedl a Harovec aby odvedl. A když sme byli požádali pána našeho, aby nám z jiného práva přijednal konšel — neb nám se zdála to věc obtížená — i přidáni jsú nám čtyři konšelé: dva z Sedlce a dva z Neveklova. A když jsme soud osadili, že nás bylo XVI konšel, podali sme toho stranám, chtějí-li, aby se radše přátelsky smluvili. A Vašek k tomu nechtěl přistúpiti, než chtěl právo trpěti, co mu soud přinese, a Harovec také. A když jsú k soudu přistúpili, tu jsme kázali rychtáři, aby rukojmie obnoveni byli. A když sú opět znovu pod týž základ uručili, pod pět kop, Vašek vedl jest při proti Harovcovi, a Harovec mu odpieral. I zdálo se nám, že Harovec měl dostatečnější svědomie než Vašek. I ostal jest Vašek proti Harovcovi křiv a pánu propadl vinnu podle práva těch pět kop, kteréž byl uručil.

Mikuláš z Janovic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že Vašek z Křešic

stavil člověka páně Martinického jménem Harovce pro XXXVI grošuov. A když sú se o to nemohli srovnati, že Harovec mu odpieral, že ho neprávě stavil, a Vašek pravil, že právě. I uručili sú oba ku právu pod V kopami grošuov míšenských, každý zvlášť. I prosili sme pána, aby nám bylo přidáno konšel z jiného práva. I přijednal nám pán čtyři konšely: dva z Sedlce a dva z Neveklova. A když sme soud osadili, tu, než k soudu přistúpili, podali sme jim toho, aby se o to přátelsky smluvili. A oni nechtěli, než chtěli radše právo trpěti. I když sú ku právu přistúpili, kázali sme, aby rychtář rukojmie obnovil. A když se tak stalo, tu sú proti sobě vedli pře, Vašek proti Harovcovi. I nemohl jest na Harovcovi nic mieti; neb naň nic nemohl dovésti. I ostal jest Vašek proti němu Harovcovi křiv a pokutú tú propadl, to jest pět kop míšenských panu Vrchotovi ty, kteréž uručil jest ku právu.

Petr Krbec z Janovic u. p. n. k. etc., páně Vrchotuov člověk etc., svědčil takto: Vašek z Křešic obstavil Jiraštu ze Lhoty pro šest a pro půl kopy pro Harovce, kdež mu Harovec byl rukojmí Vaškovi, tu aby vedl naň, právě-li stavuje. A tu jest naň neuvedl, by právě stavoval. A rychtář ho uručil, právě-li sstavuje, pod V kopami grošuov míšenských, a právo sme jim proto vosadili. I nemohl jest naň nic uvésti, že jest křivě sstavil. I propadl Vašek těch pět kop. A aby se jim krátko nestalo, ze dvú práv sme konšely přijednali k tomu soudu: z Neveklova a z Sedlce. I byli sme je na přátelskú smlouvu poddali, a oni se nesmluvili. A když Vašek vinu propadl, tu vinu pán jest náš pan Vrchota vzal.

Petr Vondra z Janovic u. p. n. k. etc.: Jest mi to dobře vědomo, že jest Vašek obstavil, Křešického pána Jindřicha člověk, Jiraštu ze Lhoty pro Harovce, protože jest vinil Harovce pro šest a pro půl kopy. I nemohl jest Vašek Dvořák na Harovce nic provésti, proč jest ho obstavil, než jež obstavil v Janovicích na právě a uručili pod pět kop grošuov míšenských. I soudili sú se o to před právem v Janovicích. A když sou je o to slyšali, povolal jest rychtář k tomu konšeluov Janovských. A když je vo to slyšali, i poddali je, chtí-li se o to přátelskú smlúvú smluviti. I nechtěl k tomu přistúpiti Vašek Dvořák a řekl, že chce právem živ býti. I musili rukojmie obnoviti pod ten základ propadení pánu pod V kop grošuov míšenských. I vosadili sou vrch práva, aby se žádnému krátko nestalo, z Sedlce dva a z Neveklova dva, a z jednostajné vůle sou rozsudek pověděli. A XVI jich sedělo na tom soudě. A Vašek jest křiv vostal, že nemohl jest nic provésti na ně, že jest Harovec hodné svědomí měl a lepší než Vašek. A Vašek uručil těch pět kop a propadl je. A Harovec byl též po V kop uručil a vostal práv.

Jan Jeníček z Janovic, člověk páně Vrchotuov, u. p. n. k. etc.: Prosil Vašek z Křešic ouředníka pána mého rychtáře, aby mu sstavil člověka z Radotína menem Jana Harovce, vině jej, že by mu přislíbil za někoho za kuoň. A on mu odpíral toho, že by jemu tím vinen nebyl. I když přišlo na vrch práva, tehdy,

když měli přistúpiti k soudu, tehdy nám se zdálo, že by nám ta věc obtížena samým byla, i prosili sme svého pána, aby nám přidal s jiného práva konšeluov. I přidal nám z Sedlce dva a z Neveklova dva, aby nás bylo se tří práv, aby se mu křivda nestala. I když předstúpili před nás, sedělo nás XVI, jakož řád a právo. I prosili sme jich, aby se o to smluvili. A oni pověděli, že nechceme než právem živi býti. Tehdy když kážem, aby rychtář rukojmie obnovil, a oni obnovili, tehdy Vašek vedl svědomí proti Harovcovi. A Harovec jemu odpíral, že jest měl svědomí hodnější. A my seznali jeho Harovcovo svědomí hodnější. I rozhodli sme, že vinen Vašek vostal a pánu pět kop grošuov míšenských propadl. A pán se mezi nás nachýlil a řekl: Mám-li vzíti čili nic. A my řekli: Ty máš vůli toho. Vezmi neb mu odpusť. Učiň, co chceš.

V sobotu před svatým Tiburcím [13. dubna]. Václav z Janovic u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když sme jeli do Prahy o svatém Martině nynie minulém, potkali sme Vaška, člověka páně Hodějovského. I dal pánu „Dobré jitro“. A pán mu řekl: Vašku, cos na mne svědčil? A on řekl: Pane, nesvědčil sem nynie nic, než což sem prve svědčil, to najdete tam. A pan Vrchota řekl mu: Vašku, pravil mi pán tvuoj, že bych já tobě přiřiekal, že já z tebe té vinny nevezmu. Však dobře vieš, když jsi se se mnú radil o to, řeklť sem: Raď se s svým pánem, však máš pána! A já sem tobě nic nepřiřiekal. A Vašek řekl jest: Tak, pane! Já sem skrze vás nic neprosoudil než skrze křivé svědky. A víte pane dobře, že sú vaši lidé té pře mé svědomí byli a mně nechtěli pravdy seznati. A pán řekl: I co sem já v tom vinen tobě?

Pavel z Martinic, člověk a ouředník páně Zdenků z Vokrouhlice, u. p. n. k. etc.: že obstavil páně Křešického člověk Vašek z Křešic páně Zdeňkova člověka Jana Harovce z Radotína, že by mu slíbil za člověka páně Vrchotova Matouše Kolenáče z Janovic; člověk pána mého vodpor činil slibu tomu, že jest neslíbil za člověka Vrchotova. A von přes to přes všecko jej obstavil v Janovicích. I tu proved před právem při svú Jan Harovec, že jest neslíbil. I byli při tom konšelé se dvou práv s jiných, s páně Řepova dva a s páně Popelova dva, i tu v Janovicích rozeznali, že Jan Harovec neslíbil za Mathouše Kolenáče, člověka Vrchotova. I tu člověk pana Křešického Vašek propadl pět kop základu, že jest uručil pod pět kop na člověka Zdenkova, že právě sstavuje Jana Harovce. I těch pět kop položil jest panu Janovi Vrchotovi.

Vavřinec ze Lhoty, člověk páně Ctiboruov Martinského, u. p. n. k. etc.: Najprve, že vobstavil člověka páně Zdeňkova Jana Harovce Vašek z Křešic pro šest a pro puol kopy na páně Vrchotově právě v Janovicích. A my sme s ním stáli s Harovcem proti Vaškovi, a člověk páně Zdeňkuov Jan Harovec

práv zuostal před konšely. Konšelé jemu Vaškovi i Janovi Harovcovi řekli, aby se přátelsky smluvili, že jim toho přejí. A Vašek nechtěl než na právu dosti míti.

R. IV. 1. A. 20. a. a B. 2. a.

1569.

Mezi Václavem Přechem z Čechtic s jedné, a Burianem a Markvartem bratřími z Kraselova s strany druhé. 1510, 12. dubna.

V pátek den Svátosti. Bláha z Dřešína u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že když pan Přech z Češtic honil zvěř na lesiech páně Peršteinarových, a já stál sem v ouvazku teneta, i nezabili sme nic; neb zvěř vyšla ven z leče.

Jan z Radešova u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že stála zvěř na lesiech páně Peršteinarových, a já sem byl se panem Sádlú. I léceli sme teneta; i nezabili sme nic; neb se zvieře vyvalilo z teneta; a pan Přech též s námi lécel.

Petr Karas z Češtic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že nás poslal pan Přech se panem Sádlú, abychom léceli teneta na lesiech páně Peršteinarových cestou svobodnou. A já stál sem u teneta. I uvalilo se zvieře v teneto, a já nemohl sem tak skuoro přispěti, až mi se zase zvieře vyvalilo z teneta; než proto sem je ranil.

Bartha z Češtic u. p. n. k. s. t: To mi v paměti, že nám kázal pán náš pan Přech, abychom teneta léceli na lesiech páně Peršteinarových; neb zvěř stála na nich na těch lesiech. I léceli sme cestou svobodnou. I uvalilo se zvieře v teneto, i nemohli přispěti, až se zase ven vyvalilo.

Václav z Češtic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že pan Sádlo obšel zvěř na lesiech páně Peršteinarových; i prosil pána našeho pana Přecha, aby mu lidí a tenat puojčil. A pán náš puojčil. I léceli sme teneta cestou svobodnou na týchž lesiech. A stál sem u teneta. I nezabili sme nic; neb se zvieře ven vyvalilo z teneta.

Šimon z Češtic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že sme honili zvěř na lesiech páně Pernšteinarových se panem Přechem a se panem Sádlú; i nezabili sme nic; neb se zvieře ven vyvalilo z tenete. A léceli sme cestou svobodnou.

Mikuláš Slávek z Češtic sv. p.

Vaněk z Střiedky sv. p.

Vaněk Hoden z Češtic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že zvěř stála na lesiech páně Pernšteinarových, a já šel sem se psy a zapouštěl sem psy. A psi hnali zvěř až do tenat. I vyvalilo se ven zvieře z teneta, než proto bylo raněno, a cestou svobodnou sme léceli.

Benda z Češtic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když sú obešli zvěř na lesiech páně Pernšteinarových, a já šel sem se psy a zapouštěl sem psy z rozkázání Jana Sáčka, páně Přechova člověka.

Kříž z Češtic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že z rozkázání pána našeho, pana Přecha, zapouštěl sem psy na lesiech páně Peršteinarových na zvěř; neb v nich zvěř stála.

Jíra Bašták z Češtic sv. p. Medek z Češtic sv. p.

Šimon z Němčic sv. p.

Mathúš Kraysuov syn z Němčic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že z rozkázání pana Přecha zapouštěl sem psy na lesiech páně Peršteinarových. A zvěř běžela k tenatuom a uhodila v teneta. A potom se zase ven vyvalila. A tak nezabili sme nic.

Mareš z Němčic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že zapouštěl sem psy na lesiech páně Pernšteinarových, neb v nich zvěř stála, z rozkázání páně Sádlova. A psi hnali zvěř až k tenatuom. I vyvalilo se zvíře ven. A také lécili sme cestou svobodnou. I nezabili sme nic.

Matěj z Němčic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že z rozkázání pana Přecha a pana Sádly zapouštěl sem psy na zvěř na páně Perštaynarových lesiech; a psi hnali zvěř, až uhodila do teneta, a potom se ven vyvalila, vše na těch lesiech.

Jan Sáček z Čabus u. p. n. k. etc.: Co se dotýče toho honu, kterýmž jest honil pan Přech z Češtic zvěř, svědom sem toho, že jest nehonil na páně Krasilovského, ale že jest byla zvěř na páně Perštaynarově gruntiech.

R. IV. l. B. 5. a. Srov. svědomí č. 1548 na str. 216.

1570.

Mezi Zigmundem Čiečem z Nemyčevsi s jedné, a Vítem písařem páně Černínovým v Hradci Králové etc. 1510, 12. dubna.

V pátek den Svátosti. Bartoň příjmí Radoch z Hradce Králové u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že sem brannaym tu v Hradci, a Vít dával mi cajchy formanuom pro clo, a já bera je od nich, když z města jeli, a penieze sem od nich bral od formanuov, kteříž na podměstí jeli, a panu Vítovi sem dával.

Mařík branný z Hradce Králové u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že pan Vít písař bral ode mne cajchy i penieze, když ke mně přišel do brány, a to ty, kteréž sem od formanuov bral s vozu.

Jan Škrha u. p. s. t.: Jest mi to dobře v paměti, že po smrti nebožtíka pana Čieče Vít písař bral clo, kterýž přichází od formanuov, i jiné duochody ze mlýna. A potom přijel některý čas pan Zigmund Čieč do Hradce i stál u mne. A když měl preč jeti, poručil mi vepře, kteříž ve mlýně byli z Kovače přihnané, — a bylo jich XI, tu vykrmeni na týmž mlýně —, abych je prodal. A já sem je prodal

řezníkuom našim. A Vít písař zvěděv, že sem je prodal, nedal jich bráti. A tak pověděl: Nechť Škrha nerozkazuje, nechť já rozkazuji; neb jest mně poručeno.

Petr obyvatel na Malé Straně u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že Vít písař byl ouředníkem u nebožtíka pana Václava Čieče až do jeho smrti, a že jest k sobě penieze přijímal celné.

R. IV. l. B. 6. b.

1571.

Mezi Janem Kamaykem z Pokratic s jedné, a Barború z Harasova s strany druhé. 1510, 12. dubna.

V pátek den Svátosti. Johannes písař z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: Když sem byl požádán od neboštíka pana Jindřicha z Pokratic, když kšaft dělal, i zkazil jej; a potom dělal druhý kšaft a něco k němu viec kázal připsati, než v prvním bylo. I zapsal jest paní Barboře věna tři sta kop míšenských, a mocnú otcovskú poručnicí ji udělal statku svého. A při tom oznámil před konšely Lithoměřickými, že mateři své dlužen LV kop míšenských a že jí dal puol léta napřed věděti, že jí ty penieze chce dáti anebo ten, komuž to poručí. A že jest Jan bratr jeho při tom nebyl, když jest druhý kšaft dělal.

R. IV. l. B. 7. a.

1572.

Mezi Alžbětú z Třebska s jedné, a Janem z Kestřan s strany druhé. 1510, 12. dubna.

V pátek den Svátosti. Krystof z Strakonic u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když jest v Strakoniciech hořalo, tu jest pán muoj JMt na mne zavolal: Krystofe! Vstaň a pohleď, kde to hoří! A pán také za mnú vstal. I šli sme do hořejší komory a nemohli sme znáti, kde hoří aneb u koho. A potom pán JMt šel do čelední světnice a potom na pavlač, kde hlásní sedají, a tu se jich ptal: Mnedle, kde to hoří aneb u koho? I pověděl pan Stomír: Tak, pane milý, hoří stodola Vojtova. A potom se pán po druhé ptal: co to nad ní stojí ještě. A Stomír řekl, že Bavorovského stodola.

Krystof Pepl z Strakonic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když v Strakoniciech hořalo, tu jest pán muoj JMt šel na pavlač, kde hlásní sedají, a já za ním. I otázal se pán, kde to hoří a u koho. A Stomír, páně služebník, řekl: Pane, u Vojta stodola hoří. A pán řekl: A co viec stojí? A Stomír řekl: Pane, stodola Bavorovského.

Bernarth Stomír z Tětětic: To mi v paměti, když sem ležal v Strakoniciech na zámku, i uslyšal sem hlas aneb křik ňáký. I vstal sem a šel sem na pavlač, kde hlásní sedají, a našel sem tam pána starého JMt. I otázal se mne pán JMt:

Stomíře, kde to hoří? A já sem řekl: Pane, Vojtova stodola. A pán ráčil řieci: A co to stojí na straně? A já řekl: Páně Bavorovského stodola. A to beru k své vieře a k své duši, že což tuto svědčím, že jest tak v pravdě.

Bárta z Strakonic, ouředník pana Jana Strakonického, u. p. n. k. etc.: Najprve, že svědom sem toho, když hořelo v městečku Strakonicích, na zámku jsa, že viděl sem to, že hoří, ale neviem, čí se jest najprv zapálil duom. Pověděl Stomír, pána Strakonického služebník, když se ho tajž pán Strakonický otázal, kde hoří, a on řekl, že hoří Vojtova stodola, souseda Bavorovského.

R. IV. l. B. 7. b. a 8. a.

1573.

Mezi Jiříkem Šedívkem s jedné, a Vrchotú etc. s strany druhé. 1510, [12. dubna].

Gregor Šernéř s Malé Strany u. p. n. k. etc.: Jest mi svědomo, když sem stál před svým domem v samý večer, tehda přišel Jiřík Šedívek, rychtář toho času, a Ambrožka s Malé Strany s ním, a vadili se s Vrchotú před mým domem. Neviem, chtěli-li sú ho zatknúti čili nic, aneb voč sú se vadili. Toho nic neví m.

Michal s Malé Strany u. p. n. k. etc.: že jest mně bílý groš poslal Vrchota po Polákovi, služebníku svém, na víno a na dobrú vuoli, a já ho vzíti nechtěl; neb sem jak živ žádnému z peněz nesvědčil, než čehož sem svědom, to sem seznal.

Jan Kostka, veteš ník na Malé Straně obývající, u. p. n. k. etc.: Přišel ke mně Polák, služebník Vrchotuov, mluvě tato slova Michálkovi: zač tebe pán prosil muoj, aby to učinil; a teď pán muoj groš bílý poslal na víno, aneb na dobrú vuoli. A povrh ten groš, i šel pryč. A my sme po pacholeti poslali mu jej zase; neb sem já mu ho vzíti nedal, než řekl sem mu, aby čehož jest svědom, pověděl bez poplatku jemu Vrchotovi. Přišed zase Polák, služebník Vrchotuov, řekl: Michálko, že pán chce pro tebe učiniti, začkoli žádati ho budeš.

V sobotu před svatým Tiburcím [13. dubna]. Johanka z Světí u. p. s. t.: To mi v paměti, když sem vyšla ven z domu svého, uhlédala sem Bohuslava Vrchotu, an jde z svého domku. I šla sem k rychtáři s zatykačem, chtiec jíti po právu, a žádala sem rychtáře, aby Bohuslava Vrchotu zatekl. A když sme k němu šli, řekl jest Bohuslav Vrchota, že mám za sebú holomka. Tehdy mi rychtář řekl: Nu, co chceš činiti? A já sem řekla: Bojím se, abych nic proti právu neučinila; nechť jde ke všem čertuom! A bylo jest u večer, i nechala sem ho tak.

R. IV. l. B. 8. a. a B. 9. a.

1574.

Mezi Křížkem zlatníkem [a] hospodářem Hilburkova domu z Hradčan s jedné, a panem Václavem z Drahonic a na Ploškovicích s strany druhé. 1510, 12. dubna.

Feria VI. die Reliquiarum. Kateřina z Žatce vdova, obývajície v Voboře u. p. n. k. etc.: Toho času, když sem byla u Křížka, zlatníka na Hradčanech, kuchařkou, když měl bráti se z domu, který má na Hradčanech, pan Václav Ploskovský k Rypskému do hradu Pražského, tehdy pan Křížek puojčil jemu čtyř peřin a dvou polštářuov a dvou prostěradl, a tří mis cínovajch a tří taléřuov, a dvou ubrusuov a dvou ručníkuov a dvou konví cínových. Potom když sem přišla od Křížka ku panu Vácslavovi Ploskovskému, chtěl pan Václav, aby mu Křížek puojčil viece šatuov; a on nechtěl. A potom on pan Vácslav šel jest s Hrabí služebníkem svým k Křížkovi do domu. I posadivše se s ním v světnici, poslal pan Václav Jana, služebníka svého, do komory Křížkovy, a on Jan, služebník páně Václavuov Ploskovského, z rozkázánie pána svého vzal dvě peřině a dva polštáře a dvě prostěradle a dvě podušky. Pak chodil Křížek zlatník ku panu Václavovi Ploskovskému do Rypského domu na hrad Pražský s dobrými lidmi, mluvě s ním, aby šaty jeho zase mu vrátil, a von nechtěl. Křížek chtěl-li jest hosti chovati, musil jinde šatuov vypójčovati a musil od nich platiti vod každého lože XII grošuov míšenských do téhodne.

Voršila Kavková, hospodyně z Chocholové zahrady, u. p. n. k. etc.: Svědoma sem toho, že Křížek, zlatník z Hradčan, chodil upomínat z konví, z taléřuov, z šatuov a z mis cejnových pana Vácslava Adama Ploskovského do domu páně Rypského na hrad Pražský.

Blažej Štaynraytr z Muzlova, služebník páně Adamuov z Drahonic, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to vědomo, že Křížek zlatník puojčil šatuov ložních panu Adamovi Ploskovskému, ale neviem, mnoho-li či málo; než ty, kteréž puojčil jemu, byly jsú nic dobrého, strhané. Co se dotajče cínového nádobie, to mi jest dobře vědomo, že jest puojčil pánu mému panu Adamovi dvú konví cínových, jedna v pintu a druhá v puol pinty, a tři mísy cínové a tři taléře cínové; vo jiných věcech já neviem.
R. IV. 1. B. 8. b.

1575.

Mezi panem Albrechtem, panem Heřmanem a panem Karlem bratřími z Šumburka s jedné, a panem Janem Šumburkem s strany druhé. 1510, 12. dubna.

Feria VI. die Reliquiarum ante Tiburcii. Jiřík z Rokytníka, ouředník na Březně etc., u. p. n. k. etc. seznal takto: že sem vydal pět seth kop grošuov na miešensko bez deseti kop grošuov míšenských panu Janovi Šumburkovi, a tu summu vydal sem jemu z Březenského zboží.

Feria V. post Tiburcii [18. dubna]. Jiřík z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že když sme dělali počet s ouředníkem na Březně panu Albrechtovi, i zečteno jest, že pan Jan Šumburk vzal a vyzdvihl hotových peněz pět seth kop míšenských bez X kop grošuov též míšenských.

R. IV. l. B. 17. a. a C. 7. b.

1576.

Mezi panem Jindřichem z Walšteina s jedné, a paní Katheřinú z Kfeldu s strany druhé. 1510, [12. dubna].

Matěj Halama příjmím z Turnova, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. etc.: Byl sem při pánu svém při mezení gruntuov, když jsú rozmezovali grunthy pana Jindřicha Ješka Svojanovského a pána mého. Byl při tom pán muoj JMt, pan Tomáš hajtman a pan Tristram a mnoho jiných dobrých lidí. Tu se jest pán ráčil otázati na panu Thomášovi, pana Ješka hejtmanu: mášli-ž moc toho od pána svého toto meziti. I pověděl pan Thomáš, že mám. Tu sou šli a mezili a ukázali k stráni, na dub ukázavše, i šli k jednomu kři k vrbě, k řěce mezíc. Pan Šťastný ráčil jest tu mluviti k panu Tomášovi: Již-li se jest tuto dobře rozmezilo? A pan Tomáš jest pověděl: Pane, jest dobře; toto jest grunth pána mého JMti a toto VMti. Kdež se jest pán nesoudil o tento grunth, ale o tento se soudil a jej vysoudil a obdržel jej. Tu sú ten keř osekali obojí lidé a znamenali. Tu sú pak odtud šli různo spolu domuov. Tu jest pán ráčil dáti ten grunth Turnovským, kterýž jsú rozmezili lidem svým; tu pak z toho grunthu pobrali sú nám lidé paní Katheřinini pychem a kvaltem seno lůni.

Šimon Bednář z předměstí Turnovského, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. etc.: Byl sem na té louce při tom, když pán muoj tu byl a Thomáš, ty chvíle hajtman na Skalách u pana Svojanovského, tak že sú z toho dubu, kterýž jest od staradávna na mezi, okázali k tomu kři u Jizery. Také se otázal pán náš: Pane Thomáš, také-li si se soudil o tento kus? A on pověděl pan Thomáš: Pane, že sem se o tento kus nesoudil. Ihned sou ten keř roztínali na různo a znamenali, i jest to ještě dobřě roztínání znáti a rostlé tak. A ihned vod toho křě hledíc na ten dub natajkali sú vrbí na mezi. A to se stalo za života a zdraví pana Jindřicha Svojanovského. A vobec toho požívala s strany páně Šťastného a prodávali vrbí i seno, a jiných lidé pánóv toho sú neužívali, jediné pána mého pana Šťastného toho času, jak se přě skonala. Než po smrti pana Svojanovského pobrali nám pychem lidé páně Svojanovského seno z té lúky, a praví, že sú to učinili z rozkázání pánuov a ouředníkuov svých.

Říha kuchař z Turnova, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. etc.: Když sem byl s pánem svým JMtí na těch mezech a byl při tom Thomáš, hajtman

pana Skalského Ješka, tu na Tomášovi pán votázku učinil: Pane Thomáš! Také-li se vo tuto louku mou soudil a vo tůni? Tehdy jest řekl pan Thomáš: Pane milý, já sem se vo vaše nesoudil; neb jest to vaše. I prosil jest pan Thomáš pána našeho, aby nám tu louku dal k ůbci. I řekl pán jemu: Však sem jim dosti dal. A pan Thomáš tomu řekl: Pane, víc-li jim dáte, víc vám děkovati budou. I potom řekl pán: Nu, co já svým lidem udělám, udělám jim jako pán tvou příčinou. Potom nám kázali ji kliditi, ješto byla zarostlá. Tehdy sme ji vysekali a vyklidili. Nehájil nám toho žádný ani nám které zádavy činil. Potom sou ji prodali byli na ssečení, žě nehájil tomu člověk žádný. Až teď paní Katheřina paní Ješková pobrala nám kvaltem a mocí to seno z té louky. Potom přišel Jiřík šafář, kterýž býval na Sviňanech. I řěkl mně: Kuchaři, vy již nestojíte za nic, co vám váš pán dá, to my vám zase pobéřěm. A já sem jemu řekl proti tomu: Neb ste nám to učinili mocí a kvaltem, a kdybychme o tom věděli, byli bychom se s ouředníky svými o to radili, že byšte nám brali nebo nebrali. A on řěkl: Co byste tomu byli učinili? Však jest nás bylo víc než na padesáth. A potom sme měli míti pomoc od jiných dvú pánóv.

Mikeš Kantuov z Turnova, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. etc.: Když sme byli se pánem na těch mezech a pan Thomáš tu také byl, a tu slove ten grunth na farářství, i měli vo to nesnáz nějakú s páně Ješkovými lidmi, že to nařikali. Tehdy pověděl pán: Vo tento-li kus se mnú se pane Thomáš chcete súditi? Tehdy pověděl Thomáš: že já se nechci vo to súditi, co pána mého není. Tehdy potom mezníky sou dělali hned, a pán pověděl, že bych chtěl víc svého ustúpiti, než bych chtěl křivdu učiniti. Tehdy po některém času, když jest byl pan Thomáš ouředníkem u pána, tehdy sou jeho sousedé žádali, aby pána žádal za ten kus, aby pán jej k uobci dal. To jest pán k žádosti lidem svým učinil, žě jest ten kus jim dal. A sekali potom tu trávu na té louce. Potom sou lidé páně Ješkovi to seno pobrali kvaltem a pychem z rozkázání ouředníka pana Trystrama. Když sme k nim mluvili, proč sú to učinili, a oni pověděli, že sú z rozkázání ouředníka to učinili.

Jiřík Pical z Turnova, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. etc.: Což se toho dotýče, když sme chodili na meze s pánem JMtí a s panem Thomášem, i když byli na hranicech u dubu, tu sú šli k vrbě po té louce. I otázal se pán pana Thomasa, také-li se soudil vo tento kus. A on pověděl, že nic. I řěkl mu pán: Nu, pane Tomase! Vytýkajž na tu vrbu od toho dubu, aby meze rozeznali. I sekal sám pán tu vrbu sekerkú, kteráž na mezi stojí proti tomu dubu na stráni. I tu sú vytkli, a tu sou meze. I žádali sme pana Thomasa, aby nám pán ráčil to dáti a za nás přímluvu ku pánu učiniti. I žádal jest od nás pána a přimluvil se. A to bylo za pana Jindřicha Ješka zdraví. A my toho užívali. Pak za paní Katheřiny jest nám tu z té louky pychem seno pobráno, a my vo tom nevěděli. A byl při tom pan Trystram, když sou ty meze vytykovali.

Jan Trněný z Turnova, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. etc.: Byl sem při svém pánu, když meze rozdělovali při farářství se panem Thomasem, a při tom byl pan Trystram, tehdáž pána našeho hajtman. A když ty meze rozdělili, tu sú nám kázali nátek nasekati, a já je pak vytýkal. Tu jest pan Šťastný otázal: Dobře-li je tak, pane Thomase? A on pak schválil, že jest dobřě. A nikdy sem se vo to nesoudil, co jest vašeho, než co jest pána mého. Toto jest pána mého a toto jest vaše. A když sme šli domuov, tu jest prosil pan Thomas podle nás za tu louku, aby nám pán tu louku dal. A tu sou nám pychem seno pobrali na té lúce a vezli to seno na Fryczsstanské zboží. A ti lidé byli z toho zboží Frycztaynského, a vezli to seno k záduší Hrušticskému. Ale to přísluší k našemu záduší.

Jan Šmika z Turnova, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. etc.: Slyšel sem nějaké řeči od Martina Morávka z Chutnovky, když již to seno z té louky pod Klíči pobrali, kterúž nám JMt pán dal. Tehda sme my řekli jemu, že ste nám pobrali pychem, kdež sme my vo tom nic nevěděli. Kdybychom věděli, brali byšte neb nebrali. Tehdy ten Martin Morávek pověděl: Kdybyšte nám toho hájili, že bychom vám toho hájili, neb nám řěkl pan Kunát dáti pomoc z Rohozce.

Mathouš kovář z Turnova, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. etc.: Když sem byl se pánem vo ty meze na louce pod Klíči, i ukázali na stráni na jeden velký dub, vodtud pak přímo šli až k vodě. I rozťali vrbový keř, a tu odtud dělali nátky po té louce. A potom nám paní Katheřinini lidé, kteráž měla neboštíka pana Jindřicha Svojanovského, pobrali pychem na té louce seno.

Ambrož sladovník z Turnova, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. etc.: Koupil sem tu louku na zsekání pod Klíči vod obce Turnovské i sklidil sem ji i pobral. Žádný mi nebránil. A jest tomu na třetí léto. A když koupil jiný lůni, i pobrali jemu s ní to seno pychem paní Katheřiny lidé, kteráž ty chvíle na Skalách byla.

Vojtěch Šašek z Turnova, člověk pana Šťastného, u. p. n. k. etc.: Šli sme za pánem JMtí na ty meze pod Klíčem, a bylo při tom mnoho lidí, byl pan Thomas, pan Trystram. Řekl jest pán JMt Thomasovi, když na mezech byli: Pane Thomas! Dobřě-li tak buďe? A on jest řekl: Ještě maličko. I řekl pán: Milý pane Thomas! Což jest o kus země, však já jí při sobě nevážím nic. I vzavši pan Šťastný jednu sekyru od senníka, i tu nátky sám sekal ve kři vrbovém. I vzal Václav holič ten prut a Tlučhoře Jan i natýkali ty meze. I na tom se v dobré vůli rozešli. I pan Thomas mluvil: Pane Jindřiše! Tobě jedna a druhá strana pánu mému jest. I nebylo v to saháno nikdy za nebožtíka pana Jindřicha. Než za paní Katheřiny tu jest nám pychem pobráno seno. Já sem hajný učiněn nad tú lúkou a prodával sem prut i seno, a nebylo za nebožtíka pana Jindřicha Svojanovského to bráněno, než teď za

paní Katheřiny. Též také na tu tuoni, kteráž jest v té louce, není nám saháno na ni nikdá po té smlouvě, jakž pán JMt učinil tu smlouvu s panem Thomasem.

Jan Tlučhořě z Turnova, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. etc.: Byl sem při tom, když jest pan Thomas rozděloval ten grunth s panem Šťastným, kterýž jest pod Hruštickým a Turnovským farářstvím. I znamenavše dub od dubu až k Jizeře na vrbový keř, i tu jest se otázal pan Šťastný pana Thomasa, hajtmana pana Jindřicha Skalského, a řěkl mu: Pane Thomase! Dosti-liť se zdá tobě pod ten keř vrbový? A on jest pověděl, že mi se dosti zdá. A tu sú nám kázali nátky dělati, a já sem jich pomohl sekati. I to se jest tak stalo. A když JMt ráčil nás darovati tím kusem k přímluvě pana Tomasa, když u něho haytmanem byl, a pán řěkl: Pane Tomas! Bude to mnoho. A on řekl: Více-li jim JMt dáte, více vám děkovati budú. I potom sem já koupil to seno na tom krunthu a sklidil sem je i v kopy shrabal. A za paní Kateřiny Ješkové mladé jest mi to pychem pobráno a jest vezeno do vsi Rakous na Frycztaynské zboží. A já sem je tam nalez v Rakousech to seno u Jana.

Tobiáš Dobeš z Turnova, páně Šťastného člověk, u. p. n. k. etc.: Při tom sem byl, kdy na ty meze šel pan Thomas s panem Šťastným. Tu sú přišli na tu louku, i ukázali na dub v stráni, že jest to meze. I stavěli nátky k tomu dubu stojící pan Jindřich a pan Tomas. I potom se obrátil pan Jindřich a sekal vrbový keř a řekl: Potuďto jest, abyšte věděli. Potom nám to pan Šťastný dal obci strany své. Potom sou to seno pobrali z té louky lidé paní Kateřiny Svojanovské pychem a kvaltem.

Jan Vlášek z Turnova, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. etc.: Když sem byl na ženném víně u koruny a Hasič se chlubil, že jich bylo padesáth, když brali mocně seno na obecní louce pod Klíči. A ten člověk jest paní Ješkové Svojanovské. A tak pověděl, kdyby nám těžko bylo, že nám měl pan Kunáth dáti pomoc z Rohozce.

Anthoš z Jenišovic ze vsi, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. etc.: Když sem se příchozí trefil k Halamovi do Turnova, tehda jest tam byl Jiřík z Nové Vsi. I byl s ním Říha, kuchař z Turnova, řezník. Tu jest Jiřík mluvil, že sme, páni Turnovští, vám pobrali seno. A řekl Říha kuchař: Pobrali ste pychem a nám ste znáti nedali. Kdybyšte nám dali znáti, žeť bychme chtěli toho hájiti s ouředníkuov našich radou. Pověděl jest Jiřík: Tak kterak byšte toho hájiti chtěli, však jest nás bylo více než na padesáth. Potom kdyby nám byla jaká toho potřeba, měli nám dáti pomoc se dvú pánóv zboží. A Říha kuchař oznámil nám to: Buď vám to svědomo, jak Jíra mluví. Potom Jiřík řekl: Však vám toho potřebí není, však se paní o to s pánem súditi nebude.

Jíra Veselský z Turnova, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. ɔc: Když se stala votázka na středopostí ten den na Janovi Hasičovi z Loktuš, že sem jemu řěkl, že ste nám vzali seno pychem. A on řěkl zase: Ba vzali, a že nás bylo padesáte a měli sme několik pavéz a devět ručnic. A tu nás šikovali jako k bitvě, strážného vosadili: kdyby z Turnova chtěli jíti nám ho brániti; a vozy dva pohotově sme jměli. K tomu Václava Neřáda poslali sme na Rohozec. A když po druhé přišel, že řekl: Jeďte a beřte seno a nebojte se žádného, že rozkázal pan Kunáth, a bude-li vám těžko, že vám dám retunk ve stu neb ve dvou.

Vácslav Holič z Turnova, člověk páně Šťastného, u. p. n. k. ɔc: Když sme byli na té louce pod Klíči pod Hrušticí, i byli sou tu Rohozečští, kdy je postupovati měl člověk páně komorníkóv zádušní louky pod Klíči. I byl při tom pan Cetenský a pan Jiřík purkrabie Rohozecský. Pan Tomáš tu také byl, ouředník páně Ješkóv, aby přijímal tu louku od něho, a pan Tristram byl také, našeho pána hajtman. I šli po té louce pan Tomas a pan Trystram. A ptal se ho pan Trystram: Také-li naříkáš teď pána mého grunth? Pan Thomas k tomu pověděl: O ten grunth se pán muoj nikdy nesoudil a naň nesáhám a nenaříkám. Potom vyšli na tu louku pán náš i pan Thomas, tu sú sobě ukazovali, pokud mezení má býti; od hraního dubu až za vrbový keř k řece samé skuoro. Dosti-li to bude, pán náš se jeho ptal. A pan Thomas řěkl: že já za to přijímám, jest za spravedlivé. I tehdy sou hnedky nátky učinili. I pověděl tak pan Thomas: Toto jest grunth shořejší pána mého, a tento zdolejší váš, pane Šťastný. Potom když sme šli do farářství, tu pan Tomas z prosby naší přimlúval se ku pánu našemu, aby nám to ráčil přidati k obci. I přidal. A když sem se přihodil na středopostí letos k Veselskému, a lidé páně Jindřichovi Ješkovi rozmlouvali, [j]ménem Jan Hasič z Loktuš, o to seno s námi; a pověděl tak, když sme se jeho tázali: Proč ste nám je brali? A on řěkl, že nám ouředníci naši kázali; [j]ménem Jan, kterýž jest ouředníkem tý chvíle byl u JMti paní Katheřiny. I řěkl sem jemu: Bychme to byli věděli, že nám je kvaltně bráti chcete, byli bychme vám nedali bráti. A on nám pověděl: Kterak byšte nám jeho hájili, a my se zbrojně na to byli vypravili. A Neřád přišed, pověděl jim: Beřte to seno! bude-li vám kto brániti, že pan Kunáth dá vám pomoc z Rohozce. A to seno na dva vozy pobrali a vezli je na Frycztaynské zboží.

Valentin z Bieléhо, člověk páně Ješkóv Svojanovského na Skalách, u. p. n. k. ɔc: Což se tu tajče té louky pod Klíči, byl sem při tom, když na té louce seno brali z rozkázání ouředníkóv té paní, kteráž po nebožtíkovi panu Svojanovském vostala na Skalách, a vezli to seno na Frycztaynské zboží. A chodil té paní k nám rychtář z Vesce, jejím slovem přikazuje, když by to seno brali, abychme zbrojně byli; a zašlo-li by je co, abychme hájili. A rychtář kázal nám pak znapínati a hotovu býti, jako bychom se měli brániti. A tu louku, o kterúž

nesnáz jest, já sem ji prodával k Hruštickému záduší na sečení, a byl sem ty chvíle kostelníkem v tom Hruštickém záduší. Po tři léta sem ji s jinými kostelníky prodával, a nepřekážěl nám v tom žádný. A bude teď šest let o svatém Petře letos, jak sme je prodávali.

Havel z Klokočí, člověk pana Jana Svojanovského, u. p. n. k. ɔc: Přišel ke mně rychtář Pánek z Vesce, abych hned šel bez meškání do Bělé, a kterúž mám najlepší zbroji, tu abych vzal. Tu nám se kázal sjíti v Bělé. Pak když sme se sešli, tu sme šli na tu louku v Kabeli. I kázal nám tu státi: Postůjte tu maličko, mají sem dva vozy vyjeti ze zboží Frycztaynského. I kázal nám kuše znapínati. A když sme kuše znapínali, tehda nás šikoval, jestliže by kto chtěl nám toho sena brániti, abychme hájili. A nebojte se nic, jestliže nám přijde na těžkou, žěť jest nám řěkl pan Kunáth nás v tom nevopúštěti. A když to seno pobrali, tehdy sme šli domóv, a voni také s ním jeli.

Blažek rybář z Louzku, člověk paní Boleslavské, u. p. n. k. ɔc: Jakož sú mně veleli bráti seno v Kabeli kostelníci od Hrušticského záduší, já sem jeho bráti nechtěl, než viděl sem, že sú je vezli skrze ves; pak vezli je k Janovi do luhu na zboží Frycztanyské [sic].

Jan z Loktuše přimí Hasič, člověk páně Svojanovského, u. p. n. k. ɔc: Jakož rychtář z Vesce kázal nám na seno pod Turnovem na louku, šli s námi holomci z Skal. Paní Svojanovská ty chvíle držala zámek. Když sme tam přišli, tehdy dva vozy přijely; a tu sme pak stáli s kušemi napatými a s ručnicemi na těch lukách. A rychtář nám řěkl, jestliže by nám jeho hájili, že pan Kunáth dá nám z Rohozce pomoc.

Jiřík Láník z Nové Vsi, člověk pana Jana Svojanovského, u. p. n. k. ɔc: Posláni sme byli z rozkázání úředníka rychtáře z Nové Vsi na louky farářství. Šli sme se zbrojí. A byla nás ty chvíle v držení paní Katheřina, nebožtíka pana Jindřicha Svojanovského paní. I brali to seno Frycztaynského, a my tu stáli. A když je pobrali na dva vozy, tu sme se zšikovali a šli sme za nimi, a kázali nám napínati.

Vácslav Neřád z Nové Vsi, člověk pana Jana Svojanovského, u. p. n. k. ɔc: Když sem byl k záduší Hrušticskému kostelníkem, byla ta louka nebožtíkovi panu Jindřichovi propuštěna od pana komorníka k tomu záduší; neb ji jeho člověk držel některá léta; a my sme ji prodávali po tři léta, a neřěk nám žádný nic ani nám hájil. Tak tuším, že toto bude šestá seč, jak sme my ji držali. Pak tuším ve čtvrtú seč, že se toho chytil pan Šťastný, pravě, že jest jeho, a zsekli ji kus měšťané z Turnova; a kostelníci, moji tovaryši, ptali se mne: Komus tu louku prodal? A já jim řěkl: že sem neprodal žádnému. I dal sem nahoru na Skály věděti, a ouředníci to seno pobrati kázali. A byli se lidé se zbrojí k tomu sešli.

I poslal mne hajtman byl prve Skalský na Rohozecku panu Kunáthovi s listem. I poslal po mne jiný list zase, a řěkl mi: Nu, vyjeduť tam mezi vás, a bude-li co, nedámť se tomu sjíti. A to seno kázal pan Jan bráti hajtman, když paní na Skalách byla vdova.

R. IV. l. B. 17. b.—C. 2. a.

1577.

Mezi Jindřichem z Ledec s jedné, a Janem z Ledec s strany druhé. 1510, 12. dubna.

Feria VI. Reliquiarum. Jan Hubáček z Chvalovic u. p. n. k. ɔc: Koupil sem s povolením pana Jana statek od sedláka od Kuchaře, a ten jest pan Jan bratr páně Jindřichóv; i pójčil mně závdavku pan Jan kopy míšenské. I udělal sem tomu vodpor: Pane milý! Já závdavku nemám. A on řekl: Pójčím já tobě; i pójčil. A poslal mne k bratru svému, abych mu pověděl, že se stěhuje. A on řěkl: Povězte mu, ať své opatří. A on řěkl: Pověztež bratru mému zase, ať se nikam nestěhuje, ale tak vopatruje jako prve. I pověděl nám pan Jan: Tak-li jest řěkl? A my řěkli: Tak! A on řěk: Nu, dětež vy, kam se vám zdá. A vozové stáli na dvořě; co sou pak kladli na ně, toho já nevím, mnoho-li čili málo, a nevím, kolik jest jich bylo. A pak stěhoval se po té při od nás jeden Uher na páně Janovy grunthy.

Jiřík Drábek, rychtář z Chvaloviček u. p. n. k. seznal: Toho sem svědom, že jest pan Jan rozkázal, aby Kuchař prodal Hubáčkovi, a poslal pro mne, abych to srovnal mezi nimi. A pan Hájek dal závdavek. Potom když poslal nás pan Jan na Poděbrady s druhým ku panu Jindřichovi, abychme mu pověděli, že se stěhovati chce pryč, aby on pan Jindřich svuoj statek opatřil. A pan Jindřich pověděl, že jest tu více hospodářem byl, aby ještě vlád a hospodařil. A když sme mu to pověděli, vrátivše se zase, a pan Jan nám řěkl: Nu, sousedé, jdětež pryč, již mně vás víc potřebí není nic. A my šli hned. A přijeli z Kovanic s vozy, ale nevím co jsú na ty vozy brali, ani vím, kolik jest jich bylo.

Matěj Zaul z Chvalovic u. p. n. k. ɔc: Toho sem svědom, že mě k tomu rychtář povolal, když Kuchařovi Hubáček platil za dvořěc.

Havel Beran z Chvalkoviček u. p. n. k. ɔc: Když nás rychtář v neděli obeslal dohromady, i přišel rychtář shůry a přinesl kopu, i řekl Hubáčkovi: Teď Hájek dal závdavek, a ty tomu dosti učiň; cos vod Kuchaře koupil, to drž! Pakli by neučinil, toho zvíš, co tě potká.

Vondráček z Chvalkovic u. p. n. k. ɔc: Viděl sem, žě sú panu Janovi brali ve dvořě tu v Chvalovicích na devět vozuov; ale co sú na ně kladli, toho nevím, a víc nevím, co pravíte.

Václav z Chvalovic u. p. n. k. ɔc: Pán náš měl Kuchařě, pan Jan Chvalovský, i prodal ten Kuchař své sídlo sousedu jinému, že jej k tomu přiváděl pan

Jan, a Jana Hubáčka k tomu měl, aby ten závdavek položil. A tuť řekl, že ho nemám. A on řekl, že tě založím. I posílal pán, když pan Jan ujel do Prahy. A on poručil ten závdavek panu Hájkovi. I poslal pan Hájek v neděli pro toho člověka, když pán ujel pryč, aby přišel, a ten závdavek vzal. Nevzal toho závdavku, šel zase a řekl: Nezdá mi se toho učiniti, leč pán doma bude zase z Prahy. A s tím šel pryč. A pan Hájek po rychtáře poslal, a ten poslal po něm závdavek, aby z nich žertuov neměl; a rychtář mu dodal, a v tom jej sousedé přijali. Viděl sem, že pan Jan z Chvalovic hnal několik vepřóv do Kovanic k rychtáři, a vzal tři koně, vozy, korbice a vuoz přikrytý.

Vondrák z Chvalovic u. p. n. k. ɔc: Pojal pán z toho dvora z Chvalovic tři koně jíz[d]né a dva vozy, také jeden krytý a druhý korbice. A když po něho s vozy přijeli, také sem doma nebyl; a rychtář přines závdavek, když sme spolu byli pohromadě, a dal jej Janovi pravě, že mu jej dal pan Hájek, aby on jej zavdal Kuchařovi. A byla toho všeho kopa míšenská.

Mathiáš Mach z Chvalovic u. p. n. k. ɔc: Sem toho svědom, že jest prodal grunth sousedu druhému. Pak neměl ten soused závdavku, i puojčil mu jeho pan Jan, i přinesl jej rychtář, a dal mu jej pan Hájek; neb pana Jana doma nebylo. A rychtář jej přinesl do hromady, dal jej Hubáčkovi, a Hubáček dal jej Kuchařovi, a Kuchař jej vzal. A v pondělí kázal jej pan Jan odstěhovati s svými klisnami. Pak sem já umlátil XXXti korcuov ječmena s druhým tovaryšem v panském dvoře, i dali jej na tluč. A potom přijeli z Kovanic a brali pana Jana, ale nevím, mnoho-li jest vozóv bylo.

Jan Hrubý z Chvalovic u. p. n. k. ɔc: že tři koně sou vzati; a neměl jich bráti pan Jan; a dva vozy, jeden pod šperlochem a druhý tak, a XXXti korcóv ječmene semena mlátili. Ty vzal.

Nita Korunková z Chvaloviček u. p. n. k. ɔc: že sem viděla, že jest ze dvora z Chvalovic vyhnal pan Jan vovce, a přečtla sem jich XXXti a dvě, a vosm vepřóv, a husy také hnali, ale těch nevím kolik, do Kovanic k Kubcovi, i vovce k němu dohnali. A co se tkne těch vozóv, kdy pána stěhovali, já sem jich devět přečtla.

R. IV. 1. C. 2. a.

1578.

Mezi Šťastným z Sluh s jedné, a Janem z Konárovic s strany druhé. 1510, [12. dubna].

Kněz Nykodem z Jitčína, děkan kraje Rakovnického, na tu přísahu, kterúž učinil při počátku svého kněžství, takto seznal: Toho sem svědom, že sem Jana Sáka jednal v purkrabstvie panu Janovi Zeušicskému. I zednal se on Suk u něho tím laciněji, že mu měl vyjednati nějakú věc listovní od pana Šťast-

ného Cidlinského. A potom ke mně mluvil, že mu tím pan Jan prodlévá podle svého svolení, a že jemu chce právem potom z toho hleděti.

R. IV. l. C. 8. b.

1579.

Mezi Křížem mincířem od Hory Kutné s jedné, a Václavem Lysým sladovníkem z Hradce Králové s strany druhé etc. 1510, [12. dubna].

Petr mincíř, měštěnín na Horách Kutných, na tu přísahu, kterúž jest učinil králi JMti k ouřadu konšelskému, seznal takto: Předstúpil jest Václav sladovník před konšely mincířské, žádal jest za to, aby jemu toho přáli, že chce Křížovi lun, kterýž měl závadný, učistiti a penězi hotovými vyplatiti, kterýž jest byl zastaven v LXXti kopách grošuov českých, a dluh, kterýž jest byl témuž Václavovi povinovat summy sto a X kop grošuov českých, ty jemu odpustiti na takový způsob, aby již Kříž menovaný zápis učinil na témž lůnu, aby moci neměl již prodati ani zastaviti, než užívati jeho do svého života; než po smrti jeho aby čistý a nezávadný při jeho dětech jakožto při dědicích zuostal. A té summy, kterúž jest měl ten Václav sladovník před námi položiti ve čtyřech nedělích, tomu jest dosti neučinil.

Váňa Děkan, mincíř a měštěnín od Hory Kuthny, u. p. na kříži i seznal ↄc: Když sem byl ty časy konšelem mincířským, předstoupil jest před nás Václav sladovník z Hradce i žádal jest, aby jemu přáli toho, aby Křížovi luon vyplatil. Přitom jest oznámil, že jest jemu prve dlužen sto a X kop grošuov českých, a ty mu jest odpustil, a ještě že mu chce dobře učiniti, že mu ten luon chce vyplatiti, aby mu toho přáli zápisu na takový zpuosob, aby Křížěk žádné moci toho luonu zastavovati ani prodávati neměl, než aby na něm dělal a jeho užíval do smrti své, a po smrti aby dětem jeho Křížkovým zuostal čistý a nezávadný.

Jíra Kambálek, měštěnín z Hory Kuthny, na tu přísahu, kterúž učinil k ouřadu konšelskému králi JMti ↄc: Pamatuji se v tom, že jest předstúpil před pány konšely Václav sladovník z Hradce ptaje se Křížka: Co si mi dlužen? A von pověděl: Devadesáth kop grošuov českých. A cos potom víc vzal? A on řekl: vzal sem XXti kop grošuov českých. Pak v čems luon zastavil? Zastavil sem jej v LXXti kopách grošuov českých. Páni konšelé, teď já jemu chci dobře udělati, že jej chci jemu vyplatiti. Páni konšelé řekli: Poněvadž mu jej chceš vyplatiti, aby ve dvú nedělí peníze položil. A on jest prosil pánóv konšeluov, aby mu přidali do čtyř neděl. Páni konšelé, VMti prosím, že mi rozkážete zápis učiniti, aby žádné moci neměl prodati ani zastaviti ani naň víc peněz vyzajímati, aby byl čistay a svobodnay, a na něm aby dělal a užíval jako svého vlastního do své smrti, a po smrti aby dětem jeho Křížovým vostal dědičně.

Mathouš Lorek, měštěnín vod Hory Kuthny, u. p. n. k. ↄc: Jest mi to dobře v paměti: Předstoupil Václav sladovník z Hradce, pak oznámil to před

konšely a staršími: Kříži, že si mi dlužen devadesát kop grošuov českých, a potom sem XXti kop grošuov českých puojčil. Pak tak mluvil: Nu, milý Křížku, tak slyším, že si svuoj luon zavadil v LXX kopách grošuov českých, že chci k tomu učiniti prvnějšímu dluhu těch LXXte kop grošuov českých, že chci vyplatiti ve čtyřech nedělích tvuoj luon na ten zpuosob, aby ty ho neměl moci zastaviti ani prodati: než ty na něm dělaj a užívaj ho do smrti své, a po tvé smrti aby na tvé dítky spadl.

Jakub Pašole, měštěnín vod Hory Kuthny, u. p. n. k. s. ꝛc: Co se týče toho Vácslava sladovníka z Hradce, když jest předstúpil před pány konšely mincířské, oznamuje dluh, který jemu dlužen Křížek, najprve devadesáte kop grošuov českých, pak potom XXti kop grošuov českých: potom oznámil pánóm končeluom, žádaje jich, že sem já jemu dobře učinil, ještě jemu chci dobře učiniti, který má luon v zástavě v LXXti kopách grošuov českých, že já mu jej chci vyplatiti, než aby ho on užíval a na něm dělal, a té moci aby neměl zastaviti žádnému ani prodati, než aby svú živnost na něm provodil; v tom jestliže jeho Buoh neuchová, aby ten luon na žádného nespadl, než na Křížkovy děti. A tomu jest dosti neučinil, co řekl před pány konšely. A měl tomu on Vácslav ve čtyřech nedělích dosti učiniti i neučinil. Více v paměti nemám.

Burian Vrbíkus, měštěnín od Hory Kuthny, na tu přísahu, kterúž učinil králi JMti k ouřadu konšelskému ꝛc: Kdež předstúpil Vácslav sladovník z Hradce před konšely mincířské, když jest Křížka napomínal ze sta a z Xti kop grošuov českých, kdež se jest Křížek znal před konšely mincířskými, tehdy Vácslav sladovník takto pověděl: že chce Křížovi vyplatiti v LXXti kopách grošuov českých luon mincířský na takový zpuosob, aby Kříž neměl moci žádné prodati ani zastaviti; než do své živnosti aby užíval, a kdyby ho milý Buoh neuchoval Kříže, aby na děti Křížovy po Křížově smrti spadlo. To je byl uprosil, až do čtyř neděl aby mu peněz sčekali pro nebezpečenství. I neučinil tomu dosti.

R. IV. 1. C. 4. a.

1580.

Mezi Jiříkem z Malšína s jedné, a Kunšem Černínem s strany druhé. 1510, 12. dubna.

Feria VI. ante Tiburcii. Jan Zajíček z Kolína u. p. n. k. ꝛc: Svědom sem toho, že sú hráli Černín, pan Sekerský a Jiřík Peřina, já sem pak popisoval tu hru; napsal sem té hry já sedmdesát kop grošuov českých. A tu sem já odšel pryč. Neviem, co sú oni viece hráli; než toho sem svědom, že nazejtřie šli a na pana Jiříka Peřinu žalovali na rathouze přede pány v Kolíně pan Sekerský a pan Černín, viníce ho jeden každý z padesáti kop grošuov českých.

V sobotu před svatým Tiburcí [13. dubna]. Jan z Nedvědic u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, jakož pan Černín pohání pana Jiříka z padesáti kop

grošuov českých, i jest tak v pravdě, že jsú je na něm vyhráli s nebožtíkem panem Petrem Sekerským po padesáti kopách grošuov českých; ale hráli na křídu, píšíc sobě, a v kostky hráli. A potom pan Černín činil naň žalobu pánuom Kolínským. A tu já již neviem, kterak sú je páni Kolínští o to rozsúdili. A jest tomu okolo Xti léth aneb XIti.

R. IV. l. C. 13. b.

1581.

Mezi paní Anežkú Lešanskú z Čečelic s jedné, a paní Mandelenú Lithvínovú z Vrtby s strany druhé. 1510, 12. dubna.

Feria VI. ante Tiburcii. Johanka Marná z Hořovic u. p. n. k. ɔc: Svědoma sem toho, že panie Anežka z Čečelic neposlala po mně žádných peněz, netoliko těch tří kop, kteréž praví, že by po mně poslala, ale ani jiného penieze žádného jest neposlala jak živa.

Feria III. post Omnium Sanctorum [5 listopadu]. Mistr Martin z Vlašimě ɔc na tu přísahu, kterúž učinil biskupu na přijímánie svého kněžstvie, s. t.: že jest mi to v paměti, že dala mi schovati k věrné ruce paní Mandeléna Lithvínová summu peněz a jmenovala sto kop grošuov českých, pak úplně-li čili nic, toho já nevím; a z rozkázánie též paní Mandelény poslal sem je po své kuchařce ku paní Anežce Lešanské z Čečelic.

R. IV. l. C. 14. a.

1582.

Mezi Fabiánem měštěnínem z Lithoměřic s jedné, a Markétú Nadřencovú s strany druhé. 1510, 12. dubna.

Feria VI. ante Tiburcii. Pavel Havránek vod Hory, u. p. n. k. ɔc: že jest mi to dobře vědomo, když jest mně žádal Fabian z Lithoměřic, abych šel s ním ku paní Markétě Nadřencové též také z Litoměřic, i mluvil sem k nie tato slova: Paní Markéto, teď jest Fabian přišel a žádá tebe, aby jemu dala to, což jest mátie Fabianova dala tobě k věrné ruce schovati. A ona jest nás krátce odbyla a zapřela, že nemám jeho nic. Pak po druhé mluvil sem k nie pěknými slovy: Milá panie Markéto! Však von jistú zprávu má vod dobrých lidí, že jest matka jeho tobě dala summu peněz schovati k věrné ruce. A ona po druhé zapřela, že nemám jemu co vrátiti a nemám jeho nic. I po třetí mluvil sem k nie pěknými slovy, aby se naň na Fabiana rozpomenula a jemu věrnú ruku otevřela. I šla jest po té řeči ven a na Elšku, poručnici druhou, kynula, aby za ní šla ven, a vona-nešla jest. Přišedši zase paní Markéta Nadřencová, i mluvila jest tato slova: Milý pane Pavle! Jakož mne žádáš, aby Fabianovi votevřela věrnú ruku, mám truhlici, Buoh vie, neviem, co

jest v nie, kamenie-li či penieze. Tu já jemu dáti chci. A já jsem k nie řekl: Jiné viery nemám vo tobě, než že mu v tom věrně učiníš jako dobrá žena. A s tím sme odešli pryč. Po vobědích když sme k nie zase přišli, vynesla nám truhlici před světnici, na schodě postavila ji i otevřela ji, a já pohleděl a pozdvih sem některých měšcuov a pytlíkuov. Pohleděv, že v nich dosti málo jest, votázal sem se jie: byl-li jest kto při tom viece, když's toto k sobě přijímala. A vona pověděla: že jest byla Elška, kteréž jest také poručeno jako i mně. A já přivolal sem k tomu Elšky, jest-li toto tak vcele, jakož ste k sobě přijala. A ona pohleděvši na to, hned jie v vuoči řekla: že nenie tak a že mu neprávě činíš, a že jest těchto peněz mnoho ujato. A vona se klela, že jest ta summa v cele, kterúž k sobě přijala. A ona jie zase mluvila: že nenie a že mu křivdu na tom činíš. A hned paní Markéta Nadřencová k tomu řekla: Poněvadž tak pravíš, chci mu práva býti; kdež mne na kterémkolivěk právě viniti chce, buď před králem nebo před pány zemskými. A vzavše tu truhlici do světnice k nie, vyňali sme summu peněz z nie a před vočima jejíma zečtli sme ji, a nalezli sme té summy všie mince sto kop míšenských, puol třetie kopy míšenské a XI grošuov míšenských. A hned jest se panie Markéta Nadřencová votázala Fabiana: Přijímáš-li za dosti to. A já sem k nie řekl: Panie Markétho, že nepřijímá za dosti; neb von jistú zprávu má, že mnohem viec mělo by té summy býti. A sklidivše ty peníze do té truhlice zase, dali jsme ji schovati příteli panie Markéty Nadřencové. A nazajtřie ráno, když sme měli pryč jeti, vobeslala nás ku panu purgmistrovi též ptajíci se, přijímá-li za dosti. A já sem pověděl: Pane purgmistře se pány, že nepřijímá; neb jistú zprávu má, že jest mnohem většie to summa byla. Za zlé mu neračte míti, že von se chce s přáteli svými vo to raditi, kterak by k svému uhodil. A s tiem sme vodjeli pryč.

R. IV. 1. C. 14. b. Srv. svědomí č. 1552 na str. 218—221.

1583.

Mezi paní Alenou Machkovú s jedné, a panem Mikulášem Pecyngarem s strany druhé.
1510, 12. dubna.

Feria VI. ante Tiburcii. Jan krajčí z Těňovic u. p. n. k. ɔc: že sem toho svědom, že nebožtík Balcar Pecyngar poslal kožich kuní paní Aleně, a vona jest jeho vzíti nechtěla, že se jí zdál zlý. Tehda přijel Balcar Pecyngar do Těňovic ku panu Čičovci, kdež panie Alena byla; pověděl jí paní Aleně, že má vajmluvu, aby jej zase vrátil tomu, vod koho jej koupil. Tehdy já dal sem kožich ten pacholku páně Balcarovu. Také svědom sem toho, že mluvil pan Balcar Pecyngar ku panie Aleně, že patnáct kop těch, kteréž sem od tebe vzal, zase pošli tobě. Já sem toho dobře svědom, že jest jie zase nic nedal.

R. IV. 1. C. 15. a.

1584.

Mezi knězem Janem nynie v Boleslavi s jedné, a mezi panem Zdeňkem z Prorubě etc. s strany druhé. 1510, 12. dubna.

Feria VI. ante Tiburcii. Vácslav sladovník z Bezna u. p. n. k. ɔc: Svědom sem toho, že pan Zdeněk z Prorubě přijal kněze Jana na faru v Bezně do roka. I kněz Jan přistúpil jest k pěti vepřóm, a kdyby ty zbil, měl mu jiných pět vodstúpiti. V tom roce pan Zdeněk prodal mu bez jeho vuole jednoho hladovitého a druhého krmného vepře, a víko u truhly mu zsekal, chtěje otevříti tu truhlu.

Martin Zeman z Bezna, člověk paní Boleslavské, u. p. n. k. ɔc: Svědom sem toho, že když kněz Jan vodjel do Boleslavě, pan Zdeněk z Prorubě lidem svým rozkázal, i mně také, aby klíče vod domu kněžského vzali a jej zamkli. Mně rozkázal, a já sem to učiniti musil, abych na faru dohlédl a vopatroval, aby nic nezahynulo. Když se kněz zase vrátil, tehdy mne kněz Jan tayž vinil ze sta korcuov ovsa. K tomu já sem tak pravil i ještě pravím, že tomu neodpírám, aby ho sto korcuov nebylo, když jest bylo po žniech, než některý čas vo masopustě sta korcuov ho nebylo, nežli to, co v registra sem napsal. A jakož mne viní z desieti korcuov hrachu, neodpírám, aby ho s deset korcuov nebylo. Já sem kázal čtyři korce umlátiti, a vostatek v stodole byl. Když se kněz Jan zase vrátil, tehdy jest jej vymlátil. Dal sem tři korce Matějovi mlatci v dluhu, kterémuž kněz Jan byl dlužen, že na faře tay Matěj mlatec nechtěl dělati, leč mu to zapraveno bude, a čtvrtý nahoru sem kázal nésti na duom kněžský. Z toho jest jedla čeleď kněžská, až se kněz Jan zase vrátil. Viní mne z masa kněz Jan pravě, že ho za X bílých bylo. Čeledí v tom domu kněžském strávil sem jej. Viní mne z sádla za XV bílých grošuov. Nalezl sem já sádla mísu v domu kněžském, to jest bylo z vepře vobecního; dal sem jej přepustiti, nalil sem z něho dva hrnce, menší sem vymastil čeledi a větší sem dal knězi Janovi, když se zase vrátil. Viní mne z másla; nalezl sem já hrnec jeho, co by mohlo býti ve kbel; ale v něm bylo méně než puol hrnce toho. Viní mne z slanin za šest bílých grošuov. Čeleď je snědla v témž domu kněžském, a vostatek dal sem dceři kněze Janově. Dali sú jemu knězi Janovi kostelníci polet masa jiného. Viní mne ze tří korcuov sladu. Piva sem kázal s něho navařiti čeledi do domu kněžského. Vostalo ho puol druhého sudu, když se kněz Jan zase vrátil. Viní mne z oužitku dvou krav vobecních, kteréž sem prodal s volí kněze Janovou. Viní mne z toho, že sem koňmi těmi kněžskými dělal. Pan Zdeněk rozkázal, aby sladovníkovi dvakrát do lesa jeli, Janečkovi třetie. Viní mne z zelé, z hub a z soli pravě, že sem věrtel soli vytrávil. Nesmiem za to řéci, abych jie s věrtel vytrávil; než hub puol věrtele sem strávil, také zelé za věrtel se ho mohlo stráviti, vše v tom domě kněžském. Sladovník praví, že zelé ve čbeřích nosili kněžská čeleď, když se měl kněz Jan pryč stěhovati. A čisté zelé bylo.

Jakub Sugdol z Bezna, člověk páně Zdeňkuov, u. p. n. k. ɔc: že sem byl kostelníkem za kněze Jana i za jiných prvních kněží. Vydávali sme s druhým kostelníkem Mikšem též z Bezna mešné roucho a jiné potřeby kostelnie. Když se měl hnouti kněz Jan vodtud z Bezna, tehdá nám vydal všeckny věci zase, kteréž sme my mu vydali, a na tom nám právě udělal jako poctivý kněz, kromě korteny nedostává se jedné; ale já ani Mikeš té korteny sme mu nevydávali. Když se již byl kněz Jan z Bezna vystěhoval, nemohl jest na některých lidech míti desátku svého, i pro tu věc zstavil mne v Boleslavi právem, a já stavěl sem se jemu knězi Janovi několikrát, až potom pán muoj pan Zdeněk nedal mi se viece stavěti. Vzal sem penieze kněze Janovy od lidí z roboty, kteříž měli jemu knězi Janovi žieti, a na tom sem mu věrně udělal.

R. IV. 1. C. 15. a.

1585.

Mezi Václavem Jehňátkú z Tulejova s jedné, a Jiříkem Jiskrú z Únětic s strany druhé. 1510, 12. dubna.

Feria VI. ante Tiburcii. Dorota s Nového Města Pražského šlojířnice u. p. n. k. s. ɔc: že byla sem se paní Annú Jehňátkovú starú s šlojíři v Hradišti; pak sem s ní jela do Uherského Brodu. Tu Tobiášek v tom Brodě Uherském upomenul Václava Jehňátku ze sta zlatých uherských a z jedenásti, kteréž mu byl dlužen. Tu Anna Jehňátková v Brodě Uherském jemu Tobiáškovi zaplatila všecken ten dluh, z kteréhož Tobiášek Václava Jehňátku upomínal po ty dva jarmarky, a Václav Jehňátko jest z toho dluhu propuštěn a jemu Tobiáškovi dlužen nic nezuostal. A také Václav Jehňátko napomenul Tobiáška z listu, a on mu ho nedal, než tak mu řekl: Když přijedeš zase sem do Uherského Brodu, žeť list vrátím, neb ho zde nynie nemám.

R. IV. 1. C. 16. a.

1586.

Mezi Janem, Václavem a Fridrichem bratřími z Hrušova s jedné, a Janem Zápským, Pavlem z Adršpachu a Mikulášem z Mězetic s strany druhé. 1510, [12. dubna].

Jan Holý z Přívor, člověk pánuov z Hrušova, u. p. n. k. ɔc: Najprve že z rozkázánie pana Jana, pana Václava a pana Fridricha z Hrušova, pánuov svých, já a Martin také z Přívor byli sme dáni panu Janovi Byzkovskému ku pomoci, a dali sme s panem Janem Byzkovským panu Václavovi Vrabskému za zbožie Všetatské šest set kop míšenských na tento zpuosob, že pan Václav Vrabský měl svésti věno panie Markéty, páně Haškovy manželky, z Vrabí. I nesvedl; a měl list dáti udělati vot vydánie peněz ve dvou nedělech na se a na těch šest set. I slí-

bili za to pan Jan Zábský, pan Pavel z Adršpachu a pan Pavel z Měžetic. Tu sme s Martinem z Přívor byli při tom, když sú slibovali panu Janovi Byzkovskému. Přijímal je Jan Byzkovský k ruce páně Janově Hrušovského a bratří jeho. Dán vajpis panu Vácslavovi Vrabskému jeden vod pana Jana Byzkovského a druhý panu Thomášovi, který sedá u desk. Kdyby se trefil ten list, který měl pan Vácslav Vrabský na se a na těch šest set udělati s tiem vajpisem, aby jej pan Thomáš přijal. Pak že jest pan Vácslav Vrabský na se listu neudělal, nepřijal ho; neb neměl co pan Thomáš.

Martin z Přívor, člověk pana Jana Hrušovského, u. p. n. k. ꝛc: Najprve že sem byl poslán do Prahy ku panu Janovi Byzkovskému z rozkázánie pana Jana Hrušovského i bratří jeho, když jest pan Jan Byzkovský sjel do Prahy k žádosti pana Jana Hrušovského, aby položil summu panu Vácslavovi Vrabskému, jmenovitě šest set kop na míšensko, a to na takový zpuosob, aby pan Vácslav očistil a sved věno panie Markétě, manželce pana Haška, s zbožie Všetatského, kteréž jest koupil od pana Jana Hrušovského i bratří jeho. Pakli by toho neučinil, aby na těch šest set a na se list udělal konečně vot vydánie peněz ve dvou nedělích. A tito sú za to rukojmie: pan Jan Zábský, pan Pavel z Adršpachu a pan Mikuláš z Nežetic. A tu jest je přijímal pan Byzkovský pana Jana Hrušovského k ruce i bratří jeho. Viděl sem dvě notule, když sou dávány byly, panu Vácslavovi Vrabskému jedna a druhá panu Thomášovi u desk; jestliže by se trefil ten list od pana Václava s tou notulí, kterú jest měl pan Thomáš, aby pan Thomáš ten list od pana Václava přijal. I nepoložil pan Vácslav Vrabský. A jakož sme byli v Praze při kladení těch šest set, jsou tomu dvě letě; neb jest to bylo ten pátek před svatým Mikulášem.

R. IV. l. C. 16. b.

1587.

Mezi panem Jiřím Berkou z Dubé s jedné, a Bartoškem, měštěnínem Starého města Pražského od Modré růže, s strany druhé. 1510, [12. dubna].

Jakub ouředník z Dubé u. p. n. k. ꝛc: že jest mi to dobře vědomo, když sem šel se pánem svým, panem Jiřím Berkou, k Bartoškovi k Modré ruoži, měštěnínu Starého města Pražského, že jest tu pán s ním vo duom tržil, a on Bartošek jemu jej ukazoval, pokoje i maštel. Tu pán muoj pověděl, že jest maštel velmi těsná, a že nemohú než tři koně státi. I pověděl jemu tajž Bartošek, že muožete, pane, sobě maštel větší postaviti vedle této zdi; neb jest mé puol a páně Peršteinského puol; jedné hleďte, abyšte toho vokna nezastavěli. A také jest mi to dobře vědomo, když jest mne pán poslal s služebníkem druhým Janem Zaykou, abychom Bartoškovi peníze za duom dali, jestliže jest jej vysvobodil, pokud jest pánu prodával; tu sem přijel do Prahy s již jmenovaným služebníkem, i prosil sem Václava Dryzny s Nového města na Příkopě a Vácslava Franka z Železné ulice na Starém městě

z rozkázánie páně, aby se mnú a s Janem Zaykou, služebníkem páně, šli na rathouz Staroměstský. I tu sme vzali peníze u Franka v Železné ulici, kteréž pán dal schovati, co měl dáti za ten duom. I když sme na rathouz přišli, prosil sem Václava Dryzny, aby tu potřebu pověděl, co se tkne vo ten duom, před panem purgmistrem a před pány konšely Starého města Pražského. I tu jest mluvil Václav Dryzna: Pane purgmistře a páni konšelé! Ráčil pán poslati služebníky své a ráčil nás za to žádati, abychom s nimi stáli a penieze za ten duom jemu Bartoškovi dali na miestě páně. Račte nám to pověděti, vysvobodil-li jest jej tak, pokudž jest pánu prodával. A purgmistr se pány pověděl, že ještě nenie vysvobozen. A my sme pověděli, že mu pán déle v trhu nestojí.

Pan Zayka z Bosyně, služebník pana Jiřího Kurovodského, u. p. n. k. ꝯc: že jest mi to dobře v paměti, když jest pán muoj ráčil duom kupovati u Bartoška, měštěnína Starého města Pražského, u Modré ruože, i ráčil pán s Bartoškem mluviti, že jest duom těsnaj a maštel že jest velmi těsná, že nemohú v nie než tři koně státi. Tehda Bartošek tajž tak pověděl, že jest páně Peršteinského puol zdi a mé puol, že sobě při té zdi muožte maštal postaviti, krom jedné vokna abyšte nezahradili. A to jest mi také v paměti, když mě pán muoj s ouředníkem Jakubem do Prahy poslal k Václavovi Dryznovi, Nového města Pražského měštěnínu, a k Frankovi, měštěnínu Starého města Pražského, do Železné ulice, tu nám pán náš ráčil rozkázati vzíti penieze sto kop grošuov českých. I šli sme s ouředníkem Jakubem páně z Dubé, požádavše Václava Dryzny, měštěnína Nového města Pražského, a Václava Franka, Starého města Pražského měštěnína z Železné ulice, a vzali sme od Václava Franka peníze sto kop grošuov českých. I mluvil jest Václav Dryzna na miestě páně a udělal otázku na pániech, již-li jest Bartošek ten duom pánu vysvobodil. A páni sú pověděli, že ještě nic. A my sme pověděli, poněvadž jest ho nevysvobodil, aby Bartošek svuoj duom zase přijal, že pán jemu v tom trhu více státi nebude.

Václav Dryzna, rychtář Nového města Pražského, u. p. n. k. ꝯc: že jest mi to dobře v paměti, když přijel ouředník Jakub pana Jiřího Kurovodského a Zayka, i žádali sú mne, abych s nimi šel k Frankovi do Železné ulice, měštěnínu Starého města Pražského, abychme vzali sto kop grošuov českých. I vzavše peníze šli sme s nimi na rathouz Staroměstský, a šel s námi Václav Franěk, a žádali sú mne již jmenovaní služebníci páně, abych potřebu pověděl na miestě pána jich. I učinil sem votázku na pániech: ten duom, kterýž jest pan Jiří Kurovodský koupil, jest-li tak svoboden, jak jest jej JMt pán koupil s tiem, s čímž mu jej prodával, s těmi zdmi, kteréž sú JMti pana hofmistra s jedné strany a z druhé strany Severyna z Korábovského domu. Tehdy sú páni ráčili pověděti, že nenie svobodný. A my na miestě pána JMti řekli sme, poněvadž nenie, že pán jemu Bartoškovi

v tom trhu nestojí, aby své prodal, komu chce. A Bartošek při všech řečech těch stál jest.

R. IV. l. C. 17. a.

1588.

Mezi Václavem Vencelíkem z Vrchovišť s jedné, a Janem Šmerhovským s strany druhé, měštěnínem Starého města Pražského. 1510, 12. dubna.

Feria VI. in die Reliquiarum. Jan Nosek, ouředník pana Vencelíka, u. p. n. k. ꝯc: že jest mi to vědomo, že pan Jan Šmerhovský přijel k nám do Žerovnice na pána mého zámek s knězem děkanem nebožtíkem Svatomírem a s mistra Prokopovým synem z Starého města Pražského a s Hovorkou s Pelřimova měštěnínem. Pan Jan Šmerhovský s jinými přátely svými, s kterými na zámek páně přišel, s knězem děkanem a již předpověděnými lidmi, žádal jest pána mého, aby mu vinici propustil v tisíci kopách míšenských. A pán toho učiniti nechtěl, že to možná věc nenie, než aby mu dal sto kop grošuov českých za ty náklady, kteréž jest na ni činil, na ten zpuosob že mu ji pustí se všemi oužitky.

Václav, fišmaystr páně Vencelíkuov, u. p. n. k. ꝯc: Přijel jest Jan Šmerhovský s knězem děkanem nebožtíkem Svatomírem, s synem nebožtíka mistra Prokopa, měštěnína Starého města Pražského, a s Václavem Hovorkú, měštěnínem z Pelřimova. Přinesli s sebú listy přímluvčie a prosili pana Václava Vencelíka, aby Janovi Šmerhovskému pustil vinici v tisíci kopách. Ale pán jest tomu otepřel, že toho učiniti nechce, než tak, jestliže by mu dal dvě stě kop míšenských, že by mu pustil i s oužitky. Šmerhovský jest k tomu přistúpiti nechtěl, a s tím sú se rozjeli.

Henrych Paur z Lauffu, probieř na Žerovnici, u. p. n. k. ꝯc: Některý čas minulý přijel kněz děkan nebožtík Horský Svatomír a nebožtíka mistra Prokopa syn z Starého města Pražského a Václav Hovorka, měštěnín z Pelřimova, Jan Šmerhovský z Starého města někdy měštěnín. Tu Jan Šmerhovský přinesl přímluvčích listuov několik od měst i od pánuov. Tu se i kněz děkan s jinými vedle toho přimlúvali, aby pan Václav Vencelík pustil Janovi Šmerhovskému vinice v tisíci kopách míšenských, kterýchž jemu Janovi Šmerhovskému byl puojčil na ty vinice. Tu jest jemu pan Václav Vencelík řekl: To chci učiniti pro přímluvu těch dobrých lidí, jestliže mi dáš k mým tisíci kopám muoj náklad, kterýž sem na ty vinice naložil. Chciť postúpiti i s oužitkem; neb jest dosti vína na nich. A on řekl: Já s to býti nemohu. Pan Václav řekl: Nenie mi možné jináče to učiniti. Na tom sú se rozjeli. Potom když sme přijeli do Prahy, tu Jan Šmerhovský sám třetí přišel ku panu Václavovi do jeho hospody na Malú Stranu, prose jeho taymiž slovy, jakož se svrchu píše, aby ty vinice v těch tisíci kopách míšenských postoupil. Tu mu pan Václav řekl: Jest mi nynie peněz potřeba. Daj mi hotových tisíce kop, chciť ji

s oužitkem postúpiti. A daj mi ty penieze zítra. A on řekl: Děkuji VMti, chci to učiniti nazajtřie, proše, aby mu čekal do zajtřie. Pan Václav k tomu svolil. Potom pozajtří poslal jest mne k němu Janovi Šmerhovskému, aby mu ty peníze dal, že mu jich třeba. Pakli mu jich nedá, že musí na lichvu jinde vzieti, a potom že jich nevezmu. Potom Jan Šmerhovský po několika dnech poslal ku panu Václavovi, aby někoho s ním poslal, aby peníze přijímal, že jemu Šmerhovskému pan Pecyngar chce tisíce kop puojčiti. Odpověděl mu pan Václav: Poněvadž mi jich nedal, když's řekl, já jich nechci přijieti; neb sem je již jinde na lichvu vzal; již já vinice jako své opatřím.

R. IV. 1. C. 18. a.

1589.

Mezi Matějem Břiezským z Žatce s jedné, a Jiříkem Boršem, měšťěnínem Starého města Pražského, s strany druhé. 1510, 13. dubna.

Sabbato ante Tiburcii MDX°. Barthoš Starý rychtář, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. ꝯc: Jiného nic neseznávám než to, kdež měl XXXti kop míšenských bez dvou nebožtík Perníček Kašparových; když jest pak umřel Kašpar, poručil mi, abych je vyzdvihl jeho dětem od Perníčka. I když umřěl Perníček, vyzdvihl sem ty peníze z raddy těch XXXti kop bez dvú, ješto je dlužníci byli jeho Perníčkovi kladli, kteříž mu dlužni byli od zbarvení suken.

Mathouš Komín, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. ꝯc: Byl mi nebožtík Perníček dlužen XIV kop míšenských grošuov. I když umřel, přípověď sem učinil na peníze, kteréž Mancipal jemu nebožtíkovi dlužen vostal. A ty peníze dány byly z raddy mně po jeho smrti.

Uršila Sokolova, měštka Starého města Pražského, u. p. n. k. ꝯc: To já seznávám, že sú mně z raddy u nás v Starém městě Pražském dali za nebožtíka Perníčka XXXti dvě kopě a XXti grošuov na míšensko, kteréžto peníze vostal mi byl za alaun a za vinštíř dlužen. A udělala sem byla přípověď na XXti kop u pana Pikhartha, a u Cikady na VI kop, a vostatek z jeho statku nebožtíkova mě doplatili podle přípovědi. I prosili mne měšťané dva, abych něco navrátila tomu pacholátku, kteréž po něm po Perníčkovi vostalo, že mu statku nic nepozůstalo po jeho otci Perníčkovu. I dala sem mu XIIte kop míšenských z toho svého dluhu.

Ve čtvrtek den svatého Valentina [14. února] Pavel Vopice, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že má mátie odkázala po smrti své mým dětem XXVIII kop grošuov míšenských. A ty penieze přijal jest byl nebožtík Jan Perníček, a potom po Perníčkově smrti vydal je Jiřík Boreš Bartošovi Starému rychtáři.

V pondělí po svatém Tiburcí [15. dubna]. Samuel soukeník z Poříčí, měštěnín Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mi

v paměti, že sem k žádosti Matěje Břízského stál s ním na rathúze Staroměstském, a žádal mě, abych od nich pověděl před panem purgmistrem pro jich potřebu. A já sem mluvil před pány v raddě tato slova: Pane purgmistře i páni milí! VMti prosí Matěj z Žatce, abyšte jej ráčili v jeho dluhu opatřiti podle vašich soused. A pan purgmistr pověděl, že nemáme z čeho i svých souseduov opatřiti; než ptajte se na penieze a doptáte-li se čeho, dajte pánuom znáti.

Svatoš Perníček, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Co se dotýče těch čtyř kop, kteréž mi jest Boreš dal z rozkázání pánuov Staroměstských, ty sem já vzal od Borše Jiříka.

Ve čtvrtek den svatého Valentina [14. února]. Jan Šípař, měštěnín Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když sem stál v raddě na rathúze Staroměstském s Matějem Břízským z Žatce o ňáké penieze, že byl puojčil Matěj Břízský neboštíku Janovi Perníčkovi, a Boreš s Kuczbachem pověděli sú, že bychom rádi dali, kdyby bylo z čeho.

Mikuláš Nos, měštěnín Nového města Pražského, [sv. p.].

Brykcí, měštěnín Nového města Pražského, [sv. p.].

R. IV. l. A. 1. a.

1590.

Mezi Václavem Donátem z Těchlovic s jedné, a Bohuslavem Chrtem z Ertína, místopurkrabí Pražským, s strany druhé. 1510, 13. dubna.

V sobotu před svatým Tiburcím. Vícemil z Tuboz u. p. s. t.: To mi v paměti, když sú měli puotku u pana purkrabie Václav Donát se panem Bohuslavem z Ertína, purkrabí hradu Pražského, radil jest pan Bohuslav paní Anně z Rysmburku, aby od puohonu pustila. A když sú stáli před panem purkrabí, i řekl mu pan Václav Donát: Co jí to radíš? však se jediné haniřem obieráš. A on pan Bohuslav zase řekl jemu: Ty se sám haniřem obieráš. A Přínský řekl: Neobierám, než obierám se jako dobrý člověk a lépe než ty. A to se stalo na sieni u pana purkrabie.

R. IV. l. A. 14. b.

1591.

Mezi Janem Strachotú z Kralovic s jedné, a Heřmanem z Rychnova s strany druhé 1510, 13. dubna.

V sobotu před svatým Tiburcím. Jan Jermek z Branic u. p. s. t.: To mi dobře vědomo, že pan Heřman Rychnovský kúpil plodu u pana Jana Strachoty jednu kopu po X groších českých. I vzal ho LXXXI kop, vše po X groších českých, a nedal mu za ně nic.

Šimon z Uostrova u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že pan Heřman

Rychnovský kúpil plodu u pana Strachoty LXXXI kop po X groších českých a nedal mu zaň nic.

R. IV. 1. B. 3. a.

1592.

Mezi Václavem Žlabecským z Chlumce s jedné, a Martinem Mečieřem z Lithoměřic s strany druhé. 1510, 13. dubna.

V sobotu před svatým Tiburcím. Rychtář z Křešic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že sem vzal osm žejtlíkuov vína z Nučnic k dolévce a od paní Kautské také osm žejtlíkóv. A to jsme víno XVI žejtlíkóv vlili do těch tří suduov vína po obstavení. Kteréž bylo obstaveno od Martina od Mečieře Žlabeckému.

R. IV. 1. B. 3. b.

1593.

Mezi Benešem Sendražským z Sendražic s jedné, a Janem Černčickým z Kácova s strany druhé. 1510, 13. dubna.

V sobotu před svatým Tiburcím. Katheřina z Královéhradce u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když jest paní Saloména kúpila dvuor u pana Kalvacha, i jezdila jest ku panu Janovi Černčickému a napomínala jeho z věna. A pán jest jí řekl: Já ho tobě nemohu vydati, neb jest věno tvé. Neb kdybych já je tobě vydal, snad bych je musil podruhé dáti.

Jiřík Kalvach z Seče u. p. s. t.: To mi v paměti, když nebošťík Bavor z Veselice kúpil u mne dvuor, i řekl mi penieze zaručiti panem Černčickým. A když sem přijel na Nové Město ku panu Černčickému, tu mi jest pán odpor učinil a pravě, že mu se toho učiniti nezdá, a že dědictví nenie, a že nechci.

V[áclav Nejedlý z Hradce konšel na tu přísahu, kterúž sem králi JMti učinil, s. t.: To mi svědomo, když nebošťík pan Bavor Veselický kúpil dvuor u pana Jiříka Kalvacha, i řekl jemu, že to chce spravovati Kalvachovi panem Černčickým. A prosil mě pan Kalvach, abych s ním ku panu Černčickému jel, a že on pan Černčický měl Kalvachovi na to jistotu udělati. A pan Černčický pověděl, že mi se toho nezdá učiniti. A s tím sme jeli preč. Neb jest řekl, že to dědictví nenie.

Jan písař z Nového Města páně Černčického u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, že sem já tu ceduli psal, kterúž má pan Beneš Sendražský, v níž jsú zapsáni rukojmie, kteříž byli za nebošťíka pana Bavora Veselického ku panu Černčickému, jak ta cedule pana Benešova vysvědčuje, že se k tomu přiznávají.*)

R. IV. 1. B. 4. a. *) Svědomí Jana písaře je smřežováno, a po straně k němu připsáno: „Nemá čten býti."

1594.

Mezi panem Děpoltem z Lobkovic s jedné, a Janem Vratislavem z Mitrovic s strany druhé. 1510, 13. dubna.

V sobotu před svatým Tiburcím. Blažek z Štěpánova u. p. n. k. s. t.: Když byl jat Jíra na Dobříš, ješto chodil po myslivosti na lesiech Dobříšských, člověk páně Vratislavuov ze Lhoty, s ručnicí, i znal se takto: že já podle myslivosti choditi musím, a nemám od pána svého služby žádné, než toliko to, což zastřelím, dá mi od toho. A při tom se také znal, že zastřelil jednu laň u poušti. A potom když byl dán na Chlumec do vazby, když i dal jest jednu kopu grošuov českých Jíra, tehdy jest hned z vazby puštěn.

Fabián z Dobříše [sv. p.].
Mathúš z Dobříše [sv. p.].
Řehoř z Knína [sv. p.].

Jan rychtář z Drašetic, páně Špitálského člověk, u. p. n. k. ɔc: Svědom sem toho, když sme chodili s Vávrou z Borotic po lesie páně Špitálského, uslyšeli sme, ano na druhé cestě hadrují se ouředník Dobříšský Němec s Jírou Hlavňovým ze Lhoty. Němec jemu řekl: Vystříhal sem tě z toho dávno, aby nechodil viece na myslivost, aby toho prázden byl. A on jest pověděl: že já jíti musím, když mi pán velí. Tehdy Jíra mne a Vávry z Borotic prosil, když viděl, že ho chce vzieti do vězenie na Dobříš, abychme ho vyručili. A ouředník ho na rukojmie dáti nechtěl. Pak ouředník páně Děpoltuov Němec vzal mu ručnici a tesák, a v tom ved ho na Dobříš. A on Jíra prosil mne, abych pověděl votci a Maštovi, aby ku panu Janovi Vratislavovi šli do Mníšku a pověděli, že jest jat, aby jej pán vypravil. Podržavše ho na Dobříši, vedli ho na Chlumec.

Vávra z Borotic rychtář u. p. n. k. ɔc: Svědom sem toho, když sme chodili po lese, vopatrujíce les panu Špitálskému, našli sme Jíru, páně Vratislavského člověka, an jej ouředníci Děpoltovi jali a ručnici mu vzali. I prosil nás Jíra, páně Vratislavuov člověk, abychme zaň slíbili. A nám se toho nezdálo učiniti. Potom prosil rychtáře Jana z Drašetic, aby poslal k Maštovi a k votci téhož Jíry, aby jej vyjednali a pánu dali znáti, že jest jat na Dobříš. Ouředník Němec páně Děpoltuov řekl Jírovi: Žeť sem říkal, aby po lesiech nechodil, než aby toho prázden byl. Jíra jemu votpor udělal, že musím choditi, že mi pán velí.

Sabbato ante Tiburcii. Kříž Němec z Druhlic, ouředník lesuov Dobříských u. p. n. k. s. t.: Jest mi to dobře vědomo, jak sem v ouřadě, že Vratislav ze Mníšku nehonil okolo poustevníkuov s tenaty na lesích Dobříských, a také jest mi to dobře v paměti, že Jíra ze Lhoty, člověk Vratislavuov, chodil po myslivosti. I mluvil sem já s ním v Kníně, aby nechodil. Potom sem jej

našel, an chodí po myslivosti. I vzal sem jej na Dobříš s ručnicí z rozkázánie pána svého JMti. A potom sem k němu mluvil: Máš-li jakú službu od pána svého? A on pověděl, že nemá, než což zastřelím, vod toho mi zaplatí. A také jest mi to dobře vědomo, že jest chodil vod votce svého ze Lhoty na myslivost na lesy Dobříské.

Filip ouředník z Oubenic u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, že ode XL let sú nehonili vokolo poušti zvěři tu ze Mníšku. Postihl mne pak Jíra ze Lhoty, páně Vratislavuov člověk, jeda z Prahy, i pověděl mi, že bych raděj své věci hleďal než myslivosti; neb služby od pána svého nemám, než což zastřelím, vod toho mi zaplatí.

V pondělí po svatém Tiburcí [15. dubna]. Řehoř písař Dobříšský u. p. n. k. s. t.: Jakož sem vzal od listu II groše česká, kterýž sem psal, aby hned Jíra puštěn byl, kterýž jest byl na Chlumci u vězení, když jest ta kopa grošuov dána Blažkovi, ouředníku na Dobříši. Ty dva groše česká vzal sem bez povolenie pána svého i Blažka ouředníka. A když hned na zajtřie po novém léthě ten den, teď rok minul, Jíra člověk páně Vratislavuov seděl u vězení na Dobříši.

Němec Kříž z Druhlic u. p. n. k. s. t.: Jest mi to dobře v paměti, že sem Jíru člověka Vratislavova na den Nového létha, rok minul již tomu, jal na myslivosti na lesiech Dobříšských.

R. IV. 1. B. 10. a. a 18. a.

1595.

Mezi Janem z Kamenné Lhoty s jedné, a Janem, Kristoforem a Šťastným nedielnými bratřími z Oudimě etc. s strany druhé. 1510, 13. dubna.

Sabbato ante Tiburcii. Tuoma rychtář z Kasanic, páně Heřmanuov z Bohdanče člověk, u. p. n. k. ꝯc: Prosil mne a Petra, páně Svadbuova člověka přikázaného, Jan z Kamenné Lhoty, abychom s nimi šli před pana Svadbu na Zbraslavice. Tu na Zbraslavicích stala se smlúva mezi Janem z Kamenné Lhoty s jedné, a Kristoforem a Šťastným, nedielnými bratřími z Oudimě, s strany druhé, a že pohnal Kristof Jana z Kamenné Lhoty pro třidseti vajstavkuov, které vysekal v Dalíku lesu Kristoforovém a Šťastného z Oudimě. A na Zbraslavicích na zámku páně Svadbově smluvili se vo to, aby třidceti nechal zase vajstavkuov mladých dubových. Potom prosil Jan z Kamenné Lhoty mne Thuomy z Kasanic a Petra Ptáčka, páně Svadbova přikázaného člověka, a Mathouše z Krasoňovic, abychom s ním šli do toho lesu Dalíku, nalezlo-li by se to, což se na Zbraslavicích smluvilo. I nalezlo se jest třidseti dubových vajstavkuov a nad to ještě dvadceti viece.

Petr Ptáček z Vlkové, člověk páně Svadbuov, u. p. n. k. ꝯc: Že svědom sem toho, co se smlúvy tkne té, kteráž se stala mezi Janem z Kamenné Lhoty a s Žíšovským před panem Svadbou na Zbraslavicích vo vajstavky dubové,

že třidcet vajstavkuov Jan z Kamenné Lhoty měl nechati Žíšovským. I nechal, i ještě viece dvadcíti, přivolal k tomu mne a Thuomy z Kasanic a Mathouše z Krasoňovic vo svědomie, abychme seznali to, jest-li nécháno třidceti vajstavkuov.

Mathouš z Malovid, člověk svobodný, u. p. n. k. ꝯc: Svědom sem toho, že Jan z Kamenné Lhoty prosil mne, abych s jinými vyšel na majto Žíšovské. V tom majtě nalezlo se třidseti vajstavkuov mladých dubových a nad to ještě viece dvadset jiných.

R. IV. l. B. 11. a.

1596.

Mezi panem Wolfem z Gutšteina s jedné, a panem Děpoltem z Lobkovic s strany druhé.
1510, 13. dubna.

Sabbato ante Tiburcii. Vácslav hutník z Žebráka, člověk královský, u. p. n. k. ꝯc: Jest mi to dobře svědomo, že u Hrádku u Zálužie pro clo brali páni Kukšteinové i jiní páni koně, vozy s vobilím, když kto projel clo. I já sem také z rozkázánie panie hrabinky Zyguny Její Mti bral koně s vozem i s ječmenem, to dobře pamatuji vod let vot dvadcíti.

Burian z Žebráku, člověk krále JMti, u. p. n. k. ꝯc: To jest mi dobře vědomo, že jest bráněna a vosazena bayvala silnice u Hrádku Zálužského, kdyby kto projel clo, tudy že jemu pobrali na hrad Žebrák koně, vozy s vobilím; a to v paměti mám vod pětimecítma leth.

R. IV. l. B. 12. a.

1597.

Mezi Albrechtem z Vřesovic s jedné, a panem Děpoltem z Lobkovic s strany druhé.
1510, 13. dubna.

V sobotu před svatým Tyburcí. Vencl z Habrovic, člověk páně Oboječkuov, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že Vít ze Všebořic, člověk páně Albrechtuov, kúpil jest v naší vsi v Habroviciech ovec za devět kop míšenských v bílém dni.

Jiřík z Šebořice, člověk Ottuov Gelbluov v Hrbovicích, u. p. n. k. s. t.: Přijel haytman páně Popelóv z Bíliny do Šebořice do dvoru k šafářovi. I řekl ten haytman: Ukažte mi ty vovce! A on ukázal. A ten haytman řekl: Nu, milý šafáři, ty vovce žádného znamení nemají; ty vovce pána mého nejsú.

Urban, člověk páně Ottuov Gelbluov z Hrbovic, u. p. n. k. s. t.: Přijel byl haytman z Bíliny páně Popeluov do Šebořic do dvoru, i vohlédá vovce. Tehdy řekl, že ta vovce žádná pána mého není.

Matěj vovčák z předměstí Teplického, člověk páně Děpoltuov, u. p. n. k. ꝯc: Takto se stala škoda pánu našemu Popelovi. A já sem toho času

byl holomkem u pana Popela ten čas, když se jemu škoda stala na vovcech. Tehdy jest nás poslal pán s panem Janem haytmanem. I přijeli sme tu k Vítovi do Šebořic, ptajíce se po páně vovcech. A on pověděl tak, že sem já koupil vovce od vovčáka. Tehdy pověděl: Děte do vovčína a pohleďte, sou-li pána vašeho které. Tehdy sme šli, i našli sme jich šest a XL těch vovec, kteréž jest našemu pánu vzal a nočně se ukradl. Když sme ven vyšli, tehdy sme mu řěkli, aby ty vovce navrátil pánu našemu. Tehdy on řěkl: Tak mně se nezdá toho učiniti. Tehda mu pověděl pan haytman hned takto zase: aby těch ovec neutrácel nikam, leč se páni vo to některak smluví. Tehdy on pověděl takto: Kdy ten vovčák přijde, že já chci vašemu pánu dáti znáti, panu Popelovi, a že já těch peněz jemu nevydám, kteréž sem jemu pozuostal, že sem já za půl osmy kopy je koupil od něho, i čtyři kopy sem jemu dal a půl čtvrty kopy jemu sem zuostal.

R. IV. 1. B. 9. b. a 17. a.

1598.

Mezi Vilémem z Byčic s jedné, a purkmistrem, konšely i vší obcí města Prachatic.
1510, 13. dubna.

V sobotu po Svátosti. Jan Rosa z Jinína u. p. n. k. s. t.: Poslal mne pan Vilém, pán muoj, s Tuomú sousedem mým do Prachatic s listem k purkmistru, — a ty časy Vratislav byl purkmistrem, Hatláků syn — kterýž psal jim pán muoj o Květoně, člověka svého. I tuto dal nám odpověď tayž purkmistr: Jakož nám pán váš píše o Květoně, abychme jej z vězenie pustili, povězte tak pánu svému, že se chcem o to s pánem naším raditi a chcem pánu vašemu po svém poslu odpověď dáti. Také jest mi to vědomo, že tayž Květoň rodil se v Miloňovicích pod panem Chmelíkem; neb jest on toho v držení byl, a já sem témuž Květoňovi kmotrem. Taky jest mi otec Květoňuov pravil, že sou Prachatičtí Květoně u vodě vězili.

Tuoma z Jinína u. p. n. k. s. t.: Poslal mne pan Vilém s Janem Rosú do Prachatic s listem. I dali sme ten list purgmistru, a on nám tuto odpověď dal: Povězte pánu svému, jakož nám píše o Květoně Kučeru, abychme jeho pustili z vězenie, chcem se o to raditi s pánem svým a dáme pánu vašemu odpověď po svém poslu. Také jest mi to vědomo, že se jest Kučera v Miloňovicích rodil za pana Chmelíka, a otec jeho podnes sedí v Jiníně na gruntu pána našeho; a votec jeho Kučera pravil nám, že by jeho syna vězili Prachatičtí u vodě.

Zdeněk Malovec z Chaynova na Witmberce, najvyšší písař královstvie Českého, na tu přísahu, kterúž jest králi JMti i vší zemi učinil, s. t.: To mi v paměti, když byl sjezd v Piesku, tu jest Vilém z Byčic přišel ku panu z Rozmberka JMti, žádaje JMti, žě mu Prachatičtí člověka vsadili, aby mu puštěn

byl. A pan z Rozmberka JMt pověděl: Milý pane Viléme, chci se na tu věc zeptati, jaká jest to věc, a když zviem, chciť na to odpověď dáti.

R. IV. l. C. 5. b. a B. 7. b. Srov. svědomí č. 1555 na str. 228.

1599.

Mezi Kristofem, Šťastným a Janem [bratřími z Oudimě] s jedné, a Janem z Kamenné Lhoty s strany [druhé]. 1510, [13. dubna].

Jan Svadba z Otradovic ɔc: Jest mi to svědomo, že jest měl vystaviti Jan z Kamenné Lohoty XXXti vajstavkóv bratřím z Oudimě, a hajný jich Žíšovských při tom býti měl, aby je vyznamenal.

R. IV. l. C. 6. a. Srov. svědomí č. 1595 na str. 266.

1600.

Mezi Víškem z Veselice s jedné, a Janem Černčic z Kácova s strany druhé. 1510, 13. dubna.

V sobotu před svatým Tiburcím. Kateřina z Králové Hradce, Jiřík Kalvach z Seče a Vácslav Nejedlý z Hradce konšel [svědčili skoro slovně tak, jako pod č. 1593 na str. 264].

R. IV. l. C. 7. a. Na listě C. 8. svědomí tato po druhé jsou zapsána.

1601.

Mezi Jindřichem z Běšin s jedné, a Apolonem z Žehobec s strany druhé. 1510, 13. dubna.

V sobotu před svatým Tyburcí. Matěj z Bělčic u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že na den svaté Maří Magdaleny nynie minulé jsú zabiti v Hornosyně dva člověky panu Apolonovi. A to jest vědomo tomu všemu městečku Bělčic i té vsi Hornosyně, a tomu všemu kraji jest to vědomo. A o těch, ktož sú je zbili, až do dnešnieho dne nic nevieme. A ten den na Velikú Matku boží nynie minulú [15. srpna] šla Lída Vrabcova preč, a od té chvíle nic o ní nevieme.

Matěj z Bělčic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že ten den na svatú Maří Magdalenu Vrabec s rychtářem oba z Hornosyna zamordovali sú dva člověky panu Apolonovi, a udělavše to, i šli preč, a od té doby o nich nic nevieme. A to jest svědomo tomu městečku i té vsi i tomu všemu kraji. A sama Vrabcová šla preč na Velikú Matku boží, a od té chvíle o ní nic nevieme.

Matúš z Bělčic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že na den svaté Maří Magdaleny nynie minulé zamordováni jsú dva člověky páně Apolonova od Vrabcova syna a od rychtáře tu ze vsi Hornosyna. A ten den hned šli preč a neviděl jich žádný. Ale to jest svědomo tomu městečku i té vsi i tomu kraji všemu. A Vrabcova žena Lída šla preč na Velikú Matku boží nynie minulú.

Jan z Hornosyna u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jsú zamordováni

dva člověky panu Apolonovi od Vrabcova syna a od rychtáře. A to jest tomu všemu kraji vědomo. A ti, kteříž je zmordovali, ušli preč. A od té doby nic o nich nevieme. A Lída, žena Vrabcova, také ušla preč na Velikú Matku boží. A od té doby nic o ní nevieme. A to jest tomu městečku všemu vědomo i kraji.

R. IV. l. C. 19. b.

1602.

Mezi Vilémem Koutským z Koutuov s jedné, a Zigmundem Baršem z Kamenice s strany druhé. 1510, 13. dubna.

Sabbato ante Tiburcii. Mikuláš z Kladerub u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když sú se sjeli u Michala v Tayně pan Vilém Koutský a pan Zigmund Bareš, i tu jest otázku učinil pan Vilém, co se písaře páně Baršova dotýče: Nu, pane Barši, poněvadž se k němu znáš, chceš-li mi jej postaviti před pány Jich Mtí a vladykami na hradě Pražském? A tu jej pan Bareš řekl postaviti před pány Jich Mtí na hradě Pražském. A na tom se rozešli.

Václav Bazek z Nebovid: Jest mi to dobře vědomo, že pan Vilém Koutský páně Zigmundova Barše Petra z Lithomyšle písaře vsaditi kázal před některým časem do šatlavy v Starém městě Pražském. A to beru k své vieře k své duši, že jest to v pravdě.

R. IV. l. C. 21. a. a D. 3. b.

1603.

Mezi Johankú z Světí, měštkú Menšieho města Pražského, s jedné, a Dorotou, Pehmovú dcerú z Nuremberka, s strany druhé. 1510, 13. dubna.

V sobotu před svatým Tiburcím. Jiřík Šedívek z Malé Strany, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když sem držel rychtářství na Malé Straně, přišla jest ke mně paní Johanka Soumarová, zpravujíci mě, kterak by svého zloděje a čeledína, kteráž jí pokradla, tu našla na Malé Straně, žádajíc, abych ji právem vzal. A já šel s ní až k bráně, i vzal sem ji a kázal sem ji pacholku vésti do vězení. A ona mě prosila velikú prosbú, abych mluvil se paní Johankú, aby jí nedávala do šatlavy, aby jí nesvlékla starostová. A já sem zavolal paní Johanky a mluvil sem k ní: Poněvadž se ona s tebú chce smluviti a tvú škodu napraviti a nepříť, proč by toho neučinila? I šla jest paní Johanka i ta jistá Duora do domu mého ke mně. Tu ji vinila přede mnú. Najprv pravila, že jí vzala hotových peněz jednu kopu grošuov; a k té se jest znala. A sukni, čepec, roušky; a ona se k tomu ke všemu znala přede mnú. I udělala jest počet s ní, sčetši to všecko na penieze, bez některého groše málo VI kop. Ale toho v paměti nemám, bez kolika grošuov. A ta jest chtěla, aby jí uručila. I neměla kým. I proto jest vzata do kázně. A potom se vyručila, a já ji dal na rukojmie.

R. IV. l. C. 21. b.

1604.

Mezi panem Burianem z Švamberka s jedné, a Jiříkem z Kolovrath s strany druhé. 1510, 13. dubna.

V sobotu před svatým Tiburcím. Přech z Police u. p. s. t.: To mi v paměti, když jsem byl oueředníkem u pana Buriana Labuti a když sme přijeli do Prahy, ješto měl pojímati dceru páně Košáteckého, pannu Elšku, i jednáno bylo skrze pana Mikuláše a mne, aby nětco pan Košátecký jmenoval po dceři své. A pan Jetřich nebožtík pověděl, že pan strýc nemá co po ní dáti. A já sem řekl: Kterak by to bylo, milý pane, poněvadž ste dali panu Švihovskému po druhé sestře tři sta kop grošuov českých, čím by pak toto bylo? Však jest toto také jeho dcera. A nebožtík pan Jetřich řekl: Pan Košátecký jest nic nedal, než my přátelé řekli sme je dáti panu Švihovskému těch tři sta kop, a vezme od nás neb nevezme! Tehda jest řekl pan Jetřich neboštík: Čemu se to pan Burian brání, ana bude mieti za tisíc kop šatuov a klenotuov. A tak se ta věc dokonala, žě pan Košátecký dal se panem Jetřichem panu Labuťovi dceru svú, a pan Labuť šel na zajtří po zdávání ke dskám a zapsal jí na svém statku puol druhého tisíce.

R. IV. l. D. 1. a.

1605.

Mezi Jiříkem z Kosíkova s jedné, a Marketú z Libčic s strany druhé. 1510, [13. dubna].

Jan Meč, měštěnín Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to dobře vědomo a v paměti mám, když jest byl Zigmund z Bezdězic nemocen, a prosil mne Jiřík z Kosíkova, abych s ním šel k Zigmundovi z Bezdězic. I šel sem, a tu jest on Zigmund přede mnú vyznal v nemoci své leže, že jest panie Markétha z Libčic dlužna Jiříkovi z Kosíkova třidseti kop míšenských a jednu kopu bez osmi grošuov bílých. A dala mu Jiříkovi na to V kop míšěnských bez devieti grošuov alb. Tu sem já také při tom byl; neb jest ty penieze, těch V kop míšenských bez IX grošuov bílých, poslala po Zigmundovi z Bezdězic jemu Jiříkovi z Kosíkova.

R. IV. l. D. 1. b.

1606.

Mezi Albrechtem z Vřesovic na Gayersperce, a Dépoltem z Lobkovic. 1510, [13. dubna].

Heynrych Hanušuov Glacuov vovčák u. p. n. k. t. ɔc: Sem toho jistotně a dobře svědom, že Jorg vovčák před léthy, již na štvrté létho [j]de, jsa u pana Děpolta na Bielině ovčákem, když jest od něho odšel z Bieliny, vzal jest sebú své vlastní vovce, kteréž jest za své penieze koupil od heytmana Teplicského, a ještě mu za ně jednu kopu a XII grošuov dlužen zuostal. S těmi ovcemi přibral se a vehnal je do pana Voboječkovy vsi do Habrovic k Francovi, a to že se stalo s volí jiných

sousedóv. A tu je u něho měl čtyři dni a prodal jest je všecky Vítovi ze Všebořic. Potom pan Děpolt, když již ty vovce prodány byly tomu Vítovi, poslal jest k němu k Vítovi heytmana svého z Bieliny na ohledání. A on ohledav ty ovce pověděl: Nenie to žádná vovce, která by pána mého byla. A těch všech ovcí, kteréž toho Jírka vovčáka byly, bylo jich XLV. A ty všecky jmenovanému Vítovi prodal.

Mates Hykš z Habrovic, Januov Vobaječkuov člověk, u. p. n. k. ɔc: Já jiného svědom nejsem než toho, když jest Jorg vovčák z Bieliny přihnal k nám ovce, tohó já neviem, čí sú byly, jeho-li čili jiného. Byly sú tu u nás ve vsi na tři dni a všecko byly bielé. Tu třetí den, mám za to, hnal jest je z naší vsi k sobě Vít do Všebořic páně Kysperského člověk, a Jorg vovčák pomáhal je hnáti. Ale koupil-li je Vít ty vovce čili nic, toho já neviem; neb sem při tom nebyl; než slyšal sem, že je o ně tržil.

R. IV. 1. D. 8. a. Srov. svědomí č. 1597 na str. 267.

1607.

Mezi Bohuslavem z Benešova s jedné, a Kristofem z Hermštorfu s strany druhé. 1510, 14. dubna.

Dominico Tiburcii. Kněz Jakub, farář z Kruhu, na ten závazek, který učinil biskupu při přijímání svého kněžstvie, svědčil takto: Jest mi to vědomo, když na ztravě sem byl u pana Václava Tomše, pergmajstra starého, že často mezi Bohuslavem z Benešova a mezi Kristofem z Hermštorfu zmienky bývaly vo Nelžejovice. Tehdy jest Kristof říkal Bohuslavovi: že já nežádám viece nic od tebe, než svých osm set, a kterýchž sem vzal nad to sto kop vod Petra z Popovic, že já jich nežádám a chci je zase jemu rád dáti, když budu mieti zase svých osm seth kop.

Feria IV. post Tiburcii [17. dubna]. Martin, služebník páně pergmistruov, u. p. n. k. s. t.: Když sem byl služebníkem u pana Krystofa z Hermstorfu, když jest byl týž Krystof puojčil peněz na Nelžejovice Bohuslavovi osm seth kop míšenských, a týž Bohuslav měl sto kop u Petra z Popovic, i řiekával Krystof tak Bohuslavovi: Když já koli budu mieti svú summu, kterúž sem za tě dal, tehdy já tobě tvých sto kop zase dám; neb já tvého nic nežádám.

Feria V. post Tiburcii [18. dubna]. Václav Tomš, starý pergmistr, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, když jest u mne trávil některý čas Krystof z Hermstorfu s Bohuslavem z Benešova, i bývala mezi nimi zmienka o Nelžejovice, i řiekal Krystof Bohuslavovi, že sem dal za tu poustku za Nelžejovice osm seth, an za to nestojí. A Bohuslav mu řekl: Všakť sem zdal sto kop na Petrovi z Popovic viece. A Krystof řekl zase Bohuslavovi: Ptaj kupce s jedné strany a já z druhé; přijdu-li já zase k svým osmi stuom anebo svým jist budu, že já tobě těch sto kop zase vrátím, kteréž sem vzal od Petra z Popovic; a tvého nic nežádám.

R. IV. 1. B. 11. b.

1608.

Mezi Apolonem z Žehobec s jedné, a Jindřichem z Běšin s strany druhé. 1510, 14. dubna.

V neděli den svatého Tiburcí. Řieha mlynář, člověk pana Zdenka Malovce ꝯc pod Leletici, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když sem šel do Lnář, i sešel sem se s rychtářem Březským, a on mi řekl: Poď se mnú k Vrabci, prosím tebe, jest mi nětco dlužen. A když sme tam přišli, uzřeli sme, ana pláče nevěsta jeho, a starý Vrabec seděl svěsiv hlavu smuten. I řekl jim: Co se to děje, že pláčete? A starý Vrabec řekl: Zle se stalo. Zabil rychtář z Hornosyna Havla kožišníka a Selíka, a muoj syn dědka. A já sem řekl: Milý, kteraks toho v svém domu dopustil, aby se to stalo? A on řekl starý Vrabec: Nebyl sem při tom, spal sem. A týž Vrabec řekl: A když Selíka zabil, i hnal na nebožtíka kožišníka s oštípem. A on ho prosil pro Buoh, pro Matku boží, aby ho nezabíjel: Dávám se! A on mu řekl: Takový z kurvy synu nešlechetný, nechci na tě mieti viece péče ani na tvého pána. I promrštil jej oštípem, až jej k stěně přitkl. A dieru sem viděl v stěně. A co se dotýče mlýna páně rytieřova,*) slyšel sem, že sú mu mlýn vybrali, ale neviem kto.

Petr rychtář z Březí u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když sem se potkal s Řiehou, an jde do Lnář, prosil sem ho, aby se mnú šel k starému Vrabcovi, že mi nětco dlužen. A když sme tam přišli, uzřeli sme, ana jeho nevěsta pláče. I řekl sem: Co se vám stalo, že jste tak smutni? A Vrabec starý řekl: Což máme veselí býti? Zle se stalo. I otázal sem se, co. Zabil rychtář kožišníka a Selíka, a muoj syn dědka, nešťastný lotr. A Řieha řekl: Zle ste udělali, že ste takového mordu dopustili. A Vrabec řekl: Já sem spal, než kožišník se dával rychtářovi. A ukazoval nám starý Vrabec dieru v stěně, ješto toho kožišníka promrštil oštípem k stěně. A také mi to svědomo, že mlýn panu rytieřovi vybit, ale neviem kto.

R. IV. l. B. 12. b. *) Původně Selíkova, ale přeškrtnuto. — Srv. svědomí č. 1601 na str. 269.

1609.

Mezi Ofkou, jako ji Uršilú poháněií, s jedné, a Anuú z Rysmburgka s strany druhé. 1510, [14. dubna].

Václav Nejedlý z Hradce u. p. n. k. s. t.: Jest mi to svědomo, že paní Ofka měla list na L kop grošuov českých na pana Jindřicha Donáta, a ten list panie Ofce samé svědčil. I ležala jest u mne tiem listem.

Jan Evka, služebník pana Černčického, u. p. n. k. s. t.: Kterú ceduli pan Přímskay dal mně, že já se v tom nepamatuji a neviem, co jemu svědčiti.

R. IV. l. B. 14. a. Srv. nálezy č. 1525 a 1526 na str. 197 a 199.

1610.

Mezi purgmistrem a konšely i všie obce města Kadaně s jedné, a panem Janem Hasišteinským z Lobkovic s strany druhé oc. 1510, 14. dubna.

V neděli den svatého Tiburcí. Fenczel Keslar z Kadaně u. p. n. k. s. t.: To mi jest svědomo, že když by kterýkolivěk zločinec smrt zaslúžil, že jsú jej páni Kadaňští trestali sami; neb jsú moc měli a mají, kromě ktož by násilé udělal panně a palič byl a falešnú minci dělal, ty je pán sám trestal. A co se přísahy dotejče, to mi tak svědomo jest, že najprve přísahají panu Janovi Hasisteinskému a jeho dědicuom na místě krále JMti, a potom purgmistru a konšeluom i všie obce města Kadaně. A také jsem slyšel od některých, kteří jsú tu prve nežli já, že jsú páni Kadaňští s plné rady své vždycky od staradávna VIII přísežných a XXIV sami sadívali pro obecné dobré. A co se jakéhožkoli sněmu aneb sjezdu dotýče do jiných měst královských, že jsú páni Kadaňští vždycky podle nich jeli, kdežkolivěk potřebí bylo, a to vedle měst královských, jakož od staradávna bývalo.

Nikl Heller z Kadaně u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jsem slyšěl od otce svého, že páni Kadaňští sami trestali zločincuov, krom tří, totižto ktož by násilé pannám udělal, pálil a falešnú minci udělal, ty je pán JMt sám trestal. A také to jsem slyšěl od otce svého, co se přísahy dotejče, že jsú najprv pánu přísahu učinili a jeho dědicuom na místě krále JMti, a potom purgmistru a konšeluom i všie obce města Kadaně. A což se VIII a XXIV přísežných dotýče, ty páni Kadaňští sami sadili. A což se sjezduov dotejče neb sněmuov, tu také vždycky od staradávna podle jiných měst královských jezdili, když jim kolivěk dáno bylo věděti.

Nikl Klaucz z Kadaně u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že páni Kadaňští vždycky sami trestali zlých lidí a zločincuov. A což se přísahy dotejče, tu vždycky najprv pánu JMti a jeho dědicuom přísahu udělali a potom všie obci města Kadaně. A také jsem slyšel od otce svého, že co se těch VIII a XXIV přísežných dotejče, tu páni Kadaňští je sami sadívali po témž dni po přísaze, a že s tím pán nic neměl činiti. A co se sněmuov aneb souduov dotejče, když jim kolivěk bylo dáno věděti, že vždycky jezdívali podle jiných měst královských vedle starodávnieho obyčeje.

Johann Borz z Kadaně u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že páni Kadaňští vždycky sami moc měli a mají, kteřížto by to zaslúžili, krom těch tří, ktož by násilé panně udělal, druhé ktož by vohněm pálil, třetí falešnú minci udělal, ty tři zlé skutky pán sám trestal na místě královském. Druhé, co se přísahy dotejče, tu vždycky najprv pánu JMti a dědicuom jeho přísahu činili na místě královským, a potom konšeluom i všie obce města Kadaně. Třetie když pán JMt novú raddu obnovuje, podle starodávnieho obyčeje, potom najprvnější neděli purgmistr a radda dá zvolati všecku obec, tu sobě volí těch VIII a XXIV k obecnému dobrému

Čtvrté když jesti kolivěk král JMt je obeslal aneb země, žě jsú vždycky jeli k sněmům a k souduom kdežkoli podle jiných měst královských vedle starodávního obyčeje.

Walten Noerl z Kadaně u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že páni Kadaňští vždycky sami moc měli a mají trestati, kteříž by toho zaslúžili, krom těch tří kusuov: ktož by násilé panně udělal, druhé ktož by vohněm hubil neb pálil, třetí ktož by falešnú minci dělal; ty tři zlé skutky od pána jsú trestány na místě královským. Druhé mi svědomo, co se přísahy dotejče, tu páni Kadaňští vždycky najprv pánu JMti a dědicuom jeho přísahu činili na místě královským, a potom konšeluom i všie obce města Kadaně. Třetí mi svědomo, když pán JMt novú raddu obnovuje neb sadí podle starodávnieho obyčeje, potom hned najprvnější neděle potom purgmistr a radda dá provolati a zvoniti na všecku obec. Tu sobě volí VIII a XXIV přísežných k obecnému dobrému tomu městu. Čtvrté jest mi svědomo, když je kolivěk král JMt aneb země obeslali k sněmu aneb k soudu aneb kdežkoli, že jsú vždycky jeli podle jiných měst královských vedle starodávnieho obyčeje.

Kristof Krausyanek z Kadaně [sv. p.].
Tomas Wiszenmilner z Kadaně [sv. p.].
Mottes Eybenstecker z Kadaně [sv. p.].
Erharth Kromer z Kadaně [sv. p.].
Baltazar Jesen z Kadaně [sv. p.].
Jakub Hezlar z Kadaně [sv. p.].
Mottes Fogeler z Kadaně [sv. p.].
Mottes Tupaur z Kadaně [sv. p.].

Mottes Fechter z Kadaně u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že páni Kadaňští vždycky moc měli a mají trestati ty, kteříž by toho zaslúžili, krom těch tří kusuov, totižto ktož by násilé panně udělal, druhé ktož by vohněm pálil a hubil, třetí ktož by falešnú minci dělal, ty tři zlé skutky od pána JMti trestány jsú na místě královským. A také mi svědomo, co se přísahy dotejče, že tu páni Kadaňští vždycky najprv pánu JMti a JMti dědicuom přísahu učinili na místě královským a potom konšeluom i všie obce města Kadaně. A také mi to jest svědomo, když pán JMt novú radu obnovoval neb sadil vedle starodávnieho obyčeje, a to vždycky jednú v roce, potom hned najprvnější neděli po tom sazení té raddy tehdy purgmistr a radda dali zvoniti a provolati na všecku obec, na chudého i bohatého, tu sami sobě volili těch VIII přísežních a XXIV k obecnému dobrému tomu městu. A také mi vědomo, když jsú kolik pánuov Kadaňských král JMt aneb země obeslali k sněmu aneb k soudu aneb kdežkoli do kterého města, že jsú vždycky jezdívali neb jeli vedle jiných měst královských vedle starodávnieho obyčeje.

R. IV. l. D. 13. a.—D. 15. a.

1611.

Mezi Bavorem z Hustieřan s jedné, a Václavem Donátem z Těchlovic s strany druhé. 1510, 15. dubna.

V pondělí po svatém Tiburcí MDX°. Havel z Habřiny u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že paní Markéta, sestra pána mého, pana Bavora z Hustieřan, prosila jest téhož pána mého pana Bavora, aby jí lidi puojčil a vozuov šesti s koňmi i s klisnami. A pán puojčil. I jeli sme na Přím, i brali sme truhly, svršky, peřiny i jiné potřeby. A jest tomu na X let. A to jsme vezli na Neznašov, a tu jest sobě to vše zamkla v komoře své.

Štěpán z Habřiny [sv. p.].

R. IV. l. A. 1. a.

1612.

Mezi Martinem Pehmem, kupcem z Malé Strany, s jedné, a Janem Škorní. 1510, 15. dubna.

V pondělí po Svátosti. Gregor šerméř z Malé strany u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jest mne Martin Pehm prosil, abych s ním šel k Škorňovi, abychme sě tázali o těch patnádct kop, kteréž jest Jan Škorně vzal na rathauze Malostranském; a měl za groš dáti bílých peněz jemu Martinovi, neb již dotčené penieze byly sú groše. A Martin chtěje míti peniezy ty, napomenul Jana Škorni z nich. A Škorně jemu pověděl: Dal sem je Zígovi ševci, a on Zíga řekl jest je tobě dáti. Martin Pehm zase odpověděl, že Zíga mně nic nedal. Tehdy Jan Škorně řekl: Poďme k němu Zígovi ševci. I šli sme, já, Škorně a Martin Pehm, a nalezli sme ho u Ambrožky na Malé Straně v světnici. Tehdy Škorně řek jemu Zígovi: Proč si Martinovi těch patnásti kop nedal? Zíga jemu žádné odpovědi nechtěl dáti před námi. Jan Škorně řek Zígovi: Znáš-li sě k tomu, že sem já tobě těch patnácte kop dal? A on nic neodpověděl. A my s tím šli pryč. Potom Škorně přišed na Malostranský rynk, řekl: Chtěl mne Zíga v nětco uvésti, ale já toho bohdá neučiním.

R. IV. l. D. 5. a.

1613.

Mezi panem Haškem Zvieřetickým z Wartmberka s jedné, a panem Janem Lickem z Rysmburka s strany druhé. 1510, 16. dubna.

V úterý po svatém Tiburcí. Jan z Wartmberka s. t.: To mi v paměti, že sem vzal summy po manželce své od nebožtíka pana Petra Bydžovského neb puol páta sta kop neb pět set kop grošuov českých; toho nepamatuji dobře. Než já sem mu na to řádnú kvitancí udělal. A to beru k své vieře a na mú duši.

R. IV. l. B. 14. b.

1614.

Mezi Mikulášem z Jenišovic s jedné, a Václavem služebníkem z Solopisk s strany druhé. 1510, 16. dubna.

V úterý po svatém Tyburcí. Beneš Mírek z Solopisk s. t.: Když jest byla přisouzena manželka Václava Mírka z Solopisk ten pondělí po svatém Martině, tu jest ji hned doluov pojal. A když bylo v zámku, tu jest poslala po Mikuláše z Jenišovic, aby za ni slíbil k muži jejiemu, žě se jemu postaví na den jmenovitý. Tu jest za ni slíbil Mikuláš z Jenišovic k Václavovi Mírkovi z Solopisk na postavení do dvú neděl jmenovitě a pod tři sta kop grošuov českých. A potom když již slíbil, rozčítal sobě, kdy se dostanú ty dvě neděle, a pravil jest, že to bude na svatého Vondřeje. A Václav Mírek řekl: Já neviem, kdy bude svatého Vondřeje; než tak, jakož's mi slíbil do dvú neděl, učiň tomu dosti. A potom když bylo dole, chodil sem po ni, aby přišla k muži svému do hospody k Hrbkovi. Tu sú k ní mluvili přátelé muže jejieho, aby se muži svému zachovávala věrněji nežli prve, aby se již jeho nic nebála a tresktání žádného pro ten odchod, že jest pány JMtmi a nálezem jich v tom slušně opatřena, že se muž tvuoj podle nálezu toho k tobě tak jistě zachová. A ona jest řekla, že to chce ráda učiniti. A také sem při tom byl, když jest ji stavěl pan Mikuláš panu Václavovi Mírkovi na hraniciech. Tu jest k němu mluvil Václav Mírek: Tieži se tebe, pane Mikuláši, před těmito dobrými lidmi, chceš-li mi ten základ dáti, kterýž si mi propadl, tři sta kop grošuov českých, žes mi manželky mé nepostavil, tak jakž si slíbil ve dvú nedělí, čili nic? Neb já tebe z něho napomínati budu právem, poněvadž si mi tomu dosti neučinil, neb já ji od tebe nynie nepřijímám. A on jest tak pověděl: Dámť na to odpověď, až se poradím s přátely. Tu jest s ní muž její tu noc ležal. A také jest při tom prosila manželka Václavova Mírkova muže svého, aby jí odpustil hned zase jeti s mateří. A při tom jest prosila i jiných dobrých lidí za přímluvu k muži svému, že zase hned přijede, což sobě jediné šathy své vezme. A on jest jim tak odpověděl: I nechť jede! A potom když sem jel ku panu Janovi Čabelickému na Tayn, aby ji vydal muži jejímu podle zřízení zemského a pánuov JMtí nálezu, a pan Čabelický tak jest pověděl: Já jí jemu nehájím a po ni sem k němu neposielal. Potom jest se mnú mluvila tajně, proséci mne za to, abych se přimluvil k muži jejiemu, aby od pana Čabelického vzal pět aneb šest seth kop grošuov za ty škody, kteréž jest skrze ni muž její vzal. A já sem jí tak pověděl: Já na to vyslán nejsem, abych já tebe prodával, než na to, aby se mnú domuov jela hned. A tak sem jí řekl: Viem, že by se k tomu pan Čabelický neseznal, by to chtěl učiniti, že ty to klamáš. A ona jest tak řekla: Zavolajte ho sem, zviete, že se k tomu sezná. A potom sem ho zavolal a o to sme tu spolu mluvili, a pan Čabelický jí řekl: Kdyby bylo okolo padesáti kop, ještě bych něco řekl, ač bych za padesáth kop mohl několik fasunkuov kurev kúpiti. A tu sem já jí řekl:

A ty vždycky jedno šaydy strojíš; však sem to pověděl, že sem na to nepřijel, abych tebe prodával. Než stroj se hned a poď se mnú doluov! A ona se strojila a mne prosila, abych jí odpustil, aby pána požehnala, aby mi dal ty šaty, kterých jest mi nadělil. Potom když měla se mnú doluov jíti, žehnala pána a objala jest jej a cos sobě spolu šeptali. A potom řekla, že puojde po roušku do sklepu. I šla jest, a pan Čabelický hned za ní, a tu tam oba zuostala. A potud sem se jí a pána doptati nemohl na žádném. A purkrabie k nám poslal, chceme-li doluov jíti, že hned zámek zamkne. A my sme šli hned doluov z zámku.

R. IV. l. D. 4. a. Svědomí to je zmřežováno, a po straně poznamenáno: „Non terminatum". Srov. nález č. 1465 str. 158 a svědomí č. 1560 a 1561 str. 230.

1615.

Mezi Václavem Andělem z Ronovce s jedné, a Pavlem Choltickým z Oujezda s strany druhé. 1510, 16. dubna.

Feria III. ante Georgii. Václav nádenník v Semíně u. p. n. k. s. t.: Když sem byl u pana Václava Anděla na Benešovicích, chodil sem mu po myslivosti. Potom pan Pavel Choltický potkal mě na svých lukách, tázal se mne, odkud sem. Já sem pověděl, že sem z Benešovic od pana Václava Anděla. Tu jest mi ptáky pobral a slibem mne zavazoval. Ihned ten den stavěl sem se na Cholticích s Přeloučským rychtářem a jinými sousedy odtudž z Přeloučí. Tu jest mluveno bylo ku panu Pavlovi, aby mě propustil. A on mě propustiti nechtěl, až podruhé sem mu se stavěl v neděli. Tu jest ho doma samého nebylo, než úředník na jeho místě. Tu jest pan Diviš, bratr jeho páně Pavluov, stál, když mě úředník na jeho páně Pavlově místě propouštěl. I řekl jest týž pan Diviš: Však jest on jej rukú dáním zavazoval, také ty jej rukú dáním propusť. I propustil mě rukú dáním.

R. IV. l. E. 23. b.

1616.

Mezi Mikulášem mladším Trčkou z Lípy oc s jedné, a panem Vilémem Švihovským z Ryzmberka [se] strany druhé. 1510, 20. dubna.

V sobotu po svatém Tiburcí. Laurin, služebník páně Trčkuov, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že jest přišel posel od pana Viléma Švihovského z Ryzmberka s listem královským na Lichumburk ve čtvrtek u vigiljí svatého Pavla a Petra večer, kdež v tom listu královském stojí, že pan Vilém pána mého viniti chce z nevydání Lazara žida Roudnického.

R. IV. l. C. 6. b.

Puohonové a nálezové k roku Svátosti létha MD desátého.

Tito z pánuov v soudu seděli:

Pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, pan Jan Novohradský z Kolovrath, pan Jan z Šternberka, pan Jiřík Konopišťský z Šternberka, pan Bohuslav z Švamberka, pan Jaroslav z Šellenberka, pan Břetislav Švihovský z Ryzmberka, pan Hynek Bořita z Martinic,) pan Václav Popel z Lobkovic.*

Tito z vladyk v soudu seděli:

Tobiáš z Sulevic, purkrabie Karlšteinský, Jan Svadba z Otradovic, Bohuslav Chrt z Ertína, purkrabie hradu Pražského, Bohuslav Břekovec starší z Ostromeče, Jan Řepa z Neveklova, Beneš Častolar z Hořovic, Václav Vrabský, Voldřich Malovec z Chaynova, Mathiáš Libák ɔc prokurátor, Václav Záruba z Hustiřan, Vilém Doubravský, Štěpán Anděl z Ronovce, Václav Lithovský z Svinař, Mikuláš Peczyngar z Bydžína, Diviš Žeušický z Nestajova, Zigmund Zápský z Záp.

R. III. l. 12. a; 34. a; 60. a; 76. b; 86. a; 105. a; 168. b; 206. b; 225. a; 243. b; 259. a. a 304. b.

***) V posledním zápisu dodáno: „krále Ludvíka JMti dvoru maršálek".**

1617.

Mezi Annou z Rysmburka a Uršilou z Kuncdorfu o nevydání svrchkův a peněz. 1510, 10. dubna.

Anna z Rysmburgka pohánněla Uršily, kteráž se menuje, píše a nazývá Ofkú z Kunczdorfu. Viniti ji chce z nevydánie svrškuov, klenotuov a peněz hotových ɔc. Vložen puohon léta MDIX° ve čtvrtek u vigiljí svatého Bartholoměje [23. srpna].

V té při mezi paní Annú z Rysmburgka puovodem s jedné, a Uršilú, kteráž se menuje, píše a nazývá Ofkú z Kunczdorfu, pohnanú s strany druhé. Kdež ji viní z nevydánie svrchkuov, klenotuov a peněz hotových, kteréž jest vyzdvihla od pana Jana Černčicského z Kácova po nálezu panském, jmenovitě kalich, koflík, lžíci stříbrnú jednu, dva a třidceti zlatých a nobl groše, prsteny na šňuoře s turkusy, rubíny, diamanty, šubu kuní modrým suknem pošitú, peřin sedm po dvú cíchau, prostěradla, konve, medenice, moždíře, mísy cínové a taléře s pouzdrem ɔc, tak jakož týž nález plněji a šíře v sobě zavírá. K kterýmžto svrchkóm, klenotóm a penězóm hotovým nadepsaná Anna po panu Alšovi z Rysmburgka, strýci svém, právo a spravedlnost má lepší nežli ona Uršila, a pokládá je sobě dvě stě kop grošuov českých. Proti tomu Uršila pohnaná odpírajíc pravila, že o ty svrchky, klenoty a peníze v puohonu jmenované rozsudek předešlý pánem JMtí ona paní Anna má. A na to týž rozsudek ukázala. Dále pravila, kdož by maje o nětco rozsudek, pohánněl z toho podruhé, že ten puohon učiní na zmatek. A na to zřiezenie ukázala zemské, při tom pánuov

JMtí žádající zachována býti. Proti tomu zase paní Anna z Rysmburgka pravila, že o tyto věci v puohonu menované nikda rozsudku jest neměla, než o jiné, kteréž obvlášť v témž předešlém rozsudku položeny jsú, a že tito svrchkové, klenotové i penieze v témž předešlém puohonu postaveny nejsú a nebyly, a že je z nich jí nevinila ani poháněla. A na to týž nález ukázala. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany a jich s obú stran pře líčenie, takto o tom vypověděli: Poněvadž ona Anna puovod ty svrchky v puohonu jmenované osobuje sobě právem bratra svého kněze Samuelovým, a týž kněz Samuel prve jest týchž svrchkuov odsouzen: i z té příčiny jí Ofce dává se za právo. Stalo se v středu před svatým Valerianem.

R. III. l. 14. b. Srov. nálezy č. 1497, 1525 a 1526 a svědomí č. 1609 na str. 177, 197, 199 a 273.

1618.

Mezi Kateřinou z Sulic a Jindřichem Amchou z Borovnice o rčení. 1510, 10. dubna.

Katheřina z Sulic pohnala Jindřicha Amchu z Borovnice a na Svojšicích. Vinila jej ze rčenie, a to takového, že jest jí řekl sto kop těch dáti ꝛc. Vložen puohon léta MDIX° v sobotu po svatém Františku [6. října].

V té při mezi Katheřinú z Sulic puovodem s jedné, a Jindřichem Amchú z Borovnice na Svojšicích pohnaným s strany druhé. Kdež jej vinila ze rčenie, kdež jest jí řekl sto kop těch dáti, když statku Mlíkovic postupoval sirotku, kterýchžto sto kop grošuov míšenských jí odkázal oustně nebožtík Jiřík Voděradský z Hrušova, manžel jejie, před dobrými lidmi. A tomu rčení nadepsaný Amcha dosti učiniti nechce. A na to ukázala svědomie, a při něm žádala zachována býti. Proti tomu on Amcha odpieraje pravil, že ona Katheřina podle svého puohonu nic neprovozuje, a že jináč pohánie a jináč provozuje. A také že toho neprovodí, by nebožtík Jiřík Voděradský, manžel jejie, jí těch sto kop odkázal, a že jest jí on Amcha nic nepřiřiekal. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie, odpory i svědomie, nalezli: Poněvadž ona Katheřina puovod to jest dostatečně provedla, že on Amcha svrchu psaný jie Kateřině těch sto kop grošuov míšenských dáti řekl: i z té příčiny dává se jí Katheřině za právo, aby tajž Jindřich Amcha často psané Katheřině těch sto kop grošuov míšenských od dneška ve dvú nedělech pořád zběhlých dal. A chce-li on Amcha o těch sto kop k komu hleděti, právo se mu nezavierá. Dala památné. Stalo se létha MDX° v středu před svatým Valerianem.

R. III. l. 60. b.

1619.

Mezi Jiříkem Jiskrou z Únětic a Šebestiánem z Waitmile o postavení úředníka pro dluh.
1510, 10. dubna.

Jiřík Jiskra z Únětic pohnal pana Sebastiana z Waytmille na Mostském hradě, aby služebníka a úředníka svého Václava Jehňátko, jím se ujistě, postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil ho ze sta zlatých a z jedenácti zlatých vše uherských. Vložen puohon léta MDIX v sobotu po svatém Jiří [28. dubna].

V té při mezi Jiříkem Jiskrú z Únětic puovodem s jedné, a Václavem Jehňátkem, pro kteréhož pan Sebastian z Waytmille pohnán jest, aby jej postavil, s strany druhé. Jakož on Jiskra téhož Jehňátko vinil ze sta a XIti zlatých vše uherských dluhu někdy Tobiášovi Jiskrovi, bratru jeho Jiříkovu vlastniemu a nedielnému, spravedlivě povinného, k kterémužto dluhu, těm sto a XI zlatým uherským, on Jiřík po již menovaném Tobiášovi, bratru svém, právo a spravedlnost má ɔc, tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Václav Jehňátko pohnaný pravil, že neodpírá tomu, by jemu Tobiášovi někdy té summy dlužen nebyl; ale že jest týž Tobiáš ten dluh na Anně, mateři jeho Jehňátkově manželce,*) přejal a na nie o ten dluh přestal; a táž Anna, mátie jeho Jehňátkovy manželky, že ten dluh jemu Tobiášovi zaplatila, a že jest on Thobiáš list, kterýž jest [měl] na tu summu toho dluhu, měl vrátiti jmenované Anně. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčení i svědomí nalezli: Poněvadž on Václav Jehňátko to svědomím pokázal, že je ten dluh v puohonu menovaný jeho ženy mátie Anna svrchu psaná zaplatila, i z té příčiny on Jehňátko jemu Jiříkovi Jiskrovi tiem dluhem vedle jeho puohonu povinovat nenie. Dal památné. Stalo se léta MDX° v středu před svatým Valerianem.

R. III. l. 107. a. Srov. svědomí č. 1585 na str. 258.

*) Čti: na Anně, mateři jeho (Jehňátkovy) manželky.

1620.

Mezi Janem Lickem z Risenburka a Haškem Zvířetickým z Wartemberka o nevrácení peněz.
1510, 10. dubna.

Pan Jan Licek z Rysmburgka, syn někdy pana Mikuláše Licka odtudž z Rysmburka, pohnal pana Haška z Watmbergka a na Bydžově. Vinil ho jakožto držitele statku nebožtíka pana Petra z Wartmbergka, bratra svého, z nevrácení dvú seth zlatých ɔc. Vložen puohon léta MDIX den svatého Vavřince [10. srpna].

V té při mezi panem Janem Lickem z Rysmburka, synem někdy pana Mikuláše Licka odtudž z Rysmburka, puovodem s jedné, a panem Haškem z Wartmbergka na Bydžově pohnaným s strany druhé. Kdežto vinil jej jakožto držitele statku někdy

pana Petra z Wartmbergka, bratra jeho, z nevrácenie dvú seth zlatých vše uherských, a dvú zlatých rýnských, kteréž jest již menovaný pan Petr z Wartmbergka od Václava z Chvojence, úředníka desk zemských, vyzdvihnúti kázal; kterúžto summu zlatých on pan Petr jemu panu Janovi Lickovi vrátiti povinovat byl podle smlouvy mezi paní Elškú, mateří jeho páně Janovú, a jinými jeho páně Janovými poručníky otcovskými učiněnou [sic] ɔc, tak jakož táž smlouva to v sobě plněji zavírá. A na to ukázal svědomie a smlouvu mezi poručníky nadepsaného sirotka z Rysmburgka učiněnou. Proti tomu on pan Hašek pohnaný odpíraje pravil, že jest věc známá, že jest nebožtík pan Petr, jeho páně Haškuov bratr, dvě stě zlatých a XVte zlatých uherských a dva zlatá rýnská u desk položil, ale že jest jej potom nebožtík pan z Šellenberka z poručenie jeho páně Petrova vyzdvihl; ale by to zlatí sirotčí byli, že toho žádné svědomie neukazuje, ale že sú snad jeho páně Petrovi byli; a tudy že se jemu panu Haškovi zdá, že jemu panu Lickovi tou summou podle puohonu jeho povinovat nenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, odpor i svědomí a smlouvu svrchu dotčenú nalezli: Poněvadž on pan Jan Licek puovod svým svědomím dostatečně provedl, že ta summa v puohonu menovaná těch dvě stě a XVte zlatých uherských a dva zlatá rýnská, kteréž byl pan Petr k sobě vzal, jeho páně Lickovy puovodovy jsú; z té příčiny dává se jemu puovodovi k té summě zlatých podle jeho puohonu za právo, a on pan Hašek aby mu těch dvě stě zlatých uherských a XVte zlatých uherských a dva zlatá rýnská dal ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v středu před svatým Tiburcím.

R. III. l. 170. a. Srov. svědomí č. 1613 na str. 276.

1621.

Mezi Janem Lickem z Risenburka a Haškem z Wartmberka o nevydání peněz. 1510, 10. dubna.

Pan Jan Licek tajž z Rysmburka pohnal pana Haška z Wartmbergka; vinil ho jakožto držitele statku nebožtíka pana Petra z Wartmberka, bratra jeho, z nevydánie puol druhého sta kop grošuov českých ɔc. Vložen puohon léta MDIX v pátek den svatého Vavřince [10. srpna].

V té při mezi panem Janem Lickem z Rysmburgka s jedné, a panem Haškem Bydžovským z Watmberka s strany druhé. Kdež ho vinil jakožto držitele statku nebožtíka pana Petra z Wartmberka, bratra jeho, z nevydánie puol druhého sta kop grošuov českých, kteréž jest po nebožtíku panu Mikulášovi Lickovi, otci jeho páně Janovu, vyupomínal a k sobě přijal, k kterýmžto puol druhého sta kopám grošuov českým on pan Jan právo a spravedlnost má podle smlouvy, mezi paní Elškú mateří páně Janovú a mezi jinými jeho páně Janovými poručníky otcovskými učiněnou [sic] ɔc, tak jakož táž smlouva to v sobě plněji zavírá. A na to ukázal svědomie

a smlouvu, kterúž sú otcovští téhož sirotka poručníci mezi sebú učinili; ukázal také ceduli, kdež paní Elška, spolu poručnice sirotčí a mátie puovoda, dluhy sirotčie oznamuje. Proti tomu pan Hašek pohnaný pravil, že on to páně Hořicského i také její paní Elščino svědomie zamítá a dostatečné že nenie, a to proto, že jsúce poručníci sirotčí tak dobře jako nebožtík pan Petr, jeho páně Haškuov bratr, byl, i dávají na pana Petra již na mrtvého svědomie, ješto pan Hořicský již od sirotka z poručenstvie kvitován, a paní Elška vkročivši v statek sirotčí a jsúci držitelem statku jeho, a což slyším, že i s sirotkem se spolčila, statku toho a viece nežli sirotek užívá, i dávají na pana Petra na umrlého spoluporučníka svědomí; kdež pan Hašek ničehéhož svědom nenie, než což se doptává, a že jest věc vědomá, že pan Petr nebožtík z těch peněz, kteréž byl k sobě přijal, na sirotčí potřeby vydával, a také že jiným ničímž naň na pana Haška a nebolito na nebožtíka pana Petra žádnými kvitancími ani jiným svědomím neprovozují, než jí mateři sirotčí, ale sama o sobě což jest přijala, nic nesvědčí. A že by to věc byla veliká, by pan Hašek na miestě sirotka měl dluhy platiti na takové svědomí bez počtu, že by statkem sirotkuov bratra svého bezpečen nebyl. A nad to i toto pověděl, poněvadž ti svědkové k prvnie při jsúce pohnáni, že i k druhé svědčí, ješto jest to upřiemo proti řádu a na zmatek, proše v tom ve všem JMtí pánuov za opatřenie. Zase proti tomu puovod dal mluviti, že z té summy, což jest nebožtík pan Petr z těch dluhuov sirotčích vyupomínal a k sobě přijal, panu Janovi Březenskému pět seth kop grošuov českých vydal, a vostatek summy vyupomínané že jest u pana Petra zuostalo tak zúplna, jakož puohon ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše s obú stran pře líčení, odpory i svědomie, nalezli: Poněvadž on pan Jan Licek puovod podle svého puohonu toho dostatečně neprovozuje, by nebožtík pan Petr, jeho páně Haškuov bratr, tu summu v puohonu dotčenú vyupomínal aneb k sobě přijal: z té příčiny on pan Hašek jemu panu Lickovi puovodovi tou summú, těmi puol druhého sta kopami grošuov českými, vedle tohoto puohonu povinovat nenie. A poněvadž poručníci jeho páně Lickovi živi jsú, chce-li on pan Licek k nim oč hleděti, právo mu se nezavierá. A chtie-li dále tíž poručníci k komu oč hleděti, právo se jim také nezavírá. Dal památné. Stalo se v středu před svatým Valerianem.

R. III. l. 170. b. Srov. svědomí č. 1613 na str. 276.

1622.

Mezi Janem Černčickým z Kácova a Benešem z Sendražic o rukojemství za věno. 1510, 10. dubna.

Pan Jan z Kácova a na Novém Městě pohnal Beneše z Sendražic. Vinil ho jakožto jednoho rukojmí jeho dielu, kdež jest za věno slíbil za Bavora z Veselice za sto kop grošuov a XXV kop grošuov českých, kteréž jest urukoval Salomeně

z Radovesic. A on pan Jan z Kácova jest příjemcí na jejím miestě jeho rukojmí. Vložen puohon léta MDIX° v středu před svatým Divišem [3. října].

V té při mezi panem Janem z Kácova puovodem s jedné, a Benešem z Sendražic pohnaným s strany druhé. Kdež jej vinil jako jednoho rukojmí jeho dielu, kdež jest za věno slíbil za Bavora z Veselice za sto kop grošuov a XXV kop grošuov českých, kteréž jest urukoval Salomeně z Radovesic. A on pan Jan z Kácova jest příjemcí na jejím miestě jeho rukojmí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Beneš pohnaný odpíraje pravil, poněvadž jediného jeho žene, a viec rukojmí jest, a jich nežene, že se svědkové nesrovnávají v tom, kolik jest rukojmí, a také že týž puovod summy, což by se na jeho Beneše z Sendražic pohnaného diel dostalo, v puohonu nepoložil. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfensteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, z příčin předpověděných tento puohon zdvihli sú. Dal památné. Stalo se v středu před svatým Valerianem.

R. III. l. 171. b. Srov. svědomí č. 1593 na str. 264.

1623.

Mezi Janem z Kácova a Víškem z Veselice o rukojemství za věno. 1510, 10. dubna.

Pan Jan z Kácova a na Novém Městě pohnal Víška z Veselice. Vinil ho jako jednoho rukojmie, jakož nahoře psáno stojí. Vložen puohon létha MDIX° v středu před svatým Divišem [3. října]. Též tento puohon jest také zdvižen pro příčiny svrchupsané jako i první.

R. III. l. 171. b. Srov. předcházející nález č. 1622 a svědomí č. 1600 na str. 269.

1624.

Mezi Janem z Kácova a Vilémem z Veselice o rukojemství za věno. 1510, 10. dubna.

Pan Jan z Kácova tayž pohnal Viléma z Veselice. Vinil ho ut supra. Vložen puohon léta MDIX° v středu před svatým Divišem [3. října]. Zdvižen také též pro ty příčiny svrchu psané, kteréž při tom puohonu prvním, kdež týž pan Jan pohnal pana Beneše z Sendražic, položeny jsú.

R. III. l. 172. a. Srov. nálezy č. 1622 a 1623.

1625.

Mezi Mikulášem Trčkou mladším z Lípy a nejv. mincmistrem Bernartem z Waldšteina o dostiučinění slibu. 1510, 10. dubna.

Mikuláš Trčka mladší z Lípy a na Lichtmburce pohnal pana Bernartha z Waldšteina ɔc, najvyššího mincmaystra královstvie Českého. Vinil ho z toho, jakož jest byl nebožtík pan Bohuše Kostka námluvu učinil o les Sauský s týmž panem

Trčkú, aby maycen nebyl. Vložen puohon léta MDIX° ve čtvrtek den svatého Františka [4. října].

V té při mezi panem Mikulášem Trčkú mladším z Lípy a na Lichtmburce puovodem s jedné, a panem Bernarthem z Waldšteina ɔc pohnaným s strany druhé. Kdežto týž pan Mikuláš vinil jej pana Bernarta z Waldšteina z toho, jakož jest byl nebožtík pan Bohuše Kostka námluvu učinil o les Sauský s týmž panem Trčkú, aby maycen nebyl, že jest se měl týž pan Bernart k tomu skutečně přičiniti a to zjednati. aby to jemu panu Trčkovi napraveno bylo, a to beze všeho fortele rukou dáním slíbil jest on pan mincmajstr učiniti. Ale po častém napomínání ještě se jest tomu dosti nestalo, kdež nadepsaný pan Trčka to sobě dvě stě kop grošuov českých pokládá. A na to ukázal smlouvu, kterúž s panem kancléřem má a s panem Bernartem z Waldšteina. Proti tomu on pan Bernart odpíraje pravil, že k tomu se zná, že jest se řekl k králi JMti skutečně přičiniti a zjednati; ale poněvadž v té smlouvě to položeno nenie, do kterého času by to jednati neb zjednati měli, a také poněvadž on pan Trčka toho lesu majtiti neměl a majtil, že jest z té příčiny zjednati nemohl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, odpor, smlouvu, takto o tom vypověděli: Poněvadž on pan Bernarth pohnaný k té smlouvě se zná, aby tomu vedle puohonu toho dosti učinil konečně mezi nynějším časem a svatým Martinem najprv příštím. Pakli by toho pro tu příčinu, kterúž jest pan Bernarth oznámil, zjednati nemohli na králi JMti, tehdy aby oboje strana na den svatého Martina najprv příštího před pány JMtí v soudu komorním stáli a tu aby pokázali to, že jest pan Trčka les ten majtil. A tu JMt páni strany slyšíce, v tom se spravedlivě k nim mieti ráčie. A jakož Václav Řepnice na miestě páně kancléřově ohlásil se a pověděl, že takováž pře jest jeho páně kancléřova s ním s panem Trčkú puovodem, protož též strany oboje zde v soudu komorním před JMtí pány aby na ten čas stály, a tu JMt strany slyšíce, k nim se také spravedlivě mieti ráčie. Dal památné. Stalo se v středu před svatým Valerianem.

R. III. l. 209. b.

1626.

Mezi Pavlem z Jemníku a Máňou z Lukavce o vrácení úroků. 1510, 10. dubna.

Pavel z Jemníku pohnal Máni z Lukavce. Vinil ji z toho, že mu úrokuov přišlých navrátiti nechce, kteréž jest k sobě nebožtík Bušek muž jejie přijímal. Vložen puohon létha MDIX° v středu den svatého Jana stětí [29. srpna].

V té při mezi Pavlem z Jemníku puovodem s jedné, a Mání z Lukavce pohnanú s strany druhé. Kdež ji vinil z toho, že mu úrokuov přišlých navrátiti nechce, kteréž jest k sobě nebožtík Bušek, muž jejie, přijímal na summy jeho Pavlovy

v hlavních listech položené, kteréžto listy byl jemu Buškovi k věrné ruce schovati dal, ješto těch úrokuov přišlých na již dotčené listy svěřené pokládá sobě pět set kop grošuov českých. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝫc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčení ꝫc: Poněvadž se i po listech i po svědciech shledává, že jest viece osob těch, kteří po něm po Buškovi z Hodkova statek jeho pozuostalý brali, nežli nadepsaná Máňa pohnaná, a on puovod pohnal ji Máni samu toliko, z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Dala památné. Stalo se v středu před svatým Valerianem.

R. III. l. 243. b. Srov. svědomí č. 1557 na str. 227.

1627.

Mezi Pavlem z Jemníku a Máňou z Lukavce o vrácení některých listů. 1510, 10. dubna.

Pavel z Jemníku pohnal Máni z Lukavce. Vinil ji jakožto držitele statku po někdy Janovi Buškovi z Hodkova, muži jejím, z nevrácení dvú listuov, kšaftu a dobré vuole. Vložen puohon léta MDIX° ve středu den Stětie svatého Jana [29. srpna].

V té při mezi Pavlem z Jemníku puovodem s jedné, a paní Máňou z Lukavce pohnanú s strany druhé. Kdež ji vinil jakožto držitele statku po někdy Janovi Huškovi z Hodkova, muži jejím, z nevrácenie dvú listuov, kšaftu a dobré vuole, ješto on Pavel týž kšaft a dobrú vuoli jemu nebožtíkovi Buškovi k věrné ruce schovati dal, když ven z země jeti měl; kterýžto kšaft a ta dobrá vuole nadepsanému Pavlovi svědčí od někdy Katheřiny, Křížanovy dcery z Hrádku, kterýmžto kšaftem a tou dobrou volí jemu svuoj statek oddala, ješto toho kšaftu a té dobré vuole nevrácenie pokládá sobě pět set kop grošuov českých. A na to ukázal svědomie, žádaje při témž svědomí opatřen býti. Proti tomu Máňa pohnaná odpírajíc pravila, že ona držitelem statku nebožtíka Buška manžela svého nenie, a jestliže jest co statku po témž manželu svém vzala, že sú jiní, jimž náležalo, také statek jeho Buškuov pozuostalý brali, a ti že sú také od téhož Pavla puovoda měli pohnáni býti, a žě jest ona toho listu a té dobré vuole nikda k sobě nepřijímala. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝫc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž se i po listech i po svědciech shledává, že jest viece osob těch, kteříž po něm po Buškovi z Hodkova statek jeho pozuostalý brali, nežli nadepsaná Máňa pohnaná, a on Pavel puovod ji Máňu pohnal samu toliko, z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Stalo se v středu před svatým Valerianem.

R. III. l. 244. a. Srov. předcházející nález č. 1626.

1628.

Mezi Petrem Gnínským Trachem z Proch a Kunátem Pešíkem z Komárova spolu s Votíkem z Šlovic a Kateřinou z Rakovníka o vydání peněz a věcí stříbrných. 1510, 10. dubna.

Petr Gnínský Trach z Proch pohnal Kunathu Pešíka z Komárova, tudíž Vo-

tíka z Šlovic a Kateřinu z Rakovníka, manželku někdy Jiříka z Násilé, hejtmana na hrádku Křivoklátu. Vinil je z nevydánie šesti seth kop grošuov českých ɔc. Vložen puohon léta MDIX° v středu den svatého Ambrože [4. dubna].

V té při mezi Petrem Gnínským Trachem z Proch puovodem s jedné, a Kunáthem Pešíkem z Komárova, tudiež Votíkem z Šlovic a Katheřinú z Rakovníka, manželkú někdy Jiříka z Násilé, hejtmana na hrádku Křivoklátu, poručníky statku nebožtíka Jiříka z Násilé, hejtmana na hrádku Křivoklátu, pohnanými s strany druhé. Kdež týž Petr vinil již menované z nevydánie šesti set kop grošuov českých, z šesti koflíkuov střiebrných pozlacených s přikryvadly, z XXIV lžic střiebrných, kteréžto věci jemu náležejí Petrovi, a k nim právo a spravedlnost má po Katheřině Tuchořské z Řešetářova, sestře vlastní někdy Macka odtudž z Řešetářova, a to dáním již menované Katheřiny, jakožto dánie jejie to v sobě plněji zavírá; kteréžto penieze a klenoty svrchu psané on Macek nadepsanému Jiříkovi z Násilé k věrné ruce dal schovati; kteréžto klenoty krom těch šesti seth kop grošuov českých napřed menovaných svrchu dotčený Petr dvě stě kop grošuov českých pokládá. A na to ukázal dánie též Katheřiny z Tuchořic. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že toho on puovod ničímž nepokazuje, by Katheřina sestra Mackova byla, ani toho pokazuje, by jí to Macek dal; a také on Pešík a Otík pohnaní pravili, že poručníci žádní nejsú od Jiříka z Násilé učiněni, než toliko k raddě jsú přidáni k Katheřině z Rakovníka. A na to ukázali kšaft nebožtíka Jiříka z Násilé. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany i také s obú stran pře líčenie, kšaft, kdež tiem kšaftem se doličuje, že oni Kunáth, Pešík a Votík z Šlovic poručníci nejsú, než toliko k raddě přidáni jie Katheřině z Rakovníka: i z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Než zdá-li se jemu Petrovi puovodovi o to k Katheřině z Rakovníka, manželce někdy Jiříka z Násilé, jakožto mocné poručnici statku a dětí již menovaného Jiříka z Násilé hleděti, právo se jemu nezavierá. Dala památné. Stalo se v středu před svatým Valerianem.

R. III. l. 244. b.

1629.

Mezi Zdislavem ze Žlunic a Benešem Mírkem z Solopisk o rukojemství za dluh.
1510. 10. dubna.

Zdislav ze Žlunic pohnal Beneše Mírka z Solopisk. Vinil ho z nedodánie tří kop grošuov českých dielu jeho, za kteréž jest rukojmí za Bohuslava Vlka z Vítkova někdy k Matějovi ze Žlunic a k Janovi z Rutnbergka. Vložen puohon léta MDIX° v středu po svatém Diviši [10. října].

V té při mezi Zdislavem ze Žlunic puovodem s jedné, a Benešem Mírkem

z Solopisk pohnaným s strany druhé. Kdež jej vinil z nedodánie III kop grošuov českých dielu jeho, za kteréž jest rukojmí za Bohuslava Vlka z Vítkova někdy k Matějovi ze Žlunic a k Janovi z Rutnbergka, k kterýmžto třem kopám grošuov českým nadepsaný Zdislav právo a spravedlnost má po jichž*) menovaných Matějovi a Janovi. A na to ukázal kšaft jeho Jana z Rotnbergka, kdež jemu puovodovi všecek statek svuoj movitý i nemovitý dává a odkazuje, a také list na týž dluh ukázal, a puovod k dluhu se zná a neodpírá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Čcského, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Beneš pohnaný k dluhu se zná a neodpírá, z té příčiny aby jemu puovodovi ty tři kopy grošuov českých v puohonu menované dielu jeho dal, a to od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v středu před svatým Valerianem.

R. III. l. 260. b. *) Čti: již.

1630.

Mezi bratřími z Chyš a Kateřinou z Tuchořic o rčení. 1510, 10. dubna.

Václav a Jindřich vlastní a nedielní bratří z Chyš a z Egrberka, mocní poručníci sirotkuov a statku někdy Jana z Chyš a z Egrberka, bratra jich, pohnali Katheřinu z Tuchořic. Vinili ji ze rčenie, a to takového, že jest řekla před lidmi statku svého, kterýž má při dětech a sirotcích pozuostalých po nadepsaném Janovi z Chyš, někdy muži svém, nechati. Vložen puohon léta MDIX v sobotu po svatém Vavřinci [11. srpna].

V té při mezi Václavem a Jindřichem vlastními a nedielnými bratry z Chyš a z Egrberka, mocnými poručníky sirotkuov a statku někdy Jana z Chyš a z Egrberka, bratra jich, puovody s jedné, a Katheřinú z Tuchořic pohnanú s strany druhé. Kdež ji vinili ze rčenie, a to takového, že jest řekla před lidmi statku svého, kterýž má při dětech svých a sirotcích pozuostalých po nadepsaném Janovi z Chyš, někdy muži svém, nechati a od nich jeho neodtrhovati ani komu jinému téhož statku dávati, i tomu rčení dosti učiniti zanedbává; kteréžto rčenie nadepsaní puovodové pokládají tisíc kop grošuov českých. A na to ukázali svědomie. Proti tomu pohnaná odpírajíc pravila napřed, že oni puovodové mají bratra třetieho nedielného, a poněvadž třetí bratr jich také nepohánie, zdá se jie, že k tomuto puohonu odpoviedati povinna nenie; a dále že ti jich puovoduov svědci ani sami s sebú ani s puohonem se nesrovnávají; a k tomu, jakož pohnali, že jest řekla statek při sirotcích nechati, kterýž po panu Janovi někdy manželu svém má, že toho oni puovodové neprovozují ničímž, by ona po témž panu Janovi jaký statek měla, a naprosto že nemá po něm statku žádného, a věno že statek nenie, a tudy že jim puovodóm nic povinovata nenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr krá-

lovstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše s obú stran pře líčenie i svědomí, nalezli: Poněvadž oni puovodové toho rčenie podle puohonu svého neprovozují, z té příčiny ona Katheřina pohnaná jim Václavovi a Jindřichovi puovodóm tiem rčením povinna nenie. Dala památné. Stalo se v středu před svatým Valerianem.

R. III. l. 806. b.

1631.

Mezi bratřími z Kraselova a Václavem Přechem z Češtic o honění velké zvěři. 1510, 11. dubna.

Buryan, Jindřich a Jan, Václav, Markvart, Zdeslav a Mikuláš vlastní a nedielní bratři z Kraselova pohnali Václava Příška z Češtic tudiež seděním. Viniti ho chtie z honu a pro ten hon z padesáti kop grošuov českých podle zřiezenie zemského, že jest proti témuž zřiezení zemskému zvěř velikú honil. Vložen puohon léta MDIX° ve čtvrtek po svatém Diviši [11. října.].

V té při mezi Buryanem, Jindřichem, Janem, Václavem, Markvartem, Zdeslavem a Mikulášem vlastními a nedielnými bratřími z Kraselova puovody s jedné, a Václavem Příškem z Češtic tudiež seděním pohnaným s strany druhé. Kdežto oni bratři vinie ho Příška z honu a pro ten hon z padesáti kop grošuov českých podle zřiezení zemského, že jest proti témuž zřiezení zemskému zvěř velikú honil na lesiech jejich Kraselovských, povolenie k tomu od nadepsaných bratří z Kraselova nemaje nižádného. A na to ukázali svědomie a zřiezenie zemské. Proti tomu on Václav Příšek pohnaný odpieraje pravil, že se jich puovoduov svědkové v svém svědomí nesrovnávají, a že jest on Příšek nehonil na gruntích Kraselovských, než na Perštainarových gruntích. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, odpory a jich s obú stran pře líčenie, takto nalézti ráčili: Poněvadž oni bratří Kraselovští to jsú dostatečně provedli, že on Václav Příšek na jich gruntích Kraselovských zvěř jest honil a k tomu před některými dobrými lidmi se seznal sám k tomu, z té příčiny dává se jim bratřím za právo, tak aby týž Václav Příšek jim bratřím Kraselovským těch padesáte kop grošuov českých v puohonu jmenovaných od dneška ve dvú nedělí pořád zběhlých dal. Dali památné. Stalo se ve čtvrtek den [sic] svatého Valeriana.

R. III. l. 35. a. Srov. svědomí č. 1548 a 1569 na str. 216 a 240.

1632.

Mezi Novoměstským měšťanem Janem Zvonařem z Kostela a Ctiborem z Chřenovic o dostiučinění slibu. 1510, 11. dubna.

Jan Zvonař z Kostela, měštěnín Nového města Pražského, pohnal Ctibora z Chřenovic. Vinil ho z dosti neučinění slibu, kdež jest slíbil za Vaňka rychtáře

a konšely i všecku obec městečka Kamberku a za osadnie za summu za pět a XLti kop grošuov míšenských. Vložen puohon léta MDIX ve čtvrtek před svatým Divišem [4. října].

V té při mezi Janem Zvonařem z Kostela, měšťenínem Nového města Pražského, puovodem s jedné, a Ctiborem z Chřenovic pohnaným s strany druhé. Kdežto vinil jej Ctibora z toho, že jest slíbil za Vaňka rychtáře a konšely i všicku obec městečka Kamberku a za osadnie za summu za pět a XLti kop grošuov míšenských, za kteroužto summu koupili u nadepsaného Jana zvon, a ten měli v plném roce pořád zběhlém platiti podle smlouvy cedulemi řezanými mezi nimi učiněné a jeho Ctiborovú pečetí tvrzené. I nenie mu XXI kop a Xti grošuov vše míšenských dodáno. A on Ctibor slíbiv za to, tomu dosti učiniti zanedbává, tak jakož puohon pilněji svědčí. A na to ukázal svědomie. Tu JMt pán pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon i svědomí, nalezli: Poněvadž on Ctibor pohnaný k tomu slibu i dluhu se zná, z té příčiny jemu Janovi puovodovi za právo dávají, aby témuž Janovi on Ctibor ten dluh těch XXI kop a X grošuov vše míšenských nedodaných od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých dal a zaplatil. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek den [sic] svatého Valeriana.

R. III. l. 172. a.

1633.

Mezi Zikmundem Baršem z Kamenice a Vilémem Koutským z Koutův o pych pro vsazení služebníka do šatlavy. 1510, 11. dubna.

Zigmund Bareš z Kamenice pohnal Viléma z Koutuov. Vinil ho z pychu a pro ten pych ɔc, že jest mu dal služebníka a písaře jeho vsaditi do šatlavy. Vložen puohon léta MDIX v úterý den svatého Havla [16. října].

V té při mezi Zigmundem Baršem z Kamenice puovodem s jedné, a Vilémem z Koutuov pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinil z pychu a pro ten pych ɔc, že jest mu dal služebníka a písaře jeho vsaditi do šatlavy, jemu naň prve nic nežalovav. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Vilém z Koutuov pohnaný odpíraje pravil, že jest prve o túž věc pohnán byl, a na ten předešlý puohon dal se s ním s Vilémem v smlouvu, a z té příčiny se jemu zdá, že jest k němu o ten pych po druhé měl poslati. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše s obú stran pře líčenie: Poněvadž on Zigmund Bareš tomu jest neodepřel, aby na předešlý puohon s ním s Vilémem k smlouvě se nepoddal, a ten se jest poddáním z toho vyvedl, a potom když jest smlouva se nedokoňala, jeho Viléma Koutského se nedotázal, chtěl-li by mu ten pych napraviti, tak jakož jest k němu Vilémovi k té při

předešlé posielal, a přes to jej pohnal, takové dotázky k němu neučiniv ani poselstvie: z té příčiny páni JMt ten puohon zdvihli sú. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek den [sic] svatého Valeriana.

R. III. l. 260. a. Srov. svědomí č. 1605 na str. 270.

1634.

Mezi Václavem Mírkem z Solopisk a Mikulášem z Jenišovic o základ propadený.

1510, 11. dubna.

Václav Mírek z Solopisk pohnal Mikuláše z Jenišovic a na Křešicích. Vinil jej ze tří set kop grošuov českých základu propadeného. Vložen puohon léta MDIX v sobotu před svatým Řehořem [10. března].

V té při mezi Václavem Mírkem z Solopisk puovodem s jedné, a Mikulášem z Jenišovic na Křešicích pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinil ze tří set kop grošuov českých základu propadeného proto, kdež vyručil od něho Johanku z Kochanova, manželku jeho Mírkovu, pod tú summú, aby mu ji zase postavil ve dvú nedělí; i tomu jest neučinil dosti, a jie tak, jakž jest jie vyručil, na ten čas nepostavil. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Mikuláš pohnaný pravil, že se k tomu zná, že jest ji tu Johanku pastorkyni svú od téhož Mírka vyručil pod ten základ tři sta kop grošuov českých na čas určitý, a jmenovitě aby mu ji na den svatého Ondřeje [30. listopadu] postavil a dovezl; ale že jest tomu všemu dosti učinil a ji na ten den postavil. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ͻc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčení, odpory i svědomie nalezli: Poněvadž on Mikuláš pohnaný to dostatečně provedl, že jest tu Johanku jemu Mírkovi na den jmenovitý podle svého vyručení postavil, zejména na svatého Ondřeje, a tomu dosti učinil, z té příčiny že tu on Mikuláš pohnaný jemu Mírkovi puovodem tiem základem těmi třmi sty kopami grošuov českými podle jeho puohonu povinovat nenie. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek den [sic] svatého Valeriana.

R. III. l. 307. a. Srov. nález č. 1465 na str. 158 a svědomí č. 1560, 1561 a 1614 na str. 230 a 277.

1635.

Mezi Uršilou z Kocňovic a nejv. kancléřem Albrechtem z Kolovrat o pobrání peněz.

1510, 11. dubna.

Uršila z Kocňovic léta MDX° v pondělí po svaté Kedrutě [18. března] pohnala pana Albrechta z Kolovrath ͻc, najvyššieho kancléře královstvie Českého, že jest jí pobrati rozkázal puol čtrnáctý kopy grošuov a XV grošuov vše českých v Pastřižíně*) ͻc. Tu na rok jim položený létha ut supra ve čtvrtek na den [sic] svatého Valeriana dáno nadepsané Uršile puovodovi proti témuž panu kancléři pohnanému za právo stané. Dala památné.

R. III. l. 319. b. za nápisem: *Staná práva k roku Svátosti MDX°.* *) Čti: Postřižíně.

1636.

Mezi Wolfem z Újezdce a Wolfem Dobrohostem z Ronšperka o dluh. 1510, 11. dubna.

Wolf z Újezdce a v Racovech léta MDX° v středu o suchých dnech postních před svatým Petrem na stolici vsazenie [20. února] pohnal pana Wolfa Dobrohosta z Ronsperku z padesáti kop grošuov bez tří kop grošuov vše míšenských ɔc. Tu dáno Wolfovi puovodovi proti témuž Dobrohostovi za právo stané léta MDX° ve čtvrtek den [sic] svatého Valeriana.

R. III. l. 309. b. za nápisem: *Staná práva k roku Svátosti MDX°.*

1637.

Mezi Anežkou Lešanskou z Čečelic a Petrem z Holšovic o bezprávné vyzdvihnutí peněz z mince. 1510, 13. dubna.

Anežka Lešanská z Čečelic poháněla Petra z Holšovic. Viniti jej chce z pětimezcítma kop grošuov českých, kteréž jest z mince královské u Hory vyzdvihl, práva k nim nemaje ɔc. Vložen puohon létha MDIX v sobotu po Hromnicech [3. února].

V té při mezi Anežkú Lešanskú z Čečelic puovodem s jedné, a Petrem z Holšovic pohnaným s strany druhé. Kdež ho viní z XXV kop grošuov českých, kteréž jest z mince královské u Hory vyzdvihl, práva k nim nemaje, k kterýmžto XXVma kopám grošuov českých táž Anežka Lešanská lepšie právo a spravedlnost má, nežli on Petr, a to kšaftem jí Anežce od někdy Markléty z Hlubině svědčícím ɔc, jakož týž kšaft v sobě plněji zavírá. A na to již menované Markléty kšaft Starého města Pražského i některá ukázala svědomie. Proti tomu Petr pohnaný odpieraje pravil, že jest těch XXV kop na miestě manželky své od Hory vzal ne sám svú mocí, ale jakožto posel na miestě jejím. A také že ona Anežka Lešanská žádného práva ani spravedlnosti k těm penězóm nemá podle zněnie majestátu krále JMti, kteréhož přípis ukázala jest nadepsané Markéty. Neb táž Markléta nemohla jest té summy odkazovati sama proti znění svrchupsaného majestátu, poněvadž po Michalovi, bratru Kedrutiném, na ni na Kedrutu jakožto na sestru nápadem diel Michaluov připadl jest. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon a s obú stran pře líčenie, odpory, kšaft i přípis majestátu krále JMti, takto o tom nalézti ráčili: Poněvadž majestát krále JMti na dluh svědčil jest spolu Markétě a Michalovi, synu jejiemu, a ona Markléta přebyla jest Michala, syna svého, a potom kšaftem podle práva Starého města Pražského tu jsúci a obývajíci o statku svém zřiezenie jest udělala a dala paní Anežce, což se jí zdálo, a Kedrutě dceři své též, což se jí zdálo, a on Petr pohnaný zdvihl jest XXV kop grošuov českých z mince na ten majestát nahoře dotčený, a nepokázal přede pány, aby ona Kedruta aneb on Petr

k tomu majestátu a dluhu kterú spravedlnost měli, z té příčiny dává se jí Anežce za právo o těch XXVma kop grošuov českých, z kterýchžto jest pohnala a provedla, že jest jí on Petr vyzdvihl, a těch XXV kop grošuov českých aby jí Anežce týž Petr dal od dneška ve dvú nedělech pořád zběhlých. Než chce-li on Petr po manželce své Kedrutě k nim k těm XXV kopám grošuov českých, kteréž jest Anežka po svrchu psané Marklétě k sobě přijala, kterú spravedlnost mieti, právo se mu nezavierá. Stalo se léta MDIX° [sic] v sobotu před svatým Tiburcím.

R. III. l. 14. a. za nápisem: *K roku Svátosti MDX°.*

1638.

Mezi Bohuslavem Chrtem z Ertína a Václavem Donátem z Těchlovic o slova hanlivá. 1510, 13. dubna.

Bohuslav Chrt z Ertína pohnal Václava Donáta z Těchlovic. Viniti ho chce z slov hanlivých, tu kdež jest k němu tato mluvil slova: Hanuzuješ a hanuzem deš, a že sem, jak sem živ, viece na to pamatoval, co dobrému příleží, nežli ty. Vložen puohon léta MDVIII° v sobotu před svatú Alžbětú [18. listopadu].

V té při mezi Bohuslavem Chrtem z Ertína puovodem s jedné, a mezi Václavem Donátem z Těchlova pohnaným s strany druhé. Kdež téhož Donáta viní z slov hanlivých, tu kdež jest k němu tato mluvil slova: Hanuzuješ a hanuzem deš, a že sem, jak sem živ, viece na to pamatoval, co dobrému příleží, nežli ty ɔc, tak jakož puohon v sobě plněji svědčí. A na to ukázal svědomie. Proti tomu Donát pohnaný pravil, že tomu a těm slovóm neodpierá, že jest ty slova k němu mluvil, že hanuzuje, ale to že jest učinil z lítosti statku svého, a to v tom, že on Bohuslav od Anny z Rysmburka puohony na jeho Donátovu manželku bral, a potom radil jí, aby od těch puohonuov pustila. Dále nadepsaný Bohuslav puovod pověděl, poněvadž on Donát k těm svým slovóm se zná, že se také dále i k tomu znáti bude, že jest jej hanuzem dotýkal; a pravie, že tomu nevěří, by on Donát netoliko viece pamatoval, což dobrému příleží, ale že ani tolik nepamatuje, co dobrému přísluší, jako on Bohuslav. A na to také některá vedl svědomie, prose v tom JMtí pánuov za opatřenie podle práva, poněvadž se jeho cti dotýče. Zase proti tomu on Donát odpieraje pravil, že to muož svú duší zapečetiti, že se v tom nepamatuje, by ho těmi dotýkal slovy o té dobrotě, jakž svědci vyznávají, a poněvadž se jeho dobré pověsti a cti dotýče, ješto jest se tomu nynie, by tiem měl dotýkán býti, nenadál, že se on z toho, což naň týž Bohuslav vede, tu kdež příleží, poctivě vyvésti chce; a což se Jana Třebešovského jeho svědomí dotýče, že jest tú on Donát nic neučinil, což by učiniti neměl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, odpory a jich s obú stran pře líčenie i svědomí, nalezli: Poněvadž on Bohuslav v svém puohonu položil,

že jej Donáta chce viniti z slov hanlivých, a potom v své řeči mluvil, že se tu cti a dobré pověsti jeho znamenitě dotýče, žádaje JMtí pánuov v tom na své cti za spravedlivé opatřenie podle práva: i by byl on Bohuslav na těch sloviech podle puohonu svého stál, byli by JMt páni věděli jej v tom jak opatřiti vedle jeho puohonu spravedlivě. Ale poněvadž jest mluvil, že se tu jeho cti a dobré pověsti vysoce dotýče, žádaje na své cti za opatřenie podle práva, a zřiezenie zemské zřiedilo, že o čest před soud zemský se hnáti a rozsuzovati mají, z těch příčin, chtie-li se o to před soudem zemským viniti, práva se jim nezavierá. Než poněvadž on Bohuslav po své cti stojí, že jemu ta slova v puohonu tomto položená na jeho cti a dobré pověsti k ujmě ani škodě nejsú. Dal památné. Stalo se v sobotu před svatým Tiburcím.

R. III. l. 35. a. Srov. svědomí č. 1590 na str. 263.

1639.

Mezi bratřími z Údimě a Janem z Kamenné Lhoty o dostiučinění výpovědi. 1510, 13. dubna.

Jan, Krystof a Šťastný, vlastní a nedielní bratří z Oudimě, pohnali Jana z Kamenné Lhoty a v Kraseňovicích. Vinili ho z dosti neučiněnie vajpovědi urozeným vladykú Janem Svadbú z Otradovic mezi nimi učiněné v tom, kdež týž Jan z Kamenné Lhoty posekal jim v jich lese XXXti vajstavkuov. Vložen puohon léta MDIX° v neděli před svatým Valentinem [11. února].

V té při mezi Janem, Krystofem a Šťastným puovody, vlastními a nedielnými bratřími z Oudimě, s jedné, a mezi Janem z Kamenné Lhoty pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinili z dosti neučiněnie vajpovědi, urozeným vladykú Janem Svadbú z Otradovic mezi nimi učiněné, v tom, kdež týž Jan z Kamenné Lhoty posekal jim v jich lese XXXti vajstavkuov, a miesto těch zase jiných vajstavkuov, když jich les majtil, kterýž od nich koupil, měl jim nechati také XXXti, i nenechal. Kteréžto vajstavky pokládají sobě nadepsaní bratří pět kop grošuov českých. A na to ukázali svědomie, při tom pravíce, že jest netoliko těch XXXti vajstavkuov vedle smlouvy nenechal, ale že jest i znamenané vajstavky, kteříž znamenáni byli, posekal. Proti tomu on Jan pohnaný odpíraje pravil, že jest tomu všemu podle zněnie smlouvy dosti učinil a že ještě i nad těch XXXti vajstavkuov nechal XXti vajstavkuov více. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, této pře odkládají až do svatého Martina najprv příštieho, na takový zpuosob, aby pan Svadba jakožto smlouvce ty věci všecky a vajstavky vohledal, a bude-li moci, konec o to mezi nimi učinil, a oni vedle jeho rozeznánie v tom aby se zachovali, a strana straně v čem by vystoupila, aby straně druhé nevajstupně napravila. Pakli by jím Svadbú o to srovnáni nebyli, tak jakož již dotčeno, tehdy

strany aby zase zde před JMtí pány stáli se všemi potřebami svými na čas svrchupsaný, a svědomie obojí strany zde se schovati má. Stalo se v sobotu před svatým Tiburcím.

R. III. l. 169. a. Srov. svědomí č. 1595 a 1599 na str. 266 a 269.

1640.

Mezi Ondřejem od Dubu a Benešem Vojtěchem z Jivovice o rčení. 1510, 13. dubna.

Ondřej od Dubu pohnal Beneše Vojtěcha z Jivovice. Vinil ho ze sta kop grošuov českých, kteréž jemu řekl dáti po Barboře, dceři své a manželce jeho Ondřejově. Vložen puohon léta MDVIII° v pátek den svatého Floriana [5. května].

V té při mezi Ondřejem od Dubu puovodem s jedné, a Benešem Vojtěchem pohnaným z Jivovice s strany druhé. Kdež jej vinil ze sta kop grošuov českých, kteréž jemu řekl dáti po Barboře, dceři své a po manželce jeho Ondřejově ꝯc, tak jakož puohon plněji svědčí. Tu před JMtí on Beneš stoje k tomu se znal, že jest těch sto kop grošuov českých po jmenované Barboře, dceři své, řekl dáti, toliko žádajc, aby on Ondřej ji Barboru dceru jeho opatřil podle řádu zemského. Zase proti tomu on Ondřej pověděl, chce-li jej on Beneš z čeho viniti, že má právo před sebú. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, obě strany vyslyševše, nalezli: Poněvadž se k tomu rčení on Beneš zná, aby tomu rčení svému učinil dosti a jemu Ondřejovi puovodovi aby těch sto kop grošuov českých v puohonu menovaných dal ve dvú nedělech pořád zběhlých. A chce-li o toho věna ujištěnie on Beneš k témuž Ondřejovi hleděti, právo mu se nezavierá. Dal památné. Stalo se v sobotu před svatým Tiburcím.

R. III. l. 226. a.

1641.

Mezi Zikmundem z Lestkova a Jakubem z Lestkova o vydání dvou šub. 1510, 13. dubna.

Zigmund z Lestkova pohnal Jakuba z Lestkova. Vinil ho ze dvú šub nebožtíka Jana Jošta ꝯc. Vložen puohon léta MDVIII° ve čtvrtek před Početím Matky božie [7. prosince].

V té při mezi Zigmundem z Lestkova, puovodem s jedné, a Jakubem odtudž z Lestkova pohnaným s strany druhé. Kdež jej vinil ze dvú šub nebožtíka Jana Jošta odtudž z Lestkova, otce svého, z jedné kuní černým damaškem pošité a z druhé hranostajové šarlatem pošité, jemu Zigmundovi po témž otci jeho spravedlivě příslušejících. Kteréžto šuby on sobě pokládá XLti kop grošuov českých. A na to ukázal svědomie. Proti tomu Jakub pohnaný pravil, že sú ty šaty jemu se po nebožtíku Joštovi dostaly jakožto po bratru jeho vlastním a nedielném, a všecky věci že jsú měli spolu, a také že jest on Zigmund o to prve k němu před puohonem neposielal.

Tu JMt pán pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie i svědomie nalezli: Poněvadž on Jakub pohnaný toho ničímž neprovedl, by nebožtík Jošt byl bratr jeho nedielný, a on Zigmund to provedl, že ty šaty a šuby byly jsú Joštovy otce jeho: z té příčiny aby on Jakub ty šuby v puohonu menované jemu Zigmundovi tak dobré, jak jest je po smrti téhož Jošta k sobě přijal, navrátil a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Pakli by tak dobrých, jakéž jsú tehdáž byly, nenavrátil, tehdy aby před úředníky Pražskými menšími stáli na zajtřie svaté panny Markéty, a což tu on Zigmund před týmiž úředníky na jich schválenie na ten čas provede, zač sú tehdáž ty šuby stály, to on Jakub aby jemu Zigmundovi dal od próvodu ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v sobotu před svatým Tiburcím.

R. III. l. 260. a. Srov. nálezy č. 1528 a 1538 na str. 200 a 207.

1642.

Mezi Vilémem z Byčic a radou města Prachatic o pych. 1510, 13. dubna.

Vilém z Byčic*) pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Prachatic. Vinil je z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDIX v středu před svatým Řehořem [7. března].

V té při mezi Vilémem z Byčic puovodem s jedné, a mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města Prachatic pohnanými s strany druhé. Kdež je vinil z pychu a pro ten pych z deseti kop grošuov českých, protože sú mu člověka jeho Květoně z Gnína svévolně, dokudž se jim zdálo, vězeli, jemu Vilémovi na téhož jeho člověka prve nic nežalovavše ani mu toho vězení příčiny oznámiti chtěli. Při tom tajž Vilém pravie, že jest sám k nim k Prachaticským do jich města s dobrými lidmi jezdil, jich se ptal, proč toho jeho člověka a z které příčiny vězie, žádaje jich, aby mu příčinu, proč jej vězí, oznámili; pakli se jim toho učiniti a příčiny oznámiti nezdá, aby mu jej vydali, a nad to že se i k tomu poddával, jestliže je co týž jeho člověk vinen, aby mu zevnú smrt učiniti dali, že ho zastávati nechce v ničemž; ale to všecko jeho poddávání že jest od nich opovrženo a nic platno nebylo, než přes to přese všecko toho člověka vězeli ani na rukojmie jej dáti chtěli a jej tudy o toho člověka připravili a jej zahnali. A na to vedl svědomie. Proti tomu Prachatičtí pohnaní odpírajíce pravili, že sú tu pychu neučinili žádného a že jemu Vilémovi tiem nic vinni a také sami svoji že nejsú, než že pána mají, pana z Rozmbergka, a že jsú z poručenie téhož pána svého učinili, kterýž jim rozkázal, aby lidi podezřené zdvihali. A na to téhož pana z Rozmberka list i také některá ukázali svědomí. Zase proti tomu puovod Vilém pověděl, jestliže jest ten jeho člověk co učinil, že jemu do toho nic nenie a nezastává ho v ničemž; než poněvadž sú jej vězeli, pří-

činy jemu toho oznámiti nechtiece, a v tom se k němu Vilémovi podle zřiezení zemského, kteréž o zločincích zřiezeno, nezachovali, že jsú jemu tiem pychem vinni. A na to již dotčené zřiezenie zemské ukázal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝺc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany a jich s obú stran pře líčenie, odpory i svědomie a zřiezenie zemské, nalezli: Poněvadž pan z Rozmberka svým psaním k tomu se seznává, že jest jim Prachatickým jakožto svým poddaným rozkázal, kdež by lidi podezřelé přezvěděli, aby je zdvihali, a on Vilém puovod podle zřiezenie zemského v tom k němu ku panu z Rozmberka se nezachoval, s jeho-li volí oni Prachatičtí toho ševce jeho Vilémova člověka vězeli, než přes to je Prachatické pohnal; z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú. Než chce-li on Vilém k témuž panu z Rozmberka hleděti, právo mu se nezavírá. Dali památné. Stalo se v sobotu před svatým Tiburcím.

R. III. l. 304. b. Srov. svědomí č. 1555 a 1598 na str. 223 a 268. *) Slovo *z Byčic* (Biczicz' může se tuto i jinde také *z Buzic* čísti.

1643.

Mezi Bedřichem z Doupova a Žibřidem ze Žďáru o pych. 1510, 15. dubna.

Bedřich z Doupova pohnal Žibřida ze Žďáru a ve Žďáře. Viniti ho chce z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, že mu člověka jeho Víta z městečka Vilémova zbil ꝺc. Vložen puohon léta MDIX° v úterý před přenesením svatého Václava [27. února].

V té při mezi Bedřichem z Doupova puovodem s jedné, a Žibřidem ze Žďáru pohnaným s strany druhé. Kdež týž Bedřich viní jej Žibřida z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, že jest mu člověka jeho Víta z městečka Vilémova zbil, jemu naň prve nežalovav. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Žibřid pohnaný odpieraje pravil, že mu to svědomie ke škodě nenie, poněvadž ti svědci, kteříž o tom bití svědčí, sú v té při, a že se jich tu tak dobře jako toho Víta, pro kteréhož on Bedřich pohnal, dotýče, a že jest on Žibřid toho člověka nebil, a svým vědomím že jest ho nikdy neviďal ani ho zná, a že by to chtěl svú duší zapečetiti. A jestliže jest tak zraněn, jako ti někteří svědci seznávají, že jest jej on Bedřich měl zde postaviti a to bití a rány okázati, prose v tom JMtí pánuov za opatření. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝺc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany a jich s obú stran pře líčenie i svědomí, nalezli: Poněvadž on Bedřich to jest dostatečně provedl podle svého puohonu, že jest člověk jeho zbit, a on Žibřid Žďárský toho jest ničímž podle práva neodvedl, aby člověka jeho nebil; z té příčiny dává se jemu Bedřichovi puovodovi za právo, a že on Žibřid jemu Bedřichovi tiem pychem i pokutou na pych uloženú, to jest Xti kopami grošuov českými, jest povinen. A ty

aby on Žďárský jemu Bedřichovi dal od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se léta MDX° v pondělí po svatém Tiburcí.

R. III. l. 34. b.

1644.

Mezi Bohuslavem Vrchotou z Slatiny a rychtářem Malostranským Jiříkem Šedívkem o pych. 1510, 15. dubna.

Bohuslav Vrchota z Slatiny pohnal Jiříka Šedívka měštěnína Menšieho města Pražského, někdy rychtáře téhož města, z pychu, kdež jest on jsa rychtářem toho času, pychem svým za ním běžel, chtě ho jíti ɔc. Vložen puohon léta MDIX° v středu po svatém Brykcí [14. listopadu].

V té při mezi Bohuslavem Vrchotú z Slatiny puovodem s jedné, a Jiříkem Šedívkem, měštěnínem Menšieho města Pražského, s strany druhé. Kdež ho viní z pychu a pro ten pych ɔc, že jsa rychtářem tudiež v Menším městě Pražském toho času, pychem svým za ním běžel, chtěje ho jieti, volav naň, státi mu kázal, a slibem jej chtě zavázati, znaje to, že jest doluov odpuštěn s hradu Pražského od pana purkrabie podle práva, i holomka jest s ním svého byl poslal pan purkrabie, kteréhož jest on dobře viděl, a přes to přese všecko třel naň pychem, toho učiniti nemaje ɔc, tak jakož puohon plněji v sobě zavierá. A na to ukázal svědomie. Proti tomu on Šedívek odpieraje pravil, že jest toho sám z sebe neučinil a pychu tu neudělal žádného. Než jsa toho času rychtářem tu na Malé Straně, na žádost Johanky Ambrožové, měštky Menšieho města Pražského, kteráž na téhož Vrchotu jemu Šedívkovi od úřadu purkrabstvie Pražského list zatykací dala, učinil jest to, a v tom se vedle práva a zněnie listu zatykacieho k témuž Vrchotovi zachovati chtěl. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie i svědomie, nalezli: Poněvadž on Šedívek sám z sebe ani z jaké svévolnosti naň na Vrchotu nesáhal, než jakožto v ty časy města Malé Strany rychtář podle povinnosti úřadu svého a vedle práva listu zatykacího k němu se zachovati chtěl, ale slyše od holomka úřadu purkrabského, že on Vrchota od úřadu téhož purkrabstvie Pražského doluov odpuštěn, hned od něho pustil a dále naň nesáhal, i tu jest týž Šedívek pychu neučinil žádného, a z té příčiny jemu Vrchotovi tiem pychem ani pokutou na pych uloženou podle jeho Vrchotova puohonu povinovat nenie. Než jakož jeho Šedívkovi někteří svědci seznávají a jej Vrchotu tiem dotýčí, že on Vrchota dvěma z těch svědkuov po svém pacholku, aby mu svědčili, penieze posielal, i chce-li se on Vrchota z takového dotýkánie a nařiekánie vyvésti, že jest mu Vrchotovi potřebie v tom se opatřiti. Dal památné. Stalo se v pondělí po svatém Tiburcí.

R. III. l. 36. a. Srov. svědomí č. 1573 na str. 243.

1645.

Mezi Bohuslavem Vrchotou z Slatiny a rychtářem Malostranským Jiříkem Šedívkem o pych. 1510, 15. dubna.

Bohuslav Vrchota z Slatiny pohnal Jiříka Šedívka, měštěnína Menšieho města Pražského, z pychu, kdež jest byl rychtářem v témž Menším městě Pražském toho času, kdež jest jemu jal pychem svým Řehoře pacholka. Vložen puohon léta MDIX° v středu po svatém Brykcí [14. listopadu].

V té při mezi Bohuslavem Vrchotú z Slatiny puovodem s jedné, a Jiříkem Šedívkem, měštěnínem Menšieho města Pražského ͻc. Kdežto on Bohuslav Vrchota viní jej Šedívka z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, kdež jest byl rychtářem v témž městě Pražském toho času, kdež jest mu jal pychem svým Řehoře pacholka a čeledína jeho a jej vsaditi chtěl do vazby a potom slibem zavázal, a na něho na Vrchotu toho jest nevznesl, kdež jest toho učiniti neměl. A na to ukázal svědomie Václava z Payru a některakého Pavla z Pochenšteinu. Proti tomu on Šedívek odpieraje pravil, že jemu to Václavovo Payrovo svědomie nic ke škodě nenie z příčiny té, že na téhož Václava stal se jest nález předešlý zde v soudu komorním, že jest svědomí dal neřádně přišlé. A na to týž předešlý nález ukázal. A dále že nesvědčí naň než jediný svědek. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ͻc, najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie i ten předešlý nález a svědomie, nalezli: Poněvadž ten prve dotčený nález naň na Payro se vztahuje, že jest svědomie dal neřádné, tak jakož ten nález šíře ukazuje, a týž Václav Payro JMtem pánóm, kudy ten neřád toho svědomie jim Václavem přišel, neoznámil a s sebe nesvedl, i tudy to jeho Payrovo svědomie se nepřijímá: a z té příčiny nadepsaný Šedívek jemu Bohuslavovi Vrchotovi tiem pychem a pokutou podle téhož Vrchoty puohonu povinovat nenie. Dal památné. Stalo se v pondělí po svatém Tiburcí.

R. III. l. 36. b.

1646.

Mezi Dorotou z Košíně a Václavem Radimským z Slavkova o řečení. 1510, 15. dubna.

Dorotha z Košíně pohnala Vácslava Radimského z Slavkova. Vinila ho ze řčení, tu kdež jest jí řekl pět set kop grošuov dáti ͻc. Vložen puohon léta MDX° den svatého Řehoře [12. března]

V té při mezi Dorothú z Košíně puovodem s jedné, a Václavem Radimským z Slavkova pohnaným s strany druhé. Jakož ho vinila ze rčení, tu kdež jest jí řekl pět set kop grošuov dáti a jistotu dostatečnú na to dáti, aby toho dobýti mohla. I tomu prodlévá učiniti dosti ͻc. A na to ukázala svědomí. Proti tomu on Václav pohnaný odpíraje pravil, že se puohon její nesrovnává s svědomím, a že jináč svědčí,

než puohon ukazuje, a tudy že jest ten puohon na zmatek; a také poněvadž on strajce má nedielné, že jest i strajcuov jeho pohániěti měla, poněvadž nedielní jsú. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr království Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčení, odpory i svědomí, nalezli: Poněvadž ona Dorota puovod těch pěti seth kop grošuov v puohonu dotčených ničímž neprovozuje podle svého puohonu dostatečně, i z té příčiny on Vácslav Radimský jí těmi pěti sty kopami grošuov povinen nenie. Dal památné. Stalo se v pondělí po svatém Tiburcí.

R. III. l. 77. a.

1647.

Mezi Jindřichem Loučenským z Kopidlna a Bohuslavem z Kunwaldu o vydání daných svrchkův. 1510, 15. dubna.

Jindřich Loučenský z Kopidlna pohnal pana Bohuslava z Kunwaldu a na Dražicích. Vinil ho z toho, že jest jemu dal za své živnosti léta MDVII° v sobotu u vigilii panny Marie na nebe vzetie [14. srpna] v přítomnosti Martina páně Bibršteinova úředníka na Charvatcích, v přítomnosti jiných dobrých lidí, všech svrchkuov polovici. Vložen puohon léta MDVIII° v středu před svatým Šimonem a Judú [25. října].

V té při mezi Jindřichem Loučenským z Kopidlna puovodem s jedné, a panem Bohuslavem z Kunwaldu na Dražicích pohnaným s strany druhé. Kdež týž Jindřich vinil jej pana Bohuslava z toho, že jest jemu dal za své živnosti léta MDVII° v sobotu u vigilii panny Marie na nebe vzetí [14. srpna] v přítomnosti Martina, páně Bibršteinova úředníka na Charvatcích, v přítomnosti jiných dobrých lidí, všech svrchkuov polovici, klenotuov, nábytkuov, kteréž má na zámku Dražicích a ve dvoře pod zámkem Dražicským i na poli i jinde, kdež by i na čemž by koli shledány a jakými by koli jmény menovány mohly býti, i hotové penieze, nic nevymieňuje, krom klenotuov zádušních, krom tří krav, krom děl a prachuov a šípuov; kterýchžto peněz toho času hotových devět seth zlatých uherských, puol páta sta kop grošuov českých a pět kop grošuov českých shledalo se jest, kteréž jest měl u Záviše Sulka z Hrádku, hajtmana hradu Pražského, u Haydara kupce v Praze, a u sebe sám doma. Item dal mi na Felixovi v Starých Benátkách puol deváty kopy grošuov českých a X grošuov vše českých, a na Obsáhlovi člověku svém v Čilci puol osmnácty kopy grošuov českých úrokuov zadržalých. Ale tomu dání pan Bohuslav Dražicský odpírá a prodlévá učiniti dosti. Kterýchžto svrchkuov a klenotuov i nábytkuov, kteréž tehdáž na jeho páně Bohuslavově zboží byly sú, krom hotových peněz svrchu menovaných nadepsaný Jindřich Loučenský pokládá sobě tu polovici svrškuov a klenotuov puol čtvrta sta kop grošuov českých. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on pan Bohuslav z Kunwaldu pohnaný odpíraje pravil, že toho dánie on Loučenský neprovozuje do-

statečně, a také že toho svědkové jeho neseznávají bez prostředku, aby mu ty svrchky dal, než když by se paní Barború, manželkú svú a dcerú téhož pana Dražicského, byl, že těch svrškuov jemu Jindřichovi Loučenskému dáti jest nemohl, poněvadž jest je prve dskami synu svému a po smrti syna svého Mikulášovi Vanšurovi z Řehnic zapsal. A na to ukázal tajž vajpis z desk. Zase proti tomu on Loučenský pověděl, že jest on pan Bohuslav ty svršky jemu Loučenskému dobře dáti mohl, poněvadž zápis synu jeho a Vanšurovi tepruv po smrti pana Bohuslava ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany a jich s obú stran pře líčenie i z desk vajpis, nalezli: Poněvadž on Loučenský toho dánie a těch svrchkuov i nábytkuov dostatečně podle puohonu svého neprovedl, a dskami zápis téhož pana Bohuslava jest předešlejší toho dánie, kteréž synu svému a po smrti téhož syna svého nadepsanému Vanšurovi z Řehnic dává, i ten zápis JMt v své moci zuostavují, a z těch příčin on pan Bohuslav tu jemu Jindřichovi těmi svršky a klenoty podle puohonu povinovat nenie. Dal památné. Stalo se léta MDX° v pondělí po svatém Tiburcí.

R. III. l. 105. b.

1648.

Mezi Janem Zabruským ze Všechlap a Janem Razickým ze Vchynic spolu s jinými šesti rukojmími za otce jeho o vydání peněz za statek utržených. 1510, 15. dubna.

Jan Zabruský ze Všechlap pohnal Jana Razicského ze Vchynic, Buška z Sulevic, Heralta z Sulevic, Jireka z Polensk, Jana Ledvidského*) z Chanova, Zigmunda z Nezpečova a Laytolta Kozelku z Hřivic. Vinil je z toho, že sú statek jeho prodali po otci jeho, jsúce rukojměmi za jeho Zabruského otce ɔc. Vložen puohon léta MDIX v středu po svatém Řehoři [14. března].

V té při mezi Janem Zabruským ze Všechlap puovodem s jedné, mezi Janem Razicským ze Vchynic, Buškem z Sulevic, Heraltem z Sulevic, Jirekem z Polensk, Janem Hedvicským*) z Chanova, Zigmundem z Nezpečova a Jiříkem Leytoltem z Hřivic pohnanými s strany druhé. Kdež je vinil z toho, že sú statek jeho prodali po otci jeho, jsúce rukojměmi za jeho Zabruského otce, i zuostalo jest při nich sto kop grošuov míšenských, kterýchžto sto kop oni rukojmie puojčili sú na ourok, komuž se jim zdálo, a jemu Zarubskému*) jich vydati nechtie i s těmi ouroky na tu summu přišlými, kteréžto jistiny i s ouroky pokládá sobě on Zabruský puol třetieho sta kop grošuov míšenských. Tu oni pohnaní před JMtí pány zejména tito stojiece: Jirek z Polensk, Jan Hedvicský*) z Chanova, Zigmund z Nezpečova, k tomu se seznali, že sú statek jeho Zabruského otce prodávali, a penieze, kteréž nad dluh zbyly, menovitě sto kop grošuov míšenských, k sobě přijavši, nebožtíkovi Václavovi Sulevskému jich

puojčili na ourok; ale že sú jich jemu Zabruskému puovodovi proto vydati nechtěli, že má sestru živú neodbytú. Proti tomu on Zabruský puovod pověděl, poněvadž se již menovaní pohnaní k těm penězóm znají, aby mu je jako sirotku po otci jeho vydali i s úrokem na tu summu v těch letech přišlým. Tu JMt pán pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, odpory a s obú stran pře líčení, nalezli: Poněvadž napřed menovaní pohnaní Jirek z Polensk, Jan Hedvicský *) a Zigmund z Nezpečova k tomu se znají, že sú ty penieze těch sto kop grošuov míšenských, kteréž po dluzích jeho Zabruského otce zuostaly, k sobě přijali a jich jemu, jakož se napřed píše, Václavovi z Sulevic nebožtíkovi puojčili, aby jemu témuž Zabruskému puovodovi je vydali, a to od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých, i s úroky na tu summu přišlými. Což se pak Buška a Heralta z Sulevic spolu s nimi pohnaných dotýče, poněvadž tomu odpírají, pravíce, že jsú těch peněz podle jiných rukojmí nepuojčovali, a on Zabruský toho také na ně na dva neprovedl, by je ty peníze k sobě přijali aneb je puojčovali, že jich jemu Zabruskému, což by z té summy napřed dotčené na ně přiležalo, platiti povinni nejsú. Než chtie-li svrchu menovaní Jiřík, Jan a Zigmund aneb který z nich k nim Buškovi a Heraltovi napřed dotčeným aneb k komu jinému oč hleděti, právo se jim nezavírá. Dal památné. Stalo se v pondělí po svatém Tiburcí.

R. III. l. 169. b. *) Místo *Ledvidský* i *Hedvický* nepochybně má se čísti *Ledvický* (po Ledvicích), a *Zarubský* psáno mylně místo *Zabruský* (po Zabrušanech).

1649.

Mezi Janem Vratislavem z Mitrovic a Děpoltem z Lobkovic o pych. 1510, 15. dubna.

Jan Vratislav z Mitrovic a na Mníšku pohnal Děpolta z Lobkovic a na Bílině. Vinil ho z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, protože mu služebníka a člověka jeho Jíru jíti a vsaditi kázal. Vložen puohon léta MDIX den svatého Řehoře [12. března].

V té při mezi Janem Vratislavem z Mitrovic na Mníšku puovodem s jedné, a Děpoltem z Lobkovic a na Bílině pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinil z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, protože mu služebníka a člověka jeho Jíru jíti a vsaditi kázal, na něho jemu Janovi Vratislavovi prve nic nežaloval a vydati ho nechtěl podle zřiezenie zemského. A na to ukázal svědomí. Proti tomu Děpolt z Lobkovic pohnaný odpíraje pravil, že jest se ten jeho Vratislavuov člověk sám k tomu znal, že jest z rozkázánie téhož Vratislava pána svého střielel tu na lesiech Dobříšských zvěř, a že od pána svého jiné žádné služby nemá než tu, což zabie, že mu od toho pán jeho dává. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše s obú stran pře líčení, odpory

i svědomí, nalezli: Poněvadž on Vratislav puovod to dostatečně provedl, že ten myslivec jeho služebníkem byl a že mu službu určenú dával, a k tomu jeho páně Děpoltovo svědomie seznává, že ten jeho Vratislavuov služebník z poručenie a rozkázání jeho Vratislavova jakožto pána svého po myslivosti chodil, a také to on Vratislav provedl, že mu on pan Děpolt toho jeho Vratislavova člověka a služebníka na jeho psaní i také rozkázánie, kdež k němu ku panu Děpoltovi o něho a o napravenie pychu podle práva posielal, vydati nechtěl, než předse jej vězel a pustiti nechtěl, až mu kopu grošuov dal; z těch příčin dává se jemu Vratislavovi puovodovi podle jeho puohonu za právo, tak že on jest pan Děpolt jemu Vratislavovi tím pychem a pokutou v něm položenú, to jest těmi Xti kopami grošuov českými, vinen, a ty aby jemu Vratislavovi dal od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v pondělí po svatém Tiburcí.

R. III. l. 172. b. Srov. svědomí č. 1594 na str. 265.

1650.

Mezi Janem ze Vchynic a Barborou ze Starého města Pražského o dluh. 1510, 15. dubna.

Jan ze Vchynic pohnal Barboru obývající v Starém městě Pražském u Prefátuov. Vinil ji z puol páty kopy grošuov míšenských. Vložen puohon léta MDIX° v pondělí před Zvěstováním Marie Matky boží [19. března].

V té při mezi Janem ze Vchynic puovodem s jedné, a Barború obývající v Starém městě Pražském u Prefátuov s strany druhé. Kdež ji vinil z puol páty kopy grošuov míšenských dluhu někdy Zuzaně Wolfové, manželce jeho Janově, zuostalého, k kterémužto dluhu týž Jan spravedlnost má kšaftem již menované Zuzany. A na to ukázal registra kupecská. Proti tomu pohnaná odpírajíc pravila, že jest jie nebožce Wolfové všecko zaplatila a že by mohla za to zpraviti, a že jest byla na tři léta živa, že jest jie z toho nikdá nenapomínala. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž on Jan Vchynský ničímž jiným toho dluhu neprovedl jest, než toliko samými registry kupecskými, i z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Dala památné. Stalo se v pondělí po svatém Tiburcí.

R. III. 173. a.

1651.

Mezi Ofkou z Kuncdorfu a Janem Černčickým z Kácova o vydání svrchkův. 1510, 15. dubna.

Ofka z Kuncdorfu pohnala pana Jana Černčického z Kácova a na Novém Městě. Vinila ho z nevydánie svrchkuov těch dole psaných. Vložen puohon léta MDIX v středu po svatém Řehoři [14. března].

V té při mezi Ofkú z Kuncdorfu puovodem s jedné, a panem Janem Černčickým z Kácova a na Novém Městě pohnaným s strany druhé. Kdežto ona Ofka vinila jeho pana Jana Černčicského z nevydánie svrchkuov těchto dole psaných: zápony v černém taffatu, páteře korálového s pižmem pozlaceným, dva kameny, jeden zelený, druhý brunátný, peniez vyražený na střiebře, pléšek stříbrný, kost jednorožcovú, čechly tři kmentový, dva koberce, jeden bílý, druhý žlutý, dvě čepice kuní, dva punthy, jeden kuní, druhý labutí, kniežky patery, váček kupecký, měšec s pasem, dvě truhlice, jedna okovaná a druhá větší okovaná, stolice s puklami, kotlíkové tři, dva kotrkaly, pavézka, dřevce, hever, svícen měděný, kožené polštářové čtyři, dva prachoví, podušky čtyři, jedno prostěradlo, cedule na dluhy v truhlici, a v těch cedulech dluhuov jest XXIX kop grošuov míšenských a jeden zlatý, židle veliká, stolové tři, lože tři, medenice vyražená, pancíře dva, prsten s žlutým kamenem, dvě kuše, dva hevery, kteréžto věci jí Ofce kšaftem po nebožtíkovi panu Alšovi z Rysmburka náležejí, a je sobě padesáte kop grošuov českých pokládá. A na to ukázala jeho páně Alšuov kšaft a svědomí. Proti tomu pan Jan Černčicský odpíraje pravil, že jest předešlému nálezu, kdež ho táž Ofka byla také z některých svrchkuov pohnala, dosti učinil, a což jest svrchkuov v puohonu tom menováno bylo, ty že jest jí Ofce vydal, a což jest nebylo jmenováno, toho že jest za sebú nechal, a to proto, by dluhové lidem jeho páně Černčicského od pana Alše zuostalí zaplaceni byli, kteréž jim nebožtík pan Aleš dlužen vostal. Dále pravie, že takových věcí u sebe pozuostalých neosobuje ani jich kořisťuje sobě, jediné aby páni JMt ráčili jej v tom opatřiti, aby od jiných potomně k němu panu Janovi o to hledíno nebylo, poněvadž paní Anna z Rysmburgka praví se k tomu také právo mieti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie ɔc i svědomie, nalezli: Poněvadž on Černčicský tomu jest neodepřel, by jí Ofce těch svrchkuov a klenotuov v puohonu menovaných vydati nechtěl, toliko žádaje za opatřenie JMtí pánuov, aby od žádného z nich potom viněn nebyl, poněvadž jest od paní Anny z Rysmburgka pro ně také pohnán: i z té příčiny aby on pan Jan jí Ofce puovodovi ty svrchky podle jejího puohonu vydal od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých na takový zpuosob, aby ona Ofka ty dluhy, což jest nebožtík pan Aleš svrchu menovaný lidem jeho páně Janovým spravedlivě dlužen zuostal, zaplatila, však tak, což těch dluhuov tíž páně Janovi lidé tam v kraji před dobrými lidmi dvěma nebo třemi, na kteréž by se svolili, na jich schválenie provedou: pakli by tam v kraji tomu dosti se nestalo, tehdy takoví lidé aby před úředníky Pražskými menšími na zajtřie svaté panny Markéthy najprv příští stáli a před týmiž úředníky takové dluhy provedli, a což tu těch dluhuov na týchž úředníkuov schválenie ti lidé provedou, ty aby jim ona Ofka od pruovodu ve dvú nedělech pořád zběhlých dala. A chce-li pak paní Anna z Rysmburgka

anebo kto jiný k ní k Ofce o takové klenoty dále hleděti, právo se jim nezavírá. A JMt páni škody mezi stranami zdvihli sú. Dala památné. Stalo se v pondělí po svatém Tiburcí.

R. III. l. 225. b. Srov. nález č. 1497 na str. 177.

1652.

Mezi Václavem Vrchlabským z Vrchlabí a Hynkem z Waldšteina o pych jetím pacholka na silnici královské spůsobený. 1510, 15. dubna.

Václav Vrchlabský z Vrchlabí pohnal pana Hynka z Waldšteina a z Štěpanic. Vinil jej z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDIX v pátek před svatým Řehořem [9. března].

V té při mezi Václavem Vrchlabským z Vrchlabie puovodem s jedné, a panem Hynkem z Waldšteína a z Štěpanic pohnaným s strany druhé. Kdež týž Václav Vrchlabský vinil jej pana Hynka z pychu, kdež jest jemu pacholka jeho jménem Jana Holého pychem svým na silnici svobodné královské jal a na téhož Vrchlabského toho jest nevznesl, a pro ten pych z Xti kop grošuov českých. A na to ukázal svědomie. Proti tomu pan Hynek pohnaný pravil, že nenie k tomu puohonu odpoviedati povinovat, poněvadž svědkové podle práva nejsú k tomu připraveni. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nahlédše v svědomie, že to svědomie nesvědčí podle práva, i z té příčiny JMt tento puohon zdvihli sú. Dal památné. Stalo se v pondělí po svatém Tiburcí.

R. III. l. 305. b.

1653.

Mezi Alenou z Norimberka a Dorotou z Norimberka o rukojemství. 1510, 16. dubna.

Alena z Normberka, manželka někdy Hanuše Lamprechta z Mostu, obyvatele na Horách Kutnách, poháněla Dorothu z Normberka, vlastní dceru nebožtíka Hanuše Pehma z Normberka. Viniti ji chce jakožto držitele statku téhož někdy Hanuše Pehma, otce jejieho, z patnácti seth zlatých ze XXXti zlatých vše rýnských, z jedenácti šilinkuov, puol čtvrta haléře ɔc. Vložen puohon léta MDIX v neděli před Zvěstováním Matky božie [18. března].

V té při mezi Alenú z Normberka, manželkú někdy Hanuše Lamprechta z Mostu, obyvatele na Horách Kutnách, puovodem s jedné, a mezi Dorothú z Normberka, vlastní dcerú nebožtíka Hanuše Pehma z Normberka, pohnanú s strany druhé. Kdež táž Alena viní ji Dorothu jakožto držitele statku téhož Hanuše Pehma, otce jejieho, z patnácti seth zlatých ze XXXti zlatých vše rýnských, z XI šilinkuov puol čtvrta haléře. Kdež již menovaný Pehm byl rukojmí za Kašpara Šumberka, měště-

nína z Frayberku, Hanušovi Šenkovi na dostánie počtu za summu napřed jmenovanú; ale tomu rukojemství on Pehm dosti neučinil, k kteréžto summě peněz napřed jmenované nadepsaný někdy Hanuš Lamprecht právo a spravedlnost měl od Jana Šenka, syna svrchu jmenovaného Hanuše Šenka, sobě danou. K kteréžto dále spravedlnosti a právu k těm svrchupsaným penězóm a summě ona Alena napřed menovaná právo a spravedlnost má po svrchupsaném Hanušovi Lamprechtovi, manželu svém, jeho dáním, jakož pak jeho Lamprechtovo dánie pod pečetí šefmistruov a raddy na Horách Kuthnách to v sobě šíře a plněji zavírá. A na to ukázala listy některé šefmistruov a raddy od Hory Kuthny pod jich města pečetí. Proti tomu Dorotha pohnaná odpierajíc dala mluviti: poněvadž ona Alena puovod ji Dorothu jakožto držitele statku nadepsaného Hanuše Pehma, otce jejieho, pohání, aby to, že jest držitelem statku téhož Pehma, provedla, a že se jí zdá, že odpoviedati povinna nenie, leč to pokáže. I tu jest napřed jmenovaná Alena puovod ukázala vajpis z desk, kdež prve jmenovaný Hanuš Pehm, jejie Dorothin otec, klade duom svuoj, kterýž na hradě Pražském má, Janovi synu svému, a jestliže jest ten Jan syn jeho i také Václav, syn jeho Januov, umřel,· tehdy ten duom, kterýž tayž Hanuš na hradě Pražském má, na svrchu psanú Dorothu a na jejie děti, kteréž má, připadnúti má ɔc, jakož ten zápis plněji v sobě zavierá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, těch všech věcí i také zápisu svrchu psaného Hanuše Pehma dskami učiněného pováž透ivše, nalezli: Poněvadž Alena puovod ji Dorothu jakožto držitele statku otce jejieho pohání, ješto jejím Dorothiným dětem svrchupsaný zápis z desk tak dobře jako jí Dorothě svědčí, jestliže jest Jan, bratr její, umřel, a táž Dorotha děti některé má, ježto již létha mají spravedlivá, a často psaná Alena puovod ji Dorothu samu toliko pohnala a ne jejích dětí: z těch příčin JMt tento puohon zdvihají. Stalo se léta MDdesátého v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 12. b.

1654.

Mezi měšťanem Staroměstským Bartošem od Modré růže a Jiřím Berkou z Dubé o nezdržení smlouvy. 1510, 16. dubna.

Barthoš s rynku od Modré ruože, měštěnín Starého města Pražského, pohnal pana Jiřího Berku z Dubé a na Beršteině. Vinil jej z nezdrženie smlouvy mezi nimi učiněné a cedulemi vyřezanými tvrzené, a to v tom, kdež jest od téhož Barthoše duom jeho u Modré ruože [koupil] ɔc. Vložen puohon léta MDIX° v středu den svatého Ambrože [4. dubna].

V té při mezi Barthošem od Modré ruože s rynku, Starého města Pražského měštěnínem, puovodem s jedné, a panem Jiříkem Berkú z Dubé a na Beršteině po-

hnaným s strany druhé. Jakož jej vinil on Barthoš z nezdrženie smlouvy mezi nimi učiněné a cedulemi vyřezanými tvrzené, a to v tom, kdež jest od téhož Bartoše duom jeho u Modré ruože v nadepsaném Starém městě Pražském za dvě stě kop grošuov vše českých koupil, litkup na to pil a ve dvú nedělech od trhu učiněného pořád zběhlých jemu sto kop grošuov českých zavdati měl ɔc, tak jakož táž smlouva mezi nimi učiněná to v sobě plněji a šíře zavierá, i tomu až dosavad neučinil dosti ɔc, tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal ceduli smluvní trhovú řezanú a svědomie i také listy některé mezi nimi sobě psané. Proti tomu on pan Jiří pohnaný odpieraje pravil, že tomu neodpierá, že jest ten duom u něho u Barthoše koupil na takový zpuosob, což jest měl on Barthoš s kterým sousedem co činiti o stavení při témž domu, že jest to měl osvoboditi jemu panu Jiřímu, aby v tom překážky on pan Jiří neměl nižádné. Ale poněvadž jest toho Barthoš neučinil a neosvobodil, tudy jest jemu panu Jiřímu v tom trhu státi se nezdálo, a v tom že se jest Staroměstské raddě skrze služebníky své oznámil a opověděl, že mu toho trhu držeti nezdá se, a Bartošek aby ten duom prodal, komu se mu zdá a vidí. A na to také svědomie ukázal. A v té smlouvě že jest jím panem Jiříkem nic nesešlo. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie, trhovú ceduli smluvní, odpory i svědomie, nalezli: Poněvadž on pan Jiří psanie své k němu k Barthošovi učinil, v tom psanie se jeho dotazuje, věděti chtě, chce-li mu on Barthoš v tom trhu státi, a Barthoš jemu zase odpisuje, že státi chce: z té příčiny dává se Barthošovi podle té cedule smluvnie trhové o svrchu psaný duom mezi nimi učiněné za právo, tak aby on pan Jiří v tom trhu a smlúvě stál a jemu Barthošovi, jakž ten trh podle zněnie té smlouvy ukazuje, učinil, a to ve dvú nedělí pořád zběhlých, dosti. Chce-li pak on pan Jiří jej Barthoše na tom právě, k kterémuž on Barthoš přísluší, z čeho viniti, právo mu se nezavierá. Dal památné. Stalo se v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 37. a. Srov. svědomí č. 1587 na str. 259.

1655.

Mezi Dorotou z Košíně a bratřími z Ronova o nevydání odkazu. 1510, 16. dubna.

Dorotha z Košíně pohnala pana Jiřího [a] pana Viktorina vlastních bratří z Ronova. Vinila je z nedodánie XL kop grošuov bez tří kop grošuov vše českých. Vložen puohon léta MDIX v pondělí po Zvěstování Matky božie [26. března].

V té při mezi Dorothú z Košíně puovodem s jedné, a panem Jiřím a panem Viktorinem bratřími z Ronova, pohnanými s strany druhé. Kdež táž Dorota vinila již jmenované bratry z nedodání XLti kop grošuov bez tří kop grošuov vše českých, kteréž jí Dorotě na bratřích nadepsaných od někdy pana Pavla z Jenšteina kšaftem

odkázány jsú ɔc, tak jakož týž jeho páně Pavluov kšaft to v sobě plněji zavírá Proti tomu on pan Viktorin pohnaný odpieraje pravil, že k tomu puohonu odpoviedati povinen nenie, poněvadž jest pohnán s bratrem svým společně jednostajnými slovy, ješto jest toho ona Dorotha učiniti neměla, aby jich společně pohnala, poněvadž oni bratří svrchu psaní dielní jsú, a také že ona Dorota s nebožtíkem panem Jiřím smlúvu měla a k té se sama zná. A na to ukázal kvitancí. A zřiezenie zemské jest, ktožkoli pohání přes smlúvu, že ten puohon na zmatek učiní. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčení, nalezli: Poněvadž ona Dorota pohnala obú bratrú, totiž pana Jiřího a pana Viktorina z Ronova, jednostajnými slovy a majíci smlúvu prve před puohonem s panem Jiřím; z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Dal památné. Stalo se léta MDX° v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 76. b.

1656.

Mezi Divišem Boharynským z Hrádku a Martinem Hamzou z Zábědovic o nezdržení smlouvy.
1510, 16. dubna.

Diviš Boharynský z Hrádku pohnal Martina Hamzu z Zábědovic a v Plotištích. Vinil ho z nezdržení smlouvy, tu kdež jest sobě on Diviš měl napřed z dielu jeho ɔc. Vložen puohon léta MDIX° ve čtvrtek den Božieho těla [7. června].

V té při mezi Divišem Boharynským z Hrádku s jedné, a Martinem Hamzú z Zábědovic s strany druhé. Kdež jej vinil z nezdržení smlouvy, tu kdež jest sobě on Diviš měl napřed z dielu jeho a jiných strýcuov jeho vzieti sto kop grošuov českých na tom listě, kterýž jest měl nebožtík Prokop Prdlák na Vaňka Dohalského, kdež jest to byl dluh jeho Diviše Boharynského, tak že jest on Hamza diel svuoj od něho na ten list úplně proti smlouvě vzal a přijal, a té smlouvě dosti neučinil. A na to touž smlouvu ukázal. Při tom on Diviš mluvě, poněvadž jest týž Hamza k té smlouvě pečeť svú také přitiskl, že tu naději má, že tomu učiní dosti ɔc. Proti tomu Martin pohnaný odpieraje pravil, že jest se toho naň na Diviše nenadál jako na strýce svého, by s ním jedniem Divišem Poličanským [měl] jednati, aby navrátiti měl jeho diel. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčení i smlouvu, nalezli: Poněvadž on Martin Hamza své pečeti, kterúž jest k té smlouvě přitiskl, neodepřel, z té příčiny dává se jemu Divišovi za právo, tak aby on Martin té smlouvě učinil dosti a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. A chce-li jej Diviše z čeho viniti, právo mu se nezavírá. Dal památné. Stalo se v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 77. b.

1657.

Mezi Divišem Boharynským z Hrádku a Bořkem z Poličan o nezdržení smlouvy. 1510, 16. dubna.

Diviš Boharynský z Hrádku pohnal Bořka z Poličan. Vinil ho z nezdrženie smlouvy, tu kdež jest sobě on Diviš měl napřed z dielu jeho a jiných strýcuov jeho vzieti sto kop grošuov českých na tom listě, který jest měl nebožtík Prokop Prdlák ɔc. Vložen puohon léta MDIX° ve čtvrtek den Božieho těla [7. června].

V té při mezi Divišem Boharynským z Hrádku puovodem s jedné, a Bořkem z Poličan pohnaným s strany druhé. Kdež jej vinil z nezdržení smlouvy, tu kdež jest sobě on Diviš měl napřed z dielu jeho a jiných strýcuov jeho vzieti sto kop grošuov českých na tom listě, kterýž jest měl nebožtík Prokop Prdlák na Vaňka Dohalského, kdež jest to byl dluh jeho Divišuov Boharynského, tak že jest on Bořek diel svuoj od něho na ten list úplně proti smlúvě vzal a přijal, a té smlouvě dosti neučinil. A na to touž smlúvu ukázal. Při tom on Diviš mluvě, poněvadž jest týž Bořek k té smlúvě pečeť svú také přitiskl, že tu naději má, že tomu učiní dosti. Proti tomu on Bořek pohnaný odpíraje pravil, že jest se tomu naň na Diviše nenadál jako na strýce svého, by s ním s jedniem Divišem Poličanským [měl] jednati, aby navrátiti měl jeho diel. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčení i smlouvu, nalezli: Poněvadž on Bořek své pečeti, kterúž jest k té smlúvě přitiskl, neodepřel; z té příčiny dává se jemu Divišovi za právo, tak aby on Bořek smlouvě učinil dosti, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. A chce-li jej Diviše z čeho viniti, právo se mu nezavírá. Dal památné. Stalo se v úterý po svatém Tiburcí.

B. III. l. 78. a. Srov. předcházející nález č. 1656.

1658.

Mezi Divišem Boharynským z Hrádku a Čeňkem z Poličan o nezdržení smlouvy. 1510. 16. dubna.

Diviš Boharynský z Hrádku pohnal Čeňka z Poličan. Vinil ho z nezdržení smlouvy, tu kdež jest sobě on Diviš ut supra. Vložen puohon léta MDIX ve čtvrtek den Božieho těla [7. června].

V té při mezi Divišem Boharynským z Hrádku s jedné, a Čeňkem z Poličan s strany druhé. Kdež jej vinil z nezdržení smlouvy, tu kdež jest sobě on Diviš měl napřed z dielu jeho a jiných strýcuov jeho vzieti sto kop grošuov českých, na tom listě, kterýž jest měl nebožtík Prdlák na Vaňka Dohalského, kdež jest to byl dluh jeho Divišuov Boharynského, tak že jest on Čeněk diel svuoj od něho na ten list úplně proti smlúvě vzal a přijal, a té smlúvě dosti neučinil. A na to touž smlúvu

ukázal. Při tom on Diviš mluvě, poněvadž jest týž Čeněk k té smluvě pečeť svú také přitiskl, že tu naději má, že tomu učiní dosti. Proti tomu on Čeněk pohnaný odpíraje pravil, že jest se tomu naň na Diviše nenadál jako na strýce svého, by s ním s jedním Divišem Poličanským jednati měl, aby navrátiti měl jeho diel. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie ɔc i smlouvu, nalezli: Poněvadž on Čeněk své pečeti, kterúž jest k té smlúvě přitiskl, neodepřel; z té příčiny dává se jemu Divišovi za právo, tak aby on Čeněk té smlúvě učinil dosti, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. A chce-li jej Diviše z čeho viniti, právo mu se nezavierá. Dal památné. Stalo se v úterý po svatém Tiburcí.

B. III. l. 78. a. Srov. předcházející nálezy č. 1656 a 1657.

1659.

Mezi Divišem Boharynským z Hrádku a Janem Nepolyským z Záchrašťan o nezdržení smlouvy. 1510, 16. dubna.

Diviš Boharynský z Hrádku pohnal Jana Nepolyského z Záchrašťan. Vinil ho z nezdržení smlouvy, tu kdež jest sobě Diviš ɔc. Vložen puohon léta MDIX° ve čtvrtek den Božieho těla [7. června].

V té při mezi Divišem Boharynským z Hrádku s jedné, a Janem Nepolyským z Záchrašťan s strany druhé. Kdež jej vinil z nezdrženie smlouvy, tu kdež jest sobě on Diviš měl napřed z dielu jeho a jiných strýcuov jeho vzieti sto kop grošuov českých na tom listě, kterýž jest měl nebožtík Prokop Prdlák na Vaňka halského, kdež jest to byl dluh jeho Divišuov Boharynského, tak že jest on Jan Nepolyský diel svuoj od něho na ten list úplně vzal proti smlouvě a přijal, a té smlúvě dosti neučinil. A na to touž smlúvu ukázal. Při tom on Diviš mluvě, poněvadž jest týž Nepolyský k té smlúvě pečeť svú také přitiskl, že tu naději má, že tomu dosti učiní. Proti tomu on Nepolyský pohnaný odpíraje pravil, že jest se tomu naň na Diviše nenadál jako na strýce svého, by s ním s jedním s Divišem Poličanským jednati měl, aby navrátiti měl jeho diel. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany i jich s obú stran pře líčenie a smlouvu ɔc, nalezli: Poněvadž on Nepolyský své pečeti, kterúž jest k té smlúvě přitiskl, neodepřel, z té příčiny dává se jemu Divišovi za právo, tak aby on Nepolyský té smlúvě učinil dosti, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. A chce-li jej Diviše z čeho viniti, právo se mu nezavierá. Dal památné. Stalo se v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 78. b. Srov. předcházející nálezy č. 1656—1658.

1660.

Mezi Fabianem z Litoměřic a radou města Litoměřic o postavení spoluměštky Markéty Nadřencové pro nevydání peněz jí svěřených. 1510, 16. dubna.

Fabian z Lithoměřic, syn nebožtíka Jindřicha Bečváře, pohnal purgmistra a konšeluov i všie obce města Litoměřic, aby postavili Markétu Nadřencovú, spoluměštku svú. Vinil ji z nevydánie tří seth kop grošuov míšenských; kterúžto summu těch tři sta kop grošuov míšenských jí svěřila někdy Mandelena, jeho Fabianova mátie, a ona Nadřencová nadepsanú summu svěřenú k sobě přijavši, témuž Fabianovi ji vrátiti nechce.

V té při mezi Fabianem z Lithoměřic, synem nebožtíka Jindřicha Bečváře, puovodem s jedné, a Markétú Nadřencovú, spoluměštkú téhož města Lithoměřic, pohnanú s strany druhé. Jakož týž Fabian vinil ji Markétu z nevydánie tří seth kop grošuov míšenských, kterúžto summu těch tři sta kop grošuov míšenských jí svěřila někdy Mandalena jeho Fabianova mátie, a ona Nadřencová nadepsanú summu svěřenú k sobě přijavši, témuž Fabianovi jí navrátiti nechce. A na to ukázal svědomie. Proti tomu Markéta Nadřencová pohnaná odpírajíc pravila, že poněvadž jeho Fabianovi svědkové seznávají, že ne samé Nadřencové toliko svěřeno bylo, ale podle nie Elšce z Oustie, jakož jejie Elščin muž vyznává, že jest tolikéž ženě jeho jako Nadřencové svěřeno bylo, prosiece v tom JMtí pánuov za opatřenie, poněvadž Elšce tolikéž svěřeno bylo jako Nadřencové, že jí on Fabian zanechal, aby mu svědčila, a tuto pohnal, aby jemu z toho ze všeho práva byla sama, a že jest to jedna chytrost, aby ona dobrá žena Nadřencová jemu z toho všeho sama práva byla, poněvadž jest druhé tak mnoho svěřeno od té nebožky Fabianovy mateře jako Nadřencové. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž se to dostatečně nalézá, že jest Elšce z Oustie podle Markléty Nadřencové ta summa, z kteréž ji on Nadřencovú Fabian z Litoměřic žene, a on Fabian z toho svěření nepohání Elšky než samé Nadřencové; z té příčiny ten puohon zdvihli. Dala památné. Léta MDX° v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 86. b. Srov. svědomí č. 1552 a 1582 na str. 218 a 255.

1661.

Mezi bratřími Koci z Dobrše a mezi nejv. mistrem převorství Janem ze Švamberka o slib za věno. 1510, 16. dubna.

Jindřich, Jan, Přibík a Markvart bratří Koczové z Dobrše pohnali pana Jana ze Švamberka na Strakonicích, najvyššieho mistra převorstvie po Čechách. Vinili jej z toho, že jest jim bratřím slíbil za věno za nebožtíka Alše z Vidhoštic. Vložen puohon léta MDIX° v pátek po svatém Bonifací [8. června].

V té při mezi Jindřichem, Janem, Přibíkem a Markvartem, bratřími Koci z Dobrše puovody s jedné, a panem Janem z Švamberka na Strakonicích, najvyšším mistrem převorstvie po Čechách, pohnaným s strany druhé. Jakož jej vinili, že jest jim bratřím slíbil za věno za nebožtíka Alše z Vidhoštic, toho času purkrabí na Volyni, za kteréhož Alše jsú oni svrchu menovaní bratři sestru svú vdali Katheřinu, a po též sestře dali dvě stě zlatých rýnských, a ona sestra jich k nim nadepsaným bratřím o to věno právem hledí jakožto toho jejieho věna příjemcím. Proti tomu puohonu pan Jan pohnaný odpíraje pravil: Poněvadž čtyři pohnali společně jedním puohonem, tři stojí a čtvrtého nevidím, VMtí prosím v tom za opatření, mám-li tomu puohonu odpoviedati. Mně se zdá podle práva, že jim odpoviedati povinen nejsem. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž všickni čtyři: Jindřich, Jan, Přibík a Markvarth bratří Kocové pohnali společně jedniem puohonem jeho pana Jana z Švamberka a nestojí než tři, a Jan spolupuovod, čtvrtý bratr jich, nestojí, z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Dal památné. Stalo se léta MDX° v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 106. a.

1662.

Mezi Jindřichem Vojislavským z Vojislavic a Oldřichem Popelem z Vesce o nevydání peněz. 1510, 16. dubna.

Jindřich z Vojislavic pohnal Voldřicha Popela z Vesce na Zásmucích. Vinil jej z puol třetího sta kop grošuov českých, kteréž jest dáti jemu Jindřichovi měl při svatém Havle minulém. Vložen puohon léta MDIX v úterý před svatým Markem [24. dubna].

V té při mezi Jindřichem z Vojislavic puovodem s jedné, a Voldřichem Popelem z Vesce na Zásmucích pohnaným s strany druhé. Kdež jej vinil z puol třetího sta kop grošuov českých, kteréž jest dáti jemu Jindřichovi měl při svatém Havle minulém, a tomu jest dosti neučinil až dosavad ɔc, tak jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázal svědomie. Proti tomu on Voldřich pohnaný odpíraje pravil, že jemu to svědomie nic ke škodě nenie, poněvadž ti svědkové nic jiného neseznávají než to, že jsú byli k němu Popelovi posláni, chce-li mu dodati, co mu řekl dáti; ale toho neseznávají, by on Popel k tomu se před nimi znal, že by ty penieze dáti měl, a také ničímž toho naň neprovozuje, by je jemu dáti měl, a oč jest mezi nimi ruoznice, že sú o to s obú stran na panu Zdenkovi Malovcovi a na panu Zárubovi mocně přestali. A na to smlouvu ukázal. Zase proti tomu on Jindřich puovod pověděl, že jest jemu Popelovi věřil, pokud dobrý dobrému věřiti má, tu naději maje, že mu tomu učiní dosti; a také že sú před smlúvcemi stáli, a oni že sú jim o to konce neučinili, a tudy že jest nevěděl jinudy toho dobývati nežli právem. Tu

JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše s obú stran pře líčenie, svědomí i svrchu dotčenú smlúvu, nalezli: Poněvadž nález obecní to zřetedlně ukazuje, ktož na smlúvcích přestává, že tomu smlouvce dosti učiniti a je rozeznati mají; a smlouva tato mezi ním puovodem a pohnaným učiněná to zjevně ukazuje, že na panu Zdenkovi a na panu Zárubovi obě straně o to mocně přestaly, a jestliže by jich tu smluviti nemohli, že mají se pány raddu a naučenie vzieti, a což jimi bude vypovědieno, že sobě držeti mají ꝯc, tak jakož táž smlouva ukazuje: protož aby strany, totiž puovod i pohnaný, napřed menovaných smlúvcí hned žádali, aby jim rok složíce, konec a výpověď mezi nimi učinili, a nebudú-li jich ti smlouvce o to moci srovnati, tehdy aby sě se pány na plném soudu zemském neb komorním o to radili a konec a miesto stranám o to učinili. A JMt škody mezi stranami zdvihli sú. Stalo se v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 106. b. Srov. svědomí č. 1563 na str. 231.

1663.

Mezi Mikulášem z Robous spolu s Anežkou z Nového Dvoru a Janem Smajkalem z Libovice o nezdržení smlouvy. 1510, 16. dubna.

Mikuláš z Robous a Anežka z Nového Dvoru pohnali Jana Smajkala z Libovice. Vinili ho z nezdrženie smlouvy, kterúž jest učinil s Suzanú z Říčan, vdovú někdy po Votíkovi z Bysně, vo to, kdež táž Suzana nechala jest u téhož Jana Smaykala puol páta sta kop bez dvú XXX kop grošuov míšenských ve zprávě do tří leth a do XVIII nedělí, kdež týž Jan zpravuje statkem svým dskami zemskými statek, kterýž jest ona Zuzana Lounským prodala a ve dsky kladla, a nad to, než by ta léta vyšla, jestliže by jie potřebie bylo prve peněz, že jie chce vydati do padesáti kop grošuov českých. Kdež pak tak jest učinil, že prve do těch tří leth a XVIII nedělí vydal jest jie LXXXV kop míšenských, a táž Zuzana ostatek té summy peněz, totiž dvě stě kop grošuov českých bez puol čtvrté kopy grošuov českých, vedle zněnie smlouvy dala jest listem svým a dobrú volí pod pečetí svú a jiných pánuov a dobrých lidí pečetmi na svědectvie svrchu dotčeným Mikulášovi a Anežce jeho Jana Smajkala nahoře menovaného napomínati a svého dobývati a učiniti, jakž by se jim zdálo a líbilo; a za to on Mikuláš a Anežka Zuzaně zapsali se listem hlavním pod jich pečetmi a s rukojměmi vydávati X kop grošuov českých úroku a platu ročního až do živnosti jejie, a to v puol druhém stu kopách grošuov českých. Kdež pak často psaný Jan Smaykal po vyjití těch tří leth a XVIII nedělí v častopsané smlouvě jmenovaných ostatku summy nadepsané jim Mikulášovi a Anežce vydati a vyplniti nechce i podnes. Vložen puohon léta MDIX v sobotu po svatém Jakubu [28. července].

V té při mezi Mikulášem z Robous a Anežkú z Nového Dvoru puovody s jedné, a Janem Smajkalem z Libovice s strany druhé. Kdež jej vinili z nezdržení smlouvy, kterúž jest on Smaykal učinil s Zuzannú z Říčan, vdovú někdy po Votíkovi z Bysně, kdež táž Zuzanna nechala jest u téhož Jana Smaykala puol páta sta kop a bez dvú XXXti kop grošuov míšenských ve zprávě do tří leth a do XVIII nedělí, a táž Zuzanna ostatek té summy, totiž dvě stě kop grošuov českých bez puol čtvrty kopy grošuov českých, dala jest ɔc, tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázali smlouvu a dobrú vuoli od nie Zuzanny učiněnou a některá svědomie. Proti tomu pohnaný odpíraje pravil, že jim tiem puohonem vinen nenie, poněvadž jej z cizí věci viní, že on Smajkal s ním s Mikulášem žádné smlouvy nemá ani s ženú jeho, než s Zuzanú. I kdyby jí té smlúvě on Smajkal dosti neučinil, že ona by jeho měla z toho poháněti a viniti a ne tito puovodové, jakož pak jich svědkové nesvědčí, než jie Zuzaně, a tak naň na Smaykala nic neprovozují podle svého puohonu, neb by to věc byla proti právu; poněvadž v té smlouvě toho dotčeno nenie, kdyby kto tuto smlouvu s jejie Zuzaninú dobrou volí měl, aby z toho tak napomínati a viniti mohl jako ona sama. I zdá se jemu Smajkalovi, poněvadž naň podle toho puohonu nic neprovozuje a z cizí věci jej viní, že jest ten puohon na zmatek, prose pánuov JMtí za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie, smlouvu, dobrú vuoli, odpory i svědomie, takto o tom vypověděli: Poněvadž se to z té smlouvy, kteráž mezi Zuzannú z Říčan a Janem Smajkalem nadepsaným učiněna jest zřetedlně ukazuje, že táž Zuzana nechala u téhož Smajkala ve zprávě puol páta sta kop a bez dvú XXX kop grošuov míšenských v jeho Smajkalově moci za tři létha a za XVIII nedělí, a týž Smajkal jie Zuzanně dobrovolně se podvolil z těch puol páta sta kop a bez dvú XXX kop grošuov míšenských, kteréž u něho ve zprávě položeny, jie na jejie potřeby vydati, jakož jest pak jie Zuzaně vydal pět a LXXX kop grošuov míšenských, a ostatek té summy, to jest dvě stě kop grošuov bez puol čtvrty kopy grošuov vše českých, vedle zněnie smlouvy dala jest listem svým a dobrú volí nadepsanému Mikulášovi a jeho ženě puovodóm jej Smaykala upomínati a toho dobývati, tak jakž smlouva i ta dobrá vuole jejie Zuzanina šíře ukazuje; kdež týž Mikuláš a jeho žena podle té dobré vuole od též Zuzany jim dané to dobře učiniti a jej Smajkala upomínati a dobývati mohli, a on Smajkal toho neodvedl, by té summy pozuostalé, což jie on Smajkal jí Zuzaně vydal, u sebe neměl: i z těch příčin dávají jim puovodóm za právo, tak že jim on Smajkal tou summou v puohonu dotčenú a u něho pozuostalú, to jest těmi dvěma sty kopami grošuov bez puol čtvrty kopy vše českými, jest povinen, a ty aby jim puovodóm dal ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dali památné. Stalo se v úterý po svatém Tiburcí. R. III. 207. a.

1664.

Mezi měštkou Novoměstskou Martou Selíkovou a Dorotou z Norimberka o dluh. 1510, 16. dubna.

Martha Selíkova, měštka Nového města Pražského, pohnala Dorotu z Normberka, manželku Jana Krysostoma z Hostouně, držitele statku po někdy Janovi Pehmovi z Normberka, bratru jejím. Vložen puohon létha MDIX v pondělí po Zvěstování Matce božie [26. března].

V té při mezi Marthú Selíkovú, měštkú Nového města Pražského, puovodem s jedné, a Dorothú z Normberka, manželkú Jana Krysostoma z Hostouně, pohnanú s strany druhé. Kdežto ona Marta vinila ji Dorothu jakožto držitele statku po někdy Janovi Pehmovi z Normberka, bratru jejím, ze XXti kop grošuov českých dluhu jí Martě od téhož někdy Jana Pehma spravedlivě zuostalého. Proti tomu ona Dorota pohnaná odpírajíc pravila, že toho statku po Janovi Pehmovi ona sama v držení nenie, a že tak dobře dětem jejím ten statek svědčí jako jí, žádajíc toho, podle prvnieho nálezu aby ji páni JMt ráčili zachovati, mezi ní Dorothú a Alenú z Normberka učiněného. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž ona Martha Selíkova nepohnala jest dětí nadepsané Dorothy, než pohnala jí Dorothy samé, a zápis svědčí dskami jí Dorotě i dětem jejím spolu, a děti jejie Dorothiny některé léta mají spravedlivá: i z té příčiny tento puohon se zdvihá. Dala památné. Stalo se v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 208. b.

1665.

Mezi nejv. písařem Mikulášem z Hořic a Divišem z Hrádku o dluh. 1510, 16. dubna.

Mikuláš z Hořic, najvyšší písař královstvie Českého, pohnal Diviše z Hrádku na Boharyni. Vinil ho jakožto držitele statku po někdy knězi Baltazarovi Mrzákovi z Miletínka z LXXti kop grošuov míšenských. Vložen puohon léta MDIX v úterý před svatým Vítem [12. června].

V té při mezi Mikulášem z Hořic, najvyšším písařem královstvie Českého, puovodem s jedné, a Divišem z Hrádku na Boharyni s strany druhé. Kdež ho vinil jakožto držitele statku po někdy knězi Baltazarovi Mrzákovi z Miletínka z LXXti kop grošuov míšenských dluhu pravého a spravedlivého od nadepsaného kněze Baltazara Mrzáka lidem jeho páně Hořického, zejména Pavlovi jinak Pavelkovi a Melichovi vlastním bratřím a synóm někdy Bartoši z Nové Vsi pozuostalých, kterýchžto LXX kop grošuov míšenských nadepsaný Diviš jakožto držitel statku menovaného kněze Baltazara dáti zanedbává jim Pavelkovi a Melichovi až po dnes. A na to ukázal svědomie. Proti tomu on Diviš pravil, že s některými lidmi, kteříž

se na ty grunthy připovídali, smlúvu má, kromě jednoho člověka páně Hořicského, a že i tomu, jestliže jest co spravedlivě povinovat, dáti neodpírá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpory i svědomie, nalezli: Poněvadž on Mikuláš to dostatečně jest provedl, že jest to dluh jeho lidí v puohonu menovaných spravedlivý, totižto LXX kop grošuov míšenských, a on Diviš pohnaný toho dluhu jest ničímž neodvedl, z té příčiny jemu puovodovi dává se za právo, tak že on Diviš jeho puovodovým lidem v puohonu menovaným tiem dluhem v puohonu dotčeným, těmi LXXti kopami míšenskými, jest povinovat, a ty aby tajmž lidem od dneška ve dvú nedělech pořád zběhlých dal a zaplatil. Chce-li pak kto dále k těm penězóm spravedlnost mieti, právo se mu nezavírá. Dal památné. Stalo se v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 209. a.

1666.

Mezi Zdeňkem ze Švamberka a Balcarem z Widršperku o dostiučinění zápisu. 1510, 16. dubna.

Pan Zdeněk z Švamberka na Přimdě pohnal Balcara z Widršperku v Soumíři. Vinil jej z dosti neučiněnie zápisu, kterýž jest učinil někdy Lorenc a Jiřík z Widršperku, syn téhož Lorence. Vložen puohon léta MDIX° v pátek po svatém Marku [27. dubna].

V té při mezi panem Zdeňkem z Švamberka na Přimdě puovodem s jedné, a Balcarem z Widršperku v Soumieři pohnaným s strany druhé. Kdežto on pan Zdeněk vinil jej Balcara z dosti neučiněnie zápisu, kterýž učinil někdy Lorenc a Jiřík z Widršperku, syn téhož Lorence, předkové jeho Baltazarovi, témuž panu Zdeňkovi, dědicóm a budúcím jeho ɔc. A na to ukázal vajpis Lorence z Widršperku pod jeho a jiných dobrých lidí pečetmi, kdež se ten Lorenc i své dědice zavazuje jemu panu Švamberkovi a dědicuom jeho služby činiti, dokavadž toho zámku Přimdy v držení sú. Proti tomu Balcar pohnaný odpíraje pravil, že jest to věc, ješto se na grunth vztahuje a služby manské dotýče, a že k tomu puohonu odpoviedati povinovat nenie, žádaje v tom pánuov JMtí za opatřenie podle práva. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie, odpory, svědomí i ten list nadepsaný: Poněvadž ten list Widršpergeruov to v sobě zavírá, že oni Widršpergerovi ty dědiny osvoboditi mají, kdež z toho znáti jest, že se tu věci gruntovnie, svobodné neb manské dotýče, z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Dal památné. Stalo se v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 259. b.

1667.

Mezi Václavem Jehňátkem z Tulejova spolu s manželkou jeho Kateřinou a radou Starého města Pražského o nevydání truhly. 1510, 16. dubna.

Václav Jehňátko z Tulejova a Katheřina manželka jeho, měštka Nového města Pražského, pohnali purgmistra a raddy i vší obce Starého města Pražského, aby tu truhlu i s tiem, což v ní bylo, kteráž někdy Bernardinova Vlacha byla, a tak, jakž jest ji tu truhlu po jeho Bernardinovu z této země odjezdu jim Staroměstským Mikuláš Světlík s tiem se vším, což v ní tehdáž bylo, na rathouz dal, položili před soudem komorním. Vložen puohon léta MDIX° v pondělí po Zvěstování Matky božie [26. března].

V té při mezi Václavem Jehňátkem z Tulejova a Katheřinú manželkú jeho, puovody s jedné, a mezi purgmistrem a konšely i vší obcí Starého města Pražského pohnanými s strany druhé. Kdež sú je Pražany pohnali, aby tu truhlu i s tiem, což v ní bylo, kteráž někdy Bernardinova Vlacha byla, a tak, jakž jest ji truhlu po jeho Bernardinovu z této země odjezdu jim Staroměstským Mikuláš Světlík s tiem se vším, což v ní tehdáž bylo, na rathouz dal, položili před soudem komorním, že oni Václav Jehňátko i s svú manželkú k té truhle i k tomu, což v ní tehdáž bylo, právo a spravedlnost mají lepší než kto jiný, a to sobě sto kop grošuov českých pokládají. Proti tomu oni Staroměští pohnaní odpírajíce pravili, že by tu truhlu Bernardinovu jemu Václavovi Jehňátkovi s jeho manželkú byli rádi vydali, kdyby jim možné a příležité bylo; ale že jsú osadní kostela Matky božie před Týnem tu truhlu obstavili, pravíce tíž osadnie se lepšie právo než kto jiný k prve psané truhle i k tomu, což v ní bylo tehdáž, mieti. A na to ukázali svědomí. Zase proti tomu puovodové pravili, že jim puovodóm spravedlivě to náleží podle nálezu prve o tu věc mezi nimi puovody a mezi Mikulášem Světlíkem učiněného, žádajíce při tom nálezu zachováni býti. A na to ten nález předešlý ukázali sú. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany a jich s obú stran pře líčenie, svědomie i ten předešlý nález, nalezli: Poněvadž Staroměští praví, že by ta truhla s tiem, což v nie jest, na jich právě obstavena byla, a také poněvadž i puovodové i ti, o kterýchž praví, že jsú tu truhlu obstavili, obyvatelé měst Pražských jsú, z té příčiny aby purgmistr a radda Starého města Pražského jim stranám o tu věc rozsudek učinili spravedlivý, a to mezi časem nynějším a svatým Martinem najprv příštím. Pakli by v tom času toho neučinili, tehdy strany aby zde před JMtí pány na den svatého Martina najprv příštieho se všemi potřebami a spravedlnostmi zase stály, a tu že JMt jim o to miesto a konec ráčí učiniti spravedlivý. Dali památné. Stalo se v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 305. b. Srov. nálezy č. 1338, 1359 a 1442 na str. 76, 93 a 144.

1668.

Mezi Václavem proboštem ze Zhoře a Oldřichem ze Dvorce spolu s Jindřichem Sudlicí z Jivovice o rukojemství. 1510, 16. dubna.

Václav probošt ze Zhoře pohnal Voldřicha ze Dvorce tudiež seděním a Jindřicha Sudlici z Jivovice a v Čížkrajcích. Vinil je jakožto rukojmie za Beneše Vojtěcha z Jivovice, tu kdež sú mu rukojmie za téhož Beneše. Vložen puohon léta MDIX° v pondělí před Zvěstováním Matky božie [19. března].

V té při mezi Václavem proboštem ze Zhoře puovodem s jedné, a Voldřichem ze Dvorce a Jindřichem Sudlicí z Jivovice pohnanými s strany druhé. Kdež je týž Václav vinil jakožto rukojmie za Beneše Vojtěcha z Jivovice, tu kdež jsú mu rukojmie za téhož Beneše, že on Beneš té smlouvě, kteráž mezi ním proboštem a jím Benešem učiněna a cedulemi vyřezanými stvrzena jest, dosti učiniti a jemu proboštovi ve dsky klásti měl statek svuoj a právo své, tak jakož táž smlouva ukazuje; i tomu se nestalo dosti, pro kteréžto tomu rukojemstvie dosti neučinění on probošt sobě tři sta kop grošuov českých pokládá. Tu rukojmie v puohonu menovaní Voldřich ze Dvorce, Jindřich Sudlice z Jivovice, slyšíc puohon, seznali se k tomu rukojemství. I JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, strany vyslyševše, nalezli: Poněvadž týž rukojmie seznali se, že sú rukojmie Václavovi proboštovi puovodovi tak, jakž ta cedule smluvnie řezaná v sobě zavírá; protož dává se jemu puovodovi za právo, tak aby tomu rukojemstvie podle již jmenované cedule řezané od nich pohnaných dosti se stalo od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v úterý po svatém Tiburcí.

R. III. l. 306. a.

1669.

Mezi Janem Sezemou z Ústí a Václavem Dědibabským z Kelnik o vypravení z rukojemství za věno. 1510, 17. dubna.

Pan Jan Sezema z Oustí léta MDIX° v sobotu po svatém Františku [6. října] pohnal Václava Dědibabského z Kelnik, že ho z rukojemstvie vypraviti nechce, kdež jest zaň rukojmí za téhož Václava za věno za puol druhého sta kop grošuov míšenských. Tu léta MDX° v středu před svatým Jiřím dáno témuž panu Sezemovi puovodovi proti témuž Dědibabskému za právo stané. Dal památné.

R. III. l. 319. a. za nápisem: *Staná práva k roku Svátosti MDX°.*

1670.

Mezi Šťastným Sekyrkou z Sedčic a Václavem Dědibabským z Kelnik o vypravení z rukojemství za věno. 1510, 17. dubna.

Šťastný Sekyrka z Sedčic pohnal léta a dne ut supra téhož Václava Dědi-

babského též z puol druhého sta kop grošuov míšenských a dáno jemu proti němu za právo stané. Dal památné.

R. III. l. 319 b. za nápisem: *Staná práva k roku Svátosti MDX°*. Srov. předcházející nález č. 1669.

1671.

Mezi Annou z Risenburka a Uršilou z Kuncdorfu o peníze sděděné. 1510, 18. dubna.

Anna z Rysmburgka poháněla Uršilu, kteráž se nazievá a píše Ofkú z Kunczdorfu. Viniti ji chce z padesáti kop grošuov českých, kterúžto summu táž Uršila přijala od Jindřicha Donátha z Těchlovic ɔc. Vložen puohon léta MDIX° v sobotu před XI tisíc panen [20. října].

V té při mezi Annú z Rysmburgka s jedné, a Uršilú, kteráž se nazievá a píše Ofkú z Kunczdorfu, s strany druhé. Kdež ji viní z padesáti kop grošuov českých, kterúžto summu táž Uršila přijala od Jindřicha Donáta z Těchlovic jakožto jistce na list hlavní, kterýž jest svědčil někdy panu Alšovi z Rysmburgka, a táž paní Anna praví se lepšie právo mieti a spravedlnost než nadepsaná Uršila k těm padesáti kopám grošuov českých po témž někdy panu Alšovi jakožto po strýci svém vlastním. A na to ukázala nález od úřadu purkrabského, kterýž jest učiněn z naučenie pánuov JMtí soudu zemského, a druhý nález soudu komorního. Dále praviec, že k těm padesáti kopám grošuov českých právo má a spravedlnost tudy, poněvadž jest pan Aleš nebožtík jí kšaftoval jakožto Ofce. Ale ona Anna provedla, že jí ne Ofka, ale Uršila řiekají, proséc pánuov JMtí za opatřenie. Proti tomu Uršila jinak Ofka pohnaná odpírajíc pravila, že sú ty peníze páně Alšovy nebyly, a jestliže sú byly, ať to provozují. Dále pravieci, ač mi toho potřeba nenie, že já to před VMtí pokáži, že sú to peníze mé byly, ne Alšovy. I ukázala na to svědomie. Zase proti tomu Anna puovod pokázala registra purkrabského nálezu, kdež Ofka pohnala kněze Samuele z Rysmburka, v kterémž nálezu zřetedlně stojí, že ten list na padesáte kop grošuov českých nebožtíkovi Alšovi z Rysmburka a jí Ofce svědčí, žádajíc pánuov JMtí za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie i svědomie a v nálezy pilně nahledše, v první, kterýž jest se stal najvyšším panem purkrabí Pražským z naučenie pánuov a vladyk soudu zemského, a v druhý nález, kterýž se zde v soudu komorním stal mezi nadepsaným puovodem i pohnanú, nalezli: Poněvadž se to z obú nálezuov soudu komorního i purkrabského shledává, že jí Ofce ne Ofka, ale Uršila říkají, a tiem jménem Ofka těch obojích pří jest odsouzena, z té příčiny dává se jí Anně z Rysmburgka za právo proti ní Uršile podle jejieho puohonu, že jest jí těmi padesáti kopami grošuov českých povinna, a ty aby jí dala ona Uršila od dnešnieho dne ve dvú nedělí pořád zběhlých. Stalo se léta MDIX° [sic] ve čtvrtek po svatém Tiburcí.

R. III. l. 13. a. Srov. nálezy č. 1497, 1525, 1526 a 1617 a svědomí č. 1609 na str. 177, 197, 199, 273 a 279.

1672.

Mezi Janem Leidichem z Čečelic a Janem Hrušovským z Hrušova o dosti neučinění smlouvě. 1510, 18. dubna.

Jan Leydych z Čečelic pohnal Jana Hrušovského z Hrušova a v Přívorách. Vinil ho z dosti neučiněnie smlouvy panem Albrechtem z Kolovrat, najvyšším kancléřem královstvie Českého, mezi nimi učiněné. Vložen puohon léta MDIX° v sobotu před jedenácti tisíc panen [20. října].

V té při mezi Janem Leydychem z Čečelic puovodem s jedné, a Janem Hrušovským z Hrušova pohnaným s strany druhé. Kdež jej vinil z dosti neučiněnie smlouvy panem Albrechtem z Kolovrat, najvyšším kancléřem královstvie Českého, mezi nimi učiněné, že mu on Hrušovský k té smlouvě v ničemž neučinil dosti tak a potud, jakž jest týž pan kancléř mezi nimi smluvil a vypověděl, jakož táž smlúva v sobě šíře a plněji zavírá. A té smlouvy dosti neučiněnie pokládá sobě LXte kop grošuov českých. A na to ukázal list od pana kancléře JMti, v kterémžto listu týž pan kancléř oznamuje, že jest mezi nimi smlouvu učinil. Proti tomu on Jan Hrušovský odpíraje pravil, že on Jan Leydych ten puohon bezpotřebně a na zmatek učinil, poněvadž nic neprokazuje ini smlouvy ini toho, což v smlouvě psáno stojí. Při tom týž Hrušovský túž smlúvu pokázal a pověděl, že jest té smlúvě i tomu všemu v též smlúvě položenému dosti učinil, při tom JMtí žádaje za opatřenie. Proti tomu on Leydych pověděl, že by to on Jan Hrušovský, což mluví, provoditi měl, že jest té smlúvě dosti učinil; ale že neprovozuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Jan Leydych puovod podle puohonu svého toho jest ničímž neprovedl, aby jemu on Hrušovský té smlouvě v puohonu menované dosti neučinil, i z té příčiny ten puohon on Leydych na zmatek jest učinil. A pro takový zmatek JMt pán se pány a vladykami jej Leydycha v svú kázeň berou. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek po svatém Tiburcí.

R. III. l. 178. a. Srov. nálezy č. 1397, 1408 a 1475 na str. 117, 124 a 164.

1673.

Mezi Matějem Břeským z Žatce a Jiříkem Boršem soukeníkem z Starého města Pražského o dluh. 1510, 18. dubna.

Matěj Břeský v Žatci obývající pohnal Jiříka Borše soukeníka, měštěnína Starého města Pražského, mocného poručníka sirotka a statku někdy Jana Perníčka, barvíře suken a měštěnína Starého města Pražského. Vinil jej ze sta kop grošuov a z jedné kopy grošuov vše míšenských. Vložen puohon léta MDIX° v středu před svatú Lucií [12. prosince].

V té při mezi Matějem Břeským, v městě Žatci obývajícím, puovodem s jedné,

a Jiříkem Boršem, soukeníkem, měštěnínem Starého města Pražského, mocným poručníkem sirotka a statku někdy Jana Perníčka, barvíře suken, měštěnína Starého města Pražského s strany druhé. Kdežto vinil jej Borše ze sta kop grošuov a z jedné kopy grošuov vše míšenských dluhu spravedlivého jemu Matějovi od téhož někdy Jana Perníčka povinného. A na to téhož Perníčka kšaft ukázal i také některá svědomie. Proti tomu on Jiřík Boreš pohnaný odpíraje pravil, že jest se v tom poručenství Boreš podle kšaftu zachoval, když jesti on Matěj jej Borše s jinými spoluporučníky na rathouz Staroměstský on Břeský puovod ku právu připravil a tam jej vinil i jiné poručníky, že jemu dluhu zaplatiti nechtie, kterýž mu nebožtík Perníček dlužen ostal. Tu on Boreš s jinými poručníky oznámil, že jemu Břeskému nemají odkad zaplatiti, poněvadž statku Perníčkova tak mnoho nemohlo jest postačiti pro předešlé přípovědi, kteréž dlužníci na jeho statku měli, než toliko jim sedm kop zuostalo. A na to že jim Staroměští rozsudek učinili. A na to ukázal týž rozsudek, při tom žádaje pánuov JMtí, aby zachován byl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše obú stran pře líčenie, svědomie, jeho Perníčkuov kšaft a Staroměstský rozsudek mezi týmž Matějem puovodem a poručníky jeho Perníčkovými učiněný, takto o tom nalezli: Poněvadž on Jiřík Boreš pohnaný ukázal jest rozsudek Staroměstských, kterýžto rozsudek takto znie: Poněvadž jest viec peněz nezuostalo Perníčkových než těch sedm kop, ty on Matěj aby vzal, a nad to doptal-li by se viece týž Matěj statku Perníčkova, že mu dopomoci chtie k ostatku toho dluhu; i z té příčiny on Jiřík Boreš jemu Matějovi těmi sta kopami a jednú kopú povinovat nenie. Než doptá-li se on Matěj toho statku Perníčkova co viece, k tomu chce-li právem hleděti, tu kdež ta věc k kterému právu přileží, právo mu se nezavírá. A také chce-li nadepsaný puovod oč k nim svrchu menovaným Staroměstským konšelóm hleděti, také se mu právo nezavírá. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek po svatém Tiburcí.

R. III. l. 208. a. Srv. svědomí č. 1589 na str. 262.

1674.

Mezi Martinem Hamzou z Zábědovic a Divišem z Hrádku o rčení. 1510, 18. dubna.

Martin Hamza z Zábědovic pohnal Diviše z Hrádku a na Boharyni. Vinil ho ze rčenie, že jest mu řekl, že synuov svých z toho vynímati nechce. Vložen puohon léta MDIX° v sobotu před svatým Havlem [13. října].

V té při mezi Martinem Hamzú z Zábědovic puovodem s jedné, a Divišem z Hrádku a na Boharyni pohnaným s strany druhé. Kdež jej vinil ze rčenie, že jest jemu řekl, že synuov svých z toho vynímati nechce, kterýchž sme jemu sto kop grošuov českých dáti měli z toho listu, kterýž sme na pana Vaňka Dohalského

s jinými strýci i s ním i s syny jeho společně měli po nebožtíkovi panu Prokopovi z Nové Vsi. A na to ukázal svědomie. Proti tomu pohnaný pravil, že ti svědkové sobě svědčí tak dobře jako jemu, a když by tento puovod vysoudil, že by ti svědkové také tolikéž vysúditi chtěli, ješto jesti to proti právu, žádaje v tom JMtí pánuov za opatřenie. A na to ukázal smlouvu, v kteréžto smlouvě tak dobře těm svědkóm náleží, jako jemu Martinovi puovodovi. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie, odpory i svědomie, takto o tom nalezli: Poněvadž v té smlouvě zřetedlně jich těch svědkuov se dotýče, a na ně se táž smlúva vztahuje tak dobře jako na Diviše pohnaného: i z té příčiny jemu puovodovi on Diviš pohnaný tomu rčení povinovat nenie dosti učiniti. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek po svatém Tiburcí.

R. III. l. 210. a. Srv. nález č. 1656 na str. 308.

1675.

Mezi Václavem Mouřenínem z Nebovid a Staroměstským měšťanem Havlem od pěti korun o rčení. 1510, 18. dubna.

Václav Mouřenín z Nebovid pohnal Havla od pěti korun, Starého města Pražského měštěnína. Vinil jej ze rčenie takového, kdež týž Mouřenín jsa spolu s týmž Havlem za Marše zlatotepce rukojmie, své zaň dáti musili. Vložen puohon léta MDX° ve čtvrtek den svatého Valentina [14. února].

V té při mezi Václavem Múřenínem z Nebovid s jedné, a Havlem od pěti korun, Starého města Pražského měštěnínem, [pohnaným] s strany druhé. Kdež jej vinil ze rčenie takového, kdež týž Múřenín jsa spolu s týmž Havlem za Marše zlato tepce rukojmie, své zaň dáti musili, kdež on Havel uvázal se v jeho Maršuov statek a jemu Mouřenínovi řekl před dobrými lidmi, aby se oba na něm zase hojili, jemu polovici dáti, ale týž Havel tomu svému rčení prodlévá ɔc, kterúžto polovici statku on Mouřenín sobě padesát kop grošuov českých pokládá ɔc, tak jakož puohon v sobě to plněji zavírá. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž se ta pře gruntuov dotýče městských, z té příčiny JMt ten puohon zdvihli jsú. Stalo se ve čtvrtek po svatém Tiburcí.

R. III. l. 307. b.

1676.

Mezi Staroměstským měšťanem Jiřím Šalomounem spolu s dcerou Annou a rektorem učení Pražského Václavem Pacovským z Pacova o položení kšaftu. 1510, 19. dubna.

Jiřík Šalomún, měštěnín Starého města Pražského, pohnal mistra Václava Pacovského z Pacova, rektora učenie Pražského, aby [položili] kšaft od někdy mistra Jana

z Vlašimě, v ty časy faráře kostela svatého Jindřicha na Novém městě Pražském, učiněný a rukú téhož mistra psaný a pečetí ꝛc. Vložen puohon léta MDX° v středu před Velikú nocí. [27. března].

Vedle té pře, kdež Jiřík Šalomún, Starého města Pražského měštěnín, pohnal jest mistra Václava Pacovského, učenie Pražského rektora, pro položenie kšaftu někdy mistra Jana z Vlašimě, že jemu Šalomúnovi některá náleží spravedlnost téhož kšaftu odkázáním ꝛc, tak jakož puohon plněji a šíře svědčí. Tu jmenovaný učenie Pražského rector i jiní téhož učenie Pražského mistři před JMtí pány stojiece, vajsady, kteréž od krále JMti předkuov i také od JKMti pána našeho potvrzenie mají, okázali jsú, žádajíce při nich zachováni býti, a že mimo takové milosti a vajsady své zde odpoviedati povinni nejsú. Proti tomu Jiřík Šalomún puovod dal mluviti, že ty jich vajsady na to se nevztahují, aby oni nikděž odpoviedati neměli, a že by to věc i neobyčejná i nespravedlivá byla, aby oni spravedlností svých na jiných dosahovati měli a sami aby právi neměli býti žádnému; a že král JMt sám se z toho nevynímá. Kterak by pak JMt jiným tu svobodu činiti ráčil? A při tom vajpis z desk ukázal, kdež pod některým nedávním léthem mistr Martin zvláštně, téhož také učenie Pražského mistr, před soudem zemským Zdeňkovi a Pavlovi Malovcuom odpoviedal a souzen jest. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, v ty ve všecky věci potřebně nahlédše: Poněvadž se tu majestátuov a vajsad, kteříž se zde nesoudie, dotýče, z té příčiny JMt tento puohon zdvihli sú. Než chce-li on Šalomún před soud zemský o tu věc hnáti, právo mu se nezavierá. Dal památné. Stalo se v pátek po svatém Tiburcí.

Anna, dcera Jiříka Šalomúna, pohnala téhož mistra Pacovského jakož nahoře psáno, a takový nález učiněn jest o to ut supra, že ten puohon JMt zdvihli jsú.

R. III. l. 107. b. Srv. svědomí č. 1558 a 1559 na str. 227 a 229.

1677.

Mezi Janem Hrabaněm z Vlkanova a Janem Bohmickým z Bohmic o dluh. 1510, 19. dubna.

Jan Hrabaně z Vlkanova pohnal Jana Bohmicského z Bohmic a Anny z Strážnice, manželky jeho. Vinil je z osmi kop a ze čtyř grošuov míšenských. Vložen puohon léta MDIX° ve čtvrtek před svatým Šimonem a Judú [25. října].

V té při mezi Hrabaní z Vlkanova puovodem s jedné, a Janem Bohmicským z Bohmic a Annú z Strážnice, manželkú jeho, pohnanými s strany druhé. Kdež je vinil z osmi kop grošuov a ze IV grošuov míšenských jemu od nich za sukna spravedlivě povinných. A na to ukázal registra svá kupecká a svědomie. Proti tomu Bohmicský pohnaný a manželka jeho odpierajíce pravili, že jemu Hrabaňovi k tomu puohonu odpoviedati povinni nejsú, protože jeho Bohmicského i Annu manželku jeho

obú spolu jedním puohonem pohnal jest, ješto z nich každého zvlášť týž Hrabaně pohnati má, poněvadž statek rozdílně mají; a také že toho dostatečně neprovozuje, než registry kupeckými a jedním svědomím, ješto jemu Bohmicskému a manželce jeho zdá se, že jim to těch registr svědomie k žádné škodě nenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany, takto o tom nalezli: Poněvadž on Hrabaně registra kupecská a vedle toho jednoho svědka, kterýž se s registry srovnává, ukázal, a oni Jan Bohmicský a Anna, manželka jeho, ničímž toho neodvedli, aby jemu Hrabaňovi ten dluh zaplacen byl: i protož aby oni Jan Bohmicský a Anna, manželka jeho, pohnaní to přísahú zpravili, že sú témuž Hrabaňovi ten dluh v puohonu menovaný zaplatili, a to ten outerý po svatém Martině najprv příští. Pakli by týž pohnaní toho dluhu na ten čas již menovaný nezpravili, aby jemu Hrabaňovi od téhož outerého po svatém Martině najprv příštím ve dvú nedělech pořád zběhlých ten dluh dali a zaplatili. Dal památné. Stalo se v pátek po svatém Tiburcí.

R. III. l. 173. b.

1678.

Mezi bratřími z Waldšteina a místopurkrabím Pražským Bohuslavem Chrtem z Ertína o braní peněz při úřadě purkrabském. 1510, 20. dubna.

Pan Jan, pan Bernarth vlastní a nedielní bratří z Walšteina pohnali Bohuslava Chrta z Ertína, miestopurkrabie Pražského. Vinili ho z toho, že jest s nich penieze bral při úřadu purkrabském, ješto toho za právo při tom úřadu zřiezeno nenie; kdež sobě toho pokládají dvě stě kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDIX⁰ v neděli před svatým Šimonem a Judú [21. října].

V té při mezi panem Janem a panem Bernartem vlastními a nedielnými bratřími z Walšteina puovody s jedné, a Bohuslavem Chrtem z Ertína, miestopurkrabí Pražským, pohnaným s strany druhé. Kdež jej Bohuslava vinili z toho, že jest s nich peníze bral ɔc, tak jakož puohon ukazuje. Proti tomu Bohuslav Chrt pohnaný odpieraje pravil, že jest s nich žádných peněz při úřadu nebral, než což první purkrabie, kterýž jest před ním byl, vedle práva prve bral, že jest se v tom tak zachoval vedle úřadu svého, jakž se zachovati měl, a že se jemu zdá, že ten soud sem nepřileží. Pakli JMt jemu to nalézti ráčie, aby odpoviedal, že to pokázati chce, že jest se tak zachoval, jakž se jest první purkrabie při témž úřadu zachovával. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž se zemského úřadu dotýče, že JMti taková věc k soudu nepřileží, by úřady zemské rozsuzovati měli, z té příčiny ten jsú puohon zdvihli. Než jestliže oni puovodové jej Bohuslava z toho před soudem

zemským viniti chtie, právo se jim nezavírá. Dal památné. Stalo se v sobotu po svatém Tiburcí.

R. III. l. 175. b.

Svědomí k roku sv. Martina létha MD desátého.

1679.

Mezi Tobiášem z Rybího s jedné, a Abrahamem z Strojetic, úředníkem panenským kláštera svatého Jiřie na hradě Pražském, se strany druhé.*) 1510, 1. května.

Feria IV. ante Crucis. Kněz Kašpar z Hradce Jindřichova, kazatel a kanovník kostela svatého Vácslava na hradě Pražském, na tu přísahu, kterúž učinil biskupu na přijímání svého kněžstvie, seznal takto: že šli sme s knězem Zigmundem z Hradce Jindřichova, zakřištanem kostela svatého Vácslava, s hradu Pražského na Hradčany, a viděl sem Abrahama z Strojetic, úředníka panenského kláštera svatého Jiřie na hradě Pražském, před domem Pavla Snětského, a Rybský šel od Votíka Zádubského. A já sem naň na Rybského zavolal, a Abraham řekl: Nech ho tam, však sě s ním hněvám. A já sem řekl: Nech vás smířím. A v tom Rybský přišel, a hned z pychu pravého přes mou hlavu udeřil jej Rybského on Abraham bičem. A Rybský vosvědčil hned přede mnú i knězem Zigmundem.

Kněz Zigmund z Hradce Jindřichova, zakřišťan kostela svatého Václava na hradě Pražském, na tu přísahu, kterúž jest učinil biskupu na přijímání svého kněžstvie, svědčil takto: že šel sem s knězem Kašparem z Hradce Jindřichova, kazatelem a kanovníkem kostela svatého Václava na hradě Pražském, s hradu Pražského na Hradčany; tehdy sě kněz Kašpar ptal Abrahama z Strojetic, ouředníka panenského kostela svatého Jiří na hradě Pražském, kterak sě má. A potom uzřel Thobiáše z Rybího, an jde vod Votíka Zádubského. I zavolal jest ho, a Abraham řekl: Však sě hněváme spolu. A kněz kazatel odpověděl: Budu-li moci, smířím vás. A Rybský řekl: Však sem mu nic zlého neudělal. A on Abraham v té řeči hned bil jeho bičem. A on Rybský zvolal na Pavla Snětského: že mi sě kvalt děje a bez práva tepe mne. A vosvědčil.

Pavel z Snětu, ouředník pánuov prelátuov kostela svatého Václava na hradě Pražském, seznal takto: že když jest stál před mým domem kněz Kašpar a kněz Zigmund oba z Jindřichova Hradce, volal jest Rybský, abych vyhlédl z světničky ven. A já sem vyhlédl. I osvědčoval mi, že jej Abraham z Strojetic tepe pychem proti právu a zřízení zemskému. A já sem pověděl: Milý pane Rybský, já sem neviděl, by tě bil, než já to rád seznám, což ty osvědčuješ. A to beru k své víře, k své duši, že jest tak, což svědčím.

*) Nadpisy tyto vzaty jsou z originálu; vydavatel přidává toliko datum.

Votík Zádubský z Šontálu jsa k tomu právem připraven, svědčil takto: že některý čas ne velmi dávno prosil jest mne Tobiáš Rybský, abychme s Jindřichem z Zhudovic došli k Abrahamovi z Strojetic, úředníku kláštera svatého Jiřie na hradě Pražském, a zvěděli, chce-li mu ten pych, kterýž mu učinil, ješto ho zbil, napraviti. Von jest řekl, že nevím co napraviti; má právo před sebou. A to beru k své víře a k své duši, že jest tak, což svědčím.

Jindřich ze Hudovic,*) komorník desk zemských, na tu přísahu, kterúž jest k ouřadu komorničímu desk zemských učinil, [sv. p.]

R. IV. l. D. 10. a. *) Čti: ze Zhudovic.

1680.

Mezi Melicharem Hiršem měštěnínem Menšího města Pražského s jedné, a Hanušem Hallarem ze Chba s strany druhé. 1510, 8. května.

Feria IV. die Stanislai. Kuncz Tayštetar z Pasova u. p. n. k. s. t. ꝫc: Stalo sě, za to mám, v puostě v jeden svátek před smrtí nebožtíka Hallara, přišel ke mně Melchar Hirš do sklepu svého u pana Svátka v domu i pověděl tak: Puojdu tam k Hallarovi nahoru do světnice téhož domu a počtu sě s ním à zaplatím mu. A on Melchar Hirš poslal ke mně po peníze doluov do sklepu, a já sem jemu Melcharovi peníze dal nahoru. A Hallar potom dal mi též peníze schovati k věrné ruce.

R. IV. l. D. 6. b.

1681.

Mezi Jindřichem z Voyslavic s jedné, a Voldřichem Popelem z Vesce s strany druhé. 1510, 24. května.

V pátek před svatým Urbanem. Jíra Kičěl z Bečvár u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že Janda z Bečvár a já učinili sme smlúvu mezi Havlem Kubasú a Jandú synem téhož Havla, znajíce to, že nemohú se spolu zbýti na jednom gruntu, s jich obú dobrú volí takovúto, že on Havel měl synu svému Jandovi VII kop grošuov českých za diel toho statku dáti. A pan Jindřich Voyslavský, ty časy jeho pán, chtěl aby byl v Vršicích na nějaké poustce. A on tak pravil pánu svému, že já na ní nemohu býti. Co bych sobě tam dobrého učinil na těch VII kop grošuov českých? A já bych raději stádo pásl. Toho já nevím, byl-li je na ty poustce či nic. Také sem svědom, že Mašek koupil sobě v Bečvářích pod panem Jindřichem Voyslavským grunth vod Mikše Ryšana a seděl na něm.

Janda z Bečvar u. p. n. k. s. t.: Byl sem při tom, když se Janda, Havluov syn [z] Zásmuk, dělil s Havlem, otcem svým, tak že jemu Jandovi on Havel za diel jeho měl dáti VII kop grošuov českých. A oni prosili mne, abych

s nimi šel k panu Jindřichovi Voyslavskému. I šel sem. Prosili jeho pana Jindřicha, aby jim toho přál. A pan Jindřich jim řekl: Budeš Jando u Vršicích na poustce. A on Janda řekl: Já tam nebudu. A odtud sem já šel pryč. Také jest mi to svědomo, že Mašek byl jest pod panem Jindřichem Voyslavským tu v Bečvářích, v jiných, než sem já, a seděl tu na gruntu. A potom utekl pryč; a byl také něco za pana Popela, pána našeho, a pro nějakú krádež před panem Popelem se pokrýval. A potom se vykradl pryč.

Valenta rychtář [z] Zásmuk u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že když pan Jindřich Voyslavský postupoval Zásmuk panu Popelovi, že jest tu Janda Kubasů syn [z] Zásmuk jmenován, že má býti u Vršicích na sídle. Také sem toho svědom, že Vonšova dělávala u pana Popela na Zásmucích často z peněz. Než o tom já nevím, by ji k tomu pán mocí připravoval.

Svatoš [z] Zásmuk u. p. n. k. s. t.: To sem svědom, že Voneš žínal s čeledí svú u pana Voldřicha Popela na Zásmucích za jeho držení to jedno léto po postoupenie pana Jindřicha Voyslavského. Také sem toho svědom, že při postupování, když pan Jindřich Voyslavský postupoval Zásmuk panu Popelovi, že jest Janda menován od pana Jindřicha, že má býti u Vršicích na gruntu.

Diviš [z] Zásmuk [sv. p.]

Jan Janda [z] Zásmuk u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že sem měl smlúvu s Havlem, otcem svým, o diel statku našeho. Měl mi vydati VII kop grošuov; a potom brzy umřel a odkázal mi statek svuoj všecken; nebo sem toho dielu podle smlúvy od něho nevzel. A jakož pan Voyslavský chtěl, abych se osadil u Vršicích, i neměl sem s ním o to žádné smlúvy a odpíral sem jemu toho, že bych raději stádo pásl, nežli bych tam byl. Také sem svědom, že pan Oldřich Popel mluvil s Vonšem, aby dosedl na grunt. A on pověděl Voneš: Však sem já sirotek páně Čabelického. A on pan Voldřich řekl: Poněvadž si páně Čabelického, já o tebe nesnází míti nechci; pročež jest tebe mně pan Jindřich prodával?

Mikuláš Ročnie z Zásmuk u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že pan Oldřich Popel dal vuoli Mikšovi, aby se v svú dědinu zase, chce-li, uvázal, kterúž jest prodal. A on Mikeš pověděl, že nechce. A tu dědinu prodal Maškovi. A potom ten Mašek utekl z toho gruntu; ale pan Voldřich za to rukojmie má, a ti rukojmie z těch dědin poplatky platí panu Voldřichovi. Také to vím, že Voneš jest sirotek páně Čabelického a dědinu měl pod panem Voldřichem Popelem a pod ním seděl.

Štěpán [z] Zásmuk u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že pan Jindřich Vojslavský poručil mi, abych já Maška z Bečvárek na místě jeho panu Voldřichovi Popelovi propustil, a on aby panu Voldřichovi člověčenstvie slíbil. I tak sem učinil a jeho sem na Zásmuky k panu Voldřichovi přivedl, aby se tomu dosti stalo. A pan Oldřich jel na Drahobudice, a já se s ním potkal na mostě, an jede. A řek nám,

abychme tu počkali, až se zase vrátí a až se jiní sejdú, kteříž také mají mi slibovati člověčenstvie. A v tom přišel posel od pana Šlechty s Hrádku s listem, kdež panu Voldřichovi psal o tom Maškovi, že jest nějaká kola pokradl. A on uslyšav to, i nedočkal pána, ihned utekl pryč. A já sem došel k rukojmím, kteříž sou zaň, a pověděl sem jim. A oni se v ten statek uvázali a po dnes jej drží.

R. IV. l. D. 7. a.—8. b. Srov. svědomí č. 1563 a na str. 231.

1682.

Mezi Voldřichem Popelem z Vesce a Jindřichem z Vojslavic s strany druhé. 1510, 24. května.

V pátek před svatým Urbanem. Řehoř Kuhút z Hořepníka u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že mne pan Jindřich Voyslavský, pán muoj, poslal, abych došel k panu Oldřichovi Popelovi na Zásmuky s Mikšem Bečvářem a toho Mikše abych panu Oldřichovi Popelovi postavil. I tak sem učinil, a postavil sem jemu panu Popelovi v jeho moc na Zásmucích a pověděl sem: Teď pán muoj vám staví Mikše [v] vaši moc; učiňte s ním, jak chcete; neb mi pán muoj tak vám rozkázal pověděti. A odtud sem šel pryč a jeho Mikše tam sem nechal.

R. IV. l. D. 7. a. Srov. svědomí č. 1563 a 1681 na str. 231 a 327.

1683.

Mezi Janem z Radnice*) komorníkem desk zemských s jedné, a Petrem Rechkem z Prahy s strany druhé. 1510, 17. července.

Feria IV. post diuisionem Appostollorum anno ɔc X°. Jindřich z Březovic seznal takto: že založil sě Rechek z Prahy s Janem z Březnice, komorníkem desk zemských, že Vaněk Příbramský s Malé Strany jemu Rechkovi koně nepuojčí. Najprve řekl Rechek: Deť vo deset zlatých, žeť mi toho koně puojčí. A Jan z Radnice,*) komorník ɔc, řekl: Deť vo dvacet zlatých, žeť ho nepuojčí. A na tom sobě ruce dali. A to beru k své vieře, k své duši, že jest tak, což svědčím.

Jan Kolouch v Praze obývající u. p. n. k. s. t.: Jest mi to dobře vědomo, že když sme šli s Janem z Radnice,*) komorníkem desk zemských, a s Vávrú komorníkem tajchž desk, k Petrovi Rechkovi, tehdy Jan tajž upomínal jeho Rechka z toho základu, o kterýž sě s ním založil, vo dvacet zlatých. Tehdy řekl Petr Rechek k němu: žeť nic dlužen nejsem. Tehdy pověděl Jan z Radnice*): Tak proč by mi dlužen nebyl? Víš dobře, že sme sobě ruce dali na tom, a ty si sám vosvědčil. Tehdy Rechek řekl, že bych já sě na tebe nenadál, aby mě měl z toho základu napomínati. Já bych tebe z něho nenapomínal. A přes to, budu-liť co dlužen, máš právo před sebou.

R. IV. l. D. 8. b. *) Původně stálo Březnice, ale jest přeškrtnuto a napsáno: Radnice.

1684.

Mezi Kateřinú Kordulovú z Zásmuk puovodem s jedné, a Jindřichem od Tváři podle věže, měštěnínem Starého města Pražského, pohnaným s strany druhé. 1510, 24. července.

Feria IV in vigilia sancti Jacobi apostoli. Markétha podruhyně od Tváři podle věže u. p. n. k. s. t.: Jest mi to vědomo a v paměti, když sem byla se paní Katheřinú Kordulovú z Zásmuk ve sklepě v domu Jindřichově u Tváři podle věže, že jest přiběhl on Jindřich tajž a počal láti jí Katheřině z Zásmuk i mně. A ona jemu řekla: Nech nás s pokojem. A on Jindřich řekl: Chceš-li, tě strčím se schodu doluov. A Katheřina táž řekla: Strč, smíš-li! Tehdy on Jindřich dal jí paní Katheřině políček, až k stěně přilehla, když vešel do síně; a věžová přiběhla mezi ně i řekla: Hospodáři co děláte? Nechte toho!

Uršila, šenkéřka paní Kateřiny Kordulové z Zásmuk u. p. n. k. s. t.: Jest mi to vědomo a v paměti, když šla paní Katheřina Kordulová z Zásmuk do sklepu, že Jindřich, hospodář její od Tváři podle věže, chtěl ji strčiti se schodu. A ona řekla: Nestrkaj, všakť nejsem nic vinna! Máš právo před sebú. A šel za ní za paní Katheřinú do síně a dal jí políček, až s nie rouška spadla.

Ofka z Malovar, manželka Jindřicha ze Zhodovic,*) komorníka desk zemských, podruhyně od Tváři podle věže, s. t.: Když sem byla na mazhauze s manželem svým, uslyšali sme, že křičí paní Kateřina Kordulová z Zásmuk. I zběhli sme oba doluov a uhlédali sme, že běží do síně a líce jí červené, a řekla: Ouch nestojte! Toť mi dal Jindřich hospodář muoj políček. A viďala sem, že rouška okolo ní opadla. A to beru k své víře, k své duši, že jest tak, což svědčím.

*) Čti: ze Zhudovic.

Jindřich ze Zhudovic, komorník desk zemských, na tu přísahu, kterúž učinil k úřadu komorničímu desk zemských, svědčil takto: že sem uslyšal povyky, i sběhl sem s hospodyní Jindřichovú od Tváři podle věže a s svou manželkou, uzřel sem paní Katheřinu Kordulku, ano jí líce červené a rouchy s ní tak vopadly. I řekla mi: Milý pane Jindřiše! Jindřich hospodář muoj dal mi políček z buoh a z darma. Řekla sem mu: Sem-liť co vinna, nebí mne! Máš právo před sebou. A on přes to dal mi políček.

[Později připsáno:] M°DXI° feria II. post Marci [28. dubna]. Marta od Tašek, dcera lékařova, u. p. n. k. s. t.: že přišel Jindřich Tvářský podle věže, měštěnín Starého města Pražského, k nám do pokoje a pochloubal se, že jest jí Kateřině Kordulové dal políček, ješto by dosti měl pacholek zdržeti jej, a že se divil tomu, že jest po něm nepadla.

Anna podruhyně od Tašek u. p. n. k. s. t.: že přišel k nám Jindřich Tvářský podle věže, Starého města Pražského měštěnín, a pochloubal sě paní Kate-

řinú Kordulovú, že jest jí dal políček, a tak řekl: Dal sem mrše takový políček, že by dosti činiti měl pacholek, aby jej zdržel, a že sě tomu divím, že jest po něm nepadla.

R. IV. l. D. 9. b. a E. 12. b.

1685.

Mezi Martinem Hošťálkem měštěnínem města Žatce s jedné, a Janem z Strojetic s strany druhé. 1510, 30. září.

Feria II post Michaelis. Jakub z Chmelic seznal takto: Jest mi vědomo, že když Jan z Strojetic měl prodávati duom Řehořovský v městě Žatci Martinovi Hošťálkovi, měštěnínu téhož města Žatce, když sě k trhu sešli, tu Martin Hošťálek napomínal Jana z Strojetic, aby [udělal] list paní Anežce z Březnice, manželce téhož Martina, kterýž jí udělati měl na dvě stě kop grošuov českých věna jejího. A on zasě Jan z Strojetic napomínal Martina Hošťálka, aby prve manželce své panie Anežce list udělal na těch padesát kop grošuov českých, kteréž po nie vzal. To sú sobě řekli s obú stran ve dvú nedělech pořád zběhlých dokonati, a to beru k své vieře, k své duši, že jest tak v pravdě, což svědčím.

Kryštof z Vitiněvsi [sv. p.]

Sabbato post diem Luce evangeliste [19. října]. Pavel Bicen, měštěnín města Žatce, u. p. n. k. s. t.: Před časem žádal jest mne Martin Hošťálek, měštěnín města Žatce, abych s ním podle Václava Bílka, měštěnína z Žatce, ku panu Uhlíkovi došel. A tu když sme k němu k Uhlíkovi přišli, pan Ješek učinil jest řeč, že jsou sobě spolu s Martinem Hošťálkem rok položili o tržěnie domu sirotčího Řehořovského, že by on Martin měl vo tajž duom tržiti. Tehdy k řeči páně Ješkově povodstúpil Martin, s přátely sě poradiv i pověděl jest, že napřed toho žádá paní Anežka, manželka Martinova, abyšte jí list na těch štyry sta kop, kteréž ste jie měli dávno učiniti, učinili. A pan Ješek pověděl, že já to chci učiniti. A Martin se ho votázal: Kdy chceš to učiniti? A on odpověděl: Ve dvú nedělech; a bych pak doma nebyl, že to poručím Uhlíkovi, švagru svému. A ty také co máš učiniti paní Anežce, aby učinil. A k tomu jest Martin vodpověděl: že to chci učiniti.

[Později připsáno:] MDXI°, feria II. post Crucis [5. května]. Jiřík Uhlík, měštěnín města Žatce, u. p. n. k. s. t.: Když ke mně přišel švagr muoj pan Ješek, i dal mi list hlavní a řekl: Schovaj mi jej! A já jej ještě mám a dám mu jej zasě, když mne z něho napomene. Potom Martin Hošťálek přišed, ptal sě mne: Poručil-li tě co švagr o tom listu? A já sem řekl: Neporučil mi nic.

R. IV. l. C. 20. a.—21. a.

1686.

Mezi Zigmundem Škrhú z Petrovic puovodem s jedné, a paní Annú z Rysmburka pohnanú s strany druhé. 1510, 30 září.

Feria diui Jeronimi. Šimon Lyska z Práv u. p. n. k. s. t.: Jest mi to vědomo, že paní Anna z Rysmburka vzala dvadceti vovec z statku toho z Práv i dala je do Kratonoh Loulovi desět a Černému Petrovi desět, oběma z Kratonoh, a do Dobřenic třidceti vovec a dvě krávě Matějovi kostelníku v Dobřenicích, a pak prodala kuoň nebožtíku Tošovskému za XI kop, a druhý proležala [u] mladého Mlsa v Hradci Králové, a třetí prodala Křižánkovi z Kasalic za puol třetí kopy grošuov míšenských; a prodala XII vepřuov po XXV bílých groších Lukšovi do Hradce Králové, a prodala šest voluov Kustošovi a Beranovi do Bohdanče za XXX kop grošuov míšenských, a vzala s sebú štyry krávy a dva vepře do Pardubic, a prodala úředníkóm páně z Pernšteina plodu rybího za LXXX a za dvě kopy grošuov míšenských, a dala ku paní Dorotě Zigmundové na Svojčice pět krav a tele a dvě svině a X husí, a prodala do Hory tři voly a krávu za XI kop grošuov míšenských, vše z toho statku sirotčího z Práv.

Vavřinec z Kasalic, člověk páně Škrhuov, u. p. n. k. s. t.: Jest mi vědomo, že vzala paní Anna z Rysmburka z statku sirotčího z Práv do Kratonoh XXti vovec a dala Blažkovi Loulovi X a Černému Petrovi X vše v Kratonozích, do Dobřenic XXX vovec a dvě krávě Matějovi, a prodala Thošovskému kuoň za XI kop grošuov míšenských a druhý kuoň proležala v Hradci Králové u Mlsa, třetí kuoň prodala za puol třetí kopy grošuov míšenských; a plodu rybího prodala úředníkóm páně z Pernšteina za LXXX kop a za dvě kopy grošuov vše míšenských; pak voluov prodala šest za XXXti kop grošuov míšenských do Bohdanče Beranovi a Kustošovi, do Hory voly tři a krávu prodala Žáčkovi za XI kop grošuov míšenských, vepřuov dvanádct za X kop grošuov míšenských prodala Lukšovi do Hradce Králové, pak vydala na Svojčice panu Zigmundovi Svoyčickému V krav a tele a dvě svině a deset husí, a zajala s sebú štyry krávy a dva vepře na Pardubice; vše z toho statku z Práv.

Michal z Práv, člověk páně Škrhuov, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že do Kratonoh paní Anna z Rysmburka dala XX vovec Loulovi a Petrovi Černému, do Dobřenic dala kostelníkovi Matějovi XXX vovec a II krávě, a prodala kuoň za XI kop panu Tošovskému a proležala jeden kuoň u mladého Mlsa v Hradci Králové, a dvanáct vepřuov prodala Lukšovi do Hradce Králové a zajala do Pardubic štyry krávy a dva vepře; prodala plodu rybího za LXXX kop a za dvě vše míšenských grošuov úředníkóm páně z Pernšteina ꝛc. Dala panu Zigmundovi na Svoyčice pět krav, tele, dvě svině, deset husí, do Hory prodala III

volky a krávu za XI kop grošuov míšenských Žáčkovi, a prodala kuoň za puol třetí kopy grošuov míšenských svému člověku do Kasalic Křížánkovi, vše z toho statku z Práv.

Kříž z Kasalic, páně Škrhuov člověk [sv. p].

Feria III ante Dionysii [8. října]. Pavel Kabát z Bohdánče u. p. n. k. s. t.: Prodal sem nebožtíku panu Kanicskému šest voluov; a byla při tom i sama paní Kanicská. A dal sem je po štyrech kopách míšenských k roku do vyprodánie, tak že když je prodala, potom mi kázala penieze dáti Kustošovi a Beranovi z Bohdánče. A dostalo sě za ně XXIV kop grošuov míšenských.

Petr Beran, rychtář z Bohdanče, u. p. n. k. s. t.: Koupil sem já s Kustošem z Bohdánče vod paní Anny Kanicské voly po pěti kopách. I dali sme Kabátovi z Bohdánče XXIV kop míšenských z rozkázánie paní Anny Kanicské, a jí paní dal sem já tři kopy míšenské.

Jan Kustoš z Bohdánče u. p. n. k. s. t.: Koupil sem vod panie Anny Kanicské s tovaryšem svým Petrem Beranem šest voluov po pěti kopách.

R. IV. l. D. 11. a.—12 b.

1687.

Mezi panem Alšem Berkú z Dubé s jedné, a Václavem Líthovským z Svinař s strany druhé. 1510. 2. října.

Feria IV. post Jeronimi. Vít z Rokytek, člověk pana Alše Berky z Dubé, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že pan Aleš, pán muoj, postavil na hradě Pražském v soudu zemském v šrancích v soudné světnici Jana Synka z Krupé člověka svého, ty suché dni přede žněmi.

Matěj z Rokytek, člověk páně Alšuov [sv. p. s dodatkem:] ty suché dni, které bývají při svatém Duše.

Matěj Havlové z Krupé, člověk páně Alšuov [sv. p.].

Feria II die Calixti [14. října]. Václav Vacek z Rokytek, člověk páně Alšuov, u. p. n. k. s. t.: Svědom sem toho, že v pátek vo Lethnicích pan Aleš v soudné světnici v šrancích stavěl Jana Synka, člověka svého z Krupé, to jest oznamoval pánóm JMti, když sě ptali, stojí-li, a pan Aleš řekl, že stojí.

R. IV. l. D. 15. b.

1688.

Mezi Martinem Hamzú z Zabědovic s jedné, a Divišem Boharynským z Hrádku s strany druhé. 1510, 4. října.

Feria VI. Francisci. Martin Othmar z Hradce Králové u. p. n. k. s. t.: Přišel ke mně Martin Hanza z Zabědovic se panem Čeňkem, prosili sú

mne, abych to pro ně učinil, abych dones peníze panu Divišovi Boharynskému i s pacholkem mým. My sme to učinili k jich žádosti, že sme je nesli, a von jest jich přijíti nechtěl. Pověděli sme mu, že jest jich těch peněz Lte kop grošuov českých. I chtěl sem jemu je vyčísti. I pověděl pan Diviš: že jich má býti LXte kop grošuov českých. I z té příčiny jich vod nás nechtěl přijíti. I přinesli sme je jim Hanzovi a Čeňkovi zasě. A pověděl Hanza, když nás posílal: Doneste je, prosím vás, abychom mu je jedné dali na ten den, který sme řekli.

Štěpán, pacholek Othmaruov z Hradce Králové, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že přišli k nám pan Čeněk s panem Hanzú. Žádali mne za to, abych nes penieze ku panu Divišovi Boharynskému. I donesl sem je, a on jich od nás přijíti nechtěl. I vzali sme je zasě a nesli sme je do Hradce a dali sme je panu Hanzovi zasě.

R. IV. 1. D. 16. a.

1689.

Mezi panem Václavem z Lobkovic a na Chlumci s jedné, a panem Krystofem z Gutšteina s strany druhé. 1510, 7. října.

Feria II post Francisci. Vaněk v Drozdově obývající u. p. n. k. s. t.: Jeli sme z Prahy s Jírou Tuochou z Oujezda, a on Tuocha vezl víno z Prahy Kousalce do Hořovic. I uhnul sě k hustině, i pobrali mu koně a vezli je na Točník. Toho času byl pan Krystof tam na tom zámku na Točníce. I dala mi byla Kousalka vosm grošuov, abych jí vyclil to víno. I vyclil sem a dal sem těch osm grošuov Vávrovi, celnému v Žebráce, a s šindelu, který sme do Prahy vezli s Tuomou z Crhovic, šestnáct peněz dal sem. A koně ty, které sou pobrali, když sme z Prahy jeli, vopověděl sem také Vávrovi celnému tu v Žebráce, že když pojede Thuoma Crhovský z Prahy dnes neb zajtra ráno, tehdy on tobě dá s Tuochových koní, jedné mu zpomeň. A on celný na tom přestal.

Václav z Leštného, člověk královský, příslušející k Hrádku Křivoklátu, u. p. n. k. s. t.: Trefil sem sě v Žebráce k tomu, když platil Vaněk, kterýž toho času u Tuomy Mikšovic byl, Vařincovi [sic] celnému clo. Dal s vína, kteréž vezl z Prahy do Hořovic Kousalce, štyry bílé groše; a s šindelu, kterýž vezl Tuocha z Oujezda s tiem Vaňkem, kterýž byl toho času u Tuomy Mikšovic z Crhovic, do Prahy, dal šestnáct peněz. I neměl co s koní dáti tajž Vaněk, neb mu byl Tuocha nedal viec peněz; než vopověděl je tak, že když Thuoma z Crhovic pojede z Prahy, žeť dá dva bílá s těch koní. A on Vavřinec celný na tom přestal.

R. IV. 1. D. 16. b.

1690.

Mezi Šimonem Ruodem z Křečovic puovodem s jedné, a Pavlem z Mančic pohnaným s strany druhé. 1510, 22. října.

Feria III. post XI milia virginum. Vítek z Mančic, člověk Václava Křečovského, u. p. n. k. s. t.: že Pavel z Mančic jest dlužen za kuoň Šimonovi Ruodovi z Křečovic a v Nomyšli III kopy grošuov českých bez Vti bílých grošuov a dáti mu jich nechce, protože jest on Pavel slíbil za Duchka z Unomyšle, a na jeho Duchkově sídle tu v Unomyšli jest Šimon Ruod, a řekl on Pavel Václavovi z Křečovic, bratru Šimonovu, že jich nechci dáti, leč prve mi on Šimon Ruod dá mé, zač sem já za Duchka slíbil.

R. IV. 1. D. 2. a.

1691.

Mezi Duchkem Kábú z Rybňan s jedné, a panem Zdeňkem z Klinšteina ꝯc s strany druhé. 1510, 31. října.

Feria V. in vigilia Omnium sanctorum. Martin služebník pana Voldřicha Karla u. p. s. t.: Jest mi svědomo a v paměti, že jsem chodil s cedulkou od Duchka Káby ku panu Škvořecskému k Černé ruoži na Novém městě Pražském, kdež vobědval pan Škvořecký, a dal sem mu tu cedulku. A on řekl mi: Vieš-li, voč mi píše? A já sem řekl, že neviem. A on řekl, že píše mi vo peníze; a řekl mi: Tovaryši, nemeškaj sě do domuov, chci já sám se pánem vo to dnes mluviti. A někteří sě ho tázali, co jest dlužen jemu Kábovi. A on řekl: Sem mu dlužen pět kop grošuov, pak píše mi vo ně.

R. IV. 1. C. 8.

1692.

Mezi Annú Malešickú z Vranova s jedné, a mezi Prokopem Kovářem a Janem starým Mládkem, měšťany Nového města Pražského, mocnými otcovskými poručníky sirotka a statku někdy Jiříka Mládka, měštěnína Nového města Pražského, s strany druhé. 1510, 1 listopadu.

Feria VI. die Omnium sanctorum. Jan z Malešic, člověk páně Malešického, u. p. n. k. s. t.: že svědom sem toho, že jest paní Anna Malešická z Vranova dávala penieze Jiříkovi starému Mládkovi, někdy měštěnínu Nového města Pražského, kteréhož jsú zabili, ale toho nevím, jaká jest summa, vo mnoho-li jest mezi nimi bylo; než to vím, že jest mu dáno.

Mandelena z Vysočan, podruhyně u Jana Benova, u. p. n. k. s. t.: že svědoma sem toho, co sě dotýče dluhu nebožtíka Jiříka starého Mládka, že jest mu zaplatila paní Anna ten dluh a přinesla mu ty penieze do jeho domu, a on od nie to vděčně přijal a děkoval jí z toho, že jest mu zaplatila.

R. IV. 1. B. 15. Po straně přilepen lístek s poznámkou: „*V třetích B. 16.* Anna z Vranova s Propem a Janem starým Mládkem.“

1693.

Mezi Alžbětú Bavorovskou z Třebska s jedné, a Janem Kestřanským z Kestřan s strany druhé. 1510, 2 listopadu.

Sabbato post Omnium sanctorum. Linhart Ryneš z Dražejova, člověk pana Břetislava Švihovského, u. p. n. k. s. t.: že jest mi v paměti, že když sem byl do Strakonic přijel ze vsi, že jsem přišel ku paní Bavorovské, a ona prosila mne, abych vsadil děvečku do sklepu v jejím domu, když již po vohni bylo, když opadl voheň. A já vsadil sem, a ona děvečka vymítala ze sklepu na ulici rouchy, šlojíře, prsteny a zlaté, a paní Bavorovská to zbírala.

Mikuláš z Dražejova, člověk pana Břetislava Švihovského, ɔc u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že když sem přiběhl do Strakonic, a Alžběta prosila mne, abych kulhavú děvku její vsadil do vokna. A vylámali sme mřieži železnú s toho vokna, i vsadil sem ji tam, a ona vymítala ze sklepa tím voknem šaty a peněz nětco v puškách.

Petr z Dražejova, páně Švihovského člověk, u. p. n. k. s. t.: Když sem přišel do Strakonic k Roubíkovi a pomáhal sem tu u Roubíka hasiti až pod poledne, i šel sem domuov, a paní Bavorovská stála před domem svým plačíc i prosila jest mne: Milý Petře, prosím tebe, pro buoh, pomoz hasiti. A když sme pak již tu zhasili, což sme mohli, tehdy jest mne prosila, abych šel do pivováru. A když sme přišli do pivováru, vyndali sme z něho pánev a kádi všechny krom spúštěcie. Již byl vohořel všecken ten pivovár a vnitř počínal hořeti.

Vovčák tkadlec z Nebřejovic u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že v Strakonicích šel sem na město, a ona Bavorovská prosila mne, abych jí pomohl vynositi z komory hrachu a semence a mouky. I nosili sme to vobilé do kádi na dvuor, a nějaké trlice na dvuor také sme vynesli, a koudele také tam bylo drahně.

Velíšek z Bezděkova, pana Strakonického člověk, u. p. n. k. s. t.: že svědom sem toho, že sem přiběhl do domu Bavorovského v Strakonicích, a byli tam vozové, a vystrčili sme je ven z domu. A potom sem kázal utíti slanin buoch; a on pravil, že nemuož dosáhnúti. I přistavil sem mu sud. A s tím nás voheň vodehnal. Viece sem já nenosil.

Jiřík Pivnička, holomek s zámku Strakonic, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že když sme uslyšeli na zámku, an zvonie k šturmu, tehdy běžíme doluov a votevřeli zámek, tehdy běžíme upřímo ku panu Kestřanskému na Veliké město, an hoří čtyři domové. A já vystrčím dva vozy z domu Bavorovského, jeden krytaj a druhý lesní s Velíškem, kterýž jest na Bezděkově. Potom přistavil mi věrtel, a já vešel na ten věrtel a uťal sem slanin buoch, vynesl sem jej z domu do vozu přikrytého, kterýž jsem vystrčil. Potom vzal sem jej z toho vozu i dones sem jej

k Skřivanovuom. Vrátím sě zasě, an ještě nehořala stodola Bavorovského. Šel sem pryč od toho domu, když sem viděl, že nenie tam žádného. A potom když sme přejeli voheň na domu rathouzského, tehdy povědie, že na Malém městě sě zapálilo. Tehdy pan purkrabie kázal, abychme zasě k zámku všichni běželi, boje sě, aby nějaká zrada nebyla. A potom přijde sama Bavorovská a prosí, abychme vokno vylámali u sklepu jejího. A my sme vysěkali je sekerou. A pan purkrabie byl při tom; když to všeckno vynosili z toho sklepu, což tam bylo, šli sme na tuoni Pracovskú na rayby.

Jan z Volyně, který měl kancléřovu sestru z Strakonic, u. p. n. k. s. t.: Jest mi vědomo a v paměti, že jsem já přišel do Strakonic po vohni. I šel sem do domu Bavorovského a pomáhal sem pánve vynésti z pivováru na dvuor pacholku jejímu. A byla při tom nějaká žena z Modlišovic.

Barbora Prhákova z Modlišovic u. p. n. k. s. t.: Přišla sem do Strakonic po vohni na zajtřie jeliž po snídaní. V pondělí přišedši, šla sem do pivováru pana Bavorovského i řekla sem pacholku jeho Bavorovského: Milý Michale, pomoz mi té pánve vynésti. A potom přišli k tomu Jan sládek z Volyně a Ryneš z Dražejova a Petr z Dražejova a pomohli té pánve vynésti na dvuor. Potom já šla sem do komory, vynesla sem z nie trlici a mědlici, a potom sem donesla do sklépku másla hrnec k Tetaurovuom. A kázala mi paní Bavorovská zajíti krávu vopálenú do Modlišovic. A pomáhala sem také hrachu nasypati Valentovi Nožířovi z Strakonic a Janovi Tkadlci. A mouku s tunou sme vynesli také z komory. A již žádných dveří nebylo u komor těch, než voboje shořaly. A v jedné komoře stály dvě postele bez šatuov, než sláma na nich byla, a v druhé tři, a žádná neshořala. Než dvéře jsú shořaly voboje.

Markéta dívka Pavla Trapiče z Strakonic u. p. n. k. s. t.: Když sem vstala, volala sem na Zabramskú, aby vstala, že hoří všudy. A paní Bavorovská vedla sě s dětmi k Tetaurovi i také zavolala na Zabramskú: Vstaň, milá Zabramská, však všecko město hoří.

Duora od Makušuov z Strakonic u. p. n. k. s. t.: že jak sem vstala, šla sem ku paní Bavorovské a uzřela sem ji, ana stojí v domu svém bez pasu a držala nětco v podolku, nevím co. A já jí řekla: Kého čerta děláte? A ona řekla: Nevím, milá Duoro; běž do světničky nahoru a beřte šaty. A my neměly sme klíčuov i nemohly sme tam. Sešly sme zasě doluov, nic sme nevzaly. Pak se mnú šla do svého sklepu, v kterém léhala, a kázala mi vzíti s své postele šaty a kázala mi nésti je k Tetaurovuom. I donesla sem. Potom sem zasě k nie přiběhla, a děvečka mě prosila, abych s ní běžela do světnice, že nechala sukně své na bidle, abych jí jí vzala. I nebylo jí; a šly sme z světnice nic nevzavše. Pak sem já hned od nich pryč šla vody nosit. Více sem pak tam nešla.

Vondra Řezáč z Strakonic u. p. n. k. s. t.: Když sem přišel ku paní Bavorovské do domu, uzřel sem ji, ana stojí před domem. A uzřevši mne, prosila mne: Milý Vondro, smec mi doluov šaty z světničky. I neměli sme klíčuov. A potom běžel sem na dvuor, ano chlévy hoří a všecko hned po jedné straně, po té, která jest od pana Jana Kestřanského, nahlédal sem do maštale, ano jí koně nebylo žádného ani jiného dobytka nebylo; neb byli vše ven již vyhnali. Vběh sem tam na zad na dvuor, ana ještě stodola stála. A běžel sem já pak s tím pryč.

Anna od Tetauruov z Strakonic u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že sem přiběhla před duom Bavorovské, a ona běhá před domem prostovlasá, i navrátila sem ji zasě do jejího sklepu, v kterém léhala, ana byla v něm plná truhla šatuov. Vona nemohla vodemknouti truhly, než já sem jí vodtrhla klíče s pasem a vodemkla sem tu truhlu, a šaty z té truhly vybrala sem a k Tetaurovuom sem je nesla. Po druhé sem běžela zasě, vzala sem dvě mísě cínové a tři konve cínové. Potom na zajtří tu sem byla, když sú vybírali z almary v tom sklepě, v kterém je vona léhala, zlaté dukáty a nobly, spínadla a hrnec másla sem vynesla. A to máslo donesla sem také k Tetaurovuom. A vsadili byli děvečku do toho sklepu voknem. Víc já se nepamatuji.

Jan zámečník v Strakonicích obývající u. p. n. k. s. t.: že já vo ničemž neviem, aniž sem tu byl při tom vohni.

Anna, která byla u kancléřuov z Strakonic, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, když sem přiběhla ku paní Bavorovské do domu jejího, paní Bavorovská stála v domu a držela něco v lóně. Potom řekla mi: Milá Anna, běž do světničky a vyneste šaty z nie! A já sem nahoru běžela, i neměli sme vod světničky klíčuov. Potom vodemkla nám děvečka nějakou komoru neb světničku, neviem, co jest bylo; neb byla tma; i vynesla sem z té komory polštář a nesla sem jej doluov do klenutého sklépku. A vona řekla: Prosím vás, nenoste sem více nic; všakť by zde shořalo. A já běžala sem tam do té komory po druhé, i vzala sem duchnu a nesla sem ji k Petrovuom k kramářovuom, a s tím sem šla domuov. A když sem šla domuov, u pana Jana Kestřanského hořalo již spředu a u paní Bavorovské ještě spředu nehořalo.

Matěj Bernás z Hostlovic, člověk kněze Mathiáše Špitálského, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že když sme vozili z domu paní Bavorovské v Strakonicích hlínu, která sě ssula se zdi a s stavenie toho shořalého, nalézali sme v té prsti, ješto sě zasula, tam ledajakých pantuov vod truhel neb vod něčeho jiného, plechy a vobilé, vše tam bylo sě zasulo tou prstí. A my tu prsť vozili sme na rynk, vybírajíc z ní ty plechy, panty, vobilé to, a dávali sme panu Bavorovskému. I klíčuov drahně věčích i menších sme vybírali.

Vácslav z Hostlovic, člověk kněze Matiáše Špitálského, u. p.

n. k. s. t.: Jest mi vědomo, že když sme prázníli v domu panie Bavorovské v Strakonicích prsť, která se ssula s těch lepenic a s stavenie toho shořalého, nalezl sem já v prsti té pant a plech od truhly a hřebíky lecjakés nalézal sem.

Štěpán z Hostlovic, člověk kněze Mathiáše Špitálského, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že když sme vozili v Strakonicích z domu paní Bavorovské prsť, která sě ssula s těch tam shořalých ponebí, nalézali sme pšenici, žito, ještě sě tam zasulo a tam připadlo. V hlíně nalézali sme také šípy, střmen a klíč od kuše.

Jan Masák z Hostlovic, také kněze Mathiášuov člověk, u. p. n. k. s. t.: To mám v paměti, že když sme rum vozili z domu paní Bavorovské v Strakonicích s toho shořalého, ještě sě tam zasypalo, nalézali sme peří nějaké z duchen aneb z podušek, pšenici sutou. Vše tam bylo zasuto. A zámky nějaké vod truhel a vode dveří plechy a panty a hřeby železné od dveří železných.

Die Martini [11. listopadu]. Bartholoměj, písař z města Písku, u. p. n. k. s. t.: Léta MDIX° bylo času letního, když sem byl žádán, abych stál podle Alžběty Bavorovské z Třebska před dobré paměti panem nebožtíkem panem Janem z Švamberka a na Strakonicích, najvyšším mistrem převorství po Čechách, proti panu Janovi Kestřanskému i vší obci městečka Strakonic. I to mi jest dobře památno, že pan Kašpar Robnhap z Suché před pánem JMtí od paní Alžběty Bavorovské toto mluvil: Jakož jest jí rok složen na první žalobu, k kteréž jest ona Bavorovská bez přítomnosti manžela svého odpoviedati nechtěla, že teď stojí, chtějí-li ji s panem Janem Kestřanským a vší obcí městečka Strakonic z čeho viniti, že chce odpoviedati. Tu pan Jan Kestřanský pověděl: Žena má dlouhé vlasy, krátký rozum. Paní Bavorovská pana Jana manžela svého zle zpravila, by na ni žalovali, než že jsú sě po své škodě ptali, ptají, a doptají-li sě čeho, že sě žádného styděti nebudou, a že tento rok nenie složen na jich žádost, ale na páně Bavorovského žádost. Tu pán JMt toto ráčil pověděti: Však ste žalovali prve; žalujtež ještě! A tu při tom pan Jan Kestřanský prosil pána, aby ráčil té věci poodložiti, že sě ještě chtějí ptáti po své škodě, a když jim pán dá tayden napřed věděti, že zasě chtějí státi.

Feria II. die Martini [11. listopadu]. Katheřina Linhartova z Strakonic z rathouzu u. p. n. k. s. t.: že jsem svědoma toho, že paní Bavorovská sklépek v tom domu měla, a v tom sklépku chovala, co měla svého najlepšieho, klenoty, šaty i sýry.

Anička z Strakonic, podruhyně u Jíry Koželuha, u. p. n. k. s. t.: Když jsem ležela, tehdy se takový hluk stal z božieho dopuštění, a já vyhlédla, a stodola hořala Vojtova a stáje panie Bavorovské.

R. IV. 1. D. 17. b.—20. b. Srov. svědomí č. 1672 na str. 242.

1694.

Mezi Marketú z Leskovce, měštkú Nového města Pražského, s jedné, a Dorotú Peštalkú z Košíně s strany druhé. 1510, 4 listopadu.

Feria II. post Omnium sanctorum. Anna vdova podruhyně od Křížka Sliváka, měštěnína Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že přišla Dorota Peštalka k krámu Marketinému z Leskovce, měštky Nového města Pražského na Novém městě Pražském, kdež ona Markéta kořenie prodávala tehdáž. I viděla sem já, že jest vzala ona Peštalka od nie od Markéty krabici. Viděla sem také, že táž Markéta tu na krámě sedieci tu krabici votevřela a vyňala najprv z nie malý věnec perlový, který bývá pod korunú. Potom vyňala tu korunu perlovú a páteřuov také povytáhla korálových z té krabice, a řekla jí Peštalce, když jí vokazovala ten perlový věnec a korunu perlovú: Hlediž, aby mi toho nevotřela! A Peštalka řekla: Což mi toho nevěříš? A potom hned ona Peštalka vzala tu krabici s těmi klenoty, kteréž jí tu na krámě ona Markéta vokazovala, a dala nésti děvečce své pod páží; a maličko nětco spolu pomluvivše, šla Peštalka pryč, a děvečka za ní nesla tu krabici s těmi klenoty napřed jmenovanými. A šly s nimi přes mostek někam do Starého města.

Kateřina, podruhyně od Šimona Sekery, měštěnína Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že jest byla dala mi Dorota Peštalka z Košíně patnást kop míšenských, abych šla do Králové dvoru do pokoje k komus — já ho neumím jmenovati, než vím, že jest pravila, že jest v Králové dvoře — a abych vod něho vyplatila korunu perlovú a zpodníček perlový a dva páteře korálová. A také to pamatuji, že jest jí Peštalce řekla ona Markétha z Leskovce, měštka Nového města Pražského: Pověz mi, u koho jest to, ať já to zasě vyplatím. A Peštalka nechtěla, než řekla, že mně toho svěřuje, abych já vyplatila. A potom ode mne těch patnást kop míšenských zasě vzala.

Feria II. die Martini [11. listopadu]. Alžběta, měštka Starého města od svatého Havla, u. p. n. k. s. t.: Když sem přišla ku paní Dorothě Košínce upomínat svého dluhu, otázala sem se jie: Co mášš s zlatníkovou Jiříkovou? A ona mi řekla: Což ty o tom také vieš? Ana chtěla, aby o tom žádný nevěděl. I cožť jest pak pravila? Pravila mi tak, že vám dala věnec a páteře, a vy že ste jie na to zjednali XV kop míšenských. Ana na mě i mistra navozovala a všechněm na mě žalovala. Kdyžť se jie chce nesnadného, budeť mieti. Chtělatě věděti, kdeť to mám, ale tohoť nezví, dokud živa.

Sabbato ante Galli [12. října]. Jan z Bezdědic v Starém městě Pražském obývající: Vyznávám, když jest mě žádala Markétha z Leskovce, měštka Nového města Pražského, abych Dorothě Peštalce puohon od úřadu soudu komorního dodal, i dal sem jí Dorothě v ruce její, a ona jest je ode mne přijala,

tu v Leyczmanovém domě na Uhelným trhu v Starém městě Pražském. To beru k své víře a k své duši, že to tak, což sem teď seznal.

R. IV. 1. D. 23. a. a 24. a. s poznámkou po straně: „MDXII feria IV ante Georgii."

1695.

Mezi Janem Škorní z Stranova s jedné, a Martinem Pehmem s strany druhé.
1510, [4. listopadu].

Vaněk Příbramský, měštěnín Menšího města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Jest mi dobře v paměti, že jest žádal mne Zíga švec, abych zaň slíbil, že žádal naň práva Martin Pehm tu na Malé Straně vo patnást kop míšenských. A já s Somarem, téhož města Pražského měštěnínem, slíbil sem zaň. Potom pak když přinesl penieze, nedostalo se mu kopy grošuov, a my oba přiřkli za tu kopu grošuov.

Zíga švec s Malé Strany na Hradčanech obývající u. p. n. k. s. t.: Když sem obsílal Martina Pehma z nevyplněnie posledních peněz domových, i položil mi zaň za Martina Pehma pan Pavel Samuel X kop grošuov českých, a já sem jeho Martina kvitoval podle práva městckého. A pan Jan Škorně z Stranova žádal jest mne, abych mu ty groše dal, že mi chce dáti bílé peníze. I dal jest mi bílých peněz patnást kop míšenských; a pět kop míšenských sem mu oplatil, kteréž sem mu byl dlužen na list.

V středu den svatého Brykcí [13. listopadu]. Mathúš Somar z Teplice u. p. n. k. s. t.: Byl sem na rathúze Malostranském a Zíga jest také tam byl. I vstúpil jest Zíga do rady před pány i vystoupil zase; a já mu řekl: Kmotře, co to děláš dobrého? A on řekl, že mám penieze bráti za grunth od Martina Pehma. Potom vstúpil po druhé a nesl penieze v černém kloboučku, a já sem nahlédl do kloboučku i řekl sem k němu, ano všecko groši. I řekl sem mu: Nech mi jich, dámť za ně peněz. A on řekl, že sem je slíbil panu Janovi Škorňovi dáti. A řekl mi dále, že sem panu Škorňovi V kop dlužen, a ty sobě srazí, a XV mi zase dodá peněz za ty groše. A potom mu je dal. A potom po hodině neb po dvou přinesl Zíga XV kop grošuov míšenských ke mně. A potom Martin Pehm vinil jest téhož Zígu z těch peněz na Malostranském rathúze. A potom sú páni Malostranští vzali Zígu do vězení pro ty penieze a nechtěli ho pustiti; a já ho vyručil s Příbramským mladým na ten zpuosob, aby ty penieze položil zase na Malostranský rathúz. I nedostalo mu se jedné kopy grošuov, a my za ni slíbili. A v tom Martin Pehm někam zašel preč, nevzav s ním místa ani konce o to. Potom já pak neviem, kterak jest Zíga ty penieze vyzdvihl z rathúzu a ode mne se vystěhoval na Hradčany.

R. IV. 1. D. 24 b. a. 25 b. Srov. svědomí č. 1612 na str. 276.

1696.

Mezi Řehořem Kovářem a Janem starým Mládkem měšťany Nového města Pražského s jedné, a Annú Malešickú z Vranova s strany druhé. 1510, 6. listopadu.

Feria IV. post Omnium sanctorum alias die Leonardi. Jan Brodský, obývající v Novém městě Pražském, u. p. n. k. s. t.: To v paměti mám, když nás pozval Jiřík Mládek k snídaní nebožtík, tehdy šla paní Anna Malešická mimo duom. Uhlédala ji paní Regina, manželka nebožtíka Jiříka Mládka, pověděla samému Jiříkovi: Teď tvá dlužnice [j]de Malešická! I šel k ní on Jiřík Mládek nebožtík, napomínaje ji z desíti kop grošuov českých. I přivolal nás k tomu. I udělala mu odpor pěti kopám pravieci, že by je dala. I potom řekl jí Malešické Jiřík Mládek tajž: Komus dala těch pět kop? A ona sě v tom pak neuměla pamatovati, komu jest dala. A v tom sě rozešli. A on Jiřík Mládek hned před ní nám to osvědčil.

Jiřík Selík, měštěnín Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Když nás k snídaní zval nebožtík Jiřík Mládek, seděli sme v síni, a paní Anna Malešická šla mimo duom, a paní Regina, manželka Jiříka Mládka nebožtíka, ukázala jí Jiříkovi muži svému, že jde. I mluvil tajž Jiřík s ní s Malešickú a zavolal nás k tomu. I upomínal ji z desíti kop grošuov českých. A ona odpírala mu, že mu nenie tolik dlužna a že dala mu na to pět kop míšenských.

Brož sladovník, měštěnín Nového města Pražského, na tu přísahu, kterúž učinil králi JMti při přijímání úřadu konšelského, s. t.: Tak sě stalo, když sem přišel k Janovi Mládkovi starému, měštěnínu Nového města Pražského, na Příkopě do domu jeho a trefil sem sě k tomu, an upomíná paní Annu Malešickú a mluví s ní, aby sirotkóm nebožtíka Jiříka Mládka dluh zaplatila. A vona tomu odporu jiného žádného neučinila než tento, že nyničko peněz nemá; než když budu míti, chci ráda dáti. A on Jan Mládek za to mne prosil, abych to pamatoval.

R. IV. l. D. 25. a.

1697.

Mezi panem Haymanem Krušinú z Lichtmburka s jedné, a purgmistrem a raddú i vší obcí města Hradce Králové nad Labem s strany druhé. 1510, [6. listopadu].

Jan Cikán z Rohoznice, služebník páně Krušinuov, u. p. n. k. s t.: Když sou Hradečtí z Hradce Králové jali člověka pána mého jménem Hermíka z Brusnice, tehdy mně kázal pán jeti do Hradce Králové se panem Hanušem, služebníkem páně. I mluvil sem já se panem purgmistrem, aby oni Hradečtí toho člověka páně Hermíka vydali podle práva, že pán pouští na člověka svého právo každému, což by za spravedlivé bylo. Tehdy mi řekl pan purgmistr, že toho nemuož učiniti, že jest to věc vší obce. A s tím sem já pryč jel.

R. IV. l. D. 27. a.

1698.

Mezi Zdeňkem z Prorubě s jedné, a knězem Janem bytem nynie v Mladé Boleslavi s strany druhé. 1510, [6. listopadu].

Martin z Bezna, člověk paní Boleslavské, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, když byl kněz Jan, který byl v Bezně, vodjel s fary z Bezna, tehdy pan Zdeněk z Prorubě domnívaje sě, že by kněz utekl, i vobeslal své všecky lidi, boje sě toho, že mu byly kostelnie klenoty svěřeny, již druhého dne, když kněze nebylo, aby sě žádná škoda nestala tu na faře. A potom list poslal k Boleslavskému faráři, aby sě tajž kněz Jan zasě vrátil k svému. Pak slyším, že viní pana Zdeňka z Prorubě z nějakých svrchkuov, jmenovitě z sviní, kterýchž měl panu Zdeňkovi postúpiti. Těch sviní sem já tak svědom, že jest pan Zdeněk kázal ty svině prodati a peníze schovati, čím dráže krmný jest prodán než hladovitaj, to chce zasě knězi vrátiti. A kněz nechtěl přijieti. Viní jej z nějakého vobilé, z vovsa, kterýž sú vymlátili pacholci neb dělníci: co jest kolik toho vovsa bylo, z toho sem já panu Zdeňkovi počet udělal a ještě míním udělati; neb praví kněz, že ho sto korcuov bylo. Já sem ho tolik nedal vymlátiti, než to, co v registrách stojí; neb kněz, když sě zasě vrátil, kázal voves zasě mlátiti a k své potřebě vobrátiti; tento, kterýž v poustkách byl, také kázal zasě pobrati, a vobrátil, kam mu sě zdálo. Hrachu, praví, že ho deseti korcuov bylo. Já sem ho tolik nedal mlátiti, než štyry korce; dal sem tři korce dlužníkovi Matějovi za kopu, kterúž mu byl tajž kněz dlužen. Také viní z nějakého vína, z la[h]vice anebo z tykve. Toho sem já svědom, že jest to víno zeť téhož kněze přinesl a dával sedlákóm píti, kteříž tu na faře hlédali druhý večer, když kněze nebylo. Slyším, že jej viní, že by mu on pan Zdeněk čeleď rozehnal. Já vo tom nevím, by mu dělnou čeleď rozehnal, kromě dceři kázal pryč s mužem, boje sě, aby sě nějaká škoda nestala od nie tu na faře; a kázal pan Zdeněk dáti jim potravy, sajra, másla a nětco i masa. Jiná čeleď dělná tu zuostala a ti tu dělali, až sě i kněz vrátil, a jim sě všecko zouplna zaplatilo. A z toho ze všeho panu Zdeňkovi počet sem udělal, a ještě mám udělati. V té ve vší příhodě nemohu znáti, by mu co pan Zdeněk u sebe zadržal.

Jakub z Bezna, páně Zdeňkuov člověk z Prorubě, u. p. n. k. s. t.: Jest mi vědomo, když kněz Jan, který byl v Bezně, vodjel preč, tehdá pan Zdeněk druhého dne boje sě za klenoty kostelnie a domnívaje sě, že jest preč ujel — neb byl tam sedm nedělí — kázal nám tu noc druhého dne vosaditi faru. Druhé, že když zvěděl, kde jest, poslal poň, aby sě zasě vrátil, a všecko mu zasě v moc řekl dáti a vrátiti. A když všecko zasě dal témuž knězi v moc, vzal mu z krmníka vepře jednoho a chce mu zaplatiti vod krmenie, co sě koli dostane. A dostane sě zaň dodati knězi Lte grošuov bez dvú grošuov vše míšenských. Slyším, že by jemu panu Zdeňkovi vinu dával z prasec. A mně jest to vědomo, že jest řekl

knězi pan Zdeněk: Vezmi ty své. A on jich nevzal. Dostali sě jinému knězi. Také slyším, že mu vinu dává z vovsa. My sme toho svědomi, že z poustek těch od Janečka nosili voves pacholci i vozili domuov ku potřebám svým z rozkázání knězova. A vobracoval jej na své potřeby, kam chtěl. Já sem toho svědom, že mu jest nevzal ničehéhož.

Feria IV. die Leonardi [6. listopadu]. Pavel z Bezna, člověk páně Zdeňkuov z Prorubi, u. p. n. k. s. t.: že když kněz Jan ušel z Bezna, pan Zdeněk druhý den kázal nám hlédati na faře, boje sě za klenoty kostelnie. Viní ho týž kněz Jan z vína. Přinesl jest jeho knězuov zeť tykev vína tu noc, když nám kázal pán hlédati. Potom opět druhý den poručil pan Zdeněk Martinovi Zemanovi vobilé a čeleď, a všecko na faře tu aby zpravoval. Pak voves, kterýž byl kázal pan Zdeněk pobrati, aby sě neutratil. Potom když kněz tayž vrátil sě v sedmi nedělech, zasě mu to všecko kázal vrátiti, a navrátili a počet mu udělal z toho.

Vaněk, sladovník z Bezna, člověk páně Zdeňkuov z Prorubě, u. p. n. k. s. t.: To mi jest v paměti, že sem přišel do domu kněžského pro svú potřebu, když kněz Jan, který nyní jest v Boleslavi, s vostatkem měl sě stěhovati, a učinil sem na knězi Janovi otázku, pobere-li ty prasata s sebou, kteréž sem tu na dvoře běhati viděl. A on jest řekl: že nepoberu. Čemu by mi byly, ano jim dvě neděli sotva; však musím svini odstúpiti. A pan Zdeněk těch prasec k sobě jest nebral, než vostaly jsú druhému knězi. A vídal sem, že jsú vozili voves s fary, ta čeleď, kteráž na faře byla, do Mamonovského domu i zasě na faru jej vozili.

Martin z Bezna u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že když sě kněz Jan zasě vrátil, požádal jest pana Zdeňka, aby mu počet udělal. Pan Zdeněk k tomu svolil i počal mu počet dělati. I mezi některú řečí pan Zdeněk počal sě smíti; a přátelé kněze Janovi rozhněvali sě, nepřijavše žádného počtu, šli pryč. Potom pan Hynek Poděbradský zvěděv o té ruoznici mezi nimi, i požádal obou stranou, aby na panu hajtmanu Boleslavském o to přestaly. A obě straně pana hajtmana Boleslavského za to žádaly, aby je slyšal. I slyšal jest obě straně. Tehdy pan Zdeněk mluvil ku panu hajtmanovi i k jiným dobrým lidem: Milý pane hajtmane, já na tobě mocně přestávám, jestliže sem knězi co vinen, že mu chci opraviti, jakž vy díte. I tu sě nestala žádná smlouva až i po dnes. Pan hejtman tak pověděl, že ste daleko od sebe a že vás nemohu smluviti.

R. IV. l. D. 26. a. a E. 2. a. Srov. svědomí č. 1584 na str. 257.

1699.

Mezi Mikulášem Trčkú z Lípy na Lichtmburce s jedné, a panem Bernartem z Walšteina oc s strany druhé. 1510, 6. listopadu.

Feria IV. post Omnium Sanctorum. Svatoň, úředník pana Mikuláše Trčky z Lípy, u. p. n. k. s. t.: Když sem byl na Kolíně purkrabí, tehdy

jest JMt pán ráčil mi rozkázati, abych prodávati rozkázal na Sánskaych Bořích bor a lesy. A potom když jest on pan Trčka učinil smlouvu se panem Bohuší Kostkú, aby sě ten les na Sánsku více neprodával a nemaytil; i nebyl prodávaný ani meycený, pokudž pan Mikuláš Kolínu v držení byl; ihned panu Hynkovi dán jest ten bor Sánský v moc. A z té příčiny bylo jest hájeno to maycenie, pro rybník Bacovský, aby sě měl čím taras vopravovati u téhož rybníka.

Janák z Veltrub, člověk pana Zdeňka Veltrubského, u. p. n. k. s. t.: Byl sem hajným v Sánech na Bořích u pana Mikuláše Trčky ꝛc. Pak rozkázal mi JMt prodávati ty lesy Bory. Potom pak pro rybník Bacovský pan Trčka kázal lesy zastaviti, aby více mayceny nebyly. Potom poddáni jsú ti lesové panu heytmanovi panu Hynkovi, kterýž tehdáž ty časy byl heytmanem na Poděbradech; a za držení páně Trčkova po té zápovědi nejsú mayceni ti lesové.

Blažek Koktan z Kolína u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že pan Mikuláš Trčka zapověděl, aby les Sánský maycen nebyl, a ktož jsú koli koupili, aby ničímž nehýbali.

Jan Tkadlec z Sán, královský člověk, u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že jsú Sánské lesy zapověděli, aby mayceny a prodávány nebyly. A potom jsú viec neprodávali jich za drženie pana Mikuláše Trčky po té zápovědi.

Jakub Rejík z Sán, člověk královský, u. p. n. k. s. t.: To mám v paměti, že jest sě stala zápověď k Janákovi hajnému o Sánské lesy, aby nebyly mayceny. A on jest to zachoval jako dobrý člověk, že nenie mayceno po zápovědi za drženie páně Trčkova.

Pavel Kulhánek z Sán, člověk královský, u. p. n. k. s. t.: To pomním, že jsú byli mayceni lesové Sánští. Potom jest pak zápověď učiněna, aby ti lesové Sánští mayceni nebyli. A po té zápovědi nenie viece mayceno za drženie pana Trčky.

R. IV. l. D. 28. a. Srov. nález č. 1625 na str. 284.

1700.

Mezi Havlem Šimuonie, řezníkem Nového města Pražského, s jedné, a purgmistrem a konšely i vší obcí Nového města Pražského s strany druhé. 1510, 6. listopadu.

Feria IV. die Leonardi. Václav, syn Radochuov, měštěnín Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mám v paměti, že sem koupil deset voldarských volův za štyrydceti kop a za IV kopy grošuov vše míšenských, kteréžto voly vzali jsú Frycek z Starého města a Zich nebožtík vše z Starého města Pražského pro Pavla Doudleba, měštěnína Nového města Pražského, Němcóm. Kázali mi pan purgmistr a konšelé Nového města Pražského položiti těch XL a IV kopy míšenské před sebou na rathouze Novoměstském v radě. A položil sem.

Matouš Pleška, řezník, měštěnín Nového města Pražského, u.

p. n. k. s. t.: Koupil sem voly u Frycka a u jeho tovaryšuov u vsi Štěrbohol. A zač sem je kolivěk koupil, že jsem ty všecky peníze před pány Novoměstskými položil na rathouze Nového města Pražského za purgmistrstvie nebožtíka pana Maříka Kropáče.

Mikulášek Malý, měštěnín Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Koupil sem voly u Štěrbohol od Frycka z Starého města Pražského a od tovaryšuov jeho; ale nepomním zač. A dal sem za ně nětco peněz jemu Fryckovi a tovaryšóm jeho, a vostatek těch peněz za ty voly dal sem pánóm Novoměstským za purgmistrstvie nebožtíka pana Kropáče.

R. IV. l. D. 30. b.

1701.

Mezi Alšem Zručským z Chřenovic s jedné, a Arnoštem, Chvalem, Mikulášem a Krystofem, vlastními a nedílnými bratřími z Leskovce s strany druhé. 1510, 8. listopadu.

Feria VI. post Leonardi. Jan Znamenáč ze Zruče u. p. n. k. s. t.: Když přišel kněz Filip z Mnichovic na Zruče, i učinil s ním zmienku pan Zrucký, řka mu: Kněže Filipe, jsi-li svobodný? A kněz řekl: Pane milý jsem, neb kdež sem měl smlúvu s Mnichovskými do svatého Havla, tomu sem dosti učinil a ještě i viece; co sem byl přes smlúvu, dadí-li mi co za to, vezmu, nedadí-li mi, já jich neupomínám. I bral sem odpuštění od nich na kázání dvakrát neb třikrát. A pan Zrucký řekl: Nu, kněže Filippe, když si svobodný, učinil s ním smlúvu za tři léta. A otázal se jeho: Skuoro-li se chceš přistěhovati sem? A kněz řekl: Třebas hned, však sem svobodný. I otázali sme se rychtář a konšelé, co by potřeboval saní neb vozuov. A on řekl: Nynie dvoje, a potom poviem po těch, co viec třeba bude. A potom poslal pán k němu posla před tím den, než saně poň poslali, Matěje mlynáře, má-li tam jakú nesnáz aneb ňáké záští, aby pánu dal znáti po tomto poslu. A on pověděl, že nemá nic, než aby přijeli se třmi vozy a s šestery saněmi.

Pavel ze Zruče u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když přišel kněz Filip z Mnichovic na Zruče, chtěje se zjednati, i otázal se jeho pan Zrucký: Jsi-li svobodný? A kněz řekl, že jsem, a že sem se byl zjednal do svatého Havla, i doslúžil sem. I smluvil se u pana Zruckého za tři léta, a tak dále pravě, že sem ještě přes smlúvu u nich byl po svatém Havle dobrovolně. I chtí-li mi co za to dáti, vezmu, pak-li nedadie, já jich neupomínám. A pan Zrucký řekl: Dobře jest, milý kněže, když ste svobodni; a brzo-li by se chtěl sem přistěhovati? A kněz řekl: Co najspieš; třebas dnes neb zajtra. A prosil, aby pán s ním poslal dvoje saně, že sem pošli napřed otce a co budú moci jiného uvézti. A po těch dám znáti, kolik vozuov neb saní budete mieti poslati viec po mne. I poslal zase koně, že byla zlá cesta a že pro zlú cestu nemuož nic poslati. A dále týž kněz vzkázal, aby poslali k němu

člověka před tím den, a že jim dá po něm věděti, když budú mieti poň přijeti. I poslali sú tam Matěje mlynáře. A potom ten mlynář pověděl, aby tam v pondělí byli s vozy a saněmi, aby toho devatero bylo.

Michek ze Zruče [sv. p.]

Jan Vrba ze Zruče u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jest přišel kněz Filip do Zruče ku pánu. I otázal se jeho pán: Chceš-li se u mne smluviti? A on řekl, že chci. I otázal se jeho pán: Jsi-li svobodný? A kněz řekl, že jsem. A pán řekl: Dobře jest, neb kdyby byl nebyl svobodný, já bych o tě státi nechtěl. A řekl mu: Dlouho-li by chtěl se u mne smluviti a mohlo-li by býti za tři léta? A kněz řekl, že dobře. I otázal se jeho pán, skuoro-li by se chtěl přistěhovati. A kněz řekl: Třebas dnes; neb sem já jim dosloužil o svatém Havle, a také sem bral od nich odpuštění na kázání. A řekl dále: Pane, byšte poslali se mnú asa dvoje sáně jednou prací, a já bych po nich sem nětco poslal. I poslali dvoje sáně. A potom neposlal než koně prázdné, ještoto cesta zlá byla. A potom poslali sú tam souseda jednoho Matěje mlynáře, aby nám dal znáti, kdy káže s vozem po se přijeti. I jeli sú tam v sobotu s vozy.

Havel hanykéř ze Zruče u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když sme přijeli do Mnichovic po kněze, i vypřáhli sme koně a dávali sme jim jiesti. I udeřili na nás Mnichovští a pobrali nás s koňmi i s vozy, a drželi nás až do dvú neděl a dávajíc nám zrádce a zloděje. A potom nás vydali svým pánuom na Cerkvici. A prve nás zavázali Mnichovští ctí a věrou. A potom pan Arnošt na Cerekvici také nás zavazoval ctí a věrou a potom nás pustil na ten závazek. A podnes jsme v tom závazku a nejsme propuštěni.

Martin kovář ze Zruče u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když sme přijeli do Mnichovic po kněze, i zvázali sme koně u plotu, kdež sme mohli, a dali sme jim jiesti. A v tom udeřili na nás Mnichovští a praviece: Bijte je, z kurvy syny a zloděje! A potom nás pobrali se vším a zavázali nás ctí a věrou, a drželi nás dvě neděli bez jednoho dne. A potom nás vydali na Cerekvici ku pánuom svým. A tu pan Arnošt Leskovec zavazoval nás pode ctí, pod věrou a pod duší zatracení na zámku svém. A podnes toho závazku prázdni nejsme.

Valeš ze Zruče u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když sme přijeli do Mnichovic po kněze, abychom jeho přivezli, i zvázali sme koně u plotu a dávali sme jim jiesti. A v tom udeřili na nás Mnichovští a pobrali nás se vším, a dávajíc nám zrádce a zloděje, že sme jim chtěli kněze vykrásti, a potom nás ctí a věrou zavázali, a drželi nás dvě neděli bez jednoho dne. A potom nás vydali na Cerekvici pánuom svým. A tu nás páni Leskovci znovu zavazovali též ctí, věrou, abychom se jim stavěli. I stavěli sme se. A potom když sme se stavěli, tu nám opět odložili, abychom se jim stavěli, kdež nám rozkáží a když nám dadie týden napřed věděti.

Mikulda ze Zruče [sv. p.] Jan kovář ze Zruče [sv. p.]
Martin z Chabřec [sv. p.]
Duchek z Chabřec, člověk páně Čabelického [sv. p.]
Marek z Jiřic [sv. p.] Jan Ješkovec z Jiřic [sv. p.]
Havel z Jiřic [sv. p.]
Pavel Švec ze Zruče, člověk páně Alšuov ze Zručí, [sv. p.]
Beneš sladovník ze Zručí, člověk páně Alšuov ze Zručí, [sv. p.]
Ondřej sladovník ze Zručí, člověk páně Alšuov ze Zručí, [sv. p.]
Martin z Chabřic, páně Čabelického člověk [sv. p.]
Jan ze Zručí, páně Alšuov člověk, [sv. p.]
Voldřich z Chabřec, páně Zruckého služebník, [sv. p.]
Kříž z Jiřic, páně Alše Zruckého člověk, [sv. p.]
Marek z Jiřic, páně Alšů Zruckého člověk [sv. p.]
Vávra z Samechova, přímí Slavík, páně Alšů Zruckého člověk, [sv. p.] Jan Plch ze Zruče, páně Alšů Zruckého člověk, [sv. p.]
Vondra ze Zruče, páně Alšuov Zruckého člověk, [sv. p.]
Bohuslav z Samechuova, páně Alšuov Zruckého člověk, [sv. p.]
Vondra Kožíšek z Samechova, páně Alšuov Zruckého člověk, [sv. p.] Beneš ze Zručí, páně Alšuov člověk, [sv. p.]
Jan Ticháček ze Zručí, páně Alšuov člověk [sv. p.]
Havel Němec ze Zručí, páně Alšuov člověk, [sv. p.]
Jaroš ze Zruče, páně Alšuov člověk [sv. p.]
Martin Luzenský ze Zruče, páně Alšuov člověk, [sv. p.]
Martin Trnka ze Zruče, páně Alšuov člověk, [sv. p.]

Feria III. post Martini [12. listopadu]. Kněz Tomáš, farář v Činěvsi, na tu přísahu, kterúž jest biskupu při vzetí kněžství svého učinil, svědčil takto: To mi svědomo, že pan Aleš Zrucký propustil všecky duochody, kteréž přileží k záduší tu ve Zruči, knězi Filippovi, a on přiřekl býti u něho tři léta. A také pan Zrucký chtěl mu dáti na to list. A kněz Filipp pověděl: Pane milý, já VMti viec věřím, než těm všem listuom. A také se jeho pan Zrucký ptal, jest-li svobodný. A kněz Filip pověděl, že sem vzal odpuštění a sem svobodný.

V středu den svatého Brykcí [13. listopadu]. Tomáš ze Zruče u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když pan Zrucký smlúval kněze na zámku a při tom udělal na něm otázku, jest-li svobodný a nemá-li závady žádné. A přitom byl kněz Tomáš z Pertoltic a konšelé páně Zruckého. A když měl po něho vozy poslati, tehdy když jel skrze Říčany, poslal po mě, abych se ho otázal, nemá-li zámatku žádného. A v tom ten den Matěje mlynáře k témuž knězi posláno jest. Ale tu sem nebyl, co sú spolu mluvili. A potom sem já se tu k tomu knězi z Říčan přibral,

neb pan Zrucký také jeden vuoz poslal po mne. A tu přijevše k tomu knězi, i krmili sú koně, a někteří jedli v světnici a pili. A v tom přišli Mnichovští i bili je. A tu sem byl a rychtář Žák, bráníce toho. A tu jest pobráno, což bylo na voziech i vozy i mé, co sem tu byl přivezl. A to sem já vyručil na Jílový, což bylo mého, s přátely mými.

[Později připsáno:] M°DXI ve čtvrtek po Zvěstování Matky Boží, alias o středopostí [27. března]. Kněz Filip farář v Zásmucích na tu přísahu, kterúž učinil biskupu na přijímání svého kněžstvie, svědčil takto: Svědectví vydávám proti panu Arnoštovi před VMtmi a zvláště lituje křivdy a nevinnosti své i také lidí Zručského, kterak od něho od pana Arnošta nazváni sme lotři a zlodějie v té při, kdež já toho před VMtmi chci provésti, že ti nejsme a nebyli jsme, a to panem administratorem a pány Jílovskými, a to takto, že ta křivda a souženie, které mi se dálo od Mnichovských i dobytku mému, i zjevné zlodějstvie z domu, mnohokrát sem toho toužíval na kazatedlnici, a opravy žádné neviděv, utek sem sě ku panu administratorovi a ty všecky věci vznesl sem naň jakožto na svého staršího. Pro kteréžto příkoře nemohl sem i lidem okolním mým poslúžením a úřadem dosti učiniti, pokud sem s nimi smlouvu vzal. Pan administrator vyslyšev dal mne do Jílového za faráře, a oni o tom zvěděvše i ode mne na kazatedlnici slyševše, psali lstivě podtají list, jako by ode mne poslán byl, aby nejezdili, že on s námi zasě zuostal jest. Když já tu lest zvěděv, odšel sem ku panu administratorovi. I nenalezl sem ho doma. Potom oni [Jílovští] načekavše se, zjednali sobě faráře. Pak pan Zručský zvěděv, že mého bytu v Mnichovicích nenie, poslal svého ouředníka jménem Tomka, abych sě k němu vypravil, chtěl-li bych farářem v Zruči býti. Já odšed přišel sem k němu na hrad, dokonalú smlúvu s ním sem vzal, abych byl farářem. Toliko sem sobě to pozuostavil, abych moh to oznámiti panu administratorovi. V tom vějice a zimy veliké udeřily, že sem nemohl administratora dojíti. Potom pan Zručský v týden poslal lidi své po mne, nic nemysle zlého ani rozkázav, by mne kradli, než jako po svobodného svobodně. A když přijeli v hodinu na noc, tomu sě dívali Mnichovští z domu i také někteří na dvoře mém byli. A když sem je přivítal, uvedl sem je do světnice, aby se vohřili a pokrm přijali. V tom ouředník na zpuosob tázal se, kterak by se měli zachovati. Pověděl sem jim, že mají sě opověděti rychtáři, ačkoli rychtáře doma nebylo, než komuž bylo poručeno rychtářstvie, k tomu sem pachole s nimi chtěl poslati. A oni v tom udeřili k šturmu, a na ty, kteří sú při vozích byli, jali se bíti, mluvíce: Bíte s kurvy syny a zloděje, že nám chtie kněze krásti. Kdež já vyšed ze světnice, i s těmi, kteříž jsú byli z starších Zručských, odpor sem jim činil a odmlúval i s nimi, že tak nenie. A nic nemohše odolati řečí, dali sme jim vuoli, aby již činili, co chtí. Tehda oni koně i vozy i sáně i zbroje jich brali sú od nich, a toho jistého ouředníka Tomka

statek naložený a nětco sekaniny mé pobravše, na rynk uvezli a ostříhali. Potom na zajtří poslavše, koho sě jim zdálo, tepruv mi z domu statek brali a v kostele zamkli, a se mnú sě divně zaklínajíc, abych nikam nechodil, i čeleď mú vsázevše do klády. Potom pan Zručský nemoha sě dočekati přijel a tázal sě: co by sě to dálo? Kdež oni oskočivše jej s voštípy a s jinú braní, potrhali sě naň a z věže střelbu vedli. Tu pan Zručský nechav vády s nimi, odjel jest k úředníkóm krále JMti, jako na spravedlivého náleželo. V tom bratří pana Arnošta přijevše, kázali mi sobě klíče dáti. Tu brali, co sě jim líbilo, i s rychtářem. Potom sám pan Arnošt přijev, lotry, padúchy zlodějské dával mně i jim, kdež já počav odporu činiti, překáženo mi jest, a krátce abych mlčal, než abych vsazen byl i uručen. Potom pan Arnošt kázav statek Zručských k sobě vésti na Cerekvici i s lidmi Zručskými. Toto svědectvie vydávám před VMtmi na pana Arnošta i jeho pochlebníky.

R. IV. l. E. 3. a.—8. b., 11. a. a 12. a.

1702.

Mezi Alšem Zručským z Chřenovic s jedné, a mezi lidmi Leskovcuov z městečka Mnichovic, zejména rychtářem, konšely i vší obcí téhož městečka Mnichovic s strany druhé. 1510, 8. listop.

Feria VI. ante Martini. Jan Znamenáč ze Zručí, páně Alšuov člověk, [sv. p. jako na str. 345].

Mikuláš Michek, člověk páně Alšuov ze Zručie, [sv. p.]

Pavel ze Zručí, člověk páně Alšuov, [sv. p.]

Jan ze Zručí, páně Alšuov člověk, [sv. p.]

Matěj mlynář ze Zručí, člověk páně Alšuov, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že jest poslal mne pán muoj pan Aleš od rychtáře a od konšeluov knězi Filipovi do Mnichovic. A já sem k němu k knězi Filipovi mluvil: Jest-li jaký zámatek mezi Mnichovskými a mezi vámi, abyšte dali znáti? A on tak pověděl, že netřeba; nechť jedno přijedou v pondělí po mne a v Skalici nechť mne počkají, ať pokrmie koní u Pupkuov.

Pavel ze Zručí, páně Alšuov člověk, [sv. p.]

Havel ze Zručí, páně Alšuov člověk, [sv. p.]

Martin kovář ze Zručí, páně Alšuov člověk, [sv. p.]

Valeš ze Zručí, člověk páně Alšuov, [sv. p.]

Beneš ze Zručí, člověk páně Alšuov, [sv. p.]

Mikuláš příjmím Mikulda ze Zručí, [sv. p.]

Vondřej sladovník, člověk páně Alšuov ze Zručí, [sv. p.]

Jan Kovář ze Zručí, člověk páně Alšuov, [sv. p.]

Jan ze Zručí, páně Alšuov člověk, [sv. p.]

Voldřich z Chabřec, služebník páně Alšuov Zruckého, [sv. p.]

Duchek z Chabřic, člověk páně Čabelického, [sv. p.]
Jan Ješkovec z Jiřic, člověk páně Alšuov, [sv. p.]
Havel s Jiřic, člověk páně Alšuov, [sv. p.]
Kříž z Jiřic, člověk páně Alšuov, [sv. p.]
Bohuslav z Samechova, páně Alšuov člověk, [sv. p.]
Beneš ze Zručí, člověk páně Alšuov, [sv. p.]
Vondráček ze Zručí, člověk páně Alšuov, [sv. p.]
Vondra z Samechova [sv. p.] Vávra Slavík z Samechova [sv. p.]
Jan Plch ze Zruče [sv. p.] Jaroš ze Zruče [sv. p.]

Kněz Tomáš, farář v Činěvsi na tu přísahu, kterúž jest biskupu učinil, při vzetí kněžství svého, [sv. p. jako na str. 347.]

Feria IV. die Brykcii [13. listopadu]. Tomáš ze Zruče [sv. p. jako na str. 348 s tímto koncem]: A potom, když sú Zručtí přijeli po kněze, tu sú koně vypřáhali a zvázali u plotuov. A oni na ně přišli a počátek bitvy na ně udělali. A já sem byl tu a rychtář Žák, nedadúc jim v hromadu. A potom pobrali vozy i koně a vedli na rynk, a to, což bylo na voziech i mé, to sú též pobrali; neb pán po mne také jeden vuoz poslal. A potom sem sobě vyručil statek ten svuoj s přátely svými na Jílovaj.

[Později připsáno:] MDXI° sabbato die Longini [15. března]. Kněz Filip, farář v Zásmucích, na tu přísahu, kterúž učinil biskupu na přijímání svého kněžstvie, svědčil takto: To jest mi svědomo, že za svobodného jsú mne faráře Zručtí, lidé páně Alšovi, vzali a přijeli po mne do Mnichovic jakožto po svobodného svobodně, že jsú se sami Mnichovští na to dívali. A když Zručtí přijevše, ke mně do světnice vešli, aby se shříli a pokrm přijali, kterýž sem připravil jim, v tom jest ouředník, kteréhož pan Zručský s nimi poslal jménem Thomek, kterýž i šaty, maje se stěhovati, přivez ke mně, aby se se mnú stěhoval do Zruče; pak týž Thomek otázal jest se na obyčej, poněvadž jsi se prve od nich stěhoval. Pověděl sem, že se rychtáři máte opověděti. Ačkoliv rychtáře doma nebylo, pověděl sem, že já teď pachole své pošli s vámi a komu jest rychtářstvie poručeno. A než se shříli a pojedli, udeřili na ty, kteří jsú při vozích a saních byli, k šturmu, šturmujíc, křičíce: na zloděje, že nám chtie kněze vykrásti, kdež mé všecky věci ještě v domu byly jsú, krom šatuov toho jistého Thomka, sáně plné s truhlicemi, a někteří z těch, kteří přijeli, sěkaniny na dva vozy nakladli v plachtách. A Mnichovští bili je ty lidi páně Zručského a svú vuoli s nimi měli. A tak zjímavše je pobrali jim statek, koně tak se všemi věcmi. A přiběhše do domu ke mně, tepruv mně pobrali a v kostele zamkli. V tom pan Zručský přijel, divě se tomu, co by sě to dálo. Pověděli jako nepraví, pochápajíce se na pana Zručského s voštípy i s jinú braní. Tu sem já nemohl odolati proti nim ani pan Zručský. V tom přijel pan Arnošt a kázal je vésti k sobě tam na

hrad na Cerekvici. V tom bratr jeho mladší kázal sobě klíče dáti ode všech věcí mých, a tu vybírali s rychtářem, co se jim zdálo, že já ke všem věcem nemohu přijíti.

Martin Lužecký ze Zručí, člověk páně Alšuov, [sv. p.]

Martin Trnka ze Zručí, člověk páně Alšuov, [sv. p.]

Jan Ticháček ze Zručí, člověk páně Alšuov, [sv. p.]

Havel Němec ze Zručí, člověk páně Alšuov, [sv. p.]

Martin z Domahoře, páně Alšuov služebník, u. p. n. k. s. t.: Když sě smlúva měla státi mezi panem Zručským a knězem Filipem, přišel kněz Filip ku pánu na hrad na Zruče. Řekl jest mu pán: Kněže Filipe, nemáš-li žádné závady s Mnichovskými, aby mu pověděl, aby vo to žádné nebylo nesnázky. A kněz Filip pověděl, že nemá žádné závady a že jest jim dobyl, než nyní jsem u Mnichovických dobrovolně. Potom pán ho votázal: Brzo-li by pak byt tvuoj mohl býti u mne? A on řekl: Kdy chcete kolivěk. Pan Aleš pak poslal poň dvoje sáně. I nepřivezli ho, že psal jest kněz Filip, že jest cesta zlá. Nechali saní tam v Mnichovicích a přijeli s koňmi zasě domuov. Potom poslal pan Zrucký Matěje mlynáře z Podhorního mlayna, aby ještě sě otázal ho, má-li jakú závadu s Mnichovskými. A on zasě po mlynáři vzkázal, aby přijeli poň, a přinesl panu Alšovi list, kterak sě mají zpraviti a kdy poň přijeti, že jest odpuštěnie vzal. A když byli vezli kněze Filipa, řekl jest: Vezmete otce mého s sebou.

[Po straně přípisek:] Toto jest svědek Zručského.

R. IV. l. D. 23. b. a E. 3. a.—E. 22. a.

1703.

Mezi Janem Niczlem z Normberka s jedné, a paní Annú z Kováně s strany druhé.
1510, [9. listopadu]

Jošt kupec z Malé Strany u. p. n. k. s. t.: Poslal mne nebožtík pan kancléř s panem Litvínem, služebníkem svým, na Malostranský rathouz tehdáž, když Niczl stál o svuoj dluh, který měl na Petrovu Šenkovu domu. I z té příčiny pan kancléř pana Lithvína se mnú poslal, abychme Niczlovi pověděli, aby on Niczl na hrad ku panu kancléřovi šel, že pan kancléř s ním s Niczlem chce sě smluviti o ten dluh, který on Niczl měl na tom domu Petrovu Šenkovu. A Niczel toho učiniti nechtěl. Potom jsú páni Malostranští jeho Niczle k tomu měli, aby šel nahoru ku panu kancléři bez práva pohoršenie, muože-li se s ním smluviti, to buď, pak-li nemuož, aby sě utek zasě též jako prve bez práva pohoršení.

[Později připsáno:] MDXI° feria VI. die Ambrosii [4. dubna]. Erazym Frey kupec, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mi dobře v paměti jest, kdež mne jest prosil Niczl, abych s ním došel ku panu kancléři nebožtíkovi s Mikulášem Děcským, aby mu ujištěn byl dluh, který jemu Niczlovi ne-

božtík Petr Šenk dlužen byl, a on pan kancléř ten dluh na sě vzal. Tu sem přišel k nebožtíku panu kancléři s ním s Děcským. Tu jest Děcský mluvil s panem kancléřem, aby jemu ten dluh ujištěn byl podle smlouvy mezi nimi učiněné. Tu pan kancléř pověděl, že se tomu má dosti státi, a děkoval Niczlovi, že jest to proň učinil.

R. IV. l. E. 11. b.

1704.

Mezi purgmistrem a raddou i vší obcí města Brodu Českého s jedné, a Gabrielem Lemprczoglem ze Dvoruov s strany druhé. 1510, 8. listopadu.

Feria VI. ante Martini. Šimon Papež z Českého Brodu u. p. n. k. s. t.: Co se tkne Gabriele, když jest pan Zdeněk při něm byl, chtěl Gabriel do města Brodu jeti, a pan Zdeněk jemu nedal. Potom zláv jemu panu Zdeňkovi Gabriel řekl: Zvyjebený zrádce, že pojedu a zabím sobě dva nebo tři k libosti! To se dálo na předměstí u samé brány.

Svatoš branný z Českého Brodu u. p. n. k. s. t.: Když jšel pan Matěj z Nové Vsi, a Gabriel již mohl za městem býti, i vrátil se zase. Pak když měřili do města za ním, tehdy pan Zdeněk chytil ho a řekl mu: Milý bratře, pojeďme předse a nesnáze nedojdem. A on mu se vytrhl a řekl mu: Nech mě, ať sobě chlapa nebo dva zabím k libosti. A vjel do města. A ihned na pana Matěje meče dobyl a třel naň koněm. A pan Škvořecký vytrhl tesák na pana Matěje i vehnal jej do domu páně Šmikova.

Thomáš z Brodu Českého u. p. n. k. s. ɔc: Jšel pan Matěj ze Vsi a já s ním. Tehdy Gabriel vskočil za námi do města, a pan Matěj ustúpil mu k Šmikovým vratóm. A on dobyv meče i třel naň koněm a dával mu: Zvyjebený zrádce, proč s tím kopím chodíš? A on mu řekl: Neb jsem je sobě koupil. A pan Zdeněk vskočil mezi ně i velel panu Matějovi, aby před ním ušel. A von řekl: Proč bych před ním ucházel? A já mu nic vinen nejsem. A on vždy přes kuoň chtěl pana Matěje uhoditi. I když naň třel koněm, a on mu ranil kuoň a ptal se ho: Proč s tím kopím a na koho chodíte? A on mu řekl: Na žádného, než po své potřebě.

Martin z Brodu u. p. n. k. s. t.: Jšel pan Matěj ze Vsi, a Gabriel na něho třel hned koněm a dobyl burdéře, chtě ho bíti, a dával mu chlapy a zrádce. Pan Matěj mu pověděl: Nechte mě, jeďte, kam vás Buoh obrátí, ať já jdu po své potřebě. A pan Zdeněk jeho zajiežděl a hájil mu toho. A on pověděl, že mi jest nelze než chlapa nebo dva zabíti.

Jíra z Brodu, příjmí Vodička, u. p. n. k. s. ɔc: Když jsem seděl v vězení v věži, slyšel jsem, kterak se Gabriel jich ptal: Na koho s těmi sudlicemi chodíte? Potom jsem viděl děrou s věže a slyšel jsem, že řekl Gabriel panu Ma-

tějovi: Dáš sem ten voštíp! A on mu řekl: Pane, nedám! Tehda on mu řekl: Proč s tím chodíš? A on mu řekl: Pane, proč jsem jej sobě koupil? A on naň dobyl burdýře a řekl mu: Zvyjebený zrádce, dáš jej sem! I třel naň koněm, chtě mu škodu udělati. A druhý pacholek také nabiezel pana Matěje: Dáš sem voštíp! A sáhl k němu i rukou. A Gabriel v tom vobrátil kuoň, chtě, aby mu dal zadními nohami. A on mu pobodl kuoň. A on když uhlédal, že mu kuoň raněn, ssedl k němu pěšky. Tehdy přiběhl pan Jan z královské hospody, kázal Matějovi ustúpiti do vrat. Potom Škvořecký vyběhl na pana Matěje a vytrhl tesák a řekl mu: Co zvyjebený Matěji děláš? A Gabriel chtěl za panem Matějem do vrat, a Škvořecký jemu nedal. A on mu řekl: Muoj milý pane, pusťte mě, však mi je zrádce zabil kuoň. Potom se on vždy na něho do vrat třel; a pan Škvořecký dral se s ním o zbroj, chtě mu vydřieti tesák. I řekl mu: Poď, milý Gabrieli! I vedl se s ním do hospody. Já tobě slibuji za všecko; poď, neboj se a nech toho jedno.

R. IV. l. E. 23. a.

1705.

Mezi knězem Janem bytem nyní v Mladé Boleslavi s jedné, a Zdeňkem z Prorubě s strany druhé. 1510, 9. listopadu.

Sabbato ante Martini. Kliment z Bezna, člověk paní Boleslavské, u. p. n. k. s. t.: Když měl činiti počet kněz Jan, který nyní jest v Boleslavi, panu Zdeňkovi z Prorubě, při tom počtu žádné smlouvy sě jest nestalo.

Mikeš z Bezna, páně Vančuruov člověk, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti jest, že jsú sě sešli do domu kněžského tu v Bezně kněz Jan, který nynie bytem jest v Mladé Boleslavi, se panem Zdeňkem z Prorubě. Toho sem já svědom, že mezi knězem Janem tajmž a panem Zdeňkem z Prorubě smlouva žádná sě nestala, než dobrú volí sě rozešli. Prosili sebe oba, aby jeden druhému odpustil, co jsou sobě mluvili aneb oč jsú sě spolu hněvali.

Martin z Mladé Boleslavě u. p. n. k. s. t.: Ten pátek před svatým Janem k rozkázání páně hejtmanovu jeli sme s knězem Janem do Bezna, a tam panu Zdeňkovi kněz Jan počet učinil řádný, a pan Zdeněk jej od něho přijal. A kněz Jan požádal, aby zasě pan Zdeněk jemu knězi Janovi zasě počet učinil. V tom pan Zdeněk dal sě v posmievánie kněze Jana, a my sme pak s tím pryč odjeli; a pověděli sme panu Zdeňkovi také, že nejsme s tím posláni, aby z něho posměch měl.

Jan kantor z Mladé Boleslavě u. p. n. k. s. t.: Z rozkázání pana hajtmana jeli sme s knězem Janem ku panu Zdeňkovi z Prorubě do Bezna do kněžského domu v Bezně. Tu pan Zdeněk požádal na knězi Janovi počtu, a kněz Jan jemu panu Zdeňkovi počet udělal. I požádal tajž kněz Jan na panu Zdeňkovi počtu, aby mu zasě učinil. I počav činiti počet i dal sě v smích, knězi sě posmí-

vaje. A my vstavše, řekli sme: Nejsmeť my, pane Zdeňku, vysláni od pana hajtmana na žádný žert. A s tím sme odešli pryč.

R. IV. l. E. 9. a. Srov. svědomí č. 1584 a 1698 na str. 257 a 342.

1706.

Mezi Štefanem, Jiříkem a Benešem vlastními bratřími z Pantnova*) s jedné, a Purkartem Točníkem z Křimic se strany druhé. 1510, 9. listopadu.

Sabbato ante Martini. Benedikt Urleych z Nového Plzně u. p. n. k. s. t.: Když jest mne poslal Štefán z Pantnova*) k Purkartovi Točníkovi z Křimic, když jest rybník lovil, pro dvamezcítma lžic s stříbrnými nákončími a pozlacenými a dvě z holého stříbra a o koflík stříbrný, a tu jest pověděl on Štefan, abych jednoho bez druhého nebral. Tu jest Točník pověděl, že lžíce dáti chce; než co sě koflíku dotýče, to Jiřík a on Štefan dobře vie, na jaký jest to spuosob; bez čeho by býti nechtěli, mají právo před sebú, s čeho mě viniti. Při tom on Točník pověděl, dal-li jest Štefan co jeho Točníkově mateři víc schovati, aby sě on Štefan dal zabiti a šel k ní na onen svět. Potom podruhé jest mne poslal on Štefan k němu k Točníkovi, abych vzal, co mi dá. Tu jest Točník sestře své kázal lžíce přinésti, a já sem je od nie vzal. Potom jest mi přikázal Točník, abych jich nevydával, že sě chce o to raditi. Po některém dni kázal mi jest on Točník Štefanovi lžíce ty dáti.

Andres Gytlar z Plané u. p. n. k. s. t.: To mi dobře vědomo jest, když sem sloužil u pana Jiříka z Pantnova v Malešicích, přišel pan Točník v Plzni ke mně a prosil mne, abych tomu plesnivému koni dosti jísti dal, že mi chce dáti na pivo. A potom poslal Poláčka svého pacholka do Malešic, abychme ten kuoň vosedlali. Potom přijel pan Točník hnedky za ním, a Poláček na kuoň sedl a jel pryč s panem Točníkem. A ten kuoň byl jest páně Štefanuov z Pantnova.

R. IV. l. E. 10. a. *) Může se též čísti „Pantuova“ aneb „Pautnova“.

1707.

Mezi Albrechtem Klusákem z Kostelce s jedné, a mistrem Staňkem kameníkem s strany druhé. 1510, 9 listopadu.

Sabbato ante Martini. Vaněk sladovník z Bezna, člověk páně Zdeňkuov, u. p. n. k. s. t.: To jest mi dobře v paměti, kteráž jest pře mezi panem Klusákem a s druhé strany s Staňkem kameníkem, že jest Staněk zjednal věži dělati, a než ji udělal, že jest sě rozbořila. A v tom zasě s ním s panem Klusákem že jest smluvil tu věži dělati, a smlouvu jsú vepsali v řezanú ceduli. Kázal jemu Staňkovi pan Klusák to dílo uručiti. I prosil jest mne Staněk, abych zaň slíbil. Pak předstoupili sme před pana Klusáka, chtíce slíbiti. A pan Klusák

četl Staňkovi tu smlúvu, kterúž sú vepsali v řezanú ceduli, a řekl tak: Staňku, přistupuješ-li k tomu dílu dobrovolně? A on řekl: Přistupuji. A pan Klusák řekl: Určiž mi to! A my pak slíbili sme zaň. Potom pan Klusák řekl jemu Staňkovi: Uděláš-li mi to na lidské zchválenie a budeš toho na mne hleděti, chciť na to dílo pomoc učiniti.

Martin z Bezna u. p. n. k. s. t.: V té při, kteráž jest mezi panem Klusákem a Staňkem kameníkem, že jest pan Klusák s ním s Staňkem smlouvu udělal, aby mu dělal věži. I dělal, a když měl dokonati, tehdy sě zasě zbořila. I smluvili sě, aby mu předsě zasě dělal jinou. Pak vzavše spolu smlouvu, požádal mne Staněk, abych zaň slíbil, že té smlouvě dosti chce učiniti. Na to sobě s panem Klusákem zdělali cedule řezané. I přišli sme před nebožtíka pana Klusáka. I četl pan Klusák smlouvu s té cedule i votázal Staňka: Přistupuješ-li k tomu dobrovolně? A Staněk pověděl, že přistupuji. A pan Klusák řekl: Ujistiž mi to! I ujistil jest, a my zaň slíbili. Tehdy pan Klusák tak pověděl: Staňku, dělaj! Uděláš-li na lidské schválenie a budeš-li toho na mně hleděti, také nechci tebe tak nechati, chciť vopraviti.

Václav sladovník z Podcetně u. p. n. k. s. t.: Co sě dotýče pana Klusáka s Staňkem kameníkem, zjednal jest Staněk u pana Klusáka věži dělati, a potom sě zbořila. Potom s ním učinil smlouvu dobrovolnú, aby ji zasě znovu dělal. Na to udělali sobě cedule řezané. Potom požádal pan Klusák Staňka, aby mu určil. I určil jest, a já sem zaň slíbil. Pan Klusák pověděl: Udělá-li na lidské schválenie, a bude-li na něm pěkně toho hleděti, že chce mu penězi opraviti.

R. IV. l. E. 22. a.

1708.

Mezi Václavem Andělem z Ronovce s jedné, a s Pavlem Choltickým z Oujezda s strany druhé. 1510, 9 listopadu.

Sabato ante Martini. Václav rychtář z Přeloučí, člověk páně Anděluov, u. p. n. k. s. t: Jest mi to dobře v paměti, když sem byl poslán s jinými od pana Václava Anděla z Benešovic ku panu Pavlovi na Choltice, aby jemu panu Andělovi ten pych napravil, kterýž jest mu učinil, když jest mu Vaňka služebníka jeho zavázal slibem, lep a ptáky i kalousa pobral, aby mu služebníka propustil a lep a ptáky a kalousa aby mu zasě vrátil. A pan Pavel jest nám tak pověděl: Tak mu krátce povězte, že sě chci k němu podle práva zachovati.

Jan Šilhavý z Přeloučí, člověk páně Anděluov, [sv. p.]

Havel z Benešovic u. p. n. k. s. t.: Když sem byl poslán ku panu Pavlovi na Choltice od pana Václava Anděla s listem a nalezl sem pana Pavla na rybníce a dal sem mu ten list. A on jej ode mne vzal a pohleděv naň i řekl: Nechci mu, nesvědčí mi; a vrhl jej pryč. A já vzav ten list, hned sem od něho pryč šel.

Jiřík z Benešovic u. p. n. k. s. t.: Byl sem poslán od pana Václava Anděla s listem ku panu Pavlovi na Choltice. A nalezli sme ho na rybníce i dali sme mu list. A on pohleděv naň i povrhl jej a řekl, že mu nesvědčí. A my vzavše ten list šli sme zasě ku pánu a pověděli sme mu, jakž on pan Pavel nám řekl.

Daniel z Seníka u. p. n. k. s. t.: Když sem byl poslán od pana Václava Anděla ku panu Pavlovi Choltickému s Václavem služebníkem páně Andělovým, i nebylo doma pana Pavla, než služebník jeho páně Pavluov Čapek krajčí; a pan Diviš, bratr páně Pavluov, řek tomu Čapkovi, aby jej Václava služebníka páně Andělova rukou dáním propustil. I propustil jest ho tajž Čapek rukou dáním.

Pavel z Seníka u. p. n. k. s. t.: Když sem poslán byl od pana Václava Anděla ku panu Pavlovi na Choltice s sousedem svým a s služebníkem páně Andělovým Václavem, aby Václava téhož služebníka páně Andělova propustil, kdež jej byl slibem zavázal. I nebylo jest pana Pavla doma, než Čapek krayčí. A řekl ten Čapek, že jest na páně místě. A pan Diviš bratr páně Pavluov tomu Čapkovi řekl: Propusť jej rukou dáním! A tajž Čapek jeho Václava služebníka páně Andělova propustil rukou dáním.

[Později připsáno:] MDXI° den Svátosti jinak den svatého Sigmunda [2. května]. Havel z Benešovic, člověk páně Václavuov Anděluov, u. p. n. k. s. t.: Když nás poslal pán s listem puohončím ku panu Pavlovi na Choltice, i přišedše na tvrz Choltice, dali sme mu jej, a on otázal sě: Mně-li má býti čili bratru? A já sem jemu pověděl, že tobě, pane Pavle. A on jej vzal a vzav jej položil jej na stuol. Potom nám řekl takto: Vezměte ten list zase! A my jsme řekli: Milý pane, prosíme tebe, rač nás při tom nechati! Ale já vám velím, nerci-li byšte jej musili vzíti, ale musili byšte jej sniesti. A ujebte sobě k..vu mater a děte, nechoďte ke mně více s těmi listy!

Štěpán z Benešovic, člověk páně Václavuov Andělův, u. p. n. k. s. t.: Když sme chodili od pána svého s listem puohonným ku panu Pavlovi na Choltice, i přišedše tam na tvrz Choltice, dali sme jej jemu panu Pavlovi, a on sě otázal: Mně-li má býti čili bratru? A my sme řekli, že tobě, pane, kázal jej dáti. A on vzav jej, položil jej na stuol. Potom řekl nám: Vezměte ten list zasě! A my sme řekli: Milý pane, rač nás při tom nechati! Však jest kázal nám pán nebrati ho zase. A on nám pan Pavel zase řekl: Ale já vám káži, netoliko abyšte musili vzíti jej, ale že musíte jej snísti, budu-li chtíti! Dále řekl: Jebte se předsě, nenoste mi takových listuov více!

R. IV. l. E. 24. a. Srov. svědomí č. 1615 na str. 278.

1709.

Mezi Katheřinú Hubáčkovú od Hory Kuthny s jedné, a Petrem Trnkou odtudž s strany druhé. 1510, [9. listopadu].

Jan Sanytrník, soused Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Když některú chvíli byl sem u Hory, i přišel jsem k Trnkovi k provazníkovi. I udělal se mnú zmínku vo Hubáčkovou, že by muž její penieze měl summu nemalú, a že by mně pobiezela po ně jíti, abych s ní šel. A já jsem nešel. Potom ty penieze vzaty sú skrze jiné. A měla je doma, potom je dala schovati panu Barthošovi krayčiemu s panem děkanem Svatomírem. Potom když se měli o ně děliti, i poslal jest po Trnku pan Barthoš i mluvil jest k Trnkovi, aby těch řečí všech zanechal o Hubáčkové a o nich. A on nechtěl. A oni mu řekli dáti z toho XX kop grošuov.

R. IV. l. E. 26. a.

1710.

Mezi Blažkem sladovníkem, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a Bernartem z Rachmberka a v Jenči s strany druhé. 1510, 11. listopadu.

Die Martini. Jan od Adamuov, sladovník a měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Když sme byli na palácu na hradě Pražském, upomínal jest Blažek sladovník od Vozuov, měštěnín Starého města Pražského, Bernarta Rachmberka z dluhu a řek jemu Rachmberkovi: Víš-li, co jest toho dluhu? A on Rachmberk znal sě, že jest jemu Blažkovi pět kop grošuov českých dlužen.

Bartoš Lopatský, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že jest mne prosil Bernart Rachmberk z Rachmberka, abych s Blažkem, přítelem svým a Starého města Pražského měštěnínem, mluvil, by mu počekal těch desíti kop míšenských, kteréž jemu Blažkovi on Rachmberk dlužen, do svatého Václava, nic dále. I mluvil sem s ním, a on Blažek na tom přestal, že mu jich čekal do svatého Václava. A on Rachmberk na ten čas tomu dosti neučinil, co jest přede mnú sliboval.

R. IV. l. E. 1. a. a b.

1711.

Mezi Bohuslavem z Benešova s jedné, a Krystofem z Hermsdorfu s strany druhé. 1510, 11. listopadu.

Feria II. die Martini. Pan Jan Šumburk z Šumburka a v Landshutě takto seznal: Když jsem mluvil s Krystofem z Hermsdorfu o tu ruoznici, která mezi nimi jest o ty puohony, i tu jest Krystof řekl, že Bohuslavovi z Benešova chce práv býti, před kterým právem chce, jedné aby tam do Trutnova nejezdili, že jest

nebezpečno a daleko pro útraty. A to beru k své víře a k své duši, že jest tak v pravdě, což tuto pravím.

Jan Bavorovský z Třebska, úředník u desk zemských, seznal: že sem mluvil s panem Krystofem z Hermsdorfu, aby souduov s Bohuslavem z Benešova před many Trutnovskými nechal a vážil sobě svú starost a nebezpečenstvie na cestách, aby jemu raději před soudem komorniem práv byl. A on tak pověděl, že to chce učiniti, když jeho Bohuslav požene do soudu komornieho, že jemu chce práv býti a že jemu slibuje ničímž se vytahovati z toho soudu, a že ani hojemstvie nechce bráti. A to beru k své víře a k své duši, že jest tak v pravdě, což tuto svědčím.

R. IV. l. F. 2. b. Srov. svědomí č. 1607 na str. 272.

1712.

Mezi panem Janem Špetlí z Janovic s jedné, a panem Janem a panem Bernartem z Walšteina s strany druhé. 1510, 11. listopadu.

Feria II. die Martini. Martin Valovec z Bělé u. p. n. k. s. t.: Toho jest mně dobře svědomo, když jsú postupovali haytmané páně Thovačovského panu Jencovi Bělé zámku i toho dvora před Bělú, kterýž k zámku přísluší, a v tom necháno VIII vozníkuov i všeho hospodářství, vozuov, pluhuov i toho dobytka jalového i březieho. Toho jest bylo s potřebu, ale já toho počtu neviem. A sviní také bylo drahně, ale já jim také počtu nevím. Ovec bylo viece nežli dvě stě. A v tom píce, kteréž jsú byly k tomu hospodářství, zuostaly v tom dvoře. Pak dvuor Valovice, v tom dvoře jest postúpeno všecko hospodářstvie. A v tom dvoře bylo devět koní. Pak ten dvuor najali za pana Jence témuž Martinovi se sta ovcemi a se čtyřmi koňmi. A ti koni jsú jemu položeni v IX kopách grošuov. Pak mají páni v tom vuoli zase vzieti koně anebo IX kop grošuov. A k tomu v tom dvoře zuostalo VIII krav dojných, dvě jalovice dvúletnie, XVII sviní. Pak z toho jsú zase vzali, když mi páni vyčtli, XL ovec, i hnali je na Košátky do páně Jencova dvoru, a k tomu jalový dobytek všecek. Tomu já počtu neviem. Krav VII vzali a hnali je před Bělou do toho dvoru, též vzali V koní z toho dvoru ne velmi dobrých, a vuoz jeden a tři brány.

R. IV. l. F. 3. a.

1713.

Mezi Arnoštem, Chvalem a Mikulášem a Krystofem bratřími vlastními a nedielnými z Leskovce s jedné, a Alšem Zruckým z Chřeňovic s strany druhé. 1510, 11. listopadu.

Feria II. die Martini. Pan Heřman z Říčan: Jest mi to dobře svědomo, že jsa tu bytem v Mnichovicích, i přijeli jsú v noci páně Zruckého lidé

i brali jsú v noci kněze Filipa na ty vozy a na sáně. A tu jsem já je rozuondal, aby se mord nestal. A tu jsú je Mnichovští na právo do městečka vzali. A potom jest pan Zrucký přijel a chtě je vyručiti pode C kop grošuov. A Mnichovští jsú je chtěli jemu na jeho řeč dáti, a jestliže by je páni Leskovci obeslali, aby ve dvú nedělí se na Cierkvici stavěli. Toho jest pan Zrucký nechtěl učiniti, a s tiem jsú se rozjeli preč. A Mnichovští je na závazku měli ty lidi páně Zruckého i s těmi koňmi do dalšieho rozkázánie pánuov Leskovcuov. A to beru k své vieře a k své duši, že jest tak v pravdě, což svědčím.

V středu den svatého Brykcí [13. listopadu]. Marek z Mnichovic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když sú přijeli lidé páně Zruckého k nám nočně ve tři hodiny na noc, chtějíc nám kněze vykrásti, se zbrojí a s ručnicemi, a my porozuměvše tomu, i připravili sme se také k tomu, abychom jim toho bránili. A tak že sme se jich zmocněli a zjímali sme je a zavazovali slibem a potom sme je připravili k rychtáři. A potom pan Zrucký přijel k nám a mluvě ke mně o to tuze. A já sem jemu toho odpieral a pravil sem, že sú nám chtěli kněze vykrásti, kterýž se u nás do smrti zjednal. A pan Zrucký mluvil, aby mu lidé jeho propuštěni byli. A my sme řekli, že toho bez vuole pána našeho nechceme učiniti. A pan Zrucký řekl: že o to k králi JMti chce jeti. A potom učinil s námi smlúvu před panem Heřmanem z Říčan a před Štosem Jiříkem a před Jiříkem Alberovským, a vyručil lidi své pod sto kop grošuov českých, aby ty lidi postavil před naším pánem s tím se vším. Pakli by toho neučinil, tehdy aby položil sto kop grošuov českých panu Arnoštovi i bratřím jeho. A na to sme udělali cedule řezané sepsané. A když tu ceduli přečetl, řekl: Nechci já, byšte tak psali, než že sú na vozy kladli. A my sme jemu řekli: Ne tak; ale nechť jest tak, kterak se v skutku dálo. A on řekl: Když nechcete toho učiniti, já na vás puojdu králi žalovat. A my sme řekli: Jak chcete, tak učiňte!

Johannes písař z Koloděj u. p. n. k. s. t.: Přitrefil sem se k tomu v Mnichoviciech, když přijeli lidé páně Zruckého, chtiec kněze vykrásti z Mnichovic. I učinili pokřik Mnichovští, že chtí nám kněze vykrásti. A já sem také tam běžel s nimi. A když sme tam přiběhli, i měli lidé páně Zruckého kuše napínané. A již byli nakladli na vozy i na sáně statek kněžský. A Mnichovští se jich zmocnivše i pobrali je s tím se vším a obstavili je právem. I byli tu některý den na tom právě. I prosili sú tíž lidé, aby z nich některého odpustili k jich pánu do Prahy. A přišedši zase, i pověděli, že pán jich přijede a je vyručiti chce. I přijel pan Zrucký a je vyručil na takový zpuosob pod sto kop grošuov, aby je stavil ve dvú nedělí zase na právě, a jestliže by jich nepostavil, tehdy aby panu Arnoštovi aneb jeho bratřím sto kop grošuov propadl. A tito smlúvce sú mezi nimi byli: pan Heřman z Říčan, Jiřík Štos a Jiřík Alberovský. A když sú tu námluvu učinili, svolili se, aby cedule

mezi nimi řezané byly. A pan Zrucký tak pověděl: Pište jak chcete, já ke všemu svoluji. A já sem sám ty cedule mezi nimi sepsal. A potom pan Zrucký pro některakú věc jich vzieti nechtěl, že jest nebylo psáno po jeho vuoli; ale prve tomu cestu dal, aby psali, jak chtí.

Bernarth z Mnichovic [sv. p. a ku konci takto:] I slíbil jest pan Zrucký za své lidi pod sto kop grošuov českých k rychtáři. A při tom byl pan Heřman z Říčan, Jiřík Auberovský a Jiřík Štos při té smlúvě. A udělali mezi sebú cedule řezané i dali jednu Zruckému. A on ji přečetl i chtěl, aby mu opravili, že nechtěl toho slova mieti: kradení kněze, než kladení na vozy. A Jiřík Štos řekl, že jináč se nemuož psáti, než což prve psáno jest. A pan Zrucký řekl, nechcete-li toho opraviti, že chci na vás králi JMti žalovati, neb nechci, aby moji lidé za zloděje počtěni byli. A nechtěl smlúvy držeti, než jel s tím pryč.

Václav z Mnichovic [sv. p. a ku konci takto:] A pan Zrucký přečetši svú ceduli, i nezdálo se mu té smlúvy držeti, než aby ji jináč napsali. A nechcete-li, puojdu na vás králi žalovati. I řekl mu soused jeden: Udělaj, jakť se zdá.

Jan Žák z Mnichovic [sv. p].

Daniel z Mnichovic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že se kněz Filip u nás zjednal až do smrti a že nikdy odpuštění nebral. A Zruckého lidé přijeli poň ve tři hodiny na noc zlodějsky. A my zvěděli a hájili sme jim toho. A oni měli kuše napínané. A když sme se jich zmocněli, i zavázali sme je slibem k ruce pánu našemu a jeho bratřím.

Matěj Nesnázuov syn z Mnichovic [sv. p.]

Jan Hamáč, rychtář z Mnichovic, u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když sú páně Zruckého lidé zjímáni, tehdy pan Zrucký přijel jest ke mně a chtěl, aby byli propuštěni mu z práva. A obec mu pověděli, že toho učiniti nesmie pro své pány. A v tom sme požádali k tomu pana Heřmana z Říčan, pana Jiříka Štose a Jiříka Auderovského. A tu jest pan Zrucký vyručil lidi své ode mne pod sto kop grošuov českých a slíbil rukú dáním za ně. A potom o to rukojemství a smlúvu kázal cedule řezané psáti pro lepší paměť toho; jednu aby sobě vzal a druhú abychom my měli. A my sme řekli: Pane Zrucký, nechoďte nikam, až se cedule napíší. A on řekl: Pište jak chcete, jedné mi dajte jednu. A když byly napsané, i dána mu jedna, a on ji četl. A když ji četl, řekl jest tak: že nechci tak mieti. Kdež jest bylo napsáno pro vykradení kněze nočně. Než potiežte se o to a opravte mi to. A Štos řekl: Pane Zrucký, bychom se na to mnoho radili, jináč nemuožem dáti, než jak se ten účinek stal. A pan Zrucký řekl: Nechcete-li mi toho jináč učiniti, pojedu na vás králi žalovat. A my řekli: Pane, máte toho vuoli, učiňte, jak se vám zdá.

Duchek příjmí Spirit, písař z Myšlína, u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když sem šel se panem Štosem do Mnichovic, i přišli sme k Markovi.

I přišel tu také pan Aleš Zrucký; a mluvil jest pan Zrucký, aby jeho lidé dáni byli na rukojmie. A Mnichovští sú k tomu svolili. I chtěli je dáti pod sto kop grošuov na postavení před jich pány. Tu jest pan Štos a pan Heřman z Říčan a pan Jiřík Auberovský s Mnichovskými činili tu smlúvu, a Johannes písař Kolodějský jim ji psal. I dotkli v té smlúvě, že z té příčiny dávají je na rukojmie pod sto kop grošuov, že sú nočně přijeli do Mnichovic lidé páně Zruckého a chtěli jim jich kněze vykrásti; a pan Aleš Zrucký nechtěl jest k té smlúvě svoliti pravě, že sú ho nechtěli krásti, jakož pak ta smlúva to v sobě šíře ukazuje. A tu sem já slyšel čísti tu smlúvu i sám sem ji četl, k kteréž jest pan Aleš Zrucký svoliti nechtěl. A tak se rozešli.

R. IV. l. F. 3. b. až 6. a. Srov. svědomí č. 1701 a 1702 na str. 345 a 349.

1714.

Mezi Janem z Kamenné Lhoty s jedné, a mezi Janem a Kryštofem a Šťastným bratřími nedielnými z Oudimě s strany druhé. 1510, 11. listopadu.

Feria II. die Martini. Jakub z Kasanic u. p. n. k. s. t.: Zavolal mě Jan ze Lhoty před pana Svadbu, kdy jest smlúval vo výstavky. I stala se smlúva, že Jan XXXti výstavků nechal, aby pánův Žížovských hajnie je vohledali. I nechal jest dvoutceti viec.

R. IV. l. F. 6. b. Srov. svědomí č. 1593, 1599 a 1639 na str. 266, 269 a 294.

1715.

Mezi Václavem z Štítného s jedné, a mezi Janem z Vokova a na Božově s strany druhé. 1510, 11. listopadu.

Feria II. die Martini. Martin Rudolth z Částkovic u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když se otázal pan Štítnay pana Jana Božejovského: Proč si mi ten muoj potok vylovil? A pan Jan řekl: Protože nemá tím potokem voda jíti.

Šiman z Částkovic u. p. n. k. s. t.: Když sú byli pan Štítnay na potoce pod Lipinami pstruhovém se panem Janem Božejovským, i otázal se pan Štítnay pana Božejovského: Proč si mi mój potok vylovil? A on řekl: Protože společním potokem voda nejde.

Jan Novák z Částkovic u. p. n. k. s. t.: Když sú byli pan Štítnay se panem Božejovským na potoce pod Lipinami, i přihodil sem se k tomu, že pan Štítnay řekl panu Božejovskému: Proč si mi v mém potoce lovil? A on řekl: Protože voda společním potokem nejde. I shradil sem vodu, aby šla.

Jíra, rychtářuov syn z Oustrašína, [sv. p.].

Jan Lach z Oustrašína [sv. p.].

Václav, Kraysuov syn z Oustrašína, [sv. p.].

Jan Lidmanský z Oustrašína [sv. p.]. Dušek z Oustrašína [sv. p.] [Rukou pozdější po straně připsáno:] MDXI° feria III. post Floriani [6. května]. Matouš, postřihač z Tábora, [sv. p.].

R. IV. 1. F. 7. a.

1716.

Mezi Václavem z Štítného s jedné a Janem z Vokova a na Božejově s strany druhé. 1510, 11. listopadu.

Feria II. die sancti Martini. Jan Lidmanský z Oustrašína, u. p. n. k. s. t.: Když bylo na rybníce pstruhovém, i optal se pan Štítnay pana Božejevského: Proč si mi udělal hráz na rybníce pstruhovém a na potoce? A pan Božejovský řekl: Já sem ji nedělal, než když chceš věděti, že jest ji dělal Martin Mikšuov syn, Jan Vávruov syn, oba z Boru. Ale já sem jim dělati nekázal, a s mou vuolí to nenie.

Václav z Hustašína, člověk pana Václava Štítného, u. p. n. k. s. t.: Když sme byli některú chvíli s pánem svým na potocích pstruhových v Lipinách, tehdy jest mluvil pán muoj s panem Božovským: Pročs mi tu udělal hráze v splavě? A on mu otepřel tak: že sem já jí nedělal, že jsú ji dělali moji lidé a bez mé vuole, Martin Mikšuov syn a Vávrů syn, oba ze vsi Boru.

Martin Rudol z Částkovic, člověk páně Štítného, [sv. p.]

Jan Novák z Částkovic, člověk páně Václavuov Štítného, [sv. p.]

Jíra, rychtářuov syn z Oustrašína, páně Václavuov Štítného člověk, [sv. p.]

[Rukou pozdější:] Letha ɔc XI° f. III. post Floriani [6. května]. Matouš, postřihač z Tábora, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, když byl otázán Božejovský od Václava Štítného, s jeho-li jsú volí dělali hrázi v splavě na rybníce pstruhovém jeho Božejovského lidé, a on Božejovský pověděl, že jsú to bez jeho vuole udělali.

R. IV. 1. F. 7. b. Srov. předcházející svědomí č. 1715.

1717.

Mezi Frydrychem Vlčkem z Tetova s jedné, a Václavem a Janem Pulcovými z Kosobud s strany druhé. 1510, 11. listopadu.

Die Martini. Prokop ze Lhoty u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že Jan Pulcuov vyvedl s Václavem z Kosobud Prokopa Eliščova ze Lhoty nočně s statkem a vybrali jej.

Mareš ze Lhoty u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že Jan Pulcuov a Václav z Kosobud vyvedli pánu mému člověka Prokopa Eliščova syna ze Lhoty nočně a vybrali jej i s statkem.

R. IV. 1. F. 13. a.

1718.

Mezi Janem z Kestřan s jedné, a Alžbětú Bavorovskú z Třebska s strany druhé.
1510, 11. listopadu.

Feria II. die sancti Martini. Kněz Jan z Lomnice, převor Strakonického konventu, na tu přísahu, kterúž jest biskupu při vzetí kněžství svého učinil, seznal takto: Jakož toho na mně pan Jan z Kestřan žádá, abych mu dal svědomie: když bylo po Strakonickém ohni teď okolo puol druhého léta, co jest ke mně dala schovati paní Alžběta Bavorovská; i tak já se pomním, když mě jest žádala, abych jí některé věci její schoval, i učinil sem to s povolením pána Strakonického JMti. I přineseno jest šatuov ložních dvě břemena najméň, a k tomu truhla prostřední, ani velká ani malá, a zamčená; ale já neviem, mnoho-li jest v ní bylo. Než některý čas potom přišla jest ke mně a brala sobě ňáké potřeby z té truhly, a já zahléd sem ňáký koflíček, ale toho nepamatuji, byl-li jest pozlacený, a ňáké šaty chodice, ale neviem, ženské-li sú byly čili mužské, neb sem já toho nic neohledoval. A také přinesla jest ke mně měšec, ne malý ani také veliký, s ňákými penězi, neplný. Ale já neviem, co jest v něm bylo, penieze-li čili groši čili zlaté neb sem ho nepřehledoval. A jakož na mně toho dále žádá, všecko-li jest to při mně čili sem jí zase vrátil, i já tak pravím, že což mi kolivěk dala schovati, sem jí všecko zase vrátil.

Jan z Bílenic, kancléř páně Strakonického, u. p. n. k. s. t.: Když bylo některý čas, jako ten oheň veliký v Strakonicích vyšel, tehdy toho času byl sem já v Praze po potřebě pána svého JMti. A když sem z Prahy přijel po tom ohni domuov, tu sem v domu svém nalezl paní Bavorovskú s dítkami a čeládku její, ana ji manželka přijala jakožto matku svú a postoupila jí jednoho pokoje, co by měla, aby sobě tam schovala. Než já sem toho nevohledával a v pravdě neviem, co jest tam svého měla. Než toto sem viděl, že jest měla tu koníky dělné a některú krávu; jedna byla velmi opálená, a svině byla také velmi spálená; pánev veliká jako pivo vaří, konev cínová a některé cínové nádobíčko, a některé šaty ložní i chodice, nemnoho a nevelmi dobré. Také od železa jako plechy, pantíky a hřebíky shořalé po tom ohni vybrali. To sem viděl, že jest u mne měla, pokudž paměť má nese. A také mi toto dobře svědomo jest, že nebožtík pán starý JMt ráčil jest pana Jana Kestřanského a paní Bavorovskú o to slyšeti několikokrát, ale kým se to rozešlo aneb kterú stranú, že nejsú srovnáni, toho já v pravdě v paměti nemám.

Václav Voyta z Strakonic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že teď budou dvě létě v puostě po ohni Strakonickém, když sem šel od Salve, i stál jest rychtář Strakonický se paní Bavorovskú a uhlédav mě, i zavolal mě: Voyto, poď sem! přikázalť pán starý i mladý, aby Bavorovské v pokoji nechal a neklnul jí a nelál. A Bavorovská řekla: Milý sousede, však sú mé kurvy zapálily děvky u mne,

a co sem já tím vinna? A ty máš také děvky i čeleď; kdyby u tebe tvá čeleď zapálila, také-li by ty tím měl vinen býti?

Janek Malý z Strakonic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jest paní Bavorovská mluvila: Jestliže kto na mě provede, že jest ode mne oheň vyšel a žě skrze mne škodu jakú vzal, žě co stane za groš, dám mu dva, pakli za peniez stane, dám mu tři penieze.

V úterý po svatém Martinu [12. listopadu]. Absolon z Brloha vyznal takto: To mi dobře svědomo, žě Jiřík kovář v Strakoniciech není shořalý. A také sem to slyšal od Janka řezníka, žě mi pravil, žě není shořalý. A to beru k své vieře a k své duši, žě jest tak v pravdě.

Vojislav z Kestřan vyznal takto: To mi svědomo, že Jiřík kovář z Strakonic není shořalý, a Martin Buben, Jíra mlynář, Petr švec, Lyska, Janek Malý, Tetaur Jiřík, Jakub konvář nejsú pohořelí. A to beru k své vieře a k své duši, že jest tak v pravdě.

Jan Skřivan z Strakonic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že Jiřík kovář, Martin Buben, Jiřík mlynář, Jiřík Tetaur, Petr švec a Mathúš Lyska, Jakub konvář a Janek řezník nejsú pohořelí a jsú všickni z Strakonic.

Burian z Běšin vyznal takto: To mi svědomo, že Petr švec, Martin Bílek, Jíra mlynář, Mathúš Lyska, Janek řezník, Jiřík kovář, Jiřík Tetaur, Jakub konvář, všickni z Strakonic, ti nejsú pohořelí, kteréž jsem tuto jmenoval. To beru k své vieře, k své duši, že jest tak v pravdě.

Kříž Sapina z Strakonic z dolejšieho městečka [sv. p.].

Kubík, hrnčieř z Strakonic, [sv. p.].

R. IV. l. F. 14. a. Srov. svědomí č. 1572 a 1693 na str. 242 a 335.

1719.

Mezi Janem Kestřanským a Bavorovskú. 1510, [11. listopadu].

Absolon z Brloha seznal takto: To mi jest svědomo, že když sem přišel do Strakonic po ohni, tu sem šel s panem Janem Kestřanským do jeho domu, tu sem viděl, že byl duom shořalý;*) a vepře umrlého sem viděl na dvoře. A beru to k své víře, k své duši, že jest tak v pravdě, což svědčím.

Jan Burian z Bešin: Když sem přišel do Strakonic, tu sem šel do páně Janova Kestřanského domu. Tu sem viděl, že jest mu všecken duom z gruntu vyhořal. A to beru k své víře a k své duši, že jest tak, což svědčím.

Jan Skřivan z Strakonic u. p. n. k. s. t.: Jest mi to vědomo, že jest v Strakonicích shořal panu Janovi Kestřanskému duom podle paní Bavorovské s stodolou, s chlévy.

Kubík, hrnčíř z Strakonic, [sv. p.].

Stáně, řezník z Strakonic, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že jest panu Janovi Kestřanskému v Strakonicích duom shořal i stáje, stodoly. A to pamatuji, že jest mluvil to pan Jan Kestřanský, že jsú mu peníze a šaty shořaly také.

Jiřík Tetaur z Strakonic u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že jest panu Kestřanskému duom v Strakonicích podle paní Bavorovské shořal s marštalemi, s stodolú. A já sem mu přivezl byl XXIV for obilé do toho domu ten rok, a co pak jiní, toho já nevím, a že jest mu to všecko shořalo.

R. IV. l. F. 17. b. Srov. svědomí č. 1572, 1693 a 1718 na str. 242, 335 a 363. *) Za tím přeškrtnutá slova: „krom v komoře sem v jedné byl, a ponebí nebylo docela shořené."

1720.

Mezi Václavem [z] Štietného s jedné, a Janem z Vochova a na Božejově s strany druhé, o plotce a o brání země. 1510, 11. listopadu.

Feria II. die Martini. Jan Lidmanský z Oustrašína, páně Václava Štítného člověk, u. p. n. k. s. t.: Když některý čas bylo, tehdy na potociech těch udělal pan Božejovický dva ploty a zapěchoval. A pán se otázal: Pro kterús příčinu to udělal? A on pověděl: Pro tu příčinu, že ta voda tudy nemá jíti. A pověděl, že mému pánu z mé mladosti nebylo toho háјeno ani překáženo, co já mohu pamatovati, až pan Božejovský to učinil.

Václav z Oustrašína, Kraysova Vaňka syn, páně Václavuov Štítného člověk, u. p. n. k. s. t.: Když sme byli na těch potociech, tehdy pán muoj tázal se pana Božejovského: Pročs mi v mém potoce přehrazoval? A on pověděl: Pro tu příčinu, že tudy voda nemá jíti. A pán mu náš řekl, že má jíti tudy. A za naší paměti — já jsem se tu rodil — vždycky tudy potok šel.

Martin Rudol z Částkovic, páně Václavuov Štítného člověk, u. p. n. k. s. t.: Co se dotýče vody té, i když náš pán se pana Božejovského otázal, z které příčiny mu jest tu plot učinil; a on pověděl: Z té příčiny, aby tudy voda nešla. A já to pomním, neb jsem tu rozený od LXXti leth, že jest tudy voda šla.

Jíra, rychtářuov syn z Oustrašína, u. p. n. k. s. t.: Když bylo některú chvíli, tehdy muoj pán mluvil s panem Božejovským: Pročs mi ty dva plótky udělal a za to prstí zapěchoval? A on pověděl: Proto sem zapěchoval, že tudy voda jíti nemá.

Jan Lach z Oustrašína [sv. p.]. Dušek z Oustrašína [sv. p.].

[Pozdější rukou:] MDXI° f. III. post Floriani [6. května]. Mathouš, postřihač z Tábora, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že jest Božejovský udělal ploty v Lipinách v potoce a udělal mezi nimi hrázi, i vobrátil tu vodu do jiného potoka, aby nešla tiem potokem, kudy prve šla. I voptal ho Václav Štítný, proč jest bral zemi na jeho. A on Božejovský pověděl: Já sem mněl, že sem bral na svém. A tomu budou štyři létha v křížové dni.

Šiman z Částkovic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když se ptal pan Štítnaj pana Božejovského, proč jest bral zemi v louce člověka jeho a z jeho grunthu, a on řekl: Já sem mněl, že jest člověka mého Jana ze Lhoty ode dvora. A nabral jí mnoho vozuov a hradil jí v potoce.

Jan Lidmanský z Oustrašína [sv. p.].

Václav z Oustrašína [sv. p.]. Jan Lach z Oustrašína [sv. p.].

R. IV. 1. F. 16. a. a F. 17. a. Srov. svědomí č. 1715 a 1716 na str. 361 a 362.

1721.

Mezi purgmistrem a raddou i vší obcí města Písku s jedné, a Bohuslavem Drhú z Radkovic s strany druhé. 1510, 11. listopadu.

Feria II. die Martini. Jíra z Smrkovic, člověk pánuov Píseckých, hajný lesuov Píseckých nad Huorkami mezi Selibovem a mezi Maletici a Putimí, u. p. n. k. s. t.: Sěkali pod mým ouřadem pacholci páně Drhovi les v Huorkách pánuov Píseckých. Nekoupil jest on pan Drha toho lesu ani on mluvil se mnú. Pak já sem sě voptal pacholkuov těch: Kto jest vám kázal to sěkati? A oni řekli: Pan Drha.

Jan Trunček z Putimě, hajný na Huorkách lesuov těch, kteří leží mezi Putimí a mezi Maletici, mezi Smrkovici [sv. p.]

R. IV. 1. F. 23. a.

1722.

Mezi Krystofem z Sabenic a z Blatna s jedné, a Janem Mladotú. 1510, 11. listopadu.

Feria II. die Martini. Jiřík z Kostomlátek, člověk páně Donínského, u. p. n. k. s. t.: že já ničehož nejsem svědom a nevím nic, než pan Krystof chce, abych sě pamatoval, a já nevím v čem.

Jaroš z Kostomlátek, člověk páně Donínského, u. p. n. k. s. t.: že přijel pan Krystof do Kostomlátek a mluvil se mnú, že sukni tu vodpouštímť a mohuť ještě za dvě státi; jediné máš-li co v paměti, aby pověděl vo koni jakéms. A já nevím, vo jakém.

Jan z Čeliče, člověk páně Donínského, u. p. n. k. s. t.: Když sem přišel ku panu Krystofovi z Sabenic, tehda sě mne tázal, doma-li jest pan Mladota. A já druhdy sem řekl, že jest, a druhdy že nenie. Tak, říkával on pan Krystof, měl bych k němu poslati, že mi za dvanáct kop gr. slíbil.

R. IV. 1. F. 23. b.

1723.

Nestání k svědomí. 1510, 11. listopadu.

Feria II. die Martini. Pan Voldřich Myška čekal na svědky, na páně písařovu manželku, na Petrovského, na paní Johanku starú maršálkovú, dopoledne.

Pan Frycek z Dalimiřic též na den svatého Martina stál až do poledne, čekaje svědkuov, které pan Svojanovský postaviti měl dopoledne.

Filip kovář z Mělníka na den sv. Martina vopovídal sě, že čeká na svědomí páně Řepnicovo a p. Václavovo z Radovesic.

Páni Čáslavští postavili na den sv. Martina svědky, pro které od pana Špetle pohnáni, ale pan Špetle nestál.

Pan Doubek přiznal sě, že stojí na hradě Pražském k svědomie panu Kornouzskému.

R. IV. při l. D. 18. vloženo na kuse papíru.

1724.

Mezi Václavem z Polák s jedné, a Zigmundem Baršem z Kamenice s strany druhé. 1510, 12. listopadu.

Feria III. die V fratrum. Jakub ze Zderaze, páně Wolfuov člověk z Gutšteina, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že jest pravieval nebožtík pan Penkar častokrát, že pan Zigmund Bareš má smlouvu s panem Václavem Polacským takovú, že on Bareš má dávati jemu Polacskému každé spuštěnie rybníka toho, který jest pod Zderazí najbližší, čber ryb.

Jan kovář ze Zderaze, člověk páně Wolfuov z Gutšteina, u. p. n. k. s. t.: Toho sem já svědom, že sem slyšal od pana Penkara nebožtíka, že jest pravil, že má pan Zigmund Bareš smlúvu s panem Václavem Polacským takovú, že jemu Polacskému má dáti každé spuštěnie toho rybníka, který jest pod vsí Zderazí, on Bareš čber ryb.

R. IV. l. F. 8. b.

1725.

Mezi Albrechtem Ciplou z Kravska a Martinem Liškú z Wimperka s strany druhé. 1510, [12. listop].

Dušek Budislavský, měštěnín města Mayta, u. p. n. k. s. t.: že byl sem při té puotce, kdež jsú sě pohodli spolu Martin Liška z Wimperku a Albrecht Cipla z Kravska o nebožtíka pana Jana Kostku. Dával jemu panu Janu Kostkovi lháře, že jest byl nebožátko neupřímé, co jest s kým smluvil, že žádnému nezdržel. Tehdy Albrecht Cipla zastával pana Jana Kostku. A Martin Liška řekl: Proč ty jej zastáváš? Zda-liž toho nevíš, že jest tebe nechtěl v Litomyšli míti? A to já mohu provésti.

R. IV. l. F. 9. b.

1726.

Mezi Petrem Malovcem z Chaynova s jedné, a Jindřichem Hodějovským z Hodějova s strany druhé. 1510, [12. listopadu].

Jan z Votic, člověk páně Burianuov Votického, u. p. n. k. s. t.:

Byli sme posláni od pana Petra Malovce ku panu Jindřichovi Hodějovskému vo peníze, aby poslal on Hodějovský po ně ku panu Petrovi Malovcovi, chce-li, že budou dány jemu Hodějovskému.

Jan kovář z Votic u. p. n. k. s. t.: Když sme byli posláni od pana Petra z Malovce ku panu Jindřichovi Hodějovskému o penieze, kteréž jest měl dáti člověk páně Votického Ryneš z Radotína jemu panu Jindřichovi, pověděl pan Petr Malovec, že jsú hotovy, aby on Hodějovský po ně poslal, chce-li, že mu dány budou.

R. IV. 1. F. 9. b.

1727.

Mezi Janem z Koloděj a na Skaličce s jedné, a Pruošou z Toušeně s strany druhé.
1510, 12. listopadu.

V úterý po svatém Martinu. Tobiáš z Kyje, člověk páně Atrzpachuov, u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jest Pruoša vzal od pana Jana Koloděje IX dčberuov ryb, po XLV groších českých dčber. A já sem mu jich pomáhal vésti z nájmu a vzal sem jich čtyři dčbery na svuoj vuoz. A Pruoša vzal na svuoj pět dčberuov, a za to mi jest platil.

Vaněk z Skalice u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že Pruoša z Toušeně vzal od pana Jana Koloděje IX dčberuov ryb po XLV groších českých, a za ně mu nic nedal. A Tobiáš vzal na svuoj vuoz čtyři dčbery a Pruoša na svuoj vuoz vzal pět dčberuov.

R. IV. 1. F. 11. b.

1728.

Mezi Alžbětou Bavorovskú z Třebska s jedné, a Janem Kestřanským ꝛc s strany druhé.
1510, 12. listopadu.

Feria III. post Martini. Michal, pacholek páně Robmhapuov, u. p. n. k. s. t.: Když sem byl u paní Bavorovské v Strakonicích, že sem vyšel na dvuor v noci, viděl sem, ano hoří Vojtova stodola. A ještě nehořalo nic u paní Bavorovské.

Jíra, obývající na předměstí města Písku, u. p. n. k. s. t.: Když sem byl učedlníkem u Jiříka Tetaura, koželuha v Strakonicích, běžel sem v noci k mateři své mimo duom paní Bavorovské, a stáje jedna z zadu domu paní Bavorovské vedle Voytova domu hořala, a v Škorňovic domu čtvrtý duom od Bavorovské hořal všecken z zadu i s předu. I u jiných souseduov hořelo také s předu i s zadu, jako u Voyty a u starého rychtáře.

R. IV. 1. F. 12. b. Srov. svědomí č. 1572, 1693, 1718, 1719 a 1728 na str. 242, 335, 363, 364 a 368.

1729.

Mezi Vilémem Mrackým z Dubé s jedné, a Jiříkem Žehartem z Nasevrk s strany druhé. 1510, 12. listopadu.

V úterý po svatém Martině. Vondřej rychtář z Prčice u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že mě pán muoj poslal s konšely k Jiříkovi Žehartovi z Nasevrk, chce-li mu ten pych napraviti, kterýž mu udělal, že mu zbil člověka jeho jménem Mathúše Pitáka na svobodné královské silnici. A on řekl: že nemám pánu co napravovati.

Vaněk Sítař z Prčice konšel [sv. p.]

Mach z Prčice konšel [sv. p.].

Vondřej Hnízdo z Předvojova u. p. n. k. s. t.: Byl sem požádán vedle souseda, když jej byl obeslal nebožtík pan Jan Malovec z Pacova, jménem Mathúše. I šel sem s ním. I učinil jest nebožtík pan Jan otázku: Chceš-li, teď tvého syna osadím. A Mathúš řekl: Milý pane, já bych tomu rád. A já sem řekl: Pane milý, nebude-li napřed pána Boha a TMti, že on tomu neučiní nic. A pan Jan řekl: Tatíku, pomoz mu nětco, však muožeš. A Mathúš řekl: Pane, já s to býti nemohu, neb sem ho prve oddělil. A pan Jan mu řekl: Ale puojč mu krávy, a játť mu také nětco připomohu. A Mathúš řekl: Pane, již já to učiniti chci s svú velikú škodú.

Jan z Černotic u. p. n. k. s. t.: Když nebožtík pan Jan Malovec obeslal před se Mathúše z Černotic, a když sme k němu přišli na Borotín, tu nebožtík pan Jan řekl: Nu, Mathúši, teď já tvého syna chci osaditi; co mu chceš pomoci? A Mathúš řekl: Pane milý, již sem já jemu učinil, co sem měl učiniti, a přes to, ač s svú velikú škodú, to učiním, ještě mu krávy puojčím. I puojčil mu. A potom pan Jan jej osadil v Záhořici. I nebyl na tom grunthu čtvrti létha, až jej pan Jan zase z toho grunthu ssadil. A on potom šel zase k otci a kázal otci svému tu krávu zase zajieti. A on šel a zajal ji; a v tom Jiřík Žeharth postihl ho a bil jej.

Jan z Černotic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že mi otec puojčil krávy, a já potom byl sem osazen na grunthu pana Jana Malovce nebožtíka; a potom mě pán ssadil zase z grunthu. A já šel sem k otci svému zase a kázal sem otci, aby šel a zajal tu krávu zase. A on šel, a v tom postihl ho Jiřík Žeharth i bil jej a zranil.

Martin z Měšetic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že Mathúš otec muoj puojčil Janovi bratru mému krávy. I přišel jest Jan zase k otci a mluvil mu takto: Milý tatíku, poněvadž se se mnú tak potiskají a pohánějí, jdi a zajmi ty svú krávu zase a opatř své; neb já tam býti nemohu. A on šel bílé dni svobodně. A Jiřík Žeharth postihl ho i bil jej a zsekal a zchromil na svobodné královské silnici.

R. IV. l. F. 18. a.

1730.

Mezi Jiříkem ze Štermberka s jedné, a Mikulášem Trubačem z Limburka s strany druhé. 1510, 12. listopadu.

Feria III. post Martini. Martin z Benešova u. p. n. k. s. t.: Žádali jsú na panu Štemberkovi páni Limburští práva na souseda našeho z Benešova, na Jana Votavu, a pán jim právo pustil naň a držal jim toho Votavu štyry neděle. Potom sú sě páni Nymburští zasě nenavrátili.

Mikuláš z Benešova, člověk páně Šternberkuov, u. p. n. k. s. t.: Když páni Nymburští přijeli do Benešova žádajíce na panu Štermberkovi práva na souseda našeho Votavu z Benešova, a pán JMt propustil jest jim právo na téhož Votavu. Když právo naň pustil, kázal ho vsaditi a jim Nymburským kázal zasě nemeškajíce přijíti. A držal jim ho až do štyř neděl. A oni Nymburští nepřijeli sú. I potom jest ho na rukojmie dal.

Jan Pupek z Benešova, člověk páně Štermberkuov [sv. p.]

R. IV. l. F. 23. b.

1731.

Mezi panem Černčickým ꝛc s rukojměmi Salomeny z Radovesic. 1510, 12. listopadu.

Feria III. post Martini. Jan písař z Nového města, služebník páně Černčického, u. p. n. k. s. t.: To mi jest svědomo, že pan Vilém Veselický ukázal mi ceduli, již rok minul po svatém Jeronymu, k kteréžto ceduli připravil mne jest puohonem vedle práva, tak že jsem sě k nie přiznal vedle práva, že jsú v té ceduli rukojmie psáni, kteréž mi jest kázal psáti pan Černčický. Kteřížto rukojmie slibovali jsú za věno paní Salomeny z Radovesic, jakož ta cedule v sobě šíře vysvědčuje. A též i nyní k též ceduli sě přiznávám vedle práva.

Jiřík z Hradiště u. p. n. k. s. t.: Sem toho dobře svědom, když jest sobě pojímal pan Bavor Veselický pannu Salomenu z Radovesic od panie Černčicské za manželku, že jest po nie pan Černčicský jmenoval padesát kop grošuov českých, a proti tomu jest pan Bavor jí paní Salomeně uručil sto kop grošuov českých a XXV kop grošuov vše českých. A za to jsú rukojmie: pan Beneš Sendražský, pan Matěj Hložek, pan Jiřík Spytský, pan Zigmund Kafunk, pan Jan Tamchyna, pan Výšek z Veselice, pan Beneš Bába, pan Vilém Veselický, jakož cedule, kterúž tíž rukojmie mně sú čtli a ukazovali, plněji svědčí, že jest to tak v pravdě.

R. IV. l. F. 24. b. Srov. nálezy č. 1622—1624 na str. 284 a 285.

1732.

Mezi Krystofem z Sabenic a z Blatna s jedné, a Václavem Mladotú z strany druhé. 1510, 13. list.

Feria IV. post Martini. Jan Krajčí, měštěnín města Nym-

burka, u. p. n. k. s. t.: Tak sě stalo, když sem jezdil s panem Krystofem ku panu Mladotovi do Čilce, ptal sě pan Krystof naň, doma-li jest pán, a panie řekla, že ho doma nenie. Potom pan Krystof řekl jí: Milá paní, víš vo tom, že jest mi měl pan Mladota list udělati na XII kop grošuov českých? A ona řekla: že vím vo tom, milý pane Krystof; když bude doma, budete spolu mluviti vo to. Potom chodil sem podruhé s týmž Krystofem k němu k Mladotovi v Limburce do kamenného domu. Řekl Krystof jemu Mladotovi: Víte dobře, že ste mi řekli list udělati, a neudělali ste. A on Mladota pověděl, že nemám pečeti, že sem jie bratru puojčil. Když pečeť mi vrátí, že já chci udělati.

Matěj z Strach, člověk pana Bohuslava Chrta, u. p. n. k. s. t.: Když sme byli přijeli se panem Krystofem do Nymburka ku panu Mladotovi, ku panu Bílému, tehda jest pan Krystof řekl jemu panu Mladotovi: Proč mi těch peněz nedáš, XIIti kop grošuov, aneb mi list na ně udělaj. Pan Mladota řekl: Nemám pečeti doma, puojčil sem jie bratru; udělal bych to rád. Když kolivěk budu míti doma pečeť, tehda udělám. Pošli, koho chceš, ke mně po ten list.

R. IV. l. F. 10. b. Srov. svědomí č. 1722 na str. 366.

1733.

Mezi Václavem Behmem z Konobrž s jedné, a Hans Hallerem z Chba s strany druhé. 1510, 13. listopadu.

V středu po svatém Martině. Jiřík Zámečník, měštěnín ze Chgba, u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že Mattes Czysser, vedle jiných mocný poručník někdy Jiříka doktora Hallera v Mostě, hyndroval jest nějakú summu peněz u Václava Pehma z Konobrž, které penieze svrchu psanému někdy Jiříkovi Hallerovi dlužen jest byl, aby ty penieze vydávány nižádnému nebyly, leč by o to právem a soudem rozeznáni byli.

Jiřík Zámečník ze Chgba u. p. n. k. s. t.: Jakož jsem mocný poručník vedle jiných statku někdy Jiříka doktora Hallera, kdež list mám, kterýž svědčí na Václava Behma z Konobrž na tři sta zlatých rejnských, kteréž jest svrchu psanému doktorovi Hallerovi on Václav Pehm dlužen zuostal. A v tom listu ta vejmienka stojí, jestliže by pán Buoh neuchoval smrti Jiříka doktora Hallera, aby svrchu psaný Václav Pehm tu summu zlatých žádnému nevydával, než dětem zuostalým Erharta Hallera, jakož pak týž list to šíře v sobě zavierá a ukazuje.

R. IV. l. 19. b.

1734.

Mezi Václavem Frankem z Libichova ɔc s jedné, a Václavem Bezdružickým z Kolovrath s strany druhé. 1510, 13. listopadu.

V středu den svatého Brykcí. Alžběta Cvoková z Starého

města Pražského u. p. n. k. s. t.: Když sem přišla ku panu Košáteckému napomínat svého dluhu, i přišel v tu chvíli pan Václav Franěk i napomínal přede mnú pana Košáteckého: Milý pane, račte mi dáti ty penieze, kteréž ste mi dlužni. A pán řekl: Milý pane Fraňku, dám rád, když najprv penieze mieti budu. A Franěk řekl: Viete-li VMt, co jest toho dluhu, že jest L kop míšenských bez některého groše? A pán řekl: Však viem, že mi křivdy neučiníš. A Franěk řekl: Jiným VMt jistotu děláte, a já ještě jistoty nemám; kdyby vás pán Buoh neuchoval, kto by mi mé dal? A pán řekl: Mně se zdá, žes tím jist, jako by je doma měl. Paklit se zdá, i tu jistotu já tobě udělám.

R. IV. 1. F. 21. b.

1735.

Mezi Janem z Záp s jedné, a Elškú Jandovou s strany druhé. 1510, 13. listopadu.

Feria IV. die Briccii. Brož z Čelakovic, člověk páně Zápského, u. p. n. k. s. t.: Co sě rybníka dotýče páně Zápského, který leží u Toušeně za přívozem, že sem tudy v letě na ten rybník chodíval a jezdil, a že sem s něho dobré ryby brával a že jest vody pln býval.

Vácslav z Hustiřan takto svědčil: Chodil sem toto léto vokolo rybníka, který leží u Vopočna u Labe, že v něm přes celé léto málo víc vody přes loviště bylo a téměř nic. A to beru k své víře a k své duši, že jest tak, což tuto svědčím.

[Později připsáno:] MDXI° v pátek den Svátosti [2. května]. Martin z Záp u. p. n. k. s. t.: Když mě posílal pan Jan Zápský do Vopočna o rybník, bych paní Elšce Jandové ukázal, kterak mají vodu hraditi, i okázal sem já jim, aby popletek dělali, jako jsme my prve dělali, a na to hnuoj cpali a rum vozili. A oni počavše tak dělati nětco málo, i nechali tak. Voda přišla, sehnula plot, mezěru udělala v prostředku. Pak sem vo to jezdil dvakrát, aby vopravovali; neb na rybník vody nic nešlo. A když sem sě votázal purkrabie jejího paní Jandové, proč voda nejde na rybníky, a on řekl: Nemáme dělníkův. A potom mi pak řekl podruhé, že nemá kdy hraditi té mezěry. Pak mi pán kázal, abych mu tak pověděl, aby to vopatřili, když již vody nehradili, a že já s tím nechci nic míti činiti. A celé létho v tom rybníce vody nebylo, než v lovištích jedno.

Jan Tkadlec z Záp u. p. n. k. s. t.: Toho rybníku Vopočenského co sě dotýče, vo který sě soudí pan Jan Zápský se paní Jandovú, letním časem šel sem mimo něj dvakrát k Vopočnu; byla na něm voda malá.

[Později připsáno:] Feria V. die Stanislai [8. května 1511]. Jiřík z Uoděrad takto svědčil: To jest mi dobře svědomo a v paměti, když sem byl na Toušeni úředníkem u paní Jandové, že jest pan Zápský posílal ku paní Jandové několikrát, žádaje toho na nie, aby mu vodu na Polabský rybník pustila, tak jakož

smlouvu má. I ten rybník neměl jest v létě vody s dostatkem, tak jakž rybník má míti. A potom jest pan Zápský také sám přijel ke mně, ukazuje mi, která sě mu škoda děje pro nepúštěnie vody. A já sem to na paní vznesl a jí to oznámil. A to beru k své víře a k své duši, že jest tak v pravdě, což tuto pravím.

R. IV. l. F. 27. a.

1736.

Mezi Adamem Rouzinem ze Bzí s jedné, a Linhartem Ekhartem s strany druhé. 1510, 13. listopadu.

V středu po svatém Martině. Václav Zlatník z Budějovic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když sem v úterý ráno před svatú Barború nyní rok minulú u Lynharta Ekharta byl v domu jeho nahoře v světnici, kterýž jest ležel v těžké nemoci, tu jsú přišli dva služebníci, jeden páně Adamuov Rouzynuov a druhý páně Jiříkuov Maynišuov, do domu a do světnice Lynhartovy, mluvíce takto k němu: Pane Lynharte, posláni sme od pánuov svých k vám na žádost tu, kteráž jest včera u večer k vám skrze pana Maynuše, kterýž byl s jinými pány od pana Adama Rouzyna poslán, učiněna, po odpověď. I Lynhart takovú jim dal odpověď: Vidíte, že ležím v těžké nemoci, a páni moji ještě se z Prahy domuov nevrátili, majíce každý den přijeti a od mých dobrých přátel odpověď přinésti, což se nyní v té při dálo. A když přijedou a pán Buoh mi z této nemoci pomuož, tehda jemu chci na žádost jeho odpověď dáti, kterúž se bude moci spraviti. A s tím jsú od Lynhartha preč šli.

R. IV. l. 19. a.

1737.

Mezi Niklem z Raychau s jedné, a panem Krakovským ɔc. 1510. 14. listopadu.

Feria V. post Briccii. Hanuš Srcha z Pantnau, služebník pana Krakovského, takto svědčil: Poslal mě jest před minulým časem pán muoj pan Krakovský s písařem svým Janem, kterýž tehdáž byl u něho, a s nějakým Maštaléřem k Niklovi z Raychau, ouředníku na Krašově, s listem. Ten sme jemu Niklovi od pána JMti dali. Tu sem také s ním mluvil, aby jel s námi k JMti. A bylo jest nám také od pána JMti poručeno, jestliže bychom kterého zloděje neb lotra našli, tehdy měli sme jeho Nikle žádati, aby sě jimi ujistil. I nenašli sme žádného. A to beru k své víře a k své duši, že jest tak, což tuto pravím.

Jan z Buštěhradu, kuchař, u. p. n. k. s. t.: Když sem byl kuchařem na Krašově u pana Nykle z Raychu, i přivedli ňákého Kubu z Vřesu na Krašov sedláci. A pan Nykl kázal ho vsaditi do věže. I seděl tu na týden a potom vylámal se z věže a utekl.

R. IV. l. F. 20. a.

1738.

Mezi Mikulášem z Robous s jedné, a Jindřichem Chvalovským z Ledeč s strany druhé. 1510, 14. listopadu.

Ve čtvrtek po svátém Brykcí. Markéta, hospodyně v páně Dubeckého domu v Praze, u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když se roznemohla panna Lidmila, sestra pana Jindřicha Chvalovského, i poslala po pannu Dorotu Všejamskú. A když jest přijela, tu jí panna Lidmila dala klíče ode všeho, což v svém sklepu měla: A jestliže by mě pán Buoh od smrti neuchoval, já tobě všecko porúčiem. A panna Dorota hned po smrti její v pátek pobrala všecko a vezla preč se paní sestrú svú a s čeledí, kterúž měla. A v tom jí žádný nepřekážel. A pan Mikuláš z Robous při tom nebyl ani paní Stúpová, když to brala a vozila.

Jána z páně Dubeckého domu [sv. p.].

R. IV. 1. G. 3. a.

1739.

Mezi Katheřinú Stúpovú ze Lhoty s jedné, a Jindřichem Chvalovským z Ledeč s strany druhé. 1510, 14. listopadu.

Ve čtvrtek po sv. Brykcí. Markéta, hospodyně v páně Dubeckého domu v Praze, a Jána z páně Dubeckého domu v Praze [svědčily slavně jako při č. 1738.].

R. IV. 1. G. 4. a.

1740.

Mezi Janem Hrabaní z Vlkánova puovodem s jedné, a Zigmundem z Košíně pohnaným s strany druhé. 1510, 16. listopadu.

Sabbato post Bricci. Petr Babka, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Přišel sem ku panu Hrabaňovi před Legáta mladého, an sedí za štokem. A v tom uhlédal pana Zigmunda Košína, an mluví s některým dobrým člověkem tu před rathouzem Staroměstským, stojíce spolu. I poslal jest Beneše, služebníka svého, pan Hrabaně ku panu Zigmundovi Košínovi, aby jemu dal kopu grošuov za sukna. A v tom pan Košín přišel jest sám ku panu Hrabanovi tu, kdež seděl: Pane Hrabaně, co mě upomínáte z kopy grošuov za sukno? A pan Hrabaně řekl: A já upomínám. A pan Košín jemu řekl: Chci vám rád dáti, než vy také ste mi dlužni zlatý. A pan Hrabaně řekl: Jaký zlatý? A pan Košín zasě jemu: Který ste mi vostali ve hře a řekli ste mi dáti. A pan Hrabaně jemu: Já sě k tomu neznám a o tom nic nevím. Jestliže na mne provedeš a pokážeš, žeť musím z toho práv býti, ale vždy sě k tomu neznám, bychť jaký zlatý zuostal ve hře. A v tom šel jest pan Košín pryč.

R. IV. 1. G. 5 a.

Puohonové a nálezové k roku sv. Martina létha MDX°.

Tito z pánuov v soudu seděli:

Pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, pan Jiřík Konopištský z Šternberka, pan Hynek Bořita z Martinic.

Tito z vladyk v soudu seděli:

Tobiáš z Sulevic, purkrabie Karlšteinský, Jan Svadba z Otradovic, Bohuslav Chrt z Ertína, purkrabie hradu Pražského, Bohuslav Břekovec starší z Ostromeče, Jan Řepa z Neveklova, Václav Záruba z Hustiřan, Václav Lithovský z Svinař, Štěpán Anděl z Ronovce, Diviš Žeušický z Nestajova, Voldřich Malovec z Chaynova, Zigmund Zápský z Záp.

R. III. l. 15. a; 38. a; 60. b; 79. a; 83. a; 108. a; 119. b; 174. a; 210. b; 261. a; 266. b. a 308. a.

1741.

Mezi Burianem z Švamberka a Jiřím z Kolovrat o věno. 1510, 12. listopadu.

Buryan z Švamberka na Hradišti nad Labem pohnal pana Jiříka z Kolovrat na Bezdružicích. Viniti ho chce jakožto poručníka a držitele statku někdy pana Jetřicha z Kolovrat, bratra jeho, z pěti seth kop grošuov českých vajpravy, kdež jest mu týž nebožtík pan Jetřich za to slíbil, když jest měla paní Elška, jeho páně Buryanova manželka a dcera páně Václavova Košátského z Kolovrat, jemu panu Buryanovi za manželku vdána býti, a že ji on pan Jetřich sám odbývati chce, a bral ji sobě za dceru a sestru svú, a proti té svrchu dotčené vajpravě nadepsaný pan Buryan puol osma sta kop grošuov českých věnoval. Vložen puohon létha MDIX° v středu po svatém Bonifaciovi [6. června].

V té při mezi panem Buryanem z Švamberka na Hradišti nad Labem puovodem s jedné, a panem Jiříkem z Kolovrat na Bezdružicích pohnaným s strany druhé. Kdež jej pana Jiříka vinil jakožto poručníka a držitele statku někdy pana Jetřicha z Kolovrat z pěti seth kop grošuov českých vajpravy ꝯc, jakož puohon v sobě plněji zavierá. A na to ukázal svědomí. Proti tomu pan Jiřík pohnaný odpíraje pravil, že mu to svědomie ke škodě nenie; neb se nesrovnává s puohonem; a že jediný toliko svědek pan Černčicský o slibu zmienku činí, a jeden svědek podle práva žádný svědek; a jiní dva svědci ti nesvědčí o žádném slibu, než že bude panna mieti vajpravy za tisíc kop klenotuov a šatuov. Pak jestliže jest neměla, tu jest panem Jetřichem nebožtíkem nic nesešlo ꝯc. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie i svědomie nalezli: Poněvadž jest pan Buryan puovod podle svého puohonu toho slibu, dostatečně ne-

provedl, než toliko jeden svědek vyznává o tom slibu, a jiní jeho tři svědkové, kteréž také k této své potřebě vedl, proti tomu nevyznávají, by za to nebožtík pan Jetřich sliboval: z té příčiny dává se panu Jiříkovi za právo, a že jemu panu Buryanovi podle toho puohonu nic povinovat nenie. Dal památné. Stalo se létha MDX° v úterý den svatých pět bratruov.

R. III. l. 38. b. Srov. svědomí č. 1604 na str. 271.

1742.

Mezi Kateřinou Hubáčkovou a měštěnínem Kutnohorským Petrem Trnkou o dluh.
1510, 12. listopadu.

Katheřina Hubáčková od Hory Kuthny pohnala Petra Trnku provazníka, měštěnína na Horách Kutnách. Vinila jej z XLti kop grošuov českých dluhu spravedlivého, jemu k žádosti jeho z viery puojčeného, kteréhož on jí zase dáti a voplatiti nechce. Vložen puohon léta MDX° v sobotu po svatém Řehoři [16. března].

V té při mezi Katheřinú Hubáčkovú od Hory Kuthny puovodem s jedné, a Petrem Trnkú provazníkem, měštěnínem na Horách Kuthnách, s strany druhé. Kdež jej Trnku vinila z XLti kop grošuov českých dluhu spravedlivého jemu ɔc, tak jakož puohon plněji svědčí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž ta pře mezi nimi tam u Hory na jich právě slyšána, a než konec vzala ta pře, že jest táž Hubáčková sem jej Trnku pohnala, ješto jest to proti zřízení zemskému; z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú, však tak a na ten zpuosob, aby šefmistři a radda na Horách Kutnách, poněvadž sú je prve rozeznávati počeli a nedokonali, aby jim ještě konec učinili spravedlivý bez prodlévání, poněvadž obojí, i puovod i pohnaný, jich spoluobyvatelé jsú. Pak-li by jí konce a miesta o to oni šefmistři podle svých práv neučinili, že se jí Hubáčkové v tom vyšší právo nezavírá. Dala památné. Stalo se létha MDX° v úterý den svatých pět bratruov.

R. III. l. 62. a. Srov. svědomí č. 1709 na str. 357.

1743.

Mezi Kateřinou Hubáčkovou a Petrem Trnkou z Hory Kutné o podvodné vzetí peněz.
1510, 12. listopadu.

Katheřina Hubáčková od Hory Kuthny pohnala Petra Trnku provazníka, měštěnína na Horách Kuthnách. Vinila jej z LXVI a puol kopy grošuov českých a z XVIIti zlatých uherských, kteréž jest vzal v domu muže jejieho z komory podvodně, vyzvěděv na ní votázkami svými, kde sú ti groši a zlatí schováni byli. Vložen puohon léta MDIX° v středu před svatým Ambrožem [28. března].

V té při mezi Katheřinú Hubáčkovú od Hory Kuthny puovodem s jedné, a Petrem Trnkú provazníkem, na Horách Kuthnách měštěnínem, pohnaným s strany druhé. Kdež jej vinila z LXVI a puol kopy grošuov českých a z XVIIti zlatých uherských ɔc, jakož puohon ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž ta pře mezi nimi tam u Hory na jich právě slyšána, a než konec vzala ta pře, že jest táž Hubáčková sem jej Trnku pohnala, ješto jest to proti zřiezení zemskému: z té příčiny JMt ten puohon zdvihli sú; však tak a na ten zpuosob, aby šefmistři a radda na Horách Kuthnách, poněvadž sú je prve rozeznávati počeli a nedokonali, aby jim ještě konec učinili spravedlivý bez prodlévání, poněvadž obojí, i puovod i pohnaný, jich spoluobyvatelé jsú. Pak-li by jí konce a miesta o to oni šefmistři podle svých práv neučinili, že se jí Hubáčkové v tom vyšší právo nezavierá. Dala památné. Stalo se v úterý den svatých pět bratruov.

R. III. l. 62. b. Srov. předcházející nález č. 1742.

1744.

Mezi Janem z Kestřan a Alžbětou Bavorovskou z Třebska o ršení. 1510, 12. listopadu.

Jan z Kestřan pohnal Alžbětu Bavorovskú z Třebska. Vinil ji z toho, že jest mu řekla, jestliže on Jan to provede, že jest z jejieho domu voheň vyšel v Strakonicích, že mu chce z toho práva býti, což jest on škody vzal, kdež on sobě toho pokládá, co jest tiem vohněm ujmy na statku svém vzal v Strakonicích, puol třetího sta kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDIX den svaté Alžběty [19. listopadu].

V té při mezi Janem z Kestřan puovodem s jedné, a Alžbětú Bavorovskú z Třebska pohnanú s strany druhé. Kdež týž Jan vinil ji Bavorovskú z toho, že jest mu řekla, jestliže on to Jan provede, že jest z jejieho domu voheň vyšel ɔc, tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona Bavorovská pohnaná odpírajíc pravila, že to svědomie Kestřanského toho dostatečně na ni neprovozuje, by od nie najprv ten oheň vyšel, a také že se ti svědci nesrovnávají, a ta pře i žaloba že jest prve před nebožtíkem panem Strakonicským byla, i to svědomie okazováno, a že se nynie s prvnějším svědomím svědci nesrovnávají, a že se tu těch svědkuov, kteří na ni svědčí, tak dobře jako Kestřanského dotýče, že též sú shořeli a prve s ní pře měli, a potom by též k nie také, kdyby tuto při prosoudila, hleděti chtěli, v tom ve všem žádajíc JMtí za opatřenie. A při tom některá ukázala svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany a jich s obú stran pře líčenie, odpory i svědomí, takto o tom nalezli: Poněvadž nadepsaný Kestřanský puovod žene z toho, že jest mu ona Ba-

vorovská řekla práva býti; ale toho nedovedl, by jaké zřiezenie a právo zemské bylo, kdyby od které osoby řádu panského neb rytieřského bezelstně oheň vyšel, měl to jiným shořalým platiti; a nad to také ani toho dostatečně neprovedl, by jemu ona řekla ty škody zaplatiti anebo že by ten oheň od nie najprv vyšel, a ona Bavorovská svým svědomím i jeho Kestřanského odvedla, že jest ten voheň prve u jiného nežli u nie viděn: z těch příčin dává se jí Bavorovské za právo, tak že mu tu žádnými škodami povinna nenie. Dala památné. Stalo se léta MDX° v úterý den svatých pět bratruov.

R. III. l. 175. b. Srov. svědomí č. 1572, 1698, 1718, 1719 a 1728 na str. 242, 335, 363, 364 a 368.

1745.

Mezi Mikulášem mladším Trčkou z Lípy a nejv. mincmistrem Bernartem z Waldšteina o nesplnění slibu. 1510, 12. listopadu.

Mikuláš Trčka mladší z Lípy pohnal pana Bernarta z Waldšteina ɔc, najvyššího mincmajstra královstvie Českého. Vinil ho z toho, jakož jest týž Trčka jezdil do Prahy z rozkázánie krále JMti, aby odpor vložil opatu svatého Prokopa ɔc. Vložen puohon léta MDIX ve čtvrtek den svatého Františka [4. října].

V té při mezi Mikulášem mladším Trčkú z Lípy puovodem s jedné, a panem Bernartem z Waldšteina ɔc pohnaným s strany druhé. Kdežto vinil jej pana Bernarta z toho, jakož jest týž Trčka jezdil do Prahy z rozkázánie krále JMti, aby odpor vložil opatu svatého Prokopa, že ta útrata, kterúž jest on Mikuláš Trčka učinil, měl se týž pan Bernart skutečně k tomu přičiniti a to jednati, aby mu to napraveno bylo. A to beze všeho fortele rukú dáním slíbil jest učiniti. Ale po častém napomínání ještě se jest tomu dosti nestalo, kdež sobě on Trčka pokládá dvě stě kop grošuov českých. A na to ukázal smlúvu. Proti tomu pan Bernart odpíraje pravil, že on smlouvě neodpírá, ale že toho ničímž on Trčka nepokazuje, by čas toho jednánie jaký položen byl; než že jest jednati o to chtěl a ještě chce. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše puohon, žalobu, i také v smlouvu mezi stranami učiněnou nahlédše, takto o tom vypověděli: Poněvadž on pan Bernart k smlúvě a k slibu se zná, aby tomu dosti učinil mezi nynějším časem a Svátostí najprv příští; a pak-li by se tomu do toho času dosti nestalo, tehdy aby strany před úředníky Pražskými menšími stály na zajtřie svaté Markéty potom najprv příští. A tu což on Trčka na ten čas svaté Markéty, co jest té útraty a škody, na zchválenie týchž úředníkuov provede, to aby on pan Bernart na svuoj diel jemu Trčkovi dal od próvodu ve dvú nedělech pořád zběhlých, toliko což by těch škod na jeho páně Bernartuov diel přišlo. Dal památné. Stalo se v úterý den svatých pět bratruov.

R. III. l. 211. a.

1746.

Mezi Mikulášem mladším Trčkou z Lípy a nejv. mincmistrem Bernartem z Waldšteina o nesplnění slibu. 1510, 12. listopadu.

Mikuláš mladší Trčka z Lípy pohnal pana Bernarta z Waldšteina oc, najvyššího mincmajstra královstvie Českého. Vinil ho z toho, jakož jest byl nebožtík pan Bohuše Kostka námluvu učinil o les Sánský s týmž panem Trčkú, aby majcen nebyl, že jest měl se k tomu týž pan mincmajstr skutečně přičiniti a to jednati, aby to jemu panu Trčkovi napraveno bylo. A to beze všeho fortele rukou dáním slíbil jest on pan mincmajstr učiniti, ale po častém napomínání ještě se jest tomu dosti nestalo, kdež nadepsaný Trčka to sobě dvě stě kop grošuov českých pokládá. Vložen puohon léta MDIX ve čtvrtek den svatého Františka [4. října].

V té při mezi Mikulášem mladším Trčkú z Lípy puovodem s jedné, a panem Bernartem z Waldšteina pohnaným s strany druhé. Kdežto týž Mikuláš vinil jej pana Bernarta z toho, jakož jest byl nebožtík pan Bohuše Kostka námluvu učinil o les Sánský oc, tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázal svědomie. Proti tomu pan Bernart pověděl, že ta smlouva o ten les jest učiněna, když on Trčka Kolínu v držení byl; a poněvadž jest po smlouvě les sekati kázal, z té příčiny on pan Bernart na králi JMti toho napravenie zjednati nemohl. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině oc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany a jich s obú stran pře líčenie, svědomie, i také v prvnější svú vajpověď mezi týmiž stranami učiněnou nahlédše, nalezli: Poněvadž on pan Bernart prve k tomu svému slibu se znal, i nynie na tento čas také tomu neodpírá, z té příčiny dává se jemu Trčkovi podle jeho puohonu za právo, tak aby on pan Bernart tomu slibu dosti učinil, a strany aby před úředníky Pražskými menšími na zajtří svatého Fabiana najprv příštího stály, a tu což týž Trčka na zchválenie týchž úředníkuov provede, že jest toho lesu užiti mohl, to aby jmenovaný pan Bernart na svuoj diel jemu dal od próvodu ve dvú nedělech pořád zběhlých. Kdež pak Jan Lithoborský, jeho Trčkuov této pře mocný poručník, mimo prvnější panskú vajpověď na miestě téhož pana Trčky k tomu se podvolil, chtěl-li by kto jej Trčku z sekánie a rubánie toho lesu viniti, že jest ku právu dosti usedl; protož chce-li nadepsaný pan Bernart neb kto jiný na krále JMti miestě jej Mikuláše Trčku z toho lesu rubánie viniti, právo mu se nezavírá. Dal památné. Stalo se v úterý den svatých pět bratruov.

R. III. l. 211. b. Srov. nález č. 1625 a svědomí č. 1699 na str. 284 a 348.

1747.

Mezi Zikmundem Čížem z Nemyčevsi a Bohuňkem Černínem z Černína o postavení písaře pro nepoložení počtu. 1510, 12. listopadu.

Zigmund Čieč z Nemyčevsi pohnal Bohuňka Černína z Černína, purkrabí

Hradecského kraje, aby postavil Víta písaře svého před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil jej z toho, že jemu Čiečovi počtu neučinil po někdy Václavovi Čiečovi, otci téhož Zigmunda, ješto toho počtu neučiněnie sobě pokládá on Čieč dvě stě kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDIX° v pátek po svatém Bonifacii [8. června].

V té při mezi Zigmundem Čiečem z Nemyčevsi puovodem s jedné, a Vítem písařem z Hradce Králové pohnaným s strany druhé. Kdež jej Víta týž Zigmund vinil, že mu počtu neučinil ɔc, jakož puohon ukazuje. A na to ukázal svědomie. Proti tomu on Vít pohnaný pravil, že jest chtěl činiti počet, ale že on Zigmund nechtěl od něho přijíti. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie i svědomí, nalezli: Poněvadž on Vít pohnaný počtu neodpírá a k tomu se přiznává, že jest jej činiti chtěl: z té příčiny aby strany před úředníky Pražskými menšími na zajtřie svatého Fabiana najprv příštieho stáli, a tu aby on Vít jemu Čiečovi před týmiž úředníky podle póhonu počet učinil na týchž úředníkuov zchválenie. Stalo se v úterý den svatých pět bratruov.

R. III. l. 261. b. Srov. svědomí č. 1570 na str. 241.

1748.

Mezi Trystramem z Kocova a Kateřinou z Kfeldu o dluh. 1510, 12. listopadu.

Trystram z Kocova pohnal paní Kateřinu z Kfeldu a na Skalách. Vinil ji z puol dvacáty kopy grošuov českých a XXVIII grošuov jednoho haléře vše českých, kteréž jest předal na panskú útratu, jakož registra ukazují; kteréžto registra a z nich počet k sobě přijala nadepsaná paní Katheřina, a řekla před dobrými lidmi, že jemu Trystramovi dá a zaplatí nadepsanú summu; ale tomu nedbá učiniti dosti.

V té při mezi Trystramem z Kocova puovodem s jedné, a paní Kateřinú z Kfeldu pohnanú s strany druhé. Kdež ji on Trystram vinil z puol XXty kopy grošuov českých a XXVIII grošuov jednoho haléře vše českých ɔc, jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona paní Kateřina odpírajíc pravila, že se to svědomí s puohonem nesrovnává, a že se jinak summa v puohonu a jinak v svědcích menuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie ɔc i svědomí, nalezli: Poněvadž on Trystram to rčenie provedl, z té příčiny dává se jemu za právo, tak aby ona paní Katheřina jemu tu summu v puohonu menovanú puol XXty kopy grošuov českých a XXVIII grošuov českých jeden haléř dala ve dvú nedělech pořád zběhlých. A chce-li ona o to k komu dále hleděti, právo jie se nezavírá. Dal památné. Stalo se v úterý den svatých pět bratruov.

R. III. l. 267. a.

1749.

Mezi nejv. písařem Albrechtem Rendlem z Oušavy a podkomořím Burianem Trčkou z Lípy o dluh králi na počtu zůstalý. 1510, 13. listopadu.

Albrecht Rendl z Aušavy, najvyšší písař královstvie Českého, poháněl Buryana Trčku z Lípy, podkomořieho královstvie Českého. Viniti jej chce z pěti set kop grošuov českých těch, kteréž jest králi JMti na počtu zuostal, kterýchžto pět set kop grošuov českých JKMt témuž panu písaři dáti ráčil. Vložen puohon léta MDIX° v pátek po svaté Lucii [14. prosince].

V té při mezi Albrechtem Rendlem z Aušavy, najvyšším písařem královstvie Českého, puovodem s jedné, a Buryanem Trčkú z Lípy, podkomořím královstvie Českébo, pohnaným s strany druhé. Kdežto týž Albrecht vinil jej Buriana z pěti seth kop grošuov českých těch, kteréž jest králi JMti na počtu zuostal ꝯc, jakož puohon plněji svědčí. A na to JKMti dánie a k tomu najvyššieho pana purkrabie Pražského svědomie ukázal. Proti tomu on Buryan podkomoří odpíraje pravil, že to krále JMti dánie s puohonem se v summě ani v ničemž nesrovnává, a to, což jest týž Buryan a nebožtík Albrecht Leskovec, též někdy podkomoří královstvie Českého, JMKské na počtu zuostal, že na to od JMti kvitancí má. A na to tu kvitancí ukázal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany i jich s obú stran pře líčenie a JKMti dánie, v kvitancí i také páně Lvovo svědomie nahlédše, nalezli: Poněvadž on Rendl to JKMti dánie dostatečně provedl i také to pokázal, že po tom počtu pan Lev od JKMti jemu podkomořímu pověděl, že jest jemu Rendlovi tu summu, kterúž jest na počtu týž Buryan zuostal, dáti ráčil, a on Buryan tomu jest ničímž neodepřel, aby JMKská tu summu kam dáti ráčil poručiti, a nad to že to JKMti dánie jest předešlejšie a starší, nežli kvitovánie; z těch příčin dává se jemu Albrechtovi Rendlovi za právo, a on Buryan aby jemu tu summu v puohonu jmenovanú, to jest těch pět set kop grošuov českých, dal od dneška ve dvú nedělech pořád zběhlých. Stalo se léta MDX° v středu den svatého Brykcí.

R. III. l. 15. b.

1750.

Mezi Adamem Rouzínem ze Bzí a Linhartem Ekhartem z Ortvinovic o rčení. 1510, 13. listop.

Adam Rouzín ze Bzí poháněl Linharta Ekharta z Ortvinovic v Českých Budějovicích. Viniti ho chce ze rčení, kdež jest nadepsaný Ekhart řekl před dobrými lidmi, že Vítek z Ortvinovic, člověk jeho, má všemu dosti učiniti a dáti, což jest jemu Adamovi panem hofmistrem ꝯc a raddou krále JMti v soudu komorním na témž Linhartovu člověku Vítkovi přisouzeno, jmenovitě X kop grošuov českých.

A tomu se jest rčení od něho od Linharta Ekharta dosti nestalo až dosavad. Vložen puohon léta MDX° v puostě před svatým Petrem [21. února].

V té při mezi Adamem Rouzínem ze Bzie puovodem s jedné, a Linhartem Ekhartem z Orthvinovic a z Českých Budějovic pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinil týž Adam ze rčenie, jakož puohon ukazuje. A na to svědomie ukázal. Proti tomu on Linhart pohnaný odpíraje pravil, že jest mu konečně odpovědi nedal a nic nepřiřiekal, než pověděl, když se Budějovští konšelé z Prahy vrátie, že on raddu vezma, chce jemu Adamovi odpověď dáti. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpory a s obú stran pře líčenie i svědomie, nalezli: Poněvadž on Adam to dostatečně provedl, že on Linhart řekl, že ten jeho člověk má všemu dosti učiniti o těch X kop grošuov českých, a tajž Linhart toho svým svědomím neodvedl, by nepřiřekl aneb toho nemluvil, tudy dává se jemu Adamovi podle jeho puohonu za právo, a on Linhart aby jemu těch X kop grošuov českých v puohonu jmenovaných dal ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se léta MDX° v středu den svatého Brykcí.

R. III. l. 16. a. Srov. nález č. 1503 a svědomí č. 1736 na str. 182 a 373.

1751.

Mezi Jiřím Landšperským z Libchavy a Janem z Potšteina o postavení poddaných pro pych. 1510, 13. listopadu.

Jiřík Lantšperský z Libchavy pohnal pana Jana z Potšteina na Žampachu, aby tyto dole menované lidi své z Žampachu postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti, zejména: foyta Peniezka, Filipa Urbana řezníka, Pavla řemenáře, Michala kožišníka, Koníka zámečníka a Ondřeje Cihlu z Horní Lukavice. Vinil je z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, protože sú naň do jeho obydlé do Žamberku přišli, jej přinutili, aby lidem nadepsaného pána jich napravil ty škody, které jsú jeho páně Žampachovi lidé proň pro Lantšperského brali, a nedá-li, že musí jíti do vězenie. A on těmi pohruožkami od nich přinucen jsa, kopu grošuov českých bez osmi grošuov českých jim dáti musil. Vložen puohon léta MDIX° v úterý před svatým Šimonem a Judú [23. října].

V té při mezi Jiříkem Lantšperským z Libchavy puovodem s jedné, a foytem Peniezkem, Filippem Urbanem řezníkem, Pavlem řemenářem, Michalem kožišníkem, Koníkem zámečníkem, Ondřejem Cihlú z Horní Lukavice, lidmi pana Jana z Potšteina, pro kteréž jest pohnán, aby je postavil, s strany druhé. Kdež on Lantšperský vinil je z pychu a pro ten pych z Xti kop grošuov českých, protože sú naň do jeho obydlé do Žamberku přišli ɔc, tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázal svědomie. Proti tomu oni pohnaní odpírajíce pravili, že on Lantšperský toho neprovo-

zuje, aniž jeho svědkové toho neseznávají, by on k placení té kopy grošuov bez VIII grošuov českých nucen byl; než jsa sousedem a pod právem městečka Žamberka, bylo jest mu právem toho městečka nalezeno, aby ty penieze Ondřejovi Cihlovi z Lukavice dal. A tu pychu že jsú neučinili žádného. A na to také ukázali svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše stran pře líčenie, odpory, svědomie, takto o tom nalezli: Poněvadž on Jiřík puovod toho jest dostatečně neprovedl, aby byl k placení té kopy grošuov bez VIII grošuov v puohonu dotčeným mimo právo nucen; z té příčiny nadepsaným lidem pohnaným dává se za právo, a že jemu Lantšperskému tiem pychem ani pokutou na pych uloženou povinovati nejsú. Dali památné. Stalo se léta MDX° v středu den svatého Brykcí.

R. III. l. 109. b.

1752.

Mezi Martinem Dačickým a Jindřichem z Smiřic o rčení. 1510, 13. listopadu.

Martin Dačicský, sukna kraječ, měštěnín Starého města Pražského, pohnal pana Jindřicha z Smiřic. Vinil ho ze rčení, že jest mu řekl dáti tisíc zlatých, jestliže jest u něho bral jaké sukno vlčaté sobě neb služebníku svému. Vložen puohon léta MDIX° ve čtvrtek u vigilií svatého Thomáše [20. prosince].

V té při mezi Martinem Dačicským, sukna kraječem, měštěnínem Starého města Pražského, puovodem s jedné, a panem Jindřichem z Smiřic pohnaným s strany druhé. Jakož jej pana Jindřicha vinil týž Martin ze rčenie z tisíc zlatých ꝯc, tak jakož puohon ukazuje. Tu on pan Jindřich před JMtí stoje pravil, že to jméno Jindřich jeho křtěné méno nenie, ale že jest křtěn Jaroslavem, tudy že mu se zdá, že k puohonu tomuto odpoviedati povinovat nenie, žádaje v tom JMtí za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Martin jej pana Jindřicha jeho vlastním křtěným jménem nepohánie, z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Dal památné. Stalo se v středu den svatého Brykcí.

R. III. l. 212. a.

1753.

Mezi Martinem Dačickým a Jindřichem z Smiřic o dluh. 1510, 13 listopadu.

Martin Dačicský týž pohnal téhož pana Jindřicha z Smiřic. Vinil ho ze čtrnácti kop a z puol XVIIta grošuov míšenských dluhu jemu od něho za sukna zuostalého. Vložen puohon léta MDIX ve čtvrtek u vigilií svatého Tomáše apoštola božieho [20. prosince].

V té při mezi Martinem Dačicským, sukna kraječem, měštěnínem Starého města Pražského, puovodem s jedné, a panem Jindřichem z Smiřic pohnaným z strany druhé. Jakož jej pana Jindřicha týž Martin vinil ze XIV kop a z puol XVIIta groše míšenského ꝛc, jakož puohon plněji svědčí. Tu on pan Jindřich před JMtí stoje pravil, že to méno Jindřich jeho křtěné jméno nenie, ale že jest křtěn Jaroslavem; tudy že mu se zdá, že k puohonu tomuto odpoviedati povinovat nenie, žádaje v tom JMtí za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž on Martin jej pana Jindřicha jeho vlastním křtěným jménem nepohánie, z té příčiny JMt tento puohon zdvihli sú. Stalo se v středu den svatého Brykcí.

R. III. l. 212. a.

1754.

Mezi Mandalenou z Vrtby a Anežkou Lešanskou z Čečelic o vydání svěřených peněz. 1510, 13. listopadu.

Paní Mandelena z Vrtby pohnala Anežku Lešanskú z Čečelic, v Praze obývající. Vinila ji ze XXti kop grošuov českých, kteréž jie schovati dala. Vložen puohon léta MDIX° v sobotu před svatým Fabianem [13. ledna].

V té při mezi paní Mandalenú z Vrtby puovodem s jedné, a Anežkú Lešanskú z Čečelic, v Praze obývající, pohnanú s strany druhé. Kdežto táž paní Mandelena vinila ji Lešanskú ze XXti kop grošuov českých ꝛc, tak jakož puohon svědčí. A na to ukázala svědomie. Proti tomu ona Anežka pohnaná odpírajíc pravila, že jest tak, že jest od nie těch XXti kop grošuov měla, ale ne svěřených, že jest z nich dávala a dala, kamž jest jí koli poručila, a což jest jejieho koli měla, to že jest všecko vydala. A na to také ukázala svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpory a s obú stran pře líčenie i svědomie, nalezli: Poněvadž ona Anežka pohnaná to svým svědomím pokázala, co jest a kde těch peněz komu dala na jejie potřeby, a jí paní Mandeleně oznámila, že z těch XXti kop dávala, a ona paní Mandelena to od nie slyšeci, nic tomu neřekla ani odepřela: z té příčiny dává se jie Lešanské za právo, tak že jie paní Mandeleně tu podle tohoto puohonu nic povinovata nenie. Dala památné. Stalo se léta MDX° v středu den svatého Brykcí.

R. III. l. 212. b. Srov. svědomí č. 1581 na str. 255.

1755.

Mezi Trystramem z Kocova a Kateřinou z Kfeldu o plat za službu. 1510, 13. listopadu.

Trystram z Kocova pohnal paní Kateřinu z Kfeldu na Skalách, manželku někdy pana Jindřicha Svojanovského. Vinil ji z služby zuostalé po nebožtíku panu Jindřichovi, manželu jejím, za puol druhého léta ze XXXti kop grošuov českých, kdež mu táž paní Kateřina řekla zaplatiti a dáti před dobrými lidmi; ale tomu nečiní dosti. Vložen puohon léta MDIX° v sobotu před svatú Katheřinú [24. listopadu].

V té při mezi Trystramem z Kocova puovodem s jedné, a paní Kateřinú z Kfeldu pohnanú s strany druhé. Kdežto týž Trystram vinil ji paní Kateřinu z služby zuostalé po nebožtíku panu Jindřichovi, manželu jejím, za puol druhého léta ze XXXti kop grošuov českých, kdež mu táž paní Katheřina řekla zaplatiti a dáti před dobrými lidmi ɔc, jakož puohon plněji v sobě svědčí. A na to ukázal svědomie. Proti tomu ona paní Kateřina odpírajíc pravila, že neodpírá, by mu neřekla zaplatiti, a to tehdáž, když jest byla držitelem statku po nadepsaném manželu svém, a by jí to, což jest nebožtík manžel jejie zřiedil, před se šlo, že by plátce býti chtěla. Ale poněvadž to zjinačeno jest, by měla ona z svého statku platiti dluhy nebožtíka manžela svého, že by jí to obtiežné bylo. Než chce-li on k držiteli toho statku hleděti, že to proti nie nenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu a s obú stran pře líčenie i svědomí, nalezli: Poněvadž on Trystram to provedl, že jest mu řekla zaplatiti, z té příčiny dává mu se za právo tak, aby ona paní Kateřina jemu tu summu v puohonu jmenovanú, těch XXXti kop grošuov českých, dala ve dvú nedělech pořád zběhlých. Než chce-li ona paní Katheřina dále k komu hleděti, právo jie se nezavírá. Dal památné. Stalo se ve středu den svatého Brykcí.

R. III. l. 267. a. Srov. nález č. 1748 na str. 380.

1756.

Mezi Bohuslavem Drhou z Radkovic a radou města Písku o pych. 1510, 14. listopadu.

Bohuslav Drha z Radkovic pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Písku. Viniti je chce z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, protože sú lidem svým Janovi Truniečkovi z Putimě a Janovi Černému z Smrkovic rozkázali jemu Bohuslavovi kuoň jeho vzieti svévolně na lesiech v Huorkách, o tom prve naň na Bohuslava nic nevznesše. Vložen puohon léta MDX° v pondělí po svaté Kedrutě [18. března].

V té při mezi Bohuslavem Drhú z Radkovic puovodem s jedné, a purgmistrem a konšely i vší obcí města Písku pohnanými s strany druhé. Kdež je týž Bohuslav vinil z pychu ɔc, tak jakož puohon ukazuje. A na to ukázal svědomí.

Proti tomu oni Písečtí odpierajíce pravili, že jest on Bohuslav Drha k nim k Píseckým posielal, i jeho Bohuslavovi svědkové to seznávají, a žádal, aby rozkázali lidem svým jemu ten pych napraviti, a nežádal, aby oni sami napravili. Pak nesčekav od nich na to žádné odpovědi, i pohnal jich samých Píseckých, ješto jest to proti zřiezení zemskému; a že jest pohnati měl, aby mu ty lidi, kteříž ten pych učinili, postavili. A k tomu že se jeho Bohuslavovi svědkové s puohonem nesrovnávají. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu i odpory a s obú stran pře líčenie i svědomie, takto o tom vypověděti ráčili: Poněvadž jest on Bohuslav to pokázal, že jest mu ten kuoň vzat, a oni Písečtí jej v svém městě mají, jím své potřeby dělají, a když k nim o napravenie toho pychu posielal, jemu žádné odpovědi nedali ani koně nevrátili, i tudy sú jemu Bohuslavovi tiem pychem a pokutou na pych uloženou, to jest Xti kopami grošuov českých, vinni, a ty aby jemu dali, i také ten kuoň vzatý aby tak dobrý, jakýž jest tehdáž vzat, navrátili, a to od dnešnieho dne ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se léta MDX° ve čtvrtek po svatém Brykcí.*)

R. III. l. 39. a. Srv. svědomí č. 1721 na str. 366. *) Původně: po sv. Tiburcí, ale přeškrtnuto a opraveno takto.

1757.

Mezi Jiřím z Waldšteina a Petrem Škorní z Stranova o rčení. 1510, 14. listopadu.

Pan Jiřík z Waldšteina na Bradlci pohnal Petra Škorni z Stranova, purkrabí na Velíši. Vinil ho z toho, kdež jest připsal jemu listem svým, že Zdenka z Dílec, vzývaje ho služebníkem pána svého býti, lidem jeho páně Jiříkovým chce všecko spravedlivé učiniti, aby tomu dosti učinil podle téhož připsánie svého. A toho sobě pokládá XXti kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDX° v pátek den svatého Longina [15. března].

V té při mezi panem Jiříkem z Waldšteina na Bradlci puovodem s jedné, a Petrem Škorní z Stranova, purkrabí na Velíši, pohnaným s strany druhé. Kdež ho týž pan Jiřík vinil z toho, kdež jest připsal jemu listem svým ɔc, jakož týž puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Petr Škorně pohnaný odpíraje pravil, že jest ho pohnal proti právu; neb v zřiezení zemském tak stojí, jestliže by který služebník co učinil s volí pána svého a pán se k tomu seznal, že ten služebník tiem by povinovat nebyl. A poněvadž jest on pan Jiřík puovod ku pánu jeho o to neposlal, s jeho-li to volí, že on Škorně jemu tiem povinovat nenie. A na to ukázal též zřiezení zemské. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž ten jistý, kteréhož jest pan Jiřík k Škorňovi posielal, odpověděl lidem páně Jiříkovým, z té příčiny odkládají JMt té pře do Svátosti najprv příští,

a tu aby strany před pány JMtí a vladykami, krále JMti raddami, v soudu komorním na hradě Pražském zase stály, a Petr Škorně aby též osobně stál, poněvadž jest jej kladl za služebníka, odpuštěnie dal s volí pána svého; než, kdyby se bylo odpovědi nedotklo, že by se páni JMt na tento čas k stranám věděli jak zachovati. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 110. a. Srov. svědomí č. 1566 na str. 235.

1758.

Mezi nejv. sudím dvorským Jindřichem z Kolovrat a Jiřím Bezdružickým z Kolovrat o postavení purkrabího pro vydání psance z vězení. 1510, 14. listopadu.

Pan Jindřich z Kolovrath na Krakovci, najvyšší sudí královského dvoru, pohnal pana Jiříka Bezdružicského z Kolovrath na Buštěhradě, mocného otcovského poručníka sirotka a statku někdy pana Jetřicha Bezdružicského z Kolovrat, aby Nykle, purkrabí svého Krašovského, postavil před najvyšším panem hofmistrem královstvie Českého a raddami krále JMti. Vinil jej z toho, jakož jest týž pan Jindřich témuž Nyklovi na jeho přiřčenie vydal z vazby své Kubu z Břeska, psance, člověka pána jeho, když jest on Nikl jemu panu Jindřichovi přiřekl a slíbil tiem jistým Kubú dostatečně se ujistiti, kterýžto Kuba naň na pana Jindřicha s jinými lotry stával, chtě jej zabiti aneb z země vynésti: tu týž Kuba z vazby téhož purkrabie Nykle ušel jest, kdež jmenovaný pan Jindřich to sobě pokládá pět seth kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDX° v úterý den svatého Řehoře [12. března].

V té při mezi panem Jindřichem z Kolovrath na Krakovci, najvyšší[m] sudí[m] královského dvoru, puovodem s jedné, a Nyklem, purkrabím Krašovským, pro kteréhož pan Jiřík Bezdružicský z Kolovrath pohnán jest, aby jej postavil, s strany druhé. Kdež téhož Nykle vinil z toho, jakož týž pan Jindřich témuž Nyklovi na jeho přiřčenie vydal z vazby své ɔc, jakož puohon ukazuje. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž se to jistotně shledává, že jmenovaný Nykl zde v zemi České duom, manželku i děti má a k tomu že dobrý, urozený, vládycký člověk jest; z těch příčin JMt tento puohon zdvihli sú. Než chce-li nadepsaný pan Jindřich z Kolovrat k němu k Niklovi k jeho osobě oč hleděti, aby jej právem k tomu připravil. Dal památné. Stalo se léta MDX° ve čtvrtek po svatém Brykcí.*)

R. III. l. 110. b. *) V ruk. omylem Tiburcí.

1759.

Mezi měštěnínem Novoměstským Jiřím z Kosíkova a Markétou z Libčic o dluh. 1510, 14. list.

Jiřík z Kosíkova, měštěnín Nového města Pražského, pohnal Markétu z Libčic, v Novém městě Pražském obývající. Vinil ji ze třinácti kop grošuov bez puol páta groše vše českých, jemu Jiříkovi od nie nedoplacených, kteréž mu spravedlivě povinovata jest. Vložen puohon léta MDX° v úterý po svaté Gedrutě [19. března].

V té při mezi Jiříkem z Kosíkova, měštěnínem Nového města Pražského, puovodem s jedné, a Marketú z Libčic, v Novém městě Pražském obývající, s strany druhé. Kdež ji týž Jiřík vinil ze XIII kop grošuov bez puol páta groše vše českých ꝯc, jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázal svědomí. Proti tomu ona pohnaná odpírajíc pravila, že s ním s Jiříkem a s Zdeňkem Loučenským a s Zikmundem z Bezdědic smlúvu takovú má, že jim třem dáti měla sto kop grošuov míšenských, když by svého věna dobyla, a oni že jsú měli náklady činiti na soudy. A na to ukázala touž smlouvu a kvitancí, že jest té smlúvě dosti učinila, a že on Jiřík ty penieze, z kterých pohánie, jí Markétě dal za to, že ji měl na ztravě chovati, a nechoval. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie, svědomí a v svrchu dotčenú smlúvu i kvitancí nahlédše, takto o tom nalezli: Poněvadž ona Markéta pohnaná smlúvu ukázala, na kterúžto on Jiřík jí na potřeby k souduom penieze dávati měl, a jeho Jiříkovi svědkové všickni zřetedlně svědčí, že jest puojčoval jí na soudy: z těch příčin ona Markéta pohnaná jemu Jiříkovi tiem dluhem v puohonu položeným povinovata nenie. Dala památné. Stalo se léta MDX° ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 111. a. Srov. svědomí č. 1605 na str. 271.

1760.

Mezi Novoměstským měšťanem Jiřím z Kosíkova a Havlem Bytízským z Bytízu o dluh. 1510, 14. listopadu.

Jiřík z Kosíkova, měštěnín Nového města Pražského, pohnal Havla Bytízského z Bytízu. Vinil ho z desieti kop grošuov českých dluhu Pikovi židu zaň daného. Puohon vložen léta MDX° v úterý po svaté Kedrutě [19. března].

V té při mezi Jiříkem z Kosíkova puovodem s jedné, a Havlem Bytízským z Bytízu pohnaným s strany druhé. Kdežto týž Jiřík vinil jej Bytízského z X kop grošuov českých ꝯc, tak jakož puohon ukazuje. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Bytízský pohnaný pravil, že tak mnoho dlužen jemu nenie, než sedm kop grošuov míšenských toliko. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, svědomie a s obú stran pře líčenie, takto o tom vypověděti ráčili: Poněvadž on Havel Bytízský k dluhu sedmi kopám míšenským se zná, těch aby jemu Jiříkovi dal od dneška ve dvú nedělech pořád zběhlých; a že Jiříkovi Kosíkovi svědkové žádný neseznává, aby on Havel Bytízský řekl jemu těch deset kop grošuov č. v puohonu jmenovaných zaplatiti: z té příčiny aby on Havel to zpravil, tak jakž pány JMtmi rozkázáno bude, a to na den Svátosti najprv příští. Pakli by zpraviti nechtěl, tehdy aby jemu Jiříkovi třinácte kop míšenských dal a dodal, a to ko-

nečně po Svátosti najprv příštie ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 111. b.

1761.

Mezi Hanušem z Mulkovic a Kateřinou z Kfeldu o rčení. 1510, 14. listopadu.

Hanuš z Mulkovic pohnal paní Katheřinu z Feldu v Praze obývající. Vinil ji ze rčenie, tu kdež jest mu řekla, když se panem Janem Svojanovským z Bozkovic o statek nebožtíka pana Jindřicha, manžela svého, miesto mieti bude, že mu těch XXXti kop grošuov českých, kteréž mu týž pan Jindřich, manžel jejie, kšaftem odkázal, dáti chce. I tomu odpírá učiniti dosti. Vložen puohon léta MDX° v pátek den svatého Longina [15. března].

V té při mezi Hanušem z Mulkovic puovodem s jedné, a paní Katheřinú z Feldu pohnanú s strany druhé. Kdež ji týž Hanuš vinil ze rčenie, tu kdež jest mu řekla, když se panem Janem Svojanovským z Bozkovic o statek nebožtíka pana Jindřicha, manžela svého, miesto mieti bude, že mu těch XXXti kop grošuov českých, kteréž mu týž manžel jejie odkázal, dáti chce ɔc, tak jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázal svědomie. Proti tomu ona Katheřina pohnaná odpírajíc pravila, že se to svědomie jeho Hanušovo s puohonem nesrovnává, a také že toho neprovozuje, by ona paní Katheřina se panem Janem Svojanovským o statek manžela svého miesto měla, ani také toho pokazuje, by mu nebožtík pan Jindřich, jejie manžel, těch XXXti kop grošuov českých kšaftem odkázal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany a jich s obú stran pře líčenie i svědomí, takto o tom vypověděli: Poněvadž jeho Hanušovi svědkové to seznávají, že jest ona paní Katheřina řekla jemu těch XXXti kop grošuov českých dáti, kteréž mu nebožtík pan Jindřich, manžel jejie, kšaftem odkázal, a toho on Hanuš kšaftem nepokázal, by jemu těch XXXti kop odkázáno bylo: z té příčiny JMt tento puohon zdvihli sú. Dala památné. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

R. III. l. 120. b. Srov. svědomí č. 1565 na str. 235, kdež se čte: Hanuš z Molkovic a Kateřina z Kfeldu.

1762.

Mezi Staňkem kameníkem z Menšího města Pražského a Albrechtem Klusákem z Kostelce o plat za dělání věže na Horkách. 1510, 14. listopadu.

Staněk kameník v Menším městě Pražském obývající pohnal Albrechta Klusáka z Kostelce na Horkách. Vinil ho z toho, že nebožtík Václav Klusák, jeho Albrechtuov otec vlastní, jemu Staňkovi řekl dáti od diela věže na Horkách XL kop grošuov českých, když ji dodělá, a jestliže mu ji dobře udělá, že nechce s ním

mluviti o deset kop grošuov českých k tomu. Vložen puohon léta MDX° v úterý po svaté Kedrutě [19. března].

V té při mezi Staňkem kameníkem v Menším městě Pražském obývajícím puovodem s jedné, a Albrechtem Klusákem z Kostelce pohnaným s strany druhé. Kdež ho týž Staněk vinil z toho, že nebožtík Václav Klusák, jeho Albrechtuov otec vlastní, jemu Staňkovi řekl dáti od diela věže na Horkách XLti kop grošuov českých, když ji dodělá ɔc, jakož puohon plněji ukazuje. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Albrecht odpíraje pravil, že k tomu puohonu odpoviedati povinovat nenie z příčiny té, že on držitelem statku otce svého nenie, než mátie jeho, že ona vším vládne, všeho užívá, užívati a vládnúti má až do své smrti, Horek i jiného statku jakožto dědička; potom dále pravě, že nebožtík otec jeho s ním s Staňkem o dělánie té věže smlouvu měl a má sepsanú, a že ani v té smlouvě ani v svědcích jeho Staňkových se to nepokazuje, by mu těch XLti kop otec jeho dáti řekl. A na to vajpis z desk a tu smlouvu pokázal. Zase proti tomu od Staňka kamenníka povědíno: Ačkoli on Albrecht statkem Horkami nevládne, ale toho podle mateře své proto i s bratřími svými užívá a tu bydlí, chlebí, a jiný otce svého statek má, penieze i jiné věci, a tudy že jemu Staňkovi odpoviedati a těch padesáti kop plátce býti povinovat jest, v tom JMtí pánuov žádaje za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpory a jich s obú stran pře líčenie, svědomie, smlouvu i vajpis z desk, nalezli: Poněvadž on Staněk svým svědomím to pokázal, že otec jeho Albrechtuov řekl jemu za to dielo té věže na Horkách plátce býti a XLti kop grošuov dáti a nad to ještě X kop přidati, a on Albrecht statku otce svého užívá; z té příčiny dává se jemu Staňkovi za právo, takže on Albrecht jemu těmi XLti kopami grošuov českými v puohonu jmenovanými a k tomu i těmi X kopami grošuov českými, kteréž jest otec jeho řekl přidati, povinen, poněvadž svědci seznávají, že jest dobře udělal. A ty aby jemu dal ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se ve čtvrtek po svatém Brykcí.

Léta MDX° v sobotu den svatého Ondřeje apoštola [30. listopadu] vydán jest list zatykací Staňkovi kamenníku na Albrechta Klusáka z Kostelce pro neplněnie L kop grošuov českých podle zněnie nálezu tohoto.

Léta MDX° ve čtvrtek před svatým Thomášem apoštolem [19. prosince] Staněk kameník seznal se jest, že od Albrechta Klusáka z Kostelce přijal jest a vyzdvihl XXV kop grošuov českých podle zněnie nálezu tohoto, z kterýchžto XXV kop grošuov českých on Staněk jej Albrechta i jeho dědice kvituje, propouštie a prázdna činí úplně a docela nynie i na budúcí časy.

R. III. l. 261. b. Srov. svědomí č. 1707 na str. 354.

1763.

Mezi Václavem Litovským ze Svinař a Janem z Dobřenic o základ propadený. 1510, 14. listopadu.

Václav Litovský z Svinař létha MDX° v neděli před svatým Řehořem [10. března] pohnal Jana z Dobřenic ze sta kop grošuov a z XXVma kop grošuov vše českých základu propadeného dielu naň příslušejícieho ꝛc. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, léta MDX° ve čtvrtek po svatém Brykcí: Poněvadž on Dobřanský pohnaný třikrát volán jsa k svému právu nestál, z té příčiny dali sú jemu Václavovi puovodovi proti témuž Dobřanskému za právo stanné. Dal památné.

R. III. l. 319. b. za nápisem „*Staná práva k roku sv. Martina MDX°*".

1764.

Mezi Bohuslavem z Benešova a Krištofem z Hermsdorfu o rčení. 1510, 15. listopadu.

Bohuslav z Benešova pohnal Krystofa z Hermsdorfu. Viniti ho chce ze rčenie, tu kdež jest řekl, když on Krystof svú summu, kterúž jest za Nelžejovice dal, osm seth kop grošuov míšenských, mieti bude aneb svým bude jist, že jemu Bohuslavovi těch sto kop grošuov míšenských, kteréž jest týž Krystof od Petra z Popovic vzal, zase vrátiti chce a že jeho nic nežádá. Vložen puohon léta MDX° v pondělí den Zvěstovánie Matky božie [25. března].

V té při mezi Bohuslavem z Benešova puovodem s jedné, a Krystofem z Hermsdorfu pohnaným s strany druhé. Kdež jej Krystofa vinil on Bohuslav ze rčenie, tu kdež jest tajž Krystof řekl ꝛc, jakož puohon ukazuje. A na to ukázal svědomie. Proti tomu on Krystof pohnaný odpieraje pravil, že jest měl o to s ním s Bohuslavem prve soud před úřadem purkrabským a také že jest jemu těch sto kop grošuov míšenských navrátiti řekl, jestliže svých osm seth za Nelžejovice v polouletí bez nákladuov mieti bude. A na to také ukázal svědomie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝛc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie, odpory i svědomie, nalezli: Poněvadž on Bohuslav to jest dostatečně provedl, že jest mu on Krystof těch sto kop grošuov míšenských v puohonu jmenovaných navrátiti řekl, když svú summu osm set kop grošuov míšenských za Nelžejovice mieti bude; z té příčiny dává se jemu Bohuslavovi za právo, a on Krystof aby mu těch sto kop grošuov míšenských v puohonu jmenovaných dal od dneška ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se léta MDX° v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 38. a. Srov. svědomí č. 1607 a 1711 na str. 272 a 357.

1765.

Mezi Kateřinou z Prošovic a Janem purkrabím z Donína o nevydání odkazu.
1510, 15. listopadu.

Katheřina z Prošovic pohnala pana Jana purkhrabí z Donína na Vokoři. Vinila ho z nevydání osmi kop strychuov bez XXti strychuov ovsa jí Katheřině od někdy paní Johanky z Waytmille, mateře jeho, kšaftem odkázaného, jakož týž kšaft to plněji v sobě zavírá. Kterýžto voves táž Katheřina sobě čtyřidceti kop grošuov českých pokládá.

V té při mezi Katheřinú z Prošovic puovodem s jedné, a panem Janem purkhrabí z Donína na Vokoři pohnaným s strany druhé. Kdež ho vinila z nevydání osmi kop strychuov bez XXti strychuov ovsa jí Katheřině od někdy paní Johanky z Waytmille ɔc, jakož puohon plněji svědčí. A na to ukázala týž kšaft někdy paní Johanky z Waytmille, mateře pana Jana pohnaného. Proti tomu na miestě pohnaného nic jiného odpieráno nenie, než toliko žádáno, aby ona Kateřina puovod to provedla, že jí ten voves dán nenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu i v kšaft napřed pověděný pilně nahlédše, takto o tom nalézti ráčili: Poněvadž ona Katheřina puovod kšaftem jest pokázala, že jí paní Johanka z Waytmille týmž kšaftem ten voves v puohonu menovaný odkazuje, a on pan Jan purkhrabie toho jest ničímž nepokázal, by jí ten oves dal: i z té příčiny dává se jie Katheřině puovodovi podle kšaftu za právo, tak aby on pan Jan purkhrabie jie Katheřině ten oves v puohonu jmenovaný od dneška ve dvú nedělech pořád zběhlých vydal. Pak-li by ovsa toho nedal, tehdy aby tu summu v puohonu jmenovanú, to jest těch XLti kop grošuov českých, též jí Katheřině dal. Dala památné. Stalo se léta MDX° v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 61 a.

1766.

Mezi Dorotou Kopanskou a Pavlem Samuelem z Hrádku o nedopomožení práva. 1510, 15. listop.

Dorotha Kopanská v Starém městě Pražském obývající pohnala pana Pavla Samuele z Hrádku. Vinila ho z nedopomožení práva ke XL kopám bez XLti grošuov vše míšenských, kterúžto summu lidé jeho Zabranští na statku někdy Papáčka člověka jeho jí přisoudili, a vyšším právem Starého města Pražského zchváleno, a on pan Pavel podle téhož přísudku jie Dorotě dále práva k těm XLti kopám bez XLti grošuov vše míšenských na témž statku Papáčkově dopomoci nedbá a nechce; k kterýmžto XLti kopám grošuov bez XLti grošuov míšenských táž Dorota Kopanská po Václavovi Kopanském, někdy manželu svém, právo a spravedlnost má. Vložen puohon léta MDX° v úterý po svaté Kedrutě [19. března].

V té při mezi Dorothú Kopanskú, v Starém městě Pražském obývající, s jedné, a panem Pavlem Samuelem z Hrádku s strany druhé. Kdež jej pana Samuele táž Dorota vinila z nedopomožení práva k XL kopám bez XLti grošuov vše míšenských, kterúžto summu lidé jeho Zabranští na ɔc, tak jakož puohon plněji ukazuje. A na to svědomí ukázala. Proti tomu pan Samuel odpíraje pravil, že ona Dorota puovod nic tu podle svého puohonu neprovozuje, a že on tu svého nic nehledá, než toliko aby mu grunth a purkrecht jeho očištěn byl, k tomu se poddávaje, že právo osaditi chce, poněvadž se jiní také na to táhnou, a komužkoli právo přisoudí, že se on v tom chce mieti spravedlivě, jakož jest i prve proti tomu nebyl. A na to ukázal ortel před některým časem mezi některými stranami o ten Papáčkovský statek učiněný. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany a jich s obú stran pře líčení, napřed jmenovaný ortel i svědomí, nalezli: Poněvadž ten ortel ukazuje, že jest na tom jeho páně Samuelově právě soud osazen byl mezi Klímú koniřem z Nového města, Zigmundem hospodářem na rathouze a nadepsanú Dorothú puovodem o vyzdvihání peněz, kteréž Jan Bohmicský kladl na tom právě za duom Papáčkovský; a na ten rozsudek vyzdvihli diely své hospodář a ten koniř napřed jmenovaní bez překážky a naříkání. Z té příčiny aby on pan Pavel jí Dorotě ty penieze v puohonu menované, to jest XLti kop bez XLti grošuov míšenských, dal vyzdvihnúti na rukojmie od dnešního dne ve dvú nedělech pořád zběhlých na takový zpuosob: jestliže by kto na tom právě z těch peněz ji Dorotu chtěl viniti, tehdy aby ona tu summu svú nynie menovanú vyručenú i oni dva Kliment a Zigmund v orteli menovaní také summy své z toho práva vyzdvižené všichni tři spolu položili zase na tom právě, a ktož by jaké právo mieti k těm penězóm chtěl, a právem to obdržal, aby všichni tři v tom a ne ona Dorota sama hynuli. Dala památné. Stalo se léta MDX° v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 79. a.

1767.

Mezi měštěnínem Staroměstským Erazimem Freyem a Wolfem z Gutšteina o dluh za věci kupecké. 1510, 15. listopadu.

Erazim Frey, kupec a měštěnín Starého města Pražského, pohnal pana Wolfa z Gutšteina na Petršpurce. Vinil ho z jedenácti kop grošuov českých bez VI grošuov českých dluhu jemu za kupecské věci zuostalému. Vložen puohon léta MDX° v úterý [sic] den Zvěstování Matky božie [25. března].

V té při mezi Erazimem Frey, kupcem [a] měštěnínem Starého města Pražského, puovodem s jedné, a panem Wolfem z Gutšteina ɔc pohnaným s strany druhé Kdež ho týž Erazim vinil z XIti kop grošuov českých bez VIti grošuov českých,

jakož puohon ukazuje. A na to registra kupecská ukázal. Proti tomu na miestě pana Wolfa povědíno, že se on k tak veliké summě nezná a nevie než o sedmi kopách míšenských, a ty jemu že dáti chce; pak jestliže jest co úředník viece bral, že jest mu toho pan Wolf neporučil. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpory a s obú stran pře líčenie, takto nalezli: Poněvadž on Erazim ten dluh registry toliko svými kupecskými provozuje a svědomím žádným viece ani jakými cedulemi řezanými, a on pan Wolf slovy toliko také samými odpierá krom VII kop míšenských, z té příčiny dává se jemu Erazimovi k těm VII kopám míšenským za právo, a ty aby jemu on pan Wolf dal ve dvú nedělech pořád zběhlých. A chce-li on Erazim nad těch VII kop podle register svých toho dluhu co viece mieti, aby to zpravil před JMtí pány ɔc na Svátost najprv příští, tak jakž JMtí jemu bude nalezeno, a jestliže zpraví to, aby jemu on pan Wolf dal od zprávy ve dvú nedělech pořád zběhlých. Pakli by pan Wolf od zprávy ve dvú nedělech pořád zběhlých té summy ostatnie nad těch VII kop míšenských jemu dáti nechtěl, to aby také on pan Wolf na den svatého Martina po té zprávě najprv příštího zpravil, jakž mu JMtí pány rozkázáno bude. Bude-li pak pan Wolf dále chtieti k tomu úředníku svému neb k statku jeho hleděti, že jest co viece mimo jeho vuoli neb rozkázánie od téhož Erazima bral, právo mu se nezavírá. Dal památné. Stalo se léta MDX° v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 83. b.

1768.

Mezi Chebským měšťanem Hanušem Hallerem a Václavem Pehmem z Konobrž o dluh. 1510, 15. listopadu.

Hanuš Haller, měštěnín města Chba, pohnal Vence Pehma z Konobrž. Vinil jej ze čtyř seth zlatých rýnských dluhu spravedlivého, kteréž jest dlužen zuostal nebožtíkovi doktorovi Jiříkovi Hallerovi, bratru téhož Hanuše vlastniemu, k kterýmžto čtyřem stem zlatým rýnským on Hanuš spravedlnost má po témž Jiříkovi doktorovi svém bratru lepší než kto jiný. Vložen puohon léta MDX° v pátek den svatého Longina [15. března].

V té při mezi Hanušem Hallerem, měštěnínem města Chba, puovodem s jedné, a Václavem Pehmem z Konobrž pohnaným s strany druhé. Kdež jej Václava vinil ze čtyř seth zlatých rýnských dluhu spravedlivého, kteréž jest dlužen zuostal nebožtíkovi doktorovi Jiříkovi ɔc, jakož puohon plněji svědčí. A na to list jeho Pehmovú rukú psaný na dluh svědčící ukázal Proti tomu on Václav pohnaný pověděl, že tomu dluhu neodpírá, by ho povinen a dlužen nebožtíkovi knězi Hallerovi doktoru nezuostal; ale poněvadž ten dluh kniehami města Mostu zapsán a to věc městská jest, a také

že jest ten dluh od téhož Hanuše a od poručníkuov statku téhož kněze Hallera právem městským tu v Mostě obstaven, toho že se on Václav obává, aby toho dluhu několikrát plátce býti nemusil; než komužkoli ten dluh spravedlivě náležeti aneb přisouzen bude, že platiti neodpírá. A tu také některá ukázal svědomí. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ꝯc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše obú stran pře líčenie i svědomie, nalezli: Poněvadž on Pehm k tomu dluhu se zná a to pokázal, že ten dluh v městě Mostu jich kniehami městskými zapsán nadepsaným Hanušem Hallerem puovodem i také nebožtíka kněze Hallera doktora poručníky právem městským obstaven jest, a že na témž právě o ten dluh, komuž přisouzeno bude, práv býti chce; z té příčiny tento puohon se zdvihá, a strany aby sebe tam v Mostě podle téhož obstavení hleděly. Dal památné. Stalo se léta MDX° v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 120. a. Srov. svědomí č. 1733 na str. 370.

1769.

Mezi knězem Janem z Mladé Boleslavi a Zdeňkem z Prorubi o pobrání vepře, obilí a jiných rozličných věcí. 1510, 15. listopadu.

Kněz Jan v Mladém Boleslavi obývající pohnal Zdeňka z Prorubi v Bezně. Vinil ho z toho, že jest mu pobral na faře v Bezně, kdež jest on tu chvíli tehdáž farářem byl, jeden vepř z krmníka, VII korcuov žita, tři korce mouky žitné, tři měchy plátěné, XV prasat, XII korcuov ovsa vysekati, zkaziti truhlu za kopu grošuov, tři zámky dal mu zbíti, item pobrati mu rozkázal sto korcuov ovsa, hrachu X korcuov, másla kbel, masa za X grošuov, sádla za XV grošuov, piva sud, věrtel soli, slanin za X grošuov, sviec za VI grošuov, vína za IX grošuov i jiné rozličné věci; kteréžto tak pobrané věci on kněz Jan LX kop grošuov míšenských pokládá. Vložen puohon léta MDX° v sobotu před květnú nedělí [23. března].

V té při mezi knězem Janem v Mladém Boleslavi obývajícím puovodem s jedné, a Zdeňkem z Prorubi v Bezně pohnaným s strany druhé. Kdež jej Zdeňka vinil z toho, že jest mu pobral na faře v Bezně ꝯc, tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. Při tom pravě, že jest jemu Zdeňkovi žádné příčiny nedal, aby ty věci jemu měly brány býti, než jsa obeslán od kněze děkana kraje Boleslavského, staršího svého, k němu jest šel, a v tom jemu od Zdeňka pobráno i truhla vybita jest. A na to ukázal svědomí. Proti tomu on Zdeněk pohnaný odpíraje pravil, že jest mu to pobránie proto učinil, že on maje podle smlouvy tu na té faře býti do roka, i odšel jest, a on Zdeněk za to maje, že by odtud zběhl, obávaje se, aby se na klenotích kostelních, kteréž témuž knězi svěřeny byly, škoda nestala, kázal jest mu pobrati; ale ty věci že jemu zase vráceny a nic utraceno nenie, krom což na čeleď [vydáno]. A potom když do fary přišel, že s ním o to smlouvu vzal. A na to svědomí a tu

smlouvu ukázal. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše strany a jich s obú stran pře líčenie, odpory i svědomí, nalezli: Poněvadž ta cedule smluvnie jest udělána po tom knězovu odjetí, když se na faru vrátil, a v té ceduli stojí, že on Zdeněk jemu knězi Janovi z těch věcí, kteréž jemu pobrány jsú, počet činiti má, z té příčiny aby strany před úředníky Pražskými menšími stáli na den svatého Fabiana najprv příštieho [20. ledna], a tu aby on Zdeněk vedle té smluvní svrchu dotčené cedule i také podle cedule, kterouž jest menovaný kněz jej Zdeňka před Jindřichem Hložkem z Žampachu ɔc vinil, počet učinil na schválení týchž úředníkuov. A což tu kněz provede, to aby jemu Zdeněk dal od próvodu ve dvú nedělech pořád zběhlých. Dal památné. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 174. b. Srov. svědomí č. 1584, 1698 a 1705 na str. 257, 342 a 353.

1770.

Mezi Janem Brázdimským z Pučan a poručníky neb. Jana Maršálka o položení svěřených klenotů před králem. 1510, 15. listopadu.

Jan Brázdimský z Pučan pohnal Jana Šmajdéře, Jana bakaláře od bielého lva a Zigu pergmajstra hor vinničných, poručníkuov nebožtíka Jana Maršálka starého, kdež jim Johanka z Hříč svěřila devieti prstenuov zlatých a korunky perlové k věrné ruce, aby to před králem JMtí položili; neb sobě týž Jan toho pokládá třidceti a pět zlatých uherských. Vložen puohon léta MDIX° v středu před svatým Havlem [10. října].

V té při mezi Janem Brázdimským z Pučan puovodem s jedné, a Janem Šmajdéřem, Janem bakkalářem od bielého lva, Zigú pergmajstrem hor vinničných, poručníky nebožtíka Jana Maršálka starého, pohnanými s strany druhé. Kdež jim Johanka z Hříč svěřila devíti prstenuov zlatých a korunky perlové k věrné ruce, aby to před králem JMtí položili; neb sobě týž Jan toho pokládá XXXV zlatých uherských. Tu pohnaní stojíce oznámili, že jmény vlastními pohnáni nejsú a že tudy k tomu puohonu odpoviedati povinni nejsú, v tom JMtí žádajíce za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž oni pohnaní nejsú jich vlastními jmény pohnáni, z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Dali památné. Stalo se létha MDX° v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 175. a.

1771.

Mezi Matiášem Špitálským spolu s Václavem Donátem z Těchlovic a Annou Kanickou z Ryzmburka o položení listu hlavního před králem. 1510, 15. listopadu.

Mistr Mathiáš Špitálský a Václav Donát z Těchlovic pohnali Annu Kanicskú z Rysmburka, aby list hlavní položila před králem JMtí, v kterémž jest Elška Ko-

pidlanská z Nemyčevsi jistcem, kterýžto svědčí nebožtíku panu Alšovi z Rysmburka a Ofce, manželce jeho, na šest seth kop míšenských; kterýžto list dala jest táž Ofka s dobrou volí jim mistru Mathiášovi Špitálskému a Václavovi Donátovi, kdež sobě ten list pokládají pět seth kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDIX° v pondělí po svatém Šimonu a Judovi [29. října].

V té při mezi mistrem Mathiášem Špitálským a Václavem Donátem z Těchlovic puovody s jedné, a mezi Annú Kanicskú z Rysmburka pohnanými s strany druhé. Kdež táž Anna od jmenovaných puovoduov jest pohnána, aby položila list před králem JMtí, v kterémž jest Elška Kopydlanská z Nemyčevsi jistcem ɔc, tak jakož puohon plněji v sobě zavírá. A na to ukázali list hlavní pod pečetmi, kterýž svědčí na tři sta kop grošuov českých, v němž jest jistec Elška z Nemyčevsi, a dobrú vuoli na týž list a nález z register purkrabských, kdež jie Ofce dávají právo stané proti knězi Samuelovi, i také jiná svědomie a kšaft. Proti tomu poručník Anny pohnané odpíraje dal mluviti pravě, že jest se o ten svrchu menovaný list a dluh miesto a rozsudek skrze najvyššího pana purkrabie Pražského stal, a poněvadž jednú rozsúzeno, zdá mu se, že jest po druhé z toho nemělo hnáno býti. A ktož z rozsúzené pře po druhé pohánie, že takový puohon jest na zmatek podle zřiezenie zemského. A na to ten rozsudek a zřiezení zemské pokázal, žádaje v tom JMtí za opatřenie podle práva. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše obú stran pře líčenie ɔc, nalezli: Poněvadž její Annin poručník Michal Strachota nález z register purkrabských pokázal, kterýžto pan purkrabie najvyšší Pražský ten nález ne sám z sebe, ale z naučenie panského z plného soudu zemského učinil, ješto jest se tu omylu nestalo ižádného, a oni puovodové přes to po druhé z té věci pohánějí, kdež jest to proti zřiezenie zemskému; i tudy ten puohon učinili sú na zmatek, a z té příčiny JMt je puovody oba dva v svú kázeň berú. Dala památné. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 218. a.

1772.

Mezi Václavem Bezdružickým z Kolovrat a Burianem z Švamberka o nezdržení smlouvy. 1510, 15 listopadu.

Václav Bezdružicský z Kolovrat pohnal pana Buryana z Švamberka na Hradišti nad Labem. Vinil ho z nezdrženie smlouvy mezi nimi učiněné, a to v tom, že jest měl a slíbil na svém statku zapsati tisíc kop grošuov českých jemu panu Václavovi z Kolovrat, též i paní Elšce z Kolovrat, dceři téhož pana Václava z Kolovrat, tisíc kop grošuov, a to dostatečně ujistiti v plném roce od datum listu té smlouvy ɔc; jakož ten artykul v též smlouvě položený to v sobě plněji zavírá.

I tomu se až dosavad od téhož pana Buryana nestalo dosti. Vložen puohon léta MDX° v pondělí den zvěstování Matky boží [25. března].

V té při mezi panem Václavem Bezdružicským z Kolovrat na Košatkách puovodem s jedné, a panem Buryanem z Švamberka na Hradišti nad Labem pohnaným s strany druhé. Kdežto vinil jej pana Buryana z nezdrženie smlouvy mezi nimi učiněné, a to v tom, že jest měl a slíbil na svém statku zapsati tisíc kop grošuov českých jemu panu Václavovi z Kolovrat, též i paní Elšce z Kolovrat ɔc, tak jakož puohon ukazuje. A na to ukázal touž smlouvu. Proti tomu pan Buryan pohnaný pravil a žádal, aby mu ta smlouva okázána byla, že by chtěl na ni pohleděti, jest-li pečeť jeho při té smlouvě či nenie. Tu jest jemu táž smlouva okázána, a pan Buryan pověděl, že se ku pečeti zná, než že on jest jí nepřitiskal k té smlouvě ini povolení k tomu dával, než že jest panu Václavovi pečeť svú poslal; a při tom žádal, aby týž pan Václav to pokázal, kto jest tu smlúvu psal, a pravie, že o té smlouvě nic nevie. Proti tomu pan Václav z Kolovrat mluvil jest, že se cti jeho dotýče, a že bohdá z toho, což tuto pan Labuť praví, jako na ctného pána sluší, vyměřiti se chce. Z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, toho na soud zemský odkládají, poněvadž se tu cti dotýče. A jestliže by pán Buoh v tom času prve jeho pana Václava smrti neuchoval, než by ta pře k slyšení přišla, že to jeho cti a dobré pověsti nynie ani na budúcí časy k žádné ujmě ini škodě býti nemá jemu ani jeho budúcím, poněvadž po své cti stojí. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 308. a.

1773.

Mezi Václavem Robmhapem z Suché a Petrem z Mladějovic o pohrůžky. 1510, 15. listopadu.

Václav Robmhap z Suché pohnal Petra z Mladějovic. Vinil ho z toho, že jest jemu psal, kdež se s ním v slušném miestě shledá, že o ty věci, kdež mezi nimi jsú, co se Kestřanských dotýče, sám oustně mluviti chce, i také což se téhož Petra otce dotýče. Kdež týž Václav nevie, co s ním mluviti chce, žádá toho, aby před králem JMtí i raddami JMti k němu o ty věci mluvil. Vložen puohon léta MDIX° v pondělí po svatém Jiljí [3. září].

V té při mezi Václavem Robmhauptem z Suché puovodem s jedné, a Petrem z Mladějovic pohnaným s strany druhé. Kdež jej Petra týž Václav vinil, že jest mu psal, kdež se s ním shledá v slušném miestě, že o ty věci, kteréž mezi nimi jsú, co se Kestřanských dotýče, sám ústně mluviti nechce [sic], i také co se téhož Petra otce dotýče, kdež týž Václav nevie, co s ním mluviti ɔc, tak jakož puohon plněji svědčí. A na to některé listy, kteréž sobě s obú stran psali, okázal. Proti tomu

on Petr odpíraje pravil, že jest tento puohon naň bez potřeby učinil a jej daremně ke škodám a nákladóm připravuje; neb on Petr že jest nic nepokojného k němu nemluvil aneb ješto by proti právu bylo, ale chtěl jest s ním v miestě slušném, jakož on Václav sám to v svém puohonu pokládá, mluviti, a pohruožek že jest mu nečinil ižádných, věda dobře, kterak se k němu pod řádem a právem zachovati má. A tudy mu se zdá, že jest jej pohnal bez potřeby. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany a jich s obú stran pře líčenie, takto o tom nalezli: Poněvadž on Petr v své řeči to pověděl, že jest proti němu Václavovi nemyslil nic nepokojného mluviti, než zachovati se k němu tak, jako na dobrého člověka slušie, i tudy ten puohon mezi nimi minúti má. A poněvadž on Václav jemu Petrovi pana z Rozmberka, pána jeho, podával, aby tam přijel a k němu podle svého psanie mluvil, a on Petr nepřijel: z té příčiny JMt škody mezi stranami zdvihli sú. Stalo se v pátek po svatém Brykcí.

R. III. l. 318. b.

1774.

Mezi Albrechtem Ciplou z Kravska a Martinem Liškou z Wimperku o slova důtklivá. 1510, 16. listopadu.

Albrecht Cipla z Kravska poháněl Martina Lišku z Wimperku. Viniti ho chtěl z slov duotklivých, tu kdež jest k němu tato mluvil slova: Proč ty pana Jana Kostku zastáváš? A já viem, že jest tě nechtěl v Litomyšli mieti a po tvého otce posílal, aby tě vzal. A to já provésti mohu. Vložen puohon léta MDX° v sobotu před Matkú boží Sněžnú [3. srpna].

V té při mezi Albrechtem Ciplú z Kravska puovodem s jedné, a Martinem Liškú z Wimperku pohnaným s strany druhé. Kdež jej Martina týž Albrecht vinil z slov duotklivých ɔc, jakož puohon ukazuje. A na to ukázal svědomie. Proti tomu on Martin Liška pohnaný odpieraje pravil, že jest on toho žádným tiem úmyslem nemluvil, by jemu tudy jakú lehkost činiti chtěl, než že jest mluvil žertem. A na to také ukázal svědomie. Zase proti tomu od Ciply povědieno, že on toho za žert nepřijímá. Toho on Liška žádným žertem nemluvil. Než pan Appolon z Rychnova vida, že se Cipla z těch řečí a pro taková slova hněvá, vtrousil jest v to řeči kumštovnie. A poněvadž jest týž Cipla jemu panu Kostkovi do smrti věrně sloužil, zdá mu se, že jest Liška těch tak posměšných a úštipných slov k němu mluviti neměl, žádaje v tom JMtí pánuov za opatřenie. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpory, s obú stran pře líčenie i svědomie, takto o tom nalezli: Poněvadž on Martin Liška pohnaný před JMtí pány

stoje to jest pověděl, že jest toho tiem úmyslem nemluvil, by mu tudy lehkost činiti chtěl, a k úštipku že jest mu nemluvil, nemluví, ani vie co mluviti, což by jemu Albrechtovi jeho cti a dobré pověsti k ujmě býti mělo, i toho JMt páni při též nápravě nechávají. Než kdyby on Liška sám z sebe jemu té nápravy neučinil, že by JMt věděli, podle jeho svědkuov jak jej Albrechta v té věci opatřiti. Ale přes to jemu Albrechtovi za právo dávají, tak že ta duotklivá slova v puohonu položená jemu Albrechtovi a jeho dobré pověsti k ujmě ani ke škodě nejsú a býti nemají nynie i na budúcie časy. Dal památné. Stalo se léta MDX° v sobotu po svatém Brykcí.

R. III. l. 16. a. Srov. svědomí č. 1725 na str. 367.

1775.

Mezi Alžbětou z Jablonného a Dorotou Peštalkou z Košíně o odkaz. 1510, [16. listopadu].

Alžběta z Jablonného pohaněla Dorothu Peštalku z Košíně. Viniti ji chce z pětimezcítma kop grošuov českých jakožto tu, kteráž vysoudila nápadem statek po nebožtíkovi manželu svém Jiříkovi z Přievor, k kterýmžto XXVa kopám grošuov českých táž ɔc. Vložen puohon léta MDIX° v středu před božím křtěním [3. ledna].

V té při mezi Alžbětú z Jablonného puovodem s jedné, a Dorothú Peštalkú z Košíně pohnanú s strany druhé. Kdež táž Alžběta viní ji Peštalku z pětimezcítma kop grošuov českých, jakožto tu, kteráž statek vysoudila nápadem po nebožtíkovi manželu svém Jiříkovi z Přievor, k kterýmžto XXVa kopám grošuov českým táž Alžběta z Jablonného právo a spravedlnost má po někdy Janovi z Křiečova, synu svém, od něho sobě danou a odkázanou, jakož jeho Janovo dánie a odkázání to v sobě plněji a šíře zavírá. A na to ukázala Jana někdy syna svého kšaft pod pečetí městskú Nového města Pražského, ukázala také kšaft pana Pavla Skalského z Jenšteina pod Starého města Pražského pečetí, ukázala i některé vajpisy z desk. Proti tomu ona Dorotha Peštalka z Košíně odpírajíc pravila, že to dánie a odkázánie, kteréž jest Jan, syn Alžběty svrchu psané, pod pečetí Nového města Pražského kšaftem učinil, dostatečné nenie, poněvadž jest měštěnínem téhož města Pražského nebyl, ale člověk rytieřský byl. A z té příčiny JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany a jich s obú stran pře líčenie, odpory, próvody i také nadepsané kšafty, nalezli: že ona jí tiem odkázáním vinna nenie. Stalo se ut supra.

R. III. l. 16. b.

1776.

Mezi Annou Hubenkovou a Petrem Amchou z Borovnice o sáhnutí na česť. 1510, [16. listop.]

Anna Hubenkova pohnala Petra Amchu z Borovnice. Viniti ho chce z toho, že jí z úmysla na jejie dobrú pověsť i na hrdlo sáhl, tak ɔc.

V té při mezi Annú Hubenkovou puovodem s jedné, a Petrem Amchú z Borovnice s strany druhé. Kdež ho viní, že jí z úmysla na jejie dobrú pověsť i na hrdlo sáhl, tak ɔc. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom nalezli: Poněvadž se ta pře cti a hrdla dotýče, že z té příčiny JMt puohon zdvihají a k soudu zemskému podle jich pří, ctí a morduov se dotýkajíciech, vedle zřiezení zemského podávají.

R. III. l. 17. a.

1777.

Mezi Annou z Rabšteina a Janem z Rabšteina o nevydání odkazu. 1510, [16. listopadu].

Paní Anna z Rabšteina pohnala pana Jana z Rabštajna. Viniti jej chce z nevydánie tří seth kop grošuov míšenských, kteréž jí nebožka paní Regina z Lichmburka, mátie jejie, z věna svého na něm kšaftem odkázala ɔc.

V té při mezi paní Annú z Rabšteina puovodem s jedné, a panem Janem odtudž z Rabštajna pohnaným s strany druhé, vinieci ho z nevydání tři sta kop grošuov míšenských, kteréž jí nebožka paní Regina z Lichmburka, mátie jejie, z věna svého na něm kšaftem odkázala; item ze dvú set kop grošuov míšenských, item z koflíku menšieho, item z kříže ɔc. A na to ukázala kšaft nadepsané paní Reginy učiněný. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nahlédše v ten kšaft a pilně ho povážívše: Poněvadž puohon s týmž kšaftem se nesrovnává, a také poněvadž některé věci v puohonu se pokládají, kteréž v kšaftu se nejmenují, z těch příčin JMt ten puohon zdvihají. Dal památné. Stalo se [v sobotu po svatém Brykcí].

R. III. 17. a.

1778.

Mezi Kunradem z Grynheimu a radou města Knína o provozování honby sousedy Knínskými na jeho pozemcích. 1510, 16. listopadu.

Kunrad z Grynheimu pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Knína. Vinil je z padesáti kop grošuov českých pokuty jemu Kunradovi propadených vedle svolenie zemského dskami zemskými utvrzené, ktož by komu honil na gruntiech jeho bez jeho vuole malú nebo velikú zvěř ve dne nebo v noci. Tu kdež z jich města Knína vyšli sú s jich volí Blažek Směšný hrnčieř a Mašek mlynář, sousedé jich, a honili s tenaty zaječími jemu Kunradovi v jeho strániech Hraštických, jakož oni pak vedle jeho zprávy se znají listem a pečetí města svého, že sú honili a že jest jim on Kunrad tenata pobral, a je, sousedy své, psaním svým zastávají. Vložen puohon léta MDVI° v středu den svatých jedenácte tisíc panen [21. října].

Kunrad z Grynheimu pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Knína. Vinil je z padesáti kop grošuov českých pokuty jemu Kunradovi vedle svolenie zemského propadené a dskami zemskými utvrzené, ktož by komu honil bez jeho vuole na jeho gruntiech malú neb velikú zvěř ve dne nebo v noci a ktož by koho usvědčil. Kdež sú oni honili s tenaty zaječími jemu Kunradovi v jeho stróniech Hraštických a jemu se Kunradovi znají listem pod pečetí města jich, že jest jim on Kunrad tenata pobral. Vložen puohon léta MDVI v středu den svatých jedenácte tisíc panen. [21. října.]

Vedle těch obú dvú puohonuov, jimiž v předešlém času Kunrad z Grynheimu pohnal purgmistra a konšeluov i vší obce města Knína a je vinil v každém tom puohonu z padesáti kop grošuov českých pokuty jemu Kunradovi propadené, protože mu honili s tenaty zaječími v jeho stráních Hraštických ɔc, tak jakož týž oba puohonové v sobě plněji zavírají. Kdež ty obě pře podány sú, aby strany purkrabí hradu Pražského na ty stráně vedly podle práva meznieho, poněvadž Kunrad pravil, že ty stráně sú jeho, a oni Knínští pravili, že sú to gruntové krále JMti. Tu strany nynie před JMtí stojíce, Kunrad některé listy panu Tunklovi jakožto v ty časy purkrabí hradu Pražského psané, i také jeho páně Tunkluov nález mezi nadepsanými stranami o svrchu dotčené stráně učiněný ukázal. Proti tomu oni Knínští odpírajíce pravili, že on Kunrad je hnal a žene z pokuty Lti kop grošuov českých propadené, že sú na jeho stráních Hraštických honili, a to že jest měl před nadepsaným panem Tunklem podle práva meznieho provésti, že to jeho stráně jsú. I neprovedl, jakož ten jeho páně Tunkluov nález ukazuje. Ale oni Knínští že sou honili na těch stróniech ne jeho Kunradových, ale na těch, kterýchž v držení a užívání jsú a byli vždycky, a tudy mohli sú v těch stráních honiti a to učiniti dobře, a z těch příčin že jemu tou pokutou aneb pokutami v jeho puohoních položenými podle zřiezenie zemského povinovati nejsú, v tom JMtí pánuov za opatřenie žádajíce. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, vyslyševše strany a jich s obú stran pře líčenie, odpory, puohony, zřiezení zemské, majestáty krále Ladislava, dobrú vuoli i také v ten svrchu dotčený páně Tunkluov, v ty časy purkrabie hradu Pražského, nález nahlédše, nalezli: Poněvadž před panem Tunklem, jakožto hradu Pražského purkrabí, kterýž na ohledání těch strání vyslán byl, on Kunrad toho jest podle práva meznicho neprovedl, by ta stráně Hraštická jeho grunth byla, a oni Knínští pokázali, že sú té stráně společně užívali: z té příčiny jemu Kunradovi puovodovi oni Knínští těmi pokutami v těch obú jeho puohonech menovanými povinovati nejsú. Dali památné. Stalo se léta MDX° v sobotu po svatém Brykcí.

R. III. l. 61 b. Srov. nálezy č. 1361 a 1362 na str. 94.

1779.

Mezi Jindřichem z Hodějova a Petrem Malovcem z Malovic o rčení. 1510, 16. listopadu.

Jindřich z Hodějova pohnal Petra Malovce z Malovic v Otrcích obývajícieho. Vinil ho z pěti kop grošuov míšenských, tu kdež jest mu slíbil a přiřekl, že jemu Jindřichovi jmenovaná summa pět kop grošuov míšenských od Rynše z Radotína o Svátosti minulé dána bude. I tomu se až dosavad nestalo dosti. Vložen puohon léta MDX° v pátek u vigilií svatého Vavřince [9. srpna].

V té při mezi Jindřichem z Hodějova puovodem s jedné, a Petrem Malovcem z Malovic v Otrcích obývajícím pohnaným s strany druhé. Kdež jej Petra vinil z pěti kop grošuov míšenských, tu kdež jest mu slíbil a přiřekl, že jemu Jindřichovi ɔc, tak jakož puohon ukazuje. Proti tomu on Petr Malovec pohnaný odpíraje pravil, že k tomu puohonu odpoviedati povinovat nenie, poněvadž ho v tom puohonu jinač a odjinud vepsal, než on se píše. Proti tomu zase od Jindřicha z Hodějova povědieno, že se odtud z Malovic píše tak, jakož v puohonu vepsán jest. A na to ukázal nějakú ceduli. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, nalezli: Poněvadž on Petr pohnaný odjinud, než se píše, v puohonu vepsán jest, z té příčiny ten puohon zdvihli sú. Dal památné. Stalo se léta MDX° v sobotu po svatém Brykcí.

R. III. l. 108. b. Srov. svědomí č. 1726 na str. 367.

1780.

Mezi měšťanem Novoměstským Jiřím Šrámkem a Zikmundem Baršem z Kamenice o ubrmanství. 1510, 16. listopadu.

Jiřík Šrámek, měštěnín Nového města Pražského, pohnal Zigmunda Barše z Kamenice a na Chvalách. Vinil jej z toho, že vzav na se mocně s Jiříkem z Kosíkova ty pře mezi týmž Šrámkem a mezi lidmi páně Zdeňkovými Kostkovými z Postupic, tak jakož puohonové ti ukazují šíře, i o to dále on Bareš mezi týmiž stranami konec a miesto učiniti prodlévá. Kdež on Šrámek těch pří nedokonánie pokládá sobě XV kop grošuov českých. Vložen puohon léta MDX° v pondělí po svatém Mauricii [23. září].

V té při mezi Jiříkem Šrámkem, měštěnínem Nového města Pražského, puovodem s jedné, a Zigmundem Baršem z Kamenice s strany druhé. Kdež ho týž Jiřík vinil z toho, že vzav na se mocně s Jiříkem z Kosíkova ty pře mezi týmž Šrámkem a mezi lidmi páně Zdeňkovými Kostkovými z Postupic, tak jakož puohonové ukazují šíře ɔc, jakož puohon ukazuje. Proti tomu on Zigmund Bareš odpíraje pravil, že jest jím ta věc nesešla, než že se jest v té věci vedle naučenie panského z soudu

komorního zachoval a těch lidí páně Kostkových na to právo, k kterémuž příležie, podal skrze úředníka páně Kostkova a zpuosobil, že sú trojieho práva lidé k tomu soudu zpuosobeni a tu slyšáni; a když sú byli slyšáni, že jest Jiřík Šrámek jináč nechtěl, než aby jemu lidé u desk přísahu činili. Proti tomu Jiřík Kosyk jakožto druhý smlouvce mocný takto jest pověděl, že jest tak bylo vypovědíno, že lidé ti přísahu činiti mají na kříži zde nebo tam. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, slyševše puohon, žalobu, odpory a stran pře líčení, takto o tom rozkázati ráčili: Poněvadž on Bareš a Jiřík Kosyk jakožto smlouvce v řeči o tu přísahu se nesrovnávají, z té příčiny aby ti lidé páně Kostkovi na tom právě, k kterémuž jsú poddáni, přísahu na kříži učinili, a jemu Šrámkovi aby se konec stal konečně mezi nynějším časem a Svátostí najprv příští. Pakli by se toho nestalo, tehdy aby oboje strany zde zase před JMtí na Svátost stály, a tu JMt v to nahlédnúce, o to spravedlivý konec učiniti ráčí. Dal památné. Stalo se léta MDX° v sobotu po svatém Brykcí.

R. III. l. 109. a.

1781.

Mezi Václavem Jehňátkem z Tulejova spolu s manželkou jeho Kateřinou a radou Starého města Pražského o vrácení truhly. 1510, 16. listopadu.

Václav Jehňátko z Tulejova a Katheřina, manželka jeho, pohnali purgmistra a raddy i vší obce Staroměstské. Puohon napřed stojí psán.

Vedle toho předešlého nálezu, kdež Václav Jehňátko a Katheřina, manželka jeho, pohnali purgmistra a raddy i vší obce Starého města Pražského, aby tu truhlu i s tiem, což v ní bylo, kteráž někdy Bernardinova Vlacha byla, a tak, jakž jest ji tu truhlu po jeho Bernardinovu z této země odjezdu jim Staroměstským Mikuláš Světlík s tiem se vším, což v ní tehdáž bylo, na rathúz dal ɔc, tak jakož ten puohon předešlý šíře ukazuje. Tu ona Jehňátková od muže svého i sama od sebe před pány JMtí oznámila, že jest jí ta truhla dána toliko prázdná a v nie že se jest nic nenalezlo, v tom JMtí žádajíc za opatřenie. Proti tomu oni pohnaní pravili, že jsú podle prvnieho nálezu všemu dosti učinili. Tu JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami, takto o tom rozkázali: Poněvadž oni pohnaní pravie, že jsú jim puovodóm truhlu vrátili a všemu dosti učinili, jestliže on Václav Jehňátko neb manželka jeho o to k komu kolivěk hleděti chtie, že by se jim tu čemu dosti nestalo, právo se jim nezavírá. Stalo se v sobotu po svatém Brykcí.

R. III. l. 309 a. Srov. nálezy č. 1333, 1359, 1442 a 1667 na str. 76, 93, 144 a 317.

1782.

Mezi Levhartem z Vidžína a Oldřichem ze Tří Dvorů o dluh. 1510, 16. listopadu.

Petr Levharth z Vidžína létha MDX° v středu po svatém Jeronymu [2. října] pohnal Voldřicha ze Tří Dvoruov ze XXXti a ze tří kop grošuov vše míšenských jemu od něho spravedlivě povinných ɔc. Tu na rok jim položený léta MDX° v sobotu po svatém Brykcí dáno jemu Petrovi puovodovi proti témuž Voldřichovi za právo stané. Dal památné.

Létha potom MDX° v pátek den svatého Mikuláše [6. prosince] vydán jest list zatykací na Voldřicha pohnaného po právu staném.

R. III. l. 320. a. za nápisem: „*Staná práva k roku svatého Martina létha MDX°.*“

1783.

Mezi Hynkem Špetlí z Janovic a Kuncem Kafunkem z Kafunk o dluh. 1510, 16. listopadu.

Pan Hynek Špetle z Janovic pohnal Kunce Kafunka z Kafunk léta MDX° v pondělí před svatým Divišem [7. října] ze XXti a z jedné kopy grošuov českých dluhu. Tu na rok jim položený léta ut supra v sobotu po svatém Brykcí dáno panu Hynkovi, poněvadž Kunc Kafunk třikrát volán jsa k svému právu nestál, za právo stané. Dal památné.

Létha potom MDXI ve čtvrtek po svatém Benediktu [27. března] vydán jest list zatykací panu Hynkovi Špetlovi na Kunce z Kafunk pohnaného po tomto právu staném.

R. III. l. 320. a. za nápisem: „*Staná práva k roku svatého Martina létha MDX°.*“

1784.

Mezi bratřími Solskými ze Sulevic a Karlem z Miliny o pych. 1510, 16. listopadu.

Smil a Václav bratří Solští z Sulevic léta MDX° v pátek po svatém Diviši [11. října] pohnali Karla z Miliny a v Trmiciech z pychu a pro ten pych z desieti kop grošuov českých, že jim člověka jich Jana, Mikulášova syna z Solan, pychem drží ɔc. Tu léta MDX° v sobotu po svatém Brykcí na plném soudu komorním JMt pán, pan Vilém z Pernšteina na Helfenšteině ɔc, najvyšší hofmistr královstvie Českého, se pány a vladykami, krále JMti raddami: Poněvadž on Karel pohnaný třikrát volán jsa k svému právu nestál jest, z té příčiny dali sú jim Solským puovodóm proti témuž Karlovi za právo stané. Dali památné.

Tu létha MDX° v úterý po svatém Ondřeji apoštolu [3. prosince] vydán jest list zatykací nadepsaným bratřím z Sulevic na Karla z Miliny podle tohoto práva staného.

R. III. l. 320. a. za nápisem: „*Staná práva k roku svatého Martina létha MDX°.*“

Svědomí k roku sv. Martina létha MD jedenáctého.*)

1785.

Mezi Kateřinú Doušovú, měštkú Menšieho města Pražského, s jedné, a Václavem Kyharem, měštěnínem města Loun, s strany druhé. 1511, 2. ledna.

MDXI° feria V. post Circumcisionem Domini. Jíra, který byl hausknechtem u nebožtíka Douši, měštěnína Menšího města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, když sem byl hausknechtem u nebožtíka Douši, manžela této Kateřiny, u kteréž nynie jsem, když byl nemocen tajž Douša, byl jsem při něm, i zavolal též Kateřiny, manželky své, a pověděl jie, že jest dal Václavovi Kyharovi, měštěnínu města Loun, dvě stě kop grošuov míšenských k věrné ruce schovati. A těch dvě stě kop míšenských poroučel jí Kateřině, manželce své, mocně přede mnú a před Janem z Hory, aby je od téhož Kyhara vzala.

Jan z Hory u. p. n. k. s. t.: To mi jest v paměti, že jest nás k sobě zavolal s Jírou nebožtík Douša, měštěnín Malostranský, když jest v nemoci ležal, a tu přede mnú a před týmž Jírou oznamoval Kateřině, manželce své, že má dvě stě kop grošuov míšenských u Václava Kyhara, měštěnína Lounského, a že jest mu je dal k věrné ruce schovati. A těch dvě stě kop poroučel jest mocně též Kateřině manželce své, aby je od něho vyzdvihla.

Feria II. die Blasii [3. února]. Jan, měštěnín města Slaného, [sv. p.].

Feria VI. die Marci [25. dubna]. Jíra příjmí Měchayř, kovář z Loun, u. p. n. k. s. t.: Když mne zavolal Mikuláš, muž Kateřiny Doušové s Malé strany, abych šel s ním do města do Loun, i mluvil s Václavem Kyharem, měštěnínem města Loun, takto: Znáš-li sě k tomu, že jest nebožtík Douša, manžel ženy mé, dal tobě schovati nětco peněz a nětco zlatých? I řekl Václav Kyhar: Bohda nic nedal jednoho zlámaného penieze, co ty to mluvíš.

Václav Mates, měštěnín města Loun, [sv. p.].

Feria II. post Petri et Pauli [30. června] anno ut supra. Nešpor krajčí z Loun u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom a v paměti mám, že sem slyšel od Václava Kyhara, měštěnína z Loun, že jest pravil tak v sobotu některý čas, když byli spravili, že nebožtíka Doušu s Malé strany u Kokovic zabili, i pověděl tak on Kyhar: Mám jeho Doušovy dvě stě kop a sedmdesát zlatých uherských, a že jest mu tayž Douša tu summu schovati dal, to již těch dvě stě kop a sedmdesát zlatých uherských. Pak já nevím, dal-li jest mu je či nedal zasě on Kyhar.

R. IV. l. D. 21. a.

*) Nálezy k roku Svátosti léta 1511 se nezachovaly, a soud komorní, soudě dle toho, na jaře r. 1511 nezasedal.

1786.

Mezi panem Janem Svojanovským z Bozkovic s jedné, a Markvartem Fryckem z Daliměřic s strany druhé. 1511, 31. ledna

MDXI° feria VI. ante Purificacionem Marie. Bernarth Zvonař z Brna, služebník pana Jana Svojanovského, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, že pan Markvarth Frycek vzal na Skalách u panie Kateřiny, kteráž měla nebožtíka pana Jindřicha, bratra páně Janova Svojanovského, trojí zbroj, troje ormcáty, troje nákolenky, troje plechovice, a vzal koufhaub troj, puol vobojka trojího, a vzal plechové sedla dvě, a vzal obyčejná sedla tři, a vzal kuoň z rayza plesnivý, a vzal šorc, a vzal podpažiny brněné jedny, a vzal zaydáky dvoje a luky dva a střelbu, hever, dva meče, popruhy dva od plechových sedel.

R. IV. l. E. 26. b. Srov. svědomí č. 1549 na str. 217.

1787.

Mezi Martinem [Dačickým], sukna kraječem, měštěnínem Starého města Pražského, puovodem s jedné, a panem Jindřichem jinak panem Jaroslavem Smiřicským z Smiřic pohnaným s strany druhé. 1511, 31. ledna.

MDXI° feria VI. ante Purificacionem Marie. Viktorin z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: Tak já se pamatuji a svědom sem toho, že když jednú pan Jindřich jinak pan Jaroslav Smiřicský přijel k krámu páně Hrabaňovu, a pan Martin sukna kraječ upomínal ho za sukna a za sukno. Tehdy pan Jindřich jinak pan Jaroslav řekl jemu Martinovi: že jsem nebral ani pacholek můj. A jestliže jsem jej já bral neb pacholek muoj, žeť chci dáti tisíc zlatých. A potom pan Martin vyčítal jemu to, a pan Jindřich jinak pan Jaroslav se k tomu tepruv seznal a řekl jemu panu Martinovi: Právi ste.

Feria VI. in vigilia Omnium sanctorum [31. října]. Vít z Hradce Králové u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že když pan Smiřický, pan Jindřich neb pan Jaroslav, jakž mu kolivěk říkají, přijel k krámu páně Hrabaňovu tu v Praze v Starém městě, tehdy pan Martin sukna kraječ upomínal ho za sukna, aby zaplatil. I znal sě ke všem suknóm, kteréž mu vyčítal, kromě k suknu vlčku znáti se nechtěl. I řekl jemu Martinovi: Jestliže sem já jaký vlček bral neb který muoj služebník, žeť chci dáti tisíc zlatých. A potom když jemu jmenoval, že z toho vlčku byly sukně střihané dole s třapci, tehdy sě tepruv znal k tomu týž pan Jindřich a řekl: Práv's.

V úterý po Všech svatých [4. listopadu]. Jan Rotyfex, Starého města Pražského měštěnín, z Strajcova krámu v Starém městě Pražském [sv. p.].

Feria II. ante Martini [10. listopadu]. Vondřej krayčí, měštěnín Menšieho města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Toho sem dobře svědom, když

mne jest poslal pan Jaroslav Smiřický, abych mu vzal sukna od Martina sukna kraječe, měštěnína Starého města Pražského, vzal sem od téhož Martina sukno blankytné a vlčaté, a z toho sem udělal nadepsanému pánu sukni. A jest tomu vokolo VIti let.

Martin krayčí, podruh Menšieho města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, když sem byl thovařišem u mistra Vondřeje krayčího, že smy dělali sukni panu Jaroslavovi Smiřicskému, a byly v ní štrychy na tré. Toho sem svědom.

Feria VI. in vigilia Omnium sanctorum [31. října]. Hons Knobloch z Normberka u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, když přijel pan Jindřich jinak pan Jaroslav Smiřicský před páně Hrabaňuov krám, že jest učinil Martin Dačicský, měštěnín Starého města Pražského, počet s týmž panem Smiřicským vo dluh za sukna, co kdy vzal a co na to kdy dal, a že jemu týž pan Smiřicský na tom počtu zuostal XIV kop puol sedmnácte grošuov vše míšenských.

R. IV l. E. 28. b. Srov. nálezy č. 1752 a 1753 na str. 383.

1788.

Mezi Petrem Taubrem řečeným Klingenšporn s jedné, a Jiříkem Cebivským z Záduba s strany druhé. 1511, 14. března.

Feria VI. post Gregorii. Beneš Černý, měštěnín města Stříbra, u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, když jsme tři jeli, já, Jíra Šišma a Petr Klingenšporn, i přijeli sme ku panu Jiříkovi Cebivskému, an stojí za svým dvorem v Cebivě, vyhlédaje na své syny, že byli na myslivosti někde. I řekl nám: Pojeďtež ke mně! A já sem řekl: Však k vám jedem, pane Jiříku. Tehdy řekl pan Cebivský Klingenšpornovi: Víš-li co Petře? toť se tam vo tvé peníze vadie; jestližeť jsú je vzali neb ještě nedali jednomu kop dvatcíti, že se vo ně svadili.

Jiřík Šišma, měštěnín města Stříbra, u. p. n. k. s. t.: Buoh jest toho svědom, že jsem já sobě toho nic v paměť nebral, co jsú pan Jiřík Cebivský a Thaubr spolu mluvili, než toliko, že jest mne Petr Taubr toho zpravil, a já sem mluvil tu řeč, kterúž on Petr Taubr mně pověděl před panem Kocovským a před panem Perklarem, a že jsem se domníval, že z toho nic nebude.

R. IV. l. E. 30. a.

1789.

Mezi panem Janem z Oustie na Ouští puovodem s jedné, a Blažejem Štemreytarem z Muzluov s strany druhé. 1511, 19. března.

V středu po svaté Kedruthě. Petr z Klenče seznal takto: Když jsem jel s panem Krystofem Dubským na Ploskovice, tehdy jest pan Krystof mluvil

s Blažejem Štemreytarem, proč jest zbil člověka páně Janova. A on Blažej pověděl tak, že jsem šel na procházku, že jest ten člověk stál a řekl mi tak, že jest již čas ty peníze dáti. A já dal sem mu pohlavek, že jest stál tu a neudělal mi počestnosti, ano by mi pán jeho udělal věčí počestnost než von. A to beru k své víře, k své duši, že jest tak v pravdě, což tuto svědčím.

Valentin, služebník páně Januov z Oustí, u. p. n. k. s. t.: Když sme přijeli s panem Krystofem Dubským na Ploskovice, ptal sě pan Krystof toho hrabie, proč jest zbil člověka panu Janovi. A on pověděl, že šel sem doluov, a ten člověk stál mezi mostem i řekl mi: Skůro-li čas bude ty peníze dáti? An by mi jeho pán lepší počestnost učinil nežli von. I dal sem mu pohlavek.

Feria VI. die Reliquiarum [2. května]. Jan z Habřiny, člověk páně Sezemuov, u. p. n. k. s. t.: Když sme přijeli k němu Blažejovi hrabí, upomínajíce ho z dluhu, zbil jest tovaryše mého Hanzle odtudž z Habřiny a tak mu řekl: Zmála bych tě voštípem projebal!

R. IV. l. 30. b.

1790.

Mezi Janem z Vokova na Božejově s jedné, a Václavem z Štítného s strany druhé, o potoku pstruhovém vylovení. 1511, 21. března.

Feria VI. die Benedicti. Jan z Božejova Havluov u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že jsme lovili v pstruhovém potoce pstruhy, kterýžto potok jest společní s panem Štítným a s panem Božejovským, z rozkázánie Albustyna ouředníka, který byl usazen od pana podkomořího nebožtíka.

Jan z Boru Vávruov, páně Božejovského člověk, u. p. n. k. s. t.: že jest nám rozkázal ouředník Albustyn slovem nebožtíka pana podkomořího, abychom lovili v potoku pstruhovém vod hranice až do hranice.

Matěj, člověk páně Božejovského z Třiteže, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že jsme lovili z rozkázánie pana podkomořího nebožtíka v potoku pstruhovém; neb náš pán nebyl ještě toho v držení a námi nevládl. Tomu budou čtyři léta v křížové dni.

Martin ze vsi Boru, člověk páně Božejovského, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že jest nám rozkázal Albustyn ouředník, který byl usazen od pana podkomořího, abychme lovili v potoce pstruhovém v Lipinách od konce až do konce, že jest náš. Pán nebyl toho v držení.

Šimek z Božejova, starý rychtář, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že poslal nás ouředník Albustyn z rozkázánie páně podkomořího lovit do potoku pstruhového v Lipinách; neb jest náš pán, pan Božejovský, nebyl ještě toho v držení. A tomu budou štyři létha v křížové dni.

R. IV. l. G. 6. b. Srov. svědomí č. 1715, 1716 a 1720 na str. 361, 363 a 365.

1791.

V té při mezi Janem z Vokova s jedné, a Václavem z Štítného s strany druhé, o zapletení, hrázi udělání v potoku pstruhovém. 1511, 21. března.

Die Benedicti feria VI. Jan z Božejova, člověk páně Božejovského, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, ža jsme dělali hrázi v potoku pstruhovém společním proto, aby spravedlivým potokem šla voda. A to sme dělali ouředníkovým rozkázáním, který byl usazen od pana podkomořího, neb pán svým ještě tehdy nevládl. A budou tomu štyři létha o křížových dnech.

Jan z Boru, člověk páně Božejovského, u. p. n. k. s. t.: To já pamatuji, že rozkázal úředník Albustyn udělati hráz v potoce pstruhovém. A náš jest pán toho nebyl v držení ještě. A teď tomu budou štyři léta o křížových dnech.

Matěj, člověk páně Božejovského z Třítеže, u. p. n. k. s. t.: Dělali sme dva ploty a mezi nimi hrázi z rozkázánie ouředníka Albustyna, kterýž byl usazen od pana podkomořího nebožtíka, a to v tom potoku pstruhovém společním se panem Štítným; neb jest toho náš pán ještě sám v držení nebyl. A tomu budou štyry léta o křížových dnech.

Martin z Boru, člověk páně Božejovského, [sv. p.].

Šimek z Božejova, starý rychtář, u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že nám rozkázal ouředník přehrazovati v potoku pstruhovém z rozkázánie nebožtíka pana podkomořího; neb pan Božejovský toho ještě v držení nebyl. A budou tomu IV létha v křížové dni.

R. IV. l. G. 7. a. Srov. předcházející svědomí č. 1790.

1792.

Mezi Janem z Vokova na Božejově s jedné, a Václavem z Štítného s strany druhé, třetí pře, kdež mu zemi v louce brali. 1511, 21. března.

Feria VI. Benedicti. Jan z Božejova, člověk páně Božejovského, u. p. n. k. s. t.: Brali sme zemi v louce páně Štítného z rozkázánie ouředníkova, který byl usazen od pana podkomořího; neb pán svým ještě nevládl. Budou tomu štyři léta o křížových dnech.

Jan z Boru, člověk páně Božejovského, [sv. p.].

Matěj, člověk páně Božejovského z Třítěže, [sv. p.]

Martin z Boru, člověk páně Božejovského, [sv. p.].

Šimek, rychtář starý z Božejova, [sv. p.].

R. IV. l. G. 7. b. Srov. předcházející svědomí č. 1790 a 1791.

1793.

Mezi páně Božejovského lidmi, Janem Vávrovým synem a Martinem Mikšovým synem, oběma ze vsi Boru, s jedné, a Václavem z Štítného s strany druhé, čtvrtá pře o hrázi v rybníku v splavě. 1511, 21. března.

Feria VI. die Benedicti. Jan z Božejova, člověk páně Božejovského, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, že jsme hrázi udělali v rybníce v splavě páně Štítného z rozkázánie ouředníkova, který od pana podkomořího byl usazen. A tomu čtyři létha budou v křížové dni. A pán svým tehdáž nevládl.

Matěj z Třítеže, člověk páně Božejovského, u. p. n. k. s. t.: Přehrazovali sme v rybníce páně Štítného v splavě a činili sme to z rozkázánie ouředníkova, který byl usazen od pana podkomořího nebožtíka. A tomu budou čtyři létha v křížové dni.

Šimek rychtář starý z Božejova [sv. p.].

R. IV. l. G. 8. a. Srov. předcházející svědomí č. 1790—1792.

1794.

Mezi Mikulášem Táborem z Lukovec s jedné, a Janem Luženským z Lužné s strany druhé. 1511, 28. března.

V pátek po Zvěstování Matky božie. Havel, podruh od Floriana rychtáře, měštěnína města Loun, u. p. n. k. s. t.: že jest jel Jan Lužensky ve čtvrtek přes vinici Mikulášovu Táborovu [u Loun], a v pátek jsme u něho u Thábora dělali. To pomním, že šel v pátek po mezi Lužensky přivázav kuoň. I řekl mu on Thábor: Nedělaj mi škody, Lužensky! A on řekl: Jakúť sem škodu udělal? Všakť sem velké škody neudělal. Tehdy Mikuláš Thábor řekl jemu Luženskému: Ani veliké ani malé, nechci, aby mi dělal. Lužensky řekl: Neudělalť sem škody žádné. Tábor řekl: A já pravím, žes mi udělal. A Lužensky řekl: I v hrdlo lžeš. A Tábor řekl: Nelhuť, pravímť pravdu. A pan Jan Lužensky řek: Jeb svú kurvu máter vyjebenú. Tábor řekl: Nejeb mi mateře; má mátie tak dobrá jako ty. A Jan Lužensky řekl: Jestiť, vyjebený nuzníče, vyjebená duše zperděná! Potom řekl Lužensky: Poď sem ven z vinice! A Tábor řekl: Odlož od sebe braň, neměj nic, jakoť já nemám! Potom Tábor řekl: Nebuduť se s tebú vaditi, najduť já tě právem.

Jíra z předměštie města Loun u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti; že jest Jan Lužensky jel přes vinici Mikulášovu Táborovu. Potom v pátek po druhé chtěl jeti, a pan Tábor jej uhlédal. Tehdy uvázav kuoň, šel po mezi, a Mikuláš Thábor řekl mu: Pane Lužensky, nedělaj mi škody! A Lužensky řekl: Jakúť sem škodu udělal? A potom dával jemu Táborovi lháře, řka, že lžeš, jeb svú kurvu mater! A Thábor řekl: Nejeb mi mateře; má mátie byla dobrá, nehaněje tvé. I řekl

jemu Táborovi opět: Nuzníče, vyjebená duše zperděná! A potom ho pobízel z vinice. A Tábor řekl: Nebuduť sě s tebú vaditi, najduť já tě právem.

Václav z velikého předměstie Lounského u. p. n. k. s. t.: že k vinici pan Jan Luženský přijel pod hrází, i uvázal kuoň, a šel tam pak na vinici pěšky. I uhlédal ho Mikuláš Tábor, řekl mu: Děláš mi, pane Jene, škodu. A Luženský řekl: Nedělámť škody; lžeš vyjebený nuzníče a duše zperděná. I potom pobídil ho týž Luženský s vinice. A on řekl: Vodlož od sebe zbroj a neměj nic u sebe, jakoť já nemám!

Linhart z předměstie Lounského podruh [sv. p. a to ku konci:] Potom opět Luženský řekl: Vyjebený nuzníčku, vyjebená duše zperděná! Potom pobízel ho řka: Poď sem! A Tábor řekl: Vodlož od sebe ručnici! já se s tebú bíti nebudu; utepuť já tě právem.

R. IV. l. F. 25. b.

1795.

Mezi Markétú z Stežova s jedné, a Václavem z Vrabie, Janem Žlebem z Střížkova a Zdislavem ze Žlunic s strany druhé. 1511, 8. dubna.

V outerý po svatém Ambroži. Káča z Třebenic, služebnice paní Anežky Ratenské, u. p. n. k. s. t.: Byla sem při tom, když otec paní Markéty z Stežova dával jí paní Markétě sedm a dvadceti krav a třinácte sviní, když otec též paní Markéty z Stežova v nemoci ležal na Hosteni. A ty krávy a svině tam na Hosteni zuostali sú.

Sabbato die Crucis [3. května]. Jíra Němec z Ouvalu u. p. n. k. s. t.: Když jest paní Markétha stála u stolu, manželka páně Zdislavova, tehdy leže v nemoci nebožtík pan Jindřich, otec její, zavolal ji k sobě: Milá dci! teď dávám dvadceti krav jmenovitě, budeš-li v tom statku na Hosteni, do tří let aby jich užívala, pak po třech létech aby bratróm svým a sirotkóm vrátila zouplna těch XXti krav.

R. IV. l. G. 8. b.

1796.

V té při mezi panem Jindřichem Kornauzským z Kolovrat puovodem s jedné, a mezi panem Jiříkem Bezdružicským z Kolovrat na Bezdružicích, najvyšším sudím království Českého, panem Václavem Bezdružicským z Kolovrat na Košátkách, najvyšším sudím dvoru krále JMti v Čechách, a panem Jindřichem z Kolovrat na Krakovci, pohnanými, s strany druhé. K první při o gruntovním zpravování. 1511, 11. dubna.

MDXI° v pátek před svatým Tiburcím. Jiřík z Boru, holomek na hradě Pražském, u. p. n. k. s. t: Toho sem svědom, když stál pan Zbyněk Kornauzský nebožtík na Mělníce před pány Kolovraty, tu jest rozkázáno panu

Chmelicskému nebožtíkovi skrze pana kancléře nebožtíka. A řekl nebožtík pan kancléř: Připiš vždy nětco. A pan Jindřich Kornauzský nedal připisovati, pravě, že jest prve v Praze to svědomie odevříno. A pan kancléř řekl: Nerozkazuj; však my máme rozkazovati! A pan Chmelicský psal sedě. Ale já nevím co, neb přede mnú nebylo nic čteno.

Václav, měštěnín města Slaného, u. p. n. k. s. t.: Toho sem dobře svědom, když sem byl na Mělníce před pány Kolovrathy s panem Kornauzským, že jest kázal pan kancléř nebožtík nebožtíkovi Chmelicskému připisovati. A pan Jindřich Kornauzský toho jest bránil, aby nepřipisoval, a řekl pan Jindřich: Však jest ta smlouva v Praze otevřena. Ale týž pan kancléř nebožtík řekl: Nerozkazuj ty! My máme rozkazovati. A tak řekl on pan kancléř jemu Chmelicskému: Připiš vždy nětco! A on Chmelicský psal jest; ale já nevím, co jest psal. Před námi to nic vohlášeno nenie a smluvčí cedule sme my žádné neslyšeli.

Feria III. die Martini [11. listopadu]. Václav rychtář z Pozně u. p. n. k. s. t.: Toho sem dobře svědom, že Janíček, Václavka starého syn, byl v Kornauze vosazený, navrátiv se zase ku panu Jindřichovi Kornauzskému, když týž pan Jindřich po pánu starém v držení zase Kornauza byl. A také když jest pán starý postupoval panu Jindřichovi Kornauzu, tu jest pán starý poručil paní své, aby na místě jeho postúpila toho panu Jindřichovi s dobytkem a s dvojími koňmi i se všemi věcmi k tomu příslušejícími. A pan Jindřich nám rychtářóm pověděl a rozkázal, abychom to rozhlašovali, jestliže jest kde který člověk jeho byl odběhlý, aby se k němu zase navracovali.

Jaroš z Kornauzu u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že Janíček, kterýž odšel od nebožtíka pána starého, zase se jest vrátil ku panu Jindřichovi. A když pán starý jel do Prahy, poručil své paní mocně, aby ona paní vzdala panu Jindřichovi ten statek.

Janek Vondrákuov syn z Kornauza u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře vědomo, že Janík, kterýž jest byl ušel za pána starého nebožtíka, že se jest zase ku panu Jindřichovi, když jest pan Jindřich v držení toho zboží byl, vrátil s ženú a s dietětem. A když jest měl pán starý do Prahy jeti, poručil jest paní své mocně, aby ona paní nás panu Jindřichovi vzdala.

Jan Žáček z Pozně u. p. n. k. s. t.: Že jsem od starého pána Kornauzského ušel pro velikú úzkosť, a když jsem uslyšel, že pan Jindřich v držení jest, vrátil sem se k němu zase; neb jest byl pan Jindřich kázal biřicem volati, ač sem se za starého pána nemienil zase vrátiti.

Jan Bielek z Pozně u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, že Janíček ušel jest za nebožtíka pána starého. A když pan Jindřich v držení Kor-

nauza byl, vrátil se k němu zase a potom opět ušel. A pán starý když měl odjeti, že jest poručil paní své mocně, aby ona jemu panu Jindřichovi to zbožie poddala.

Mikuláš Chlum z Kornauza u. p. n. k. s. t.: Když jest paní z Kornauza zstupovala panu Jindřichovi, tehda pan Jindřich kázal po městech volati, ktož sú koli za otce mého odešli, aby se zase ke mně vrátili, že chci s nimi milostivě nakládati, že musí každý dobrý pochváliti. Tehdy Janíček, kterýž byl utekl za pána starého, uslyšav to, vrátil se ku panu Jindřichovi zase. Tehdy já koupil sem hájek u paní, kterayž slul Kněžský hájek. I prosil sem paní, aby se ona ráčila ku panu Jindřichovi přimluviti, poněvadž jemu toho zboží postupuje, aby mi pan Jindřich ten hájek ráčil propustiti a mně mého trhu užiti, abych já jej sobě mohl smýtiti. A on jest to učiniti ráčil. A za ten hájek sem paní V kop dal míšenských.

Vondráček sladovník z Kornauzu u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, že jsem ušel za pána starého pryč a nemínil jsem se k němu zase vrátiti. A když sem uslyšel, že pan Jindřich v držení jest, přišel jsem k němu zase a tu jsem nalezl Janíčkovu ženu; ale Janíček již byl ušel.

Jan Čeněk z Kornauzu u. p. n. k. s. t.: Toho jsem dobře svědom, že jest nás pán starý paní své poručil, aby nás ona panu Jindřichovi poddala; kterážto paní nás jest panu Jindřichovi poddala na svatého Jakuba. A co se Jeníčka dotýče, kterýž byl utekl za pána starého, potom se zase vrátil ku panu Jindřichovi, kdy pan Jindřich na Kornauze panoval, a že jest měl téhož Jeníčka otec tu seděnie.

Katheřina vdova z Kornauza u. p. n. k. s. t.: Že mi jest to dobře vědomo, že Jeníček, kterýž jest ušel za pána starého, když potom pan Jindřich panoval, že se jest ku panu Jindřichovi zase vrátil a byl pod ním, a potom opět od něho ušel. A také, když pán starý měl do Prahy odjeti, že jest paní své mocně poručil, aby ona nás panu Jindřichovi poddala. A ona jest to učinila. A my jsme panu Jindřichovi člověčenstvie slibovali.

Petr Jarošuo zeť z Kornauza u. p. n. k. s. t.: kdež sem pohnán k svědomie podle jiných souseduov, že já o ničemž nic neviem.

Jíra Žáček z Pozna u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že Jeníček, kterýž za pána starého pryč zašel a byl tam dobře dlúhý čas, a nevěděli o něm, živ-li jest čili mrtev. A potom když uslyšel, že se jest pan Jindřich v Kornauz uvázal, vrátil se k němu ku panu Jindřichovi zase. A pán starý když jest do Prahy odjel, poručil paní své, aby nás panu Jindřichovi propustila. A ona jest nás panu Jindřichovi propustila, a pan Jindřich nás přijal, a my sme mu člověčenstvie slibovali.

Katheřina Holcova z Kornauzu [sv. p.].

Anna Hlavačka z Kornauza [sv. p.].

Matěj Chvála z Kornauza [sv. p.].

Havel Šatka z Kornauza [sv. p.].

Blažek z Kornauza u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře vědomo, že Jeníček, kterýž ušel za starého pána, potom se zase ku panu Jindřichovi vrátil. A také pán starý maje odjeti do Prahy, poručil paní své, aby nás panu Jindřichovi poddala, a paní jest to učinila. A pan Jindřich nás přijímal na svatého Jakuba, a my mu člověčenstvie slibovali. A také pán starý paní své poručil, aby nám hájek prodala, a ona jest jej sousedu mému prodala. A soused mě k tomu připustil. A dali sme paní za ten hájek V kop míšenských. A toho sme ještě hájku nedomýtili; neb nám toho pan Jindřich zbraňoval.

Václav, Vondráčkuov syn z Kornauza, [sv. p.].

Václav Buxa z Pozně u. p. n. k. s. t.: že sem toho dobře svědom, že Jeníček utekl od starého pána a potom se ku panu Jindřichovi zase vrátil. A pán starý když měl odjeti do Prahy, poručil paní své, aby nás panu Jindřichovi poddala. A ona to učinila. A pan Jindřich nás přijal, a my mu člověčenstvie slibovali. I pak pan Jindřich odjel do Prahy po nějakú potřebu, a starý pán poslal do Kornauza a kázal rybník spustiti.

Duchek Hlaváč z Kornauza u. p. n. k. s. t.: Když měl pán starý sstúpiti s Kornauza, ujel pryč, a paní jeho postupovala Kornauza panu Jindřichovi na svatého Jakuba. Potom jsú panu Jindřichovi rybníky zpouštěli. A Jeníček, kterýž byl ušel za starého pána, ku panu Jindřichovi zase přišel i s ženú.

Prokop z Kornauza [sv. p.].

R. IV. 1. F. 28. b. a G. 3. a.

1797.

Mezi Janem Hruškú z Března s jedné, a panem Janem z Waytmille a na Mostckém hradě s strany druhé. 1511, 23. dubna.

Feria IV. die Georgii. Mikuláš, šafář u Jana Hrušky ve dvoře u Bitozovsi, u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že jest sě hadrunk stal se panem Janem Hruškou a Václavem Skuopou z kláštera z Kostoloprt o to, že jest on Skuopa jemu Hruškovi v Bitozovsi prkna ve dvoře jeho Hruškově loupal; kterýžto dvuor najal byl on Hruška jemu Václavovi Skůpovi, ješto ta prkna byly jsú prve za jiných držiteluov; a také že jest luože z komory vykradl ven, když sě pryč stěhovati měl, a to z té komory nad světnicí. Potom když pan Hruška do komory všel i otázku udělal na Skuopovi, kde jest to lože, které bylo v té komoře nad světnicí, a Skuopa pravil, že jest nebylo. Ale bylo jest; neb sme toho všichni svědomi. I řekl jest Jan Hruška témuž Skůpovi: Já tobě tvého lože nedám, leč mi mé vrátíš. A Skuopa řekl: Ujeb sobě kurvu mater! a povrh klíče i šel pryč. A Jan Hruška naň volal řka: Beř své, Skuopo, před sě, já tobě tvého nehájím.

Feria III. ante Filipi et Jacobi [29. dubna]. Václav Levek z Bitozovsi u. p. n. k. s. t.: Že jest Škuopa nějaký byl ve dvoře u pana Jana Hrušky nápolníkem. V tom jest jemu panu Hruškovi nedobře činil, tak že jsú sě nemohli vespolek snésti. Potom on Škuopa stěhoval sě pryč a vylámal prkna v témž dvoře, v kterém byl lože bral, a sud, ješto jeho nebyly. Potom naň žaloval pan Hruška úředníkóm páně Waytmillarovým. I udělal jest otázku Hruška na Jiříkovi Hazukovi úředníku takovú: Znáš-li se k tomu, žes mi Škuopu povolil vsaditi? A Hazuka řekl: Znám sě k tomu. Co má z toho býti? A když od týchž úředníkuov přijel, kázal ho vsaditi. Pak na zajtří hned jel ku panu Waytmillarovi a kázal nám s sebú jíti. I chtěl jest ho dáti panu Waytmillarovi, aby jemu týž pan Waytmillar od téhož Škuopy spravedlivé učinil. Ale pan Waytmillar ho přijíti nechtěl, než řekl: Kdyžs ho vzal, měj ho sobě. A také malý zákup on Škuopa má za panem Waytmillarem.

Matěj Kostěnec z Bitozovsi, člověk páně Januov Hruškuov, [sv. p.].

Jíra, rychtář z Bitozovsi, u. p. n. k. s. t.: že Vácslav Škuopa, jsa u Jana Hrušky nápolníkem v Bitozovsi ve dvoře, měl jeho koně, vuoz, plouhy, dobytky, a v tom mu neprávě činil. Když sě měl stěhovati, bral sudy, lože, prkna lámal od pavlače. Tehdy Jan Hruška jel k úředníku páně Waytmillarovu Hazukovi, žaluje mu naň na Škuopu. A týž úředník povolil jemu Hruškovi, aby jej Škuopu dal vsaditi. I dal jest ho on Hruška vsaditi. Pak jel jest pan Hruška k úředníku Jiříkovi Hazukovi, a my s ním. Pověděl mu, že jest dal Škuopu vsaditi, a otázal jeho Hazuky takto: Znáš-li sě k tomu, žes mi povolení dal jej Škuopu vsaditi. Po dvakrát sě ho otázal. A Hazuka řekl: A já dal, což má z toho býti? Na zajtří jel ku panu Waytmillarovi, a my s ním, chtěje mu ho dáti donésti na Mostcký hrad. Pan Waytmillar mu nechtěl a tak pověděl: Kdyžs ho vzal, chovaj ho sobě. A ten jistý člověk Škuopa malý zákup má pod panem Waytmillarem. To také pamatuji, že syn jeho Škůpuov vzal panskú uzdu v světnici v témž dvoře v Bitozovsi, i dal ji na vuoz, a pacholek panský uzřev i vytrhl mu ji z voza, řka mu: Proč béřete panské a kradete?

Jakub Huola, měštěnín z Loun, u. p. n. k. s. t.: Mluvil před námi Hazuka, ouředník pana z Waytmille, takto: Přijel ke mně pan Hruška z Bitozevsi s některými lidmi svými, žaluje mi na Škuopu, že mu tam některé věci béře, ješto jeho nejsú, a že mu toho vytrpěti nemuohu, a že jej bíti budu a budu jej bíti. A Hazuka pravil, že jemu Hruškovi takto řekl: Nebí, nebí, pane Hruško! Učinil-li tě co, daj jej vsaditi, a važ sobě viece pána nežli jeho; však máš právo.

Jan Zaklánek, měštěnín z Loun, [sv. p.].

Tuoma truhlář, měštěnín města Loun, [sv. p.].

Jiřík kloboučník, měštěnín města Loun, [sv. p.].

Martin Chomútovský, měštěnín města Loun, [sv. p.].

Kněz Václav, farář z Kostoloprt, [sv. p.].

Řehoř, služebník kněze Václavuov farářuov z Kostoloprt, [sv. p.].

Sabbato die Crucis [3. května]. Jiřík Hazuka, úředník z Kostoloprt, u. p. n. k. s. t.: Že přijel do Kostoloprt Jan Hruška k knězi Václavovi i žaloval jest na Škuopu, že by mu pokradl rayče, sudy, lopaty, lože, tak pravě a vopoviedaje se mně, že mu toho trpěti nechce a že jej budu bíti. A já sem mu k tomu řekl: Pane Hruško, nebíte; máte právo; dajte radče vsaditi, a já vám pošli po rychtáře a káži vám komory odevřieti. Hledajte, najdete-li co svého, jakož pravíte, že jest vám co pokradl, učiníte lépe, než byšte bili. Važte sobě pána viece nežli Škuopu.

Matěj z Bitozovsi, člověk páně Hruškuov, [sv. p.].

Matěj z Bitozovsi, příjmím Machek, člověk páně Hruškuov, u. p. n. k. s. t.: Byl sem při tom, když Škuopuov syn vzal uzdu v světnici a dal ji na vuoz. Potom pacholek páně Hruškuov přišed, vzal mu tu uzdu zasě a řekl mu tak: Proč beřete a kradete? Však jest uzda panská.

R. IV. l. F. 30. b. a G. 8. b. s lístkem po straně: *„V třetích registřích krále JMti komorních G. 1.“*

1798.

Mezi knězem Izaiášem z Kojetína s jedné, a paní Annú z Kováně na Krupce ꝯc s strany druhé. 1511, 24. dubna.

Feria V. post Georgii. Lidmila, kuchařka u kněze Yzaiáše v Stodolocích, u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že jest přišel rychtář ze Štětie nebožtík k knězi Yzaiášovi; a tehdáž kněz Yzaiáš farářem byl ve Štětí. Řekl jest týž rychtář k knězi Yzaiášovi, aby šel na Mělník k hejtmanu, že jest toho pilná potřeba. Pak potom kněz Yzaiáš ukázal mi tři truhlice, abych je dovezla do Lithoměřic k Mařenkové pro nebezpečenstvie. Pak když jsem vezla ty truhlice, tehdy sedláci Štětští honili mne a pobrali mi to všecko, což sem na voze vezla, a vzali mě na rychtu do Štětie. Na zajtřie vzali mě se dcerú na Mělník, a tam sem seděla devět nedělí. A potom knězi Yzaiášovi všecko pobrali: krávy, svině, vovce, koně, všecky svrchky a nábytky, klenoty a knihy z rozkázánie nebožtíka pana kancléře.

Lída, podruhyně u Křížka, měštěnína Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Když bylo o svátcích některú chvíli o svatém Filipě a Jakubě, přišla sem do Štětie k knězi Yzaiášovi a k mateři své; neb jest byla mátie kuchařkou u kněze Yzaiáše. Pak pomním, že přišel rychtář Štětský sám třetí k knězi Yzaiášovi do kněžského domu a řekl mu tak: Poslal nás pan hejtman, abyšte šli na Mělník,

že jest toho pilná potřeba. Pak kněz Yzaiáš, když měl jeti, rozkázal mateři mé, které truhlice má vzíti do Lithoměřic k Mařenkové, jakož jest je prve měl tam u Mařenkové. Tehdy ona, mátie má, když odjel kněz Yzaiáš, vzavši ty truhlice, vezla je do Lithoměřic. A sedláci Štětští honili ji a pobravše jí to všecko, což tu tehdáž na voze vezla, vzali ji na rychtu do Štětie, pravíce, že by mátie má to pokradla. Pak nazajtřie vzavše ji i se mnú i se vším s tím, což jsú na voze vzali, vezli na Mělník a vsadili nás a šacovali nás, abychom po čtyrydcíti kopách daly. A tam na Mělníce seděly sme devět nedělí. A knězi Yzaiášovi pobrali koně, krávy, ovce, svině, koury a všecky svrchky, nábytky i klenoty, kalichy, šaty lehacie i chodicí, konve cínové a mísy, že hejtman páně kancléřuov rozkázal bráti.

Martin z Stodolok od Palečka u. p. n. k. s. t.: Když sem byl pacholkem u kněze Yzaiáše, že jest mi byl kněz Yzaiáš rozkázal, což by mi koli kuchařka jeho rozkázala, abych já tak učinil. Pak potom rychtář Štětský sám třetí přišed rozkázal mi, abych kuchařku kněze Yzaiášovu se dcerou dovezl na Mělník koňmi kněžskými. I učinil sem tak, že sem je dovezl na Mělník. Pak když jsem je dovezl, vzal jest hejtman páně kancléřuov koně i se mnú do dvora do Hořína.

Feria IV. ante Ambrosii [2. dubna]. Kněz Mikuláš, farář v Strážišti, na tu přísahu, kterú učinil biskupu na přijímánie svého kněžstvie, svědčil takto: Dal sem knězi Yzaiášovi k věrné ruce schovati truhlici zavřenou a v ní deset zlatých uherských a vážky, na kterých zlaté váží uherské, rynských zlatých pít (sic), pět kop grošuov, starých grošuov a k tomu kabát, váček, šest cínových mís, dvě veliké, dvě menší a dvě opět najmenšie, osm taléřuov cínových, osm prostěradl, dvě cayše s peřiny z dobrého plátna, tak dobrého jako kment, rubáše tři, dva kmentová a jeden plátenný, dva ubrusy cínovatá, štyry roušky po kopě míšenské. To všecko v té truhlici bylo. Pak dal sem schovati též k věrné ruce knězi Yzaiášovi soudek zavřený, a v něm sukně lindyšová, astradamského sukna klok, kožich liščí hřbetový, dvě medenici, jedna veliká, druhá menšie, dvě pinetnie konve cínové, dvě polupinetnie konvice též cínové a knihy: zákon nový psaný český, zákon nový psaný latinský, starý zákon psaný latinský, Aureum speculum, to vše v tom soudku. A to sobě všecko šacuji, což nahoře položeno jest, šedesáte kop grošuov míšenských.

Duška, kuchařka kněze Mikulášova, faráře v Strážišti, u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že kněz Mikuláš dal k věrné ruce schovati knězi Yzaiášovi, v ty časy faráři v Štětí, truhlici dobře velikú, a v té truhlici váček a v tom váčku deset zlatých uherských a pět kop starých grošuov, pět zlatých rýnských. Byly také v té truhlici vážky, kterými zlaté váží, kabátec, vosm prostěradl čistých, vosm taléřuov cínových, štyry šlojíře, rubáše mé dva, jeden kmentový a druhý lněný, ubrusy dva dobrá cínovatá. To vše v truhlici bylo. Pak v soudku, kterýž

také jemu knězi Yzaiášovi schovati dal, štyry konve cínové, kožich liščí hřbetový, knihy patery, muoj klok astradamského sukna, sukně fářřova lindyšová, medenice dvě veliké, jedna větčí, druhá menšie, konve štyry cajnové. To v soudku bylo, ješto toho všeho nedali bychom za šedesát kop grošuov míšenských. Bylo by jiného ještě mnoho, bych měla všecko vyčísti; ale nepomním všeho.

Jan Nosal, v domu páně podkomořího v Starém městě Pražském obývající, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když kněz Yzaiáš byl vsazen do vazby na Mělníce z rozkázánie nebožtíka pana Albrechta kancléře, tu sem já s manželkou svou toho času jsa na Mělníce, dával témuž knězi Yzaiášovi ztravu, dokudž v tom vězení seděl. A jakož on sám kněz Yzaiáš praví, seděl jest na pět nedělí. K tomu ještě v tom vězení puojčil sem mu polštáře a šuby jehenčí, kožíšku a rubáše. A toho já sobě pokládám štyry kopy grošuov českých.

Kateřina Nosalka, v Starém městě Pražském obývající, u. p. n. k. s. t.: To mám v paměti, že když seděl u vězení kněz Yzaiáš na Mělníce, že sem mu dávala ztravu, dokudž v tom seděl vězení, a puojčila sem mu tam šatuov, šuby jehenčí, koženého polštáře a kožichu jehenčího a rubáše.

[Později připsáno:] MDXII°, feria quinta in crastino Tyburcii [15. dubna]. Kněz Jan, starý farář Lithoměřický, na tu přísahu, kterú učinil biskupu na přijímání svého kněžstvie, svědčil takto: Když kněz Yzaiáš seděl v vězení u nebožtíka pana Albrechta z Kolovrat pana kancléře na hradě řečeném Vostrý, tehdy já opatroval sem kněze Yzaiáše jídlem i pitím, sám osobně jezdě k němu i posly rozličné posílaje k jeho vysvobození. I naložil sem na to viece nežli pět kop grošuov; a přinucen jsa listem od ouřadu najvyššího pana hofmistra JMti toto vyznávám.

Arnošt, měštěnín Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Když bylo na hradě Pražském, prosil mě kněz Yzaiáš, abych s ním šel ku paní kancléřové staré do jejího domu, aby jemu navrátila, což jest jemu knězi Yzaiášovi pobral nebožtík pan Albrecht kancléř, pán její. A paní kancléřová obrátivši se mluvila se panem Řepnicí. A pan Řepnice pověděl od paní tak, že paní JíMt ráčila rozkázati pověděti knězi Yzaiášovi: Cožkolivěk mám, mám po svém pánu dědičné.

Mikuláš, měštěnín Nového města Pražského z domu Kanhova, u. p. n. k. s. t.: Jsem žádán od kněze Yzaiáše podle jiných dobrých lidí, abych šel ku paní Anně z Kováně, staré paní kancléřové, aby jemu, knězi Yzaiášovi, postoupeni byli lidé, kteréž mu vodjati byli od nebožtíka pána jejího, a listy aby mu navráceny byly a svrchky, kteréž mu týž pán její pobrati rozkázal. Pak paní JíMt poradivši se se panem Řepnicí, pověděti rozkázala: že cožkolivěk mám neb držím, že mám po svém pánu dědičně.

Řehoř Hanuškuov, měštěnín Starého města Pražského, [sv. p.]

[Později připsáno:] MDXII°, feria II. in crastino Marci evangeliste [26. dubna]. Jan ze Štětí u. p. n. k. s. t.: Když nám kázal pan hajtman Mělnický doprovoditi kněze Yzaiáše na Mělník, doprovodili sme. I kázal kněz Yzaiáš čeledi své se pryč stěhovati. A čeleď vzavše tři truhlice na vuoz s našimi kalichy, i jeli, a naši súsedé je zase uhonivše přivedli, a dali znáti panu hajtmanovi, co by měli s nimi činiti. A on kázal, aby kuchařky obě na Mělník přivezli, a tam jest pan hajtman v truhlicech kněze Yzaiášových nalezl tři naše kalichy. Při tom byli konšelé Mělničtí a toho nepochválili. A při tom pan hajtman kázal zajieti krávy kněze Yzaiášovy na Mělník, ovce, slepice a koně a šaty, to vše aby přivezli. A vobilé sme z rozkázánie páně hajtmanova žali. Potom ležalo asi rok v stodole; a my je potom vyprosili na panu kancléřovi, že nám je dal k záduší to obilé.

Šimon ze Štětí u. p. n. k. s. t.: Byli sme s ourokem u pana kancléře na Mělníce, a hajtman nám kázal, abychme mu kněze Yzaiáše na Mělník provodili. I vyprovodivše jeli zase, a již sousedé honili kuchařky, které nabravše na vuoz, kradly se pryč nočně, a zhonivše je vedli je zase do městečka. A v tom bez meškánie dali sú věděti panu hajtmanovi, co mají s tiem činiti. A on kázal, aby mu je tam s tiem se vším na Mělník dovezli. A když sme je dovezli, nalezli sme v truhlicech tři kalichy naše. A při tom byli konšelé Mělničtí a zámečník. A hned pan hajtman k němu šel a ptal se ho, kde jest čtvrtý kalich. A on pověděl, že má býti v kuchařčině komoře v posteli. Hledali sme a nemohli sme najíti. A potom sme bez meškánie dali hajtmanu věděti, že sme nic nenalezli. A pan hajtman se ho ptal, kde jest, a on pověděl, že má vždy býti v posteli v kuchařčině komoře. A my hledali a tepruv sme ten kalich po druhé nalezli, ale zkažený. A když se pan hajtman tázal kuchařek: Kto vám to kázal pobrati a s tiem pryč jeti? A ony pověděly: že farář. A pan hajtman rozkázal dobytek, kury pobrati a vobilé nám kázal sžieti. A potom tu stálo, až ho něco myši pojedly, a co ho zuostalo, to nám potom pan kancléř dal k záduší.

Staněk ze Štětí u. p. n. k. s. t.: To mi jest vědomo, když sú se kuchařky kněze Izaiášovy z městečka, nabravše na vuoz, nočně pryč kradly, tehdy sme my je honili a uhonivše zase sme je s tiem se vším do městečka přivedli, a potom sme je z rozkázání páně hajtmanova s tiem se všiem na Mělník vydali.

Zigmund ze Štětí u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, když nám kázal pan hajtman, abychme kněze Yzaiáše k němu na Mělník provodili, a když sme my ho provodili, tehdy kuchařky kněze Yzaiášovy, nakladše na vuoz truhly a co jim se zdálo, kradly se z městečka nočně pryč. A když je zhonili, přivedli je zase s tiem se vším do městečka, a dali sme panu hajtmanu znáti, co máme s tiem činiti. A on rozkázal, abychme mu je s tiem se vším na Mělník přivezli. A pan hajtman rozkázal mu pobrati dobytek, kury a nětco i šatuov. A co obilé bylo, pro-

sili za ně pana kancléře, aby jim je dal k záduší. A on to učinil. Z té příčiny, že měl dvě kuchařky a jedna byla obtiežná, proto mu to knězi Yzaiášovi pan hajtman kázal pobrati.

R. IV. 1. G. 9. b.—12. b.

1799.

Mezi Kateřinú z Dobronína s jedné, a Janem Brunclíkem, měštěnínem města Jaromíře, s strany druhé. 1511, 25. dubna.

Feria VI. die Marci. Jiřík Lopatcský z Liběchova svědčil takto: že já vo statku nebožtíka Mazouška, manžela paní Kateřiny z Dobronína, nic sem nevěděl a neviem, než to pamatuji, že jest kožich kuní zastavil u Bílka z Žatce, a co jest mi dlužen zuostal on Mazoušek, to jest mi zaplatil. Ale toho nevím, co jest peněz od Bílka vzal. Také jest mi v paměti, že jest pravil mi o zbroji, že má pěknú zbroji. Potom když pojal paní Kateřinu z Dobronína sobě za manželku, ležal v ležení u mne a sám mi pravil, že pro její peníze leží. A ona paní Kateřina platila mi od leženie sama. A to beru k své víře a k své duši, což tuto pravím, že jest tak v pravdě.

Feria sexta post Dionisii [10. října]. Jiřík, písař a kollegiát z České koleje, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, když paní Kateřina Horynová vdávala Dorotu za Brunclíka z Jaromíře, pak ty smlouvy svatební když sě staly mezi týmž Brunclíkem a Dorotou, žádali mne obú stran přátelé, abych jim ty smlouvy napsal. I napsal sem dvě cedule svatebnie smluvnie.

R. IV. 1. F. 22. a.

1800.

Mezi Arnoštem, Chvalem, Mikulášem a Krystofem vlastními a nedílnými bratřími z Leskovce s jedné, a Alšem Zručským z Chřenovic s strany druhé. 1511, 25. dubna.

Feria VI. die Marci. Jan rychtář ze Všebořic, člověk páně Albrechtuov Cynádruov, u. p. n. k. s. t.: Když bylo před Hromnici ten pátek — již tomu rok minul — byli sme na Hlavovském domě na Novém městě Pražském na Koňském trhu, slyšeli sme od pana Alše Zručského, že dvoje sáně nabrali jeho Zručského lidé kněžského sbožie v Mnichovicích, a že jim žádný nic neřekl. A potom když po viec do Mnichovic přijeli s více sáněmi, tehdy páni Leskovcové kázali je zjímati a nešlechetně a zrádně učiniti.

Kašpar ze Všebořic, člověk páně Albrechtuov Cynádruov, [sv. p.].

Matěj Bohúšek, člověk páně Trčkuov ze Lhotic, [sv. p.].

Jan Krškuov z Divišova, člověk pana Petra Holicského, [sv. p.]

Feria V. die Stanislai [8. května]. Jiřík rychtář z Mirošovic u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že jest kněz Filip v Mnichovicích u Mnichovských do smrti se zjednal; a to sem od něho slyšal, že jest řekl: Pomuož-li mi pán Buoh té fary dojíti, že sě od nich do smrti nehnu. A proto jest sě táhl do Mnichovic, že sú mu dopustili držeti tu faru v Hrušicích. A nebral odpuštěnie od nás nikdy.

Matěj z Mirošovic u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že kněz Filip měl býti v Mnichovicích do smrti, a v Hrušicích sě také zjednal do plného roka, od svatého Jakuba až do svatého Jakuba. A tomu dosti neučinil a odpuštěnie od nás nikdyž nebral, až se vykradl nočně.

Petr z Mirošovic u. p. n. k. s. t.: Toho sem vědom, že sě kněz Filip zjednal v Mnichovicích do smrti a u nás v Hrušicích také sě zjednal do roka. A potom když sě kněz Filip chtěl stěhovati, poslali po nás Mnichovští, abychom nedali ho vzíti. A odpuštění od nás nikdy nevzal.

Jírek z Menčic u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že sem sě k tomu trefil, když k šturmu zvonili v Mnichovicích. Viděl sem sáně a vozy i koně u plotuov zvázané; a někteří byli v městečku, když je byli zjímali Mnichovští. A slyšel sem, když sem byl přišel na rychtu, od nějakého Holáčka, že jest tak řekl, když jím tím Holáčkem trhl některý z starších Zruckého, aby netlúk. A on řekl: Již já rozumím, že my tuto krademe a svobodně nebéřem.

R. IV. l. F. 20. b. Srov. svědomí č. 1701, 1702 a 1713 na str. 345, 349 a 358.

1801.

Mezi Jiříkem písařem a kolejátem z České koleje s jedné, a purgmistrem a konšely Nového města Pražského, jmenovitě těmito: Janem Charauzem, Anthošem soukeníkem, Mikulášem perníkářem, Janem Makoderú, Mikulášem Cacerdú, Řehořem Květoňským, Václavem Haldeckým, Janem Mládkem, Jakubem od Černé ruože, Brožem Zelenohorským, Lukšem řezníkem, Klimentem Roudnickým, Jiříkem Švíkem, Danielem kožišníkem, Václavem Poduškú, Bohuslavem kožišníkem, Janem Kostelákem a Václavem Manouškem. 1511, 25. dubna.

Feria VI. die Marci. Jan Dospěl, v Novém městě Pražském obývající, u. p. n. k. s. t.: To jest mi svědomo, že jest sě Jiřík písař z České koleje prve narodil a prve na světě byl, nežli nebožtík Mikésko, strajc jeho Jiříkuov, kšaft dělal, a že jest nebožka Kateřina Ruožová, jeho Jiříkova teta, stávala před purgmistrem a konšely o Mikéskuov statek.

Feria IV. ante Filipi et Jacobi [30. dubna]. Zigmund Huolka, měštěnín Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Když jsem byl purgmistrem, přišla Kateřina Ruožová ke mně i s Jiříkem, sirotkem nebožtíka Mikésky, měštěnína Nového města Pražského, žádajíci, aby Syktorka, měštka téhož města Pražského, byla obeslána před pány na rathouz. I stála jest potom před pány na

rathouze Novoměstckém, a vinila jest ji táž Kateřina Ruožová z statku Jiříka sirotka jmenovaného Mikésky. A tu jsú je páni slyšali, a slyševše je v žalobě i v odporu, i dotýkala jest táž Kateřina Ruožová jí Syktorky, že by ceduli řezanú muž její Syktor nebožtík měl a sirotek druhou, žádajíci, aby ona Syktorka poptala sě na ni na tu ceduli, a aby před pány také byla položena.

Feria V. die Filipi et Jacobi [1. května]. Marta Vodhajová, měštka Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To jest mi svědomo, že jest nebožtík Mikésko byl vlastní strýc Jiříkuov písařuov a jeho Jiříkova otce vlastní bratr.

Voršila, měštka Nového města Pražského z Vopatovic, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědoma a dobře to pamatuji, že nebožtík Mikésko střelec byl strajc jeho Jiříkuov písařuov z České koleje.

Šimon z Brocna u. p. n. k. s. t.: Jest mi to vědomo, že nebožtík Mikésko střelec, měštěnín Novoměstcký, byl jest strajc Jiříkuov písařův z České koleje a otce jeho Jiříkova vlastní bratr.

[Později připsáno:] Feria IV. ante Georgii [21. dubna] MDXII. Havel Širuoček s předměstie města Mělníka u. p. n. k. s. t.: To mi jest vědomo, že Jiřík písař a bratr jeho Petr prve jsú na světě, nežli nebožtík Mikésko střelec z Nového města Pražského kšaft dělal. A děti jeho Mikéskovi v dětinství zemřeli.

R. IV. 1. G. 13. a.

1802.

Mezi Voldřichem ze Žlunic puovodem s jedné, a mezi Janem odtudž ze Žlunic s strany druhé. 1511, 26. dubna.

V sobotu po svatém Marku. Valenta z Přemyšlenie, člověk páně Pytlíkuov, u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že kdy jsú sě rozdělili pan Voldřich Myška se panem Janem o svršky, že pan Voldřich Myška zajal svuoj dobytek všecken na Roztoky, že na Přemyšlení nemá žádného dobytčete svého; ale pan Jan má dobytek a čeleď svú tu na Přemyšlení, a jakž jest pan Voldřich Myška dělil kolivěk, že pan Jan za to jest tak ujal.

Václav z Přemyšlenie u. p. n. k. s. t.: Toho jsem svědom, že když sě rozdělil pan Voldřich Myška se panem Janem o svršky, kteréž měli ve dvoře na Přemyšlení, vo dobytek, vo koně i vo jiné věci, že pan Voldřich všecken svuoj dobytek přebral na Roztoky, a na Přemyšlení nemá nic než vobilé, a také koně a vozy některé do Prahy pobral i jiné věci, šaty a truhly; než pan Jan má tam na Přemyšlení vozy, koně a dobytek i čeleď zjednanú od svatého Martina.

Blažek z Přemyšlenie u. p. n. k. s. t.: Když pan Voldřich Myška se rozdělil se panem Janem o dobytek, o koně a o svršky, což jsú měli na Přemy-

šlení, že pán starý, to již pan Voldřich, pobral svuoj všecken dobytek na Roztoky, což sě naň dostalo, a tento mladay zjednal sobě čeleď tu na Přemyšlení a tu má svuoj všecken dobytek.

Feria VI. die Reliquiarum [2. května]. Václav, skoták u Jana ze Žlunic na Přemyšlení, u. p. n. k. s. t.: že jiného nic nejsem svědom než to, že sem byl prve u pana Voldřicha Myšky, ale potom sem sě zjednal u pana Jana, jeho strýce, a jsem ještě u něho.

Jíra, pohonič u Jana ze Žlunic na Přemyšlení, u. p. n. k. s. t.: že já sem pohonič zjednaný u pana Jana ze Žlunic do svatého Martina, a to také vím, že jest měl pan Jan ouředníka a šafářku; ale toho nevím, byli-li jsú zjednáni čili nic.

Anno ut supra feria tercia post Mauritii [23. září]. Jíra dráb z Přemyšlenie u. p. n. k. s. t.: To mi jest svědomo, že pan Jan ze Žlunic rozkázal most sekati a smetati u tvrze Přemyšlenie, po kterém chodie nahoru na tvrz.

Jan Had z Přemyšlenie u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že jest kázal pan Jan ze Žlunic sekati most u tvrze Přemyšlenie, kdež nahoru na tvrz chodie, doluov smetati. A my dělajíce, ptali sme sě jeho pana Jana, proč by to činil anebo proč ten most doluov velí metati a sekati. A on řekl: že chci tak mieti.

Matěj, nyní obývající v Praze, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že jest pan Jan ze Žlunic most u tvrze Přemyšlenie, po kterémž na tvrz chodie, sěkati a doluov smetati rozkázal.

R. IV. 1. G. 16. a.

1803.

Mezi Lukšem řezníkem, měštěnínem Nového města Pražského, s jedné, a Jiříkem z Stránec s strany druhé. 1511, 26. dubna.

V sobotu po svatém Marku. Jiřík, rychtář Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Takto sě stalo, když jsme seděli na dobré vuoli u Markuov na Konském trhu, koupil jest Jiřík z Stránec luoj točený u Lukše řezníka, měštěnína Nového města Pražského, každý centnéř po třech kopách a po desíti groších na míšensko. A což jsú ho vodvážili, že jsú měli o to mezi sebú udělati cedule řezané, tak že mu měl on Lukeš peněz čekati do svatého Ducha. A na to jsme litkup pili.

Diviš koníř, měštěnín Nového města Pražského s Konského trhu, u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, když jsme seděli u Markuov na Konském trhu na dobré vuoli, stržil jest Jiřík z Stránec u pana Lukše řezníka luoj, každý centnéř po desíti a po třech kopách na míšensko, čistý točený luoj,

a měl mu on pan Lukeš čekati peněz do svatého Ducha. A na to cedule měli sobě zdělati. Také na to i litkup pili.

Jiřík Vyhrabal, měštěnín Starého města Pražského, [sv. p.]
Smil jirchář, měštěnín Nového města Pražského, [sv. p.].

R. IV. 1. G. 15. b.

1804.

Mezi Elškú Králicskú z Krsovic puovodem s jedné, a paní Kunkou z Doubravy pohnanú s strany druhé. 1511, 28. dubna.

Feria II. post Marci. Jíra Holaj, holomek páně Lvuov, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, že jsem chodil ku paní Tandrfárové do jejího domu z rozkázánie páně Čejkova, že tehdáž byl na místě páně purkrabově. I mluvil jsem s ní, aby nebylo házíno z jejího domu do domu Králicské. A ona paní Tandrfárová pověděla: že nevie o tom nic a že nevelí žádnému házeti.

Feria IV. post Egidii [3. září]. Pavel tesař s Malé strany od Petružilkuov u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, že sem třikrát paní Králicské střechu opravoval, ješto jí ji vobili, ale nevím, kto jest vobíjel. Než to pamatuji, když sem na střeše byl a pobíjel tu střechu u nie, u Králicské, tehdy paní Kunčin Tandrfárčin syn z vokna od paní Tandrfárky ke mně takto řekl: Darmo to, tesaři, děláš; však jakžť sě sejdú tovaryši, votepúť to hned zasě. A já mu zasě řekl: Nebude darmo, všakť mi paní zaplatí.

Feria V. post Egidii [4. září]. Jan holomek s hradu Pražského u. p. n. k. s. t.: Seděl sem u Králické v domě, když tesař pobíjel jí střechu. Tehdy Tandrfár, syn paní Kunky, vyhléd ven z vokna, řekl tomu tesaři: Nepobíjej; však to darmo děláš. A tesař řekl: Mně sě zdá, že ne darmo; řekla mi paní od toho zaplatiti. Řekl ópět pan Tandrfár: Toť dlouho nestane; když sě tovaryšie ke mně sjedou, všecko to zasě vodtepou. K tomu zasě tesař pověděl: Herež, pane, brž dílo míti budu.

R. IV. 1. G. 18. a.

1805.

Mezi Votíkem z Labúně s jedné, a panem Mikulášem Trčkou z Lípy ꝯc s strany druhé. 1511, 29. dubna.

Feria III. ante Filipi et Jacobi. Johanes písař Jičínský u. p. n. k. s. t.: Jakož mne žádal pan Votík z Labúně a pohnal pána, aby mě postavil, abych já mu svědčil, pravě, že bych toho svědom byl, že po smrti Havla Hřneta dal sirotkóm jeho Hřnetovým Lte kop grošuov českých: že já toho nic vědom nejsem, aniž sem při tom byl.

Mikuláš Šmaydéř z Jičína u. p. n. k. s. t.: Když nebožtík Hřnět prosil mne, abych mu stáhl padesáte kop grošuov v domě Kouřimského v Jičíně, když jsem je stáhl, že jest je vzala Salomena, žena téhož Hřněta*), i nesla je domuov. A já také šel domuov. To mohu za pravdu pověděti. A jest tomu šest neb sedm let, jakž já pamatovati mohu. Toho já nevím, zač jsú oni sobě platili.

R. IV. l. G. 18. b. *) Psáno někdy Hrznet, někdy Hrzniet či Hrzmet; nejpodobněji slul Hřmet, to jest Hřmot.

1806.

Mezi Mikulášem Trčkú z Lípy oc puovodem s jedné, a Votíkem z Labúně pohnaným s strany druhé. 1511, [29. dubna].

Joannes písař Jičínský u. p. n. k. s. t.: Toto mi jest dobře v paměti, když nebožtík Havel Hřmet z Jičína několik neděl před smrtí svú, než do Hory jel na lékařstvie, poslal po mne i tázal mne: Rozkázal-li jest mi pan Votík list psáti na Lte kop grošuov českých, že mi jest on Votík dlužen Lte kop grošuov českých, a potom i manželka jeho Salomena se mnú o to mluvila. Toho já v pravdě nepamatuji, psal-li sem čili nepsal.

Salomena Hřmetová, měštka města Jičína, u. p. n. k. s. t.: že toho sem svědoma, že jest pan Jiřík Kopidlanský dlužen byl nebožtíku Havlovi Hřmetovi, muži mému, Lte kop grošuov českých. A ty jest zastoupil pan Jan Bílský, který jest hejtmanem na Poděbradech. A potom jich muž muoj puojčil Votíkovi z Labúně, to již těch Lti kop grošuov českých. A těch mu jest nezaplatil, ani sirotkóm i podnes. A vzal jest je od pana Jana Bílského on Votík k sobě.

R. IV. l. G. 19. a. Srov. předcházející svědomí č. 1805.

1807.

Mezi Annú Dobrskú ze Tmáně puovodem s jedné, a Jindřichem odtudž ze Tmáně pohnaným s strany druhé. 1511, 29. dubna.

Feria III. ante Filipi et Jacobi. Elška, podruhyně od Černého Jelena v Starém městě Pražském, u. p. n. k. s. t.: Když sem byla kuchařkú u nebožtíka pana Václava Dobrského, že jest pravil přede mnú týž nebožtík pan Václav i také před Aničkú, kteráž tehdáž u paní manželky jeho byla, že jest odkázal panně Anně, dceři své, sto kop grošuov míšenských, a když bude chtíti, aby jí vydány byly.

Kněz Šebestian zákona svatého Františka na tu přísahu, kterúž učinil biskupu na přijímání svého kněžství, svědčil takto: Slyšel sem od nebožtíka Václava Dobrského ze Tmáně, an tak pravil, že jest Anně dceři své sto kop grošuov míšenských odkázal. I také od Bohuslava bratra též

Anny to sem také slyšel, a když by kolivěk chtěla, že jí ty sto kop míšenských mají vydány býti.

R. IV. 1. G. 20. a.

1808.

Mezi Valentinem z Lukovec puovodem s jedné, a Lidmilú Zlatníkovú vdovú, měštkú z Litoměřic, s strany druhé. 1511, 29. dubna.

Feria III. ante Filipi et Jacobi. Mistr Petr, vikář Litoměřicský, na tu přísahu, kterúž učinil biskupu na přijímání svého kněžstvie, svědčil takto: Byl sem u Václava zlatníka, kdy v nemoci ležal a slyšel sem od téhož nebožtíka Václava, že jest poručil a rozkázal Lidmile, manželce své, aby Valentinovi Javorovi, měštěnínu města Lithoměřic, dala koflík stříbrný dobrý, a pověděl jí tak: Však máš ještě nedodělaných; a k tomu sekreth. A ona Lidmila řekla jest: Milý muži, však nemáš. A nebožtík Václav, muž její, řekl: Coť já vím; ale daj mu prsten s kamenem dobrým. A ona Lidmila řekla: Rád, milay muži. A v tom nebožtík vyšel z paměti a nevěděl, co sě děje.

Feria VI. die Reliquiarum [2. května]. Bohuslav, měštěnín města Lithoměřic, u. p. n. k. s. t.: To mně vědomo jest, že nebožtík Václav zlatník odkázal a rozkázal Lidmile, ženě své, aby dala koflík Valentinovi Javorovi ten, který jest sobě on Václav udělal; nedodělaný ještě byl, aby ona Lidmila kázala jej dodělati a panu Valentinovi Javorovi jej dala, a k tomu prsten zlatý s tím lepším kamenem. A ona jest přiřkla a slíbila panu Valentinovi Javorovi to dáti.

Matouš Rachtabský z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: To mi jest vědomo, že nebožtík pan Václav zlatník, bratr muoj, rozkázal ženě své Lidmile, aby Valentinovi Javorovi koflík dala, kterýž sobě dělal, ten, kterýž ještě dodělán nebyl, dodělajíci aby byl dán panu Valentinovi, a prsten zlatý s tím lepším kamenem. A ona jest řekla: Dám, milý pane Valentine, a dáti chci ráda.

Tomáš konvář, měštěnín města Lithoměřic, [sv. p.].

Kateřina Válková u. p. n. k. s. t.: že já toho téměř nic svědoma, čehož na mne pan Valentin žádá, neb sem já z daleka u dveří stála. Než toliko to pamatuji, že jest paní Lidmila takto řekla: Dám, milay muži, ráda. Ale já nevím co, než což sem potom od lidí tepruv slyšela.

Kateřina Havlová Ruožová u. p. n. k. s. t.: že já nevím, co pověditi, neb sem z daleka stála a od nebožtíka Václava zlatníka sem nic neslyšela.

R. IV. 1. G. 21. a.

1809.

Mezi paní Annú a paní Markétú vlastními sestrami z Postupic s jedné, a panem Vilémem Kostkú odtudž z Postupic. 1511, 1. května.

Feria V. die Filipi et Jacobi. Daniel z České Třebové u. p. n. k. s. t.: Já sem svědom toho, že purgmistr a konšelé městečka České Třebové pójčili jsú nebožtíkovi panu Janovi Kostkovi z Postupic sto kop na míšensko, díl sirotčích a díl obecních. Neb tehdáž byl pánem naším. A donesli mu je tu sobotu před středopostím tři sousedé z městečka České Třebové. Již tomu dvě látě minuly, a ty zase oplaceny nejsú i podnes.

Václav z České Třebové u. p. n. k. s. t.: Toho jsem svědom, že purgmistr a konšelé z České Třebové pójčili sú nebožtíkovi panu Janovi Kostkovi z Postupic sto kop na míšensko. A přijímal je Jakub písař páně Kostkuov. A měl jest on pan Jan je zaplatiti na svatého Jiří najprv příštího po té pójčce. A minuly tomu již dvě léthě o středopostí, a ty peníze jim nejsú zaplaceny podnes.

Jan Čarváš z České Třebové [sv. p.]

Václav Vaněra z Oustie u. p. n. k. s. t.: Puojčeno jest sto kop na míšensko od poručníkuov sirotkuov Melliánových z Oustie nebožtíku panu Janovi Kostkovi, a to z peněz těch sirotkuov Melliánových. A přijímal jest je Jakub písař. A minuly tomu dvě léthě tu neděli před středopostím, kdež ty peníze měly oplaceny býti při svatém Jiří po té pójčce najprv příštím, i nejsú oplaceny i po dnes.

Jiřík Šlechta z Oustie [sv. p.].

Matouš švec z Oustie [sv. p.].

Jan příjmím Peše z Jablonného u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, že jest nebožtík Václav Ševský z Jablonného pójčil šesti kop grošuov českých nebožtíku panu Bohušovi Kostkovi. A přijímal ty peníze pan Jan Cipla. I ty peníze jemu Ševskému nejsú oplaceny ani sirotkóm jeho i podnes.

Václav z Jablonného u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že Václav Ševský, soused z Jablonného, nebožtík pójčil jest nebožtíkovi panu Bohušovi Kostkovi šesti kop grošuov českých. I není mu těch šest kop grošuov českých oplaceno ani sirotkóm jeho až do dnes.

R. IV. l. G. 25. a. a G. 26. a.

1810.

Mezi Janem Bílenským s jedné, a Janem Borněm ze Lhoty s strany druhé. 1511, 1. května.

Ve čtvrtek den svatého Filipa a Jakuba. Vondřej z Bílenic u. p. n. k. s. t.: Toho sem dobře vědom, že jest pan Jindřich, který jest na Brozanech, poslal po kováře, po Mathouše z Bílenic, a vzal jest ho jako za člověka

svého, a vzal ho z Bílenic beze všeho odporu. A on hned šel s těmi, kteří poň posláni byli. Již tomu rok minul po svatém Martině.

Petr z Bílenic [sv. p.].

Jiřík mlynář z Bílenic [sv. p.].

R. IV. 1. G. 26. b.

1811.

Mezi Anežkú Lešanskú z Čečelic s jedné, a Bořivojem Šicem z Drahenic s strany druhé. 1511, 1. května.

Feria V. die Filippi et Jacobi. Hodeš Holý z Žepuov u. p. n. k. s. t.: Když sme byli v hromadě, a Řeha Božího syn z Zlayčiny byl uručen mnou, já sem zaň slíbil pod X kop grošuov, mluvil Kyreš od nás z Žepuov takto, že jsme sobě s tím Šmithanem Řehú, Božího synem, odpověděli, a ztepe-li mě sám, že mu to mile chci odpustiti. Tak jest on Kyreš mluvil svobodně.

Jan Telek z Žepuov u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že když byl uručen Řeha, Božího syn ze Zlajčiny, mluvil jest Kyreš z Žepuov toto svobodně o Řehovi Božího synu: Ztepe-li mě takový Šmithan sám, že mu to chci mile odpustiti a nechci sě s ním o to súditi. A kdež jej potkám, že ho neminu, že jej ztepu a že mám odpověď s ním.

Feria II. post Crucis [5. května]. Jan Vrbík, krčmář ze Brzví, u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, když Kyreš z Žepuov ležal prostřelenú maje ruku v stodole doma, že jest takto rozprávěl: Když sem potkal Řehu, Božího syna, takto sem mu řekl: A ty tu zrádce! A chtěl sem naň s voštípem. A on mi poskočil i udeřil ke mně z ručnice.

Martin z Žepuov u. p. n. k. s. t.: To sem slyšel od Kyrše z Žepuov, když ležel jsa prostřelen od Řehy Božího syna, že jest takto pravil on Kyreš: Když sem sě potkal s Řehou, řekl sem mu: Což mě tu čekáš? A Řeha řekl: Což pak? a hned ke mně udeřil z ručnice. Byl bych sě rád s ránou utekl; i nemohl sem, neb na mne hned udeřil, jakž řekl: Což pak?

Kuba z Stodolok u. p. n. k. s. t.: Slyšel sem od Martina, krčmáře v Žepích, an rozprávěl o Kyršovi takto, že jest on Kyreš tak pravil: Když sem sě s Řehú, Božího synem, potkal na hrázi rybničné, byl bych sě rád naň s ránou utekl. I nemohl sem. Udeřil sem naň voštípem, a on mi uskočil. Hned mu ručnice pustila a prostřelil mě.

Pavel z Košíř u. p. n. k. s. t.: Tak sem slyšel od Martina krčmáře v Žepích v krčmě jeho, an mluvil o Kyršovi z Žepuov pravě, že jest on Kyreš tak mluvil: Když sem sě potkal s Řehú Božího synem, řekl sem mu: A ty tu? I šel sem naň s voštípem. A on povodskočil i stiskl ke mně a prostřelil mě z ručnice.

[Později připsáno:] Anno 1512 feria V. in crastino Tiburcii [15. dubna]. Duora Vrbíkova ze Brzví u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že Kyreš z Žepuov, když raněný ležel v stodole své, rozprávěl jest, kterak se potkal na hrázi rybničné s Řehú Božího synem, a kterak proti témuž Řehovi šel s voštípem. Dále pravě on Kyreš, když sem se s ním s Řehú potkal, řekl sem mu: A ty tu, zrádce? A Řeha řekl: Což pak? I chtěl sem naň s voštípem, a on vodskočil, ihned zapálil ke mně z ručnice.

R. IV. l. G. 27. a. a 28. a.

1812.

Mezi Janem Kamajkem z Pokratic s jedné, a Barború z Harasova s strany druhé.
1511, 2. května.

Feria VI. die Reliquiarum. Joannes, písař Lithoměřický, u. p. n. k. s. t.: Já sě takto pamatuji, že nebožtík Jindřich Pokratský udělal jest pořízenie a kšaft statku svého, a tu jest udělal Barboru z Harasova, manželku svú, pravú a mocnú otcovskú poručnicí nad statkem svým a nad dětmi svými, a to do jejího stavu vdovského proměněnie, a prosil jest urozených vladyk, Jana Hurta ze Slavětic, Jana Pechy z Harasova a Jana Pokratského, bratra svého, aby sě ona k nim utíkala s těmi sirotky, jestliže by jie jaká potřeba byla; a k tomu kšaftu aby pečeti přitiskli. A oni to slíbili učiniti. A také jest týž Jindřich oznámil, že jest dlužen mateři své padesát kop a pět kop na míšensko, a že ona mátie jeho na to list má, a že jest jí dal puol léta napřed věděti, že jí chce a má tu summu položiti anebo ten, komuž on to poručí.

R. IV. l. F. 2. a. Srov. svědomí č. 1571 na str. 242.

1813.

Mezi Václavem Polácským z Polák s jedné, a rychtářem z Lišan s strany druhé.
1511, 2. května.

Feria VI. die Reliquiarum. Václav Hoch, člověk páně Příčského, u. p. n. k. s. t.: Ten pondělí po svatém Václavě vez sem paní Polácskú z Prahy. Když sme jeli skrze Lišany, tehdy rychtář Lišanský přišed obstavil ji, a musila mu čest a víru slíbiti, aby se mu zase ve dvú nedělech postavila. I potom stála jest se mnú ve II nedělech. I nebylo téhož rychtáře doma, i opověděla sě jest sousedóm, že svú česť a víru vypravuje.

R. IV. l. F. 9. a.

1814.

Mezi panem Jiříkem Bezdružicským z Kolovrat, najvyšším sudím královstvi Českého, s jedné, a člověkem paní Boleslavské Sedláčkem z Čelakovic s strany druhé. 1511, 2. května.

Feria VI. die Sigismundi. Blažek z Hospozína, člověk páně Štraufuov, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, když sme do Nymburka chodili

s Sedláčkem z Čelakovic, sliboval nám týž Sedláček, abychme šli bezpečně, bychme na sobě zlato nesli, skrze lesy, bory a abychom jinudy nechodili než tudy, že nám za to sliboval, abychme sě nebáli. A šli sme my tři, já a Matouš, páně Bezdružicského člověk z Černútce a ten Sedláček z Čelakovic.

Řéha, člověk páně Ylburkuov z Poštovic, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to vědomo a slyšal sem od Sedláčka, an jest mluvil a slibuje: Děte tudy, kudyž já vám velím, a jinudy nechoďte, že já vám slibuji za všecko; byšte stříbro a zlato nesli, nebojte se!

Anton z Martiněvsi u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že jest nám sliboval Sedláček z Čelakovic: Byšte na sobě stříbro, zlato nesli, nebojte sě nižádného; než děte, kudy já vám velím, tudy skrze bor mimo Sedlčanky.

R. IV. l. G. 23. a.

1815.

Mezi Prokopem Kunšem z Lukovec s jedné, a Petrem z Vrbičan s strany druhé. 1511, 2. května.

Feria VI. den Svátosti. Jíra z Lukovec, páně Kunšuov člověk, u. p. n. k. s. t.: že když nás pan Kuneš poslal k Petrovi z Vrbičan s listem, aby jemu panu Kunšovi napravil ten pych, kdež jest mu člověka jeho Kalebu zbil s pacholkem svým Janem; a on sě k tomu nic neměl, aby to napravil.

Matouš z Lukovec, člověk a rychtář páně Kunšuov, u. p. n. k. s. t.: že poslal nás pán náš ku panu Petrovi s listem ode pána, chce-li mu on Petr ten pych a kvalt napraviti, kterýž mu udělal, že mu člověka jeho Kalebu s pacholkem svým Janem zbil. Ale on nechtěl nám na to dáti žádné odpovědi.

Petr z Syřevic, člověk páně Kunšuov, u. p. n. k. s. t.: Poslal nás pán s listem ku panu Petrovi do Vrbičan a kázal nám mluviti k němu, chce-li mu on pan Petr ten pych napraviti, že mu člověka jeho Kalebu zbil s Janem, pacholkem svým. K tomu nám odpovědi žádné nechtěl dáti.

Jíra Nárožník z Lukovec, člověk páně Kunšuov, [sv. p.].

R. IV l. G. 23. b.

1816.

Mezi Prokopem Kunšem z Lukovec s jedné, a Janem pacholkem Petrovým z Vrbičan s strany druhé. 1511, [2. května].

Mathouš rychtář z Lukovec u. p. n. k. s. t.: Jest mi to dobře vědomo a v paměti mám, že jsme listuov puohončích na pana Petra Vrbičanského a na Jana, pacholka jeho, dodali paní manželce jeho páně Petrově Vrbičanského, a vona jich nechtěla vzíti. Pak jsme je vstrčili do břevna u stolu v světnici.

Jíra z Lukovec, člověk páně Kunšuov, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to dobře v paměti, že jest náš pán poslal nás s listy puohončími na pana Petra

Vrbičanského a na Jana, pacholka jeho, k němu ku panu Petrovi Vrbičanskému. I dávali jsme je manželce jeho na dvoře v Vrbičanech, a ona jich přijíti nechtěla. A my vstrčili jsme je do stěny v světnici, a paní Petrova stála v síni před světnicí. A to bylo na květnú neděli.

Petr z Syřevic, člověk páně Kunšuov, u. p. n. k. s. t.: Nosili sme listy puohonnie ku panu Petrovi Vrbičanskému do Vrbičan. I nebylo samého pana Petra doma, a my dávali sme je samé panie a pověděli sme jí, že jsú tito listové puohonní na pana Petra na samého a na Jana, pacholka jeho. A ona jich nechtěla přijíti. A my vstrčili sme je v stěnu v světnici za stolem. A to bylo v květnú neděli, když sme ty listy nosili.

R. IV. l. G. 24. a. Srov. předcházející svědomí č. 1816.

1817.

Mezi paní Mandelenú z Walšteina ɔc s jedné, a člověkem Chvatěrubského Udlíkem z Kozomína s strany druhé. 1511, 2. května.

Feria VI. Reliquiarum. Havel z Rožďalovic, člověk paní Mandeleny Skřinecské, u. p. n. k. s. t.: Když Křížkovi Koukolovi z Rožďalovic, sousedu mému, dva koně vzali, tehdá já z rozkázánie úředníkova Jiříka Čejky jeli sme s týmž úředníkem Čejkú do Kozomína. Tu sme nalezli kuoň u Udlíka. Tu sě tázal ho úředník: kde by jej koupil? A on pověděl: že na poli. A tázal sě také i na druhaj on úředník. Odpověděl Udlík: že nevím. A úředník řekl: Kdež jsme jedno postihli, tu chcme i druhý najíti. I vzali sme jeden kuoň od něho.

Vít z Rožďalovic, člověk paní Magdaleny Skřinecské, u. p. n. k. s. t.: Když z rozkázánie úředníkova jeli sme do Kozomína, nalezli sme u rychtáře Udlíka kuoň, který jest ukraden byl Koukolovi, sousedu našemu z Rožďalovic; neb mu dva koně byli ukradeni. Ptali sme sě také i na druhý a ptal sě ho úředník, kde by jej koupil. A on řekl: U pluhu na poli. Mluvil jest k němu úředník: Ví-li vo druhém koni. A kdež sme jeden nalezli, chcme míti i druhý.

R. IV. l. G. 27. b.

1818.

Mezi Vondráčkem postřihačem od Hory Kuthny s jedné, a starú radú též na Horách Kuthnách, zejména Janem Borušiným, Janem Kazlarem, Janem Popelkou, Mikulášem Houdkem, Janem Skřivanem, Bartoňem mincířem, Matoušem Lorkem, Prokopem Preglem, Vítem pekařem, Machkem Libenickým, Janem Jobem, Bartošem sedlářem, Janem Jahníkem, Václavem Krásou, Janem Peckou, Janem Žďárským, Janem Cykulí a Jiříkem Pabšem ɔc s strany druhé. 1511, 2. května.

Feria VI. die Reliquiarum. Bártha, starší nad havéři na Horách Kuthnách, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, když jsem stál před

pány šeffmistry, že jsme sě nesoudili než vo zahrady nebožtíka Vlka, obyvatele někdy na Horách Kuthnách, a o nic jiného.

Petr Haluzy, měštěnín na Horách Kuthnách, u. p. n. k. s. t.: Když se starší nad havéři na Horách Kutnách s Vondráčkem postřihačem, též na Horách Kutnách obývajícím, soudili vo zahrady nebožtíka Matěje Vlka šenkéře, že tehdáž vo nic jiného nesoudili jsú sě.

Vávra Černý, měštěnín na Horách Kuthnách, u. p. n. k. s. t.: Když sě starší nad havéři na Horách Kuthnách soudili o zahrady nebožtíka Vlka havéře, jednu poručil havéřóm a druhú šenkéřóm, a že havéřóm jedna a druhá šenkéřóm přisouzena jest, vo nic více jsú sě nesoudili.

Lauryn, písař havéřský na Horách Kutnách, u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že starší, když jsú předstúpili před pány šefmistry a přede pány, že jsú sě s Vondráčkem postřihačem toliko súdili o zahrady nebožtíka Vlka a o nic viece.

Petr šrotéř na Horách Kuthnách u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že páni šefmistři poslali po nás; kázali nám nositi od Tomáška od Zlaté husy z komory, v kteréž umřela Regina Vlková šenkéřka. Já sem nes truhlici, tuším, že jest v ní bylo cínové nádobie. Neb když sě povotevřela, převrhla sě konvička cínová a tekly z ní kvasnice. A truhlice byla skrovná, ne velká: neb sem ji nesl na ramenú na rathouz.

Vondráček šrotéř na Horách Kuthnách u. p. n. k. s. t.: Rozkázali nám páni šefmistři jíti do toho domu, kdež nebožka Regina Vlková umřela, a kázali nám šaty nositi perné. Já sem nesl uzel šatuov, ale nevím jaké sú byly, na rathouz.

Pavel šrotéř na Horách Kuthnách u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že jest nám bylo rozkázáno pány šefmistry, abychme šli do domu, kdež nebožka Vlková umřela, a rozkázali, že nosili jsme šaty nějaké a uzly na rathouz; ale nepomním, co sme nosili.

Jan Sazema, šrotéř na Horách Kuthnách, [sv. p.].

Tomáš od Zlaté husy na Horách Kutnách u. p. n. k. s. t.: Byla jest Regina Vlková podruhyně u mne. Roznemohla sě a když v nemoci ležala, měla toho žádosť, aby Vondráček postřihač, též na Horách Kuthnách obývající, k nie přišel, že jemu statek svuoj chce dáti v moc, aby on z toho učinil, komu co rozkáže, a vostatek jemu aby bylo, cožkolivěk jest. A já sem otázku na ni učinil: Jest-li jaký zámatek na statku jejím? A ona pověděla, že nenie. Potom v sobotu na neděli v noci zbudili jsú mne, žádajíce mne pro pána Boha, abych to zřízenie sepsal, kteréž ona o svém statku chtěla učiniti. Já nemoha sě tomu obrániti, učinil sem to k žádosti její a vstal sem a psal sem, což mi rozkázala táž Vlková nebožka, že ona

Vlková statek svuoj všecken v moc dává jemu Vondráčkovi postřihači a že jemu toho najvajš věřím, že se tak stane, pokudž já o svém statku zřídím, jakož pak kšaft šíře v sobě ukazuje a zavírá. Pak na zajtří v neděli po samých obědích prosil mne on Vondráček, abych s ním šel ku panu šefmistrovi jménem Matoušovi Lorkovi, aby poslal dva z raddy a písaře městckého. I byli jsú vysláni dva z raddy a písař městcký. A když přišli do domu, a ona v té doby již byla umřela, tak že jsú jí živé nezastali. I otázali jsú sě tíž páni vyslaní mne: učinila-li jest jaké zřízenie? A já sem pověděl, že jest učinila a že jsem sepsal všecko, což jest rozkázala; neb sě bála, by neumřela do jitra. Tu sou mě ten spis tíž páni rozkázali sobě dáti jejího zřízenie o statku jejím, a Vondráčkovi jsú pověděli: Poněvadž jest tebe statkem opatřila, opatřiž ty ji pohřebem. A vešli potom do komory, v kteréž ona byla, vohledavše a opatřivše, i zapečetili jsú tu komoru, a spis ten kšaftu toho vzali jsú i klíče. Byli jsú vysláni zejména tito: Bartoš mincíř, Žďárský kovář a Jiřík Ways, písař městcký. Na ten čas v noci, když to zřízení ona Vlková chtěla učiniti, jiných míti nemohla, zavolal sem k tomu Juona, šenkéře svého, s ženú jeho, a kteráž žena jí Vlkové hlédala, také při tom byla. Jiného sem žádného na ten čas k tomu nemohl míti.

Jan Polák, šenkéř od Hory Kuthny, u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, když nebožka Regina Vlková v nemoci ležéci měla toho žádost, aby mohla zřízení udělati o svém statku, přivolala hospodáře najprve, a hospodář mne i s mú ženú, abychme při tom byli. Má žena jest při všem nebyla. I činila jest zřízenie takové, že jest Vondráčka postřihače činila mocného hospodáře svého statku a porúčela mu všecken statek svuoj, dóvěřéci jemu najvajš, že on každému učiní, což by ona rozkázala z toho statku komu dáti. Také sem votázku na ní, na nebožce Vlkové, učinil: Byl-li by jaký zámatek v jejím statku, aby pověděla. A ona pověděla: že nenie žádného zámatku. A dálo sě to zřízení v noci. Byli bychom rádi přivolali pánuov podle řádu a vobyčeje; ale na ten čas nemohli sme tomu dosti učiniti. Bych měl víc praviti, již jest tomu drahný čas, že já všeho spamatovati nemohu, než to dobře vím a tím sem jist, že jest Vondráčka postřihače učinila mocného hospodáře statku svého.

Dorotha Srbecská od Hory Kutny u. p. n. k. s. t.: Byla sem u nebožky Reginy Vlkové tehdáž, kdy Vondráček postřihač k ní přišel, a velela mu vzíti truhlici a klíčky, aby opatřil statek její. On jest jich vzíti nechtěl. Prosila nebožka, aby jí neopouštěl, aby její i své duši dobře učinil. Potom když jest již byla umřela, přišli dva z pánuov a vohledali ten statek a opatřili, a zapečetili komoru. I řekli jemu Vondráčkovi: Vondřeji, poněvadž tě statkem opatřila, opatřiž ty ji také pohřebem.

Jan Hošek od Hory Kuthny u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, kdež jsme byli žádáni od nebožtíka Matěje Vlka, když jest zřídil statek svuoj, poručil

jest své manželce statek svrchní, peníze, klenoty, všecko poručil jí to mocně, a při tom ji žádal, jest-li by jí Buoh neuchoval smrti v tom, aby spomenula na své přátely i na jeho také. Item zahrady dvě, těch aby užívala do smrti, a po smrti aby byly k záduší k havéřské kaple a k šenkéřské. A jestliže by sě pak vdala, tehdá hned ať sú k záduší.

Jan Pyšnay od Hory Kutny u. p. n. k. s. t.: Povolal nás nebožtík Matěj Vlk, porúčel jest před námi dvě zahrady k záduší, k havéřské kaple a k šenkéřské, nerozdílně, a těch zahrad Regina Vlková aby užívala do smrti, a potom po smrti aby pak již k záduší byly dány, k havéřské a k šenkéřské kaple. A což sě svrchního statku dotýče, toho všeho při též Regině manželce své nechal jest, a když by po smrti bylo anebo když by táž Regina manželka jeho umřela, aby spomenula na přátely na své i na jeho také.

R. IV. l. G. 28. b.

1819.

Mezi Benešem Sendražským z Sendražic s jedné, a panem Janem Černčicským z Kácova s strany druhé. 1511, 2 května.

Feria VI. die Reliquiarum. Kateřina Pidrlová, vdova z Hradce Králové, u. p. n. k. s. t.: Když jsem byla jezdila se paní Salomenú z Radovesic ku panu Janovi Černčicskému, že jest upomínala táž paní Salomena pana Jana Černčicského, aby jí vydal puol druhého sta kop na míšensko z věna jejího. A on jí odpověděl, že já toho tobě nevydám; neb by ty mě potom napomínala z věna, neb jest to věno tvé. Řekla jest mu paní Salomena: Milý pane Jene, nebuduť já tebe z toho, co mi nyní vydáš, na věky upomínati. A on zase proti tomu řekl: Ba nevydám, by ty mi to svú krví zapsala.

R. IV. l. G. 31. a. Srov. svědomí č. 1593 a 1731 a nálezy č. 1622—1624 na str. 264, 283 a 370.

1820.

Mezi Benešem Babú z Kamenné Lhoty s jedné, a panem Janem Černčicským z Kácova s strany druhé. [1511, 2 května].

Kateřina Pidrlová vdova z Hradce Králové [sv. stejně jako při č. 1819].

R. IV. l. G. 31. a.

1821.

Mezi Vilémem z Veselice s jedné, a panem Janem Černčicským z Kácova s strany druhé. [1511, 2. května].

Kateřina Pidrlová vdova z Hradce Králové [sv. stejně jako při č. 1819].

R. IV. l. G. 31. b.

1822.

Mezi Výškem z Veselice s jedné, a panem Janem Černčicským z Kácova s strany druhé. [1511, 2 května].

Kateřina Pidrlová vdova z Hradce Králové [sv. stejně jako při č. 1819].

R. IV. l. G. 31. b. Srov. svědomí č. 1600 a nález č. 1623 na str. 269 a 284.

1823.

Mezi paní Johankú z Krajku a na Mladém Boleslavi s jedné, a mezi člověkem sirotčím někdy pana Jetřicha z Kolovrat, Bakrlí z Ředhoště, pro kteréhož pan Jiřík Bezdružický ꝛc, najvyšší sudí království Českého, pohnán, aby jej postavil, s strany druhé. 1511, [2 května].

Albustyn řezník, rychtář města Brodu Českého, u. p. n. k. s. t.: Co sě dotýče Jiříka Hrúně, když sem při trápení jeho byl, že jest vyznal, že jest v Luštěnicích Pavlovi rychtáři ukradl štyry koně a ved je do Ředhoště k Bakrlovi, a Bakrle věděl, že jsú kradené, a na tom jest umřel. To jest tak v pravdě.

R. IV. l. G. 32. b.

1824.

Mezi Janem Borněm ze Lhoty s jedné, a Janem Bílenským z Cítova s strany druhé. 1511, [2. května].

Kuba krčmář ze vsi Nezabylic u. p. n. k. s. t.: Kdež jest tomu rok minulý po svatém Jiří, přišel sem k Matoušovi kováři z Bílenic k páně Borňově řece. Uťal mi jest vrbu na mém a založil ji do zájezku, kterýž dělal v té páně Borňově řece. I mluvil sem k němu: aby toho díla nechal, že tvé dědičné není; budeš nelibost míti od pána mého. A on řekl: Chci tudy vodu vésti. V tom jest on toho díla nechal a šel se mnú na posvícení. A potom opět přišel pán k němu, an mu ty zájezky dělá v řece jeho. Potom nás pán, pan Boreň, poslal k Bílenskému s rychtářem Vojtěchem. I mluvili sme k němu, aby ten pych napravil panu Borňovi, kterýž jest mu člověk jeho Matouš kovář učinil. Pověděl pan Bílenský tak: co jest člověk muoj učinil, že mu to má napraveno býti. Potom opět mluvil sem s Matoušem kovářem v krčmě své, proč by to dělal ty zájezy a sobě nelibost od pána. A on pověděl: Co sem udělal, že sem všecko rozmetal a voddělal to. Potom pán s námi tam šel, a on toho neoddělal a nerozmetal.

Vojtěch rychtář z Nezabylic, člověk páně Borňuov, u. p. n. k. s. t.: Jsem toho svědom, že jest Matouš kovář, páně Bílenského člověk, zájezky dělal v řece páně Borňově. A pan Boreň potom poslal nás ku panu Bílenskému s tím, abychom mluvili s ním o to, kdež zájezy dělal Mathouš kovář, člověk jeho,

aby jemu panu Borňovi ten pych napraven byl. A pan Bílenský řekl, že má muoj člověk ten pych napraviti. Povězte tak pánu, kterýž jest kolivěk udělal.

Slávek z Nezabylic, člověk páně Borňuov, u. p. n. k. s. t.: Přihodil sem sě do krčmy, an mluví Kuba krčmář s Mathoušem kovářem: Milý Matouši kováři, proč to děláš proti pánu mému votjízky*) v řece? Nedělaj toho proti pánu mému. Neb muoj pán muož pro tebe udělati mnoho. A on Matouš pověděl, co sem udělal, že sem všecko rozmetal. Potom já chodil sem podle řeky, ano není rozmetáno.

R. IV. G. 32. b. *) Původně psáno: zájezky, ale přeškrtnuto. Srov. svědomí č. 1810 na str. 428.

1825.

Mezi Benešem Vranovským a Puothou vlastními a nedílnými bratřími z Vranova s jedné, a Esterú z Vysoké s strany druhé. 1511, 2. května.

Feria VI. die Reliquiarum. Tomek z Probuzi u. p. n. k. s. t.: Že jsem toho svědom, že paní stará, když byla vdovú po svém muži panu Divišovi, strajce pana Benešova Vranovského a pana Půtova, že jest mne poslala k hajnému na Chlum, abych kázal prodati lesu, kterýž jest k Chlumu a k Dlúhodvoru. A já jsem rozkázal slovem jejím, a za to jest ona penieze brala. A tato věc jest v paměti, že nebožtík pan Jan Vranovský starý poslal po mne, když jsem byl v Moravě, abych nesl list hlavní panu Příbkovi a paní Hesteře do Březovic, kterýž byl pan Příbek udělal sirotkóm páně Divišovým, a pravě tak pan Vranovský, že jsem já k tomu listu nikda nepřivoloval ani jsem tu také byl, když jsú jej dělali, ani jsem své syny k tomu zavazoval k takovému listu. A já jsem jej nesl k panu Příbkovi a ku paní Hesteře. A pan Příbek mne prosil, abych jej nesl panu Vaňkovi Zámrskému. A já jsem jej panu Vaňkovi Zámrskému dal, a on jej ode mne přijal.

Řehák z Beňovic u. p. n. k. s. t.: Po páně Divišově smrti nebožtíka paní Hestera rozkázala mýtiti lesy a za ně penieze vzala, což jest se smaytilo, a mně kázala pořezné vyčítati z Černého lesu. A kázala mi za provazce vybrati, kteříž jsú byli do jarmarka prodáni. A ty jest penieze ode mne vzala. Toho jest mně, páni milí, svědomo, a za to jsem teď právo činil.

Valentin z Chlumu u. p. n. k. s. t.: Že sem toho svědom, že jest přijela paní Hestera do Dlúhodvora a že jest rozkázala les prodávati a zaň penieze brala.

R. IV. l. H. 29. a.

1826.

Mezi Vávrú krajčím z Lithoměřic a konšely téhož města Lithoměřic, zejména těmito: Řehořem Hronem, Vondráčkem, Janem Bílinským, Janem Formánkem, Benešem kovářem, Matoušem Koucským, Martinem Bakalářem z Hradce, Šimonem Hodaní, Prokopem Sokolem, Joannesem

Piscatorem a Jeronymem Jenivo, Jiříkem krajčím rychtářem, Valentinem Javorem, Václavem Nadřencem, Janem Samuelem, Jakubem Jelénkem a Siluestrem z kmetuov, item Viktorinem a Janem Chynským soukeníkem, a ubrmany ɔc: důstojným knězem Janem Žákem, doktorem, proboštem Lithoměřickým, Václavem Saským z Duban a Litvínem z Zahrádky s strany druhé. 1511, 2. května.

MDXI den Svátosti. Martin, krajčí z Lithoměřic, u. p. n. k. s. t.: Že jsem při tomto byl, co se dotýče pře Mařenkovy a druhé strany Vávrovy pře, že jest dal Mařenka to v moc pánóm a na nich mocně přestal. A na Vávrovi jsú se také dožádali, že jest též také přestal mocně, ale však takto, že jest Vávra žádal toho, aby byli ubrmané při tom s obú stranú, Mařenkovi tři ubrmané a Vávrovi také tři, že jsú ti ubrmané s obú stranú přidáni ku pánuom.

Havel krajčí u. p. n. k. s. t.: Že jest Mařenka mocně přestal na panu purgmistru a na páních a na ubrmanech, a též se na Vávrovi téhož dožádali, že jest on toho mocně přestal; a že jest mu povědieno skrze bakaláře Jelénka: Vávro! Dóvěř se toho pánuom, žeť křivdy neučinie.

Barthoš krajčí u. p. n. k. s. t.: Když jsem stál s Vávrou krajčím před panem purgmistrem, takže jest Mařenka přestal mocně na pániech toho v tú při, kterúž jest měl s Vávrú krajčím. Potom k témuž Vávrovi mluvil pan purgmistr a toho se na něm dožádal, že jest na nich toho přestal a že mu křivdy neučinie. A Vávra jest na tom přestal, ale na tento zpuosob, aby sobě ubrmany zvolili, z každé strany po třech ubrmanech, a tu aby ti ubrmané se pány mezi nimi uhodili a je přátelsky smluvili.

Havel krajčí u. p. n. k. s. t.: Toho jsem svědom, když jsem stál s Vávrú krajčím v plné raddě v té při proti panu Mařenkovi, že jsú páni mluvili, že jest Mařenka přestal mocně na panu purgmistrovi i na pániech. I mluvili jsú k Vávrovi, chtěl-li by také toho přestati na páních k té smlúvě přátelské. I Vávra jest toho učiniti nechtěl, než aby byly tři osoby s každé strany přidány, obrmané. I přestal mocně.

Vaněk, krajčí z Lithoměřic, u. p. n. k. s. t.: Když sme s Vávrú na rathúze stáli v plné raddě, tu jest Vávrovi povědieno, že jest již Mařenka na nich na páních mocně přestal a že týž Vávra aby se na nich toho také dóvěřil. Ale jemu je se nezdálo přestati na samých páních, než s tou vymienkou, aby ku panu purgmistru a ku pánuom přidáni byli tři ubrmané z strany jeho, a druhá strana také, chce-li, aby tři přidala. A tak jest mocně přestal na páních a na obrmanech.

R. IV. l. H. 29. b.

1827.

Mezi Janem Ryšavým z Střebska s jedné, a Lidmilú jeho macechú z Písku z strany druhé.
1511, 2. května.

MDXI, feria VI. die Reliquiarum. Anna Mydlářka z Písku u. p. n. k. s. t.: že jsem toho svědoma, že jsú byly tři hrnci peněz, dva grošuov a třetí peněz, všech vesměs dobrých starých. Tehdy pán starý, dědek pana Ryšavého, řekl nevěstě, když sobě ona stýskala, že muož-li unésti těch peněz jeden hrnec, že jí chce dáti; neb on ještě ty časy statkem tiem vládl; a pásy tři pozlacené a čtvrtý střiebrný a přezka sama střiebrná a pošva střiebrná, a lžic s střiebrem v jednom pytlíku XX a v druhém XVIII a střiebra drahně, pukel a jiných věcí od střiebra že jest bylo a nožnice střiebrné, z samého střiebra věnec pozlacený s třesútkami a s ženklemi stříbrnými, věnec perlový, páteře čtyři, jeden z nich velmi bohatý, dukátóv, nobluov prstenuov na něm množstvie bylo, a na šňuoře černé s třapci prstenuov drahně.

Martha Machová z Písku u. p. n. k. s. t.: že jsem viděla čtyři páteře korálové a na jednom z nich dukátuov, nobluov, prstenuov drahně, dva věnce, jeden perlový, druhý třesútkový s ženklemi, čtyři pásy, jeden střiebrný a tři pozlacenie, přiepasku střiebrnú, pošva s meče střiebrná, nožnice střiebrné, lžic s střiebrem dva pytlíčky, střiebra, puklic a sloň [sic] sirotkuov drahně, a spínadla ode tří sukní, peněz sem drahně viděla.

Martha z Písku u. p. n. k. s. t.: Když se paní stěhovala s domu Ryšavého a jinde sobě duom koupila a potom po mne poslala, že jsem u nie dietě měla, abych jie penieze schovala. A bylo ten den, když měla do Prahy jeti k králi JMti. I poslala po mne po druhé Pískovú i dala mi peněz pytlík jako puol lokte: ale nebyl plný, bojéci se, aby jie páni nepřehlédali. A pravila, že by tam při těch penězích byl pás stříbrný. I vzala potom ty penieze zase ode mne na týden před svatým Václavem. A byla mi tak řekla, když měla jeti pryč, jestliže by jie Buoh neuchoval, abych ty penieze dala Pískové, žádnému o tom nic nepraviec.

Jan Vařený z Písku u. p. n. k. s. t.: Když sem dělal u pana Petra Ryšavého starého a u otce pana Václava páně Janova, kdež mě pohánie, že jsem vídal u něho v hrncích penieze, že jsem toho nikdá nevídal; kromě když do Prahy nosil penieze měniti, tu jsem vídal, když je na stole četl, a běžné penieze ty jsem vídal. A já druhdy sám mu býval L kop dlužen, když jsem u něho postavy kupoval, a také jsem mu svých peněz pójčoval, když mu potřebie bylo. A kdež mne pohánie o klenotích, vídal sem tři pásy pozlacené a jeden střiebrný a přiepásku střiebrnú a pošvu střiebrnú. Páteřuov, toho nepomním, co jich jest bylo, toho jsem nešetřil.

Jakub z Písku u. p. n. k. s. t.: Když jsem šel s Ryšavým do dvora,

i mluvila jest macecha Janovi: Milý Jene, mějme na tomto dvoře spolu dosti; však ho máme oba dosti. A on jie řekl: Poněvadž se o jiné dělíme, také i o to chci, abychme se rozdělili. A ona řekla: Rozdělmež se také o ty penieze, kteréž jsú v truhle. A Jan jí řekl: Oč se máme děliti, an se ještě sirotkóm nedostává? A ona řekla: Má se dostati; já to dobře viem, neb jsem já jich dosti měnila a viem, kterak se mají měniti.

Jan Kavín z Píska u. p. n. k. s. t.: Že k čemuž mě jest pohnal pan Jan, že sem já o tom nic neslyšel. I slyšel jsem hlahol, ale nemohl jsem rozuměti; neb jsem byl sám třetí na mlatě v stodole, když jsú se oni hádali před stodolú.

Václav sladovník z Píska u. p. n. k. s. t.: Když jsem byl u macechy Janovy v učení, i dělal sem pak u nie ten rok za tovařiše; tehdy bála se přehledávánie. I šel sem s špalkem do pivováru, i když jest stála mezi klenutím, i volala na paní Pískovú. A nedali mi tam vjíti do pivovára; a já jsem vždy mocí tam s tiem špalkem všel a pod pánev sem tím špalkem udeřil, i zasáhl jsem toho prkna, kteréž čelé koncem ven. A když jsem je uhodil, tehdy něco pod ním crklo. Ale tu já neviem co.

Anna podruhyně z Písku u. p. n. k. s. t.: Že jsem toho svědoma, když mě pán postihal v tom pravě, že jsú byli peniezi, a já jemu pověděla, že jsú byly píly a moždieři; a také sem tu nebyla, kdež oni praví, že bylo prknem založeno. Jáť neviem, neb jsem tu nebyla.

Jan Havlík z Písku u. p. n. k. s. t.: Toto mi jest svědomo a v paměti mám, že byl jsem konšelem, tomu minula štyři létha, když Lidmila jinak Příba přijela s pohřebu z Prahy od nebožtíka manžela svého Václava Ryšavého. Tu jest nechtěla přijieti na sě poručenstvie manžela svého, až potom i prosila jest pana purgmistra a konšeluov, aby s ní šli do sklepu najlepšího, aby jí odemkli truhlici, a páni jsú ji odemkli. Tu ona Lidmila jinak Příba vychytila měšec veliký z té truhlice a řekla: Tohotoť mi jest potřebie. Ale já nevím, v tom měšci penízi-li sú byli, či zlatí. Také mi jest vědomo a v paměti mám, že jest táž Lidmila odtrhala pečeti městcké od sklepu, od truhel, od almar. Tu ona táž Lidmila vstupovala před pány na rathouz s dobrými lidmi i také s duchovními, proséci pánuov, aby jí tu vinu odpustili, že jest ty pečeti odloupala a několikrát jest vstupovala. A páni jsú jí odpustili tu vinu; ale což sirotkóm náleží, toho sú jí neodpustili, a tepruv poručenstvie přijala nebožtíka Václava manžela svého. Také mi jest svědomo, že rybníček, který leží ke vsi Nepodržicuom, pošacovala v devadesáte kop, a za Januov díl dala pít a štyrydceti kop jemu Janovi Ryšavému. Také mi jest památno, když sú páni chtěli kúpiti Dobev od Radkovce, mluvili sú s Václavem Ryšavým, koupí-li oni Písečtí, aby jim on Václav pójčil tisíc kop na míšensko. A on jim přiřekl pójčiti, koupí-li. I nekoupili sú. Také jakž sem sě přibral do té obce, byli sú to lidé bohatí, děd jeho Januov Ryšavého i Václav otec jeho, a žádné škody nikda nevzali na statku.

R. IV. l. J. 1. a.

1828.

Mezi Janem ze Zvěřince s jedné, a Mikulášem Karlíkem z Nežetic s strany druhé. 1511, 2. května.

Feria VI. die Reliquiarum. Vaněk Knap z Řepína u. p. n. k. s. t.: Že mám to dobře v paměti, že poslal pan Mikuláš kuoň z Vyšehorovic dvě létě po veliké noci, a pána doma nebylo, a že ho od něho žádný nepřijal ani ho pán viděl. A v tom služebníci dva, kteříž doma pozuostali, jeli s nimi preč, páně druhý pojavše, Balcar a Wolf hned na zajtřie.

Benda z Řepína u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, že, teď dvě létě po veliké noci minuly, pán Vyšehorovský poslal kuoň, pan Mikuláš Karlík, pánu Řepínskému. A pána doma nebylo, a pán ho neviděl ani nepřijal. A měl dva služebníky; i jeli mu na tom koni, kterýž poslal pán Vyšehorovský, a na jeho na druhém preč.

Vaněk Valeč z Řepína [sv. p.].

Vávra Alaun z Řepína u. p. n. k. s. t.: Že pan Mikuláš Vyšehorovský poslal našemu pánu kuoň, a pána doma nebylo. I ujeli na něm pryč a na páně na druhém, toho mi jest velmi svědomo, Balcar a Wolf, služebníci páně.

Sabbato die Crucis [3. května]. Havel z Horoušan u. p. n. k. s. t.: Když sem přijel od pana Mikuláše Karlíka na Řepín ku pánu Řepínskému na koni, i nebylo pána doma, aniž jest pán Řepínský toho koně viďal ten den, když sem já přijel. Než ouředník jeho Řepínského byl doma, a služebníci rozkázáním ouředníkovým přijali ode mne ten kuoň a na zajtřie jeli na tom koni služebníci, nevím, na vodu-li čili kam sú jeli. Já sem šel preč.

Václav Vostřenský u. p. n. k. s. t.: Že mi to dobře v paměti jest, že jest pan Mikuláš pánu Řepínskému kuoň poslal a že jsem s pánem Řepínským do Prahy jel, a že jest pán Řepínský toho koně neviděl, a že jest prve do Prahy ujel, nežli jsú jej přivedli, a že jsú ten kuoň prve vzali a s ním ujeli, než sme my se s pánem Řepínským z Prahy vrátili, a podle toho koně pánu Řepínskému druhý kuoň vzali a mně psa služebníci páně Řepínského.

R. IV. l. J. 2. b. a 3. a.

1829.

Mezi Markethú Nadřencovú z Lithoměřic s jedné, a Fabianem též z Lithoměřic z strany druhé. 1511, [2. května].

Viktorin Nadřenec z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: Když jsem byl obeslán od purgmistra Mikuláše Příbrama, tehdy prosila jest Markétha Nadřencová, aby otázána byla Eliška, co jest těch peněz bylo anebo čtla-li je. A ona pověděla: Neviem, milá Markétho; však vieš, kdy jsme ornát kupovali, kam se ty dva měšci děly. A Markétha pověděla: Eliška, mlč s tiem a neprav žádnému ani muži mému.

A Markétha jí odpor udělala o ty dva měšce. Potom odpověděla Eliška, že na mne viec nedosáhnete, leč mě k tomu právem připravíte.

Mathoušek muž jejie, když byl tázán od téhož purgmistra, viděl-li jest ty penieze, aneb byl-li jest při poručenstvie těch peněz, pověděl, že jsem nebyl ani jsem jich viděl. I tázán byl: Od koho tehda to si věděl? Pověděl, že mi to žena má pověděla.

Jan Kudyvid z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: Když mě purgmistr obeslal, Mikuláš Příbram, prosila Markétha Nadřencová, aby se purgmistr Elišky tázal, čtla-li si ty penieze. Ona pověděla, že nečtla. A purgmistr jie řekl: Vieš-li peněz těch summu, co jich bylo? Pověděla, že neviem; kdy sme koupili ornáth, brali sme penieze z truhlice, tehda Eliška řekla: Paní, nenie dvú měšců. Nadřencová odpověděla, že jsú všeckny. I řekla jí Nadřencová: Však vieš, Eliška, že máš s tiem mlčeti a žádnému toho nepraviti ani muži mému. A Eliška řekla, že viec nepoviem, leč mě právem k tomu připraví. I kázali jie vystúpiti ven. Tázal se purgmistr Mathouška muže Eliščinova: Byl-li jsi při tom, když nebožka Magdalena Jindřichova Bečvářka, když jim peněz Markétě Nadřencové a ženě tvé svěřovala, anebo vieš-li, co jich jest? A on pověděl, že nevie a nebyl jsem tu. Purgmistr pověděl: Kterak ty pak to vieš, od koho? Žena mi to má pověděla.

R. IV. l. J. 3. b. Srov. svědomí č. 1552 a 1582 a nález č. 1660 na str. 218, 255 a 311.

1830.

Mezi Janem, Petrem a Zdeňkem Malovci bratřími z Chaynova s jedné, a Petrem Petřkem řezníkem z Tábora z strany druhé. 1511, [2. května].

Jiřík Pelech z Pacova u. p. n. k. s. t.: Co se dotýče toho psa, že mi jej dal rybníkář, který u Ondry v Eši dělal rybník. I přišel do Pacova se psem; já nevěděl, čí jest to pes byl. I žádal jsem toho rybníkáře, aby mi jej dal. I proto jsem já nebyl, kde jej je on vzal. A já jsem jej dal na Tábor Buryánkovi.

Vondra z Eše u. p. n. k. s. t.: že sem já toho psa schoval doma; neb mi ho pán dal malým štěnětem.

Mikuláš ze Vřesic u. p. n. k. s. t.: Když jsem přišel na miesto na Tábor, i stál jsem na rynku, i přišel ke mně Václav Radkovec i votázal mne, co hliedám. A já mu pověděl: Hliedám psa páně. A on mi pověděl: Však jsú jej vzeli Petřek s Lichvicí, a praviec, že je jich a že jim jest vzat chrt vedle toho vyžlete. A když jsme stáli na rathúze, i přiznali jsú se, že jest jich a že jim je dán od Peléška z Pacova.

Micka Jan, švec z Tábora, měštěnín, u. p. n. k. s. t.: Přihodil jsem se, když jest Petřek kupoval pšenici. I šel pacholík páně Januov od krámcuov, i běžel za ním pes. I vyběl [sic] pan Martin Lichvice z domu i volal na Petřka: Petře! Toť

ten pes, jakos jej byl ztratil. A on jest odšel ode mne, i neviem já, co jsú s sebú rozmlúvali viece o tom. A v tom prchl pacholík páně Januov s tiem psem a oni za ním. A Lichvice poprchl, chvát kamenie. Pak neviem, vzal-li jest či nic. I pak se potom dostali do ulice. Pak já dále neviem, co sú oni tam s sebú dělali; než viděl sem, když již toho psa nesli v náručí potom. A odtud sem já šel od nich domuov.

R. IV. 1. J. 4. b.

1831.

Mezi Janem, Petrem a Zdeňkem Malovci, vlastními a nedílnými bratřími z Chaynova, s jedné, a Martinem Lichvicí, měštěnínem z Tábora, s strany druhé. 1511, [2. května].

Jiřík Pelech z Pacova u. p. n. k. s. t.: že přišel k nám rybníkář do Pacova, který u Ondry rybník dělal. Přivedl s sebú psa. Já ho žádal, aby mi ho dal; neb sem neznal, čí jest byl. A on je mi ho dal, a já jeho na Tábor také pryč dal Buryanovi.

Vondra z Eše u. p. n. k. s. t.: že jsem já toho psa u sebe schoval malým štěnětem, o kteréhož mají páni Táborští nesnázku s panem Janem.

Mikuláš ze Vřesic u. p. n. k. s. t.: Lichvice vzal psa pánu, pacholku jeho, a k tomu se na rathúze znal a pravě, že jest pes jich, a že jest dán od Peléška z Pacova, a s tiem vyžletem že jest jim chrt vzat také.

Micka Jan, švec z Tábora, měštěnín, u. p. n. k. s. t.: Přihodil jsem jsem se, an Petřek kupuje pšenici, i viděl jsem, že jest šel páně Janóv pacholík od krámcuov, a pes běžel za ním. I vyběhl pan Martin Lichvice z domu i odvolal Petřka ode mne, řekl jest: Petře, toť tvuoj pes, jakožs jej byl ztratil. I v tom já neviem, co jsú sebú rozmlúvali. V tom pánů Janóv pacholík bral jest se psem pryč a oni za ním, i pan Lichvice běže za ním do ulice, chvát jest k kameni; ale neviem, vzal-li jest čili nic. Pak já neviem, co sú oni s sebú dělali v ulici, toho já nic svědom nejsem. Než potom jsú přinesli Petřek psa zase v náručí, a já sem do domu svého šel od nich pryč.

R. IV. 1. J. 5. a.

1832.

Mezi Annú z Rysmburgka s jedné, a Zygmundem Škrhou z Petrovic s strany druhé. 1511, [2. května].

Šimon z Práv u. p. n. k. s. t.: Koupil sem paní Anně dvě krávě v Končiciech, i ty jest ona zaplatila, ale toho já neviem, čími penězi, svými-li čili nebožtíka pána. A potom sem jí koupil třetí v Křičíně, když již byla vdovú. A koupila pětmecítma ovec v Uobědovicích u Kozlice. To jest ona vše zaplatila. A koupila u Mikuláška v Bělé dvě krávě s nebožtíkem pánem, a ty jsú zaplatili. A kou-

pila u Chalupy v Právách dvě jalovice a svini, toho já neviem, páně-li je penězi platila čili svými. A koupila také v Právách u Kardoma svini s osmerem prasaty; u Křižánka v Kasanicích vyfraymarčila svini za vepř, a kteréž voly prodala do Bohdánče, za ty jest byl nebožtík pán vostal i vona, když jest je prodala, i platila zase ty voly těmi penězi. Jsúci v svém vdovstvie, koupila kuoň u Noska v Klamoši za III kopy grošuov bez VI grošuov alb. A mimochodník prodala panu Thasovskému, jsúc v vdovstvie po nebožtíku pánu svém, a koupila krávu v Uobědovicích u pana Diviše, tu já také neviem, za své-li penieze čili za páně. A které jest prodala dva voly do Hory, to jest ještě bylo prve, než jest pan Škráb učinil vayprosu, ale nebyli jsú pojati, až jest on vayprosu učinil. A když již vyprosil, prodala ještě krávu a vuol do Hory; ale ještě nebyla z toho statku vyvedena a splacena. Plod, který jest prodala panu hofmistrovi, ten jest byl z Právských rybníkuov i s Kasalským spolu svedený a sklizený. Toho já neviem, kterého jest bylo viec nebo méně. Klisnu jí byl dal pan Buryan Labuta. To ještě bylo za nebožtíka pána.

Vavřinec z Kasalic u. p. n. k. s. t.: Toho mi jest svědomo, že jest ten plod do rybníčka do Práv sveden a sklizen s obú rybníkú, z Kasalického i z Právského. A VI voluov že jest paní koupila, ale neviem, za pána-li nebožtíka čili za svého vdovstvie čili za tohoto pána jest je prodala. A koupila také dvě krávě u Mikuláše v Bělé, to já neviem, svým-li je platila čili páně; neb já sem při nich nebýval. A také paní matka jejie k ní přijela na Právy; tu já neviem, mnoho-li je ona k ní přivezla nebo co jest měla. A tu jest umřela.

Kříž z Kasalic u. p. n. k. s. t.: že jsem toho dobře svědom, že jest pán koupil II krávě v Bělé u Mikuláška, ale já neviem, za čí penieze. A paní Anny mátě se přistěhovala do Práv a tu umřela. Za to mohu zprávu činiti; ale já neviem, přistěhovala-li je co s sebú čili nic.

Michal z Práv u. p. n. k. s. t.: Že já neviem, co jest mátie její přistěhovala nebo měla dobytka; neb jsem já tu nebyl, než že někdy pobily krúpy. A paní Anna sobě vobilé kupovala, tu já neviem, za čie penieze. A to jest bylo po páně smrti za jejieho vdovstvie.

Feria sexta ante Francisci [3. října]. Kateřina z Práv, služebnice paní Anny z Rysmburka, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to vědomo, že jest paní Dorota, mátie paní Anny z Rysmburka, přistěhovala sě k nebožtíkovi panu Burianovi a ku paní Anně, dceři své, do Práv se všemi svršky a nábytky, kteréž měla v Dobrušce, a tu v Právách při panu Burianovi a při paní Anně jich nechala.

R. IV. 1. J. 5. b. Srov. svědomí č. 1686 na str. 331.

1833.

Mezi Václavem z Štietného s jedné, a mezi Martinem a Janem, lidmi Božejovského ze vs Boru, z strany druhé. 1511, 2. května.

Feria VI. Reliquiarum. Matěj z Střítěž u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že Jan z Boru, Vávruov syn, a Martin, Mikšuov syn, z téhož Boru hrázi udělali a přehradili vodu v splavě v pstruhovém rybníčku páně Václavovém z Štítného. A to bylo v křížové dni.

Šimek z Božejova u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že Jan, Vávrů syn, a Martin, Mikšuov syn, oba z Boru, že sú přehradili vodu v splavě v rybníčku bstruhovém páně Václavovém z Štítného z rozkázánie úředníka páně podkomořieho.

Havel z Božejova u. p. n. k. s. t.: Neviem co praviti; neb jsem při tom nebyl.

Vávra z Boru u. p. n. k. s. t.: Neviem nic, a nebyl sem při ničemž. R. IV. l. J. 6. b.

1834.

Mezi Prokopem Kunšem z Lukovec s jedné, a Petrem z Habří s strany druhé. 1511, 2. května.

Feria VI. Reliquiarum. Vaněk z Vrbičan u. p. n. k. s. t.: Že prosil pan Petr rychtáře, aby vobeslal sousedy i páně Kunšového člověka. A on jest to rychtář učinil. I mluvil pan Petr ku páně Kunšovému člověku: Kdys ty viděl, že se jest má žena s pacholkem voddávala? A on pověděl: Že sem toho nemluvil. Rovně jakos toho o mně nemluvil, že sem své cti v Uhřiech nechal. A on řekl: Nemluvil sem, pane Petře, nic o tobě, než coť sem mluvil, mluvilť sem vuoči, jakožs ty mně mluvil, že sem zloděj a kat. A toho na mne neprovedeš. I řekl ještě páně Kunšuov člověk viec: že z sebe chci to svésti a někomu ústa zavázati, by i muoj pán o mne státi nechtěl. A pan Petr mu pověděl: Co mi hrozíš? A on ještě pověděl: že nehrozím, než že chci někomu ústa zavázati, leč by pán muoj o mne nechtěl státi. Tehdy pan Petr vstal v tom: Nešlechetný kate a zloději! Proto že máš kord! I vzal kámen nevelký ja[ko] dvú groší zviecí, hodil se ho. A on v tom dobyl tesáku, páně Kunšuov člověk, ale neudeřil žádného. A pacholek páně Petruov vyskočil v tom i vzal veliký kámen i udeřil ho v hlavu, až se zatočil. A v tom páně Kunšuov člověk utekl domuov; i vobrátil se za vraty doma i mluvil k panu Petrovi: Na to-lis mě kázal vyvolati, aby mě mordoval a bil, nešlechetný zrádce a s kurvy synu, ještos své cti nechal v Uhřiech? A pan Petr mu na to odpověděl: že v hrdlo lžeš. A páně Kunšuov člověk řekl: Kéžs se nebožtíkovi Vítovi vyvedl z toho, Vaňkovému otci. A pan Petr se z toho rozhněval, běžal po zbroj s pacholkem. I vzal pan Petr voštíp a sekyru i šel ku páně Kunšovému člověku humny, a pacholek s mečem a tesákem šel k němu

veskými vraty. I šli jsú přes dvuor oba dva, pan Petr i pacholek jeho. A my sme tam vešli, řekli sme: Pane Petře, nechte toho při pokoji. A on šel ven.

Mathouš z Vrbičan, páně Zajiecuov člověk, u. p. n. k. s. t.: Že žádal pan Petr rychtáře v masopustnie pondělí, aby obeslal súsedy a konšely a páně Kunšového člověka. I mluvil pan Petr k člověku páně Kunšovu: Co si o mně zrádně mluvil a o mé manželce? Kdy si viděl pacholka s mú ženú, že se s ní oddával? A Kunšů člověk pověděl: že jí to k škodě cti jejie nic nenie. O Kalebo, řekl pan Petr páně Kunšovému člověku, mnoho o mně mluvíš a pravíš, že sem své cti v Uhřích nechal. A páně Kunšuov člověk pověděl: že toho nenie a tomu odpierám. A pan Petr pověděl: Voč chceš, žeť to budou vuoči mluviti. I přistúpil k tomu jeden člověk z uobce i mluvil Kalebovi vuoči. A on mu toho odpieral. A pan Petr Kalebovi řekl: Mnoho vo mně mluvíš, zloději a kate! A páně Kunšuov člověk pověděl: Že já se z toho chci vyvésti, by pak muoj pán o mne nechtěl státi. A pan Petr mu pověděl: Ještě mi hrozíš, že tesák máš? I uchvátl jest pan Petr kámen jako dvú grošuov zvící i hodil se jest Kaleby; a Kaleba jest tesáku dobyl, ale žádného neudeřil. I přiskočil páně Petruov pacholek, dal Kalebovi kamenem dobře hrubým. I utekl jest Kaleba až do domu svého. I řekl jest páně Kunšuov člověk panu Petrovi: O s kurvy synu a zrádce, ještos nechal své cti v Uhřích, a jsi beze cti jako kusý pes, na to-lis mne obeslal? I řekl mu Kaleba: Kéž si se z toho vyvedl Vítovi, Vaňkovému otci! I řekl mu pan Petr: Věřím Bohu, žeť se chci vyvésti dobrými lidmi z toho, lepšími, než jsem sám. I uhlédal pan Petr pacholka v domě Kalebově i řekl: A ty ještě na mne pacholka chováš s voštípem, zrádce? Tehdy pan Petr s pacholkem šel domuov a vzal voštíp a sekerku i šel humny k páně Kunšovému člověku, a pacholek jeho vraty. I šli přes dvuor oba a žádnému nic neučinili.

Tuoma, rychtář z Vrbičan, u. p. n. k. s. t.: Že žádal mne pan Petr, abych vobeslal páně Kunšového člověka s sousedy v pondělí masopustní. A já sem to učinil. Tehdy mluvil pan Petr Kalebovi, člověku páně Kunšovému: Kdes ty slyšel, že by se muoj pacholek s ženú mú voddával? A Kaleba pověděl: Že sem já toho nemluvil, než že pán svú paní nese. Tehdy pan Petr pověděl: Jakos o mně nemluvil, že sem své cti v Uhřích nechal, nešlechetný zloději a kate! A on Kaleba mu pověděl: Cožť sem mluvil, všakť sem vuoči mluvil. Tehda pan Petr udeřil se ho dvěma kameny malými, a pacholek páně Petruov dal mu Kalebovi hrubým kamenem, až se zatočil. A v tom Kaleba prchl domuov. Tehdy obrátil se zase Kaleba a mluvil ku panu Petrovi: Na to-lis mě obeslal, aby se se mnú mordoval, ještos nechal své cti v Uhřích? I uhlédal pan Petr pacholka u Kaleby s voštípem, an stojí, ale žádnému nic neučinil. Tehdy pan Petr běžel po zbroj s pacholkem i vzal voštíp a sekerku, a pacholek meč a tesák. I šli oba přes dvuor, pan Petr humny a pacholek vraty; ale žádného nebili, ale vyšli zase oba vraty.

Vít z Vrbičan u. p. n. k. s. t.: Žádal pan Petr rychtáře, aby obeslal páně Kunšového člověka Kalebu, a rychtář jest ho obeslal. I pověděl pan Petr Kalebovi: Kdes ty mú ženu viděl, že se s pacholkem voddává? A on pověděl: Že sem toho nemluvil, než že pán svú paní nese. A pan Petr řekl: Jakáž jest pak ona jeho paní? I vzav pan Petr kámen malý, udeřil se Kaleby. A Kaleba tesáku dobyl, ale žádného neudeřil. Tehdy pacholek páně Petruov udeřil Kalebu hrubým kamenem, až se zatočil. A on Kaleba utekl domuov a obrátiv se, mluvil ku panu Petrovi: Na to-lis mě obeslal, aby mě mordoval; ještos své cti v Uhřích nechal? Kéž se vyvede Vítovi, Vaňkovému otci! A pan Petr se z toho rozhněval i běžel s pacholkem domuov po zbroj. Vzav sekerku a voštíp, a pacholek meč a tesák, i šel pan Petr humny k Kalebovi a pacholek vraty; ale žádného jsú nebili, než šli zase oba vraty ven.

R. IV. L. J. 7. a. Srov. svědomí č. 1815 a 1816 na str. 431.

1835.

Mezi Prokopem Kunšem z Lukovec s jedné, a Janem pacholkem Petrovým z Habří z strany druhé. 1511, 2. května.

Vo Svátosti. Vaněk z Vrbičan u. p. n. k. s. t.: Když bylo v pondělí masopustní, tehdy prosil pan Petr rychtáře, aby sousedy obeslal a páně Kunšového člověka. Rychtář to učinil, obeslal všecky. I mluvil Kalabovi pan Petr: Kdyžs ty viděl, že by se má žena s pacholkem voddávala? A on odpieral, že sem neviděl a nemluvil; než řekl sem, že pán paní nese. I řekl pan Petr jemu: Rovně jakos onoho nemluvil, že sem své cti v Uhřích nechal? Nemluvil sem, neslyšel toho žádný. A pan Petr řekl: Voč chceš, žeť to budou vuoči mluviti. Tehdy vystoupil ten, ktož by měl to slyšeti od něho. A Kalaba jemu selhání dával, žes toho neslyšel ode mne. Než řekl Kalaba tak panu Petrovi: Coť sem mluvil, mluvil sem vuoči; kdyžs ty mi mluvil, dávaje mi katy a zloděje, tehdyť sem já tobě také mluvil. Tos slyšel. Tehdy pověděl Kaleba tak: Chci to z sebe svésti a někomu ústa zavázati, leč by muoj pán o mne nechtěl státi. Pan Petr řekl: Co mi hrozíš? A on pověděl: že nehrozím, než ještě tak pravím, že chci někomu ústa zavázati, leč by muoj pán nechtěl o mne státi. Tehdy pan Petr ztýčiv se z toho hned, i řekl: Proto že máš kord, bohdaj zlodějskú zabit byl katovskou. Vobrátiv se, zdvihl kámen jako dvú grošů zdvící, hodil se ho. V tom pacholek Jan páně Petruov vyskočiv, vzal kámen veliký i udeřil Kalabu. V tom Kalaba dobyl tesáku i prchl domuov i utekl za vrata. I obrátiv se za vraty v domě svém, i mluvil ku panu Petrovi, že mi nešlechetně neprávě činíš, kázav mě vyvolati ven, i morduješ mě a tepeš, pokud se tobě zdá, nešlechetný zrádce a s kurvy synu, ještos beze cti jako pes, své cti nechav v Uhřích. Tehdy pan Petr řekl: Sám lžeš jako pes. A on pověděl: Kéž se vyvedl nebožtíkovi Vítovi, Vaňkovému otci! V tom pan Petr běžel po zbroj domuov, vzal voštíp a sekyru, a pacholek Jan jeho tesák a meč. I běžel pan Petr humny a pa-

cholek vsie do Kalabova dvoru. I šli jsú skrze dvuor, a sousedé ssědše se, řekli jsú panu Petrovi: Pane Petře, nech toho a poď ven! A on šel nechav ho.

Mathouš z Vrbičan [sv. p. jako na str. 446].

Tuoma, rychtář z Vrbičan [sv. p. jako na str. 446].

Vít z Vrbičan [sv. p. jako na str. 447].

R. IV. 1. J. 8. a. Srov. předcházející svědomí č. 1834.

1836.

Mezi Hendrychem z Jabloné s jedné, a mezi Wikhartem Jiříkem z Šanova z strany druhé.
1511, 2. května.

Feria VI. Reliquiarum. Jiřík z Libkovic, páně Horů maštaléř, u. p. n. k. s. t.: Že pan Jetřich nebožtík Wikhart odkázal dvě kopě grošuov míšenských, kožich, košili, a to mi jest pan Wikhart udělal k žádosti podle kšaftu. A na to mám zlatný jeden raynský.

Jakub z Drhonic u. p. n. k. s. t.: Že mě nebožtík pan Wikhart propustil kšaftem, a pan Jiřík mi tomu dosti učinil a toho mi nehájil.

R. IV. 1. J. 9. b.

1837.

Mezi pannou Markéthou z Uočelovic s jedné, a Jiříkem Wikhartem z Šanova s strany druhé.
1511, 2. května.

Feria VI. Reliquiarum. Jiřík z Libkovic, maštaléř páně Horuov, [sv. stejně jako při č. 1836]. — Jakub z Drhonic [sv. stejně jako nahoře].

R. IV. 1. J. 9. b.

1838.

Mezi Zdeňkem Kladenským z Kladna s jedné, a Marketú z Rakovníka z strany druhé.
1511, 2. května.

Vo Svátosti ut supra. Mikeš z Duháni u. p. n. k. s. t.: Že sem vozil Katheřinu z Oujezdce do Rakovníka, když Markéta byla nemocná, i plakala jest Katheřina u své nevěsty Markéty v Rakovníce, na bratra svého řkúci: Milý pane bratře, kdyby tebe pán Buoh neuchoval, kde bych já své nalezla? A on jí pověděl: Milá sestro, nedbaj, najdeš své u mé manželky Markéty. A k tomu jest Markétha vyšla ze sklepu. I řekla: Milá Katheřino! Neplač; však já tobě všecko tvé dáti chci, třebas ihned. I prosila jie Katheřina, aby ještě toho u sebe ponechala; neb měla s tím na dalekú cestu jeti.

Petr z Lomě u. p. n. k. s. t.: Když sem vozil Katheřinu do Rakovníka, jsa u nie v službě, i když tam přijela, mluvila jest Markétě plačíc takto: Milá Markétho, kdež já své najdu, poněvadž jest již bratr muoj shynul? A ona jí řekla: Což se máš o to rmútiti? Však já tobě tvé dám, třebas hned.

R. IV. 1. J. 10. a.

1839.

Mezi panem Janem z Waytmille s jedné, a Janem Hruškú z Března s strany druhé.
1511, 3. května.

Sabbato die Crucis. Hanuš z Kostoloprt, člověk páně Waytmillaruov, u. p. n. k. s. t.: Přišel pan Jan Hruška na faru do Kostoloprt k knězi Václavovi, a přišed žaloval Hazukovi úředníku na Škuopu, že by mu pobral sudy, prkna, lože, a že by mu neměl bráti, a pověděl tak, že jej chce bíti, bude-li mu bráti. Úředník Hazuka ho prosil, aby nebil a vážil sobě více pána, nežli Škuopu. A řekl mu týž Hazuka: Pobral-li tě co, kážiť odevříti komory a pošli po rychtáře.

Matěj, písař Hazukuov úředníkuov, u. p. n. k. s. t.: Byl sem při tom, když přišel pan Hruška k knězi Václavovi do Kostoloprt na faru a votázku učinil na Hazuku: Znáš-li sě k tomu, žes mi Škuopu kázal vsaditi? A Hazuka odpověděl: Jakž takž, pane Jene. Víte, že ste mi žalovali na Škuopu, že by bral, co by bráti neměl, a že byšte ho chtěli bíti. Tehdy sem já pověděl: Nebíte, máte právo; važte sobě pána více, nežli Škuopu. Chcete-li, pošli vám po rychtáře, a káži vám komory i truhly odevříti, jestliže co svého najdete, podle práva vsaditi i všecko učiniti.

R. IV. l. H. 1. b. Při tom je též svědomí Jiříka Hazuky, úředníka z Kostoloprt, stejného znění, ale přeškrtnuto. Srov. svědomí č. 1797 na str. 415.

1840.

Mezi Mikulášem Karlíkem z Nežetic s jedné, a Janem ze Zvěřince s strany druhé.
1511, 3. května.

Sabbato die Crucis. Havel z Horoušan, člověk páně Vyšehořovského, u. p. n. k. s. t.: Poslal po mně muoj pán Mikuláš, abych kuoň vedl na Řepín, že jest mu pán Řepínský psal o kuoň, aby on Mikuláš Karlík poslal. A já z rozkázánie páně ten kuoň sem dovedl na Řepín. Když sem na Řepín přijel, nebylo pána doma, než úředník se mne ptal, odkud sme ten kuoň přivedli. A já sem řekl, že od pana Mikuláše Vyšehořovského. Řekl mi ouředník, abych počkal, že pán přijede domuov brzo. A já sem čekal až skuoro do večera. Potom když sem chtěl pryč jeti, mluvil ke mně ouředník z vokna, abych koně nechal tu, že jej opatří. A v tom poslal dva služebníky ke mně, a voni vzali kuoň ode mne, do maštale postavili, a já sem hned s ním nic činiti neměl. Nešel sem pryč až na zajtří. A oni s koněm jeli, nevím kam, na vodu-li či kde.

R. IV. l. H. 2. b. Srov. svědomí č. 1828 na str. 441.

1841.

Mezi Hynkem Baderským z Újezda s jedné, a Petrem Mlýnecským ze Mlýnec s strany druhé.
1511, 3. května.

Sabbato die Crucis. Šimon Třeštík z Nového Kolína u. p. n.

k. s. t.: Když přišel Mlýnecský ku panu Hynkovi Baderskému k Kosám na Staré město Pražské od pana kancléře, mluvil ku panu Hynkovi, že jest mě pán poslal po ty peníze, jakož jest vám o nich také pravil. I kázal jest pan Hynek peníze sobě přinésti. I řekl k Mlýnecskému: Teď jsú ty peníze, budeme je čísti. A on Mlýnecský řekl: Že není potřebí jich čísti. Já je od vás tak přijímám a vám toho věřím. A byly dva pytlíky těch peněz. V jednom bylo sto kop grošuov českých a v druhém sedmdesát pět kop grošuov českých. A tak jemu Mlýnecskému pan Hynek pověděl, že v těch pytlících obú jest peněz všech sto kop sedmdesát pět kop grošuov českých všecko. Potom je Mlýnecský od pana Hynka přijal za tu summu, to jest za sto kop sedmdesáte pět kop grošuov všecko českých. A vzav je od pana Hynka ty peníze s oběma pytlíky, i dal je hned hospodáři Janovi od Kos v Starém městě Pražském, a prosil téhož hospodáře Mlýnecský, aby mu je schoval. A hospodář optal sě Mlýnecského, co jich jest. A on pověděl: že sto kop sedmdesát pět kop grošuov všecko českých. A tak je od něho od Mlýnecského hospodář přijal. A Mlýnecský také od pana Hynka také za to ujal. Také mi toto dobře v paměti jest, že jsem byl při úřadu páně Hynkovu některé léto písařem duochodním na Kolíně. S ním sem míval o mnoho peněz činiti na počtích i jinak. Nikdáž nic na počet míšenský nedal počítati ani žádných peněz přijímati ani vydávati, a sám také též činil. Také při tom času, když pan Hynek Mlýnecskému ty peníze dal, týž pan Hynek několik drahně set kop grošuov českých vydal jest pryč nevyčítaných, než komu jest dával, žádnýmu za to nesliboval. Však sě proto všudy tak našlo, co jest komu řekl. Ktož chtěl přijieti nevyčítané, tomu jest vydal, a ktož chtěl, aby mu za to sliboval, nechtěl slíbit, než vyčítal raději. Též Mlýnecskému při tom času pověděl, když Mlýnecský od pana Hynka těch sto kop sedmdesát pět kop grošuov vše českých bral: Milý pane Mlýnecský, zdá-li sě vám ty peníze vyčítati, tehdy vyčteme hned; pak-li chcete nevyčtené bráti, to také buď při vás. Než jáť za to slíbiti nechci, kdyby potom jinde čteny byly, nedostalo-li by se čeho, abych měl dokládati; nebo jistě vím, že tato summa v těchto pytlících úplně jest sto kop sedmdesáte pět kop grošuov všecko českých. A pan Mlýnecský opět po druhé panu Hynkovi řekl: Milý pane Hynku, již já je od tebe tak přijímám. Nenie jich potřebie čísti. A tak se rozešli.

R. IV. 1. H. 3. a.

1842.

Mezi Václavem Mladotú z Jilmanic s jedné, a Krystofem z Sabenic s strany druhé.
1511, 3. května.

Sabbato die Crucis. Jaroš z Kostomlátek, člověk páně Donínského, u. p. n. k. s. t.: Když sem byl u pana Krystofa, koupil mi sukni, a pak

odpustil mi tu sukni, než chtěl, abych mu svědčil vo jakéms koni, který praví, že jest prodal Kavanovi. Ale já sem tehdáž u něho nebyl a nevím, co praviti o tom koni.

R. IV. l. H. 4. a.

1843.

Mezi Benešem Sendražským z Sendražic s jedné, a purgmistrem, konšely i vší obcí města Jaromíře s strany druhé. 1511, [3. května].

Jiřík, krčmář z Černožic, u. p. n. k. s. t.: Poslal nás pan Beneš Sendražský s listem k purkmistru Jaroměřskému o pych, chtí-li mu ten pych napraviti. I dal jest Jiřík ouředník páně Benešuov list purgmistrovi Tistovi.

Jiřík z Čistěvsi, člověk páně Benešuov Sendražského, u. p. n. k. s. t.: Jest mi dobře v paměti, kdež mě poslal pan Beneš Sendražský do Jaroměře k purgmistru s listem. Tu jest purgmistru řečenému Tistovi dal úředník list o pych, který udělal Kuba Harovníče, že jest zbil služebníka panu Benešovi, aby mu kázali tomu Harovníčeti ten pych napraviti. A také jest mi to dobře v paměti, když jest k purgmistru a konšelóm Jaroměřským pan Beneš Sendražský mluvil, aby ten pych jemu Kubovi Harovníčeti kázali napraviti, a Kuba Harovníče k tomu sě znal před purgmistrem a konšely, že jest zbil Jana služebníka páně Benešova. A konšelé řekli, že káží napraviti, i nenapravili sú.

R. IV. l. H. 4. a.

1844.

Mezi Jiříkem z Pašiněvsi s jedné, a Janem Žeušicským z Nestajova s strany druhé. 1511, 3. května.

V sobotu den svatého Kříže. Jíra Záviš ze Žlebuov u. p. n. k. s. t.: Poslal mě Jiřík z Pašiněvsi s Brožem z Zehub pro kuoň k Charamzovi z Skovic, aby jemu Jiříkovi on Charamza vrátil; neb pravil Jiřík, že mu ho byl pójčil. Charamza nám tak pověděl, že ho nemá z té příčiny, že sem ho odbyl; neb sem jej vyhrál spravedlivě. Mám teď v mašteli šest koní, puojčím jemu k jeho potřebě, kterého chce. A já sem pověděl, že nejsme pro ten pro žádný posláni.

Feria IV. ante Stanislai [7. května]. Brož z Zehub, člověk páně Chotouňuov, s povolením obojích stran bez přísahy takto svědčil: Toho sem svědom, že jest mne posílal Jiřík z Pašiněvsi s Závišem pacholkem ze Žlebuov k Charamzovi, abychme s ním s Charamzú mluvili, aby on Charamza jemu Jiříkovi kuoň vrátil.

R. IV. l. H. 17. a.

1845.

Mezi Janem Žeušickým z Nestajova s jedné, a Jiříkem z Pašiněvsi s strany druhé. 1511, 3. května.

Sabbato die Crucis. Matěj z Žlebuov, holomek páně Januov Žeušického, u. p. n. k. s. t.: Když přišel pan Václav písař s panem Jiříkem, který byl purkrabí u pana Špetle, k Janovi Charamzovi do Skovic, prosil ho týž pan Jiřík, aby mu on Charamza koně pójčil. A on jest pověděl, že já ho doma nemám, také ho nepójčím; než kterého chceš z šesti, kteréž mám, pójčímť kromě podsedního. A on pan Jiřík řekl: Nechci já tomu žádnému, než aby mu pójčil toho, který Charamza na něm na panu Jiříkovi vyhrál. Dále pan Jiřík pověděl: Nechceš-li mi ho pójčiti, ale prodaj mi jej. A pan písař Václav řekl: Domine Charamzo, udělaj milost! A Charamza řekl: Udělám milosť, dám mu svůj vraný kuoň a sedlo s jeho páně Jiříkova koně. A pan Jiřík řekl: Co sem prohrál, to sem prohrál, ano mi lepší zemřeli, psi je snědli, ti tam býti musí.

Bartoš, pohonič od Rohozky z Čáslavě, u. p. n. k. s. t.: Když sme seděli za snídaním u Charamzy, přišel pan Jiřík, který byl purkrabí na Žlebích u pana Špetle, s Václavem písařem, prosil Charamzy, aby mu koně pójčil. A on řekl: Nepójčím, také ho doma nemám. Ale prý prodaj mi jej! Řekl mu Charamza: Neprodám. Řekl písař Václav: Domine Charamzo, učiň milosť! A Charamza řekl: Učiním milosť, dám mu svuoj vraný kuoň a přidám mu sedlo s toho koně, který sem vyhrál. A pan Jiřík řekl: Co sem prohrál, to sem prohrál, ano mi lepší umřel někdy a psi jej snědli. Budu hleděti někoho vošiditi, že sobě koupím jiný tak dobrý.

Hanuš z Potě[h], podruh u krčmáře, u. p. n. k. s. t.: Pan Jiřík přišel do Skovic a pan Václav s ním písař; přišli do jizby, prosil pan Jiřík Charamzy, aby mu koně pójčil. A Charamza pověděl: Nepójčím; nemám ho doma. Mám v mašteli šest koní, pójčímť, kterého chceš, kromě podsedního. A pan Václav písař řekl: Učiň milost s ním! A Charamza odpověděl: A já učiním milost, dám mu vraný kuoň a přidám mu ještě sedlo z toho, který sem vyhrál na něm na panu Jiříkovi. A pan Jiřík řekl: Budu toho hleděti, abych sobě tak dobrý kuoň zjednal.

Jiřík z Hostulic vzav to k své víře a k své duši [sv. p.].

Feria V. die Stanislai [8. května]. Vácslav písař páně Špetluov s povolením obú stran bez přísahy svědčil takto: Když sem přišel ku panu Jiříkovi z Pašiněvsi do domu jeho, tu sem nalezl Charamzu, a tak mi pověděl pan Jiřík: Vaňku, chceš, poviem? Prohrál sem Charamzovi kuoň. K té řeči sem pověděl: Svoji ste, naložíte s sebú přátelsky. Potom sem šel s týmž panem Jiříkem do Skovic k Charamzovi. Tu pan Jiřík Charamzy prosil, aby mu koně pójčil. A Charamza tomu odpíral, než tak mu pověděl: Di do maštale, vezmi sobě, puojčímť, kterého

chceš, kromě podsedního. K tomu sem já sě přimluvil a k Charamzovi tak sem po·věděl, aby sobě více dobré přátelstvie vážil, nežli kořisť. A Charamza mi tak pověděl: Nu, i to chci učiniti, že mu chci svuoj vranec dáti a k tomu sedlo mu vrátiti.

R. IV. 1. H. 18. a. Srov. předcházející svědomí č. 1844 na str. 451.

1846.

Mezi Václavem Zárubou z Hustiřan, Bavorem z Hustiřan a Janem Kordulí z Sloupna s jedné, a Bořkem Radikovským z Hrádku 2c a jinými rukojměmi za Diviše Boharynského. 1511, 3. května.

Sabbato die Crucis. Johanes, písař páně Vilémuov Kostkuov, u. p. n. k. s. t.: Že tu smlouvu řezanú, kterúž mají mezi sebú pan Václav Záruba, Bavor a Jan Kordule s jedné, a pan Diviš Boharynský s strany druhé o statek paní Salomeny Malešovské a o věno jejie, z rozkázání obú stran já Johanes sem ji rukú svú psal jim stranám oběma, a tu smlúvu řezanú ne jednú, ale dvakrát nebo třikrát četl sem. A dobře se jim tak líbilo a s tím sě rozjely strany obě dvě.

R. IV. 1. J. 6. b.

1847.

Mezi Václavem Nosákovcem z Údluchovic s jedné, a Petrem Malovcem z Chaynova s strany druhé. 1511, 5. května.

Feria II. post Crucis. Matěj Pikel z Hlasiva, člověk páně Nosákovcuov, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, když sem sě ptal Petra Malovce, proč by člověka jeho Nosákovcova Nenáhlo z Hlasiva zbil, znal sě jest k tomu týž Malovec pravě, že by mu vinen byl ten člověk. A ten Nenáhlo jeda s saněmi na vrch na velký, nemohl sě hnúti s saněmi a jemu Malovcovi nemohl sě vyhnúti, když proti němu jel na malých sáňkách jedním koněm. A jest silnice svobodná. A on Malovec proto jest ho toho Nenáhlo zbil, že jest sě mu nevyhnul. I nemohl sě vyhnúti; neb cesta byla zlá, a sotva ho potom dobyli sochory s těmi saněmi. A udělal jemu tomu Nenáhlovi ránu na tváři sečnou.

Jan Šťáva z Hlasiva u. p. n. k. s. t.: Poslal nás pan Nosákovec k Petrovi Malovcovi, abychme sě ho votázali, proč jest mu člověka jeho Nenáhlo z Hlasiva zbil. A on Malovec pověděl: Neb mi byl vinen. I zbil jest jej Nenáhlo on Petr Malovec na svobodné silnici, když z Tábora vezl pivo na saních; když bylo k vrchu k velikému, týž Nenáhlo uvázl jest s saněmi, nemoha sě dobyti. I chtěl Petr Malovec, aby sě mu vyhnul, a on nemohl. A proto jest jej Nenáhlo on Petr Malovec zbil a udělal mu ránu na tváři mečem, že sě mu nevyhnul. Neb jest nemohl, ani sochory musili podklásti a dobývati ho.

R. IV. 1. H. 5. a.

1848.

Mezi Annú z Vonšova s jedné, a Janem Mírkem z Solopisk s strany druhé. 1511, [5. května].

Jan ze Zvěstova u. p. n. k. s. t.: Poslal Jan Mírek ku paní Anně Škopkové po vuoz komorní, aby mu ho pójčila, a ona mu ho pójčila. A ten vuoz stál jest za pět kop grošuov českých.

Martin ze Zvěstova u. p. n. k. s. t.: Poslal Jan Mírek pacholky své ku paní Anně Škopkové po vuoz komorní. A pojali sú ten vuoz pacholci jeho Mírkovi. A ten vuoz stál jest za pět kop grošuov českých.

R. IV. l. H. 6. a.

1849.

Mezi paní Johankú z Krayku oc s jedné, a Janem z Koloděj s strany druhé. 1511, 5. května.

Feria II. post Crucis. Prokop z Beřkovic u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že jest prodal Pruoša z Brandaysa panu Viečkovi kuoň a klisnu, a pan Vieček dal mu ryby v penězích za ten kuoň a za tu klisnu. A Pruoša ještě nad to přidal jemu panu Viečkovi kopu grošuov, a z těch ryb ještě pan Vieček vzal sobě puol druhé kopy kapruov. A ty ryby byly přivezené do Kyjí panu Viečkovi od pana Koloděje.

Martin z Počedělic, člověk páně Novohradského, u. p. n. k. s. t.: Byl sem ty časy u Pruoši z Brandaysa, když týž Pruoša prodal kuoň a klisnu panu Viečkovi. A pan Vieček nemaje peněz fraymarčil s ním na ryby. Dal mu ryby v penězích za ten kuoň a za klisnu. A k tomu on Pruoša přidal jemu panu Viečkovi kopu grošuov. A o to mezi sebú tak, že jeden druhému nic dlužen nevostal, narovnali sú. I chtěl pan Vieček, aby Pruoša po ty ryby sám jel. A on neměl koní. Potom pak pan Viecek sedláka zjednal, že jemu Pruošovi ty ryby přivezl. A tu o to mezi sebú smlouvu vzali v Kyjích před rychtou.

R. IV. l. H. 6. b.

1850.

Mezi Fabianem z Lithoměřic s jedné, a Marketú Nadřencovú s strany druhé. 1511, 6. května.

Feria III. post Floriani. Jan Michalec z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: Když Matoušek a Elška seznali to, že Markéta Nadřencová Fabianovy peníze utrácela, přišli ke mně, a já sem jim kázal ku panu Javorovi, že on Javor lépe jim k tomu poradí, nežli já.

R. IV. l. H. 7. a. Srov. svědomí č. 1552, 1582 a 1829 a nález č. 1660 na str. 218, 255, 311 a 441.

1851.

Mezi panem Mikulášem Kavkú z Říčan s jedné, a panem Wolfem Ryzmberským z Janovic s strany druhé. 1511, 6. května.

Feria III. post Floriani. Prokop Němec z Štěkně, člověk páně

Kavkuov, u. p. n. k. s. t.: Když bylo před některým letem, šel jest pán muoj s panem Wolfem Ryzmberským s hradu Pražského po stupních velikých. I učinil jest pán muoj řeč ku panu Wolfovi: Pane bratře, tys mi dlužen za ryby, a já tobě deset lotuov perel. I rád bych, abychom to ssumovali, čího by dluhu více bylo. Zdá-liť se, daj ty mi peníze za ryby, a já hned puojdu a koupím tobě perel a voplatím. A pan Wolf řekl: Milý pane bratře, co jest mezi námi vo některú kopu, propusťte vy mne z těch peněz za ryby a já vás z perel. A na tom sobě ruce dali a z toho sú sě propustili.

Mikuláš Šašek z Štěkně, služebník páně Kavkuov, u. p. n. k. s. t.: Šel sem s hradu Pražského před některým léthem s pánem svým po stupních velikých. Tehdy udělal řeč pán muoj ku panu Wolfovi: Pane bratře, tys mi dlužen za ryby, a já tobě deset lotuov perel. I zdá-liť sě, abychom toho porovnali, čího by dluhu viece bylo, aby ten tomu to dal; pak-liť se nezdá, daj mi peníze za ryby, a já tobě koupím deset lotuov perel a voplatímť. Odpověděl jest pan Wolf: Co jest mezi námi vo některú kopu? Propusťte vy mne z peněz rybných a já vás propúštím z perel. Tu jsú na tom dali sobě ruce a propustili sě.

Janda z Štěkně u. p. n. k. s. t.: Bylo před některým letem. Šel sem se panem Mikulášem Kavkú po stupních velikých s hradu Pražského. Tehdy jest pán JMt udělal zmínku se panem Wolfem Ryzmberským takovú: Pane bratře, tys mi dlužen za ryby a já tobě deset lotuov perel. Zdá-liť sě, abychom toho porovnali mezi sebú, čího by víc dluhu bylo, aby ten tomu to dal. Pan Wolf tak pověděl: Co jest mezi námi vo některú kopu? Propusťte vy mne z těch rybních peněz a já vás z těch perel. I tu sú rukou dáním z toho sě propustili.

[Později připsáno:] Anno ɔc XIII° feria II. die Ambrosii [4. dubna]. Vácslav z Písku u. p. n. k. s. t.: To mi jest svědomo, když jest šel pan Kavka s panem Wolfem Ryzmberským s zámku Pražského, jšel sem za nimi, a tu jsú se spolu smluvili o ryby a o perly. A potom zastavivše se, dali sobě ruce a z toho se propustili. A to se stalo před některým letem o suchých dnech letničních.

Lauryn z Volyně u. p. n. k. s. t.: Šli jsme na hrad Pražský s nebožtíkem panem Vácslavem Kestřanským, švagrem mým. Tu jsme se potkali s panem Mikulášem Kavkou a s panem Wolfem Ryzmberským na kamenném schodě. Tu jsú se zastavili a tu se propouštěli z nějakých peněz rybních a z nějakých perel rukou dáním. Tu postávše podali nám pan Mikuláš a pan Wolf všem ruky. I šli před se doluov a my nahoru.

R. IV. l. H. 7. a.

1852.

Mezi Benešem Sendražským z Sendražic s jedné, a panem Janem Černčicským z Kácova s strany druhé. 1511, 6. května.

Feria III. post Floriani. Jan písař z Nového Města páně Černčicského u. p. n. k. s. t.: Přiznávám sě k té ceduli panu Benešovi Sendražskému, kterúž jsem psal z rozkázánie pána svého, pana Černčicského, v kteréž ceduli jsú rukojmie sepsaní za věno Salomeny z Radovesic, tak jakož ta cedule v sobě šíře vysvědčuje.

R. IV. l. H. 19. b. Srov. svědomí č. 1593, 1731 a 1819 a nálezy č. 1622—1624 na str. 264, 283, 370 a 435.

1853.

Mezi Benešem Babú z Kamenné Lhoty s jedné, a panem Janem Černčicským z Kácova s strany druhé. [1511, 6. května].

Jan písař z Nového Města páně Černčicského [sv. stejně jako při č. 1852].

R. IV. l. H. 19. b. Srov. svědomí č. 1820 na str. 435.

1854.

Mezi Vilémem z Veselice s jedné, a panem Janem Černčicským z Kácova s strany druhé. [1511, 6. května.]

Jan písař z Nového Města páně Černčicského [sv. stejně jako při č. 1852].

R. IV. l. H. 19. b. Srov. svědomí č. 1821 na str. 435.

1855.

Mezi Víškem z Veselice s jedné, a panem Janem Černčicským z Kácova s strany druhé. [1511, 6. května.]

Jan písař z Nového Města páně Černčicského [sv. stejně jako při č. 1852].

R. IV. l. H. 20. a. Srov. svědomí č. 1822 na str. 436.

1856.

Mezi Martú Štolcovú, měštkú Starého města Pražského, s jedné, a Mikulášem Tháborem a Jiříkem Šaydéřem, měšťany města Loun, s strany druhé. 1511, [6. května].

Jan Bozkovský od Stříbrných kos, Starého města Pražského měštěnín, u. p. n. k. s. t.: Co se dotýče pana Jana Knapa, zapsal jest týž Knap kniehami městckými sto kop na míšenské groše počítajíc bratřím svým. A když jest umřel, tehdy přišli dva člověky se dvíma konšely Lounskými, s Táborem a Jiříkem,

ku paní Martě Knapové a mluvili k ní tato slova: Paní Marta milá! Tito lidé naši přišli jsú s námi k vám, zpravujíc nás, že by nebožtík pan Jan, manžel váš, zapsal těmto lidem, bratřím svým, kniehami městckými sto kop na míšenský groše. Pak, milá paní, jestliže jest to tak, jakož oni tito lidé zpravují, prosíme, abyšte jim ty peníze vydali. A já sem na nich otázku udělal na těch lidech: Milí přítelé! Poněvadž pravíte se býti vlastní bratří jeho nebožtíka pana Jana Knapa, paní tak praví, že sě k tomu zná, že jest zapsal vám bratřím sto kop na míšenský groš, tomu neodpírá, aby vám tomu dosti neučinila. Pak dále sem k nim mluvil: Milí bratří! Poněvadž vždy pravíte býti se bratří jeho nebožtíkovi, z toho nemáte žádnému děkovati než paní, že jest vuoli svú dala k tomu zápisu; neb jest on nebožtík statku málo měl; než ona měla statek znamenitý. Pověděli k tomu, že my vám z toho, paní, děkujem i bratru svému nebožtíkovi. K tomu pověděl Tábor i Jiřík Šaydéř: Milá paní! Muožete jim je bezpečně dáti; my vám za to přiříkáme, že jim bezpečně dáti muožete. Neb sě ona toho·bála, by nebyli vlastní bratří. Pak na jich Táborovo a Jiříkovo Šajdéřovo přiříkánie táž paní Marta Knapová vydala těm lidem padesáte kop na míšensko a o druhých padesáte kop odložila jim do Hromnic. Potom paní Martha doptala sě jiných vlastních bratruov, a ti první přišli k nie i s Táborem a Jiříkem Šaydéřem, kteříž za ně přiříkali, zasě třetí den před Hromnicemi. Mluvila k nim takto: Milí přítelé! Kterak ste vy mne podvedli! Pravili ste mi, že jste vlastní bratří muže mého nebožtíka, ano sě jiní nalezli. I buďtež bohdá na den Hromnic u mne zase; tuť se najde, kteří ste bratřie a kteří nic. I nepřišli zasě ani Tábor ani Jiřík Šaydéř. Potom po některém času přišli napomínajíce z druhých padesáti kop. A ona sě odvolala na zápis. A pan purgmistr se pány Starého města Pražského slyševše je a zápis ohledavše, kázali jim, aby jí paní Marty s pokojem nechali, že k tomu spravedlnosti žádné nemají.

Regina Hanzlová u. p. n. k. s. t.: Svědoma sem toho, že nebožtík pan Knap poručil bratřím svým sto kop a městckými kniehami zapsal. Když jest umřel, tehda páni Lounští přišli, Tábor a Jiřík Šaydéř, se dvěma člověky, jeden byl Vácslav a druhý Kříž, ku paní Martě Knapové; a řekli jsú on Tábor a Jiřík: Tito lidé nás sú zpravili, že by pan Knap nebožtík poručil jim sto kop míšenských; a my vám toho věříme, že jim je vydáte. A paní Marta pověděla: Játť jim vydám, co jest jim pán poručil. A oni řekli týž Tábor a Šaydéř: My vám za to přiříkáme, že jim muožete dáti bezpečně. A ona jim vydala Lte kop míšenských, a položila jim rok, že jim chce na Hromnice druhých padesát kop dáti. Ale nebyly sú jim poručeny, než vlastním bratróm. I přišli sú potom vlastní bratřie chtíce penězóm těm, kteréž jim pan Knap nebožtík městckými kniehami zapsal. Pak přišli jsú zase tito Kříž a Václav třetí den před Hromnicemi, chtíce druhých padesát kop. A paní jim pověděla, že jste mě neprávě podvedli o muoj statek, a že jest vám nebylo poručeno,

nežli vlastním bratróm nebožtíka pana Knapa. I kázala jest, aby na Hromnice přišli k ní zase, aby sě o to srovnali s jinými, kteříž jsú vlastní bratří jeho nebožtíka pana Jana Knapa. I nepostavili sě, než po některém času obeslali paní Martu na rathouz, aby jim těch druhých padesáte kop vydala. A páni jsú je odeřkli, že nemají žádné spravedlnosti k těm sto kopám, než aby ona paní Marta svých peněz dobývala na nich, jakž bude moci.

R. IV 1. H. 20. a.

1857.

Mezi Vondráčkem postřihačem od Hory Kuthny s jedné, a starú raddú na Horách Kuthnách s strany druhé. 1511, 7. května.

Feria IV. ante Stanislai. Vácslav Časavský z Časavy u. p. n. k. s. t.: Když sem byl v úřadu na zámku Kolínském u pana Bernarta z Walšteyna JMti, pána mého, tu JMt ráčil mi jest rozkázati, abych s Vondráčkem postřihačem stál na Horách Kuthnách v raddě před pány šefmistry při tom stání. Týž Vondráček obeslal jest starú raddu na Horách Kuthnách a vinil jest je z statku odkázaného kšaftem nebožky Reginy Vlkové. Tu páni šefmistři s plnú raddú vyslyševše obviněnie Vondráčkovo staré raddy, pověděli sú, že nám to nepřileží, abychme my měli starú raddu přesuzovati anebo ortel jich. Než žádá-li Vondráček, aby mu ortel čten byl staré raddy, že my jemu jej kážem čísti. I žádal jest toho on Vondráček, aby mu ortel čten byl. A přečetše mu týž ortel, nechali jsú ho s tím z raddy odjíti.

R. IV. 1. H. 8. b. Srov. svědomí č. 1818 na str. 432.

1858.

Mezi knězem Prokopem z Berouna s jedné, a Václavem Karlíkem z Nežetic s strany druhé. 1511, 8. května.

Feria V. die Stanislai. Mikuláš Kapr, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Kněz Prokop, farář Vyšehořovský, ke mně jest přišel, abych s ním šel ku panu Václavovi Karlíkovi. I nalezli sme téhož Karlíka u Václava Štrabocha na Novém městě. I dal mu puohon od kněze Prokopa posel. A my stáli na příkopě před Kolářovy. A ten posel šel k nám zasě, který jemu Karlíkovi list dal. A týž Karlík uhlédav toho posla, an šel zasě k nám, tu hned počal knězi Prokopovi láti a řekl mu: Proč mi ten puohon zde dáváš? Všaks mi jej mohl doma dáti. Bodaj vyjebený zabit byl! A kněz Prokop odpověděl: Kde bych tě hledal? Kde jsú mi rozkázali, tuť sem jej musil dáti. I vzev jej ten list týž Karlík, vrhl jej do jakés strúhy do bláta: Ujebiž jej! tu jej máš, vezmi jej! A kněz Prokop řekl: Játť ho nevezmu; co mi do něho? Tehdy on Václav Karlík řekl: Bodaj vyjebený zabit byl! Shledáš, že tě budu bíti, kde tě koli potkám. Potom týž Karlík poslal jakús ženu po ten list. I vzala ten list zasě.

Jan Kolář na Příkopě na Novém Městě u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že sě sešli před mým domem kněz Prokop, farář Vyšehořovský, a Kapr a nějaký pan Karlík. Tu ten Karlík klepal k nosu knězi Prokopovi a lál mu: žes mě měl jinde hledati, nežli tu. Shledáš to, kde tě potkám, že tě budu bíti. A s tím ten list povrhl a zlál škaredě. I šel pryč, a tito také, kněz Prokop a Kapr, také šli pryč. A pacholata jdúce chtěli ten list vzíti, a já sem nedal. Potom ten pan Karlík kázal jej zase jakés ženě vzíti a kázal jej sobě zasě dáti. Potom kněz Prokop ke mně přišed, prosil mne, abych mu to seznal, když by mu toho potřeba byla.

R. IV. l. H. 9. a.

1859.

Mezi Jindřichem z Oudrče puovodem s jedné, a Šimkem Zahrádkú a Urbanem sladovníkem z předměstie města Žatce, pohnanými, s strany druhé. 1511, 10. května.

Sabbato post Stanislai. Vít Fayt z Třebšic u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, když sem přišel upomínat z dluhu svého k Urbanovi sladovníku na předměstie do Žatce, když byl na pivě u Poláčka, že jest sě týž Urban sladovník znal, že jest Šimek, tovaryš jeho Urbanuov, zbil Vávru člověka páně Oudrčského z Třebšic, pravíce tak, že sě témuž Vávrovi musili brániti. Potom když ho téhož Vávru zbili, pravil týž Urban, že ten Vávra k nim tak mluvil: Teď ste mě zbili a k tomu mě loupíte; vzali ste mi škorně. A Urban že mu zase řekl: Nevzalit sme; teď je máš! I vrhl mu je zase. A to sem také slyšel od téhož Urbana, že jest pravil, když Šimek, jeho tovaryš, bil Vávru toho, že jest Urban řekl: Nebí ho! Dostiť má.

Martin z Radičevsi u. p. n. k. s. t.: Že já nic nevím, co sú rozprávěli sobě u Poláčka, sedíce na dobré vuoli, Urban a jiní.

Matěj Poláček z Žatce u. p. n. k. s. t.: Že já nic nevím, co sú sobě rozprávěli u mne sedíce, než to pomním, že Vávra z Třebšic upomínal Urbana sladovníka za kuoň, kderý od něho vzal v dluhu, a ostatek on Urban měl mu doplatiti.

R. IV. l. H. 11. a.

1860.

Mezi panem Mikulášem z Říčan a na Štěkni s jedné, a Wolfem Ryzmberským z Janovic s strany druhé o kuoň. 1511, 10. května.

Sabbato post Stanislai. Prokop z Štěkně u. p. n. k. s. t.: Když bylo před některým létem, prosil jest pan Wolf pána mého za kuoň plesnivý mimochodník, aby mu jej dal, a za kterýž by koli jiný kuoň on pan Mikuláš, pán muoj, žádal jeho pana Wolfa, řekl týž pan Wolf jej pánu mému dáti, by pak najlepší byl. A na to mu ten kuoň mimochodník pán muoj dal.

Mikuláš Šašek z Štěkně [sv. p.] Janda z Štěkně [sv. p.]

[Později připsáno:] MDXIII feria III. post Ambrosii [5. dubna]. Laurin z Volyně u. p. n. k. s. t.: Jest mi to dobře v paměti, že pan Wolf Ryzmberský prosil pana Mikuláše Kavky, aby mu dal kuoň plesnivý mimochodník; a když by mu se který líbil u pana Wolfa, že pan Wolf panu Kavkovi měl dáti, by byl najlepší. A pan Mikuláš dal mu panu Wolfovi ten plesnivý mimochodník na ten zpuosob.

Vácslav z Písku u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, když sem byl služebníkem u pana Kavky, i prosil jest pan Wolf pana Mikuláše Kavky před někte-rými léthy za kuoň plesnivý mimochodník a přiříkaje mu, kdyby se panu Kavkovi který u něho líbil, že by mu on pan Wolf chtěl dáti, by pak byl tak dobrý aneb lepší. A pan Kavka dal mu panu Wolfovi ten plesnivý mimochodník na ten zpuosob.

R. IV. l. H. 22. b. a 23. b.

1861.

Mezi Václavem Číňovským z Číňova s jedné, a Jiříkem Hášou z Oujezda s strany druhé. 1511, [10. května].

Prokop od Hory Kutny u. p. n. k. s. t.: To mi jest v paměti, že nebožtík pan Barthoš z Práchňan mluvil jest k Duoře, máteři Václava Číňovského: Duoro, věz, že my s panem Jiříkem Hášú tebe činíme hospodyní nad tú starú Pyšnicovú na takový zpuosob, aby ty jí hlédala a chovala, že my tobě budem dávati s týmž panem Jiříkem Hášú po deseti groších bílých na týden. Pakli zvíme, že jí nebudeš chovati, jako slušie, tehdy věz konečně, že my jinú zednáme. A jakožť jest nebožtík Duchek Pyšnice dvadceti kop grošuov českých odkázal, přiď ke mně, dámť já je tobě. I dal jest ty peníze dvadcet kop grošuov českých jí Duoře. Při tom jí mluvil: Milá Důro, nakládaj mi tam s čeládkú pěkně, ať mi na tě tak často nežalují. Pakli nebudeš s nimi nakládati pěkně, tehdy věz konečně, že my s panem Jiříkem jinú zjednáme.

Feria VI. post Galli [17. září]. Jan Zelený z Sobotky, vzav to k své víře a k své duši, svědčil takto: Což sem kolivěk svědčil Václavovi Číňovskému z Číňova proti Jiříkovi Hášovi a nebožtíku panu Bartošovi z Práchňan v soudu zemském, že jest to tak v pravdě.

R. IV. l. H. 23. a.

1862.

Mezi Václavem Kyharem, měštěnínem města Loun, s jedné, a Kateřinú Doušovú, měštkú Menšího města Pražského, s strany druhé. 1511, 23. května.

Feria VI. ante Urbani. Václav Užidil, měštěnín města Loun, u. p. n. k. s. t.: To jest mi svědomo, že jest nás zavolal nebožtík Douša k Václa-

vovi Kyharovi. I seznal sě jest týž nebožtík Douša, že kteréž peníze měl jest u Václava Kyhara a u manželky jeho, že jest je od nich vyzdvihl; tu hned před námi sě seznal a poděkoval jim z toho, že mu je chovali.

Panna Marta, měštka města Loun, u. p. n. k. s. t.: To mám v paměti, že Václav Kyhar a nebožtík Douša mluvili spolu sedíce v dobré vuoli v domě jeho Kyharově. Tu jsú sobě děkovali. On Douša nebožtík děkoval jemu Kyharovi z toho, že jest všecko své od něho vyzdvihl, a Václav Kyhar jemu zasě děkoval, že ho té práce zbavil a starosti.

Uršila Kubíková, měštka města Loun, u. p. n. k. s. t.: To pamatuji, když byla řeč puštěna o Doušovi nebožtíkovi s Malé strany, že by ho zabili, potom přišla k nám nebožka Kyharka, tak mi řekla: Jižtě náš zabitaj k nám přišel nebo přijel. Kdyby ho byl pán Buoh neuchoval, kterak bychom my velikú starost měli.

R. IV. l. H. 11. b. Srov. svědomí č. 1785 na str. 406.

1863.

Mezi Pavlem Špuchem z Bělé s jedné, a Bartholomějem Bárthú řečníkem, měštěnínem Starého města Pražského, s strany druhé. 1511, 25. srpna.

Feria secunda post Bartholomei. Václav posel, v Starém městě Pražském obývající, u. p. n. k. s. t.: Chodil sem od Pavla Špucha z Bělé s cedulí k Bárthovi řečníku, a on Bárta tu ceduli sobě přečetl, i lál hned. Potom nazajtřie poslal mě týž Špuch k němu k Bárthovi s puohony dvěma od pana z Peršteina JMti, a on Bártha nechtěl žádného přijíti. K tomu takto jest lál a řekl: kto tě s těmi listy posílá, že jest lotr, padúch, a že na hradě já státi nechci, neb mám purgmistra a pány; chce-li mě z čeho viniti, tu nechť mě viní, chci mu práv býti A ještě mne chtěl bíti.

Feria III. post Bartholomei [26. srpna]. Pavel truhlář, v Starém městě v Caletné ulici obývající, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, když posel chodil s puohony jakýmis k Bárthovi řečníku, tu on Bártha lál jest tomu poslu, dávaje mu lotry a zrádce, i tomu, ktož ty puohony poslal, a nechtěl těch puohonuov přijíti, a řekl tak: Máš pana purgmistra a pány, sem-li komu co vinen. I ještě potrhal sě na toho posla, chtě jej bíti. Zdá mi sě, že jest posel menoval puohony od pana z Pernšteina; ale toho já nemohu míti a nemám dobře v paměti.

R. IV. l. H. 12. a.

1864.

Mezi purgmistrem a raddou i vší obcí města Hradiště hory Tábor s jedné, a Janem Jindou z Řevnova, člověkem paní Kateřiny z Pacova, s strany druhé. 1511, 22. září.

Feria secunda die Mauricii. Vondra ze vsi Klokot, člověk pánuov Táborských, u. p. n. k. s. t.: To mi jest v paměti, když některú

chvíli svolal sem byl u nás vobec v hromadu — neb sem já rychtářem tehdáž byl i ještě sem — pak byl přišel mezi nás do vobce Jinda z Řevnova, člověk paní Kateřiny Borotínské, ptaje sě na Zuzku, sousedu naši tu v Klokotech. A my sme mu pověděli, že mezi námi v obci neb v hromadě jí nenie. A tu chvíli přivezl byl on Jinda sestru svú nebožku Jechovú k nám do Klokot. A tu táž Jechová na jedněch chalupách spolu s Zuzkou byly sú a tu také podle též Zuzky i umřela na těch chalupách.

Mikuláš Naužil z Klokot, Táborských pánuov člověk, u. p. n. k. s. t.: Byli sme některý čas pohromadě u nás v Klokotech. Tehdy toho času Jinda z Řevnova, člověk paní Borotínské, přišel mezi nás, ptaje sě na Zuzku, podruhyni rychtářovu, chtě do chalup těch rychtářových. I bylo zamčeno. A přivezl sestru svú Jechovú a tu jie nechal v těch chalupách rychtářových. I byli tu s tou Zuzkou v těch chalupách něco nemnoho, bodaj čtvrt hodiny, až potom umřela hned. A tak pravie, že Jinda z polí nevyjel, když zasě z Klokot jel, až ona Jechová umřela.

Václav, příjmím Šafář, člověk pánuov Táborských, u. p. n. k. s. t.: Když nás svolal dohromady kterús chvíli Vondra náš rychtář, přišel Jinda z Řevnova, ptaje sě na Zuzku a tak pravě: Přivez sem sestru; nemohu do chalupy. Neb ta Zuzka s jeho tou sestrou Jechovú, kterúž on přivezl, na jedněch chalupách rychtářových byli sú. A tak zpravovali lidé, že sotva čtvery hony votjel Jinda, když jel z Klokot, nechav sestry své Jechové s Zuzkou v těch chalupách rychtářových, až ona Jechová hned umřela.

Zuzana, vdova z Klokot, u. p. n. k. s. t.: To mám dobře v paměti, že přijel Jinda z Řevnova ke mně a přivezl sestru svú Jechovú, i vnes ji tam do chalup, v kterýchž sme spolu bydleli, a votmek chalupy bez mého vědomie, neb sem tehdáž doma nebyla. Beze mne jest votmekl chalupy, a vzal na sáně truhlu a jel pryč. Tehdy sousedy ptaly sě některé, má-li košili ona Jechová k smrti. A já sem řekla, že já nemám. A oni tepruv obrátili truhlu na saniech a votmekli ji, i dali tepruv on Jinda, bratr její, rubáš jí k smrti.

Běta z Klokot u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědoma a pomním, že Jinda z Řevnova přivezl sestru svú Jechovú k nám do Klokot nemocnú. I nenalez Zuzky doma, s kterúž ona Jechová prve bydlela. I vodmekl sobě chalupy ty, v kterýchž ona Jechová s ní s Zuzkou bydlela, a vnesl ji tam do chalup těch. A hned potom poseděv málo, když Zuzka přišla, vzal truhlu na sáně i jel pryč již. A já sem otázala, má-li rubáš k smrti. A oni řekli, že nemá. Tehdy tepruv na saniech obrátili truhlu on Jinda, a vyněvše z truhly rubáš i dali jí k smrti. A málo od našich polí odjeli, až ona Jechová pak umřela.

Kateřina vdova z Klokot u. p. n. k. s. t.: To pamatuji, že Jinda z Řevnova přivezl sestru svú Jechovú k Zuzce do Klokot; neb spolu v jedněch

chalupách ona Zuzka i Jechová nebožka bydlely. I nebylo tehdáž Zuzky doma. Tehdy on Jinda votmekl sobě chalupy a vnesl ji tam do chalup. I šel tepruv hledat jí Zuzky. A když Zuzka přišla, vzal jest truhlu na sáně i stěhoval sě s ní pryč. A my stojíce nad ní v síni, řekli sme: Zuzka, má-liž rubáš Jechová k smrti. A Zuzka řekla: Nemá. A on Jinda tepruv dali nám, nahnuvše truhly, rubáš. I jeli pryč s tou truhlou, a jí Jechové tu nechali. Neodjeli sú dobře málo, až ona Jechová umřela.

R. IV. l. H. 13. b.

1865.

Mezi purgmistrem a raddou i vší obcí města Hradiště hory Tábor s jedné, a Martinem z Mitrovic, zetěm Jindovým, s strany druhé. 1511, 22. září.

Feria III. [sic] die Mauritii. Zuzana vdova z Klokot u. p. n. k. s. t.: To jest mi svědomo, že Martin z Mitrovic, Jinduov zeť, když přivezli Jechovú nebožku do Klokot ke mně do chalup, v kterýchž sme spolu bydlely s ní s Jechovú, že jest týž Martin s ním s Jindou bral truhlu její Jechové, a vezli ji pryč s ním s Jindou do Řevnova. A potom na zajtří v pondělí přijeli a pochovali ji Jechovú, a pobrali vostatek.

Běta z Klokot u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědoma, že jest Martin z Mitrovic, zeť Jindův, bral truhlu Jechové pryč s ním s Jindou do Řevnova. A na zajtří přijeli sú a ji Jechovú pochovali, a vostatek, což bylo po též Jechové zuostalo, pobrali. Ale prve jsú truhlu vzali, nežli ona Jechová skonala.

Kateřina vdova z Klokot u. p. n. k. s. t.: Toho sem dobře vědoma, že Martin, Jinduov zeť, přijev s Jindou z Řevnova v neděli, vzali spolu s ním s Jindú truhlu její Jechové, když jsú ji Jechovú k nám do Klokot přivezli. A odjeli nevelmi daleko, a ona Jechová hned skonala. A když dovezli tu truhlu, přijeli opět po druhé, na zajtřie v pondělí ji Jechovú pochovali, a což bylo ostalo ještě po nie, to pobrali na dvoje sáně. Jinda bral na jedny sáně a zeť jeho Martin také na druhé sáně.

R. IV. l. H. 14. b. Srov. předcházející svědomí č. 1864.

1866.

Mezi knězem Matyášem z Třebska, mistrem Špitálským, i vším téhož kláštera konventem s jedné, a Janem Pechancem z Kralovic s strany druhé. 1511, 26. září.

Feria VI. ante Venceslai. Mikuláš Jahelník s předměstie Žateckého u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, že jest nebožtík Václav Pšovský, člověk páně Špitálského, mluvil se mnú, přišed ke mně, abych jemu pójčil kopy grošuov. I pójčil sem mu. I pravil jest týž Václav, že puojde do Prahy, a že jest

mu pan Jan Pechanec, měštěnín Starého města Pražského, padesát kop dlužen, a že z té příčiny chce jíti do Prahy, aby sě s týmž Pechancem smluvil o těch padesát kop, aby mu je dal. I potom když sě zasě z Prahy vrátil, přišel ke mně zasě. Bylo to v neděli v postě, bude tomu rok, když puost přijde najprve. I pravil mi tak, že jest mu týž Pechanec těch padesáti kop ještě nedal, než když mi dá, já tobě tvou kopu grošuov také dám. A pak hned umřel v Zelený čtvrtek.

Vondráček z předměstie Žateckého u. p. n. k. s. t.: To jest vědomo a mám v paměti, že sem vezl nebožtíka Václava Pšovského, člověka páně Matyášova Špitálského, do Prahy. I pravil jest týž Václav, že do Prahy jede pro tu příčinu, že jest nestatečen, a proto aby sě s panem Janem Pechancem, měštěnínem Starého města Pražského, smluvil o dluh padesát kop, kteréž mu on Pechanec dlužen jest, aby mu je on Pechanec dal aneb některak o nich aby pořídili mezi sebú. A potom, když doma zasě byl, pravil, že mu nenie dáno, než že jest ho pan Pechanec na tom postavil, že mu mají ty peníze padesát kop při úrocích svatojiřských dány býti. I nedočkal jest on nebožtík Václav svatého Jiřie; neb jest v Veliký štvrtek hned umřel v noci na pátek. Bude tomu rok v postě najprv příštím v Zelený štvrtek na pátek.

Martin ze Pšova, člověk pana mistra Špitálského, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že jest nebožtík Václav Pšovský, o kteréhož pan mistr má činiti s panem Pechancem, tu ve Pšově rodilý a páně mistra Špitálského byl dědičný člověk. Nikdy jest od pana Špitálského sě nevyhošťoval ani koho jiného za pána dědičného sobě bral, kromě pana mistra Špitálského. Toho také sem svědom a pamatuji, že jest týž nebožtík Václav častokrát to mluvil, že jest mu pan Jan Pechanec, Starého města Pražského měštěnín, Lte kop dlužen, a že od téhož pana Pechance má na to list.

Matouš ze Pšova, člověk pana mistra Špitálského, [sv. p.].

Martin Markovic ze Pšova, mistra Špitálského člověk, u. p. n. k. s. t.: Jsem toho dobře vědom a od svých starších také sem slýchal, že jest Václav Pšovský rodič Pšovský byl a člověk mistra Špitálského nikda nevyhoštěný. To také pamatuji, že mi jest týž nebožtík Václav Pšovský, člověk pana mistra Špitálského, toužil toho, že jest byl u pana Jana Pechance v Praze o dluh svuoj o Lte kop, aby mu je on Pechanec dal, a že mu jich nedal, než že mu odložil do svatého Jiřie najprv příštího, že mu na ten čas dány budou. Ale on Václav nedočkal toho svatého Jiřie, až jest umřel.

R. IV. 1. H. 15. a.

1867.

Mezi Janem Polomcem z Polomě s jedné, a Janem Žateckým z Černčic a v Lipenci s strany druhé. 1511, 30. září.

Feria tertia post Michaelis archangeli. Jan Petřík z Žatce u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti a při tom sem byl v Lipenci, když jest Jan Žatecký z Černčic Janovi Polomcovi z Polomě dvuor v Kounově Vatášuov řekl kúpiti. A on Jan Polomec řekl: Já peněz nemám. K tomu Žatecký pověděl: Nemáš-li ty, já mám; než ty penieze daj napřed, kteréž máš, a jáť vostatek zaplatím a koupím.

Jiřík Pytlík z Jesenic u. p. n. k. s. t.: Při tom sem byl v Lipenci u Jana Žateckého, že jest on Jan Žatecký řekl Janovi Polomcovi dvuor v Kounově kúpiti. A Jan Polomec řekl: Nemám peněz tolik. A Jan Žatecký proti tomu řekl: Nemáš-li ty, já mám. Ty penieze, které máš, napřed daj. Já jej tobě kúpiti chci a zaplatiti.

R. IV. l. H. 16. a.

1868.

Mezi Jindřichem z Hodějova o Vondřeje Píštka, který jest v Číčovicích, s jedné, a Šimkem, Vilánovým synem ze vsi Nadějkova, s strany druhé. 1511, 2. října.

Feria quinta post Jeronimi. Mikuláš Miksa z Volevče, člověk páně Jindřichuov Hodějovského, u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že sme chodili z rozkázánie páně Jindřichova Hodějovského k Šimkovi, Vilánovu synu, do Nadějkova. Votázali sme sě ho, proč jest panu Jindřichovi Hodějovskému zbil Vondřeje Píštka, člověka jeho. A on Šimek, Vilánuov syn, řekl: A já zbil sem; však toho zapříti nemohu.

Matěj Špaylek z Volevče u. p. n. k. s. t.: Chodili sme z rozkázánie pána svého Jindřicha Hodějovského k Šimkovi, Vilánovu synu, do Nadějkova a votázku sme na něm učinili: Zná-li sě k tomu, že jest zbil Vondřeje Píštka, člověka páně Jindřichova Hodějovského? A on Šimek řekl: že znám sě k tomu, že jsem jej zbil; však toho zapříti nemohu. Toho sem vědom také, že jest on Píštěk chrom na ruku od toho jeho Šimkova zbitie.

Martin Mareš z Větrova, člověk páně Hodějovského, [sv. p.] Sabbato ante Martini [8. listopadu] tito svědčili:

Miksa z Volevče u. p. n. k. s. t.: Toho jsem svědom: přišel Šimek Vylánuov z Nadějkova do domu Vondřejova Píštka i zsekal jej bez žádné hodné příčiny. A že to věc krčemní nebyla, to já pamatuji. A ten člověk nešenkoval nikday.

Mareš z Větrova u. p. n. k. s. t.: Přišel Šimek, syn Vylánuov z Nadějkova, do Větrova, zsekal jej Vondráčka Píštka z Číčovic bez příčiny, a beze vší věci krčemní, ješto tu žádné krčmy nebylo.

Matěj z Volevče [sv. p.]

Jan z Větrova [sv. p. s doložením:] A ten Píštěk jest nynčko v Číčovicích a tehdáž byl ve Větrově, a to že nebyla žádná krčemní věc a že jest nešenkoval Píštěk.

Jan z Uolevče [sv. p.]. Šimon z Volevče [sv. p.].

R. IV. 1. G. 5. b.

1869.

Mezi Voldřichem Popelem z Vesce puovodem s jedné, a Zdislavem ze Žlunic pohnaným s strany druhé. 1511, 2. října.

Ve štvrtek po svatém Jeronymu. Martin Molek z Nového města, člověk páně Černčicského, u. p. n. k. s. t.: Prosil jest pan Zdislav ze Žlunic pana Voldřicha Popela z Vesce, aby jemu on pan Popel počekal patnásti kop grošuov českých, kteréž mu byl dlužen nebožtík pan Voldřich ze Žlunic, bratr jeho páně Zdislavuov, pravě tak on pan Zdislav: že já vám chci zaplatiti v brzkém času. Pan Voldřich Popel řekl: Milý pane Zdislave, já to chci pro vás rád učiniti, že chci počekati nerci za štvrt léta, ale za puol léta.

R. IV. 1. G. 14. b.

1870.

Mezi Ladislavem Vostrským z Sulevic puovodem s jedné, a Janem Vlkem z Kvietkova pohnaným s strany druhé. 1511, 2. října.

Ve štvrtek před svatým Františkem. Jakub Špaček u. p. n. k. s. t.: To mám dobře v paměti, že sem já sě přikázal panu Ladislavovi Vostrskému za služebníka, aby mě vopatroval pan Ladislav, kdyby mě co zašlo. A z toho propuštěnie sem nikdy nežádal od pana Ladislava, aniž mě jest propustil. A toto jest mi také v paměti, že jest mě zbil pan Jan Vlk. A to jest také tak v pravdě. A pamatuji sě v tom tak, že jsem prve ještě, než sem sě přikázal panu Ladislavovi, byl u téhož pana Ladislava služebníkem zjednaným do roka v krčmě v Brocně. A z té služby nebyl sem propuštěn, ač mě z krčmy propustili. Ale odpuštěnie sem od nich nevzal.

Feria IV. ante Omnium sanctorum [29. října]. Jakub Šočevíčkuov syn z Beřkovic u. p. n. k. s. t.: To jest mi svědomo, že pan Jan Vlk z Kvítkova Čakovský bil Jakuba Špačka kuší na poli.

Jan z Hoštky [sv. p.].

Něta Tučná z Oujezdce u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že sem seděla na Čakovicích u pana Vlka s Jakubem Špačkem. Tu jest mne žádal on Jakub Špaček, abych došla ku panu Ladislavovi na Brocen, abych ho za to žádala, aby von vo Špačka stál jako vo svého služebníka, pravě týž Jakub Špaček, že jest se jemu panu Ladislavovi přikázal. A řekl mi týž Špaček za to botky kúpiti, abych

sě přičinila ku panu Ladislavovi, aby voň stál. Tázal sě jest Jakuba Špačka pan Jan Vlk, když ho z vazby vypustiti kázal, zná-li sě k němu. A on pověděl, že sě neznám k vám, pane Jene, ale znám sě ku panu Ladislavovi Brocenskému, jeho sem sobě za pána vzal a přikázal sem sě mu. Tehdy pan Jan Vlk takto k němu řekl: Poněvaž sě k němu znáš, diž zasě tam, kdežs prve seďal. A kázal ho zasě vsaditi, protože sě k němu nechtěl znáti, než ku panu Ladislavovi Brocenskému.

R. IV. l. G. 17. a.

1871.

Mezi Janem Zachařem z Ostrova s jedné, a panem Vilémem Ylburkem z Ylburka s strany druhé. 1511, 2. října.

Feria V. ante Dionisii. Petr z Haydmberka u. p. n. k. s. t.: To jest mi svědomo, že pan Zachař, pán muoj, kázal mi jeti na koni s panem Hrzkem podle pana Viléma Ylburka, abych jel míli nebo dvě, aby pan Vilém Ylburk vohledal sobě toho koně plesnivého, kterého vzal od pána mého pana Zachaře, když jeli z Brna, bude-li mu sě líbiti; a nebude-li mu sě líbiti, aby mu pan Ylburk toho koně plesnivého zasě poslal po mně. A pan Ylburk kázal mi po panu Hrzkovi, abych zasě jel, že chce kuoň ten plesnivý předsě vzíti. A k tomu sě podvolil pan Zachař, aby pan Ylburk, který kuoň má najrychlejší, toho koně plesnivého s ním koštoloval za puol míle neb co chce. A pan Staněk nějaký vohledoval toho koně, jest-li daychavičný. I pověděl, že není.

R. IV. l. H. 17. b.

1872.

Mezi purgmistrem a raddou i vší obcí města Loun puovody s jedné, a paní Annú vdovú po někdy Mikšovi z Černčic pohnanú s strany druhé. 1511, 3. října.

Feria sexta ante Francisci. Vavřinec Březina, služebník pánuov Lounských, u. p. n. k. s. t.: Když sem přišel se panem purgmistrem a se pány ku paní Anně Mikšové v Lounech, tehdy ona poděkovala jest panu purgmistru a pánóm, že jsú k ní přišli. A potom jest řekla: Pane purgmistře, páni milí! Z té příčiny sem po vás poslala, jakož pan Mikeš nebožtík zapomenul sě jest nad záduším tímto a nic jest neodkázal, já pak toho na duši jeho nechci nechati, ale chci dáti tři sta kop míšenských, k faře sv. Mikuláše sto kop míšenských, a na opravenie mostu sto kop míšenských, a na opravenie cest k Matce božie a k svatému Petru sto kop míšenských. Tehdy páni řekli sú jí k tomu: Milá paní Anna! Bohdá pán Buoh pro takový milosrdný skutek vás pozdraví. A ona jest řekla: Jestliže mne pán Buoh pozdraví, chci to sama skutečně zpraviti.

Kateřina od pana Alše, řezníka z Loun, u. p. n. k. s. t.: Byla sem

při tom, když pan purgmistr se pány přišli ku paní Anně, vdově po někdy Mikulášovi z Černčic v Lounech. Tehdy ona přivítavši je, takto k nim mluvila: Milí páni! Proto sem po vás poslala, že sě muoj pán zapomněnul nad svú duší; ale já toho učiniti nechci, ale chci dáti tři sta kop míšenských, na zádušie k svatému Petru a k Matce božie na ty cesty, aby je opravili, sto kop, k faře sto kop a na opravení mostu také sto kop. A páni poděkovali: Boday vás pán Buoh pozdravil! A ona paní Anna řekla: Milí páni, pozdraví-li mě pán Buoh, že chci to skutečně hned dáti.

Lidmila od pana Hubky Semiana v Lounech, u. p. n. k. s. t.: Byla sem při tom, když pan purgmistr s jinými pány přišel ku paní Anně Mikšové v Lounech. A ona když je přivítala, mluvila k nim tak: Milí páni! Proto sem po vás poslala, že nebožtík pan Mikeš zapomenul sě nad svú milú duší a neodkázal nic k záduší. Ale já toho nechci učiniti, než chci dáti jmenovitě tři sta kop míšenských na zádušie, k faře svatého Mikuláše sto kop míšenských, na opravenie cest k Matce božie a k svatému Petru sto kop míšenských a na mostu vopravovánie sto kop míšenských. A páni jie řekli: Bohdáť vás pán Buoh pozdraví. A ona řekla: Pozdraví-liť mě pán Buoh, žeť to chci skutečně hned naplniti.

Anička, podruhyně od paní Mikšové z Loun, [sv. p.].

R. IV. l. H. 21. b.

1873.

Mezi Petrem ze Mlaynice s jedné, a panem Janem z Gutšteina s strany druhé. 1511, 7. října.

Feria III. post Francisci. Jan v Praze obývající u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jsem chodil s listem od Petra Mlayneckého ku panu Janovi z Gutšteina. I nalezl sem ho na rynku, chtěl sem mu dáti ten list, a on ho přijíti nechtěl, pravě tak: Vím já, vodkud jest ten list; však jest již u mne jednou byl. A nalál mi i potrhal sě na mne, jako by mne chtěl bíti.

Jíra ze vsi Svatého Pole, člověk páně Mlaynecského, u. p. n. k. s. t.: Takto sě stalo: Poslal mě pan Petr Mlaynecký s listem puohončím, který sem od pana Johanesa vzal, který puohony vydává. A já šel sem s tím listem do té hospody, kdež pan Jan Gutštein stává; neb mi tak pán muoj rozkázal, abych ten list puohončí dal jemu panu Janovi Gutšteinovi. I nenalezl sem ho v té hospodě. Potom sem ho potkal na mostě Pražském i chtěl sem mu jej ten list dáti, a on ho vzíti nechtěl, pravě tak: Však vieš, kde hospodou stojím; pan Mlaynecký dobře vie. Potom navrátil sě zasě — neb již byl počal jeti pryč — i řekl: Daj sem ten list! I vzal jej v ruku a pohleděl naň; kázal mi jej zasě vzíti. A služebník jeho páně Gutšteinuov potrhal sě na mně a řekl: Vezmi list zasě, jeb svú mater; neb tě s mostu svrhu! A já vzal sem zasě ten list od pana Jana z Gutšteina. A když sem jej vzal, tehdy pan Kukštein řekl mi tak: Ať přijede ke mně pan Mlaynecký

sám večer nebo ráno, že vo to dobře srovnáme. A já sem tak pánu pověděl, co mi pan Gutštein mluvil.

R. IV. l. H. 16. a.

1874.

Mezi Šimkem z Břehoryje, člověkem paní Aleny z Čečelic, s jedné, a panem Janem z Oustí ꝯc s strany druhé. 1511, 17. října.

Feria VI. post Galli. Janek Matějuov z Břehoryje, člověk paní Aleny z Čečelic, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že Šimek z Břehoryje, člověk paní Aleny z Čečelic, nasekal sáně dřívie v lese Matějíčkova Jana z Srdova, a on Jan Matějíčkuov námi osvědčil, že mu posěkáno a vodvezeno s sánie dřívie. Potom pan Jan Ouštěcký poslal k nám do vsi lidi své konšely s tím Janem Matějíčkovým, aby zvěděli, jest-li to tak, že by bylo sekáno Janovi Matějíčkovu z Srdova dřívie. A my sme pověděli, že jest tak, což sem tuto nyní pověděl.

Řéha z Břehoryje, člověk paní Aleny Tečínské, u. p. n. k. s. t.: Když přijel Matějíčkuov syn Jan z Srdova do Břehoryje, pravil tak, žaluje rychtáři a obved to námi kmety, že jest mu dřívie posekal Šimek z Břehoryje, člověk paní Tečínské. A tu on Jan musil uručiti, že to pokáže, že jest Šimek mu to dřívie posekal. A já sem zaň za téhož Jana Matějíčkova syna slíbil.

Pavel z Břehoryje, u. p. n. k. s. t.: To mi jest svědomo, že jest Šimek z Břehoryje posekal Janovi Matějíčkovu synu z Srdova dřívie; neb ten Jan Matějíčkuov syn námi to obvedl.

R. IV. l. H. 25. b.

1875.

Mezi paní Alenú z Čečelic ꝯc s jedné, a panem Janem z Oustí s strany druhé. 1511, 17. října.

Feria VI. post Galli. Vavřinec, rychtář z Malešova, u. p. n. k. s. t.: Že já nemám žádného syna, než pastorka, kterémuž říkají Tuoma. A jeho Tuomovému otci říkali Kříž.

Jan Žakule z Malešova, člověk paní Aleny, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to vědomo, že trhali střechu krčmáři páně Sazymovému, Jakubovi Chocholoušovi, nějaký Jakub Chrapáč s bratrem svým s jakéhos přístřešku. A toho sem svědom, že Vavřinec rychtář z Malešova nemá žádného syna, než pastorka, kterémuž říkají Tuoma.

Janek Matějuov z Břehoryje u. p. n. k. s. t.: Jsem toho svědom, že Vavřinec Kray, rychtář Malešovský, nemá žádného syna, než pastorka.

Řéha z Břehoryje u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že rychtář Malešovský nemá žádného syna, než pastorka Tuomu.

Pavel z Břehoryje [sv. p.].

R. IV. l. H. 26. a.

1876.

Mezi Václavem Kyharem, měštěnínem města Loun, s jedné, a Kateřinú Doušovú, měštkú Menšího města Pražského, s strany druhé. 1511, 17. října.

Feria VI. post Galli. Anna Václavova z Loun u. p. k. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, že sem to slyšala od nebožtíka Douši, který byl sě na Malú Stranu do Prahy vystěhoval od nás, že jest tak týž Dúša pravil: Co sem kolivěk měl peněz u Kyharky, vaší sousedy, že sem je od ní pobral. A proto sem tvého muže zavolal, aby mu to svědomo bylo.

Duora, podruhyně od Václavové z Loun, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to vědomo a v paměti mám, že jest nebožtík Douša pravil tak: Což sem koli měl peněz u Kyharky, že sem pobral je všecky.

R. IV. l. H. 27. b. Srov. svědomí č. 1785 a 1862 na str. 406 a 460.

1877.

Mezi Václavem Pehmem z Konobrž s jedné, a Janem Zeleným z Sobotky na Horách Kuthnách obývajícím s strany druhé. 1511, 17. října.

Feria VI. post Galli. Jiřík Glingolec, písař Václava Pehma z Konobrž, u. p. n. k. s. t.: Toto mi vědomo jest, že jest pan Václav Pehm z Konobrž pójčil panu Janovi Zelenému z Sobotky šestnácte kop grošuov českých.

R. IV. l. H. 26. b.

1878.

Mezi panem Janem z Oustí oc s jedné, a Šimkem z Břehoryje, člověkem paní Aleny z Čečelic, s strany druhé. 1511, [17. října].

Pavel z Břehoryje, člověk paní Aleny z Čečelic, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že Jan, Matějíčkuov syn z Srdova, člověk páně Ouštěckého, vinil Šimka z Břehoryje z toho, že mu dříví posekal v lese téhož Jana, Matějíčkova syna. A týž Jan námi to oznámil. Ale ten Šimek z Břehoryje prve mu přel toho, ale potom sě k tomu seznal.

Řéha z Břehoryje, člověk paní Aleny z Čečelic, u. p. n. k. s. t.: To mám v paměti, že přijel Jan, Matějíčkuov syn z Srdova, člověk páně Ouštěckého, do Břehoryje a žaloval na Šimka, že mu dříví rúbal v lese jeho. A obvedl to týž Jan námi kmety. A Šimek mu toho přel, tak že mu Jan, Matějíčkuov syn, určiti musil, že naň to provede. Potom pak on Šimek sám sě k tomu seznal a ptal sě jeho Jana, Matějíčkova syna, co chce za tu škodu. A on Jan řekl, že chce kopu.

Janek Matějuov z Břehoryje u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že jest přijel k nám Jan, Matějíčkuov syn z Srdova, člověk páně Ouštěckého. Vobvozoval to námi, že jest mu nasekal s sáně chvojie v jeho dědině Šimek z Břeho-

ryje. Prve jest týž Šimek mu toho přel; ale potom sě seznal a tázal sě jeho Jana, Matějíčkova syna, co by chtěl za tu škodu.

R. IV. 1. H. 27. a. Srov. svědomí č. 1874 na str. 469.

1879.

Mezi panem Janem z Oustie oc s jedné, a Tuomou, rychtářovým synem z Malešova, s strany druhé. 1511, 17. října.

Feria VI. post Galli. Jan příjmím Žakule z Malešova u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, když některý čas povadivše sě s Jakubem Chocholoušem, krčmářem v Malešově, Jakub Chrapáč, i trhal mu týž Chrapáč snopky s přístřešku jakéhos nad stolem na dvoře u téhož krčmáře. Potom Tuoma, rychtářuov pastorek, vzal tři neb čtyři snopky nedotržené, vopověděl sě jemu Chocholoušovi krčmáři a řekl mu: Teď, hospodáři, pohleď, tyto snopky, které visí, já votejmu, ať lidem nepřekážejí; zda-li by ty řekl, že já tobě to trhám aneb lámám? I vodložil těch snopkuov na stranu ke zdi.

Tof příjmí Horn z Chomútova u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že chodiec po svém diele, i přišel sem do vsi Malešova k Jakubovi krčmáři. Tu sem viděl, že nějací čtyři přišli s večera do krčmy a tu sežrali a spili, a spivše se, střechu před krčmú samú strhli a osekali a preč metali.*) A k tomu stůl před krčmú převrátili a do bláta vrhli, a ven sekerami a tesáky házeli a tu celú noc bouřili a pobiedili se ven z krčmy, co jich krčmářka prosila, aby jí takového kvaltu a škody nedělali, nic platno nebylo. A když svietalo, šli preč s krčmy. Než je sem neznal, ktož jsú a vodkudž jsú byli. Jiného nic neviem, co svědčiti.

R. IV. 1. H. 27. b. Poslednější svědomí je napsáno též na přiloženém lístku, z kterého do registra bylo přepsáno, neboť přepisovač chybně tuto napsal na př.: *) přič meli. Srov. svědomí č. 1875 na str. 469.

1880.

Mezi Hynkem z Polúče s jedné, a paní Annú z Kovaně oc s strany druhé. 1511, 18. října.

Sabbato die Luce ewangeliste. Jan Kačkovský z Kačkovic vzav to na svú víru a na svú duši svědčil takto: Přišel sem ku paní Anně z Kovaně, staré paní kancléřové, a zjednal sem jí služebníka Hynka z Police — neb jest mne JMt za to žádala — na třech kopách grošících českých. A měla mu k tomu šaty chodicí dáti. A toho času byl sem u pana Jiříka Bezdružického.

Jiljí Taubnhem vzav to k své víře a k své duši svědčil takto: To mám v paměti, že jest paní Anna, stará paní kancléřová JMt, mluvila se mnú, abych u JMti byl. I byl sem u JMti za několik neděli. I slyšal sem od jiných komorníkuov, od Štafana i také od Hynka z Police, že on Hynek byl u JMti na třech kopách grošících českých do roka a k tomu že jest mu měla šaty chodicí dáti.

R. IV. 1. H. 28. a.

1881.

Mezi Jakubem konvářem, měštěnínem Nového města Pražského, puovodem s jedné, a Václavem Řepnicí z Řepnic pohnaným s strany druhé. 1511, 22. října.

Feria IV. post XI millia virginum. Barthoš Zvonař, měštěnín Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, když sem žádal pana Václava Řepnice, aby mi zjednal sud cínu, i dal sem jemu panu Řepnicovi peníze pít a sto kop, na míšenský groše počítajíc. I zvěděv to pan Jakub konvář, měštěnín Nového města Pražského, žádal mne za to, abych mu zjednal podle sebe také sud cínu. I mluvil sem s panem Václavem Řepnicí, chtěl-li by peníze vzíti a druhý sud cínu zjednati témuž Jakubovi konváři. A on to řekl učiniti, ale že by Jakub konvář musil počekati dvě nebo tři neděle. I přijal jest peníze on pan Řepnice skrze mne od Jakuba konváře pít a sto kop grošuov míšenských. Jeden sud poslal, kterýž mně měl býti; a který Jakubovi konváři, toho nedal až dosavád. Jakž sě to dálo, rok minul před svatú Trojicí.

R. IV. l. J. 10. b.

1882.

Mezi Dorotú od Hory Kuthny puovodem s jedné, a Václavem Hrbkem vinopalem, měštěnínem Starého města Pražského, pohnaným, s strany druhé. 1511, 29. října.

Feria IV. ante Omnium sanctorum. Václav mlynář z Poděbrad u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti, když sem byl zde na Novém městě na Nových mlajních, svěřila mi byla nebožka Alenka, která v Starém městě Pražském u Pelechové umřela, pytlík drahný kožený grošuov starých s truhlicí; a k tomu syna svého přivolala a pověděla tak, že což jest grošuov těch v tom pytlíku, že jest Dorotino od Hory Kutny, kteráž jest tehdáž u Hory nebyla, ale v Praze. Potom pak táž Alenka vzala ty všecky groše od nás. Já sem sě stěhoval z Prahy do Slaného a ona ku paní Pelechové nebožce do Starého města Pražského.

Zigmund z Pardubic, sukna barvíř, syn nebožky Alenky, u. p. n. k. s. t.: Že jest mi táž Alenka, mátě má, tajně pověděla, že skrze Dorotu od Hory přišla jest k statku, praviec tak, abych já toho žádnému nezjevoval, že se jí nebožce Alence, mateři mé, dostalo po muži Doroty od Hory Kuthny šest kop zlatých uherských a grošuov drahně; těch, pravila, že ještě nepřečetla, a z toho pravieci, že má ve jméno božie udělovati a Dorotě věrně a právě v tom učiniti; neb skrze ni k tomu přišla. Šatuov pak a cínového nádobie dosti měla po témž muži Dorotiném. Svědom jest toho Václav mlynář z Poděbrad; neb jemu byla nebośka mátě má dala schovati všecku tu summu peněz a zlatých s truhlicí k věrné ruce, a on jí jest v tom právě učinil a vrátil jí všecko, když sě měl stěhovati z Prahy do Slaného.

Kateřina mlynářka z Poděbrad u. p. n. k. s. t.: Když Dorota přijela od Hory, schovanice Alenčina, žádala jest mne, abych já k ní k Alence došla. A já vzavši paní Mandelenu písařku s sebú i šla sem k ní k též Alence, ku paní Pelechové nebožce. Žádala toho Dorota, aby voznámeno bylo, jaký statek ona Dorota u ní u Alenky měla. Ale Alenka nedala sě v tom vohledati a hněvala se na ni na Dorotu, že by jí nevěřila. Potom sešedši doluov žádala jí Doroty, klekši u truhlice, aby nezjevovala před mužem svým ona Dorotha, co má statku u ní, u též Alenky.

Petr koželuh, měštěnín Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mi jest v paměti, že nebožka Alenka, když sem od nie duom koupil, vzala ode mne deset kop grošuov závdavku. A když táž Alenka byla u mne podruží, mluvila táž Alenka tak: ktož mou dceru pojme Dorotu, že po ní chci dáti štyry sta kop. To také pamatuji, některú chvíli nádobí cínové vytřevši ukazovala mi jej, a já sem jí řekl: Chceš-li, dámť za to nádobí třidceti kop. A ona pověděla, že jest to Doroty mé; kdyby bylo v prodaj, dal by za ně více nežli třidceti kop. A cožkoli chovám, chovám Dorotě všecko. Což sú kolivěk měli, se vším sú sě ode mne vystěhovali.

Mandelena písařka u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, když Dorota od Hory přišla ke mně s Kateřinú mlynářkú, žádajíc mne, abych s ní šla ku paní Pelechové do sklepu, ku paní Alence, chtieci vzíti sobě s lože šatuov. A ona Alenka jí lála: Což si chtěla bráti, ať by na cestě pobrali! Dorota jí odpověděla: Všakť nyní nevezmu, než s lože šatuov. Budu-li co více chtíti bráti, však já přijdu k tobě s dobrými lidmi. Tu sem já u ní u též Alenky viděla dosti šatuov ložních, a když truhlu odevřela, viděla sem dosti šatuov, prostěradl, cích, ubrusův a jiných šatuov. A druhá truhla byla cínového nádobie, mís, taléřuov a konví, a jmenovitě šestnást konví cínových bylo. A trub plátna několik bylo. Chtěla ho Dorota nětco vzíti; a Alenka nedala, při tom sě s ní jednak vadila, jednak prosila, aby aspoň sobě nechala těch dobrých grošuov sta kop, aby před mužem nepravila, aby o nich nevěděl. Tehdáž jest nic víc nevzala, než s košili plátna knězi Mikulášovi.

Barbora podruhyně od Petra koželuha s Poříčí u. p. n. k. s. t.: Častokrát sem slaychala, že jest pravívala nebožka Alenka o té Dorotě, která nyní u Hory jest, že Dorota má u mne štyry sta kop hotových; pak cínového nádobí co jest bylo a šactvie, tomu počtu nevím, neb jest toho ona Alenka nebožka měla bez nedostatku. Nad to sem já chodívala. A to jest bylo všecko Dorotino.

Bíta Třebenkova, vdova s Poříčí, soukenice u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jest nebožtík Šimon, bratr mého muže nebožtíka a potom manžel Doroty od Hory, schovati mi dal štyry sta zlatých. Ukazoval mi je, vohlédala sem je, ale nečtla sem jich. I vzal jest je tayž Šimon ode mne zasě.

Jakub koželuh, měštěnín Nového města Pražského s Poříčie, u. p. n. k. s. t.: To mi jest v paměti, že jest říkala o té Dorotě, která nyní u Hory

jest, nebožka Alenka, která umřela v Pelechovic domě, takto: že má Dorota u mne peníze.

R. IV. l. J. 21. a.

1883.

Mezi Dorotú od Hory Kutny puovodem s jedné, a knězem Janem Koralem, v Novém městě Pražském bydlejícím, pohnaným s strany druhé. 1511, [29. října].

Václav mlynář z Poděbrad u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že přinesla Alenka nebožka truhlici ke mně, dokudž sem byl na Novém městě Pražském na Nových mlajních. I otevřela mi tu truhlici a ukázala pytlík kožený grošuov starých, přivolavši k tomu syna svého, a pověděla, že jsú ty groše Dorotiny od Hory. Ale tehdáž jest nebyla u Hory, než byla jest v Praze. Potom když sem sě do Slaného stěhoval, vzala jest ode mne ty groše s tím pytlíkem i truhlici a stěhovala sě k nebožce paní Pelechové do Starého města Pražského.

Zigmund z Pardubic, sukna barvíř, syn nebožky Aleny, [sv. stejně jako na str. 472].

Kateřina mlynářka z Poděbrad u. p. n. k. s. t.: Dorota od Hory Kuthny přijela žádajíc, abych šla k nebožce paní Alence. A já šla sem, pojavši paní Mandelenu písařku. I žádala jest táž Dorota, aby Alenka oznámila před paní Pelechovou a před námi, který statek ona Dorotha má u nie u též Alenky. A ona nechtěla; ale vyšedši dala jí políček, i nic jí neoznámila, a prosila jí Doroty, aby před mužem svým neoznamovala všeho, což má u ní u Alenky, aby aspoň sto kop sobě těch grošuov vostavila. Dorota pověděla, že ne proto chci to oznámiti, aby měla od ní to bráti, ale protože jest smrtedlná a pro smrt, že žena letitá jest.

Petr koželuh, měštěnín Nového města Pražského, [sv. p. jako na str. 473].

Mandelena písařka, měštka Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědoma, že Dorota od Hory přišla ke mně se paní Kateřinú mlynářkou, proséc, abych s ní šla ku paní Pelechové do sklepu, kterýž Alenka s touž Dorotou u též Pelechové najaly spolu, chtieci ona Dorotha vzíti sobě asi s lože šatuov a oznámiti před námi a před paní Pelechovú, který statek u ní u též Alenky má. Ale Alenka nechtěla, by to ona oznámila, i bíti ji počala i prositi, aby aspoň sto kop těch starých grošuov sobě nechala, aby muž o nich nevěděl, pravieci tak táž Alenka: Nebudeť jich ten tvuoj muž kostkář bohdá čísti. To mám dobře v paměti, že sem viděla v truhle šatuov dosti, cích, prostěradl, ubrusuov, ručníkuov, že toho plná truhla byla. A v druhé truhle cínové nádobie bylo, mísy cínové, taléře a konví šestnást menších i větčích, plátna tři neb štyry trouby. Tehdáž jest ona Dorota nic nevzala, než s lože šatuov vzíti chtěla, a řekla: Budu-li co více chtíti

vzíti, přijdu já s dobrými lidmi, aby potom neřekla, žes mi více vydala, než jsi mi vydati měla. I vzavše s košili plátna knězi Mikulášovi, šli sme pryč.

Barbora, podruhyně od Petra koželuha s Poříčí [sv. p. jako na str. 473].

Bíta Třebenková, soukenice, vdova, měštka Nového města Pražského, [sv. p. jako na str. 473].

Jakub koželuh, měštěnín Nového města Pražského s Poříčí, [sv. p. jako na str. 473].

R. IV. 1. J. 23. a. Srov. předcházející svědomí č. 1882.

1884.

Mezi Zigmundem Baršem z Kamenice puovodem s jedné, a Václavem Mutrplosem z Tedražic pohnaným s strany druhé. 1511, 30. října.

MD jedenástého feria V. ante Omnium sanctorum. Václav Mečíř, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mi jest v paměti, že jsem z šatlavy Staroměstcké vyručil Havla z Hoštic od Jeronyma Mutrplosa, kterýž jest na místě Václava Mutrplosa, pastorka svého, přijímal mě za rukojmí ku právu postavení pod sto kop grošuov českých, kdyby mi dal tři dni aneb čtyři napřed věděti, abych jej postavil ku právu.

Křtěn z Vodochod u. p. n. k. s. t.: Kdež naříkají Havla vladyku, že by na gruntích nebožtíka pana Jana Mutrplosa seděl, my to známe, že sě jest nehaybal s gruntuov svobodných do dnešního dne, ale sedí na gruntu svém svobodném v Hošticích po otci svém. Než syn jeho Křtěn, ten jest dosedl na grunt pana Jana nebožtíka Mutrplosa starého, a na tom gruntu sedě Řéhovském, učiněn byl konšelem. Potom, když pan Jan Mutrplos umřel, tehdy paní manželka jeho paní Anna obsta vila statek Křtěnovi na tom grunthu Řéhovském. Toho my nevíme proč.

Zigmund z Postřižína [sv. p.].

Feria VI. post Omnium sanctorum [7. listopadu]. Jíra u Bílka v Novém městě Pražském u svatého Petra bydlející u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jest nebožtík pan Mutrplos starý rukou dáním přijal v statek Řéhovský v Hošticích Křtěna, Havlova syna, odtudž z Hoštic. Tehdáž sem já u něho u Havla byl.

Jakub, měštěnín Nového města Pražského, proti Tuoním hadovým bydlející, u. p. n. k. s. t.: To já pamatuji, neb sem sě tu v Hošticích rodil, že Havel Hoštický na gruntu svém svobodném vždycky tu v Hošticích jest seděl a odtud sě nikdy nehýbal i podnes.

Šimon rychtář z Větrošic [sv. p.].

Petr z Postřižína u. p. n. k. s. t.: Co sě dotýče Havla Hoštického,

svědom sem toho, že jest sě nehaybal nikdy s svobodstvie své[ho], než syn jeho Křtěn, ten jest dosedl na grunty páně Mutrplosovy, a konšelem učiněn byl týž Křtěn od pana Mutrplosa nebožtíka. Pak po jeho smrti kudy on Křtěn jest z těch gruntuov vyveden, toho já nevím.

Pavel rychtář z Vodoliny Vody u. p. n. k. s. t.: Jest mi to vědomo a v paměti, jakž sem já vod některého a vode třidcíti let v Vodoleně Vodě, že Havel z Hoštic s svého grunthu nikdy sě jest nehýbal. Než syn jeho Křtěn, ten jest dosedl na grunth páně Mutrplosuov za nebožtíka starého Mutrplosa. Pak po páně Mutrplosově smrti jest on Křtěn hnul sě z Hoštic, ale já nevím proč.

Jan rychtář z Břežan u. p. n. k. s. t: Jest mi v paměti, že Havel z Hoštic s svých svobod nikdy jest nevysedal; než syn jeho Křtěn, ten jest vysedl na grunty nebožtíka pana Mutrplosa. A Vaněk konšel z Hoštic to jest vyznal, že toho žádný nemuož pokázati, aby Havel sliboval člověčenstvie panu Mutrplosovi.

Zigmund z Břežan [sv. p. s dodatkem:] A toto jest seznal Václav konšel z Hoštic ve Klíčanech u rychtáře, že toho žádný nemuož řéci, by Havel Hoštický člověčenstvie sliboval panu Mutrplosovi.

R. IV. l. J. 25. b.

1885.

Mezi Zigmundem Rohem z Vlkánova puovodem s jedné, a Martú Pechancovú, měštkú Starého města Pražského, pohnanú s strany druhé. 1511, 31. října.

Feria VI. in vigilia Omnium sanctorum. Jan rychtář z Nehvizd u. p. n. k. s. t.: Když sem byl povolán ku panu Petrovi Pašinkovi s Petrem kovářem odtudž z Nehvizd, trefili sě k tomu pan Václav Vrabský a pan Zigmund Sluštický, radíce sě s panem Petrem Pašinkú, kterak mají sě v tom zachovati, kdež jemu panu Zigmundovi zajala dobytek paní Marta Pechancová. Při tom žádali pana Petra Pašinky on pan Václav a pan Zigmund Sluštický, poněvadž ona Pechancová ten pych učinila jemu panu Zigmundovi Sluštickému, zajavši mu ten dobytek, aby někoho z svých lidí poslal k též Pechancové o napravenie toho pychu. I rozkázal pan Petr jeti nebožtíkovi Vaňkovi Vzteklému, bratru mému. A já také, když sem sě k tomu trefil, jel sem s ním; i přišli sme ku paní Pechancové, již ssedavše s koní, do její štěpnice. I mluvili sme k ní, aby panu Zigmundovi Sluštickému ten pych napravila, kdež mu krávy zajala. A ona tak nám odpověděla: Nechť mi v tom žádný nerozkazuje, nechť mě tak nejebí, jak sami chtie, a vo to s mým pánem ať nemluví, že muoj pán nemá s tím nic činiti. A při tom také tak pověděla: že já vo škodu nic nemluvím, než že mi dlužni; a to umějte pověděti, že proto dobytek držím a nepustím, leč mi mé dáno bude.

Petr kovář z Nehvizd u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když sme k žádosti pana Petra Pašinky s Václavem Vzteklým nebožtíkem a Janem rychtářem

z Nehvizd jeli ku paní Martě Pechancové o krávy, kteréž zajaté byly od ní panu Zigmundovi Sluštickému, i nebylo jí doma, ale byla v sadu. A oni ssedavše s koní, i šli k ní do sadu, a já držel sem jim koně. Od ní od Pechancové sem já nic neslyšal, než od Vaňka Zteklého nebožtíka a od Jana rychtáře slyšel sem, že krav těch páně Zikmundových nechce pustiti.

R. IV. l. J. 27. a.

1886.

Mezi Janem Chudkem, forberečníkem při městě Jaromíři obývajícím, puovodem s jedné, a mezi Jiříkem Bimbou, člověkem a krčmářem páně Sendražského, s strany druhé. 1511, 31. října.

Feria VI. in vigilia Omnium sanctorum. Jan Pánek, bydlející při městě Jaromíři, u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když nás poslal vorat Jan Chudek, i vyjeli sme na pole s pohoničem a vorali sme. Tehdy Jiřík Černožský krčmář, příjmím Bimba, přišed k nám, vypřáhl nám jeho Chudkuov kuoň z plouhu a vodjel na něm pryč i nevrátil ho témuž Chudkovi zasě.*)

Feria III. die Martini [11. listopadu]. Vávra z Jaromíře u. p. n. k. s. t.: Když jsem byl v poli, rozkydávaje hnuoj, tehdy Jiřík krčmář z Černovic**) přišed na pole ku pacholku Jana Chudky, kterýž pacholek ty časy voral, pojav kuoň jeden týž Jiřík i jel na něm pryč.

Matěj hokynář z Jaroměře u. p. n. k. s. t.: Když nás poslal pan Jan Chudka ku panu Benešovi o ten kuoň, kterýž jest vzal krčmář člověk Benešuov Jiřík Bimba z pychu, aby jemu Chudkovi ten pych napravil i s pokutou, a pan Beneš pověděl, že o tom nic nevie.

Václav podruh z Jaromíře [sv. p.].

R. IV. l. J. 28. b. *) Zde následovalo svědomí: „Jan pohonič Januov Chudkuov z předměstie Jaromířského“, ale jest přeškrtnuto. **) Čti: z Černožic.

1887.

Mezi Bartošem od Ruože červené z domu někdy pánuov z Rožmberka v Starém městě Pražském, puovodem s jedné, a Antošem soukeníkem, měštěnínem Nového města Pražského, pohnaným s strany druhé. 1511, 1. listopadu.

Sabbato Omnium sanctorum. Vaněk z Klatov u. p. n. k. s. t.: To mi vědomo, že sem chodil k Antošovi soukeníku, měštěnínu Nového města Pražského, se dvěma puohony od úřadu páně z Pernšteina k žádosti Bartoše od Ruože červené z domu pánuov z Rožmberka. I nebylo samého Antoše doma, než manželka jeho, a já ptal sem sě, kde jest pán; a ona pověděla, že jest jel na lov. I kdež sem já před ni ty dva puohony položil, ona jimi hodila na schod.

Klimeš Zedník v Praze bydlející u. p. n. k. s. t.: To mi jest v paměti, že jsem chodil se dvěma puohony od úřadu páně z Pernšteina JMti k Antošovi soukeníku, měštěnínu Nového města Pražského, po dvakrát sám druhý. Jednú

sem ho doma nalezl i dával sem mu ty puohony, a on jich nechtěl vzíti a tak pověděl: Nemám jich nač vzíti a nechci jich vzíti; však sem prve pověděl, že jich nechci vzíti. Potom na zajtří ráno opět podruhé nesl sem ty puohony sám druhý. Tu jest samého Antoše doma nebylo, nežli sama hospodyně. I položili sme je před ni, a ona jimi hodila na schod. A my pak šli sme pryč. A byli sme posláni od pana Bartoše z domu pánuov z Rožmberka z Starého města Pražského.

Feria V. die Leonardi [6. listop.]. Vaněk obyvatel Starého města Pražského u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že sem nosil dva puohony od Bartoška z domu Rožmberského na Nové město k Antošovi soukeníku. A on jich přijíti nechtěl; pověděl tak, že nevím jich nač přijíti a nevím, co je v nich.

R. IV. l. J. 29. a.

1888.

Mezi panem Janem z Kolovrat a na Novém Hradě puovodem s jedné, a Vilémem z Vřesovic a na Doubravské Hoře pohnaným s strany druhé. 1511, 3. listopadu.

V pondělí po Všech svatých. Řehoř rychtář z Leské, člověk páně Januov Novohradského, u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že jest mi pravil Martin hajný z Leské, že jest kuoň, kterýž mu ukraden, voptal v Trnovanech u žida. My sme přišli před rychtáře Trnovanského, a on žida obeslal; a žid pravil, že kuoň má pán jeho, pan Vilém, že jest jej dal svému pánu. Tehdy sem přišel na hrad ku panu Vilémovi z rozkázánie pána svého s Martinem hajným, tu žádost sem vzložil pána svého vo ten koník jeho hajného, aby mu vrácen byl. Tu jest pan Vilém pověděl, že ho nevrátí, leč svědomí vystavíme hodné, že jest to téhož hajného kuoň, a když židu zaplaceno bude, co jest zaň dal. Potom k žádosti naší ukázali nám ten kuoň. Tehdy sem já pověděl, že znám tento kuoň a že chcme provésti dobrými lidmi i tvými, že jest to Martina hajného, páně člověka, kuoň. I ještě sem žádal jednú pana Viléma, aby ten kuoň jemu Martinovi vrácen byl. Pan Vilém pověděl, že nevrátím, leč mému židu zaplaceno bude, co jest zaň dal. Potom ještě žádal sem pana Viléma, aby ten kuoň zachoval u sebe, až se o to s pánem svým poradíme.

Jiřík rybák z Šepetel u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když sem k prozbě Martina hajného, člověka páně Novohradského, ku panu Vilémovi na Doubravskú Horu vo kuoň, kterýž témuž Martinovi ukraden, přišel, tehdy pan Vilém votázal sě, co by nám potřebí bylo. I mluvili sme mu o ten kuoň, jako jest u něho, u pana Viléma, aby jemu Martinovi vrácen byl. A on pan Vilém votázal sě: Přiříkáte-li, že jest ten kuoň jeho? A my sme pověděli, že známe, že jest jeho, i také jiní dobří lidé znají. A pan Vilém řekl: Já káži kuoň hned vrátiti, než mému židu abyšte peníze dali, zač jest jej koupil, aneb sě s ním umluvili. Tehdy Martin hajný pověděl, že já nechci po druhé koně kupovati; byla by to obtížná věc mně. Tehdy

pan Vilém řekl: Nemysl sobě toho ani tvuoj pán, by byl mohovitější, než jest, že tomu nic neučiní, leč mému židu peníze dány budou, zač jest kuoň koupil. Naloží-li tvuoj pán sto kop, já dvě stě naložím, že ho nevrátím, leč mému židu peníze dány budou, zač jest jej koupil; a kuoň nestojí za štyři peníze.

Beneš z Solan, člověk páně Solského, [sv. p. s dodatkem:] Tvuoj pán smí-li naložiti sto kop, a já naložím dvě stě, a koník nestojí za štyry peníze.

Duchek z Šepetel [sv. p.].

Valentin z Šepetel [sv. p. s dodatkem:] Pan Vilém mu pověděl: Poněvadž ho nechceš vyplatiti, já po žida pošli, a onť jej prodá. Potom opět tak pan Vilém pověděl: Tvuoj pán ho nevezme, by byl mohovitější, leč prve mému židu zaplaceno bude, co jest za kuoň dal. Však ví pán, jaká práva mají v Čechách. Naloží-li pán sto kop, já naložím dvě stě; a kuoň nestojí za štyři peníze.

R. IV. l. K. 1. a.

1889.

Mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města Českého Brodu s jedné, a panem Zdenkem z Klinšteina oc s strany druhé, o voves spasení. 1511, 4. listopadu.

MDXI° feria III. post Omnium sanctorum. Matěj Vandera, rychtář Stomířský, u. p. n. k. s. t.: Jest mi to svědomo, když sme byli vedeni od Brodských, od purgmistra a konšeluov, na tu škodu v vovsě páně Škvořeckého k Tismicím, ten pondělí před svatým Havlem již rok tomu minul, tu sem viděl v hrstech voves vohnilý skrze jeho páně Škvořeckého nedbanlivost, že ho dlouho nesklidil.

Václav Danieluov z Stomíř [sv. p.]

Řéha Boubel z Štomíř u. p. n. k. s. t.: Páni Brodští nás požádali, ten pondělí před svatým Havlem již tomu rok minul, abychme vyšli na škodu páně Škvořeckého do vovsa k Tismicím. Tu jsme při jednom konci zmatený viděli; nemohli sme nic porozuměti; než dále v honech uzřeli sme hrsti vohnilé, protože ho dlouho nesklidil. Ale tu jest dobytek nikdy ještě nebyl, než samo shnilo, že do slámy nic nebylo pro jeho nedbanlivost.

Řéha Rohatka z Štomíře u. p. n. k. s. t.: Když nás páni Brodští žádali, abychme vyšli na škodu páně Škvořeckého do vovsa k Tismicím, i vyšli sme a uhlédali sme s jednoho konce zmatený, ale nevíme jakým dobytkem, von-li jest zmát, když dobytek zajímal, či kto jiný žena voly tudy. Než to sme poznali, když sme dále vešli, že jest nebylo ničímž hnuto, než tak hnuoj ležel na poli, shnilé hrsti, a vytříno že nic nebylo. A to sě dálo ten den před svatým Havlem. A to tudy sě stalo, že ho nechal dlouho na poli.

Matěj Kyvín z Štomíř [sv. p.]. Vondrák Halaš z Štomíř [sv. p.].

Blažek z Štomíř u. p. n. k. s. t.: Když nás žádali páni Brodští, abychme šli do vovsa páně Škvoreckého k Tismicím, kdež pravili, že pan Škvořecký jim

Brodským dobytek zajal. Na přední hony k městu vedli nás. Tu sme našli zmatený voves; pak dále na druhé hony všedše, našli sme voves v hrstích nehýbaný, než sám tak leže vohnil a vopadl, že jest ho dlouho nesklidil. Tu sme my nic jiného vyrozuměti nemohli, než že skrze nedbánie na tom vovsě stala sě škoda, neb jest přes právo jemu tak dlouho na poli ležel; však i to, což zuostalo celé, niczemaucz [k ničemuž?] nebylo, ne[ž] všecko shnilo.

Sabbato profesto Ambrosii MDXII° (3. dubna 1512). Jakub z Českého Brodu u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když od pánuov Brodských byli sme posláni za panem Škvořeckým, když jim Brodským odjal týž pan Škvořecký dobytek, tehdy on pan Škvořecký jel proti nám i mluvil k nám tak: Proč mě honíte? A my sme mu pověděli: Pane, že my vás nehoníme. Potom opět pan Škvořecký řekl: Nehoňte mě, nebť vás některého zastřelím. Pak přijel Jirsa na koni od pana purgmistra a ode pánuov Brodských, prose jeho pana Škvořeckého: Milý pane Zdeňku! Poslal mne pan purgmistr a páni, jestliže jest vám ten dobytek škodu učinil, že chtí, abyšte obvedli dobrými lidmi, a že vám všecko nahraditi chtí. Ale on pan Škvořecký nechtěl, zvolal na Kůta: Co mě vostupujete? V tom vodjel a lál škaredě. Pak když předběh před dobytek, vobrátil se zase na nás, i střelil na nás i jiní služebníci jeho. A když on pan Škvořecký i s těmi služebníky svými vodjel, my sme dobytek zajali zase.

Martin z Českého Brodu u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když sem se k tomu trefil, an pan Škvořecký dobytek zajal Brodským, mluvil jest k němu ku panu Škvořeckému Jirsa a Kuot, posláni jsúce od pánuov Brodských: aby pan Škvořecký toho dobytka neráčil hnáti, praviece týž Jirsa a Kuot, že mu všecky škody zaplatiti chtí páni Brodští; a ty škody aby pan Škvořecký vobvedl. Ale on nechtěl, a s tím od nás odběhl i střílel na nás z ručnice s služebníky svými. A my, když on pan Škvořecký s těmi svými služebníky pryč ujel, zajali sme zase dobytek.

Vaněk krajčí v Starém městě Pražském obývající u. p. n. k. s. t.: Byl sem v Brodě Českém u Košťála řezníka. Tehdy jest pachole jeho Košťálovo přiběhlo domuov i pověděло, že pan Škvořecký tepe voly. I běžel sem tam. Tehdy Jirsa jest k němu ku panu Škvořeckému mluvil: Nerač kvapiti s tím dobytkem; pan purgmistr mne poslal, aby ty sobě tu škodu obvedl, že se páni chtí o to s tebú smluviti. Tehdy jest sě k tomu Kuot přimluvil. I pověděl mu Škvořecký: Chlape, nevostoupaj mě, že mi chceš zrádně, Kuote, a nešlechetně učiniti; vidím, chlapi, že vás přibývá. A ty, zrádce Kuote, hleď svého! A v tom prch na koni, vobrátil kuoň svuoj i udeřil k nám z ručnice. Tehdy sú jeho (tři) služebníci také stříleli. I s tím jest hned pryč běžal, jakž vystříleli. A když jsú utekli, tehdy sme my ten dobytek zase zajali.

Zigmund z Prahy [sv. p.]. R. IV. l. K. 2. b.

1890.

Mezi panem Zdeňkem z Klinšteina a na Škvorci puovodem s jedné, a Jirsú Janem, Prasátkovým zetěm, Janem Šoldíkovým synem a Pavlem Kůtem, obyvateli města Českého Brodu, s strany druhé. 1511, 4. listopadu.

Feria III. post Omnium sanctorum. Pavel písař páně Škvořeckého u. p. n. k. s. t.: Když sme jeli se pánem k Tismicím, viděl jest pán ve škodě dobytek v vobilí, i kázal nám jej zajíti. A my jej zajali a hnali sme jej až k Límuzóm. Tehdy Brodští honili sú nás, a přiběhl Jirsa ku pánu, řekl tak: Pane Zdeňku, pusť nám ten dobytek! A on řekl, že chce vedle zřízenie zemského na rukojmie dáti dobytek. A Jirsa řekl, že nám to nenie poručeno, abychom jej měli vyrukovati. I řekl on Jirsa: Nedajte hnáti! I ponúkl všech: Bíte, zabíte vyjebené z kurvy syny a zrádce! I prchli ku pánu, a pán zabodl kuoň a zavolal na nás: Běžte, běžte! A tak jsú nám dobytek odjali.

Jíra služebník páně Škvořeckého [sv. p.].

Petr z Nové Vsi u. p. n. k. s. t.: To mi jest vědomo, že jest přišel Jirsa ku panu Škvořecskému, když Brodckým pan Škvořecký dobytek zajal, a mluvil k němu tak on Jirsa: Pane Zdeňku milý! Poslal mě pan purgmistr a páni k VMti, abyšte jim ten dobytek vrátili; bude-li vám jaká škoda, že vám káží napraviti. Proti tomu pan Škvořecký pověděl: že mu sě to nezdá učiniti, než že sě chci podle práva zachovati, abyšte ten dobytek vyručili. A druhý soused Kuot pověděl: že jest dosti, když pan purgmistr VMti za to přiřiká. A mezi tím pan Škvořecký řekl: Ujeď sobě hurvu mater, Kuote! Nepřistúpaj! A zabod kuoň, jel pryč a střílel mezi nás ze tří ručnic; i vystřílev jel pryč. A oni Brodští dobytek zajali.

Jíra z Nové Vsi [sv. p.]. Mikeš z Nové Vsi [sv. p.].

Duchek z Nové Vsi [sv. p.].

R. IV. l. K. 4. b. Srov. svědomí č. 1889 na str. 479.

1891.

Mezi Heřmanem z Petrovic s jedné, a panem Václavem Bezdružickým z Kolovrat ɔc s strany druhé. 1511, 4. listopadu.

Feria III. ante Leonardi. Petr z Nového města od svatého Jindřicha z Mihulovic domu u. p. n. k. s. t.: To mi jest v paměti, když pan Petrovský seděl na hradě Pražském, přišel ke mně syn jeho Petrovského, jsa služebníkem u pana Košáteckého, a pravil, že otec jeho pan Petrovský kázal, abych já mu kuoň, kterýž sem měl u sebe jeho Petrovského, vydal. I nebylo mne doma, a žena mu ho nedala pojíti. Když sem přišel, ptala sě mne, má-li jej vydati, a já sem jí rozkázal, aby vydala, poněvadž pan Petrovský rozkázal. Potom, když sem opět doma nebyl, pojal ten kuoň jeho Petrovského syn, ale byl služebníkem u pana

Košáteckého. Toho já nevím, kázal-li jest Petrovský či nekázal; než slovem jeho jest kuoň vymluven.

R. IV. 1. K. 7. a.

1892.

Mezi Bartošem od Ruože červené z domu někdy pánuov z Rožmberka v Starém městě Pražském puovodem s jedné, a Antošem soukeníkem, měštěnínem Nového města Pražského, pohnaným s strany druhé, o klenoty. 1511, 5. listopadu.

Feria IV. ante Leonardi. Marta soukenice, měštka Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mi jest v paměti, že když umřela nebožka Markéta, manželka Bartošova z domu Rožmberského, v domě svém na Novém městě, nalezla sem prsteny stříbrné, šestnást jich bylo, a dva křížky, jeden pozlacený a druhý nepozlacený, také stříbrný, a korálový páteř a řetízek stříbrný v malé truhlici. Při tom stála Marta sladovnice. I dala sem je Antošovi soukenníku, měštěnínu Nového města Pražského, v ruce. A bylo to všecko v čepečku. I dal dceři mé ten čepček, ale klenoty všecky ty nevím, kam jest děl; než viděla sem, že jest je zasě do truhlice vložil; pak ta truhlice tu zuostala panu Bartošovi, ale já nevím, klenoty kam sú sě děly. Potom vyšed ven Antoš ze sklepu: Paní Marta! Poď, pohleďme na ty zlaté, jaké jsú. Pak všedše do sklepu zasě, nalezli sme groše v velké truhle. Marta Kárnice je s pytlíkem vyňala z truhly i dala je panu Antošovi v ruce, a pan Antoš je vsypal do medenice; a já sem mu řekla: Crčí ty groše, nesypte jich do medenice. A on sypal mi je do klínu. Potom s Martú Kárnicí vsypali sme je do pytlíku zasě, a pan Antoš vložil je zase do truhly. I zavřevše sklep, šli sme pryč; ale pan Antoš klíče vzal od sklepu.

Marta sladovnice, měštka Nového města Pražského z Šilinkové ulice, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když sem byla ve sklepě v domě na Novém městě, tu kdež manželka Bartošova, který jest v domě Rožmberském, umřela, tu sem viděla, že pan Antoš soukeník z truhlice vyňal klenoty, prsteny. Bylo jich šestnást, pozlacené i nepozlacené, a páteř korálový. Vohledav je i vložil je zasě do té truhlice, a groše bílé v koženém pytlíku vyňav také on pan Antoš z truhly, vohledav je i vložil zasě.

V sobotu před svatým Klimentem [22. listopadu]. Pavel tovaryš soukenického řemesla, měštěnín Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Když umřela Markéta Bartošova žena, který jest v domu páně Rožmberského, přišel tam Antoš soukeník do jejího domu na Novém městě Pražském, i hledajíce ve sklepě též nebošce Markétě šlojíře, čím by ji zavili, nalezla jest Mikulášova žena, Marta soukenice, v truhlici v brunátném feflíku prsteny a páteře zavá-

zané. I vohledav je Antoš, vrhl je do truhlice. A ta truhlice tu vostala s těmi klenoty ve sklepě. A týž Antoš soukeník vzal od sklepu klíče.

R. IV. 1. J. 30. a. Srov. svědomí č. 1887 na str. 477.

1893.

Mezi Janem Pechancem z Kralovic, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a knězem Matiášem z Třebska, mistrem špitálským ɔc, i vším konventem téhož kláštera s strany druhé. 1511, 5. listopadu.

Feria IV. ante Leonardi. Duchek Břežák z Milčovsi rychtář, člověk páně Pechancův, u. p. n. k. s. t.: To mi jest v paměti, že pan Pechanec, kdyžkolivěk přijel po úrok na svatého Havla neb na svatého Jiří do Milčovsi, že jest nebožtíku Václavovi Pšovskému [ze Pšova] vdycky dával kopy dvě, tři na nějaký list, kdež jemu Václavovi padesát kop dlužen byl.

Vaněk krčmář z Milčovsi, člověk páně Pechancuov, [sv. p.].

Václav Rys z Milčovsi, člověk páně Pechancuov, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že náš pán dával nebožtíku Václavovi Pšovskému při každém úroce, při svatohavelském i při svatojiřském, kopy dvě nebo tři anebo štyry. A to já pamatuji, že sě dálo od desíti leth.

Jakub Hejtmanuov syn z Milčovsi [sv. p.].

Jan Foyt z Milčovsi, člověk páně Pechancuov, [sv. p.].

R. IV. 1. K. 8. a. Srov. svědomí č. 1866 na str. 463.

1894.

Mezi panem Wolfem Ryzmberským z Janovic s jedné, a panem Mikulášem z Říčan a na Štěkni s strany druhé, o perly. 1511, 6. listopadu.

Feria V. Leonardi. Joannes písař páně Wolfuov u. p. n. k. s. t.: Toto mi jest dobře v paměti a sem toho dobře svědom, že před léty, když pán muoj, pan Wolf Ryzmberský, ještě byl na Ryzmberce, já jsa u něho písařem, při tom sem byl, že pan Mikuláš Kavka z Říčan poslal jest pánu mému panu Wolfovi služebníka svého Václava Němce, a píše a prose, aby mu pójčil deset lotuov perel; kdež pán muoj k žádosti jeho puojčil jest jemu deset lotuov perel a po témž Václavovi Němcovi je poslal.

[Později připsáno:] Anno domini MDXII° feria II. die invencionis sancte Crucis [3. května]. Fabian Lestrl ze Gdyň u. p. n. k. s. t.: Před některými časy, když pan Wolf z Janovic Ryzmberk držel, tehdy pan Mikuláš Kavka poslal ku panu Wolfovi služebníka svého Němce, prose jeho pana Wolfa, aby mu pójčil desíti lotuov perel. Tu sem já při tom byl, když mu jich pójčil, a jest mi to dobře svědomo.

R. IV. 1. J. 29. b. Srov. svědomí č. 1851 a 1860 na str. 454 a 459.

1895.

Mezi panem Michalem z Chlumu a z Košmberku puovodem s jedné, a panem Václavem z Říčan a na Podmoklech pohnaným s strany druhé, o sedm kop gr. 1511, 6. listopadu.

Feria V. die Leonardi. Jan z Čeština Kostela, písař páně Michaluov JMti, u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo a v paměti, že pán muoj JMt, pan Michal, upomínal Václava Říčanského při počtu z sedmi kop grošuov českých pójčených. A týž Václav z Říčan řekl jest, že jest je dal Hynkovi Nakserovi. A to týž Václav provésti měl, i neprovedl.

Šimek písař páně Michaluov z Kostelce [sv. p.].

Petr písař páně Slavatuov z Chlumu [sv. p.].

R. IV. l. K. 8. b.

1896.

Mezi panem Michalem z Chlumu a z Košmberku puovodem s jedné, a panem Václavem z Říčan a na Podmoklech pohnaným s strany druhé, o to, kdež bral s lidí jeho Michalových. 1511, 6. listopadu.

Feria V. die Leonardi. Jan z Štěštína Kostela, písař pána svého JMti, u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo a v paměti, že Václav Říčanský pánu mému JMti, panu Michalovi Slavatovi z Košmberka počty dělal; ale z těch peněz, kteréž měly přijíti pánu mému JMti panu Slavatovi z těch lidí, kteříž v puohonu položeni jsú, že jest z těch peněz pánu mému JMti počtu nedělal.

Šimek písař z Kostelce [sv. p.]. Petr z Chlumu písař [sv. p.].

Jan Dub z Kasanic, páně Michala Slavaty z Košmberka člověk, u. p. n. k. s. t.: Dal sem panu Václavovi Říčanskému puol kopy grošuov; pak potom mě pan Václav Říčanský vsadil pro puol třetí kopy osm grošuov, a potom mě dal na rukojmie na hotové penieze. I zastavil sem mu rukojmie Pešíka z Hroznic a Pruochu z Vlkové, a ti za mne slíbili do Vti neděl. Pak sem já je vypravil, když ten čas přišel, jako dobré lidi. Tomu již dvě létě minuly. K tomu sme napomínáni nebyli od té chvíle.

Prokop z Vlkové, služebník páně Michala Slavaty, u. p. n. k. s. t.: že sme slíbili za Duba panu Václavovi Říčanskému za puol třetí kopy a za VIII grošuov do pěti nedělí. A potom Dub k nám přišel v těch pěti nedělech, pravě nám, že jest nás již vypravil jako dobré lidi, a z toho nám děkoval. A od té chvíle žádný nás z ničehéhož nenapomínal, až teď tepruv.

Jíra Pešík z Hroznic [sv. p.].

Pavel z Pobipes, člověk páně Slavatů, u. p. n. k. s. t.: Byl sem dlužen pánu JMti nadepsanému loučních a lesních peněz V kop grošuov a pět grošuov českých, i dal sem je panu Václavovi Říčanskému. I když mě jest z těch

peněz napomenul Jan písař páně JMti, tehdy sem já pojal s sebú tři člověky, i šel sem ku panu Václavovi a napomenul sem pana Václava před těmi lidmi, aby mi ty penieze dal. A on mi tak pověděl, že jest pánu JMti učinil počet ze III kop grošuov bez Vti grošuov vše českých. A pán jest tomu odpor učinil. A vostatek mi pan Václav řekl dáti, i nedal.

Vaněk z Pobipes u. p. n. k. s. t.: Když byl Pavel pánu JMti svému V kop grošuov dlužen za lesy a za lúky, tehdy jej páně písař z toho napomínal. I pojal mě jest Pavel a Duba a Tomíčka z Kasanic ku panu Václavovi Říčanskému, napomínaje jej z těch peněz. A on pan Václav Pavlovi pověděl, že jest za něho pánu JMti počet udělal ze III kop grošuov. A pán tomu odpierá.

Jan Dub z Kasanic [sv. p.].

Vávra z Čeština Kostela u. p. n. k. s. t.: Dělal sem u Podmuk na lese z XVI grošuov bílých, i řekl za mne dáti panu Václavovi Říčanskému ourok.

Vondra z Podolé u. p. n. k. s. t.: Že jsem dal za Vávru XVIte grošuov českých úroka panu Václavovi Říčanskému.

Jan Průča z Milotic u. p. n. k. s. t.: Měl sem při s panem Václavem Říčanským vo jednu kopu grošuov, když sem byl vostal ouroka po dvakrát. A když mě jest pan Václav z ní napomenul, tehdy sem já mu ji uručil dobrými lidmi, a potom sem mu ji dal. A toho sú svědomi ti dobří lidé, kteří sú za mě slíbili.

Jíra z Hroznic u. p. n. k. s. t.: Vyručili sme Průču z Milotic od pana Václava Říčanského po jednu kopu grošuov. I tomu sú tři léta, a nikda nás pan Václav z toho dluhu nenapomínal. A Průča potom zšel se s námi, poděkoval nám a pověděl, že nás jest vypravil jako dobré lidi.

Jíra Fučík z Vlkové [sv. p.].

Kříž z Milotic u. p. n. k. s. t.: Když sem zaseděl starého ouroka XL grošuov bílých bez puol groše českého, i v tom sem fraymarčil dědinou s Janem Tkadlíkem. I přidal mi Jan Tkadlík ty peníze, a pan Václav Říčanský ty peníze vzal nadepsané. A toho sú svědomi rychtář od Čistna Kostela, neb sú u něho kladeny, a Tkadlík náměstek muoj.

Jan z Čenovic Tkadlík u. p. n. k. s. t.: Položil sem Křížovi XL grošuov, když sme fraymarčili na dědinu u rychtáře v Čestnokostele. A pan Václav je vzal za Kříže v úroce.

Václav z Čestna Kostela rychtář u. p. n. k. s. t.: Položil Jan Tkadlík XL grošuov u mne na právě Křížovi z Činovsi. Ty pan Václav Říčanský vzal v úroce starém z Činovic za Kříže. I nevostává Kříž z těch ouroků starých Činovských nic.

Beneš z Čeština Kostela u. p. n. k. s. t.: Že pan Václav Říčanský viní mě z úroka z jedné kopy grošuov a ze IV grošuov vše českých; a já sem mu všecky dal a nic sem pánu JMti nezadržel.

Václav z Češtině Kostela rychtář u. p. n. k. s. t.: Dal sem za Beneše úroka panu Václavovi Říčanskému XVI grošuov bílých, a též na jiný úrok puojčil sem mu VIII grošuov, a vo vostatek Beneš učet se s panem Václavem, že mu nic nezuostává u mne v domě.

Šimon ze dvora z Karlovic u. p. n. k. s. t.: Že mám činiti s panem Václavem Říčanským vo puol třetí kopy grošuov, z kterýchž mě pan Václav viní. A já sem mu je dal a nic mu nejsem dlužen. A mám na to svědomie Pavla z Karlovic souseda, a znal mi se před ním pan Václav, že mu nic dlužen nejsem a že mě nemá z čeho napomínati. A k tomu mám také na svědomie faráře z Češtíně Kostela; neb jest nás pan Václav předeň zavolal a před ním pověděl, že mu nic dlužni nejsme a že nás nemá z čeho upomínati.

Pavel z Karlovic u. p. n. k. s. t.: Že pan Václav Říčanský pověděl před farářem Češtněnským, že nejsú ze dvora z Karlovic nic dlužni a že jich nemám z čeho viniti.

Vondra od Čestně Kostela u. p. n. k. s. t.: Řezal sem sekaninu u pana Václava Říčanského. I měl mi pan Václav vyraziti úroka VI grošuov bílých. A toho jest neučinil. A mlátil sem dva dni; za ty mi také měl vyraziti II groše na úroce, a také mi nevyrazil.

Martin Pivce z Čenovic u. p. n. k. s. t.: Když sem u pana Václava Říčanského dělal, i voddělal sem u něho jednu kopu grošuov na úrok, a on pan Václav jest té jedné kopy grošuov za mě ouroka nedal.

Kuba z Chotimiřic u. p. n. k. s. t.: Že sem koupil u pana Václava Říčanského les za pět a za puol kopy grošuov, a že sem mu těch puol kopy a pět grošuov dal, a na to sem teď zprávu učinil, a k tomu mi Jan truhlář z Břaslavic peněz puojčil. A již tomu minula tři léta před svatým Václavem, a nižádný mne z toho nevinil.

Matěj z Černčic u. p. n. k. s. t.: Vinil mě pan Václav Říčanský z VIti kop a ze XXti grošuov českých, a já sem je jemu dal, a toho pokázati mohu svědomím; a na LXX grošuov bez dvú, za to sem správu učinil, a k tomu ještě svědka mám na XLII grošuov bílých.

Jan Jech ze Čestíně Kostela podruh, služebník páně Svadbuov, u. p. n. k. s. t.: Že sem toho dobře svědom, že Matěj z Černčic dal panu Václavovi Říčanskému IV kopy X grošuov českých úroka.

Burjan z Čenovic [sv. p.].

Kříž z Žandova u. p. n. k. s. t.: Že sem dal Mikulášovi z Nešpeřic puol kopy V grošuov, aby je dal panu Václavovi Říčanskému. A ty mu jest Mikuláš dal. A k tomu mi pan Václav dlužen byl V grošuov bílých; těch mi také nedal od diela od hráze.

Jíra krčmář z Petrovic u. p. n. k. s. t.: Byl sem dlužen panu Václavovi z Říčan puol třetí kopy grošuov a patnást grošuov vše bílých, a mám na to svědomie Lána z Kasanic a Václava mlynáře z Podpetrovičí, že sem mu je dal.

Václav mlynář z Podpetrovičie u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že když sem vyručil z vězenie Jíru krčmáře z Petrovic od pana Václava z Říčan, kdež témuž panu Václavovi dlužen byl puol páty kopy grošuov míšenských a groš, slíbil sem zaň na ten zpuosob, aby vyplnil polovici ve dvú nedělech a druhú polovici v druhých dvú nedělech: tu jest mne Jíra krčmář vypravil jako dobrý člověk, a dal jemu panu Václavovi té puol páty kopy grošuov míšenských i ten groš.

Jakub Lán z Kasanic [sv. p.].

Jan Chotěměřička z Chotěmiřic u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, že sem byl zaseďal pánu svému panu Michalovi za úřadu pana Václava z Říčan puol druhé kopy grošuov českých; dával sem ty peníze panu Václavovi po dvakrát, a dodal sem mu štyry bílé, když řekl, že mu sě nedostává starých ourokuov; a těch dvadcet bílých že sem mu dal, rychtář Čestínský toho svědom.

Řéha z Černovic u. p. n. k. s. t.: Vyručili sme Jana Chotka z Chotěmiřic od pana Václava Říčanského na postavenie, že byl dlužen týž Jan panu Václavovi ourokuov starých puol druhé kopy grošuov českých. I dal je témuž panu Václavovi po dvakrát; po druhé mu sě nedostalo štyř bílých, a my rukojmie dopójčili sme mu jich. A pan Václav jemu Chotkovi pověděl: Vyplň staré ouroky.

Kříž z Milotic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když sme slíbili panu Václavovi z Říčan za Jana Chotěmiřičku za úroky za puol druhé kopy grošuov českých, kteréž zaseďal, i dal jest mu té puol druhé kopy grošuov českých.

Vaněk z Petrovic u. p. n. k. s. t.: Dal sem panu Václavovi Říčanskému štyrydceti bílých grošuov bez jednoho, a on mě nevymazal; mám na to svědomie krčmáře z Petrovic.

Jíra z Petrovic u. p. n. k. s. t.: Jest mi to dobře vědomo, že Václav z Petrovic dal panu Václavovi Říčanskému štyrydceti bílých bez jednoho ouroku, a on ho nevymazal.

Jíra Fučík z Vlkové u. p. n. k. s. t.: Jest mi to v paměti, že sem dal panu Václavovi Říčanskému, když u našeho pána byl purkrabí, štyry a padesát grošuov bílých. Z toho mne neupomínal nikdy až tepruv.

Matěj Mašek ze Kněže u. p. n. k. s. t.: Vyručili sme Jana Prášila od pana Václava Říčanského pod základ pro dvě kopě grošuov českých ouroka. I vypravil nás on Prášil. I šli sme ku panu Václavóvi, a on nás rukou dáním propustil.

Řéha z Čenovic [sv. p.].

Jan Kabát z Čeština Kostela u. p. n. k. s. t.: Zuostal sem byl ouroku panu Václavovi Říčanskému šestnást grošuov bílých, i voddělal sem mu jich na plotě

u Podmokl, tak že těch šestnást bílých on pan Václav měl za mě dáti panu Michalovi, našemu pánu.

Beneš z Češtíně Kostela u. p. n. k. s. t.: Dělali sme na plotích u pana Václava v Podmoklech, i měl sraziti šestnást grošuov bílých on pan Václav Janovi Kabátovi za to dílo, ješto týž Kabát ouroka byl těch šestnást grošuov bílých zuostal panu Michalovi JMti. I nesrazil.

Kuba příjmím Kubál z Čenovic u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti a vědomo, že sem dal tři kopy grošuov českých panu Václavovi Říčanskému a patnáct grošuov českých. I to sě nalézá, že jest mě on nevymazal.

Mikuláš z Čenovic u. p. n. k. s. t.: To mi jest vědomo, že sem dal panu Václavovi ouředníku štyry kopy a sedmnáct grošuov vše českých tak s tím, což sem vodpás na volech a voddělal i dal.

Matěj Matyka z Tamberka u. p. n. k. s. t.: Dal sem panu Václavovi Říčanskému, když byl u pána ouředníkem, tři kopy grošuov českých lesních peněz tímto zpuosobem: že sem dal rybníkářóm kopu grošuov českých z rozkázánie jeho páně Václavova, puol druhé kopy grošuov českých samému panu Václavovi a potom opět puol kopy grošuov českých.

Matěj Kapla z Tamberka u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že jest Matěj Matyka v mém domě panu Václavovi Říčanskému dal puol druhé kopy grošuov českých lesních peněz.

Martin Podolák z Čestína Kostela u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo a při tom sem byl, že Matěj Matyka dal panu Václavovi Říčanskému puol kopy grošuov českých lesních peněz. A pan Václav dal je rybníkářóm, a Matyky jest nevymazal.

Pavel z Karlovic u. p. n. k. s. t.: Jakož pravil pan Václav Říčanský, že bych mu zuostal sedm grošuov českých, nevostal sem peníze za jeho ouřadu nikdyž, a nikdy mě z toho nenapomínal.

Jan z Nešpeřic Markvartuov u. p. n. k. s. t.: Dal sem schovati rychtáři Čestínskému Matějkovi štyrydceti grošuov českých ouroku, aby dal panu Václavovi Říčanskému. A rychtář mu jest dal. A pan Václav rychtáři řekl: Nebeř od žádného bez písaře. A mám na to dva svědky, že jest ten ourok pan Václav od Matěje rychtáře vzal, Duba rychtáře z Vlkové a Prokopa Zemana také z Vlkové.

Jan Dub z Kasanic u. p. n. k. s. t.: Když sem byl rychtářem v Vlkovicích, napomínal pan Václav z Říčan Jana Markvartova z Nešpeřic z ouroka. A on tak pověděl: Však sem jej dal rychtáři Matějkovi z Čestině Kostela. I šel jest Jan Markvartuov k Matějkovi rychtáři tázat sě ho, dal-li jest panu Václavovi ten úrok štyrydceti grošuov českých. A Matějka šel s ním ku panu Václavovi. I řekl jest pan

Václav Matějkovi: A tys dal rychtáři, ale potom ho bez písaře nebeř. I neupomínal jest pan Václav Jana Markvartova více. A tomu sou štyři léta.

Prokop z Vlkové [sv. p.]

Vaněk z Oužic: Mám při s panem Václavem Říčanským vo štyrydceti grošuov českých a o puol groše; ty sem mu dal, a toho jest svědom rychtář z Tamberka Špíčník.

Jan s Nešpeřic, Markartuov syn, u. p. n. k. s. t.: Vzal pan Václav Říčanský od Jirsy z Nešpeřic štyrydceti grošuov českých. Pak pan Václav jim jich přel. I potom sě poznal pan Václav, že jest pozapomněl a že jest je vzal od téhož Jirsy.

Mikuláš z Nešpeřic u. p. n. k. s. t.: že jsem já vzal penieze od Kříže z Šandova a od jeho mateře, a čet sem je na stole v parkáně před maštalí na Čeština Kostele puol kopy V grošuov, a ty sem penieze dal panu Václavovi Říčanskému, kteréž jest sám pan Václav táhl. A V grošuov, kteréž byl dlužen pan Václav Křížovi za dielo, srazil také na úroce.

Vondráček Huňáček z Tamberka u. p. n. k. s. t.: Dal sem panu Václavovi XVI a puol groše ouroku a X grošuov vše českých popivného, a nevostal sem mu nic penieze jednoho [dlužen].

Jana Chaloupková z Tamberka u. p. n. k. s. t.: Že mi zuostává na sv. Jirský ourok, kterýž minul, pan Václav Říčanský XX gr. bílých.

Jíra z Oušic u. p. n. k. s. t.: Kdež mne viní pan Václav Říčanský z puol druhé kopy II grošuov českých, že sem mu je dal, a nic mu dlužen nejsem. A mám na to svědomie Jana, páně Zajímačova člověka, kterýž se mnú přijíti nemohl, že jej zbil kuoň.

Václav Mykan z Čakanova u. p. n. k. s. t.: Jakož mě viní pan Václav Říčanský z puol kopy VI grošuov, kteréž sem já jemu dal a nic jemu dlužen nejsem. A na to již jsem zprávu učinil.

Matěj Kapla z Tamberka u. p. n. k. s. t: Že Václav Mykan dal mi puol kopy grošuov českých peněz gerlických, abych já je dal panu Václavovi Říčanskému; kteréžto penieze já panu Václavovi sem dal za Václava Mykana úroka.

Burian z Čenovic u. p. n. k. s. t.: Že sem dal panu Václavovi Říčanskému dvě kopy puol jedenácta groše českého, a potom sem mu dal LXXXV grošuov bílých. A na to mám svědka Martina Pivcze z Čenovic.

Martin Pivcze z Čenovic u. p. n. k. s. t.: Byl sem při tom, když jest dal Burian z Čenovic panu Václavovi Říčanskému LXXXV grošuov českých.

Jiřík z Vlkové u. p. n. k. s. t.: Že sem dal panu Václavovi Říčanskému XXti grošuov bílých, a on mi jich zapřel. Potom sem naň svědomie uvedl, že mi se seznal.

Jíra z Mitrova u. p. n. k. s. t.: že když jest pan Václav Říčanský zapieral Jiříkovi z Vlkové XXti grošuov bílých, tehdy jest on Jiřík dovedl toho mnú, že mu jest je dal, a já sem toho dobře svědom.

R. IV. l. K. 21. a.—27. b. Srov. předcházející svědomí č. 1895.

1897.

Mezi panem Janem Špetlí z Janovic s jedné, a panem Bernartem z Walšteina s strany druhé. 1511, 7. listopadu.

Feria VI. post Leonardi. Havel z Bělé u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že pan Michalec nebožtík [seděním na Boleslavi] ráčil učiniti rozdělenie cestami Hlásnicí, kteráž běží od Bezdězí k Bezdědicím; co jest na západ slunce k Bezdězí, toho užívati měl úředník pan Hrušovský, který byl na Bezdězí; s druhé strany té cesty Hlásnice na vajchod slunce užívati měl pan Jan Těžký, úředník na Bělé. Pak cesta silnice, kteráž běží z Bělé do Němec, ta dělila hory, lesy až k mostu novému k vodě Ploučnici. Což jest na západ slunce k Polomeným horám, toho užívali k Bezdězí. Byl jest rybář Lipolt ve vsi Mimoni. Ten tu řeku Ploučnici najímal a platil polovici s té řeky na Bezdězí. Což jest s druhé strany na východ slunce té silnice, kteráž do Němec běží k novému mostu, té strany k Bělé užívali všemi věcmi. Tak sě pamatuji, a jest mi již vokolo šedesáti let.

Václav hajný z Voken u. p. n. k. s. t.: Tak paměť má jest, že nebožtík pan Michalec měl ouředníka pana Jana Huňatého na Bělé, a na Bezdězí pana Petra Hrušovského. Pak po tu cestu Hlásnici stal sě rozdíl panem Michalcem nebožtíkem: což bylo k vajchodu slunce po tu cestu Hlásnici, toho užívali k Bělé, a co bylo k západu, toho k Bezdězí. Jest pak jiná cesta, silnice; ta dělí také, tak že co jest s té strany na západ slunce, to k Bezdězí, a co na vajchod slunce, to k Bělé. Vedle té cesty silnice voda jest Ploučnice; s té puol vody plat šel k Bezdězí a s puol vody k Mimoni. A jest mi již vokolo devadesáti leth.

Beneš z Katusic, páně Stranovského člověk, [sv. p.].

Mikuláš z Březovic u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, když sem byl hajným za pana Jetřicha na Bělé, poslal po mě pan Špetle do Březovic, abych k němu přišel. Tu jest ke mně mluvil: Mikuláši, prodáváš mi les muoj, který jest k zámku Bezdězí po cestu Hlásnici, která běží od zámku k Bezdědicím. Budeš-li mi více prodávati, budu tě trestati, že sě tebou jiní káti budou. A potom po druhé mluvil se mnú jeda mimo Březovice, též abych neprodával toho lesu, který jest k Bezdězí po Hlásnici.

Jíra Smetanka z Březovic u. p. n. k. s. t.: Jest mi v paměti: za nebožtíka pana Jetřicha Buštěhradského byl ouředník pan Leva na Bělé, i jel s námi na lov. Tu sě sjeli u shnilých mostuov se panem Václavem, který byl úředníkem na Bezdězí. Tu jest pan Václav panu Levovi nedal léceti tu u shnilých mostuov u té silnice, která běží k Mimoni, pravě on pan Václav, že sou to grunty pána mého k Bezdězí.

Šimon Šich z Čisté u. p. n. k. s. t: To mi v paměti, že pan Leva byl ouředníkem u pana Jetřicha na Bělé. I kázal nám pan Leva na lov jeti. Jeli sme

tou silnicí, kteráž běží k Mimoni, i chtěli sme léceti na shnilých mostích pod touž silnicí. V tom pan Václav ouředník páně Špetluov přišed řekl panu Levovi, aby nelécel, že sou to grunty pána mého k Bezdězí, že já nedám léceti. I lécíno jest; proto ale nevím, kterak sú ouředníci sě o to srovnali.

Tuoma Vrabec z Čisté [sv. p.]. Adam z Čisté [sv. p.].

R. IV. 1. K. 28. a. Srov. svědomí č. 1712 na str. 358.

1898.

Mezi panem Zdeňkem z Klinšteina oc s jedné, a purgmistrem a konšely města Brodu Českého i vší obcí s strany druhé, o voves. 1511, 8. listopadu.

V sobotu před svatým Martinem. Petr rychtář z Nové Vsi u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když sem byl podle jiných veden na voves páně Škvořeckého k Tismicím, tu sem viděl na jednom místě zmatený; ale nevím čím. Dále pak byl shnilý a nebylo do něho nic.

R. IV. 1. K. 6. a. Srov. svědomí č. 1889 a 1890 na str. 479 a 481.

1899.

Mezi Annú z Kopidlna oc s jedné, a panem Zdeňkem z Klinšteina oc s strany druhé, o šubu. 1511, 8. listopadu.

Sabbato ante Martini. Mandelena z Mrzek vzavši to k své víře a k své duši, svědčila takto: To jest mi svědomo, že jest pan Jan, nebožtík páně Zdeňkův votec, dal paní Anně z Kopidlna, své manželce a páně Zdeňkově mateři, mocně šubu černým aksamitem pošitú; nepomním, kuní-li či sobolovú; vo kterúž pan Zdeník ji paní Annu pohnal.

R. IV. 1. K. 9. a.

1900.

Mezi paní Annú z Kopidlna oc s jedné, a panem Zdeňkem z Klinšteina s strany druhé. 1511, 8. listopadu.

Sabbato ante Martini. Mandelena z Mrzek vzavši to na svú víru, na svú duši, seznala takto: To mi svědomo, že jest devět krav přihnáno na Škvorec od pana Zdeňka, paní Anniného bratra, a tu sú zuostaly. A pan Zdeněk jí jich vrátiti nechce.

R. IV. 1. K. 9. b. Srov. předcházející svědomí č. 1899.

1901.

Mezi Bartošem od Ruože červené z domu někdy pánuov z Rožmberka s jedné, a Antošem soukeníkem, Nového města Pražského měštěnínem, s strany druhé, o groše. 1511, 8. listopadu.

Sabbato ante Martini. Pavel, tovaryš soukenického řemesla,

měštěnín Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Přišel pan Antoš soukeník, měštěnín Nového města Pražského, s panem Velvarským a s Makoderou a Řehoř soukeník do domu na Novém městě Pražském k nebožce Markétě, ženě Bartošově, kderý jest v domě Rožmberském v Starém městě, i hledali sú po smrti též nebožky Markéty, ženy Bartošovy, v tom domě jejím na Novém městě Pražském peněz před polednem neb o poledni. Tu sem já přišel k nim, a voni sě mne ptali, vím-li, kde peníze, abych jim pověděl. A já sem jim řekl: Kopajte! I šel sem od nich pryč. Toho já nevím tu chvíli, nalezli-li sú co čili nic. Potom jsú přišli, když kumplety zvonili, pan Antoš a Velvarský a Řehoř, měšťané Novoměští, ptajíc sě mne, vím-li, kde peníze, ke mně tuze mluvíce, abych jim pověděl. Já sem jim pověděl, že já nevím; vy víte. I řekli ke mně: Musíš kopati. Já sem jim řekl: Kde rozkážete, toť já učiním. I kázali mi nahoru. I šel sem, a v oulíčce jdúce do kuchyně, tu sem kopal. Udeřil sem dvakrát neb třikrát, porozuměl sem, že sú peníze, nechtěl sem kopati, kázal sem jim: Račte vohledati sami, abych neroztrúsil. Tehdy oni vzemše pytlík s těmi penězi, šli do kuchyně. Potom vohledavše, řekli: Kdež budeme víc kopati? Já sem řekl: Kdež rozkážete. I kopal sem hned od téhož místa nedaleko. Tu opět sem porozuměl, že sú peníze. Řekl sem jim: Račte ohledati. A tu ohledavše, vzali sú opět druhý pytlík. Potom když sú dobyli, opět vohledali. Potom svíčku sobě rozsvietiti rozkázali, hledali, zda-li by sě co kde vytrúsilo. I vohledavše, že nic roztrúšeno nebylo, vzavše peníze, šli pryč.

R. IV. l. K. 9. b. Srov. svědomí č. 1887 a 1892 na str. 477 a 482.

1902.

Mezi Ofkú Přínskú z Kuncdorfu s jedné, a knězem Matiášem z Třebska oc, mistrem špitálským oc, s strany druhé, o klenoty. 1511, 8. listopadu.

V sobotu před svatým Martinem. Anna Nosálka, hospodyně z páně z Plavna domu na Malé Straně, vzavši to k své víře a k své duši, takto seznala: Tu sem byla při tom, když Augustin biskup nebožtík biřmoval paní Ofku, paní Donatovú. A biřmoval ji Ofkou.

Dorota Nosálka, na Novém městě Pražském obývající, vzavši to na svú víru, na svú duši, takto svědčila: Znám paní Ofku Donátovou z mladosti, a jiného ména jí nevím než Ofka, a tím jménem Ofka biskup Augustin nebožtík biřmoval ji v Slovanech. Při tom sem byla.

[Později připsáno:] Feria IV. post Ambrosii [7. dubna] léta MDXII. Jan Zeman z Nového města Pražského u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že když sem byl u nebožtíka pana Alše Vřešťovského a u paní Ofky Přínské, že jí paní Ofce vdycky Ofka říkali. A potom, když byla biřmována v Slovanech od nebo-

žtíka pana biskupa Augustina, že jest také na tom biřmování Ofkou od téhož pana biskupa menována.

R. IV. l. K. 11. a.

1903.

Mezi Václavem Ruožkem, Starého města Pražského měšťěnínem, s jedné, a Petrem Haléřem z Jičíněvsi s strany druhé. 1511, 10. listopadu.

MDXI° v pondělí před svatým Martinem. Štěpán postřihač, Starého města Pražského měštěnín, u. p. n. k. s. t.: Když sem přišel k Petrovi Haléřovi na Nové město k Štrábochovuom, napomenul sem ho z dluhu z puol deváty kopy grošuov českých a jedenmezcítma grošuov českých. Tehdy on Haléř znal sě k tomu pravě, že dá, než pryč odjede. I tomu dosti neučinil.

R. IV. l. K. 12. b.

1904.

Mezi Václavem Ruožkem, Starého města Pražského měštěnínem, s jedné, a Janem z Vrchotic na Janovicích s strany druhé. 1511, 10. listopadu.

Feria II. ante Martini. Štěpán postřihač, Starého města Pražského měštěnín, u. p. n. k. s. t.: Když sem přišel k Janovi Vrchotovi k Červeným zvonóm na Nové město Pražské, napomínal sem ho z dluhu z puol sedmy kopy grošuov českých a šestmezcítma grošuov českých. Tu jest on řekl dáti, než pryč pojede, ty peníze. I nedal.

R. IV. l. K. 13. a.

1905.

Mezi Václavem Ruožkem, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a Mathiášem Dežím s strany druhé. 1511, 10. listopadu.

Feria II. ante Martini. Štěpán postřihač, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Přišel sem na hrad ku panu Mathiášovi Deží i napomenul sem ho z osmnásti kop grošuov českých bez desíti grošuov českých. Řekl jest on Mathiáš, že chce rád dáti, i před panem Bohuslavem Chrtem k tomu dluhu sě seznal.

R. IV. l. K. 13. b.

1906.

Mezi Zdeňkem Kladenským z Kladna s jedné, a Marketú z Rakovníka s strany druhé. 1511, 10. listopadu.

Feria II. ante Martini. Mikuláš Čapek, měštěnín města Rakovníka, u. p. n. k. s. t.: To mi vědomo, když sě dožádal mne Václav písař, nebožtík muž Markétin, abych jel s ním do Prahy, leželi sme tu v Oujezdci pod

Kladnem u sestry jeho Václavovy. Na zajtří ráno, když sme sě pryč strojili do Prahy, vynes on Václav s sestrú svú peníze s pytlíkem ze sklepu a dal mi je, abych je vložil na vuoz do truhlice. A já sem je vložil do truhlice. I jeli sme do Prahy ku panu Vlčihrdlovi, kdež nyní Péro bydlí. Tu jest on Václav poručil, abychme je přebrali a ssumovali, co jest jich. I bylo jich některá kopa, štyry neb pít, a sto kop na míšensko. Pak jest týž Václav vzal je od nás a vsul do pytlíka toho, nevím, kam jest je děl; než potom po smrti jeho Václavově Markéta, jeho manželka, dožádala sě mne s Rubínem, abychme ssumovali ty peníze, kteréž měl Zikmund lovec královský u téhož nebožtíka Václava, manžela jejího, tři sta kop grošuov míšenských. A my sme nalezli tři kopy zlatých uherských a načtli. Potom ona vzavši vsula je do váčku a nesla je ty zlaté do sklepu zasě. A zase vyšedši vynesla nám měšec s penězi. Vynesši řekla nám: Toto má býti sto kop Kateřininých, sestry nebožtíka Václava, jejího manžela, a bodaj jich bylo kop padesát. I vzala je táž Markéta zasě a schovala.

Petr Rubín, měštěnín města Rakovníka, u. p. n. k. s. t.: Když sem byl požádán některé léto minulé od nebožtíka Václava písaře, manžela Marketiného, abych s ním jel do Prahy, i udělali sme nocleh u sestry jeho, u Kateřiny v Oujezdě pod Kladnem. Potom když sme přijeli do Prahy ku panu Janovi Vlčihrdlovi do toho domu, jako Péro bydlí, i dal mi jest týž nebožtík Václav peníze s pytlíkem tvarožným s voza a kázal mi, aby je nesl na mazhauz nahoru, a rozkázal mi, abych je přebral s Mikulášem Čapkem a zvěděl, co které mince jest. A já sem to k jeho žádosti učinil. A když potom přišel, tázal sě, co jich jest, a já nad každú hromadú napsal, co jich jest; i ssumoval nebožtík sám, i bylo jich některá a sto kop míšenských. A on vsypal je do pytlíka jiného nového i nesl je pryč. A potom po smrti jeho žádala jest Markéta, manželka jeho, mne a Mikuláše Čapka, abychom k ní šli a tu summu, kterúž jim dal schovati Zigmund lovec královský, abychom ssumovali. A když sme zlaté přečtli, kteréž nám ukázala, i pověděla táž Markéta, že sě ta summa Zigmundova najde. Potom ssedši do komory i přinesla měšec s penězi a řekla k nám: Tutoť by mělo býti sto kop Kateřiny, sestry Václavovy, bodaj jich bylo padesát, jáť nevím, kamť jest je on děl.

Dorota z Jeruzaléma v Starém městě Pražském u. p. n. k. s. t.: To mi jest v paměti, že trestala Markétu z Rakovníka Kateřina, její nevěsta, tak jí pravieci: Mohla si dobře bez té starosti bajti a mně mé dáti. A ona Markéta řekla: Lidé mě na to vedli.

Paní Kateřina z Jeruzaléma u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, že Kateřina, nevěsta Markéty z Rakovníka, trestala jí Markétu a tak jí mluvieci: Mohlas ty, paní Markéto, dáti mně mé bez souduov a nesnází. A Markéta jí odpověděla: Vedli mě na to lidé.

R. IV. l. K. 14. a. Srov. svědomí č. 1838 na str. 448.

1907.

Mezi Petrem Petřkem řezníkem, měštěnínem města Hradiště Hory Tábor s jedné, a Janem, Petrem a Zdeňkem Malovci, vlastními a nedielnými bratřími z Chaynova, s strany druhé. 1511, 10. listopadu.

MDXI° feria II. ante Martini. Burian, měštěnín města Hradiště hory Thábor, u. p. n. k. s. t.: Jest mi dobře vědomo, když sem jel z Krumlova s jarmarku s Peléškem z Pacova, i řekl mi Peléšek: Buriane, mám dobré vyžle. A já mu řekl: Daj mi je. A on řekl: A já dám. A já mu řekl: Pošli mi je po někom. A on mi je poslal po řezníku. Tehdy potom prosil mě za ně Petřek řezník, a já jemu je dal.

Václav Radkovec, měštěnín Táborský, u. p. n. k. s. t.: Stál sem na rynku u nás na Táboře, a Petřek tržil pšenicí. A Lichvice Martin přišed, řekl mu: Hyn tvé vyžle vedou. A on Petřek šel hned za tím sedlákem, zavolal vyžlete, a ono naň skákalo. A týž Petřek vzal jej v náručie i řekl: Křečku, křečku, kdes sě to vzal? I pustil jej zasě. A sedlák ten řekl mu: Nech mi psa, však jest muoj! A pochytiv jej, prch s ním do ulice. A Petřek za ním s Martinem Lichvicí běže, řekl mu: Když jsi spravedliv, neutíkaj! A tu sedlák dobyv za pasem sekeru, posípal na Petřka. A Martin Lichvice vytrhl mu tu sekeru. Petřek řekl Martinovi Lichvicovi: Nech tak! A on nechal hned a povrhl sekerú na zemi. A Petřek popad vyžle i řekl: Když jsi spravedliv, poď k rychtáři. A sedlák zuostal tu, nešel; a Petřek vzav vyžle i šel domův.

Matěj Veselský, měštěnín Táborský, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, trefil sem sě k tomu, když Petr Petřek vábil vyžle od sedláka páně Malovcova na rynku u nás, a sedlák ten zasě k sobě jej vábil do třikrát asi, a vyžle běželo od jednoho k druhému. Potom Martin Lichvice řekl Petřkovi: Petře, vezmi psa; však víme, že jest tvuoj, víme, vod koho jej máš, že jej máš od Buriánka. Petřek vzav psa v náručí, pustil ho zasě. A sedlák popad psa i běžel s ním, a Petr s Lichvicí běželi za ním. Tu sem já viděl, že jest Petr nebil toho sedláka.

Jan Budín, řezník, měštěnín Táborský, u. p. n. k. s. t.: Tohoto sem svědom: Přišel sem náhodou, an Petr řezník pořiká sě o psa s páně Janovým Malovcovým pacholkem. A on ten pacholek psa vzal i běžel s ním do ulice, a pan Petr běžel za ním, a pan Martin Lichvice také za ním běžel. I vzal mu toho psa zasě pan Petr. A já sem tu neviděl, by on pan Petr Petřek toho pacholka bil ani pan Martin Lichvice.

R. IV. l. K. 15. b. Srov. svědomí č. 1830 a 1831 na str. 442 a 443.

1908.

Mezi Martinem Lichvicí, měšťanínem Táborským, s jedné, a Janem, Petrem a Zdeňkem Malovci, vlastními a nedílnými bratřími z Chaynova, s strany druhé. 1511, 10. listopadu.

Feria II. ante Martini. Václav z Tábora u. p. n. k. s. t.: Toho sem dobře svědom, že jest Martin Lichvice, co se dotýče toho psa, že jest ho se nedotekl ani ho bral; než stál tu při Petřkovi, kdy ho Petřek bral. A jakož pan Jan praví, že by pacholka jeho bili, pravím, že ho jest žádný nebil ani se ho dotekl.

Matěj Veselský z Tábora u. p. n. k. s. t.: Dobře mi to jest svědomo, že kdež pan Malovec pohání Martina Lichvici, pravě, že by jemu Martin Lichvice psa bral; já k tomu sem se přitrefil, a u Martina sem psa neviděl ani jsem toho viděl, aby mu jej bral.

Jan Budín, řezník z Tábora, u. p. n. k. s. t.: Že sem se k tomu trefil, když se krykovali pan Petr řezník s pacholkem páně Malovcovým; tehdy pacholek páně Malovcuov popadl psa i běžel s ním do ulice, a pan Petr běžel za ním. Tehdy pan Martin Lichvice také za nimi běžel, a když sú oba spolu pacholka postihli, pan Petr mu psa vzal. Ale pan Martin Lichvice jest ho nebral. A kdež pan Malovec praví, že by pacholka jeho bili, toho sem já neviděl, by ho kto bil.

R. IV. l. K. 16. b. **Srov. svědomí č. 1830, 1831 a 1907 na str. 442, 443 a 495.**

1909.

Mezi Mikulášem z Hořic s jedné, a Albrechtem Rendlem z Aušavy s strany druhé. 1511, [10. listopadu].

Mikuláš Pecingar z Bydžína a na Kokoříně takto svědčil: Že jest mi to dobře v paměti, když bylo u Hory, a král JMt ráčil úřad písařstvie zemského od pana Albrechta Rendle vzíti, tu jest pan Mikuláš Žďárský prosil krále JMti, aby ráčil rozkázati povědíti panu Hořickému, na jaký zpuosob jest písařství zdal. I když jest mu bylo rozkázáno, aby pověděl, i pověděl takto, že jej na ten zpuosob vzdal, že mu král JMt měl dáti tisíc kop grošuov českých a list na ně učiniti, a pan Rendl že mu měl puojčiti tisíc kop za štyry léta a dvě stě kop vydávati do jeho živnosti. I tu jest pan Mikuláš Žďárský mluvil: Milostivý králi! Tu ráčíte slyšeti, že pan Hořický vyznává, že ho tu pořádkem nevzdal, jakž zřízenie zemské ukazuje. A pan Albrecht Rendl pověděl: A já sě znám, že sem mu řekl pójčiti i vydávati, ale ne za úřad, než z své dobré vuole. I tak Žďárskému řekl: Kdyť bych svuoj všecken statek dal z své dobré vuole, vím, že by jej přijal. A pan Žďárský řekl: Ba přijal. I tu jest král JMt ten úřad k sobě přijíti ráčil. I prosil zaň pan Rendl zasě, a pan Pešík a pan Malovec a pan Hořický prosil také zaň. A to beru k své víře a k své duši, že jest v pravdě tak, jakož se svrchu píše,

a což sem tuto svědčil, že panu Rendlovi i panu Hořickému jiného nevím co svědčiti, než to, což svrchu psáno stojí.

R. IV. l. K. 17. a. Mikuláš Hořický z Hořic byl nejv. písařem od r. 1502—1509, Albrecht Rendl z Oušavy v l. 1509 a 1510, a napotom do r. 1512 Zdeněk Malovec z Chejnova.

1910.

Mezi Václavem Polácským z Polák s jedné, a Martinem Bubnovic z Voradčova, člověkem páně Wolfovým z Gutšteina, s strany druhé. 1511, 10. listopadu.

Feria II. ante Martini. Jiřík, krčmář ze Pšovlk, u. p. n. k. s. t.: Když Mareš jel z Rakovníka s trhu, tehdy za ním běžel kuoň vosedlaný, i vskočil jim mezi klichny a porazil jim jednu klichnu. Tehdy Mareš házel a odházel ten kuoň, a potom chtěli ten kuoň do dvora vehnati a nemohli. Tehdy jim ten kuoň po druhé vskočil mezi klichny zase. Tehdy sem na ně volal, aby kuoň lapili. A žádný k němu z nich nechtěl aneb nesměl. Tehdy pacholek Poláckého při tom stál. Tehdy sem já mu řekl, aby ten kuoň polapil; a on pacholek Polácského pověděl, že jest kuoň nešlechetný, že k němu nesměl. Tehdy tak naň dlúho házeli, až ho po druhé od kobyl odházeli. A on po třetí opět mezi klichny vskočil, a oni naň házeli, až mu voko vyházeli, i tepruv ten kuoň stál a dal se lapiti. A házeli naň dřievím.

Jan, kovář ze Pšovlk, u. p. n. k. s. t.: Když Václav Polácský poslal ke mně kuoň, abych mu jej ukoval, a pocholek jej u mne uvázal za povodec; a já potom když sem chtěl kuoň kovati, vzal jej pacholek za nohu, a kuoň mu nohu vytrhl a utrhl se z povodce a běžal ze dvora. A já na pacholka zavolal, aby vrata přiklopil. A on pacholek jakž vrata zavřel, tehdy se kuoň zase obrátil i běžel k zídce, chtě přes ni přeskočiti. Tehdy trefil se pacholek muoj k tomu nesa pivo, a já naň zavolal, aby mu nedal. A pacholek naň konví klátil. A kuoň přes to vždy přes zídku skočil. I jel tudy Mareš s klisnami a s vozem, a ten kuoň hned se jim mezi ty klichny vrazil a jednu porazil. Tehdy oni, kteříž sú při voze byli, odbili jej od těch kobyl. Tehdy oni chtěli kuoň chytiti, a on se na ně zepnul a zase mezi klichny vběhl. Tehdy Mareš nabrav dřievie přesekaného, chtěl na kuoň házeti; a já naň zavolal, aby neházeli, ale aby jej raději chytili. A z nich žádný k němu nesměl, ani pacholek jeho. Tehdy ten kuoň po třetí opět mezi klichny vskočil a odrazil jednu klichnu, a já na ně zavolal, aby klichnu chytili a do dvoru uvedli. A ten kuoň opět se zase k klichnám obrátil. A Mareš udeřil naň dřevem a v uoko jej uhodil. Tehdy pacholek páně Poláckého Maršovi lál, a Mareš jemu pacholkovi zase zláv, pověděl mu: Chtěl-lis kuoň mieti zdravý, bylоť jej uvazovati. Cos chtěl, abych já se tomu díval, ano mi se škoda děje? Ano by ty mi škodu dělal, i toběť bych se bránil. A s tím hned jeli preč.

R. IV. l. K. 31. a.

1911.

Mezi Lidmilú Zlatníkovú, měštkú města Litoměřic, s jedné, a Valentinem z Lukovec s strany druhé. 1511, 10. listopadu.

Feria II. ante Martini. Jan Formánek z Lithoměřic soused u. p. n. k. s. t.: Jakož sem pohnán od panie Lidmily Polencové, kdy, který den a který čas její nebožtík Václav Zlatník, manžel její, nemocen ležel a kterak jest rozkazoval koflík dáti Valentinovi Javorovi z Lukovec a v Lithoměřicích: i toho já nepamatuji, který den, než viem, že jest bylo v puostě. A což se koflíku dotýče dánie, to jsem já prve svědomie dal listem pod pečetí městskú, a k němu se znám pod touto přísahou a vuoli k tomu dávám, aby jej sobě kázala čísti. A což se dotýče toho, kdež se na mně vyptává, při jaké jest paměti byl: toho já neumiem pověděti, než že mu bylo dobře rozuměti, kdež pak v mém svědomí listovním i to se lépe bude rozuměti. A což se Bohuslava dotýče, o tom mně nic svědomo nenie.

Tomáš konvář z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: Jakož jest mne pohnala Polencová, kterého času a který den manžel její nemocen byl: to pamatuji, že jest v puostě bylo; a v které paměti jest byl, to mi jest vědomo, že jest dobře mluvil; a kterak jest ten koflík řiedil, že jiného svědčiti neviem co, než což sem Javorovi z Lukovec svědčil. A k tomu jest vuole má, aby sobě to dala čísti, když jí potřeba toho. A co se Bohuslava dotýče, jakož jest mne pohnala, abych jí seznal, že jest z hospody utéci chtěl a na cestě, když jsme domů jeli: já vo tom nic neviem.

Mathúš Rachtabský z Lithoměřic u. p. n. k. s. t.: Jakož pohnán jsem k seznání Polencové, kterého času nebožtík manžel její rozkazoval dáti koflík a na který den Valentinovi Javorovi z Lukovec: toho v paměti nemám, na který den, než pomním, že jest bylo v puostě a že jest mu rozomně jej rozkazoval dáti, že mu bylo dobře rozuměti. A jakož mě dále ptá, v kterých slovích: že já jí tu vuoli dávám, kdež má prve zapsané svědomie, aby sobě kázala čísti. A co se Bohuslava dotýče, tu já seznávám podle jeho zprávy, že jest on před svědomiem neutíkal ani po té při utéci jest chtěl; neb jest s námi zase domuov přijel a na mostě ssedl doluov a šel pěšky do města.

[Později připsáno:] MDXII° feria VI. die Reliquiarum alias die Georgii [23. dubna]. Mistr Petr Meč, vikář kostela svatého Štěpána v Litoměřicích, na tu přísahu, kterú učinil biskupu na přijímání svého kněžstvie, svědčil takto: Když nebožtík Václav Zlatník v Lithoměřicích měl umříti, hleděl na svého švagra Valentina Javora a řekl paní Ludmile, ženě své: Daj mému švagru sekret! A ona řekla: Milý muži, však ho nemáš a prve kázals dáti svému bratru panu Matoušovi. A on řekl: Co já vím? daj mu jiný; však prsteny máš. Daj mu také koflík dobrý; však máš ještě nedodělaných. Pan Valentin řekl: Milý pane, ne-

žádám toho; však vstaneš a budeš zdráv. Budeš toho sám požívati. Potom počel on Václav blázniti.

R. IV. l. K. 31. b. Srov. svědomí č. 1808 na str. 427.

1912.

Mezi Anežkú Lešanskú z Čečelic s jedné, a panem Vilémem z Walšteina s strany druhé. 1511, 10. listopadu.

Feria II. ante Martini. Martin ze Zmřiečný n. p. n. k. s. t.: To mi v paměti dobře jest, když jest bylo na svatého Prokopa, tehdy jsme šli z rozkázánie pana Štěpanicského, pána svého, s listem zatykacím k panu Vilémovi Špitálskému na krunty jeho v Jilemnici. Tu jsme zatkli Petra z Hobšovic, jsúce na miestě paní Anežky Lešanské. Tehdy mluvili smy panu Vilémovi: Teď máte list od pana Pernšteinského a tiem listem zataykáme Petra z Hobšovic, služebníka VMti, a tu žádáme, jsúce na miestě paní Anežky, že se ráčíte zachovati ku paní Anežce podle práva a země zřiezenie; a my jsúc na miestě paní Anežky, že jej ráčíte vydati paní Anežce Lešanské. A pan Vilém pověděl, že já vydati nechci služebníka svého, než že já od služebníka svého každému i paní Anežce spravedlivé učiniti chci, by byl čert z pekla.

Jan z Jilemnice u. p. n. k. s. t.: Když jesti bylo na svatého Prokopa, tehdy sme šli z rozkázánie pána svého od pana Štěpanického s listem zatykacím. Tehdy sme postihli Petra z Hobšovic na gruntích páně Vilémových Špitálského v Jilemnici. Tehdy smy pana Viléma žádali, aby nám ho vydal na miestě panie Anežky Lešanské. A pan Vilém nám ho vydati nechtěl a tu jest pověděl: že já chci od služebníka svého spravedlivé učiniti, nerci-li paní Anežce Lešanské, ale by bylo čertu z pekla. Potom sme zase šli po zatykač ku panu Vilémovi. A pan Vilém nám ho zase vrátiti nechtěl a takto pověděl: že já se k němu přiznám a že já ho zapřieti nechci.

Michálek z Jilemnice u. p. n. k. s. t.: Že mi jest to dobře svědomo, když sme šli s listem zatykacím od panie Anežky Lešanské, tehdy smy zastihli Petříčka u pana Viléma Špitálského na gruntích jeho, i žádali jsmy pana Viléma, jsúce na miestě paní Anežky Lešanské, aby nám Petříčka vydal. A pan Vilém nám ho vydati nechtěl a tak nám pověděl, že já chci od Petříčka, služebníka svého, nerci paní Anežce Lešanské spravedlivé učiniti, ale každému; neb sem jím dobře jist, byť pak čert z pekla byl. A potom sme šli ku panu Vilémovi po list zase, a pan Vilém nám listu dáti zase nechtěl a pověděl tak, že ten list tak dobře paní Anežka u mne najde jako u sebe; neb já jí toho nezapřím. A k tomu pan Zahrádka pověděl, že jej paní Anežka tak ráda muož mieti u pana Viléma jako u sebe.

Thuoma z Jilemnice [sv. p.].

Feria III. ante Elizabeth [18. listopadu]. Jan, služebník páně Arnoštuov, [sv. p.].

R. IV. 1. L. 1. b.

1913.

Mezi Mikulášem z Pitkovic puovodem s jedné, a Janem Kamenickým z Pitkovic pohnaným s strany druhé. 1511, 10. listopadu.

MDXI° feria II. ante Martini. Řieha z Štiřína u. p. n. k. s. t.: Kdež přijel pan Jan Kamenický ku panu Mikulášovi na Pitkovice, prosil ho, aby mu dal kuoň z vrana plesnivý. A pan Mikuláš mu jest jej dal; a pan Jan Kamenický řekl jest panu Mikulášovi zase dáti kuoň hnědý anebo XXti zlatých uherských.

Václav, Pavluov syn z Strančic, u. p. n. k. s. t.: Že sem toho svědom, že jest pan Jan Kamenický prosil pana Mikuláše Pitkovského za kuoň z vrana plesnivý, a pan Mikuláš ten kuoň jemu panu Janovi jest dal. A pan Jan panu Mikulášovi řekl jest dáti kuoň hnědý anebo XXti zlatých uherských.

Prokop z Pitkovic [sv. p.].

[Později připsáno:] MDXII feria V. pro festo Georgii [22. dubna]. Petr, služebník pana Petra Karlíka, u. p. n. k. s. t.: To mi v paměti, když pan Mikuláš Pitkovský přijel z Litomyšle, tu jest pan Jan Kamenický jeho pana Mikuláše žádal, aby mu dal kuoň, srsti vlčaté byl. Pravě týž Kamenický, že mu chce kuoň jiný také dáti anebo dvadceti zlatých uherských. I dal mu on pan Mikuláš kuoň ten hned a prosil nás, abychme to pamatovali.

R. IV. 1. L. 3. a.

1914.

Mezi Purkarthem Točníkem z Křimic s jedné, a Štefanem z Panthnova s strany druhé. 1511, 11. listopadu.

Feria III. die Martini. Martin z Křimic u. p. n. k. s. t.: Že pan Purkarth Točník dal panu Šteflovi dva koně za ten, jako jest u pana Holcichara, a pan Štefan jest ty dva koně od pana Purkartha přijal. A jest mi to dobře vědomo.

Martin Hlaváček z Křimic u. p. n. k. s. t.: Jest mi to dobře vědomo, že pan Purkarth Točník z Křimic jest panu Šteflovi dal dva koně za ten kuoň, kterýž jest u pana Holcichara, a že jest pan Štefl od pana Purkartha ty dva koně za ten kuoň přijal.

Barthoš z Střížovic Buzdil [sv. p.].

R. IV. 1. K. 17. b. Srov. svědomí č. 1706 na str. 354.

1915.

Mezi Janem Ebrfoytem z Krakova a Vondřejem z Pabijenic kupci s jedné, a Jiříkem z Domaňovic, Jakubem Mazánkem z Kaltúzu, Janem Šaynohou z Jaromíře a Janem Stařinem z města Dvoru s strany druhé. 1511, 11. listopadu.

Jiřík Stříebrný z Králové Hradce u. p. n. k. s. t.: Že jsem přišel ku panu Machkovi na Svinský trh do jeho domu, že jest se smlúva stala skrze pana Jiříka Zmeškala a Mazánka z Kalthouzu a mezi Stařinem z Jaromíře, že plátce jemu měli býti Ondřejovi a thovařiši jeho po XXV kopách každý rok na míšensko.

Machek z Konského trhu z Králové Hradce u. p. n. k. s. t.: Toho sem dobře svědom, že jest ke mně poslal pan Vondřej do mého domu k sobě Stařinu, a při tom byl pan Jiřík Střiebrný, a tu jsme je spolu smluvili v mém domu na tento zpuosob, aby on Stařina platil jemu Ondřejovi každý rok po XXV kopách na míšensko. A při tom byl pan Jiřík Zmeškal. A ostatek měli uručiti hodnými lidmi jemu Ondřejovi.

Janata z Králové Hradce u. p. n. k. s. t.: Že sem byl při počtu, žádán jsa od obú stran, a pan Jiřík byl při tom Zmeškal a Mazánek, Stařín ze Dvora, že kdy jsú počet udělali, že jsú také smlúvu s Polákem učinili, po XXV kopách míšenských že sú měli Polákovi platiti na roky rozdielné.

R. IV. l. K. 18. a.

1916.

Mezi Trystramem z Lukavce s jedné, a paní Kateřinou z Koutuov s strany druhé. 1511, 11. listopadu.

Feria III. die Martini. Jan Vorel, služebník pana Lukaveckého starého, u. p. n. k. s. t.: Když sem byl s panem Trystramem Lukaveckým a s panem Václavem Mandelíkem u paní Katheřiny Vrabský, optal se jí pan Trystram: Znáš-li mi se k tomu, žes mě za to prosila, abych za tě slíbil? A paní Katheřina řekla: A já znám, ano jest tak, a já prosila.

R. IV. l. K. 19. a.

1917.

Mezi Markvartem Fryckem z Dalimiřic s jedné, a panem Janem Svojanovským z Bozkovic s strany druhé. 1511, 11. listopadu.

Feria III. Martini. Václav z Stakořec u. p. n. k. s. t.: To mi jest vědomo, že nebožtík pan Jindřich Svojanovský dal panu Markvartovi Frickovi zbroj, dva plechy a vobojček. A paní potom po jeho smrti dvě zbroje, co na dva pacholky záleží, a dva meče a šavli tureckou a dvě lučiště turecké, jako střílejí jimi, i všecku střelbu, co k těm lučištěm příleží, a dala témuž panu Frickovi dvě sedla vokovaná.

Blažek, služebník páně Markvartuov Frickuov, u. p. n. k. s. t.: To mi jest svědomo, že jest nebožtík pan Jindřich Svojanovský, když přijel z Lithomyšle, dal panu Markvartovi Frickovi jednu zbroj, přední a zadní plech, jako na pacholka sluší, a potom po smrti nebožtíka pána paní dala mu dvě zbroje na dva pacholky. A dala také jemu panu Markvartovi dvě lučiště turecké, jako jimi střílejí. A dala mu šavli a dva meče a dvě sedle zasedacie.

R. IV. l. L. 4. a. Srov. svědomí č. 1549 a 1786 na str. 217 a 407.

1918.

Mezi Václavem Hrbkem, obyvatelem Starého města Pražského, s jedné, a Dorotú od Hory Kutny s strany druhé. 1511, 11. listopadu.

Feria III. Martini. Kněz Jan z Domažlic, farář v Pardubicích, na tu přísahu, kterú učinil biskupu na přijímánie svého kněžstvie, svědčil takto: Sem toho svědom, ač měla-li jest jakú spravedlnost Dorota od Hory Kutny, jakož sě pravila míti, že jest s ním s Václavem Hrbkem a knězem Korálem o všecko smlouvu učinila křesťanskú a přátelskú, a za to vzala od Václava Hrbka a kněze Korála štyry kopy míšenské, stříbrce pici a některé klejnotky víc k tomu, a za to jest slibovala jich více nenapomínati z ničehož, dokud živa, děkujíc jim, že sú s ní milosrdenstvie učinili. Tomu jest již k šesti letóm, což mohu pamatovati.

Panna Anna z Mezříčí u. p. n. k. s. t.: Při tom sem byla, když Dorota od Hory schovanice Alenina od Hrbka brala dva rendlíky měděná, konev cínovú a meděnici a páteř korálový a štyři kopy míšenské a stříbro picí. A z toho jest panu Václavovi Hrbkovi poděkovala: Pane Václave, děkujiť jakožto otci; více od tebe nežádám. A tomu jest na léto na šesté; bylo to v pátek před zvoněním polední mše v Tajně.

R. IV. l. L. 5. a. Srov. svědomí č. 1882 a 1883 na str. 472 a 474.

1919.

Mezi Markvartem Fryckem z Dalimiřic s jedné, a panem Janem Svojanovským z Bozkovic s strany druhé, o pych. 1511, 11. listopadu.

Feria III. Martini. Blažek služebník páně Frickóv u. p. n. k. s. t.: Když mě pán poslal ku panu Janovi Svojanovskému na Skály s listem na pacholka jednoho Jana Krka, který od pana Markvarta Frycka ušel pryč, písař ani purkrabie nechtěli listu přijíti. Tehdy ten pacholek přišel do Turnova ku panu Trystramovi i pohruožky týž pacholek činil panu Markvarthovi. Pověděl pan Trystram Janovi Krkovi: aby s tou řečí k němu nechodil. I šel zasě na Skály i byl tam a sloužil nahoře.

R. IV. l. L. 6. a. Srov. svědomí č. 1549, 1786 a 1917 na str. 217, 407 a 501.

1920.

Mezi Jindřichem z Hodějova s jedné, a Matějem Kuorkou, Tomáškovým synem z Kaliště, člověkem Petra z Doudleb, s strany druhé. 1511, 11. listopadu.

Feria III. die Martini. Šimon z Volevce, páně Jindřichuov člověk, u. p. n. k. s. t.: Když sem sě přitrefil do Větrova k Maršovi Blahoutovic, udělal svádu Matěj Kuorka, Tomáškuov syn z Kaliště, a hned počátek učinil Kuorka, a vadil se s jinými lidmi páně Petrovými, a Mareš Blahoutuov v to vkročil jako hospodář, chtěje je v dobrú vuoli uvésti; a on Kuorka v tom mrštil hospodáře Marše Blahoutovic šavlí, v hlavu ranil ho. By mne nebylo, byl by jej zabil. Však sú při tom byli jiní.

Feria V. Brykcii [13. listopadu]. Jan z Chlistova u. p. n. k. s. t.: Přišli sme na Vše svaté dvě létě minule na Větrov, i svadili sě páně Petrovi lidé i udělali na sě potržku. Řekl jim hospodář Mareš Blahoutuov, aby toho nechali. A oni nepřestali. Tehdy Mikšuov syn z Volevce dal Kuorkovi kopistí, až sě převrhl; a druhaj bratr Kuorkuov chtěl ho retovati. A on Mikšuov syn mu také dal kopistí, až se převrhl. Potom schytiv sě Matěj Kuorka i dal hospodáři Maršovi Blahoutovic šavlí, až se převrhl, a ranil ho nětco málo. Než páně Petrovi ti lidé s ním Maršem sú svády neměli, než sami mezi sebú sě vadili.

Ve čtvrtek den svatého Brykcí [13. listopadu]. Pavel z Mozolova u. p. n. k. s. t.: Přišel sem na Větrov k Maršovi Blahoutuovic; udělali na sě puotku páně Petrovi lidé. Šimon Mikšuov, když Matěj Kuorka chtěl na hospodáře Marše Blahoutovic, řekl mu: Nebudete sě bíti, však ste jednoho pána. V tom Šimon udeří Kuorku Matěje, až padl, a Kuorka schytiv sě, mina hospodáře Marše Blahoutovic, i poťal ho šavlí, až pad. A my sě k tomu přičinili, nedali sme se jim bíti; byl by jeho Marše on Matěj Kuorka zabil, by nás nebylo.

R. IV. l. L. 7. a.

1921.

Mezi Johankú z Chřenovic s jedné, a Janem Wayhákem z Koutuov s strany druhé. 1511, [11. listopadu].

Petr komorník desk zemských na tu přísahu, kterú učinil k ouřadu komorničímu desk zemských, svědčil takto: Byl sem při tom, když pan Donát udělal řeč ku panu Janovi Koucskému, aby roku přidali panu Martinickému, aby mohl své věci volněji jednati a jim práv býti. Proti tomu pan Jan Koucký takto řekl, že jeho věc nenie, že jest bratří jeho. Tehda k tomu pan Donát řekl: Ale uváže se paní Johanka v ten statek. Proti tomu pan Jan Koucký řekl ku panu Donátovi: Nechať sě uváže; chci jí dáti padesát kop na pomoc.

R. IV. l. L. 8. a.

1922.

Mezi Mandelenú, manželkú Jindřicha z Skalice, s jedné, a Janem Kamenickým z Pitkovic s strany druhé. 1511, 11. listopadu.

Feria III. Martini. Jindřich Loučenský z Kopidlna takto svědčil: Jiného nevím nic právě, než když jest Jan Kamenický byl hospodou u Jindřicha z Skalice v domě Pehmovském v Starém městě Pražském, i slyšal sem, že týž Kamenický měl nějakú puotku s Mandelenou hospodyní. Potom shledav sě s Kamenickým, votázal sem sě, jakú jest puotku měl s svú hospodyní. A on pověděl mi: Dal sem jí políček. A já sem jemu řekl: Pro kýs to čert udělal, žes ženu bil? A on mi řekl, že dávala mi lotry. A to beru k své víře a k své duši, že jest tak, což tuto svědčím.

R. IV. l. L. 8. b.

1923.

Mezi Martinem Radikovským z Hrádku s jedné, a Markvartem Svadbou z Otradovic s strany druhé. 1511, 11. listopadu.

Feria III. Martini. Jiřík Stříbrný z Hradce Králové u. p. n. k. s. t.: Pan Martin Radikovský a pan Svadba přišli ke mně do domu; i koupil jest pan Martin u mne kuoň šváb za osmnást kop grošuov. A ty peníze sem já přijal od písaře páně Sendražského, páně Benešova starého, za pana Martina Radikovského.

R. IV. l. L. 9. a.

1924.

Mezi Václavem Zimou z Novosedl s jedné, a Klimentem z Novosedl s strany druhé. 1511, 11. listopadu.

Feria III. die Martini. Florian, měštěnín města Loun, u. p. n. k. s. t.: Poslán sem byl od Zimy s Fridrichem Strupeckým do Žatce k Klímovi, strajci jeho Zimovu, a to těmito slovy mluvili sme k němu, že ho pan Zima za strajce nechce míti, neb mu tomu dosti nečiní, co jest mu slíbil. A Klíma jest nás žádal, abychom my jeho Zimy prosili, aby k němu do domu jeho přijel anebo přišel a tu s ním mluvil sám, voč by mu bylo potřebie. A on Klíma že chce proň pro Zimu všecko učiniti, zač ho koli žádati bude, jako pro strýce svého milého. A my sme Zimovi pověděli, co jest nám Klíma za odpověď dal.

R. IV. l. L. 9. b.

1925.

Mezi Zigmundem z Lestkova s jedné, a Zigmundem Hromadú z Boršic s strany druhé. 1511, 11. listopadu.

Feria III. Martini. Řéha Řehák z Klecan, páně Zigmunduov

Hromaduov člověk, u. p. n. k. s. t.: Že nevím, kdy jest ušel pryč Jiřík z Klecan, páně Hromaduov člověk, kterého času neb před kterým svatým.

Jan Janata z Klecan, člověk páně Hromaduov, u. p. n. k. s. t.: Žádá na nás pan Chvatěrubský, abychom mu pověděli, kdy jest Jiřík z Klecan, páně Hromaduov člověk, utekl, před kterým svatým: a my nevíme, kdy jest utekl.

Beneš, řezník z Klecan, páně Hromaduov člověk, u. p. n. k. s. t.: že nevím, kdy jest Jiřík, páně Hromaduov člověk, utekl, který den neb kdy.

Václav Kavka z Klecan [sv. p.].

Pavel z Klecan, páně Zikmunduov člověk, [sv. p.]

R. IV. l. L. 10. a.

1926.

Mezi paní Elenou z Čečelic a na Tečiněvsi s jedné, a člověkem páně Janovým Sezemovým Janem Kotasem z Malešova s strany druhé. 1511, 11. listopadu.

Feria III. Martini. Jan, Starečkuov syn z Rochova, člověk paní Alenin, u. p. n. k. s. t.: Zastihl sem Jana Kotasa z Malešova, člověka páně Sezemova, an sěkal a bral dříví v lesě Tomkově rychtářově z Rochova. Tak mi se vymluvil, že mi se řekl stavěti před Tomkem, rychtářem z Rochova.

Jaroš Mínek z Rochova, člověk paní Elenin, u. p. n. k. s. t.: Když sme byli na paní díle, uhlédali sme Jana Kotasa, an jede z lesa veza dříví, nevím z čího, než vím, že jest postižen od Jana Stařečkova syna, an roubá v lesě Tomkově rychtářově z Rochova. A toho sem já vědom, že jest sě přede mnú seznal a tak pověděl on Kotas Tomkovi rychtáři, že přijdu do tvého domu a zaplatímť jej. I nepřišel.

Řéha z Rochova, člověk paní Tečínské, u. p. n. k. s. t.: Že jel páně Ouštěckého člověk Jan Kotas z lesa, i chtěl ho sstaviti Tomek rychtář, že jest mu bral dříví. Ale náš ouředník nedal ho sstaviti, pravě tak, že sě on Kotas s týmž Tomkem smluví. I nesmluvil sě. A řekl sě smluviti, i nepřišel na ten čas, když přijíti měl k Tomkovi.

Martin, písař paní Tečínské, u. p. n. k. s. t.: Když nás paní poslala ku panu Janovi na Oušť s Jakubem Polévkou z Rochova o člověka, kterýž jest dříví poroubal v lesě, Jan Kotas z Malešova pod Semížem člověku paní Aleninému Tomkovi skrz Maří z Rochova, aby jí to pan Jan ráčil oznámiti, jest-li to s jeho povolením. A on pan Jan pověděl, že nenie. Potom sme žádali ode paní pana Jana, aby od člověka svého člověku panímu ten pych napravil podle zřízenie zemského. Pan Jan tak pověděl: Třebas jej vodřete; jestliže jest sěkal, musí dáti, by je měl u čerta vzíti.

Jakub Polévka z Rochova, člověk paní Alenin, u. p. n. k. s. t.: Když sme byli posláni od paní Aleny ku panu Janovi na Oušť s cedulí pro člověka Jana Kotasa z Malešova, že jest pobral a poroubal dříví člověku jejímu Tuomovi, rychtáři z Rochova, aby to ráčil oznámiti, s jeho-li jest to volí. A on pověděl: že s mou volí nenie; třebas vy jej vodřete; jestliže jest roubal, musí zaplatiti, by měl u čerta vzíti. A žádali sme, aby vod téhož Jana Kotasa pych napravil člověku paní Tuomovi rychtáři.

R. IV. l. L. 11. b. Srov. svědomí č. 1875 a 1879 na str. 469 a 471.

1927.

Mezi Janem Veseckým z Vesky s jedné, a Janem Levou z Brozánek s strany druhé.
1511, 11. listopadu.

Feria III. Martini. Jan, rychtář ze Mšena, u. p. n. k. s. t.: Trefil sem sě k tomu, že pan Vršek nebožtík upomínal z dluhu, jsa nemocen, pana Jana Levu, který jsi mi dluh dlužen, aby sě rozdělil věrně a právě s panem Janem Veseckým, aby mu v tom právě udělal; však mu ujec. A menoval nebožtík Vršek dvě stě kop míšenských, a z těch peněz abyšte zaplatili ten dluh do Bezdědic k záduší. A prosím vás, nesuďte sě vo ně; učiňte sobě právě; však vám to přijde jako s husy voda. Ale pan Leva jest sě k tomu dluhu znáti nechtěl. A pan Vršek nebožtík z toho sě naň velmi rozhněval.

Martin ze Mšena u. p. n. k. s. t.: Když ležal u mne nebožtík pan Vršek nemocen, poslal po pana Levu, a on k němu přijel. I řekl mu pan Vršek: Dlužens mi dvě stě kop a třinácte kop. Již sem teď, pane kmotře, podělil vás s panem Janem Veseckým; milý pane kmotře, rozdělte sě věrně a právě s tím ubohým mládencem s Veseckým; všakť vám to přijde jako s husy voda, abyšte po mé smrti vo ně nesoudili se. I svadili sě pan Leva s panem Vrškem vo ten dluh, že není tolik dluhu. I jel pan Leva preč, a on pan Vršek kšaft již byl udělal. Pak když sě svadili, tehdy jej ztrhal, tak řka: Nu nebudete sě vo ně súditi: dám tomu příteli, ješto sě vo to súditi nebude. I poslal po Kosteleckého, po Jana Vojtěchova syna, neb mu byl tetěný bratr, i mluvil: Bratře milý, teďt vodkazuji vám s Janem Veseckým dvě stě kop a třináste kop míšenských vše, štrnáste kop abyšte dali do Bezdědic k svatému Václavu, žeť sú mi dali k víře schovati zádušních peněz, abyšte sě věrně a právě rozdělili vo těch dvě stě kop, že je vám s Veseckým dávám.

Jan ze Mšena u. p. n. k. s. t.: To mi jest v paměti, že sem psal nebožtíkovi panu Vrškovi kšaft. V tom kšaftu stálo, že jest mu dlužen byl pan Jan Leva dvě stě kop a třináste kop na míšensko. Poručil Veseckému sto kop míšenských, a při panu Levovi nechal sto kop míšenských, a třináste kop aby dali do Bezdědic k božímu domu. Potom ten kšaft pan Vršek ztrhal i kázal jiný psáti.

A v tom kšaftu poručil Janovi Vojtěchovi z Kostelce a Janovi Veseckému z Vésky dvě stě kop a třináste kop míšenských, aby oni voba dva z toho dali puol štrnástý kopy do Bezdědic k záduší. A ty peníze mají nalezeny býti u pana Jana Levy z Brozánek, to jest těch dvě stě kop a třináste kop míšenských.

R. IV. l. L. 12. b.

1928.

Mezi Janem Šlechtou ze Všehrd s jedné, a Janem Levou z Brozánek s strany druhé. 1511, [11. listopadu].

Jan ze Mšena u. p. n. k. s. t.: Co sem kolivěk pravil a svědčil panu Janovi Veseckému, že jiného nic nevím, než to, což sem svědčil prve k při páně Janově Veseckého; nech sobě káže čísti.

Martin ze Mšena u. p. n. k. s. t.: Že nevím jiného co svědčiti panu Šlechtovi než to, co sem svědčil panu Janovi Veseckému; nechť sobě káže čísti.

R. IV. l. L. 13. b. Srov. svědomí č. 1927 na str. 506.

1929.

Mezi Zigmundem z Kamenné Lhoty s jedné, a panem Janem Špetlí z Janovic ꝯc s strany druhé. 1511, [11. listopadu].

Jan Všetečka z Čáslavě u. p. n. k. s. t.: Pravil jest Chvojka na Fraňka, že jest měl oběšen být nad jinými zloději, a že jest Zigmunduov votec pankhart, a Zigmund sám zrádce, a farář Zikmunduov bratr lotr, a starý rychtář šibal.

Matěj, řezník z Čáslavě, u. p. n. k. s. t.: Trestali sme Chvojku, protože jest on Chvojka pravil, že jest Franěk, měštěnín Čáslavský, hoden voběšení nad jinými zloději, a dával Zigmundovu votci, že jest pankhart, a sám Zigmund zrádce, a starému rychtáři, že jest šibal.

Šimon Popelka z Čáslavě u. p. n. k. s. t.: Počátek najprv udělal Chvojka na pana Fraňka našeho měštěnína z Čáslavě, že jest hoden voběšení vajše než žádný zloděj; a páně Zigmunduov votec že by byl pankhart, a Zigmund zrádce, a starý rychtář že jest šibal, a Zigmunduov bratr farář že jest lotr.

R. IV. l. L. 14. a.

1930.

Mezi Janem z Snětu s jedné, a Annú z Kácovce s strany druhé. 1511, 11. listopadu.

Feria III. die Martini. Jan, rychtář z Tichonic, u. p. n. k. s. t.: Přišel sem k tomu s ujcem Anny z Kácovce, a prosila Anna z Kácovce s ujcem svým pana Jana z Snětu, žádajíc ho za opatřenie, že se jí veliká křivda děje. A milý pane, suď se vo mě, a žádám tebe za opatřenie. A pan Jan jí řekl: Milá Anna, musím to učiniti, poněvadž toho na mne žádáš, ač mi do tebe nic nenie, neb

mi ani platuo dáváš. A to se dálo u rychtáře v Zdebuzevsi. A tak mu pověděla: Milý pane, však se na své súditi nebudeš, suď se na mé a opatř mě. A pan Jan již na to dal devieti poslóm po XIV groších českých prve i nynie.

Jiřík ze Psáří u. p. n. k. s. t.: Že sem byl tu v Zdebuzevsi, přišla Anna z Kácovce s ujcem, s rychtářem z Tichonic, proséci pana Jana Snětského pro pána Boha, aby ji opatřil, že se jí veliká křivda děje. A pán jí pověděl: Milá Anna, muožeš-li sobě jiného někoho za pána vzieti, já tobě toho rád přeji; neb mi již platuov neplatíš, ale platíš paní Anně Bejšovcové, paní matce mé. A ona Anna řekla: Milý pane! Již já vám to poroučím a prosím, nedajte mi křivdy činiti, suďte se na mé, pokud mého statku stává. A pan Jan jí pověděl: Milá Anna, již já tě neopustím, pokudž mne stává. A pan Jan nám dal svědkóm podle práva najprv šesti a tuto podruhé třem.

Petr, rychtář z Debozevsi páně Snětského, u. p. n. k. s. t.: Že mi jest to dobře v paměti, že Anna z Kácova přišla ku panu Janovi Snětskému do Stebozevsi s mateří a s ujcem, proséci jeho za opatřenie, že se jí veliká křivda děje od pana Václava Dvoreckého. A pan Jan jí pověděl: Milá Anna, mně to nepříleží učiniti; neb ty mi nic neplatíš, a já tebe ničímž neužívám, bych já měl své pro tě nakládati. A Anna řekla: Milý pane Jene, již mě neopouštějte a opatřte mě v té křivdě, kteráž mi se děje. Suďte se na mé, pokudž mého stává, a já vám nedám nic vašeho škodovati. A pan Jan jí pověděl: Milá Anna, již já tě neopustím. Potom pan Jan k ní poslal, aby mu Anna penieze zase navrátila, kteréž jest pro ni vynaložil, a ona nechtěla. Potom pan Jan dal skrze ni Annu IXti svědkóm po XIV groších českých i prve i nynie.

[Později připsáno:] MDXII° v pondělí po svatém Benediktu [22. března]. Barthoň z Radonic u. p. n. k. s. t.: To jest mi v paměti, že jest Anna z Kácovce prosila pana Jana Snětského, aby ji opatřil v tom, že sě jí křivda děje od Huolka, člověka páně Dvořeckého. A on jí pověděl, že já tě nevím kterak vopatřiti, leč právem. Tu ona řekla jemu Janovi Snětskému: Suďte sě na mé na všecko. A dal jest mi pan Snětský štrnást bílých od sedmi mil, neb jest sedm mil z Radonic do Prahy, počítaje od každé míle po dvou bílou.

Martin z Radonic u. p. n. k. s. t.: To jest mi svědomo, když sem sě přitrefil do Stebuzevsi do krčmy, tu jest Anna z Kácovce přišla s dědem svým a s ujcem ku panu Janovi Snětskému, prosila jeho pana Snětského, aby ji vopatřil v tom, že sestra její Voršila s mužem svým Řéhú pobrala jí více, než měla pobrati. A pan Snětský tak pověděl: Já bych tě rád vopatřil, ale musí vo to soudové býti. Tu jest jí pan Snětský pověděl, že já chci tě rád vopatřiti, že nedáš za to žádného peníze a k svému přijdeš zase, jestliže mi budeš v tom státi, jakos se mnú smluvila, a jinému se žádnému nepřikazovati; pakli mi v té řeči své státi nebudeš, tehdy

já cožkolivěk na takové tvé soudy naložím, všemu svému budu chtíti, bych na to peníz naložil. I potom vona zjinačila mu, když se přikázala panu Dvoreckému. A dal jest mi pan Snětský štrnást bílých, po dvou bílou vod míle; neb jest vod nás sem do Prahy sedm mil.

R. IV. 1. L. 19. a.

1931.

Mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města Čáslavě s jedné, a panem Janem Špetlí z Janovic s strany druhé. 1511, 11. listopadu.

Feria III. die Martini. Jan Všetečka z Čáslavě u. p. n. k. s. t.: Když jsme trestali Chvojku: Milý Chvojko, máš pana purgmistra a pány. A Chvojka tak odpověděl: I prveť jsú mi udělali právě a nynieť by mi učinili páni vaši.

Šimon Popelka z Čáslavě u. p. n. k. s. t.: Toho jsem svědom, že Chvojka řekl o Fraňkovi, sousedu města Čáslavě, že jest vajše hoden voběšení, než žádný zloděj. A o panu Zigmundovu otci Chvojka pravil, že jest byl pankharth, a pan Zigmund že jest zrádce, a rychtář starý že jest šibal, a farář Zigmunduo bratr že by byl lotr. I trestali z toho Chvojku a řekli jemu: Máš pana purgmistra a pány. A Chvojka jim pověděl: I prveť jsú mi právě učinili páni, snad by mi učinili i po druhé.

Vávra, sladovník z Čáslavě, u. p. n. k. s. t.: Když jsem se k tomu trefil, ano Chvojku tresci z nějakých řečí neslušných, i řekli jemu: Chvojko, nech těch řečí, máš pana purgmistra a pány. A Chvojka řekl: Jakožť jsú mi prve právě udělali, též by mi i nynie udělali. A ukázav ruku, Chvojka řekl: Ano mi odjali mé najmilejší. A já sem mu řekl: Chvojko, nemluv toho o páních Čáslavských! Já bych nevzal najlepších dvú domuo v Čáslavi a mluvil to o páních, co ty, Chvojko, mluvíš. A v tom chtěli, aby Chvojka uručil, a on uručiti nechtěl. A v tom jej vzali do vazby.

Matěj, řezník z Čáslavě, u. p. n. k. s. t.: Když sme my Chvojku trestali, aby těch řečí nechal, a řekli sme mu: Máš, Chvojko, pana purgmistra a pány, tehdy Chvojka řekl: Jakožť jsú mi prve právě učinili, téžť by mi i nynie učinili. A s tiem jej vzal rychtář v trestání, protože nechtěl uručiti.

Michal, řezník z Čáslavě, u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře vědomo, neb se to stalo u mne na pití. Zavolali mě jiní sousedé k tomu, když Chvojka dával starému rychtáři šíbaly, a já jsem Chvojkovi pověděl, že já toho, Chvojko, od tebe slyšeti nechci; nech těch řečí! Máš pana purgmistra a pány. A Chvojka mi pověděl: Udělalić by mi páni právě jako prve.

Jan Manikuov z Čáslavě u. p. n. k. s. t.: Přihodil sem se k té věci, když tresktali Chvojku. Tehdy ptal sem se, voč jest tu taková řeč a proč jej treskcí. Tehdy mi pověděli sousedé: Haní Chvojka sousedy hanlivými slovy. Tehdy mu oni

řekli: Chvojko, nech těch řečí a takových nepruovodných! Však provinil-li jest kto tobě cos, máš pana purgmistra a pány. A on k tomu odpověděl: Prvéť jsú mi právě učinili, též by mi i nynie učinili. A já mu řekl: Co jsú tobě páni zlého učinili? A on pověděl: Teď sem přišel o svú najmilejší. Potom mu jest hospodář velel uručiti, a on nechtěl. Též panu rychtářovi, když jest přišel, nechtěl jest uručiti ani do vazby jíti. A pro takovú věc vždy jej rychtář vzal do vazby.

R. IV. l. L. 20. a. Srov. svědomí č. 1929 na str. 507.

1932.

Mezi Marthou Tichou z Limburka s jedné, a mezi Vítem Štemberkem, města Starého Pražského měštěnínem, s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Vít Štemberk, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že jest přišel ke mně s židem a jmenoval se Tichým, a co jsem před panem purkrabí do registr jeho seznal, že jsem pravdu pravil, a k tomu se přiznávám.

R. IV. l. K. 18. b.

1933.

Mezi Janem a Vondřejem bratřími ze Rzavého s jedné, a Janem Žákovým synem z Koliměřic, člověkem páně Čabelického, s strany druhé, vo herku. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Jíra z Rathaj u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, když náš soused Svathoň umřel, tehdy Žákuov Jan z Koliměřic pojal herku s hříbětem z Svatoňova grunthu.

Jan z Rataj u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, když náš soused Svathoň umřel, tehdy Žákuov syn Jan z Koliměřic pojal jest herku s hříbětem z Svathoňova grunthu.

Jan Duškuo z Rataj [sv. p.].

R. IV. l. K. 29. b. Při tom lístek, na kterém výpis tohoto svědomí s poznámkou: „*V třetích* K. XXX“.

1934.

Mezi Jindřichem Vojslavským z Vojslavic s jedné, a Voldřichem Popelem z Vesce s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Matěj Macek ze Lhoty vzav to na svú víru, na svú duši, svědčil takto: Když jest některý čas luoni přijel ke mně ouředník páně Voldřichuov Popeluov jménem pan Jan do mého domu, pověděl, že puojde ku panu hejtmanu na hrad. I chodil jest, i přišel zasě a pan hejtman pan Jindřich také oba do mého domu v Kolíně. Vyňal pan Jan vopasek i vysul peníze na stuol i četl je. A když načetl, mohlo býti vokolo desíti kop, spíš méň než víc. I řekl panu Jindřichovi: Pane hejtmane! přijímajte peníze! A pan Jindřich jemu řekl: Tu jest málo

peněz; máš-li víc, chceš-li mi všecku summu dáti, co mi má tvuoj pán dáti, tehdy budu přijímati. A pan Jan mu řekl: Přijímaj peníze! A pan hejtman zasě řekl: Nezdá mi sě to učiniti, leč mi všecky peníze dáš. I s tím šel pryč pan hejtman. I přišel zasě s panem Valkounem a s panem Nosálovským; i votázal sě opět pana Jana pan hejtman: Chceš-li mi tu summu všecku položiti, teda já chci přijímati; pověz mi to. A pan Jan mu dal odpověď: Přijímajte peníze! A tak dlouho jiné mu odpovědi pan Jan nedával než: Přijímajte peníze! A pan hejtman osvědčil to před těmi dobrými lidmi, kteří tu byli, že bych já chtěl rád přijímati, kdyby mi chtěl pověděti, chceš-li mi všecku summu dáti čili nechceš. A pan Jan mu žádné odpovědi nedal, než: Přijímajte peníze.

R. IV. 1. K. 30. a.

1935.

Mezi Šimkem Vilanovým synem z Nadějkova, člověkem Petra z Doudleb, s jedné, a Jindřichem z Hodějova s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

F e r i a IV. p o s t M a r t i n i. B a r t h o ň H l a v n ě z T ř i e t e ž e, p á n ě S l o u p u o v č l o v ě k, u. p. n. k. s. t.: Toho sem dobře svědom, když jsem se trefil k tomu, že přišel Šimek, Vilanuo syn, k Maršovi Blahouthovi do Větrova po bayka, o kteréhož jsú prve smlúvu spolu měli, aby jej Šimek vzal k chování na poli. A když Šimek přišel, tehdy hospodáře doma nebylo. I pověděl jest Šimkovi Píštěk: Ponech toho do pondělka; zvieš potom v pondělí, budeš-li jej mieti zajieti čili nic. A když oni řeči nechali, tehdy vložila se v to Píštková a pověděla: Šimku, nebudeš ho zajímati; neb rychtář nedá toho býka zajíti, že jest rychtář z Voledče slíbil za puol kopy Michnovi za Píštka, a že ho nedá rychtář, leč mě prve vypraví z té puol kopy. A pakli mě nevypraví, že já ten býk musím prodati a tím se vypraviti; neb se nemám čím jiným vypraviti než tiem. A Šimek Vilanuov k ní pověděl: Prodáš-li, já budu chtieti peněz polovici bráti. A ona mu řekla: Nechovals, také nebeř! Tehdy se potom mezi sebú o nějaký dluh povadili. A Vilan upomínal Píštka, a Píštěk pověděl, že klamáš, bychť co dlužen byl. Tehdy Ondřej přiběhl mezi ně s sekyrkou, a páně Petruov člověk udeřil Ondřeje tesáčkem.

R. IV. 1. L. 22. b. Srov. svědomí č. 1868 a 1920 na str. 465 a 503.

1936.

Mezi panem Janem Sezemou z Oustí oc s jedné, a paní Alenú z Čečelic s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

F e r i a IV. p o s t M a r t i n i. T h u o m a V a y p r y c h z M a l e š o v a u. p. n. k. s. t.: Že nám kázal Haura z Tečiněvsi poroubati les a potom jej pobrati vokolo silnice, všem sedlákóm, kteří jsú les roubali.

R. IV. 1. L. 23. a. Srov. svědomí č. 1926 na str. 505.

1937.

Mezi Divišem z Kněžiček na Vysočanech s jedné, a Buryanem Šlibovským s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Jan z Kněžiček u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že pan Šlibovský honil a lécel tenata po gruntích páně Divišových a zabil jelena. A kdež pan Burjan pohání pana Diviše pro pych, pravě, že bychme mu člověka zbili: že sme ho nebili.

Kuba z Kněžiček u. p. n. k. s. t.: Že pan Burjan honil po gruntích páně Divišových a lécel tenata a zabil jelen z pychu.

Jíra Strylan z Kněžiček u. p. n. k. s. t.: Že jsem toho svědom, když mě pán muoj poslal pan Diviš ku panu Burjanovi s cedulí, aby prázen byl jeho grunthuov všelijakú myslivostí, a když sem já panu Burjanovi ceduli dal, otázal se mne pan Burjan: S kajms druhým? A já pověděl: S sousedem Kubou. A pověděl, že jest panu Divišovi odpovědi netřeba, že já sám s panem Divišem o to rozmluvím. A přes tu zápověď pan Burjan honil jest po páně Divišových gruntích.

R. IV. 1. L. 23. a.

1938.

Mezi Divišem z Kněžiček na Vysočanech s jedné, a Burjanem Šlibovským s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Jíra Strylan z Kněžiček u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, když se jest hádal páně Burjanuov člověk se páně Žeužického, i byli sú páně Burjanovi v síni a páně Žeužicského před siení, tehdy se velmi hádali, až k sobě i střieleli; tehdy vyskočil Šimek z sieně voknem s kopistí, chtěje je bíti. A oni mu se bíti nedali a zbili jej samého; neb jest byl vedle souseda svého.

R. IV. 1. L. 23. b.

1939.

Mezi Vilémem z Vřesovic s jedné, a mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města Bíliny s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Jiřík z Libešovic u. p. n. k. s. t.: Toho sem dobře svědom, že nás přinutili Bělští páni, že jsme dali po jedné kopě grošuov míšenských. A to bylo pro vězenie, když nás vyručili; proto jsme dáti musili.

Jakub z Libešovic u. p. n. k. s. t.: že jsme přinuceni od pánuov Bělských, že sme musili po kopě míšenské dáti.

Vondřej z Chauč u. p. n. k. s. t.: V paměti nemáme, by takové penieze dávány byly pánuom Bělským od svády.

Voldřich rychtář z Libešovic [sv. p.].
Václav z Libešovic [sv. p.]. Petr z Chauč [sv. p.].
R. IV. l. L. 23. b.

1940.

Mezi Matějem Kuorkou člověkem Petra z Doudleb s jedné, a Jindřichem z Hodějova s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Pavel z Mozolova u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že se svadili pana Petra lidé sami v krčmě, a Šimon Hodějovského člověk řekl: Nevaďte se, však ste jednoho pána. A v tom uhodil týž Šimon páně Petrova člověka, až jej porazil. A druhý člověk páně Petruov chtěl prvnieho mstíti. A Šimon porazil i toho druhého. A v tom se schytil páně Petruov člověk i uhodil hospodáře, až padl. A my v tom přistúpili a jim sme se bíti nedali.

Voldřich z Bezděkova, páně Petruov člověk, u. p. n. k. s. t.: Svadili sme se s Kurkou o páně Petrova člověka v Hodějovského krčmě i schytili sme se na se, a Kurka chtěl mě bíti. I schytil se naň páně Jindřichuov člověk i dal Kurkovi lopatkou, až se převrhl. A v tom druhý páně Petruov člověk chtěl ho mstíti. A on i tomu druhému dal lopatkou.

Jan Zelenaj z Chlistova u. p. n. k. s. t.: Když sme přišli k Maršovi na Větrov dvé létě o Všech svatých, i svadila se dva člověky pána Petrovy, i řekli sme jim: Nechte té svády. A oni proto vždy se vadili, až se na se zchytili. I když se na se zchytili, tehdy páně Jindřichóv člověk dal jednomu kopistí, až se převrhl, páně Petrovému člověku. Tehdy druhý schytiv se, chtěl druhého mstíti, a on také i toho druhého uhodil, až jej také porazil. I schytiv se ten první s šavlí, uhodil hospodáře v čelo, až se převrhl, a já jej zavrhl voštěpištěm. Pak s hospodářem páně Petrovi lidé nic sú neměli, než sami sú se svadili. A když sú se vadili, řekl jim hospodář, aby té svády nechali. A řekl jim: Nechte té svády.

R. IV. l. L. 24. a. Srov. svědomí č. 1920 na str. 503.

1941.

Mezi panem Zdeňkem z Klinšteina a na Škvorci s jedné, a mezi Jirsou Janem Prasátkovým zetěm, a Janem Šoldíkovým synem, a Kuotem s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Jiřík, písař pana Škvořeckého, u. p. n. k. s. t.: Že některú chvíli poslal mne pan Zdeněk k purgmistru a konšelóm města Brodu Českého vokolo svatého Václava některý čas, žádaje jich, aby mu ten pych napravili od Jirsy Prasátkova zeti, a od Jana Šoldíkova syna a od Kuota; neb se pánu zdá, že jsú mu pych v tom učinili. I chtějí-li pánu napraviti ten pych, aby

pánu to pověděli. A oni k tomu odpověděli: Když budem všichni pohromadě, že pánu dáme na to odpověď.

R. IV. l. L. 24. b. Srov. svědomí č. 1889, 1890 a 1898 na str. 479, 481 a 491.

1942.

Mezi panem Zdeňkem z Klinšteina a na Škvorci s jedné, a mezi purgmistrem a konšely i vší obcí města Brodu Českého s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Jiřík, písař pana Škvorecského, u. p. n. k. s. t.: Posílal mě pan Zdeněk k purgmistru a konšelóm města Brodu Českého, že jich žádá vedle práva a zřiezenie zemského, aby mu tu škodu napravili, kteráž mu se stala od dobytka jejich, i chtějí-li pánu napraviti, aby to pánu pověděli. A oni řekli: Když pohromadě budem, dáme pánu na to odpověď.

R. IV. l. L. 24. b. Srov. svědomí č. 1889, 1890, 1898 a 1942 na str. 479, 481, 491 a 513.

1943.

Mezi Annú z Kopidlna s jedné, a panem Zdeňkem z Klinšteina ꝛc s strany druhé v té při, kdež Anna pohání pana Zdeňka z svrškuov. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Katheřina, žena Jíry Rebiny ze Škvorce, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědoma, že u mne bylo VI peřin a v sedmé peří bylo svázané v plachtu, a šest podušek a II polštáře, a bez jednoho XXti prostěradl a II tlusté plachty nové, a lžic stříbrem, těch počtu nevím, co jich bylo. A paní mi přikázala, abych já toho před pánem nepravila. A já jsem toho před pánem nemohla zapřieti, když se jest toho pán dověděl. A všecko to ode mne pán zase pobral, co sem svrchu jmenovala.

Martha, Václavova Šmacha žena ze Škvorce, u. p. n. k. s. t.: Že mi paní vydala dvě truhlice ručníkuov a ubrusuov, a při tom v těch truhlicech taffath byl a XXIII cínových mís a kopa loktóv plátna. A kázala mi je vzieti od běličky a kázala mi je schovati a proséci, aby pán o tom nevěděl. A mísy sem já sama domuov nosila, a muž muoj plátno od běličky přines z Brodu. A měli po to přijeti pan Loučenský ve tři hodiny na noc, aby o tom pán nevěděl, a měli to pobrati. A to jest pan Zdeněk všecko pobral zase ode mne, což jest koli u mne bylo.

Alžběta, Šimona Zemka žena ze Škvorce, u. p. n. k. s. t.: Přijala sem od paní Škvořecský IV peřiny a IV podušky a polštář a koltru, a ze čtyř koní šle a nabedrnie. A za to mě prosila, abych pánu o tom nepravila.

Anka, klíčnice ze Škvorce, u. p. n. k. s. t.: Paní mi kázala nositi k Rebínce VI peřin a v sedmé svázané peřie a VI podušek a II polštáře, a bez jednoho XXti prostěradl a II tlusté, a lžic těch nevím, co jich jest bylo, a k Šma-

chové II truhlice a k Alžbětě Zemkové IV peřiny a IV podušky a polštář a koltru. A to mi paní kázala a řekla, abych pánu nepravila.

R. IV. l. L. 24. b. Srov. svědomí č. 1899 a 1900 na str. 491.

1944.

Mezi panem Zdeňkem z Klinšteina a na Škvorci s jedné, a Annú z Kopidlna s strany druhé, o šubu. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Jana, žena Jana Havlíčkova ze Škvorce, u. p. n. k. s. t.: Toho jsem svědoma, když sem byla při smrti nebožtíka pána starého, že sem nic neslyšela, aby co pán řek paní o té šubě, a toho sem také svědoma, že jest pán přivolal paní a syna svého. I prosil syna za to, aby jí paní křivdy nečinil, a jie panie také prosil, aby mu těžko nedělala. A pověděl jim, aby se neroztrhávali a aby s sebú srovnávali. A při tom prosil syna svého, aby sirotkóm křivdy nečinil, a penieze, které jim sirotkóm vzal, aby jim zase navrátil. A prosil syna za to, aby, s koho jest jakú vinu vzal, aby jim to zase navrátil. A tu poručil Thomanovi X kop grošuov českých, kterýž ho hliedal až do té smrti, a mně V kop grošuov českých. Než když pán byl prve nemocen, to sem slyšela, že jest paní tu šubu dal, ale při smrti žádné zmínky o ní neučinil.

R. IV. l. L. 25. a. Srov. svědomí č. 1899, 1900 a 1943 na str. 491 a 514.

1945.

Mezi Mikulášem z Vřesovic s jedné, a Janem a Litkýřem bratřími z Hřivic s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Jiřík z Vohnice ze vsi u. p. n. k. s. t.: Jakož jsou páni Kozelkové pohnali pana Mikuláše pána mého, že jsú ti listové pánu mému nedodáni, jakž ten pátek přede Všemi svatými.

Jakub z Němeček [sv. p.].

R. IV. l. L. 25. b.

1946.

Mezi Šimkem a Urbanem z Žatce s jedné, a panem Jindřichem z Oudrče oc s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Vít, trubač z Třebšic Rozlezlých, u. p. n. k. s. t.: Byl sem za bratra svého slíbil k Urbanovi sladovníku z Žatce za dluh, že jest koupil slad od něho. I kázal jsem Urbanovi, aby přišel ke mně, že já mu dám za něho, aby nehyndroval lidí pána mého. A on přišel do Mor, a tu jest vzal kuoň za ten dluh a vostatek nám zaplatil. A byl Šimek s Urbanem k tomu přišel.

Havel z Třebšic Rozlezlých u. p. n. k. s. t.: Byl sem Urbanovi do Žatce sladovníku dlužen, a strýc muoj jemu za mne slíbil. I když mě jest Urban z dluhu napomínal, prosil strýc muoj Urbana, aby k nám přišel, že mu chce za mě zaplatiti. A Urban s Šimkem do Mor přišel a od nás kuoň koupil a v tom dluhu jej vzal a vostatek nám doplatil.

R. IV. l. L. 26. a. Srov. svědomí č. 1859 na str. 459.

1947.

Mezi Václavem Varhaníkem z Prahy s jedné, a Janem Peniežkem, měšténínem Starého města Pražského, s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Lidmila, mátě Vojtěchovy uzdářky z Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Že nic jiného neviem, než že jest nějaká žena se mnú ležala a potom ráno ode mne vstavši šla; a já nevím, ani kto ani co jest byla, aniž viem, kam se jest ode mne děla.

Katheřina Vojtěchová uzdářka z Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Když jest šla Katheřina Věžicská od muže, i byla u Peniežkuov, i poslala Peniežková po mne a řekla mi: Katheřino milá, přijmi Katheřinu k sobě. A já jsem šla domuov, a Peniežková ji ke mně po Dorothě dievce své poslala. Tu jest u mne noc ležala. Tehdy když bylo na zajtřie, lál jest mi muž pravě, že nechce mieti cizie ženy u sebe. A já jsem šla k Peniežkové zase s tou řečí, že já jie přechovati nesmiem. Tehdy mi Peniežková řekla: Kterak já mám jedinou udělati, že vozu žádného nenie? A já jí řekla: Pro pána Boha, nečiňte toho; nebtě žena těhotná, aby se jí nic nepřihodilo a aby na cestě neumřela. A v tom sem šla od Peniežkový domuov zase. A Peniežková poslala svú Duoru ke mně a pojala touž Katheřinu zase. A potom tu jistú ženu Peniežková s jejím mužem smluvila a zase mu ji poslala, a já sem jí s dievkú Důrou k Peniežkový provodila.

Zachariáš, kožišník z Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Prodal jsem duom s pastorkyní Katheřinú společně Vítovi sladovníkovi za CC kop míšenských, a z těch CC kop míšenských dostalo se Katheřině, pastorkyni mé, na jejie diel LXXX kop míšenských. A ona Katheřina vybrala jest ty penieze od téhož Víta sladovníka, soukupa našeho.

R. IV. l. L. 26. a.

1948.

Mezi Annou Bradačkou z Královė Hradce s jedné, a Bernáškem též z Královė Hradce s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Jan kothlář z Hradce u. p. n. k. s. t.: Že sem toho svědom, že Bradáč měl moc prodati a směniti statek svuoj, že měl

s ním s Bernáškem smlouvu do svatého Jiří, aby svuoj statek směnil, a ještě po dvú nedělí po svatém Jiří, a Bernáškovi že měl zase summu dáti jeho, a v tom Bradáč prodal, že jest tomu dosti učinil. A panu Zigmundovi prodal za puol druhého sta kop míšenských, chtě jemu Bernáškovi summu jeho dáti a jemu tomu dosti učiniti. A toho trhu jsú mu páni neráčili přiti. A Bradáč mu neměl Bernáškovi odkud dáti. A v tom Bernášek ten statek ujal. A v tom Bradáče vsadili do věže, a pan Zdeněk Kostka oň psal, aby mu jej pustili. A páni jsú mu jej pustili. A Bradáč v tom v Chlumci umřel.

R. IV. l. L. 27. a.

1949.

Mezi panem Janem Špetlí z Janovic s jedné, a purgmistrem a konšely i vší obcí města Čáslavě s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Matěj Škola, měštěnín města Čáslavě, u. p. n. k. s. t.: Šel sem od pana Trojana i uzřel sem Chvojku páně Špetlova i zavolal sem ho: Chvojko, poď, udělaj počet s Zigmundem. A on i šel; a když sme tam přišli k Zigmundovi, udělali počet, řekl mu Zigmund: Chvojko, ukradls mi škorní. A Chvojka pověděl: Dal mi je pan Jiřík z Špetlova domu. A Zigmund mu řekl: V hrdlo lžeš. A on mu zasě hrdě odpověděl. A on Zigmund dobyv tesáku i ranil ho. A potom sem já řekl Chvojkovi: Di z domu. A já potom také za ním šel.

Vávra sladovník, měštěnín města Čáslavě, u. p. n. k. s. t.: Zač mě jest pan Špetle žádal, že já nic nevím.

Jan Všetečka, měštěnín města Čáslavě, [sv. p.].

Jan Matěj, řezník z Čáslavě, [sv. p.].

Šimon Popelka z Čáslavě [sv. p.].

Jan Mamkuov z Čáslavě [sv. p.]. Michal z Čáslavě [sv. p.].

R. IV. l. L. 29. a. Srov. svědomí č. 1929 a 1931 na str. 507 a 509.

1950.

Mezi Janem a Rytkéřem z Hřivic s jedné, a Mikulášem z Vřesovic a v Uohnici s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Jan z Křemže, člověk páně Kozelkuov, u. p. n. k. s. t.: Zbil Káču pastušinu z Křemže člověk páně Mikulášuov Vohnického Jakub z Němeček.

Pavel z Křemže u. p. n. k. š. t.: Bil Jakub z Němeček Káču pastušinu z Křemže na páně Kozelkovém grumtu.

R. IV. l. L. 29. b. Srov. svědomí č. 1945 na str. 515.

1951.

Mezi Václavem z Štítného s jedné, a Janem z Vokova s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Václav Vácha z Oustrašína u. p. n. k. s. t.: Když sem šel pro svú potřebu cestú, uhlédal sem, an pan Božejovský loví v potoku v Lipinách.

R. IV. l. L. 30. a. Srov. svědomí č. 1715, 1716, 1720, 1790—1793 na str. 361, 363, 365, 409—411.

1952.

Mezi Václavem z Štítného s jedné, a Janem z Vokova s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Jíra z Oustrašína, člověk páně Štítného, u. p. n. k. s. t.: Svědom sem toho, když sem šel ku pánu svému, že sem mu pověděl, že dělají hrázi pan Božejovský s svými sedláky v potoce. A brali zemi v louce pánově.

R. IV. l. L. 30. a. Srov. předcházející svědomí č. 1951.

1953.

Mezi Zigmundem Baršem z Kamenice s jedné, a Václavem Mutrplosem z Tedražic s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Křtěn z Vodochot u. p. n. k. s. t.: Já sem tohoto vědom, že sem poslán od pana Barše s Petrem k Václavovi Mutrplosovi, chce-li mu ten pych napraviti, kdež mu vsadil služebníka Havla z Hoštic. I řekl jest Václav Mutrplos: Praví pan Bareš, že jest služebník jeho, a já pravím, že jest člověk muoj; a z svého člověka mohu udělati, co chci, třebas jej káži vodříti. A toho mi nezahájí pan Bareš ani žádný.

R. IV. l. L. 30. b. Srov. svědomí č. 1884 na str. 475.

1954.

Mezi panem Bernartem z Walšteina s jedné, a panem Janem Špetlí z Janovic s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Jan Hroch z Bělé u. p. n. k. s. t.: Když pan Špetle byl v držení Bezdězie a pan Jetřich nebožtík byl v držení Bělé, užívali sú spolu lesuov. A potom když byl pan Jan se panem Bernartem na Bělé, také sú lesuov užívali společně s panem Špetlí.

R. IV. l. M. 1. a. Srov. svědomí č. 1712 a 1897 na str. 358 a 490.

1955.

Mezi Janem ze Žlunic s jedné, a Voldřichem ze Žlunic s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Jan Šach z Zátvora u. p. n. k. s. t.: To mi jest svědomo, že jest míval pan Myška koně na Přemyšlení po rozdílu. Ale toho

já nevím, bajvali-li sou tam ti koni přes noc čili nic. Toho sem také svědom, že má vobilé ještě pan Myška na Přemyšlení; ale čeleď páně Myškova po rozdílu ztravy jest neměla na Přemyšlení, že já o tom nevím. Vo rychtáři Přemyšlenském: že jesti z prozby páně Myškovy rychtář Přemyšlenský vobilé vydával a z peněz, ale ne z rozkázánie páně Myškova.

Petr, páně Myškuov pacholek, u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že pan Myška má vobilé v stodole na Přemyšlení. A rychtáře jest prosil, aby mu vopatroval v stodole jeho, pravě, že mu zaplatí. A rychtářuov syn z peněz pomáhal nám voziti stohu vovesného nahoru do té stodoly. A klíče měl sám rychtář od té stodoly, kdež vobilé páně Myškovo; že ho prosil pan Myška, aby mu to opatřil, že mu zaplatí.

Petr, páně Myškuov služebník, u. p. n. k. s. t.: Když sme vozili vobilé páně Myškovo do stodoly, že sme stávali ve dvoře na Přemyšlení, a pomáhal nám Jan z Přemyšlenie, a pan staraj pan Voldřich platil mu; neb nám byl poručil, abychom zednali, koho muožem, sobě na pomoc. I zjednali sme toho jistého Jana z Přemyšlenie.

R. IV. l. M. 1. b. Srov. svědomí č. 1802 na str. 423.

1956.

Mezi Zigmundem Rohem z Vlkánova s jedné, a Janem Pechancem s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Vaněk z Sluštic u. p. n. k. s. t.: Když zajal pan Pechanec panu Zigmundovi Sluštickému dobytek, prosil nás on pan Zigmund, abychom ten dobytek vyručili a vohlédali škodu. A paní Pechancová tak pověděla, že já sobě té škody tak nevážím velmi, než že jest mi dlužen pan Zigmund dvanáste kop grošuov, že já toho dobytka nepustím, leč mi těch XII kop grošuov dáno bude.

Bohuslav z Sluštic u. p. n. k. s. t.: Poslal nás pan Zigmund Sluštický ku paní Martě Pechancové, abychom vohledali škodu, že pan Zigmund chce škodu jí napraviti, aby mu dobytek, kterýž mu z vovsa zajala, pustila. A ona pověděla, že já sobě té škody tak nevážím, než že jest mi dlužen pan Zigmund XII kop grošuov českých. Dobytku já nepustím, leč mi má summa dána bude.

Martin z Sluštic u. p. n. k. s. t.: Poslal nás pan Zigmund Sluštický ku paní Martě Pechancové o ten dobytek, kterýž mu zajala, aby mu jej vrátila, že jí chce škodu napraviti. A ona tak řekla: Já bych tu škodu prominula, než pro dluh, že mě dlužen XII kop grošuov, nedám mu dobytku, leč se mnú o ten dluh místo vezme.

R. IV. l. M. 2. a. Srov. svědomí č. 1885 na str. 476.

1957.

Mezi Voldřichem Malovcem z Malovic a na Borotíně s jedné, a lidmi pánuov Záhorkuov, Vávrou a Matějem Peckou z Truskovic s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini. Kouba z Malovic u. p. n. k. s. t.: Ušel panu Voldřichovi z Malovic ɔc člověk z Vrabince i přišel potom zase ku pánu po zachovací list. A pán jej vsadil a propustiti ho nechtěl. Tehdy otec téhož člověka ku pánu přišel s bratry svými a s strýci, a jdúce ku pánu, přišli ke mně a prosili mne, abych s nimi šel ku pánu. A já jim pověděl, že já za něho slíbiti nechci. A oni řekli, že mne nežádají, než jediné abych ku pánu přímluvu učinil. Pak vyručili jsú jej páně Záhorkovi lidé Matěj Pecka a Vávra pod XXXti kopami míšenskými, aby jej stavěli na svatého Jiří, pakli by jim pán dal tajden napřed věděti, aby jej páni postavili. A když přišel svatý Jiří a oni jsú ho nestavěli, a tu jest je pán obeslal, aby mu základ plnili. A oni pravili, že jim pán nedal věděti. A pán jim řekl: Nu milí bratří, poněvadž tak pravíte, ještě vám dávám rok, abyšte mi ho na druhej svatý Jiří stavěli. A oni vždy nestavěli.

Vít z Malovic u. p. n. k. s. t.: Že mi jest to dobře vědomo, že Havel z Vrábnic ušel od pana Voldřicha, jsa člověk jeho. I potom přišel ku pánu svému zase na Malovice, žádaje pána za list zachovací; a pán jest jej vsadil. Tehdy Vávra, strajc Havluov, a Matěj Pecka oba z Truskovic přišli ku pánu a vyručili jej pod XXXti kopami míšenskými do svatého Jiří na den jmenovitý na postavení. A když jest svatý Jiří přišel, oni jsú ho nepostavili a propadli základ pánu.

Matěj rychtář z Čerňovsi u. p. n. k. s. t.: Poslal mě pán s konšely po Velice noci již po svatém Jiří k Vávrovi a k Matějovi Peckovi, lidem páně Záhůrkovým, do Truskovic, abych je napomenul z základu, kterýž jsú propadli, kdež jsú slíbili za Havla, syna Svachova, z Malého Vrabína za XXXti kop míšenských, ješto ho měli stavěti pánu na Borotíně na svatý Jiří již ty časy minulý, a nestavěli. A když sem k nim mluvil já: Proč ste ho nestavěli? Základ jste pánu propadli. I řekl mi Vávra, pojmenovav mě jménem: Nemohl sem; byl sem nemocen. I mluvil jsem já k němu a řka: Vávro, však sám neslíbil, však slíbil s Matějem Peckou, s bratrem svým. I poslal jest Vávra po svého bratra Matěje Pecku, a Matěj řekl: Bratře, však sirotci nejsme; máme pána, nechť nás opatří. Tehdy sem já jim pověděl na konec: Nechcete-liž toho učiniti? I řekl mi Matěj Pecka: Všaks jednou slyšel. Tehdy sem já pána svého pana Malovce rozkázánie učinil, jšel jsem do Záhorziczij, abych na ně žaloval. I řekl mi pan Petr Záhorka i těm konšelóm, kteříž se mnú byli, že se chci o to s bratrem raditi. A s tiem rozžehnavše se s panem Záhorkou, i šli jsme pryč.

Václav z Stanic, páně Voldřichuov Malovcuov člověk, u. p. n. k. s. t.: Poslal nás pan Voldřich do Truskovic k Vávrovi a Matějovi Peckovi,

abychme je napomenuli z základu, kterýž jsú propadli pánu, když jsú slíbili za Havla, syna Svachova, z Malého Vrabína po XXXti kopách míšenských, že jej měli stavěti pánu na den svatého Jiří již minulý, i nestavěli. A když jsme je z toho od pána napomínali, tehdy se Vávra k tomu znal. A Matěj Pecka pověděl: Však sirotci nejsme; máme pána, nechť nás pán zastane. Potom jsme šli ku panu Záhorkovi, žalujíce na ně. A pan Záhorka řekl: Až se o to s bratrem poradím. A my hned s tím šli sme pryč od něho.

Tomášek z Čerňovsi [sv. p.].

Jan Loužkuov syn z Malovic u. p. n. k. s. t.: Na den svatého Šimoniše byli sme posláni s listem od pana Voldřicha z Malovic ku panu Záhorkovi. I když sme list donesli, optali sme se, doma-li jest pán. A paní řekla, že ho doma nenie. A já jsem se paní optal: Paní, ráčíte-li vy list vzieti? A ona řekla, že pána doma nenie, nechtěla ho vzieti. A já jsem jí list položil na stuol a řekl jsem jí: Jestiť list od pana Pernšteinského; nesvědčíť mému pánu. I šli jsme s tím pryč, a sedláci její vyvrhli za námi list na hnuoj. Pak my nevíme, vzali-li sú oni list čili nic.

Vít z Malovic [sv. p.]. Dušek z Vrabína [sv. p.].

R. IV. l. M. 2. b.

1958.

Mezi paní Annú a paní Marketú vlastními sestrami z Postupic s jedné, a panem Vilémem Kostkú z Postupic s strany druhé. 1511, 12. listopadu.

Feria IV. post Martini MDXI°. Václav Ulický z Jabloných u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že nebožtík pan Bohuše Kostka Litomyšlský a pan Jan Kostka zuostali sú dlužni devadesát kop na míšensko Janovi, Martincovu synu z Jablonné, za rychtu.

[Později připsáno:] Feria III. post Annunciacionis Marie MDXV [27. března]. Jan Peša z Jablonných u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že nebožtík pan Bohuše Kostka Litomyšlský a pan Jan Kostka zuostali jsú dlužni za rychtu devadesáth kop na míšensko Janovi, Martincovu synu z Jablonné. .

Václav Ulický z Jablonných u. p. n. k. s. t.: Že nic jiného svědom není, než což jest prve svědčil.

R. IV. l. M. 9. b. Srov. svědomí č. 1809 na str. 428.

1959.

Mezi Václavem Vrabským ꝛc s jedné, a Mikulášem Karlíkem z Nežetic s strany druhé. 1511, 13. listopadu.

Feria V. post Martini. Vaněk krčmář z Nehvizd u. p. n. k. s. t.: Toho jsem svědom, že jest pan Václav Vrabský puojčil panu Karlíkovi koně a že

jest nekulhal, a potom u pana Karlíka kulhal. A dal jej pan Karlík hojiti Nehvizdskému kováři jménem Petrovi a dal mu od něho dvě kopy grošuov.

Petr kovář z Nehvizd u. p. n. k. s. t.: Hojil sem kuoň, kterayž mi dal pan Mikuláš Karlík hojiti, že mu byl vyskočil zájem neb nějaká uraženina vrchem, a dal mi od něho IV kopy grošuov míšenských.

Duchek z Sibřiny u. p. n. k. s. t.: To mi jest svědomo, když mě jest pan Václav s listem poslal ku panu Mikulášovi Karlíkovi, a on listu ode mne přijíti nechtěl, a já mu jej do vrat vstrčil; neb jest mi tak pán muoj rozkázal.

Vaněk z Ouvalu u. p. n. k. s. t.: To mi jest svědomo, když mě jest s Duchkem pan Václav Vrabský [poslal] ku panu Mikulášovi Karlíkovi s listem, a pan Karlík ho od nás přijíti nechtěl, i nechali sme v vratech. Pak nevieme, vzali-li sú jej čili nic.

R. IV. l. L. 14. b.

1960.

Mezi Markéthú Jednorožcovú, měštkú Starého města Pražského, s jedné, a panem Jiříkem Bezdružickým z Kolovrath a na Buštěhradě, najvyšším sudím království Českého, s strany druhé. 1511, 13. listopadu.

Feria V. post Martini. Václav z Tašic u. p. n. k. s. t.: Že sem toho dobře svědom, že pan Jiřík JMt bral jest rozličné potřeby panu Jetřichovi nebožtíkovi, bratru svému, u Markéthy Jednorožcové, a byl za ty penieze pan Jiří rukojmí. Potom když pan Jiřík JMt jel od desk, tehdy mne zavolala Jednorožcová do domu svého i mluvila se mnú, že jsú mi penieze dány za ty potřeby, ale ne všecky. Tu mi jest mluvila, aby se pán JMt s ní smluvil, že ho velmi prosí, aby jí dodal těch X kop grošuov českých. Tehdy jí kázal pán dáti, a já jsem jí ty penieze přinesl do jejieho domu. A zuostal jí pán JMt z dluhu svého jednu kopu grošuov českých; tu sem já jí také přinesl.

R. IV. l. L. 14. b.

1961.

Mezi panem Jiříkem Bezdružickým z Kolovrath a na Buštěhradě, najvyšším sudím královstvie Českého, s jedné, a Markéthú Jednorožcovú, měštkú Starého města Pražského, s strany druhé. 1511, 13. listopadu.

Feria V. post Martini. Václav z Tašic u. p. n. k. s. t.: Že sem toho dobře svědom, že jest pan Jiřík JMt bral od Markéthy Jednorožcové rozličné věci panu Jetřichovi, bratru svému, a za to byl rukojmí. Pak když sme jeli od desk s pánem JMtí, tehda mě Markétha Jednorožcová zavolala, mluvila se mnú, že jsú jí penieze dány, ale ne všecky, a že jest jí zuostáno X kop grošuov českých. I pro-

sila jest mne, aby se pánem JMtí rozmluvil, proséci JMti, aby jí těch X kop grošuov JMt dáti ráčil. I přinesl sem těch X kop grošuov českých od JMti do jejieho domu. A také zuostal jí byl JMt svého dluhu za aksamit jednu kopu grošuov českých. Tu sem já jí také přinesl do jejího domu.

R. IV. 1. L. 15. a. Srov. předcházející svědomí č. 1960.

1962.

Mezi Jiříkem z Pašiněvsi s jedné, a Janem Charamzou z Skovic s strany druhé. 1511, 13. listopadu.

Feria V. post Martini. Wolfang ze Skovic, služebný pacholek, u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že jest pan Jiřík přišel k hospodáři mému Charamzovi, prose téhož Charamzy, aby mu koně puojčil. A Charamza mu vraného koně puojčil. I potom po druhé přijel i nechal koně svého u nás, prose nás, abychme mu ho popásli, a že nám chce za to učiniti. A my sme mu ten kuoň pásli, a pan Jiřík nám za to nic nedal. A potom opět pan Jiřík s Václavem písařem ze Žlabu k Charamzovi přišel zase, a prosil Charamzy Václav, aby mu o ten kuoň milost učinil, kterýž jest k němu k Charamzovi prohrál pan Jiřík. A Charamza mu pověděl, že mu chce zase sedlo dáti a svuoj kuoň, kteréhož mu jest puojčil. A on pověděl, že ho nemá doma, než chceš-li, puojčímť, kterého chceš jiného. A on řekl: Nechceš-li mi ho puojčiti, ale prodaj mi jej. A Charamza nechtěl. A pan Jiřík řekl: Poněvadž nechceš, ale čert jest; vždyť sobě někde někoho vo jiný ošidím.

Barthoš z Čáslavě u. p. n. k. s. t.: Když pan Jiřík chtěl jeti do Chrudimska, i prosil Charamzy, aby mu koně puojčil. A Charamza mu řekl: Mám pilné dielo, neměl bych čím dělati. A pan Jiřík řekl: Nechámť svého místo toho. A Charamza mu koně puojčil, a on mu místo toho svého nechal. I byl kuoň Jiříkuov velmi nemocen. A pan Jiřík nás prosil, abychme mu jeho kuoň vyvedli na pastvu.

R. IV. 1. M. 1. a. Srov. svědomí č. 1844 a 1845 na str. 451 a 452.

1963.

Mezi Benešem z Sendražic s jedné, a mezi Jaromířskými s strany druhé. 1511, 13. listopadu.

Feria V. post Martini. Jan Litoborský z Chlumu: To mi jest dobře svědomo a v paměti mám, že některý čas přitrefil jsem se do Jaromíře, i prosil mne jest pan Beneš Sendražský, abych s ním k purgmistru města Jaromíře došel. I tak jsem učinil, a tu jest pan Beneš k purgmistru mluvil, žádaje toho, aby mu ten pych napraven byl, kterýž jest mu se stal od člověka jich Kuby Harovničete, a to ten pych, že jest jemu zbil služebníka jeho. A purgmistr s konšely pověděli jsú k tomu Kubovi: Co ty tomu řiekáš? A Kuba pověděl: Já se k tomu znám, že jsem zbil, a to proto, že jest mi pásl na mém. A tu jsú se páni Jaro-

míršti ku panu Benešovi přimlúvali, aby jemu Kubovi to odpustil. A pan Beneš jim za odpověď dal, že toho žádá, aby jemu ten pych napraven byl. A s tím jest pan Beneš pryč šel a já s ním také. A to beru k své vieře a k své duši, že jest to tak v pravdě, což sem tuto nahoře svědčil.

R. IV. 1. M. 5. b. Srov. svědomí č. 1843 na str. 451.

1964.

Mezi Václavem Lítovským s jedné, a panem Janem z Wartmberka s strany druhé, o pych. 1511, 13. listopadu.

Feria V. post Martini. Vondráček z Ulšiny u. p. n. k. s. t.: Toho jsem dobře svědom, že jsú páně Janovi lidé zbili Havla člověka pána mého.

Jiřík z Lukan u. p. n. k. s. t.: Že sem některý čas do krčmy v Vukních přišel, a nalezl sem tam, ani sedí Matěj s Petrem, lidé páně Janovi. I propiv peniez, zšel jsem pryč. A potom v noci uslyšel sem křik. I vyběhl sem z domu, a oni již krčmáře zbili, a on již ležel zbitý; neb jsú ho dočkali před krčmú, jdúce od něho pryč. I přinesli sme ho na nosidlách domuov.

Vávra z Vejbořic u. p. n. k. s. t.: Byl sem při tom v krčmi v Ukních, kdež jsú hráli Matěj, Petr, Prokop, Havel. I potom se svadili, a Prokop, páně Lithovského člověk, popadl palici i udeřil Matěje. Tehdy Havel krčmář vyšel po voštíp ven, i vyhnali sme je ven, a oni Matěj a Petr šli pryč. Tehdy jsmy my s Havlem vyprovázeli Prokopa. Tehdy Matěj s Petrem vyskočili na Havla z ouvoza i zbili jej. A Havel najprv na ně vyhodil sekyrku, a oni zbili jej v tom.

R. IV. 1. M. 5. b.

1965.

Mezi Petrem Sudú z Řenec s jedné, a lidmi pana Jindřicha Švihovského ɔc s strany druhé. 1511, 13. listopadu.

Feria V. post Martini. Jiřík písař na Švihově u. p. n. k. s. t.: Toto jest mi v paměti, kdež jest pan Suda přijel ku pánu mému JMti panu Jindřichovi Švihovskému, žalujíc mu na lidi JMti ze vsi z Kucin, zejména na Mikuláše Suchého, Duchka Lexova syna, a na Nykle Němce, žalujíc JMti, že jsú mu ovčáka zbili, žádaje při tom, aby se jimi ráčil ujistiti. I JMt ráčil mi rozkázati, abych je zurukoval. I učinil jsem tak a pověděl jsem jim, pro kterú příčinu se jim to děje, že na ně žaluje pan Suda, že jsú mu vovčáka zbili při zajímání vovec. A oni tak pověděli: Kterak jsme měli činiti, když jsme mu na škodě své, kterúž jest nám činil, zajímali, že jest nás bil, a my jsme mu se bránili?

Burian z Švihova, ouředník pana Jindřicha Švihovského, u. p. n. k. s. t.: Jakož mne pan Suda žádal, aby mu seznal, co sem slyšel od lidí

pána mého JMti ze vsi z Kucin, jménem od těchto, od Mikuláše Suchého, od Nikle Němce, od Duchka: to mi jest dobře v paměti, že sem neslyšel od Mikuláše Suchého a od Nikle Němce nic, než toliko když sem jel s té louky, kdež jsú ovce zajali panu Sudovi lidé pána mého JMti ze vsi z Kucin, i šel při mně Duchek z Kucin až blízko k Přešticóm, a tu jest vběhl do rochle a řka: Mám teď svú braň, kterouž jsem se bránil ovčáku páně Sudovu. I vyněl jest lopatku, jako jie zkucují voheň, ze kře.

Václav Hrdibor z Přeštic u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že pana Jindřicha Švihovského člověk Duchek, Leksuov syn, pověděl tak, že při těch ovcech ovčák páně Sudů chtěl mě bíti; a já mu se musil brániti.

Jan rychtář z Přeštic u. p. n. k. s. t.: Že jsem jiného nic neslyšel prve, než tepruv, když sem s jinými do Prahy jel, pověděl Duchek, Leksuov syn, z Kucin, že mě při těch ovcech chtěli ovčáci pana Sudy bíti, a já se jim musil brániti.

Jan Berka z Přeštic [sv. p.]. Vondra Štětka z Přeštic [sv. p.].

Vondra Fučík z Kucin [sv. p.].

Vondra nádvorník z Kucin u. p. n. k. s. t.: Toho sem dobře svědom, že sem slyšel od našich souseduov, že jest pásl ovčák Sudů na grumtích pana Švihovského, a oni jej chtěli sehnati, a ovčák je chtěl bíti, a oni mu se musili hájiti.

Vít Huspeka z Kucin u. p. n. k. s. t.: Že jsem slyšel od svých souseduov, že když jsú chtěli zajíti ovce ovčákóm Sudovým na gruntích pána JMti, že sú je ovčáci chtěli bíti, a oni se jim musili brániti.

R. IV. l. M. 6. a.

1966.

Mezi Janem, měštěnínem Starého města Pražského od Strak, s jedné, a Duchkem Švábem, měštěnínem Menšieho města Pražského, s strany druhé. 1511, 13. listopadu.

Feria V. post Martini. Barthoš zlatotepec, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že pan Jan Jirsa mluvil jest takto: Pane Duchku! Pan Jan s přátely přišel na tento čas k vám, plat, kterýž máte LXX kop míšenských ročního, chtě od vás tržiti; ale tak praví, že jest práva vašeho neslyšel. A pan Duchek jest řekl: Takéž jest, jakož ste slyšeli, paní Anny Slavický. A pan Jirsa od pana Jana řekl: Vždy jest on vašeho neslyšel. A on jim řekl: Jinačejšíť nenie, než jako paní Anny. A pan Jirsa udělal otázku na pana Duchka: Co jej ceníte? A on pověděl: DCCCC kop míšenských. A pan Jan Straka podal jemu DCCC kop míšenských. A Duchek řekl: Za to nedám. A Jan Straka chtěl, aby jemu pustil ourok svatohavelský. A tak jsú se rozešli. A na zajtřie stržen jest ten plat za DCCCC kop míšenských. A pan Duchek měl Janovi dáti puol ouroku svatohavelského, a on měl jest jemu dáti DC kop míšenských při dskách a na

tři sta měl list udělati do svatého Martina. A potom když jsú šli ke dskám, tu jest Jan od Strak žádal na Duchkovi, aby mu zprávu učinil. A Duchek Šváb toho učiniti nechtěl. A když mu pan Jan těch DC kop míšenských vyčítal, při tom jsem byl, že jest je Duchek Šváb sám od něho táhl a sám je svú pečetí zapečeťoval.

Jan Žába, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Žádal mne Jan Straka, abych při trhu s ním byl, že má úmysl kúpiti od Duchka Švába XXXV kop grošuov českých. I šel jsem s ním vedle jiných jeho přátel. I jest mi to dobře vědomo, když jsme se sešli, že jest mluvil Duchkovi Švábovi Jan Jirsa od Jana Straky: Pane Duchku, nynie sme se na tento čas sešli s Janem Strakou; kdež jsi pokazoval spravedlnost paní Anny, ale své jsi nepokazoval. A on jest řekl: Rovněť jest taková má spravedlnost jako jejie, když bude při dskách; budeliť se zdáti, pokážiť jej. A Jan Jirsa řekl Strakovi: Dostiť jest. A tak jsú tržili, že jsú nestržili na ten den. A tak se rozešli. Až jeliž na druhý den sešli se o též platy k trženie, i tu sú stržili za puol páta sta kop grošuov českých. Měl mu zavdati Jan Straka hned při tom času CCC kop grošuov českých a na puol druhého sta kop grošuov českých list udělati až do svatého Martina, a ty jest měl při dskách položiti i s listem. A on Šváb měl jest puol ouroka svatohavelského Strakovi pustiti. A k tomu Jan Straka Duchkovi Švábovi mluvil: Penieze prve-liž chceš vyčísti, než ke dskám puojdem, čili u desk? A on pověděl: Vyčtem je prve a svú pečetí je zapečetím. A tak jsme se rozešli. Potom při dskách, když jsú se sešli, tu jest Jan Straka skrze Jirsu s Duchkem Švábem mluvil, aby jemu zprávu na ten plat učinil. Pověděl pan Ondřej Skalský: Při trhu žádná zmínka o zprávě nebyla. A Jan Straka zprávu od něho vdy chtěl mieti. A Duchek Šváb pověděl: Já tobě cizie věci zpravovati nemohu.

R. IV. l. M. 7. a.

1967.

Mezi Duchkem Švábem ut supra s jedné, a Janem od Strak ut supra s strany druhé.
1511, 13. listopadu.

Feria V. post Martini. Jan Žába, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To jest mi dobře vědomo, že jest Jan Jirsa mluvil Duchkovi Švábovi: Nyníčko na tento čas přišel jest Jan Straka s přátely, kdež jest s vámi mluvil o plat, kdež máte XXXV kop grošuov českých, chtiece jej prodati. I pokázali ste mu spravedlnost paní Anny Slavicský; ale vaší jest neslyšel, kteraká jest. A Duchek Šváb pověděl, že jest taková jako té paní Anny. Pokážiť ji, bude-liť se zdáti, až při dskách bude. A Jirsa k tomu pověděl: Dosti jest. I tržili jsú spolu, ale na ten den jsú nestržili, až jeliž na zajtřie též se sešli, a tu jsú se smluvili a dotržili za puol páta sta kop grošuov českých. I měl mu dáti Jan Straka při tom

času tři sta kop grošuov českých a puol druhého sta kop grošuov českých o svatým Martině najprv příštím. A na těch puol druhého sta kop grošuov list měl udělati a při dskách CCC kop grošuov i s listem položiti. A Šváb měl jemu puol ouroku svatohavelského pustiti. I řekl mu Straka: Hned-li chcete těch CCC kop grošuov vyčísti, prve než ke dskám puojdem, čili při dskách? A Duchek Šváb pověděl: Vyčtěm je prve, a já svú pečetí je zapečetím. A tak jsme se rozešli. Potom při dskách Jan Straka skrze Jirsu k Duchkovi Švábovi mluvil, aby mu zprávu na ten plat učinil. A pan Ondřej Skalský pověděl: Však jest při trhu žádné zmienky o zprávě nebylo. A Jan Straka pověděl, že já jináč neučiním, než aby mi zprávu učinil, že sem já se vším pohotově. A Duchek Šváb také pověděl, že já tobě chci učiniti všecko, což mám učiniti, jediné ty tomu dosti učiň. A Straka řekl, že já učiním, jediné mi zprávu daj. A s tím se rozešli.

Barthoš zlatotepec, měštěnín Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: To mi jest svědomo: Jan Jirsa mluvil jest takto: Pane Duchku! Jan Straka na tento čas s přátely přišel, chtě s vámi tržiti, ale tak praví, že jest vašeho práva neslyšel. A Duchek řekl: Takovéž jest jako paní Anny Slavicský. A Straka jest řekl: Já jsem vždy vašeho neslyšel. A Duchek řekl: Jinačejšíť není, než jako ten též paní Anny. A on řekl: Co jej ceníte? A Duchek řekl: DCCCC kop míšenských. A Straka poddal mu DCCC kop míšenských. A on jest řekl: Za toť nedám. A Straka chtěl, aby mu dal všecek ourok svatohavelský. A Duchek dáti nechtěl. A tak sú se rozešli. A na zajtřie stržil jest Jan Straka za DCCCC kop míšenských, a měl jest mu dáti Duchek puol ouroku svatohavelského. A Straka mu měl dáti DC kop míšenských při dskách a na CCC kop míšenských měl mu udělati list do svatého Martina najprv příštího. A potom když sú šli ke dskám, tu jest žádal Jan Straka na Duchkovi Švábovi, aby jemu zprávu učinil, jakož jest v zemi za právo. A Duchek mu nechtěl žádné zprávy učiniti. A tak jsú se odtud rozešli. A při tom sem byl, když sú ty penieze čtli. A táhl je Duchek Šváb a zapečetil je.

R. IV. 1. M. 7. b. Srov. předcházející svědomí č. 1966.

1968.

Mezi Markéthú Mazlovú, měštkú města Rakovníka, s jedné, a lidmi krále JMti z Kněževsi, Mikulášem Hrádkem a Janem Bštrosem s strany druhé. 1511, [13. listopadu].

Jíra rychtář z Kněžovsi u. p. n. k. s. t.: Svědom sem toho, že sú stuohy režný svezli též Mazlové s těch jitr k Mikulášovi Hrádkovi.

Martin Waldnýř z Kněžovsi u. p. n. k. s. t.: Že jsem toho svědom, že jsú ty tři stožky, dva ovesné a třetí režný, svezli ti poručníci k Mikulášovi Hráďkovi dva a k Janovi Bštrosovi jeden. A Mazlové jest ten statček právem přisouzený.

Havel Rajček z Kněžovsi u. p. n. k. s. t.: Toho neviem, byli-li sú jací tři stohové; neb sem já nedávno na úřadě tu; než to mi jest dobře vědomo, že jest Markéthě Mazlové ten grumth přisouzen.

R. IV. l. M. 8. b.

1969.

Mezi Zdeňkem z Klinšteina ꝛc s jedné, a purgmistrem, konšely i vší obcí města Českého Brodu s strany druhé. 1511, 13. listopadu.

Feria V. post Martini. Svatoň ze Škvorce u. p. n. k. s. t.: Jel sem do Broda ten čtvrtek po svatém Havle ráno, co slunce vycházelo, a když sem jel zase z města, dobytek pánuov Brodských chodil v uovsích páně a pásl se. Po druhé od večera jel sem zase do města, že všecky dobytky, co jich bylo okolo města, sehnali do toho ovsa.

Pavel, písař páně Škvořecského, u. p. n. k. s. t.: Když sem jel se pánem k Tismicím, uhlídal pán dobytek v uovse ve škodě. I kázal jest mi jej zajieti. A já jej zajel ve škodě v uovse v hrstech.

Jiřík, služebník pana Skvořeckého, u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že nám pán kázal zajieti dobytek v uovse páně, a my sme jej zajali.

Matěj z Chroustoklat u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že nás požádal pan Škvorecký, abychme s ním šli na tu škodu, kterouž jsú mu dobytkem v uovse v hrstech spásli. I viděli sme, že jest škoda, ale nevíme, Brodští-li sú ji udělali.

Jan z Chroustoklat u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, když pan Škvořecský k nám přijel, abychme s ním na škody vyšli, kteréž sú jemu Brodští spásli. A když sme tam přišli, tehdy nám řekl pan Škvořecský: Vidíte, milí sousedé, že jest škoda. A voves byl spasený a změtený. Ale my nevíme, kto jest jej spásl.

Vaněk z Chroustoklat u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že sme byli na škodě na páně Zdeňkově, a voves v hrstech byl; ale my nevíme, kto jest škodu udělal; než viděli smy, že jest byla škoda.

R. IV. l. M. 8. b. Srov. svědomí č. 1889, 1890, 1898, 1941 a 1942 na str. 479, 481, 491, 513 a 514.

1970.

Mezi panem Zdeňkem z Klinšteina ꝛc s jedné, a purgmistrem a konšely i vší obcí města Brodu Českého s strany druhé, o škodu. 1511, 14. listopadu.

Feria VI. post Briccii. Pavel z Tuklak u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že jest pan Zdeněk Škvořecký nás obeslal, abychme s ním šli na škodu, kterúž jsú mu učinili Brodští. I viděli sme, že jest škoda, ale nevieme, kdo sú ji učinili. Mašek z Tuklak [sv. p.].

R. IV. l. L. 27. a. Srov. svědomí č. 1889, 1890, 1898, 1941, 1942 a 1969 na str. 479, 481, 491, 513, 514 a 52.

1971.

Mezi Janem Kameykem z Pokratic s jedné, a Barborou z Harasova s strany druhé. 1511, 14. listopadu.

Feria VI. post Bryccii. Jan Litvín z Zahrádky toto vyznal: Toto mi jest dobře v paměti, že některý čas žádala jest mne paní Barbora, abych k ní přišel pro její potřebu. A já sem k ní k její žádosti přišel, a také jsú tehdáž někteří dobří lidé u ní byli. A tu před námi poslala po pana Jana Kameyka, aby k ní přišel. A on jest k ní přišel. I tu jest před námi k němu mluvila: Pane Jene, teď tebe žádám před těmito dobrými lidmi, že k tomuto kšaftu svú pečeť přitiskneš, jakož si řekl nebožtíku panu manželu mému, podle jiných dobrých lidí. A on jí takto odpověď dal: Paní, toho mi se učiniti nezdá, abych k tomu kšaftu svú pečeť přitiskl po smrti jeho, leč mi pány JMtmi bude rozkázáno z plného soudu. A ona řekla: Poněvadž toho učiniti nechceš, již tebe musím právem hleděti. A to beru k své vieře, k své duši, co tuto vyznávám, že to v pravdě tak.

R. IV. l. L. 27. b. Srov. svědomí č. 1571 a 1812 na str. 242 a 430.

1972.

Mezi Filipem kovářem, měštěnínem města Mělníka, s jedné, a panem Janem a panem Bernartem ɔc z Walšteina s strany druhé. 1511, [14. listopadu].

Václav Řepnice z Řepnic seznal takto: Jakož mě pohnal Filip kovář z Mělníka k svědomí, abych mu seznal, poručil-li jest mi kdy nebožtík pan Albrecht z Kolovrat, najvyšší kancléř královstvie Českého, abych mu rozkázal dáti na jeho dluh pět kop grošuov, a kázala-li jest urozená paní, paní Anna z Kováně Její Mt, manželka nadepsaného pána, témuž Filipovi, aby dáno bylo za deset kop vobilé, takto já sě v tom ve všem pamatuji: Což sě těch pěti kop grošuov dotýče, že sě nemohu pamatovati, aby mi kdy nebožtík pán co o nich poručil; a což sě toho obilé dotýče, takto sě v tom pamatuji: když jest některú chvíli přišel Filip kovář s některými měšťany Mělnickými ku paní JMti a prosil, aby mu ráčila rozkázati jeho dluh spravedlivý zaplatiti, a ukázal list, kterýž píše nebožtík pán pánóm Mělnickým, i řekla paní Její Mt: jestliže jest dluh spravedlivý, nechť mu dadí vobilé za deset kop. Ale toho já v pravdě nemohu věděti, jestli mu to vobilé dáno čili nic. A to beru k své víře a k své duši, že jest to tak, což tuto svědčím.

R. IV. l. L. 27. b.

1973.

Mezi Václavem Mladotou z Jilmanic s jedné, a pány panem Janem a Petrem Skřineckými bratřími nedielnými s strany druhé. 1511, 14. listopadu.

Feria VI. post Briccii. Havel Hroubek z Kouthuo u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že mě pan Václav Mladota pojal s sebú ku panu Ja-

novi Skřineckému. I pověděl Václav Mladota panu Janovi: Teď sem dal, pane, tu jednu kopu grošuov Hroubkovi za pastvu od těch hřiebat, kteréž se pasou mezi hříbaty vašimi. I zeptal se pan Jan Hroubka: Tak-li jest? A Hroubek pánu odpověděl: Pane, tak. I řekl jest Hroubek: VMti prosím, jakož ste mi dlužni X kop grošuov, račte mi tu jednu kopu grošuov vyraziti. A pán řekl: Dobře! I vyrazil mi ji písař Vaněk páně Skřineckého. Potom Václav Mladota řekl: Pane, což pak od toho hřieběte bude, kteréž tu ještě pozuostává? A pán přestal na Xti groších bílých.

Václav písař páně Skřineckého u. p. n. k. s. t.: Že jest pan Václav Mladota panu Janovi Skřineckému tu pastvu zaplatil od těch hřiebat.

R. IV. l. M. 5. a.

1974.

Mezi Martinem Lichvicí, měštěnínem města Thábora, s jedné, a Janem, Petrem a Zdeňkem Malovci s strany druhé. 1511, 14. listopadu.

Feria VI. post Bryccii. Petr řezník z Tábora, konšel, vydává svědomie na tu přísahu, kterúž jest učinil králi JMti, svědče takto: Jakož jest pře mezi nimi, Martinem Lichvicí a Janem Vřesickým, jakož praví Vřesický, že by mu Lichvice psa vzal: že sem toho dobře svědom, že jeho nevzal Martin Lichvice, ale že sem já ho vzal psa sobě daného.

R. IV. l. M. 10. a. Srov. svědomí č. 1831 a 1908 na str. 404 a 496.

1975.

Mezi Katheřinú z Rakovníka s jedné, a Petrem Klinickým z Pruch s strany druhé. 1511, 14. listopadu.

Feria VI. post Briccii. Havel Rayčkovic z Kněžovsi u. p. n. k. s. t.: Koupil sem dřievie u pana Jiříka Katheřininého syna v Uoleském dřievie za jednu kopu míšenskú. Dal sem mu panu Jiříkovi hned penieze hotové ten den. A jest tomu viec než puol druhého léta.

R. IV. l. M. 10. b.

1976.

Mezi Janem Nyczlem z Normbergka s jedné, a paní Annou z Kováně s strany druhé. 1511, 14. listopadu.

Feria VI. post Briccii. Já Jan Lithvín z Zahrádky: Toto jest mi dobře v paměti, že jest mě pán muoj JMt pan kancléř nebožtík poslal na Malostranský rathouz k konšelóm, a to jest mi ráčil poručiti: kteří dlužníci přisvědčovali na duom Petrovy Šenkové, a zvláště Nyczl, ten, žádal, aby byl zachován podle zápisu svého, kterajž jest měl na tom domu. A já slyše to od něho, tak jakž mi ne-

božtík pán muoj ráčil poručiti, i mluvil jsem k němu k Niczlovi, aby přišel ku pánu, a že se pán muoj slušně s tebú o ten dluh smluví. A on Niczl jest toho nechtěl učiniti. A já uslyšav to, vznesl sem to na purgmistra a na radu a žádal sem jich za to, aby s ním o to mluvili a to aby jemu předložili, že ho slušná smlúva potkati má, jediné aby ku pánu přišel. A purgmistr a konšelé hned mu kázali vstúpiti k sobě a tu hned přede mnú mluvili sú s ním, aby ku pánu šel, poněvadž pán toho žádost má. A on Niczl řekl, že to chce učiniti a jíti. A potom jest ku pánu přišel, a tu jest se JMt s ním o to smluvil. Ale toho neviem, co mu jest dáti měl. Toto mé vyznánie beru k své vieře a k své duši, že jest to v pravdě tak.

R. IV. l. M. 12. a. Srov. svědomí č. 1703 na str. 351.

1977.

Mezi panem Jiříkem Bezdružickým z Kolovrath ꝛc s jedné, a Marketú Jednorožcovú z Starého města Pražského s strany druhé. 1511, 14. listopadu.

F e r i a VI. p o s t B r i c c i i. V á c l a v z e M š e n a p í s a ř u. p. n. k. s. t.: Jest mi to dobře svědomo, když jsem byl u pana Jetřicha Bezdružicského, tu jesti Svátek starý, měštěnín Starého města Pražského, častokrát k nebožtíku pánu přicházel do domu páně, jednaje mezi pánem a Jednorožcovou o ten dluh, kterýž jest byl nebožtík pán dlužen Jednorožcové. A když jest s pánem o ten dluh Svátek najednal, tu já neviem, co jest dluhu bylo; než to viem, že jest Jednorožcová pánu slevila XX kop grošuov míšenských, že jest jí měl pán hotové penieze dáti. I dal jest jí, a já jsem jich pomohl čísti v Jednorožcové domu s jinými služebníky.

R. IV. l. M. 12. b. Srov. svědomí č. 1960 a 1961 na str. 522.

1978.

Mezi Mikulášem Rohovladem z Bělé s jedné, a Johankú z Kopidlna s strany druhé. 1511, 14. listopadu.

F e r i a VI. p o s t B r i c c i i. M i k u l á š z M a t a ř o v a u. p. n. k. s. t.: Hnal sem XVII krav na Třevač z sirotčího dvoru z Bathařova*) k bratróm Johančinaym.

J a n z M a t a ř o v a u. p. n. k. s. t.: Toho mi jest dobře svědomo, že sme hnali XVII krav po nebožtíkovi Janovi Vohništkovi na Třevač k bratróm paní Johanky.

V i k t o r i n r y c h t á ř z M a t e ř o v a u. p. n. k. s. t.: Že sem toho dobře svědom, že sú po nebožtíkovi Janovi Vohništkovi vezli z sirotčieho dvora, nakladše na dva vozy, do Pardubic.

J a n z M a t e ř o v a u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že sem odvezl po nebožtíkovi Janovi Vohništkovi z sirotčieho dvoru do Pardubic ku panu Karlovi na dvú vozích.

R. IV. l. M. 12. b. *) Bathařovem i Matařovem rozumí se zde Mateřov.

1979.

Mezi Mikulášem z Medonos s jedné, a Johankú z Kopidlna s strany druhé.
1511, 14. listopadu.

Feria VI. post Briccii. Mikuláš z Mateřova u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře vědomo, že když jest umřel pan Jan Vohništko, jsa ve dvoře sirotčím v Mateřově poručníkem, tehdy sme z téhož dvoru sirotčieho po jeho smrti hnali XVII krav na Třevač k bratróm Johančinejm; ale sirotčieho tu nic nebylo.

Jan z Mateřova [sv. p.].

Viktorin rychtář z Matařova u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, že sú vezli po nebožce Jana Vohništky smrti, nakladše na dva vozy, ku panu Karlovi do Pardubic.

Jan z Mateřova u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, že sem dovezl dva vozy nakladená ze dvora sirotčieho z Mateřova do Pardubic ku panu Karlovi po smrti nebožtíka Jana Vohništky.

[Později připsáno:] MDXII feria II. in crastino Marci euangeliste [26. dubna]. Jan ze Třevače u. p. n. k. s. t.: To jest mi svědomo, že zajala paní Johanka, která jest za panem Žlebem, krávy do Pardubic ku panu Karlovi. Toho nevím, čí sú byly. Pobrala také zbroj v Mateřově; ale nevím, čí jest byla.

R. IV. l. M. 13. a.

1980.

Mezi Vaňkem z Číňova s jedné, a mezi Jiříkem Hášou z Oujezda s strany druhé.
1511, 14. listopadu.

Feria VI. post Briccii. Mikuláš Vrchole od Hory Kutny u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že některý čas nebožtík Barthoš poslal po mne i optal se mne, ještě-li staneš s Dûrou Pyšnicovou. I pověděl sem: Stanu. I mluvil ke mně tato slova: Však nemohu než pravdu pověděti, ač toho v kšaftu nenie, prosil mne na smrtedlné posteli pro Buoh a pro Matku boží, abychom Duorou nehýbali s toho domu, pokud jest Pyšnicová živa, aby jí hliedala a za hospodyni tu byla; neb jsú sebe ony dobře svědomy, že by jie jiná tak dobře nehliedala jako ona. A ještě mne prosil, abychme jí pomoc činili; kdež sem já jí dával, toho dobře nepomním, po Xti-li groších čili po XV groších českých. Než tiem sem jist, že jí jest Barthoš penieze dával.

Jan Mastník z Hory Kuthny u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti: Když Pyšnice nebožtík učiniv pořízení o statku svém i také poručníky učinil, maje ženu nemoudrou, a Dorotha, kteráž jest u něho kuchařkou byla od několika leth, ty jest po kšaftu žádal před panem Barthošem poručníkem a před knězem děkanem, kdež sú to přede pány vyznali v radě, že jest jí za to žádal. Páni slyšíc

jich seznání, zuostavili jsú ji při tom. Potom po některém času pan Barthoš s panem Jiříkem poručníci dali ji v poručení jinému. Potom ona obeslala poručníky přede pány žalujíc na ně, že sú jie zbavili poručenstvie nebožtíka Duchka Pyšnice. Tu sú řeči pošly od poručníkuov, že by jie nechovala tak, jak by měla chovati, a praviec, že by jie dávala jiedla plesnivá, lehánie nečistá. Páni slyšiece žalobu i odpor pověděli jim, aby ji opatřili, kterak najlépe rozumějí, pokud jest jim poručeno. Jinajch řečí dobře nemohu pamatovati.

Jan Žďárský z Hory Kuthny u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, když sme se některý čas přihodili ku panu Barthošovi s Praskačem kovářem, tu jest nám pan Barthoš pověděl, že jest nebožtík Pyšnice poručil manželku svú Duoře kuchařce k opatrování, aby jie hliedala. A tak nám pověděl, že táž Duora má zuostati v tom domě až do jejie smrti. A dal jie XX kop grošuov na to a prosil jie Duory, aby manželky jeho neopouštěla. A ten duom i všecek statek ten nemá prodáván býti až do jejie smrti. A tak pověděl, že jest tu jistú Duoru z toho dobře opatřil. A co se dotýče, kdež praví Václav, že by sě nemohl svého práva před pány Horníky dovolati: toho já neviem, než slajchal sem to toliko od něho, ale od jiných nic; nebo jiní dobří lidé k svému spravedlivému se dovolávají.

Vondřej Praskač kovář z Hory Kuthny u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, když sme se s Ždárským některý čas přitrefili ku panu Barthošovi, tehdy nám pan Barthoš pověděl dobrovolně, že jest Pyšnice na smrtedlné posteli poručil Duoře manželku svú, aby jie hliedala.

Martin kovář z Hory Kuthny u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, když sme šli s kováři ku panu Barthošovi po své potřeby i zeptali sme se pana Barthoše, chce-li nádobí prodati, a on pověděl, že nechce. A my sme se pana Barthoše zeptali, kterak jest Pyšnice na smrtedlné posteli poručil o manželce své. A on pověděl, že má v tom domu býti do smrti, a o Duoře pověděl, že jest také dobře opatřena a má ji tu hliedati; a co jí poručil, již jí dáno. A když mě jest Václav obeslal k svědomie před pány Horníky, tu sú mu páni řekli: Jdi doluov, nechcme tvého svědomie slyšeti.

Magdalena vdova od pana Machka, kožišníka na Horách Kuthnách, u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že jest Pyšnice, jsa v nemoci, poslal po pana Jiříka Hášu k sobě, i prosil jest téhož Jiříka, aby došel po pana Barthoše, chtě svuoj statek zřiediti, a řka: Pán Buoh má v své moci, dočkám-li jitra čili nic. I přišel pan Barthoš k němu. A on Pyšnice tu před ním pověděl: Poroučím Duoře XXti kop a šaty a zahradu, duom, a X grošuov aby se dávalo na pomoc každý týden, a aby manželky mé hlídala do smrti v tom domu. A já sem při tom byla, když jí poroučel. A oni Barthoš a Jiřík poručníci počavše jí dávati

i nechali, toliko do kopy grošuov jí dali. A Duora kuchařka žádné jí úzkosti ani v jiedle ani v ničemž nečinila, jakož by se někto nadál. A Matěj Špaček že jest umřel.

Vávra Vrabec z Hory Kuthny u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře vědomo, že jest Špaček umřel, a že sem dal listem svědomie podle jiných pode třmi pečetmi Václavovi.

Duora Slanařka z Hory Kuthny u. p. n. k. s. t.: Že sem dala svědomie listem podle jiných pode třmi pečetmi Václavovi.

R. IV. l. M. 13. b. Srov. svědomí č. 1861 na str. 460.

1981.

Mezi Markéthú z Lipčic s jedné, a Heřmanem Petrovským z Petrovic s strany druhé. 1511, 15. listopadu.

Sabbato post Briccii. Anna, podruhyně u Kulhánka vinopale, šenkéřka na Novém městě Pražském, u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, když poslal ke mně pan Zdeněk Loučenský pacholka po pivo, a já vyšla: a tu chvíli Heřman Petrovský dal paní Markétě z Lipčic pohlavek. A já ukázala pacholku páně Jindřichovu: Hle hyn se vaši tepou! A potom pan Heřman přicházel ke mně po dvakrát, prose mne, abych na něho nesvědčila.

Mathouš pacholek páně Zdeňkuov Loučenského u. p. n. k. s. t.: Poslal mě pán po pivo k Hubkovi, kdež ta šenkéřka byla u něho. A ona mi okázala, když jest paní Markéthu bil Heřman Petrovský. A s tím sem já šel hned s šenkéřkou po pivo doluov. Když sem zase šel, ještě jsem paní Markéthu uhonil, ana jdúci od Petrovského ještě pláče.

R. IV. l. L. 15. b.

1982.

Mezi Anežkú Lešanskú z Čečelic oc s jedné, a Bořivojem Šicem z Drahonic s strany druhé. 1511, 15. listopadu.

Sabbato post Bryccii. Pavel rychtář ze Zlečeny u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že jest pan Bořivoj ku paní Anežce přišel a řka paní, aby se svým člověkem Řiehou ujistila. A paní Anežka mi kázala, abych jej uručil. A já sem jej Řiehu pod X kopami grošuov uručil, aby čest a kázeň zachoval.

Hodeš z Motola u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že sem slíbil za Řiehu ze Zlečeny pod X kop grošuov, aby měl čest a kázeň proti Keršovi. A tu sem chodil na pole hledaje rychtáře, abych zaň slíbil.

R. IV. l. L. 16. a. Srov. svědomí č. 1811 na str. 429.

1983.

Mezi Janem Ješkem z Chořov s jedné, a Dobšem z Bošína s strany druhé. 1511, [15. listopadu].

Sabato post Briccii. Václav služebník pana Jana Ješka z Chořev u. p. n. k. s. t.: Když pan Dobeš přišel s mým pánem do maštale, chtě, aby mu muoj pán kuoň prodal, i zeptal se pan Dobeš: Pane Jene, jaký to kuoň máš u stěny? A pan Jan řekl, že jest dobrý, než že mi kulhal několik neděl. I tázal ho pan Dobeš: Zač jej máš? A pan Jan pověděl: Za puol deváté kopy míšenské a za III groše. A pan Dobeš řekl: Zač mi jej chceš dáti? A pan Jan řekl, že já vám ho nechci prodati, než nechte tak do zajtří, a tu já vám jej káži pacholku vosedlati; projeďte jej sobě a pokuste ho na všecky kusy, a bude-li se vám líbiti, dajte zaň mému otci puol osmy kopy. Tehdy když jest Dobeš zase přijel, otázal sem ho, líbí-li mu se ten kuoň. A pan Dobeš pověděl, že líbí. A já mu řekl: Chcete-li jej kúpiti? A on pověděl: Jedno mi jej pojmi, a já zaň dám otci páně Janovu puol osmé kopy. I dal jest a pojal kuoň.

R. IV. l. L. 16. a.

1984.

Mezi Václavem z Hodějova s jedné, a Jiříkem písařovým z Hor s strany druhé. 1511, 15. listopadu.

Sabato post Briccii. Hron z Hor u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, když jsem měl pohanku na poli s Šimonem i když jsme tu pohanku vázali, a Jiřík písařuov přijev na koni i bil Šimona.

Jan z Hor u. p. n. k. s. t.: Toho mi jest dobře svědomo, že jest Jiřík písařuov zbil a zranil Šimona, člověka pana Václava, na jeho diele.

Jan Albrechtuov z Hor u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, že jest ke mně přišel Šimon zraněný, žaluje mi, že jej zranil Jiřík písařuov na jeho diele.

Matěj z Hor u. p. n. k. s. t.: Toho sem dobře svědom, že Jiřík písařuov zbil a zranil Šimona na jeho diele.

R. IV. l. L. 16. b.

1985.

Mezi panem Janem Sezemú z Oustí s jedné, a paní Alenú z Čečelic ꝯc s strany druhé. 1511, 15. listopadu.

Sabato post Bryccii. Mikuláš sladovník z Ouštku u. p. n. k. s. t.: Když sme byli posláni od pana Jana ku paní Aleně po odpovědi, dané od ní paní Aleny panu Janovi, na ten den, kterýž jest pánu uložila, a když jsme k ní přišli, otázala nás, s čím sme k ní od pána posláni. A my řekli: Tak nás pán poslal,

chcete-li mu ty pychy napraviti. A paní řekla: Nejste s ničímž jiným posláni? A my řekli: Nejsme. A ona nic k tomu neodpověděla.

Martin z Ouštku [sv. p.].

R. IV. l. M. 10. a. Srov. svědomí č. 1926 a 1936 na str. 505 a 511.

1986.

Mezi panem Jindřichem Kornauzským s jedné, a panem Jiříkem Bezdružickým, panem Václavem Bezdružickým a panem Jindřichem z Kolovrath s strany druhé. 1511, 15. listopadu.

Sabato post Briccii. Vondráček z Kvíce, ouředník starý, u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře vědomo: Václav, kterýž byl v Dobrovizi, potom se přistěhoval s synem svým s Janem na Kornauz, a byli tu oba spolu na tom grunthu v Kornauze, kde Chval sedí. A potom syn Jan šel od pána starého nebožtíka pryč, a nevěděli sme o něm za některé léto; neb sú pravili, že jest oběšen. A když pán starý postoupil Kornauzu panu Jindřichovi, tehdy pan Jindřich kázal volati biřicem po městech, aby kto sú od pána starého ušli, zase se ku panu Jindřichovi vrátili. A ten Jan zase se k němu vrátil i s ženú. A pán starý mě s jinými služebníky poslal ku panu Jindřichovi, aby jemu téhož Jana pan Jindřich vydal. A on pan Jindřich vydati ho nechtěl; neb mu slíbil, že jich nechce vydávati.

R. IV. l. M. 10. b. Srov. svědomí č. 1796 na str. 412.

1987.

Mezi panem Janem Sezemou z Oustí s jedné, a Blažejem Štemreytharem z Muzluov s strany druhé. 1511, 15. listopadu.

Sabato post Bryccii. Jan Černý z Ouštku u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, když nás poslal pan Jan Sezema ku panu Blažejovi Štemrejtharovi, aby mu dal X kop grošuov za ten pych, že jest zbil člověka pana Janova Vencle jménem z Habřiny, a on pověděl: Ještě jsem jich nenačetl, až je prve načtu. Tehdy dále pan Blažej pověděl: Nechť pan Jan se mnú stojí na hradě Pražském, tu uslyší, proč sem jej bil.

Matěj z Meze [sv. p.]. Barthoš z Oustie [sv. p.].

R. IV. l. M. 11. a. Srov. svědomí č. 1789 na str. 408.

1988.

Mezi panem Janem Sezemou z Oustí ɔc s jedné, a Šimkem z Břehoryje, člověkem paní Aleny z Čečelic a na Tečiněvsi ɔc, s strany druhé. 1511, 15. listopadu.

Sabato post Briccii. Mikuláš sladovník z Ouštka u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo: Když sem byl poslán od pána o Vaňka z Srdova, člověka páně Janova, ku paní Aleně na Tečňoves, že jest porubal Šimek, člověk paní

Aleny Vaňkovy, dřievie a pobral, aby pánu paní Alena dala za ten pych X kop grošuov. A paní Alena pověděla, že já pánu dám na to po svém poslu odpověď.

Barthoš z Ouštie u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře v paměti, že jest nás pán náš poslal ku paní Aleně, aby jemu pánu paní Alena X kop grošuov dala za pych, že jest Šimek z Břehoryje, člověk její, posekal les Vaňkovi, člověku páně z Srdova. A paní pověděla, že sú toho s mú volí nedělali, a že se chci na to ptáti, a dám pánu na to odpověď po svém poslu.

R. IV. l. M. 11. b. Srv. svědomí č. 1874 a 1878 na str. 469 a 470.

1989.

Mezi panem Janem Sezemou z Oustí ɔc s jedné, a Tuomou, rychtářovým synem, člověkem paní Aleny z Čečelic ɔc, s strany druhé. 1511, 15. listopadu.

Sabato post Briccii. Mikuláš sladovník z Ouštku u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, když nás pán náš poslal ku paní Aleně, aby mu panu Janovi dala X kop grošuov za pych, že jest Thuoma, člověk její, pomáhal bořiti stavení Chocholoušovi krčmářovi, člověku páně Janovu, a paní pověděla, že já pánu dám na to odpověď po svém poslu.

Barthoš z Ouštie u. p. n. k. s. t.: To mi jest dobře svědomo, když sme byli posláni od pana Jana ku paní Aleně, aby mu panu Janovi X kop grošuov dala za pych, že jest Thuoma, člověk její, zbořil stavení Chocholoušovi krčmáři, člověku páně Janovu, a paní pověděla, že se chce na to ptáti, a že dám odpověď na to panu Janovi po svém poslu.

R. IV. l. M. 11. b. Srv. svědomí č. 1926, 1936 a 1985 na str. 505, 511 a 535.

1990.

Mezi Hanušem, Václavem, Martinem a Zikmundem, bratřími Manvici z Patokrehe s jedné, a Hendrychem Krynesem z Červeného Dvora s strany druhé. 1511, 16. listopadu.

Dominico post Briccii. Hanuš příjmí Golm, měštěnín města Mostu, u. p. n. k. s. t.: To mi svědomo, že Hanušovi Manvicovi z Pathokrehee*) napomínání se stalo vod Hendrycha Krynesa z Červeného Dvora XXV kop grošuov míšenských, aby jemu ty uručil; jestliže mu to učiní, že mu ještě roku chce přidati až do svatého Michala najprv přieštieho. Toho jest neučinil, a protož jej ku právu připravil.

R. IV. l. M. 14. b. *) Nejspíš míní se ves Patokryje u Bíliny.

1991.

Mezi doktorem Rackem z Dúbrav s jedné, a Janem bakkalářem Moravou, měštěnínem Starého města Pražského, s strany druhé. 1511, 17. listopadu.

Feria II. post Briccii. Martha z Tayna, měštka Starého města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Když sem stála před domem a dřieví dělali, přišel Jan

Morava i počal doktorovi láti a řekl: Bych tu byl, bil bych všecky napořád. A doktor Racek řekl: Nebí. A Jan pověděl: Co mi rozkazuješ, však tu tvého nenie oc. A v tom dal sekyrkou doktorovi mezi plece, až klesl na schod. A potom Jan vytrhl šavli, chtěl k němu přiskočiti, a já ho odstrčila. A on Jan zláv škaredě řekl: Pomni na to a měj na mě péči!

Katheřina z Tayna, u doktora Racka dievka, u. p. n. k. s. t.: Když sme dřievie rovnali, přišel Jan bakalář i počal doktorovi Rackovi láti a dal mu doktorovi sekerkou mezi plece, až klesl na schod. A vytáhl on Jan na doktora šavli a lál mu a řekl mu: Lotře, měj na mě péči!

R. IV. l. K. 18. b.

1992.

Mezi Václavem Varhaníkem z Prahy s jedné, a Jakubem Kabátníkem s strany druhé. 1511, 17. listopadu.

Feria II. post Briccii. Jiřík Černý, měštěnín Starého města Pražského od Černého jelena, u. p. n. k. s. t.: Šel sem s rathouzu a Varhaník šel s Řiehou řezníkem. I tu jest mne Varhaník prosil, abych to v paměti měl, že mu se jest kázal rychtář vystěhovati od Kabátníka do třetieho dne. Ale od rychtáře jsem já toho neslyšel, než toliko od něho, co mi jest tu pravil.

Lukeš krajčí, s Nového města Pražského měštěnín, u. p. n. k. s. t.: Že jakož mě pohání Varhaník k svědomí, že bych při tom seděl, když jest mu rychtář kázal se od Kabátníka stěhovati: i seděl sem tu, jest tak, ale neslyšel jsem, by mu se ty časy rychtář kázal stěhovati.

Jan krajčí, Nového města Pražského měštěnín, u. p. n. k. s. t.: Když Varhaník obeslal Kabátníka do rady, tu sem já s Kabátníkem stál jakožto s otčimem; tu jest Varhaník žalobu na Kabátníka vedl, že ho mieti nechce. A Kabátník se k tomu seznal. Tehdy jsú páni kázali jim ven vystúpiti i potom jim kázali zase vstúpiti. Tu jim pověděli páni, že jest to rychtářova věc, i podali jich na rychtáře.

Václav, někdy písař na Novém městě Pražském, u. p. n. k. s. t.: Když sem v soudu s rychtářem na Novoměstském rathúze Pražském seděl, tu jest přišel Varhaník k obeslání rychtářovu, a rychtář mu pověděl, že já o to, poněvadž tebe Kabátník mieti nechce, se pány rozmluvím a radu o to se pány vezmu. A když potom po odloženie zase stál, tu mu rychtář pověděl: Páni sú rozkázali, poněvadž tebe mieti nechce, nedáš mu té činže a stěhuj se pryč; neb jest to za právo.

R. IV. l. K. 19. b.

1993.

Mezi Václavem Adamem Ploskovským z Drahonic s jedné, a paní Annú z Guthšteina s strany druhé. 1511, 17. listopadu.

Feria II. post Briccii. Jan Kamayk z Pokratic s. t.: To mi jest dobře svědomo, že jest mne poslala urozená paní paní Anna z Guthšteina s panem Janem Syři[v]skaym z Vícova ku panu Adamovi na Ploskovice. I když sme k němu přijeli, tu sem k němu mluvil s panem Janem: Pane Adame, poslala nás paní Roupovská k vám, abyšte té smlúvě dosti učinili, kterúž jest pan Rendl mezi vámi učinil o vinici do svatého Václava; neb víte, že máte té smlúvě do svatého Václava dosti učiniti. A pan Adam pověděl, že já tomu chci dosti učiniti, než pryč odjedu. I jel jest pryč a neudělal tomu dosti do svatého Václava. I přijel jest potom zase po svatým Václavě i jel jest [do] Čahlostic k soudu, i chtěl jest ten zápis, kterýž v kniehách má, propustiti a vinici vodezdati. I tu jest mu nalezeno z práva: Poněvadž chceš zápis propustiti a vinici vodezdati, že máš pana Viléma Kameytského v tom najíti a koláč dáti jako pánu dědičnému těch grunthuov. A pan Adam jest pověděl, že já neviem, jaký to má býti koláč, Slánský-li či jaký. A to, což nynie svědčím, beru k své vieře, k své duši, že jest v pravdě tak.

Jan Syřivský z Vícova sv. t.: Jakož mě jest pohnal i dohnal pan Adam Ploskovský z Drahonic, abych mu svědomí dal, čehož sem svědom, a pravie, že by v Čahlosticích na právě byl se paní Roupovskou a že by jí tu vinici odevzdati chtěl: i toho já nic svědom nejsem a neviem mu co znáti; neb sem já při tom nebyl. A to beru k své vieře, k své duši, což teď svědčím, že jest to v pravdě tak.

R. IV. l. K. 20. a.

1994.

Mezi Janem Ryšavým z Střebska s jedné, a Lidmilou jinak Příbou ɔc s strany druhé. 1511, 17. listopadu.

Feria II. post Briccii. Johannes Poleva z Písku u. p. n. k. s. t.: Že jsem se trefil na Nové město Pražské k svatému Štěpánu Velikému, a nebožtík Václav Ryšavý nemocen ležel u mistra Martina, a já jsem jeho otázal Václava Ryšavého, učinil-li jest poručenstvie o statku svém. A on pravil, že nic. Až k tomu přišlo, že jest pořízenie učinil. A to zřiezenie já sem svou rukou psal. A k tomu jest přišel mistr Martin a to jest zřiezenie ohledal. I mluvil sem k němu: Milý pane Václave, co pak o hotových, kterak budú zapsány? A on pověděl, že nevím, co jest jich; než všecko manželce své poroučím a jí věřím, že dětem mým věrně a právě učiní. A já jeho nabiezel, aby nějakú summu hotových oznámil, aby se zapsala. A on pověděl, že neviem, co jest jich, že jest dosti, že se budú mieti oč poděliti. A mistr Martin stoje při tom promluvil k němu: Jest-li tisíc? On pověděl:

Viec. Ale jsú-li dva tisíce? A on pověděl Václav Ryšavý: že jest viec a že jest dosti, že se budou mieti oč poděliti. A mistr Martin mluvil ke mně: Nech ho při tom, poněvadž nevie, co jest jich. A toho kšaft zřiezenie jeho šíře zpravuje kromě hotových, že v něm nejsú položeny.

R. IV. l. M. 15. a. Srv. svědomí č. 1827 na str. 439.

1995.

Mezi Zigmundem Košínem z Košíně s jedné, a Chvalú Dubánkem z Duban s strany druhé. 1511, 17. listopadu.

Feria II. post Briccii. Jakub z Lochynska svědčil toto: Toho sem svědom: Přijeli jsme na hospodu k Prokópkovi Trubkovi v městě Pardubicích v puostě již minulý. I řekl Dubánek: Kto by mi dal uherský zlatý, zavázal bych se mu, že bych nehrál do toho roku. A pan Zigmund Košín řekl: Játť uherského zlatého nemám, ale grošeť mám. I dal mu puol kopy a 4 groše české; a řekl mu Zigmund: Budeš-li, Dubánku, hráti, aby mi dal padesát zlatých uherských, budeš-li hráti do roku vo penieze. To beru k své víře, k své duši, co tuto svědčím, že jest v pravdě tak.

R. IV. l. M. 15. b.

1996.

Mezi knězem Izaiášem s jedné, a panem Václavem Roupovským s strany druhé. 1511, 17. listopadu.

Feria II. post Briccii. Já Jan Syři[v]skay z Vícova: Toho sem dobře svědom, že pan Václav Roupovský kázal vinici dělati kněze Izaiášovu, neb jí nebyl kto dělaje; neb jest kněz Izaiáš ty chvíle seděl v páně kancléřově vazbě. A to beru k své vieře, k své duši, co tuto svědčím, že jest to v pravdě tak.

R. IV. l. M. 15. b. Srov. svědomí č. 1798 na str. 417.

1997.

Mezi Anežkú Lešanskú s jedné, a Bořivojem Šicem z Drahonic s strany druhé. 1511, 17. listopadu.

Feria II. post Briccii. Kuba z Velislavína u. p. n. k. s. t.: Když sme šli s Kyršem z Prahy, tehdy jest mluvil Kyreš o člověku Řiehovi ze Zlečeny: že mám s Řiehou odpověď a kdežkolivěč že ho neminu. A Řieha ty časy byl uručen, a Kyreš jemu odpoviedal.

R. IV. l. M. 16. b. Srov. svědomí č. 1811 a 1982 na str. 429 a 534.

1998.

Mezi Bořivojem Šicem ɔc s jedné, a Anežkú Lešanskú ɔc s strany druhé. 1511, 18. listopadu.

Feria III. ante Elizabeth. Vít z Kamejka u. p. n. k. s. t.: Toho sem svědom, že Božího syn Řieha měl odpověď s Keršem. Tehdy Kereš šel ke mši po

hrázi, a Řieha vystúpiv z zákřie udeřil k němu z ručnice. A pravil mi tajž Řieha, že jest za mrtvého Kerše odšel.

R. IV. l. M. 16. b. Srov. svědomí č. 1811, 1982 a 1997 na str. 429, 534 a 540.

1999.

Mezi panem Janem z Oustí oc s jedné, a Šimkem z Břehoryje, člověkem paní Aleny z Čečelic, s strany druhé. 1511, 18. listopadu.

Feria III. ante Elizabeth. Jiřík zOuští u. p. n. k. s. t.: Když mě jest poslal pan Jan vo Matějíčkova syna s Sardova do Břehoryje k sedlákóm, že mu jest Šimek les poroubal, tu jsú vyznali Řieha a Janek Matějuov a Pavel Barthoškuov, že jest Šimek chtěl sedláku synu Matějíčkovu platiti to dřievie; a Šimek se otázal, co by za ten les chtěl. A řekli tak: Herež ho, nechť lidského nechá. A rukojmie mu tu propustil přede mnú.

R. IV. l. K. 20. b. Srov. svědomí č. 1874, 1878 a 1988 na str. 469, 470 a 536.

2000.

Mezi panem Bernartem z Walšteina s jedné, a panem Janem Špetlí z Janovic s strany druhé. 1511, 18. listopadu.

Feria III. ante Elizabeth. Bohuslav z Stříbra, písař pana Jana Svojanovského, u. p. n. k. s. t.: Toto mi jest vědomo, když jsem byl na Bělé při panu Václavovi Litevským, kterýž jest byl v zpravování toho zbožie Bělského urozených pánuov, pana Jana, pana Bernartha bratří z Walšteina, že jsú hajní, kteříž příslušejí k zboží Bělskému a také k zbožie Bezdězskému, že sú chodievali ku počtu a penieze s sebú přinášeli na Bělou k rychtáři a tu počet činili. A ty penieze a ten počet přijímal jest pan Hereš, což na páně Špetlovu stranu bylo, s písařem jeden groš, a já přijímal sem druhý groš s lovčím Průšou k ruce panu Václavovi. A ten počet téměř na každú neděli, v zimě též, i s pecí smolařských přijímali jsú oni jeden groš a já druhý groš. Také jest mi toto svědomo, co se lesuov dotýče vobojieho zbožie, že jsem slyšel od pana Václava Litovského, že jest pan Jan Špetle chtěl, aby ty lesy mezi nimi byly rozděleny. Toho jest pan Václav neučinil, aby je o ty lesy dělil, a také sem nikda neslajchal od žádného, aby ty kdy lesy měly děleny býti, než že sú jich společně vždycky užívali, kdož jest byl v držení Bezdězí, též i Bělé, jako jsem nahoře pověděl, a od Pruoši lovčieho též sem to slýchal.

R. IV. l. L. 17. a. Srov. svědomí č. 1712, 1897 a 1954 na str. 358, 490 a 518.

2001.

Mezi Voldřichem z Hostouně oc s jedné, a panem Jaroslavem z Kolovrath oc s strany druhé. 1511, 18. listopadu.

Feria III. ante Elizabeth. Vávra z Žebráku, služebník páně

Oldřichuov, u. p. n. k. s. t.: Poslal mě pan Oldřich ku panu Pešíkovi, a když sem jel, nalezl jsem pana Jaroslava, an jezdí s chrty sám druhý na královských grumtích.

Jiřík z Točníku purkrabie u. p. n. k. s. t.: Poslal nás pan Voldřich s panem Jablonským do Hořovic ku panu Jaroslavovi, aby mu ten pych napravil. A pan Jaroslav pověděl: Já budu honiti, leč mi ode všech pánuov bude zapovědieno.

R. IV. l. M. 17. a.

2002.

Mezi Václavem Varhaníkem z Prahy s jedné, a Jakubem Kabátníkem s strany druhé.
1511, 18. listopadu.

Feria III. ante Elizabeth. Mikuláš krajčí, Nového města Pražského měštěnín, u. p. n. k. s. t.: Když obeslal Václav Varhaník do rady Kabátníka, hospodáře svého, u kteréhož bydlil, i žaloval pánuom na Kabátníka, že ho u sebe nechce mieti a že jest Varhaník u něho Jakuba do roka pokoj najal. A hospodář se k tomu seznal, že jest tak, že jest najal, ale pověděl tak, že sem já jemu jako dobrému člověku najal bez škody, ale on že mi jest skla vybil a v kamnách že mi hřeby bil a šindely mi vybíjel v střeše, tak že mi podlaha hnije, a pro tu příčinu já ho mieti nechci. A Varhaník k tomu pověděl: Udělal-liť sem za groš škody, dámť dva, pakli za dva, dámť deset. A páni vyslyševše je, kázali jim vystúpiti. A když sú zase vstúpili, povolali k tomu rychtáře i poručili to rychtáři řkúce, že nám to nepřileží, ty je smluv podle spravedlnosti a rozsuď.

Feria V. post Elizabeth [20. listopadu]. Anička kuchařka Martina od Červeného jelena, měštěnína Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Že jest Václav Varhaník najal u Kabátníka pokoj do roka. A já sem litkup přinesla.

R. IV. l. M. 17. a. Srov. svědomí č. 1992 na str. 538.

2003.

Mezi Katheřinú z Rakovníka s jedné, a Petrem Klinicským z Pruch s strany druhé.
1511, 18. listopadu.

Feria III. ante Elisabeth. Já Mikuláš Žďárský ze Žďáru ɔc, krále JMti dvoru maršálek: Jakož jsem žádán od paní Katheřiny, vdovy pozuostalé po nebožtíkovi panu Jiřkovi z Násilé, někdy hajtmana krále JMti na Hrádku, abych jí seznal, co jsem slyšel od nebožtíka manžela jejieho, co se dotýče statku nebožtíka páně Mackova ɔc: I to jest mi vědomo a dobře v paměti, když jsme s nebožtíkem panem kancléřem z Budína jeli, bude vokolo čtyř nebo pěti leth teď k masopustu, že v Brně mezi jinými řečmi mluvil jest toto ke mně: že jesti pan Macek nebožtík u mne nechal něco, ale ne mnoho peněz i koflíkuov, že nenie třetieny tak mnoho, jakož oni pravie a mne napomínají. A tak mi nebožtík pan

Macek řekl, jestliže pán Buoh na mne smrt dopustí a já komu votkáži a dám kšaftem to, což u tebe mám, tím sem já dobře jist, že tomu dosti učiníš a jemu dáš; paklit žádnému nevotkáži a kšaftem nedám, tehda sobě to schovaj a žádnému živému toho nedávaj; neb já tobě toho raději přeji a přieti budu než komu ve všem světě. A to pan Jiřík mně pravil: Pane švagře, pravím to pod svú ctí a věrú, že nebožtík pan Macek ta slova tak ke mně mluvil a na ten zpuosob. Já nejsem úmyslu toho žádnému dáti; a by jináč bylo, chtěl bych tobě také švagře pověděti jakožto švagru. A to beru k své vieře, k své duši, což tuto svědčím, že jest to v pravdě tak.

R. IV. l. M. 17. b.

2004.

Mezi Zigmundem Baršem z Kamenice s jedné, a Václavem Mutrplosem ꝛc s strany druhé. 1511, [18. listopadu].

Jiřík z Hostíni u. p. n. k. s. t.: Koupil sem byl statek u Havlova syna u Křtěna v Hošticích, kdež Řieha nebožtík ty časy byl hospodářem na tom grunthu. I když sem koupil, chodil sem ku paní, aby mi toho ráčila přieti, a ona nechtěla. I bylo v ničemž nic.

R. IV. l. M. 18. a. Srov. svědomí č. 1884 a 1953 na str. 475 a 518.

2005.

Mezi Petrem Mlýnecským s jedné, a panem Janem a panem Bernarthem bratřími z Walšteina s strany druhé. 1511, [18. listopadu].

Václav z Řepnic svědčil takto: To mi jest dobře v paměti, že při některém času, když pan Albrecht Rendl ležal nemocen, přišel jsem k němu a mezi jinými řečmi: Milý brachu! Mluv se panem Janem a panem Bernarthem, ať dadí Mlýneckému těch padesát kop. A já sem řekl: Budu mluviti. I mluvil jsem s nadepsanými pány JMtí. A pan Bernarth mi řekl: Zač ješto tě nám jebáka zjednal? Dobře my mu sami, když s námi bude mluviti, odpověď dáme. To beru k své vieře, k své duši, což tuto svědčím, že jest to tak.

R. IV. l. M. 18. a.

2006.

Mezi Filipem kovářem z Mělníka s jedné, a panem Janem a panem Bernartem z Walšteina bratřími ꝛc s strany druhé. 1511, 19. listopadu.

Feria IV. die Elisabeth. Václav z Radovesic svědčil toto: Že mi jest to vědomo, že jsem slýchal, že jest dluh; pak já nevím, dáno-li jest mu. A to beru k své vieře, k své duši, což tuto pravím, že jest to tak v pravdě.

R. IV. l. L. 10. b. Srov. svědomí č. 1972 na str. 529.

2007.

Mezi Janem Pytlíkem, měštěnínem Starého města Pražského, s jedné, a panem Václavem Zubem z Lanšteina s strany druhé. 1511, [19. listopadu].

Zigmund Bareš z Kamenice na Chvalách svědčil toto: To mi jest svědomo, že sme smluvili pana Václava Zuba a pana Jana Pytlíka s panem Hendrychem Valeckým z Doupova o nějaký dluh; tak pan Pytlík pravil, že jsú mu dlužni oba bratří, pan Václav i pan Mikuláš. I přestali na nás toho mocně i pan Jan Pytlík na panu Hendrychovi a na mně; i tak sme mezi nimi vypověděli, aby jemu dal pan Václav Zub za ty dluhy XV kop míšenských a několik kop mu odpustil. A to beru k své vieře, k své duši, že jest se to tak stalo.

R. IV. l. L. 11. a.

2008.

Mezi Vaňkem z Čiňova s jedné, a Jiříkem Hášou z Oujezda s strany druhé. 1511, 20. listopadu.

Feria V. post Elisabeth. Sixt z Hory Kuthny u. p. n. k. s. t.: Že se nepamatuji nic.

R. IV. l. M. 15. a. Srov. svědomí č. 1861 a 1980 na str. 460 a 533.

2009.

Mezi knězem Janem Koralem s jedné, a Dorothou od Hory s strany druhé. 1511, 20. listopadu.

Feria V. post Elizabeth. Anna, podruhyně z páně Trčkova domu, u. p. n. k. s. t.: Co se tkne té pře o Dorotu Hutmanku od Hory a kněze Korala a Hrbka, v té při mezi nimi, že jsem při tom byla, když sú jí dali dva rendlíky měděná a konev picí a medenici, páteř korálový a stříebro. A tu, když sú jí dali, děkovala jest jim oběma a řekla: Viece od vás nežádám. A tomu již na šiesté léto jest, jakž jest to vzala, a z ničehož jich viece nevinila. Pak vedle smlúvy rathúzské, kteráž jest se stala na rathúze, tu jest kněz Jan z Domažlic na rathúse smlúvu mezi nimi učinil. Tu jest přijala IV kopy míšenské, a viece jich nikdy potom z ničehož nevinila.

R. IV. l. M. 16. a. Srov. svědomí č. 1883 na str. 474.

2010.

Mezi Václavem Varhaníkem z Prahy s jedné, a Janem Charouzem, měštěnínem Nového města Pražského, s strany druhé. 1511, 20. listopadu.

Feria V. post Elisabeth. Havel, písař z Nových mlýnuov, měštěnín Nového města Pražského, u. p. n. k. s. t.: Když jsem vstúpil s Var-

hanlkem do rady o nějakú potřebu, to sem slyšel mezi jinou řečí, žes toho Vaňku neměl učiniti, žes toho souseda pohnal proti svolenie, kto by koho pohnal soused neb obyvatel, že má města prázden býti, aby slyšel to svolenie. Tehdy Vaněk tomu odepřel pravě, že mi toho svolenie slyšeti potřebie nenie, neb mám pána svého, a že sem to učiniti musil, poněvadž jsú mi opraviti toho nechtěli, když sem jim žaloval, než kázali mi skrze rychtáře, abych se do třetieho dne vystěhoval. Pověděl mu Jan Charouz: Že křivdu mluvíš. A on pověděl: Pravdu pravím. A Jan Charouz pověděl: My sme kázali rychtáři, aby tě v tom spravedlivě ohledal. I řekl mu Jan Charouz: Shledáš, že musíš našeho města prázden býti i s ženú svú pro takové řeči křivé.

R. IV. l. M. 18. a. Srov. svědomí č. 1992 a 2002 na str. 538 a 542.

2011.

Mezi pannú Alžbětú z Vícemilic a na Pakoměřicích s jedné, a Matějem a Davidem Škrovady s strany druhé. 1511, 20. listopadu.

Feria V. post Elisabeth. Petr z Bořanovic u. p. n. k. s. t.: Když jest panna nás potřebovala, abychom došli o ten dobytek ku panu Matějovi, kterak jí chce napraviti tu škodu, kterúž jí jest jeho dobytek udělal, tehdy pan Matěj pověděl: Milý Bože! Divím se tomu, že panna ke mně lidi šle a sama se mnú o to nemluví. Zdali jsme od sebe daleko? A potom pověděl, že já to opatřiti chci.

Zigmund z Bořanovic u. p. n. k. s. t.: Když nás jest panna Alžběta poslala ku panu Matějovi, chce-li jí tu škodu napraviti, kterúž jest jí dobytek jeho udělal, a pan Matěj pověděl: Milý Bože! Divím se tomu, že panna ke mně lidi šle. Zdali jest ode mne daleko, aby se mnú sama o to nemluvila?

R. IV. l. M. 18. b.

(Další nálezy a svědomí soudu komorního viz v díle pozdějším.)

Rejstřík písemností

obsažených v díle třináctém.

D. Výpisky právní a dějinné.

D. XIII. Registra soudu komorního. Vydává *Jaromír Čelakovský*. Na stranách 1 až 545.
(Zápisy z let 1503 až 1511).

Půhonové a nálezové k roku Svátosti 1503:

Půhonové a nálezové k roku Svátosti 1504:

Půhonové a nálezové k roku sv. Martina 1505.

Půhonové a nálezové k roku Svátosti 1506:

Půhonové a nálezové k roku sv. Martina 1506:

Půhonové a nálezové k roku sv. Martina 1509:

Svědomí k roku Svátosti 1510:

Str.

Půhonové a nálezové k roku Svátosti 1510:

Svědomí k roku sv. Martina 1510:

Půhonové a nálezové k roku sv. Martina 1510:

Svědomí k roku sv. Martina 1511:

Rejstřík jmen osobních a místních.

A.

B.

C i Ch.

Č.

D.

E.

F.

G.

H.

I.

J.

K.

M.

N.

O.

R.

S.

U.

V i W.

Z.

Rejstřík věcný.

(Číslice římské znamenají stránky úvodu.)

Opravy.

Na straně	70,	6. řádek zdola,	místo	23. listopadu	čti	*23. dubna*
„ „	240,	3. „ shora,	„	z Čechtic	„	*z Češtic*
„ „	252,	1. „ zdola,	„	Suk	„	*Sák*
„ „	277,	uprostřed	„	na hraniciech	„	*na Hraniciech*
„ „	310,	15. řádek zdola,	„	halského	„	*Dohalského*
„ „	334,	1. „ zdola,	„	Pro opem	„	*Prokopem*
„ „	537,	1. „ shora,	„	Aleny Vaňkovy,	„	*Aleny, Vaňkovi*
„ „	576,	1. „ shora,	„	Litevský	„	*Litovský*

